

Откровение 18: силният вик — 2018-2030

*„Тя падна, тя падна, Вавилон
Велики!“ »
„Излезте измежду нея, народе
мой...“*

Самуил представя

**Обяснете ми
Данаил и
Откровението**

Пророчески доказателства, че
Бог съществува.

Неговите окончателни
откровения за Неговите избрани

В тази работа: Неговият проект -
Неговата преценка

„ И чух гласа на човек всред Улай;

той извика и каза: Гавриил, обясни му видението ”

Даниил 8:16.

Обяснителна бележка на корицата

Отгоре надолу: Послания от трите ангела от Откровение 14.

Това са три истини от книгата на Даниил, разкрити на светиите след процеса от пролетта на 1843 г. и след този от 22 октомври 1844 г. Пренебрегвайки ролята на съботата, ранните адвентисти не можаха да разберат истинското значение на тези послания. Адвентистите, които очакваха завръщането на Христос, бяха свързали своето преживяване със „ **среднощния вик** “ или „ *сред нощта* “, цитиран в притчата за „ *десетте девици* “ от Мат.25:1 до 13, където съобщението за „ *завръщането* “ на *младоженеца* ” се споменава.

- 1- **Темата за осъждането** се развива в Дан.8:13-14 и е предмет на първото *ангелско послание* в Откр.14:7: „ *Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото дойде часът на Неговия съд и се поклонете на Този, който е извършил земята, небесата и водните извори!* »: връщането към събота, единственият истински седми ден от божествения ред, еврейската събота и седмичен ден за почивка, се изисква от Бог в четвъртата от неговите десет заповеди.
- 2- **Осъждането на папския Рим** , „ *малкия рог* “ и „ *различния цар* “ от Данаил 7:8-24 и 8:10-23 до 25, който получава името „ *Вавилон велик* “ в посланието на втория *ангел* на Апо. 14:8: „ *Вавилон Велики падна, той падна!* “: главно поради неделата, предишният "ден на слънцето", наследен от император Константин I, ^{който} го установи на 7 март 321 г. Но този израз " *той падна* " е оправдан от разкриването на неговата прокълната природа от Бог, тъй като той го представи на своите адвентни служители след 1843 г., през 1844 г., като възстанови практиката на изоставената събота. „ *Тя е паднала* “ означава: „тя е взета и победена“. Така Богът на истината обявява своята победа срещу лагера на религиозните лъжи.
- 3- **Темата за Страшния съд**, където „ *огнят на втората смърт* “ пораждава християнските бунтовници. Това е изображението, представено в Дан.7:9-10, темата е развита в Откр.20:10-15 и е

предмет на вестта на третия *ангел* в Откр.14:9-10: „ *И друг, трети ангел ги последва, казвайки със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и получи белег на челото си или на ръката си, той също ще пие виното на Божия гняв, излято без смес в чашата на гнева Си и той ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето* ”: Тук неделята се отъждествява с " *белега на звяра* ".

Обърнете внимание на идентичното съответствие на номерата на целевите стихове в Даниил 7: 9-10 и Откровение 14: 9-10.

Четвъртият ангел : той се появява само в Аро.18, където изобразява окончателното прокламиране на трите предишни адвентни послания, които се възползват от цялата божествена светлина, която е дошла да ги освети от 1994 г. и до края на света, т.е. пролет 2030 г. Това е ролята, която тази работа трябва да играе. Светлината, която дойде да го освети, разкрива последователните грешки: на католическата религия от 538 г. насам; от протестантската религия, от 1843 г.; и официалната адвентна институция от 1994 г. Всички тези духовни падения имаха причината в своето време: отказът от светлината, предложена от Светия Дух на Бог в Исус Христос. “ *Във времето на края* ”, споменато в Дан.11:40, католическата църква обединява в своето проклятие всички религиозни групи, християнски или не, които признават нейното служение и нейната власт; това под егидата на своя така наречен „*икуменически*“ съюз, към който след протестантството се присъедини официалният адвентизъм през 1995 г.

2 Коринтяни 4:3-4

„ ...Ако нашето Евангелие все още е забулено, то е забулено за онези, които загиват; за невярващите, чийто разум Бог на този век е заслепил, така че да не видят блясъка на Евангелието на славата на Христос, който е образ на Бога . »

„И ако пророческото слово остане неразбрано, то ще остане такова само за онези, които трябва да бъдат изгубени“

Също така, в обобщение на откровенията, представени в този документ, знайте, че за да „*оправдаете светостта*“, от пролетта на 1843 г., установен с указ на създателя и законодателя Бог от Даниил 8:14, според неговото „*вечно евангелие*“,

по цялата земя, всеки мъж и всяка жена,

трябва да бъдат кръстени в името на Исус Христос чрез пълно потапяне, за да получат божествена благодат,

трябва да спазва съботата, съботната почивка на седмия ден, осветена от Бог в Битие 2 и 4-та ^{от} неговите 10 заповеди, цитирани в Изход 20; това, за да запази благодатта си,

трябва да почита божествените морални закони и хранителните закони, предписани в Светата Библия, в Битие 1:29 и Левит 11, (святост на тялото)

и не трябва да „ презира пророческото му слово “, за да не „ угаси Божия Дух “ (1 Солунци 5:20).

**Всеки, който не отговаря на тези критерии, е осъден от Бог да страда от „ втората смърт “, описана в Откровение 20.
Самуил**

ОБЯСНЕНИЕ – АЗ ДАНИЕЛ И АПОКАЛИПСИС **Странициране на разглежданите теми**

Първа част: Подготвителни бележки

Използва автоматично търсене на номера на страници от използвания софтуер

Заглавна страница

- 07 Презентация
- 12 Бог и неговите творения
- 13 Библейските основи на истината
- 16 Основна бележка : 7 март 321 г., проклетият ден на греха
- 26 Свидетелството на Бог дадено на земята
- 28 Забележка : Не бъркайте мъченичеството с наказанието
- 29 Битие: жизненоважно пророческо резюме
- 30 Вера и неверие
- 33 Храна за подходящо време
- 37 Разкритата история на истинската вяра
- 39 Подготвителни бележки към книгата Данаил
- 41 Всичко започва в Данииел – КНИГАТА НА ДАНИЕЛ**
- 42 Данииел 1 – Пристигането на Данииел във Вавилон
- 45 Данииел 2 - *Статуята* на видението на цар Навуходоносор

- 56 Данаил 3 - Тримата другари в *пещта*
- 62 Даниил 4 - царят унижен и обърнат
- 69 Данаил 5 - Присъдата на цар Валтасар
- 74 Данаил 6 - Данаил в *рова на лъвовете*
- 79 Даниил 7 - *The четири животни* и *малкия папски рог*
- 90 Даниил 8 – Папската идентичност е потвърдена – божественият указ от Дан.8:14.
- 103 Даниил 9 – Обявяването на времето на земното служение на Исус Христос.
- 121 Данаил 10 - Съобщение за *голямото бедствие* - Видения за бедствието
- 127 Данаил 11 - Седемте войни на Сирия.
- 146 Даниил 12 – Адвентната универсална мисия е илюстрирана и датирана.
- 155 Въведение в пророческия символизъм
- 158 Адвентизъм
- 163 Първият поглед към Апокалипсиса
- 167 Символите на Рим в пророчеството
- 173 Светлина в съботата
- 176 Божия указ от Даниил 8:14
- 179 Подготовка за апокалипсис
- 183 Апокалипсисът накратко
- 188 **Втора част: подробното изследване на Апокалипсиса**
- 188 **Откровение 1** : Пролог-Завръщането на Христос-Адвентната тема
- 199 **Откровение 2** : Асамблеята на Христос от нейното начало до 1843 г
- 199 1-ви период: *Ефес* - 2-ри период : *Смирна* - ^{3-ти период} : *Пергамон* -
4-та ^{ера} : *Тиатир*
- 216 **Откровение 3** : Асамблеята на Христос от 1843 г. – апостолската християнска вяра е възстановена
- 216 5-ти период : *Сардис* - ^{6-ти период} : *Филаделфия* -
- 223 Съдбата на адвентизма, разкрита в първото видение на Елън Г. Уайт
- 225 7- ^{ма ера} : *Лаодикия*
- 229 **Откровение 4** : небесен съд
- 232 Забележка : БОЖЕСТВЕНИЯТ ЗАКОН пророкува
- 239 **Откровение 5** : Човешкият син
- 244 **Откровение 6** : Актьори, божествени наказания и знаци от времената на християнската ера - Първите 6 печата
- 251 **Откровение 7** : Адвентизмът от седмия ден, запечатан с „ *печата на Бог* “: съботата и таен „ *седми печат* “.
- 259 **Откровение 8** : Първите четири „ *тръби* “
- 268 **Откровение 9** : 5-та и 6-та „ *тръба* “
- 268 5-та „ *тромпет* “
- 276 6-та „ *тромпет* “
- 286 **Откровение 10** : „ *малката отворена книга* “
- 291 Край на първата част от Откровението
Втора част: разработените теми

- 292 **Откровение 11** : папско царуване - национален атеизъм - 7-та „*тръба*“
- 305 **Откровение 12** : великият централен план
- 313 **Откровение 13** : фалшивите братя на християнската религия
- 322 **Откровение 14** : Времето на адвентизма от седмия ден
- 333 **Откровение 15** : Краят на изпитателния период
- 336 **Откровение 16** : *Седемте последни язви на Божия гняв*
- 345 **Откровение 17** : проститутката е демаскирана и идентифицирана
- 356 **Откровение 18** : проститутката получава своето наказание
- 368 **Откровение 19** : *Армагедонската битка* на Исус Христос
- 375 **Откровение 20** : *хиллядата години* от 7-ото хилядолетие и последният съд
- 381 **Откровение 21** : символизиран прославеният *Нов Ерусалим*
- 392 **Откровение 22** : Безкрайният ден на вечността
- 405 **Буквата убива, но Духът дава живот**
- 408 **Земното време на Исус Христос**
- 410 **Святост и осветение**
- 424 **Разделянето на Битие – от Битие 1 до 22 –**
- 525 Изпълнението на обещанията, дадени на Авраам: Битие 23 до...
- 528 Изходът и верният Моисей – От Библията като цяло – Часът на последния избор – Адвентизмът от седмия ден: Разделяне, име, история – Големите Божии присъди – Божествено от А до Я – Изкривявания на библейски текстове – Духът възстановява истината.
- 547 **Последното посвещение**
- 548 **Последното обаждане**

Забележка: преводите на чужди езици се извършват с помощта на софтуер за автоматичен превод, авторът носи отговорност само за текстове на френски, езикът на оригиналната версия на документите.

Обяснете ми Данаил и Откровението

Презентация

Роден съм и живея в тази изключително отвратителна страна, тъй като Бог символично назова столицата ѝ „*Содом и Египет*” в Откр.11:8. Неговият модел на общество, републикански, завиждан, беше имитиран, разпространен и възприет от много народи по света; тази страна е Франция, доминираща монархическа и революционна страна, експериментатор на пет републики с публични режими, осъдени от Бога. Гордо провъзгласява и показва своите таблици с правата на човека, възмутително противопоставящи се на таблиците на човешките задължения, написани под формата на „десет заповеди“ от самия Създател Бог. От своето възникване и първата си монархия, тя пое защитата на своя враг, римокатолическата религия, чието учение никога не е престанало да нарича „зло“ това, което Бог нарича „добро“, и да нарича „добро“ това, което той нарича „зло“”. Продължавайки своето неумолимо падение, неговата революция го накара да приеме атеизма. Така, като създание, гърне с пръст, Франция е въввлечена в противопоставяне, което я противопоставя на всемогъщия Бог, автентичен гърне с желязо; изходът беше предвидим и пророкуван от него; тя ще преживее съдбата на „*Содом*“, виновна за същите грехове преди нея. Световната история през последните около 1700 години е била оформена от неговото зло влияние, по-специално от подкрепата му за властта на Римокатолическия папски режим, от неговия първи монарх, Хлодвиг I, първият крал на ^{франките}. Той е кръстен в Реймс на 25 декември през 498 г. Тази дата носи знака на празнуване на Коледа, свързвано от Рим, несправедливо и възмутително, с фалшива дата на раждане на Исус Христос, възплътеният Бог, създателят на света и всичко, което живее или съществува; който с право претендира за титлата „*Бог на истината*“, защото се отвращава от „*лъжата, чийто баща е дяволът*“, както заявява Исус.

Искате ли неоспоримо доказателство, че нито един римски папа няма право да твърди, че е служител на Исус Христос? Ето го точно и библейски: Исус каза в Мат.23:9: „**И не наричайте никого свой баща на земята; защото един е вашият баща, който е на небето.**»

Как се нарича папата на земята? Всеки може да го види, „свети **отец**“ или дори „много свети **отец**“. Католическите свещеници се наричат още „**бащи**“. Това бунтовно отношение кара множеството свещеници да се поставят като уж незаменими посредници между Бог и грешника, докато Библията учи за него свободен достъп до Бог, узаконен от Исус Христос. По този начин католическата вяра инфантилизира човешките същества, за да изглеждат незаменими и съществени. Това отклонение от прякото ходатайство на Исус Христос ще бъде заклеймено от Бог в пророчество в

Дан.8:11-12. Въпрос-Отговор : Кой може да повярва, че могъщият създател Бог може да вземе като свои слуги човешки същества, които не му се подчиняват с такава възмутителна „арогантност“, изобличена в Дан.7:8 и 8:25? Библейският отговор на тази инфантилизация на човешките умове е в този стих от Jer.17:5: „Така казва YаHWeH: Проклет да е човекът, който се доверява на човека, който приема плътта за своя опора и който отвърща сърцето си от YaHWeH!»

Тъй като Франция беше тази, която до голяма степен оформи религиозната история на голяма част от християнската ера, Бог даде на един французин мисията да разкрие неговата прокълната роля; това, като осветява скрития смисъл на неговите пророчески откровения, криптирани в строго библейски код.

През 1975 г. получих съобщението за моята пророческа мисия чрез видение, чийто истински смисъл разбрах едва през 1980 г., след моето кръщение. Кръстен в християнската вяра на адвентистите от седмия ден, аз знам от 2018 г., че съм поставен в служение за времето на юбилей (7 пъти по 7 години), който ще приключи през пролетта на 2030 г. със завръщането в слава на Господ Бог Всемогъщият, Исус Христос.

Признаването на съществуването на Бог или Исус Христос не е достатъчно за получаване на вечно спасение.

Спомням си тук, преди да се върне на небето, Исус се обърна към учениците си с думите на тези стихове от Мат.28:18 до 20: „Исус, като се приближи, им каза така: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух и ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, аз съм с вас винаги до свършека на света. Неговият божествен Дух вдъхнови в апостол Петър тази друга формална и тържествена декларация от Деяния 4:12: „Няма спасение в никой друг; защото няма друго име под небето, дадено на човеците, чрез което да се спасим.”

Следователно, разберете, религията, която ни помирява с Бога, не се основава на религиозно наследство, дължащо се на човешки традиции. Вярата в изкупителната доброволна жертва, принесена от Бог чрез Неговата човешка смърт в Исус Христос, е единственият начин да постигнем нашето помирение със свършената праведност на Неговата божествена святост. Освен това, който и да сте, независимо от вашия произход, вашата наследена религия, вашия народ, вашата раса, вашия цвят или вашия език, или дори вашия статус сред хората, вашето помирение с Бог идва само чрез Исус Христос и придържането към неговото учение, което той адресира на своите ученици до края на света; както се вижда от този документ.

Изразът „Отец, Син и Свети Дух” обозначава три последователни роли, изиграни от единствения Бог в неговия план за спасение, предложен на виновния грешник, осъден на „втората смърт”. Тази „троица“ не е съвкупност от трима богове, както вярват мюсюлманите, оправдавайки по този начин отхвърлянето на тази християнска догма и нейната религия. Като „Баща“, Бог е нашият създател за всички; като „Син” той си даде тяло от

плът, за да изкупи греховете на своите избрани вместо тях; в „Свети Дух“, Бог, Духът на възкръсналия Христос, идва да помогне на своите избрани да успеят в своето обръщане чрез получаване на „освещението, без което никой няма да види Господа“, според това, което апостол Павел учи в Евр.12 : 14; „освещението“ е да бъдеш отделен за и от Бог. То потвърждава неговото приемане на избрания и се появява в делата на неговата вяра, в любовта му към Бога и неговата вдъхновена и разкрита библийска истина.

Четенето на този документ е от съществено значение, за да се разбере **много високото ниво на проклетие**, което тегне върху народите на земята, техните религиозни институции и тези на западния християнски свят, особено поради техния християнски произход; защото пътят, трасиран от Исус Христос, съставлява **уникалния и изключителен спасителен път** на Божия проект; в резултат на това християнската вяра остава основна цел на атаки от дявола и демоните.

По принцип спасителният проект, проектиран от създателя Бог, е прост и логичен. Но религията придобива сложен характер поради факта, че онези, които я преподават, мислят само да оправдаят своята религиозна концепция и, практикувайки грях, често поради невежество, тази концепция вече не е в съответствие с изискванията на Бог. В резултат на това той ги удря с проклятието си, което те тълкуват в своя полза и не чуват божествения укор.

Това произведение не е предназначено да получи литературна награда; за създателя Бог неговата единствена роля е да подложи своите избрани на изпитанието на вярата, което ще им позволи да получат вечен живот, спечелен от Исус Христос. Там ще намерите повторения, но това е стилът, който Бог използва, като изковава едни и същи учения, които разкрива чрез различни изображения и символи. Тези многобройни повторения съставляват най-доброто доказателство за тяхната автентичност и свидетелстват за значението, което той придава на илюстрираните истини. Притчите, предадени от Исус, потвърждават това подчертаване и повторение.

В тази работа ще намерите откровения, дадени от великия Творец Бог, който ни посети под човешкото име Исус от Назарет, който дойде под титлата „помазан“ или „месия“, според еврейското „mashiah“, цитирано в Дан .9:25, или „христос“, от гръцкото „christos“ от писанията на новия завет. В него Бог дойде, за да предложи съвършено чистия си живот като доброволна жертва, за да утвърди ритуалите на животинските жертвоприношения, които предшестваха неговото идване след първородния грях, извършен от Ева и Адам. Терминът „*помазан*“ обозначава този, който получава помазанието на Светия Дух, символизирано от маслото от маслинови дървета. Пророческото откровение, дадено от Бог в единственото име на Исус Христос и Неговото изкупително дело, води Неговите избрани по пътя, който води към вечен живот. Защото самото спасение по благодат не предпазва избрания да попадне в капани, за които той не подозира. Следователно, за да завърши предложението си за благодат, в името на Исус

Христос, Бог идва да разкрие съществуването на главните капани, които позволяват на последните му служители от времето на края да анализират, съдят и разбират **ясно** обърканото ситуацията на универсалната християнска религия, която преобладава в тази последна епоха на земното спасение.

Но преди сеитбата е препоръчително да се изкорени; тъй като природата на създателя Бог е изкривена от ученията на големите монотеистични религии, разпространени на земята. Всички те имат общото, че налагат единния Бог чрез принуда и по този начин свидетелстват за своето отделяне и за всяка връзка с него. Привидната свобода, свързана с християнската вяра, се дължи само на текущите обстоятелства на времето, но веднага щом Бог позволи на демоните да действат свободно, тази нетърпимост към онези, които не ги следват, ще се появи отново. Ако Бог беше искал да действа чрез принуда, за него щеше да е достатъчно просто да се направи видим за очите им, за да постигне от неговите създания те да се подчиняват на всичките му воли. Ако той не е действал по този начин, това е защото неговият избор на избрани длъжностни лица се основава **единствено** на свободния избор дали да го обичат или да го отхвърлят; свободен избор, който той дава на всички свои създания. И ако има ограничение, то е само това на естествения характер на избраните, които са тласкани и привлечени, от своята индивидуална свободна природа, от Бога на любовта. И това име любов ѝ подхожда добре, защото я сублимира, като предлага на нейните създания демонстрация, приложена в действие, което я прави неоспорима; това като предложи живота си, за да изкупи, в лицето на Исус Христос, греховете, наследени и извършени **единствено от Неговите избрани** по време на тяхното невежество и слабост. Внимание! На земята тази дума любов приема само формата на чувство и неговата слабост. Това на Бог е силно и съвършено справедливо; което прави цялата разлика, защото приема формата на принцип, при който чувството е напълно контролирано. Следователно истинската религия, одобрена от Бог, се основава на свободното придържане към неговата личност, неговите мисли и неговите принципи, установени в законите. Целият земен живот е изграден върху неговите физически, химически, морални, психически и духовни закони. Точно както идеята за бягство от закона на земното притегляне и изчезването му няма да влезе в ума на човека, неговият дух може да процъфтява хармонично само в уважение и подчинение на законите и принципите, установени от създателя Бог. И тези думи на апостол Павел от 1 Коринтяни 10:31 са напълно оправдани: „ **Ядете ли, пиете ли, или правите нещо друго, всичко правете за Божията слава** “. Прилагането на тази безплатна покана става възможно благодарение на факта, че в Библията и само в нея Бог е предал и разкрил своите божествени мнения. И е важно да се вземе под внимание неговото мнение при извършване на делото на „ **освещението, без което** “, според Евр.12:14, „ **никой няма да види Господа** “. Понякога неговото мнение е под формата на рецепта, но то не е по-спорно от това на лекаря специалист, на когото човекът бърза да се подчини, смятайки, че действа в най-добрия си интерес за здравето си, физическо или психическо (дори ако греши). Създателят Бог е най-вече единственият и

истински лекар на душите, които той познава в най-малките им подробности. Боли, но лекува винаги, когато ситуацията е благоприятна. Но в крайна сметка той ще унищожи и унищожи целия небесен и земен живот, който се е оказал неспособен да го обича и следователно да му се подчинява.

Следователно религиозната нетолерантност е разкриващият плод на фалшивата монотеистична религия. Това представлява много сериозна грешка и грях, защото изкривява характера на Бог и като го атакува, не рискува да получи неговата благословия, неговата благодат и неговото спасение. Въпреки това Бог го използва като бич, за да накаже и удари невярващото или невярващо човечество. Тук разчитам на библейски и исторически свидетелства. Наистина, писанията на стария завет ни учат, че за да накаже изневярата на своя народ, нацията, наречена Израел, Бог използва „филистимския“ народ, неговия най-близък съсед. В наше време този народ продължава това действие под името „палестински“. По-късно, когато искаше да разкрие своята присъда и окончателното си осъждане на този земен плътски Израел, той призова услугите на халдейския цар Навуходоносор; това три пъти. В третия, през – 586 г., нацията е унищожена и оцелелите хора са отведени в депортация във Вавилон за период от „70 години“, пророкуван в Йер.25:11. Още по-късно, заради отказа си да признае Исус Христос за свой месия, нацията отново е унищожена от римските войски, водени от Тит, наследникът на император Веспасиан. По време на християнската ера, официално падайки отново в греха през 321 г., християнската вяра е предадена на нетолерантността на папите от 538 г. И тази доминираща католическа вяра се стреми да се скара с близоизточните народи, които са станали религиозно мюсюлмани през същия 6-ти ^{век}. Неверното християнство е намерило там постоянен страховит противник. Защото религиозното противопоставяне на двата лагера е като полюсите, напълно противопоставени до края на света. Невярващият също е горд и търси славата на изключителността; като не го получава от Бога, той го приписва на себе си и не приема да бъде оспорван. Това описание на индивида характеризира, също и колективно, членовете, които принадлежат към различните събрания и се групират заедно в различните фалшиви религии. Осъждането на нетолерантността не означава, че Бог е толерантен. Нетърпимостта е човешка практика, вдъхновена от демоничния лагер. Думата толерантен предполага мисълта за нетолерантност, а думата истинска вяра е одобрение или неодобрение според библейския принцип „да или не“. От своя страна Бог подкрепя съществуването на злото, без да го толерира; той го подкрепя за време на свобода, планирано в неговия проект за избор на избраните от него служители. Следователно думата толерантност се отнася само за човечеството и терминът се появява в Нантския едикт на Хенри IV от 13 април 1598 г. Но след края на времето на благодатта злото и онези, които го правят, ще бъдат унищожени. Толерантността беше заменила религиозната свобода, дадена на човека от Бог от самото начало.

Обявява се менюто на тази работа; доказателствата ще бъдат представени и демонстрирани на страниците.

Бог и неговите творения

Духовният лексикон, използван от хората в Латинска Европа, крие основни послания, предадени от Бог. Така е, на първо място, с думата Апокалипсис, която в този аспект предизвиква великата катастрофа, от която хората се страхуват. И все пак зад този плашещ термин се крие преводът „Откровение“, който разкрива на Неговите служители в Христос незаменими неща, необходими за тяхното спасение. Според принципа, който диктува, че щастието на едни причинява нещастieto на други, тези от противоположния лагер, посланията в абсолютните противоположности са много богати на учение и много често се предлагат в самото свято „Откровение“, дадено на апостол Йоан.

Друг термин, думата „ангел“ крие важни уроци. Тази френска дума идва от латинското „angelus“, взето от гръцкото „aggelos“, което означава: пратеник. Този превод ни разкрива стойността, която Бог придава на Своите създания, своите двойници, които е създал свободни и относително независими. Тъй като животът е даден от Бога, тази независимост запазва логически ограничения. Но този термин „пратеник“ ни разкрива, че Бог вижда своите свободни двойници като живи послания. По този начин всяко

създание представлява послание, съставено от житейски опит, белязан от лични избори и позиции, които съставляват това, което Библията нарича „душа“. Всяко същество е уникално като жива душа. Защото това, което първите небесни двойници, създадени от Бога, тези, които традиционно наричаме „ангелите“, не знаеха, е, че този, който им е дал живот и правото да живеят, може да ги вземе обратно. Те бяха създадени да живеят вечно и дори не знаеха значението на думата смърт. За да им разкрие какво означава думата смърт, Бог създаде нашето земно измерение, в което човешкият вид, или Адам, ще играе ролята на смъртен след греха на Райската градина. Посланието, което представяме, е угодно на Бог **само** ако е в съответствие с Неговите стандарти за добро и добро. Ако това послание отговаря на своя стандарт за зло и лошо, този, който го носи, е от бунтовния тип, когото то осъжда на вечна смърт, на окончателно унищожение и унищожение на цялата му душа.

Библейските основи на истината

Бог видя, че е добре и правилно да разкрие, първо, произхода на нашата земна система на Моисей, така че всяко човешко същество да знае за това. Той посочва там приоритет на духовното учение. В това действие той ни представя **основите на своята истина**, които започват с регулиране на реда на времето. Защото Бог е Богът на реда и благородната последователност. Ще открием, в сравнение с неговите стандарти, глупавия и непоследователен аспект на сегашния ни ред, установен от човека на греха. Защото наистина грехът и вече първородният грях променя всичко.

Но е от съществено значение да се разбере преди всичко друго, че „*началото*“, цитирано от Бог в Библията, и първата дума на книгата, наречена „Битие“, е „произход“, не се отнася до „началото“ на живота, а само това на неговото създаване на цялото ни земно измерение, което включва звездите на небесния космос, всички създадени на четвъртия ден след самата земя. Имайки предвид тази мисъл, можем да разберем, че тази

специфична земна система, в която нощите и дните ще следват един след друг, е създадена, за да стане средата, в която Бог и неговите верни избраници и вражеският лагер на дявола ще се изправят един срещу друг. Тази борба на божественото добро срещу злото на дявола, първият грешник в историята на живота, е причината за неговото съществуване и основата на цялото откровение на неговия универсален и многоуниверсален спасителен проект. По време на тази работа ще откриете значението на някои загадъчни думи, изречени от Исус Христос по време на неговото земно служение. Така ще видите какво значение имат те във великия проект, задвижен от единствения велик Бог, създател на всички форми на живот и материя. Тук затварям тази важна скоба и се връщам към темата за реда на времето, установен от този Върховен суверен на съществуването.

Преди греха животът на Адам и Ева е бил структуриран около последователност от седемдневни седмици. В съответствие с модела на четвъртата от десетте заповеди (или Декалог), който го **припомня**, седмият ден е ден, осветен за почивка от Бог и от човека, и знаейки днес какво пророкува това действие, можем да разберем защо Бог държи на уважавайте тази практика. В цялостния си проект, който обяснява причините за това специфично земно творение, седмицата, предложената единица време, пророкува седем хиляди години, през които ще бъде осъществен великият проект на универсалната (и многостранна) демонстрация на Неговата любов и справедливост. В тази програма, по аналогия с първите шест дни от седмицата, първите шест хилядолетия ще бъдат поставени под демонстрацията на неговата любов и търпение. И подобно на седмия ден, седмото хилядолетие ще бъде посветено на установяването на неговата свършена праведност. Мога да обобщя тази програма по този начин, като кажа: шест дни (от хиляда години = шест хиляди години) за спасяване и седми (= хиляда години), за да съдим и унищожим земните и небесните бунтовници. Този спасителен проект ще се основава изцяло на доброволната изкупителна жертва, направена от създателя Бог, в земния божествен аспект на лицето, наречено, по неговата божествена воля, Исус Христос в гръцката версия или според иврит, Исус Месията.

Преди греха, в първоначалния свършен божествен ред, целият ден е съставен от две последователни равни части; 12 часа лунна нощ са последвани от 12 часа слънчева светлина и цикълът се повтаря постоянно. В сегашните ни условия тази ситуация се появява само два дни в годината, по време на пролетното и есенното равноденствие. Знаем, че настоящите сезони се дължат на наклон на земната ос и по този начин можем да разберем, че този наклон се е появил като следствие от първородния грях, извършен от първата двойка Адам и Ева. Преди греха, без тази склонност, редовността на божествения ред беше свършена.

Пълната революция на земята около слънцето показва единицата на годината. В своето свидетелство Моисей разказва историята на Изхода на евреите, избавени от Бог от египетско робство. И в самия ден на този изход Бог каза на Мойсей в Изход 12:2: „ *Този месец ще бъде първият месец от*

годината за вас; ще бъде за вас първия месец . Подобна настойчивост свидетелства за значението, което Бог придава на това нещо. Еврейският календар от дванадесет лунни месеца се колебаеше с времето и зад слънчевия ред беше необходимо да се добави допълнителен тринадесети месец, за да се възстанови съответствието след няколко години натрупване на това забавяне. Евреите излязоха от *Египет 14-ти ден от първия месец на годината*, който логично започва на пролетното равноденствие; име, което означава точно „първи път“.

Тази заповед, дадена от Бог, „ *този месец ще бъде първият месец от годината за вас* “, не е тривиална, защото е адресирана до всички хора, които ще претендират за неговото спасение до края на света; Еврейски Израел, получател на божественото Откровение, е само авангард на великия универсален спасителен проект на неговата божествена програма. Неговото лунно време ще бъде последвано от слънчевото време на Христос, чрез което Божият спасителен проект се разкрива в цялата си светлина.

Съвършеното възстановяване на тези божествени стандарти никога няма да бъде осъществено на земя, населена с непокорни и нечестиви човешки същества. Въпреки това остава възможно в индивидуалните взаимоотношения, които имаме с Бог, този мощен невидим творчески Дух, който възвеличава любовта толкова, колкото и справедливостта. И всяка връзка с него трябва да започне с това търсене на **неговите** ценности и на първо място, тези на **неговия** ред на времето. Това е акт на вяра, доста прост и без особени заслуги; минимум, който да предложим от нашата човешка страна. И ако нашият подход е угоден за Него, любовната връзка между творението и неговия Създател става възможна. Раят не се печели с подвизи или чудеса, а със знаци на взаимно внимание, които изразяват истинската любов. Това е, което всеки може да открие в делото на Исус Христос, който даде живота си доброволно, в знак на призив, за да спаси само своята избрана любима.

След тази възхитителна картина на божествения ред, нека погледнем към жалкия аспект на нашия човешки ред. Това сравнение е още по-необходимо, защото ще ни позволи да разберем укорите, които Бог пророкува чрез своя пророк Даниил, когато Исус в своя час удостовери като такъв. Сред тези упреци четем в Дан.7:25: „ *Той ще замисли да промени времената и закона* .“ Бог знае само един стандарт за тези неща; тези, които той сам установи от сътворението на света и след това разкри на Мойсей. Кой се осмели да извърши такова безобразие? Доминиращ режим, на който той приписва „ *арогантност* “ и „ *успех на неговите трикове* “. Също така описан като „ *различен крал* “, синтезът на тези критерии предполага религиозна власт. Освен това, обвинен в „ *преследване на светиите* “, възможностите за тълкуване стесняват и затварят римския папски режим, установен **едва** от 538 г. с указ на император Юстиниан ^{1-ви} . Но Откровението, наречено Апокалипсис, ще разкрие факта, че тази дата 538 е само следствието и продължението на едно зло, нанесено срещу „ *времената и божествения закон*“ от 7 март 321 г. от римския император Константин ^{1-ви} . Престъплението му често ще бъде припомняно в това

изследване, защото тази зла дата внася проклятието в чистата и съвършена християнска вяра, установена по времето на апостолите. Това споделяне на вината на езическия имперски Рим и на римокатолическия папски Рим е основен ключ към пророческото откровение, изградено в свидетелствата, написани от Данаил. За езическия император установява първия ден почивка, но това е християнският папски режим който религиозно го е наложил в неговата „*променена*“, особена и човешка форма, на десетте Божии заповеди.

Основна бележка: 7 март 321 г., проклетият ден на греха

И мощно прокълнат, защото на 7 март 321 г. останалата част от светия седми ден от съботата беше, по заповед на датиран императорски указ, официално заменен от първия ден. По това време този първи ден е бил посветен от езичниците на поклонението на Бога на Слънцето, SOL INVICTVS, тоест възмутителното НЕПОБЕДЕНО СЛЪНЦЕ, вече обект на

обожание от страна на египтяните по време на Изхода на евреи, но също и в Америка от инките и ацтеките и до днес от японците (земята на „изгряващото слънце“). Дяволът винаги използва едни и същи рецепти, за да доведе хората до своето падение и осъждане от Бог. Той използва тяхната повърхностност и плътския им ум, който ги кара да презират духовния живот и уроците от историческото минало. Днес, 8 март 2021 г., когато пиша тази бележка, новините свидетелстват за важноста на това възмущение, истинска божествена обида на величието, и отново божественото време придобива пълното си значение. За Бог годишното време започва през пролетта и завършва в края на зимата, тоест според настоящия ни римски календар от 20 март до следващия 20 март. По този начин изглежда, че 7 март 321 г. е за Бог 7 март 320 г., т.е. 13 дни преди пролетта на 321 г. Следователно, за Бог това е годината 320, която е отбелязана в своя край, от отвратителния акт, предявен срещу Неговото справедливо и свещен божествен закон. Според Божието време 2020 г. представлява 17-та ^{годишнина} (17: номер на присъдата) на брой векове от 320 г. Следователно не е изненадващо, че от началото на 2020 г. божественото проклятие навлезе в агресивна фаза под формата на заразен вирус, който предизвика паника на Запад, обществото на хората, чието доверие и вяра са възложени изцяло на науката и нейния прогрес. Паниката е следствие от невъзможността да се представи ефективно лекарство или ваксина въпреки високите технически умения на настоящите учени. Като придавам пророческа стойност на тези 17 века, аз не измислям нищо, защото за Бог числата имат духовно значение, което той разкрива и използва при изграждането на своите пророчества, и именно в Откровение глава 17 е посветена на темата за „ присъдата на блудницата, която седи над много води . „ Вавилон велик “ е неговото име и включените „големи води “ подсказват „ реката Ефрат “, към която Бог се прицелва в съобщението за „ шестата тръба “ от Откр.9:13, символ на предстоящата Трета световна война. Зад тези символи стоят папският католицизъм и невярно християнската Европа, източници и цели на неговия гняв. Борбата между Бог и хората току-що е започнала; желязното гърне срещу глиненото гърне, изходът от битката е предвидим; по-добре, то е пророкувано и програмирано. Как Бог възнамеряваше да отбележи 17-тата ^{годишнина} от 7 март 320 г. (320 г. за него и неговите избрани; 321 г. за фалшиво религиозния или профанния свят)? Отдавна вярвах, че това ще бъде чрез влизането в световна война, но световна война, която ще завърши в атомна форма, защото Бог го пророкува три пъти, в Дан.11:40 до 45, Езекиил 38 и 39 и накрая , в Откр.9:13 до 21. Борбата, започната от Бог срещу бунтовното човечество от пролетта на 2020 г., е от същия тип като тази, която той води срещу фараона на Египет по времето на Моисей; и крайният резултат ще бъде същият; Божият враг ще изгуби живота си там, подобно на фараона, който в своето време е видял първородния си син да умира и е загубил своя. Този 8 март 2021 г. отбелязвам, че това тълкуване не беше изпълнено, но бях подготвен за него от около месец, след като разбрах чрез божествено вдъхновение, че 321 е за Бог 320 и че следователно той е планирал да прокълне, а не просто денят 7 март 2020 г., но цялата година, към която е

прикрепен този прокълнат ден, като по този начин се прилага за това наказание принципът, цитиран в Ном.14:34: „Точно както си прекарал четиридесет дни в изследване на земята, *ти ще понесе наказанието за вашите беззакония четиридесет години, по година за всеки ден*”.

Но към това наблюдение се добавя едно нещо. Нашият фалшив календар греши не само за началото на годината, но и за датата на раждането на Исус Христос. Неправилно, през 5-ти ^{век}, монахът Дионисий Малки го поставя върху смъртта на цар Ирод, която наистина се е случила в – 4 от неговия календар. Към тези 4 години трябва да добавим „*две години*“, изчислени от Ирод като възрастта на Месията, когото той искаше да умъртви според Мат.2:16: „*Тогавя Ирод, като видя, че беше измамен от мъдрите мъже, се разгневи много и той изпрати да убият всички деца на **възраст от две години** и по-малко, които бяха във Витлеем и в цялата му територия, според датата, на която той внимателно беше запитал от мъдреците* . И така, когато брой годините, Бог добавя 6 години към нашата обичайна фалшива и подвеждаща дата и раждането на Исус се състоя през пролетта на тази година – 6. В резултат на това годината 320 беше за него: 326 и 17-ти ^{светската} годишнина на нашата година 2020 беше за него 2026 година от истинския момент на раждането на Исус Христос. Това число 26 е числото на тетраграмата “YHWH”, на еврейски “Yod, Hé, Wav, Hé”, с което Бог се назовава, следвайки въпроса на Мойсей: “Как е името ти ? » ; това, според Изход 3:14. Следователно великият творец Бог имаше още една причина да отбележи с личния си кралски печат този ден, белязан от неговото всемогъщо божествено проклятие; и това до края на света. Бичът на заразната болест, появяващ се през тази 2026 година от божественото време, току-що потвърди непрекъснатостта на това проклятие, което ще приеме различни форми през последните години от живота на планетата Земя. Една Трета ядрена световна война ще отбележи „*края*“ на „*времената на народите*“, обявени от Исус Христос в Матей 24:14: „*Тази добра новина на царството ще бъде проповядвана по целия свят, като свидетелство на всички нации . Тогавя ще дойде **краят*** .” Този „*край*“ ще започне с края на гратисния период; предложението за спасение ще приключи. Изпитание на вярата, основано на зачитането на неговата свята събота, ще раздели окончателно лагера на „*овците*“ от този на „*козите*“ от Мат.25:32-33: „*Всички народи ще бъдат събрани пред него. Той ще отдели един от друг, както овчарят разделя овците от козите; и ще постави овците от дясната си страна, а козите отляво* . Декретът на закон, който прави Римската неделя задължителна, в крайна сметка ще доведе до осъждането на истинските избрани светии на Исус Христос на смърт. Тази ситуация ще изпълни тези думи на Дан.12:7: „*И чух човека, облечен в ленени дрехи, да стои над водите на реката; той вдигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в този, който живее вечно, че това ще бъде след време, и времена, и половин време, и че всички тези неща ще свършат, когато силата на **хората светецът** ще бъде напълно разбит* . От човешка гледна точка тяхното положение ще бъде отчайващо, а смъртта им неизбежна. Тогавя излизат наяве тези думи на Исус Христос, цитирани в

Мат.24:22: „ *И ако тези дни не се съкратиха, никой нямаше да се спаси; но в името на избраните тези дни ще бъдат съкратени.*” Годината 6000 ще приключи преди 3 април 2036 г. по божествено време, тоест 3 април 2030 г. по нашия фалшив календар, който идва 2000 години след деня на разпъването на Исус Христос, извършено на 14-ия ден след началото на пролетта . 30. И тези „ дни “ трябва да бъдат „ *съкратени* “ или намалени. Това означава, че датата на прилагане на постановлението за смърт ще предхожда тази дата. Защото извънредната ситуация е тази, която изисква Христос да се намеси директно, за да спаси Своите избрани . След това трябва да вземем под внимание Божия приоритет на прославянето на стандарта за „ *време* “, който Той даде на Своето земно творение. Именно той ще вдъхнови бунтовниците от последните дни да изберат дата, която да надхвърли с няколко дни първия ден на пролетта на 2030 г., зад който затварят 6000 години от земната история. Тогава се появяват две възможности: дата, която ще остане неизвестна до края, или 3 април 2030 г., която бележи максимално възможната и духовно значима граница. Помислете, че въпреки изключителното си значение, 14-ият ден от годината на разпятието на Исус Христос не е подходящ за отбелязване на края на 6000 години световна история, още по-малко началото на 7-мо хилядолетие . Ето защо аз поставям моите предпочитания и моята вяра в пролетната дата 21 март 2030 г., датата на „ *съкратеното* “ пророческо време 3 април или междинна дата. Белязана от природата, създадена от Бога, пролетта е решаваща, когато искаме да преброим 6000 години от човешката история; което става възможно от момента, в който Адам и Ева съгрешиха. В библейския разказ на Битие дните, водещи до тази първа пролет, са вечни дни. Времето, отброено от Бог, е това на земята на греха и 6000 години, които седмицата пророкува, започват с началото на първата пролет и ще завършат с края на последната зима. Една пролет започна обратното броене до 6000 години. Поради греха земята претърпя наклон на оста си от 23° 26' и последователността на сезоните можеше да започне. В еврейските празници от стария завет доминират два празника: седмичната събота и Пасха. Тези два празника са поставени под символиката на числата "7, 14 и 21" от "7-ми , 14- и 21-ви " дни, които представляват трите фази на плана на божественото спасение: Седмичната съботна тема от Откр.7, която пророкува наградата на избраните светии, за „7“; изкупителното дело на Исус Христос, което представлява средството за предлагане на тази награда за „14-те“. Имайте предвид, че във фестивала на Пасхата, който продължава 7 дни, 15-ият и 21-вият ден са две съботи на светско бездействие. А тройното “7” или “21” обозначава края на първите 7000 години и навлизането във вечността на новото божествено творение на земята, обновено според Откр.21; това число 21 символизира съвършенството (3) на пълнотата (7) на житейския проект, който беше целта, желана от Бог. В Откровение 3, стихове 7 и 14 съответно отбелязват началото и края на институцията на адвентистите от седмия ден ; тук отново двете фази на една и съща осветена тема. По същия начин Откр.7 се занимава с темата за запечатването на избраните адвентисти, а Откр.14 представя посланията на трите ангела, които обобщават тяхната

универсална мисия. Така през 30-та година края на 4000-те години беше завършен през пролетта и само по символични причини Исус беше разпънат 14 дни след 21 март тази пролет на 30-та година, т.е. 36-та за Бог. Чрез тези примери Бог потвърждава, че „7“ на съботата и „14“ на изкуплението на греховете на избраните от Исус Христос са неразделни. По този начин, когато в края, „7“ на съботата е атакуван, Христос Изкупителят на „14“ лети на помощ, за да му даде слава, максимум 14 „дни“, които ще разделят двете дати, ще бъдат „съкратени“ или , потиснати, за да спасят последните си избрани верни.

Препрочитайки Матей 24, ми се стори, че Христовото послание е адресирано най-вече към Неговите ученици в края на света, към нас, които живеем в тези последни години. Стихове 1-14 обхващат времето до времето на „ края “. Исус пророкува за последователност от войни, за появата на лъжепророци и окончателното духовно охлаждане. След това, стихове от 15 до 20, в двойно приложение, се отнасят както до унищожаването на Йерусалим, извършено от римляните през 70 г. сл. Хр., така и до окончателната агресия на нациите срещу еврейството на избраните, които спазват святата Божия събота. След това, стих 21 пророкува тяхното последно „ голямо бедствие ”: „ *Защото тогава ще има такова голямо бедствие, каквото не е било от началото на света досега и „никога няма да има ”*; Обърнете внимание, че това пояснение „ *и никога няма да има* “ забранява прилагането за времето на апостолите, защото би било в противоречие с учението на Дан.12:1. Това означава, че и двата цитата се отнасят за едно и също постижение в последния земен тест на вярата. В Дан.12:1 изразът е идентичен: „ *В това време Михаил, великият княз, защитник на децата на твой народ, ще се издигне; и това ще бъде време на скръб, каквото не е било, откакто съществуват народите дотогава . По това време онези от вашите хора, които бъдат намерени записани в книгата, ще бъдат спасени .* “. „ Скръбта ” ще бъде толкова голяма, че „ *дните* ” ще трябва да бъдат „ *съкратени* ” според стих 22. Стих 23 показва стандарта на истинската вяра, който не расте в спонтанните появявания на Христос на земята: „ *Ако тогава вие каза: Ето, Той е в пустинята; не отивайте там; ето, той е в стаите, не вярвайте .* В същата последна епоха спиритуализмът ще умножи своите „ *чудо* “ и своите измамни и **съблазнителни изяви** на фалшивия Христос, който ще покори слабо учените души: „ *Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци; те ще извършат големи чудеса и чудеса, до степен да заблудят , ако е възможно, дори избраните* ”; което се потвърждава от Откр. 13:14: „ *И тя измами жителите на земята чрез знаменията, които ѝ бяха дадени да направи в присъствието на звяра, като каза на жителите на земята да направят образ на звяра който имаше рана от меч и който оживя .* Стих 27 напомня мощното и победоносно появяване на божествения Христос, а стих 28 пророкува „ *празника* “, предложен на хищните птици след неговата намеса. Защото бунтовниците, които оцелеят до идването му, ще бъдат унищожени и предадени на паша „ *на небесните птици* “, както учи Откр. 19:17-18 и 21.

Тук обобщавам цялото това ново разбиране за божественото творение. Установявайки първата седмица, Бог фиксира единството на деня, който се състои от нощ на тъмнина и ден на светлина; слънцето ще го осветява едва от 4-ия ^{ден}. Нощта пророкува установяването на греха на земята поради бъдещото непокорство на Ева и Адам. До този акт на грях земното творение показва **вечни** характеристики. Извършеният грях, нещата се променят и обратното броене на 6000 години може да започне, защото земята се накланя около оста си и започва принципът на сезоните. Тогава земното творение, прокълнато от Бога, придобива своята **постоянна характеристика**, която познаваме. 6000 години, които започнаха през първата пролет, белязана от грях, ще завършат през пролетта на 6001 г. със завръщането в божествена слава на Исус Христос. **Последното му пришествие ще бъде извършено на „първия ден от първия месец“ на първата година от ^{7-ото} хилядолетие.**

Въпреки това, 7 март 2021 г. от нашия фалшив човешки календар току-що беше религиозно отбелязан с посещение на папа Франциск при източните християни, преследвани в Ирак от мюсюлмански екстремисти. На тази среща той напомни на мюсюлманите, че имат един и същ Бог, този на Авраам, и ги смяташе за свои „братя“. Тези думи, които радват западните невярващи, са не по-малко огромно възмущение за Исус Христос, който даде живота си като жертва за опрощението на греховете на своите избрани. И това нахлуване на лидера на „бившите кръстоносци“ католици „християни“ на тяхна територия може само да засили гнева на ислямистите. Следователно това мирно действие на папата ще доведе до драматични последици, пророкувани в Дан.11:40, засилването на „сблъсъка“ на мюсюлманския „южен цар“ срещу папска Италия и нейните европейски съюзници. И в тази перспектива икономическият колапс на Франция и всички западни страни от християнски произход, причинен от техните лидери, поради вируса Covid-19, ще промени баланса на силите и в крайна сметка ще позволи осъществяването на тласканата „Трета световна война“ назад към края на последните 9 години, които все още са пред нас. В заключение, нека си припомним, че като предизвика епидемията, дължаща се на Covid-19 и нейното развитие, Бог отвори пътя за проклятието, което трябваше да характеризира последните десет години от човешката история на земята.

7 март 2021 г. обаче беше белязан от актове на насилие от страна на младежи между враждуващи банди и срещу полицейските власти в няколко града във Франция. Това потвърждава пътя към генерализирана конфронтация; позициите на всеки от тях са непримирими, защото са несъвместими. Това е следствие от сблъсъка на две диаметрално противоположни култури: западната светска свобода срещу обществото на босовете и капосите на южните страни, при това традиционно и национално мюсюлмански. Назрява трагедия като Covid-19, без лек.

За да завършим наблюдението на узаконения от човечеството отвратителен ред, трябва да отбележим: смяната на годината след 12-тия

месец , който носи името на 10-ия ^{месец} (декември), в началото на зимата; смяната на деня в средата на нощта (полунощ); само точното и редовно отчитане на часовете остава положително. По този начин красивият божествен ред е изчезнал поради греха, заменен от грешен ред, който ще изчезне на свой ред, когато се появи славният създател Бог, за уреждане на сметките, тоест в края на първите шест хиляди години, през пролетта на 2030 г., за измамените хора, или през пролетта на 2036 г. от истинското раждане на нашия Господ и Спасител Исус Христос, за неговите избрани.

Установеният и наблюдаван безпорядък свидетелства за божественото проклятие, което тегне над човечеството. Тъй като след накланянето на земята, изчисляването на времето е загубило своята стабилност и редовност, часовете на нощта и деня са във вечна последователност на нарастване и намаляване.

Редът, в който Създателят Бог организира своя спасителен план, допълнително ни разкрива духовните приоритети, които той предлага на човека. Той избра да разкрие своята възвишена любов, като даде живота си в Исус Христос като откуп след 4000 години човешки земни преживявания. Правейки това, Бог ни казва: „Първо, покажи ми своето покорство и аз ще ти покажа любовта си“.

На земята хората се редуват един друг, възпроизвеждайки едни и същи характерни плодове, но поколението на последното време, в което навлязохме през 2020 г., представлява особеност; след 75 години мир в Европа и невероятна скорошна еволюция на генетичната наука, много логично, европейците и техните издънки, от САЩ, Австралия и Израел, вярваха, че могат да отговорят на всички здравословни проблеми, като техните общества бяха все по-хигиенизирани. Новост не е атаката на заразен вирус, ново е поведението на лидерите на напредналите общества. Причината за това поведение на страх е излагането им на хората по земята чрез бомбардирането на медиите и сред тези медии, новите медии или социалните мрежи, които се появяват в паяжината, която представлява безплатна интернет комуникация, в която ние намерете повече или по-малко ясни дифузори. По този начин човечеството е хванато в капана на своята излишна свобода, която пада като проклятие върху него. В САЩ и Европа насилието противопоставя етническите общности; там проклятието на „*Вавилонската*” опитност е подновено; още един неоспорим божествен урок, който не беше научен, защото е потомък на една двойка, непременно говореща един и същи език, докато това виновно преживяване, ние все още го виждаме днес, човечеството е разделено от множество езици и диалекти, създадени от Бог и разпръснати навсякъде земя. И да, Бог не спря да твори след първите седем дни на сътворението; той все още е създал много неща, за да прокълне и понякога да благослови своите избрани, манната, предложена в пустинята, на синовете на Израел, е пример.

Свободата обаче е в основата му, прекрасен дар от нашия Създател. На него се крепи нашият **свободен** ангажимент към неговата кауза . И там, трябва да се признае, тази интегрална свобода предполага съществуването на случайност, защото Бог не се намесва по никакъв начин; дума, на която

много вярващи изобщо не вярват. И те грешат, защото Бог оставя голяма част на случайността в своето творение и на първо място ролята на възбуждане сред избраните, оценяването на разкритите от него небесни норми. След като идентифицира своите избраници, Създателят поема отговорността за тях, за да ги води и да ги учи на своите истини, които ги подготвят за вечния селестиален живот. Малформациите и чудовищностите, наблюдавани при раждането на човешките същества, доказват действието на случайността, която произвежда генетични грешки в процеса на възпроизвеждане на вида с повече или по-малко сериозни последици. Размножаването на видове се основава на импулса на репродуктивните вериги, които генерират грешки в съответствието от време на време; това включва принципа на наследствеността или независимо поради шанса за живот. В обобщение, ако дължа вярата си на шанса за свободен живот, аз дължа, напротив, наградата и подхранването на тази вяра, на любовта на Бог и на инициативите, които вече са предприети и които той продължава да предприема, за да ме спаси .

В историята на неговото земно сътворение денят, който ще бъде прокълнат от Бога, е на първо място в седмицата; неговата съдба е написана: целта му ще бъде да „ *отдели светлината от тъмнината* “. Избран от фалшивите християни, за да противоречи на Божия избор, който осветява седмия ден, този първи ден ще е изпълнил напълно ролята си на " *белег* " на непокорния бунтовнически лагер в Откр.13:15. Колкото първата неделя да е прокълната от Бога, толкова седмият ден събота е благословен и осветен от Него. И за да разберем това противопоставяне, трябва да прегърнем мисълта за Бог, която е знак за осветение от и за Него. Съботата се отнася до седмия ден и това число *седем*, „7“, е символ на пълнотата. Под този термин пълнота Бог поставя мисълта за целта, за която е създал нашето земно измерение, а именно регулирането на греха, неговото осъждане, неговата смърт и неговото изчезване. И в този план тези неща ще се изпълнят напълно през 7-ото ^{хилядолетие}, което седмичната събота пророкува. Ето защо **тази цел е по-важна за Бог от средствата** за изкупление, чрез които той ще изкупи живота на земните избрани и които ще осъществи лично, в Исус Христос, с цената на зверски страдания.

Ето още една причина, поради която Бог казва в Екл.7:8: „ *краят на нещо е по-добър от началото му* .“ В Битие последователността в реда „нощ-ден“ или „ *вечер-сутрин* ” потвърждава тази божествена мисъл. В Ис.14:12, под прикритието на вавилонския цар, Бог каза на дявола: „ *Ето те падна от небето, утринна звезда , сине на зората! Повален си на земята, ти, победителю на народите !* » Изразът, с който Бог го обозначава, „ *утринна звезда* “, предполага, че той го сравнява със „слънцето“ на нашата земна система. Той беше първото му създание и под прикритието на царя на Тир, Езе.28:12 разказва първоначалната му слава: „ *Сине човешки, издаде оплакване за царя на Тир! Ще му кажеш: Така казва Господ Иеова: Ти постави печата на съвършенство, беше пълен с мъдрост, съвършен в красота .* » Това съвършенство трябваше да изчезне, заменено от бунтовно поведение, което го накара да стане враг, дявол и противник, Сатана, осъден

от Бог, защото стих 15 заявява: „Ти беше съвършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато не се намери беззаконие сред вас . По този начин този, който се смяташе за „ *сутреината звезда* “, подтиква неверните мъже да почитат като божество „*сутреината звезда* “ на божественото творение: „Непобеденото слънце“, обожествявано от римския култ, на който почти целият свят западно християнство се покланя езически. Бог знаеше още преди създаването си, че този първи ангел ще се разбунтува срещу него и въпреки това го създаде. По същия начин, в деня преди смъртта си, Исус обяви, че един от 12-те апостоли ще го предаде и дори директно каза на Юда: „ *Каквото и да правиш, прави го бързо!* “ “. Това ни позволява да разберем, че Бог не се стреми да попречи на своите създания да изразяват своите избори, дори когато те са в противоречие с неговите собствени. Исус също покани апостолите си да го напуснат, ако това е тяхното желание. Именно като остави на своите създания пълната свобода да се изразяват и да разкрият природата си, той може да избере избраните си заради тяхната демонстрирана вяност и в крайна сметка да унищожи всичките си небесни и земни врагове, недостойните и безразличните.

Първородният грях

Останалата част от първия ден придобива огромно значение в нашата християнска ера, защото съставлява „ *греха* “, възстановен от 7 март 321 г., и защото става белег на лагера, който влезе в бунт срещу осветения лагер на Бог. Но този „ *грях* “ не трябва да ни кара да забравяме първородния „ *грях* “, който осъжда човечеството на смърт по наследство след Адам и Ева. Просветена от Духа, тази тема ме накара да открия важни уроци, скрити в книгата Битие. На нивото на наблюдение книгата ни разкрива произхода на творението в глави 1, 2, 3. Символичното значение на тези числа все още е напълно оправдано: 1 = единица; 2 = несъвършенство; 3 = съвършенство. Това заслужава обяснение. Ген.1 разказва за създаването на първите 6 дни. Тяхното определение „ *вечерно утро* “ ще придобие значение едва след греха и проклятието на земята, което става владение, доминирано от дявола, което ще бъде темата на Битие 3, без която изразът „вечерно утро“ не би имал значение на земно ниво. Като предоставя обяснението, глава 3 поставя печата на съвършенство върху това божествено откровение. По същия начин в Битие 2 темата за седмия ден събота или по-точно за почивката на Бог и човека на седмия ден също придобива своето значение едва след „първородния грях“, извършен от Ева и Адам в Битие 3, което му дава причината да съществува. По този начин, парадоксално, без своето оправдание, дадено в Битие 3, осветената събота заслужава своя „2“ символ на несъвършенство. От всичко това излиза, че земята е създадена от Бог, за да бъде предложена на дявола и неговите демони, така че злите плодове на техните души да могат да се материализират и да се появят в очите на всички, Бог, ангели и хора, и че ангелите и мъжете избират своята страна.

Този анализ ме кара да посоча, че установяването на седмия ден, осветен в почивка, пророкува проклятието на земния „*грях*“, установено в Битие 3, защото самата земя е прокълната от Бог и следователно е едва от момента на смъртта и неговият процес го поразява, неговото време от шест хиляди години и хилядата години от седмото хилядолетие придобиват смисъл, обяснение, оправдание. Уместно е да се отбележи следното: преди земното сътворение, в небето, конфликтът вече изправя лагера на дявола срещу лагера на Бог, но само смъртта на Исус Христос ще направи индивидуалните избори окончателни; което ще стане видимо чрез изгонването от небето на бунтовниците, осъдени оттогава нататък да умрат в земното творение. Сега, в небето, Бог не е организиран живота на ангелите на „*вечер сутрин*“ смени, това, защото небето представлява неговата вечна норма; това, което ще преобладава и ще продължи за своите избраници вечно. Изправен пред тези данни: какво да кажем за земята преди греха? Освен редуването „*вечер-сутрин*“, неговата норма е и тази на небето, очевидно животът се разгръща във вечна норма; вегански животни, вегански хора и без смърт, която ще бъде заплатата за греха, дни следват дни и може да продължи вечно.

Но в Битие 2 Бог ни разкрива своя ред на времето от седмицата, което завършва на седмия ден с почивка за Бог и за хората. Тази дума почивка идва от глагола „да престана“ и се отнася за работата, извършена от Бог, както и за делата, извършени от хората. Можете да разберете, че преди греханито Бог, нито хората са можели да се чувстват уморени. Тялото на Адам не страдеше от заболяване, умора или болка от какъвто и да е вид. Сега седемдневните седмици следваха една след друга и се възпроизвеждаха като вечен цикъл, с изключение на това, че последователностите на „*вечерната сутрин*“ белязаха разликата с селестиалния стандарт на Божието царство. Следователно тази разлика имаше за цел да разкрие пророчески програма, проектирана от великия Бог-Създател. Точно както празникът „Йом Кипур“ или „Денят на изкуплението“ се подновяваше всяка година сред евреите и той пророкуваше края на греха чрез неговото изкупление, извършено чрез смъртта на Исус Христос, така и седмичната събота пророкува идването на седмия хилядолетие, когато Бог и неговите избрани ще влязат в истинска почивка, защото бунтовниците ще са умрели и нечестието ще бъде победено. Обаче избраните все още са загрижени за „*греха*“, тъй като с Христос те трябва да съдят „*греховете*“ и грешниците, които по това време ще спят в смъртен сън. Ето защо, както предходните шест дни, седмият е поставен под знака на „*грях*“, който обхваща и засяга седемте дни от цялата седмица. И едва в началото на осмото хилядолетие, след като грешниците бъдат изгорени в „*огъня на втората смърт*“, вечността без „*грях*“ ще започне на обновената земя. Ако седемте дни са белязани от грях и те пророкуват 7000 години, броенето на тези 7000 години може да започне само с установяването на греха, разкрит в Битие 3. По този начин земните дни без грях не са в нормата и логиката на последователността „*вечер сутрин*“ или „*тъмнина светлина*“ и тъй като това време е без „*грях*“, то

не може да влезе в програмираните и пророкувани 7000 години. ” до седемдневната седмица.

Това учение подчертава важноста на това действие, което Бог приписва на римското папство в Дан.7:25: „ *той ще създаде план за промяна на времената и закона* “. „ *Промяната на времената* “, установени от Бог, води до невъзможността да се открие пророческият характер на седмичната събота на Божия „ *закон* “. И това е, което Рим прави от Константин I от 7 март 321 г., като нарежда седмичната почивка на първия ден вместо на седмия. Като следва римския ред, грешникът не се освобождава от първоначалния „ *грях* “, наследен от Адам и Ева, но в допълнение той поема допълнителен „ *грях* “, този път доброволен, което увеличава вината му към Бог.

Редът на времето „ *вечер сутрин* “ или „ *тъмнина светлина* “ е концепция, избрана от Бог и подчиняването на този избор благоприятства и разрешава достъпа до пророческата мистерия на Библията. Нищо не принуждава човека да приеме този избор и доказателството е, че човечеството е избрало да отбелязва смяната на деня в полунощ, тоест 6 часа след пролетния залез; което пророкува лагера на онези, които се събуждат твърде късно за славното завръщане на Христос, Младоженеца в притчата за десетте девизи. Следователно фините послания, дадени от Бог, са извън неговия интелектуален обхват. Но за неговите избраници редът на божественото време осветява всичките му пророчества и особено това от Откровението, в началото на което Исус се представя като „ *алфата и омегата* “, „ *началото или началото и края* “. Всеки ден, който минава в живота ни, пророкува Божия план, който той обобщава в Битие 1, 2 и 3, тъй като „ *нощта* “ или „ *тъмнината* “ представлява шестте светски дни, представени в Битие 1, докато божествената почивка, установена в Битие 2, обявява „ *светло* “ време. На този принцип според Дан.8:14 времето на християнската ера е разделено на две части: време на духовна „ *тъмнина* “ между 321 г., когато е установен „ *грехът* “ срещу съботата, и 1843 г., когато времето на „ *светлина* “ започва за избраните от тази дата до завръщането на Исус Христос през пролетта на 2030 г., където, както в Битие 3, във Всемогъщия създател Бог, той идва да съди между избраните и бунтовниците, „ *овцете и козите* ”, тъй като той отсъди между „ *змията, жената и Адам* ”. По същия начин в Откровение темите на „ *Писма до седемте църкви, за седемте печата и за седемте тръби* “ пророкуват „ *тъмнина* “ за първите шест и божествена „ *светлина* “ за седмата и последна степен на всяка от тези теми .. Толкова е вярно, че през 1991 г. официалният отказ от тази последна „ *светлина* “ от институционалния адвентизъм, светлината, която Исус ми даде от 1982 г., го накара да каже в Писмото, адресирано до „ *Лаодикия* “ в Откр.3 : 17 : „ *Защото казваш: богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, и понеже не знаеш, че си окаян, мизерен, беден, сляп и гол,...* “. Официалните адвентисти са забравили този цитат, даден в 1 Петрово 4:17: „ *Защото това е времето, когато ще започне осъждението над Божия дом. Сега, ако започне от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се подчиняват на Божието благовестие?* »

Институцията съществува от 1863 г. и Исус благослови нейното създаване в епохата " *Филаделфия* ", през 1873 г. Според божествения принцип " *вечерно утро* " или " *лека тъмнина* ", последната и седмата епоха, символизирани с името " *Лаодикия* " трябваше да бъде време на велика божествена „ *светлина* ” и настоящата работа представлява доказателство за това, голяма „ *светлина* ” наистина дойде, за да освети пророкуваните мистерии, в тази последна ера, за сметка на официалната световна адвентна институция. Името „ *Лаодикия* “ е напълно оправдано, тъй като означава „осъдени хора или хора на съда“. Тези, които не принадлежат или вече не принадлежат на Господа, са осъдени да се присъединят към поддръжниците на „прокълнатия от Бога ден“. Показвайки се неспособни да споделят с Бог Неговото справедливо осъждане на римската „неделя“, съботата вече няма да им изглежда толкова важна, както в благословеното време на тяхното кръщение. Послание, дадено от Исус Христос на неговия слуга Елън Г. Уайт, в нейната книга „Ранни писания“ и в нейното първо видение, превежда тази ситуация по следния начин: „те изгубиха поглед, целта и Исус... Те потънаха в нечестив свят и никога повече няма да ги видим.”

Битие 2 пророкува времето на „ *светлината* “ и тази глава от Битие започва с освещаването на „ *седмия ден* “. Завършва с този стих 25: „ *Мъжът и жена му бяха голи и не се срамуваха* .“ Връзката между тези две теми показва, че откриването на тяхната физическа голота ще бъде следствие от приписването на „ *греха* “, който те ще извършат и който, разказан в Битие 3, се явява като причина за смъртна духовна голота. Сравнявайки това учение с това на „ *Лаодикия* “, откриваме, че съботата е свързана с „ *греха* “, който прави човек „ *гол* “. В този последен контекст, практикуването на съботата следователно вече не е достатъчно, за да запази благодатта на Христос, защото предлагайки пълната си пророческа светлина на официалните адвентни власти между 1982 и 1991 г., изискването на Исус Христос се е увеличило и той иска за това ера, че с практикуването на неговата свята събота избраният, достоен за неговата благодат, дава своя лихва, своето време, своя живот и цялата си душа за своите откровения, пророкувани в Данаил и Откровение; но също и в разкритата Библия, която съставлява нейните „ *двама свидетели* “ според Откр. 11:3.

Свидетелството на Бог дадено на земята

Колкото и да е важно, Божието посещение на човечеството под формата на Исус Христос не трябва да ни кара да забравяме предишното Му посещение по времето на Моисей. Защото именно в този далечен контекст Бог му разкрива произхода на земното измерение. И като откровение, дадено от Бог, разказът на Битие е толкова важен, колкото и този на Откровението, разкрито на апостол Йоан. Формата, избрана от Бог за организиране на земния живот, пророкува неговия план за любов към създанията, на които той дава пълна свобода, така че те да могат да

отговорят на любовта му и да живеят с него вечно или да я отхвърлят и да изчезнат в нищото на смъртта, в съответствие с условията на благотворното му предложение.

Ако Адам е създаден сам, първо, това е защото той е представен като „ *Божия образ* (Бит.1:26-27)“ в търсене на любов от свободен двойник на своя образ, защото през цялото време на неговата отминала вечност беше абсолютна самота. Това стана непоносимо за него до степен, че той беше готов да понесе последствията от свободата, която щеше да даде на живите си същества. Създаването на Ева от едно от ребрата на Адам, докато той е потопен в смъртен сън, пророкува създаването на неговата Църква, Избраният, съставен от неговите верни избраници, плодът, събран чрез неговото изкупление от смъртта в Исус Христос; това оправдава ролята на „ *помощник*“, която Бог приписва на жената, която произлиза от него и чието име Ева означава „ *живот*“. Избраната ще „ *живее*“ вечно и на земята тя има призиванието да предложи на Бог своята „ *помощ*“ да си сътрудничи човешко в изпълнението на нейния проект, който има за цел да установи свършена споделена и необезпокоявана любов във вечните си вселени.

Грехът на непокорството навлиза в човечеството чрез Ева или чрез символа „ *жена*“ на нейните избрани, които ще наследят този първороден грях. Освен това, подобно на Адам, от любов към Ева, в Исус Христос Бог става човек, за да сподели и понесе вместо Своя Избранник смъртното наказание, което нейните грехове заслужават. Ето защо историята на Битие е както историческо свидетелство, което разкрива нашия произход и обстоятелствата при тях, така и пророческо свидетелство, което разкрива спасителния принцип на великия любящ проект на всемогъщия Бог-Създател.

След първите шест дни от сътворението, споменати в Битие 1, шест дни, които пророкуват шестте хиляди години, запазени от Бог за неговия избор на земни избрани, в Битие 2, под образа на вечна събота, неограниченият седми ден ще се отвори за посрещане доказаният и избран избраник.

Бог знае от самото начало резултата от своя проект, имената на неговите избрани, които ще се появят в течение на шест хиляди години. Той имаше цялата власт и власт да съди и унищожи бунтовните ангели, без да се налага да създава нашето земно измерение. Но именно защото уважава своите създания, които го обичат и които той обича, той организира универсална демонстрация на земята, създадена за тази цел.

Бог издига над всичко принципа на истината. Както е обявено в Псалм 51:6, Исус определя своите избрани като „ *родени отново*“ или „*родени от истината*“, така че да могат да бъдат съобразени със стандарта на божествената истина. Според Йоан 18:37, самият той идва да „ *свидетелства за истината*“ и се представя в Откр. 3:14 под името „ *Истинният*“. Това превъзпяне и прослава на принципа на истината е в **абсолютна опозиция** на принципа на лъжата и двата принципа приемат множество форми. Принципът на лъжата постоянно е съблазнявал жителите на земята през цялата ѝ история. В съвременното лъжата се превърна в норма

на съществуване. Той е възприет под термина „блъф“ в търговското съзнание, но въпреки това е плод на дявола, „бащата на лъжата“ според Йоан 8:44. На религиозно ниво лъжите се появяват под формата на множество различни религиозни фалшификати в зависимост от съответните народи и места на земята. И самата християнска вяра се е превърнала в свършен образ на „объркване“ (= Вавилон), тъй като нейните тъмни фалшификати са толкова многобройни.

Лъжата се учи научно. Защото противно на своя авторитарен подход, научната мисъл не е в състояние да предостави реални доказателства за своите еволюционни теории за видовете и за милионите и милиарди години, които нейните учени приписват на съществуването на земята. Противно на тази научна мисъл, свидетелството на създателя Бог предлага много доказателства за неговата реалност, тъй като земната история свидетелства за неговите действия, от които потопът от води представлява първият пример, удостоверен от наличието на морски вкаменелости в равнините и дори по върховете на най-високите планини на земята. Към това естествено свидетелство се добавя свидетелството, оставено от човешката история, животът на Ной, животът на Авраам, освобождението на евреите от египетско робство и раждането на еврейския народ, живи очевидци на неговата история до времето на края на света; има и свидетелства на очевидци на апостолите на Исус Христос, които са били свидетели на неговите чудеса, неговото разпъване и възкресение; до такава степен, че страхът от смъртта ги напусна и те последваха пътя на мъченичеството, своя Учител и техния Модел Исус от Назарет.

Като споменавам думата „мъченичество“, тук трябва да започна едно обяснение.

Забележка: не бъркайте мъченичеството с наказанието

Двете неща имат еднакъв външен вид и следователно лесно могат да бъдат объркани. Това объркване обаче има сериозни последици, тъй като наказателното действие рискува да бъде вменено на истински избрания от

Бога и обратното, детето на дявола може да бъде вменено на мъченичество за един много измамен Бог. И така, за да видим ясно, трябва да вземем предвид следния анализ, който започва от този принцип; Първо, нека зададем въпроса: какво е мъченичество? Тази дума идва от гръцката „martus“, което означава: свидетел. Какво е свидетел? Това е този, който съобщава вярно или не какво е видял, чул или какво е разбрал по дадена тема. Темата, която ни интересува тук, е религиозна и сред онези, които свидетелстват за Бога, има истински и лъжливи свидетели. Сигурното е, че Бог прави разликата между двете. Истината му е известна и той я благославя, защото от своя страна този истински свидетел се стреми да покаже себе си верен, като практикува в „дела“ цялата си разкрита истина и той упорства по този път до приемането на истината.мъртъв. И тази смърт е автентично мъченичество, тъй като животът, предложен на смъртта, съответства на стандарта за святост, изискван от Бог за неговото време. Ако предлаганият живот не е в това съответствие, тогава това не е мъченичество, това е наказание, което поражда живо същество, предадено на дявола за неговото унищожение, защото то не се възползва от защитата и благословието на Бог. В зависимост от съответствието със стандарта на истината, изискван от Бог за всяка епоха, идентифицирането на „мъченичеството“ ще се основава на нашето познание за божествената присъда, разкрита в неговите пророчества, които са насочени към времето на края; което е целта и предмета на тази работа.

Важно е да се разбере, че истината няма способността да обърне бунтарски ум; опитът на първия създаден ангел, наречен от Бог Сатана, след неговия бунт, го доказва. Истината е принцип, към който избраните естествено ще се почувстват привлечени, онези, които я обичат и са готови да се бият заедно с Бог в Исус Христос, лъжата, която му вреди.

В заключение, Божественото откровение е изградено постепенно в продължение на шест хиляди години опитности и свидетелства, преживени в най-добрите и най-лошите условия. Време от шест хиляди години може да изглежда кратко, но за човека, който проявява истински интерес само към годините от собствения си живот, това в действителност е достатъчно дълго време, което позволява на Бог да се простира върху векове, и по-точно над шест хиляди години, различните фази на постиженията на неговия глобален проект. Изключително в Исус Христос, Бог дава на Своите избрани в последното време, относно неговите мистерии и дела, ясно разбиране, запазено за това последно време.

Битие: жизненоважно пророческо резюме

В това разбиране разказът в Битие предоставя основните ключове към библейските пророчества на Данаил и Откровение; и без тези ключове това разбиране е невъзможно. Тези неща ще бъдат припомнени, когато е необходимо, по време на пророческото изследване, но отсега нататък трябва да знаем, че думите „*дълбоко, море, земя, жена*“ ще носят специфична идея за божествената мисъл в нейното откровение „Апокалипсис“. Те са свързани с три последователни етапа на земното сътворение. „*Бездната*“ се отнася за планетата Земя, изцяло покрита с вода без никакъв живот. След това, на втория ден, този на разделянето на елементите, „*морето*“, като синоним и символ на смъртта, ще бъде населено само от морски животни на 5-ия ден; неговата среда е враждебна за човешките същества, създадени да дишат въздух. „*Земята*“ излиза от „*морето*“ и също ще бъде населена на петия ден от животни и накрая, на шестия ден, от „*мъжа, създаден по Божия образ*“ и „*жената*“, които ще бъдат формирани върху човешко ребро. Заедно мъжът и жената ще заченат две деца. Първият „*Авел*“, типът на духовния избран (Авел = Отец е Бог) ще бъде убит от ревност от неговия старши „*Каин*“, типът на плътския, материалистичен човек (= придобиване), като по този начин пророкува съдбата на типичния избраният, Исус Христос и неговите избрани, които ще страдат и ще умрат като мъченици заради „каините“, евреи, католици и протестанти, всички „търговци на храма“, чиято последователна и агресивна ревност се демонстрира и осъществява по време на земната история. Следователно урокът, даден от Божия Дух, е следният: от „*бездната*“ изплуват **последователно** „*морето и земята*“ символи на фалшиви християнски религии, които водят до погибелта на душите. За да обозначи своето Избрано събрание, той й дава думата „*жена*“, която е, ако е вярна на своя Бог, „*Съпругата*“ на „*агнето*“ изобразителен символ на самия Христос, пророкуван от думата „*мъж*“ (Адам). Ако изневери, тя остава „*жена*“, но приема образа на „*блудница*“. Всички тези неща ще бъдат потвърдени в подробното изследване, представено в тази работа и жизненоважното им значение ще стане очевидно. Можете лесно да разберете, че през 2020 г. събитията, пророкувани в пророчествата на Данаил и Откровение, в по-голямата си част вече са се изпълнили в историята и са известни на хората. Но те не бяха идентифицирани за духовната роля, която Бог им даде. Историците отбелязват исторически факти, но само Божиите пророци могат да ги тълкуват.

Вяра и неверие

По природа човешките същества, от своя произход, са от вярващия тип. Но вярата не е вяра. Човекът винаги е вярвал в съществуването на Бог или божества, висши духове, на които е трябвало да служат и на които е трябвало да угодят, за да не понесат щети, причинени от гнева си. Това естествено вярване се разпростира от векове на векове и хилядолетия на хилядолетия до съвременните времена, когато научните открития завладяват мозъка на западния човек, който оттогава е станал недоверчив и невярващ. Обърнете внимание, че тази промяна характеризира главно хората от християнски произход. Защото по същото време на Изток, Далечния Изток и Африка са останали вярванията в невидимите духове. Това се обяснява със свръхестествени прояви, на които са свидетели хората, практикуващи тези религиозни обреди. В Африка ясни доказателства за съществуването на невидими духове забраняват неверието. Но това, което тези хора не знаят, е, че духовете, които се проявяват мощно сред тях, в действителност са демонични духове, отхвърлени от Бога, създател на целия живот, и осъдени на смърт при пробация. Тези хора не са невярващи, нито невярващи като западниците, но резултатът е същият, тъй като те служат на демони, които ги съблазняват и ги държат под своето тиранично господство. Тяхната религиозност е от идолопоклоннически езически тип, който характеризира човечеството от самото му начало; Ив беше първата му жертва.

На Запад неверието наистина е резултат от избор, защото малко хора не знаят своя християнски произход; и сред защитниците на републиканската свобода има хора, които цитират думи от Светата Библия, като по този начин свидетелстват, че не са в неведение за нейното съществуване. Те не са невежи относно славните факти, за които то свидетелства за Бог, и въпреки това избират да не ги вземат предвид. Това е този тип неверие, което Духът нарича неверие и което е абсолютното бунтовно противопоставяне на истинската вяра. Защото, ако вземе предвид доказателствата, които животът му дава по цялата земя и особено в свръхестествените прояви на африканските народи, човекът няма възможност да оправдае своето неверие. Следователно свръхестествените действия, извършвани от демони, осъждат западното неверие. Създателят Бог също дава доказателство за своето съществуване, действайки със сила чрез явления, произведени от природата, която му е подчинена; земетресения, вулканични изригвания, разрушителни приливни вълни, смъртоносни епидемии, но всички тези неща сега получават научни обяснения, които маскират и унищожават божествения произход. Към омото, този голям враг на вярата, се добавя научното обяснение, което убеждава човешкия мозък и го насърчават в изборите му, които го водят към неговата гибел.

Какво очаква Бог от своите създания? Той ще избере сред тях онези, които одобряват неговите представи за живота, тоест, които приемат

неговите мисли. Вярата ще бъде средството, но не и целта. Ето защо „*вярата без дела*“, която трябва да носи, се казва, че е „*мъртва*“ в Яков 2:17. Защото, ако съществува истинска вяра, съществува и фалшива вяра. Правилното и грешното правят всичко различно и Бог няма проблем да идентифицира покорството, за да го различи от непокорството. Във всеки случай той остава единственият съдия, чието мнение ще реши вечното бъдеще на всяко от неговите създания, тъй като целта на неговия избор е уникална и предложението му за вечен живот е получено изключително чрез Исус Христос. Преминаването на земята е оправдано само за да предложи възможността за този избор на вечно избрани. Вярата не е плод на огромни усилия и жертви, а на естествено състояние, получено или не от създанието от неговото раждане. Но когато съществува, трябва да се храни от Бога, иначе умира и изчезва.

Истинската вяра е рядкост. Защото, противно на измамния аспект на официалната християнска религия, не е достатъчно да поставите кръст над гроба на едно същество, за да се отворят вратите на рая за него. И посочвам това, защото изглежда пренебрегнато, Исус каза в Мат.7:13-14: „*Влезте през тясната порта. Защото **широка е портата и широк е пътят, който води към погибел**, и има много, които влизат през тях. Но **тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот**, и малцина са тези, които ги намират.*» Това учение е допълнително потвърдено в Библията в примера с депортирането на евреите във Вавилон, тъй като Бог намира за достоен да бъде избран само Даниел и неговите трима другари и петима могъщи царе; и Езекиил, който живее в тази епоха. След това четем в Езек.14:13-20: „*Сине човешки, ако една страна съгреши против мен в невярност, и аз простра ръката си против нея, ако строша за нея тоягата на хляба, ако пратя глад ако унищожжа от него човек и животни, и сред него бяха тези трима мъже, **Ной, Данаил и Йов**, те щяха да спасят душите си чрез своята правда, казва Господ Йехова. Ако накарах дивни зверове да бродят из страната, което щеше да я обезлюди, ако тя се превърна в пустиня, където никой няма да минава заради тези зверове, и тези трима мъже бяха сред нея, аз щях да съм жив! казва Господ Йеова, **те не биха спасили синове или дъщери, но те сами ще бъдат спасени**, и земята ще стане пустиня. Или ако докарах меча върху тази земя, ако рекох: **Нека мечът премине през земята! Ако унищожжавах хора и зверове и тези трима мъже бяха сред него, щях да съм жив! казва Господ Йехова, те не биха спасили синове или дъщери, но само те биха се спасили**. Или ако изпратих чума в тази земя, ако излея яростта си срещу нея чрез смъртността, за да изстребя от нея хора и зверове, и сред тях имаше **Ной, Данаил и Йов, аз съм жив! казва Господ Йеова, те не биха спасили синове или дъщери, но чрез правдата си биха спасили собствените си души**.*» Така научаваме, че по време на водния потоп само Ной е бил намерен за достоен за спасение сред осемте души, защитени от ковчега.

Освен това Исус каза в Матей 22:14: „*Защото **мнозина са звани, но малцина са избрани***.» Причината се обяснява просто с високия стандарт на святост, изискван от Бог, който иска да заеме първо място в сърцето ни или

нищо. Следствието от това изискване се противопоставя на хуманистичното мислене за света, което поставя човека над всичко. Апостол Яков ни предупреждава срещу това противопоставяне, като ни казва: „ *Прелюбодейци! Не знаете ли, че любовта към света е вражда против Бога ? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога .* » Исус отново ни казва в Мат.10:37: „ *Който обича баща му или майка му повече от мен не е достоен за мен и този, който обича негов син или дъщеря повече от мен не е достоен за мен.* ” Освен това, ако като мен поканите приятел да отговори на този религиозен критерий, изискван от Исус Христос, не се изненадвайте, ако той ви нарече фанатик; Това се случи с мен и тогава разбрах, че имам само Исус като мой истински приятел; него, „ *Истинския* “ от Откр.3:7. Ще те наречем още фундаменталист, защото показваш, че си честен пред Бога, законник, защото обичаш и почиташ неговия най-свят закон чрез своето послушание. Това ще бъде отчасти човешката цена, която трябва да платим, за да угодим на Господ Исус, толкова достоен за нашата саможертва и нашата пълна отдаденост, които той изисква.

Вярата ни позволява да получаваме от Бог неговите тайни мисли, докато не открием мащаба на неговия невероятен проект. И за да разбере цялостния си проект, избраният трябва да вземе предвид небесния живот на ангелите, предшестващ земния опит. Защото в това небесно общество разделянето на създанията и изборът на добри ангели, верни на Бога, не са били извършени на базата на вяра в разпнатия Христос или на неговото отхвърляне, както ще бъде на земята. Това потвърждава, че на универсално ниво разпъването на Христос, който остава безгрешен, е за Бог **средството** за осъждане на дявола и неговите последователи и че на земята вярата в Исус Христос представлява **средството**, избрано от Бог, за да има любовта, която изпитва към своите избраници, които го обичат и ценят. **Целта** на тази демонстрация на пълната му саможертва беше да може законно да осъди на смърт непокорни небесни и земни създания, които не споделят неговото чувство за съществуване. И сред своите земни създания той избира онези, които прегръщат мислите му, одобряват действията и преценките му, защото те са годни да споделят неговата вечност. В крайна сметка той ще е решил проблема, създаден от свободата, дадена на всички негови небесни и земни създания, защото без тази свобода любовта на избраните от него създания би била безполезна и дори невъзможна. Наистина, без свобода, създанието не е нищо повече от робот с автоматизирано поведение. Но цената на свободата в крайна сметка ще бъде изстреблението на непокорните създания на небето и земята.

Така се дава доказателство, че вярата не почива на едно просто: „ *Вярвай в Господ Исус и ще бъдеш спасен* “. Тези библейски думи се основават на това, което предполага глаголът „вярвам“, а именно подчинение на божествените закони, което характеризира истинската вяра. За Бог целта е да намери създания, които Му се подчиняват от любов. Той намери някои сред небесните ангели и сред своите земни човешки създания,

той избра някои и ще продължи да избира някои до края на времето на благодатта.

Храна за подходящо време

Точно както човешкото тяло се нуждае от храна, за да удължи живота си, вярата, породена в неговия дух, също се нуждае от своята духовна храна. Всяко човешко същество, чувствително към проявата на любов, дадена от Бог в Исус Христос, изпитва желание на свой ред да направи нещо за него. Но как можем да направим нещо, което да му хареса, ако не знаем какво очаква от нас? Отговорът на този въпрос ще съставлява храната на нашата вяра. Защото „*без вяра е невъзможно да се угоди на Бога*“ според Евр.11:6. Но тази вяра все още трябва да бъде направена жива и приятна за него чрез нейното съответствие с неговите очаквания. Защото Господ Бог Всемогъщият е неговият Завършител и негов Съдия. Множества вярващи християни копнеят да имат добри взаимоотношения с небесния Бог, но тези взаимоотношения остават невъзможни, защото тяхната вяра не е подхранвана правилно. Отговорът на проблема ни е даден в Матей 24 и 25. Исус фокусира своето учение върху нашите последни дни, които малко предшестват времето на неговото второ появяване, този път, в славата на неговата божественост. Той го описва чрез умножаване на образите в притчи: притча за смоковницата, в Мат.24:32 до 34; притча за нощния крадец, в Мат.24:43 до 51; притча за десетте девици, в Мат.25:1 до 12; притча за талантите, в Мат.25:13 до 30; притчи за овцете и козите, в Матей 25:31 до 46. Сред тези притчи споменаването на „*храна*“ се появява два пъти: в притчата за нощния крадец и в тази за овцете и козите, защото въпреки явления, когато Исус казва: „*Бях гладен и ми дадохте да ям*“, той ни говори за духовна храна, без която вярата на човека умира. „*Защото не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста* . Матей 4:4”. Целта на храната на вярата е да го предпази от „*втората смърт*“ от Откр. 20, която кара човек да загуби правото да живее вечно.

Като част от този размисъл, насочете погледа и вниманието си към тази притча за нощния крадец:

V.42: „*Бдете, тъй като не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ*
”

Темата за завръщането на Исус Христос е дефинирана и нейното "чакане" ще провокира духовно пробуждане в Съединените щати на Северна Америка между 1831 и 1844 г. Нарича се "адвентизъм", членовете на това движение са те - самите определени от техните съвременници с термина „адвентисти“; дума, взета от латинското „adventus“, което означава: идване.

V.43: „*Знай това добре, ако стопанинът на къщата знаеше през коя нощ трябва да дойде крадецът, той щеше да бди и да не позволи къщата му да бъде разбита.*”

В този стих „*стопанинът на къщата*“ е ученикът, който чака Исус да се върне, а „*крадецът*“ се отнася за самия Исус. Чрез това сравнение Исус ни показва предимството да знаем датата на неговото завръщане. Затова той ни насърчава да го открием и нашето вслушване в съветите му ще обуслови отношенията ни с него.

V.44: „*Затова и вие бъдете готови, защото Човешкият Син идва в час, когато не мислите.*“

Коригирах в този стих бъдещето време на глаголите, защото в оригиналния гръцки тези глаголи са в сегашно време. Наистина, тези думи са казани от Исус на съвременните му ученици, които го разпитват по тази тема. Във времето на края Господ ще използва тази „адвентна“ тема, за да пресее християните, като ги подложи на изпитание на пророческата вяра; за тази цел той последователно ще организира във времето четири „адвентистки“ очаквания; всеки път оправдано от ново осветление, дадено от Духа, първите три се отнасят до пророческите текстове на Даниил и Откровение.

V.45: „*Кой тогава е верният и благоразумен слуга, когото неговият господар е поставил над народа си, за да им дава храна навреме?*»

Внимавайте да не направите грешка в преценката си, защото „*храната*“, за която се говори в този стих, е в момента пред очите ви. Да, именно този документ, на който дадох името „Обяснете Данаил и Откровение“, представлява тази духовна „*храна*“, която е от съществено значение за подхранването на вашата вяра, защото предоставя от Исус Христос всички отговори на въпросите, които можете законно да зададете, и отвъд тези отговори, неочаквани разкрития, като истинската дата на завръщането на Исус Христос, която ни ангажира до пролетта на 2030 г. в четвъртото и последно „адвентно“ „чакане“.

Тъй като съм лично загрижен за този стих, представям този документ, плод на моята вяра към Бога на истината и на моето благоразумие, защото не искам да бъда изненадан от завръщането на Исус Христос. Тук Исус разкрива своя план за последното време. Той е планирал за това време „*храна*“, която е подходяща да подхрани вярата на неговите избрани, които вярно очакват неговото славно завръщане. И тази „*храна*“ е пророческа.

V.46: „*Блажен е този слуга, когото господарят му, когато пристигне, ще намери да прави това!*»

Контекстът на неговото славно завръщане е потвърден тук, това е на четвъртото „адвентно“ очакване. Съответният слуга наистина вече е много щастлив да знае разкритата мисъл на Бог, Неговата присъда върху вярата на

хората. Но това блаженство ще се простира и ще засяга всички онези, които, получавайки тази последна божествена светлина, на свой ред ще я разпространяват и споделят с избраните, разпръснати по цялата земя, до ефективното завръщане на Исус Христос.

V.47: „ *Истината ви казвам, той ще го установи над цялото си притежание.* »

Господните блага ще се отнасят до неговото завръщане върху духовните ценности. И слугата става за Исус пазител на неговото духовно съкровище; изключителният депозитар на неговите оракули и разкритата му светлина. След като прочетете целия този документ, ще можете да видите, че не преувеличавам, като давам на библейското пророческо откровение името „съкровище“. Какво друго име бих могъл да дам на откровение, което предпазва от „ *втората смърт* “ и отваря пътя към вечния живот? Защото разсейва и кара да изчезне фаталната за вярата и спасението възможност за съмнение.

V.48: „ *Но ако е зъл слуга, който казва в себе си: Моят господар се бави да дойде,* “

Създаденият от Бог живот е от бинарен тип. Всичко има своята абсолютна противоположност. И Бог представи на хората два пътя, два пътя, които да ръководят избора им: *живот и добро, смърт и зло; житото и плявата; овцата и козата, светлината и тъмнината* . В този стих Духът се насочва към нечестивия слуга, но все пак слуга, което обозначава фалшивата вяра, която не е подхранвана от Бог и преди всичко фалшивата християнска вяра, която в крайна сметка достига и засяга самата адвентна вяра в нашето време на края. . Вече не получавайки светлина от Исус Христос, защото той отказа това, което му беше представено между 1982 и 1991 г. и което обяви идването му за 1994 г., този адвентизъм произведе плод на нечестие, което доведе до излъчването на Божия пратеник през ноември 1991 г. Обърнете внимание, че Исус разкрива скритите мисли на сърцето: „ *който казва в себе си* “ . Защото видимостта на външно религиозно поведение е изключително измамна; религиозният формализъм замества истинската жива вяра, пълна с ревност към истината.

V.49: „... *ако започне да бие другарите си, ако яде и пие с пияниците,* “

Изображението е малко очаквано към днешна дата, но излъчването изразява, ясно, по време на мир, противопоставянето и борбата, които изразяват и предшестват истинското преследване, което ще дойде; въпрос на време е. От 1995 г. насам институционалният адвентизъм „ *яде и пие с пияници* “ до степен, че сключи съюз с протестанти и католици, като влезе в икуменическият съюз. Защото в Откр.17:2, насочвайки се към католическата вяра, наречена „ *Вавилон Велики* “ , и протестантската вяра, наречена „ *земя* “ , Духът казва: „ *С нея царете на земята се предадоха на блудство , и жителите на земята са от виното на неговото блудство се напи.* ”

V.50: “ *...господарят на този слуга ще дойде в ден, който не очаква, и в час, който не знае,* ”

Последиците от отхвърлянето на светлината относно третото адвентно очакване и датата 1994 г. най-накрая се появяват под формата на невежество за времето на истинското завръщане на Исус Христос, тоест четвъртото адвентно очакване на божествения проект. Това невежество е следствие от разкъсването на връзката с Исус Христос, така че можем да заключим следното: адвентистите, поставени в тази трагична ситуация, вече не са в очите на Бог или, по Негова преценка, „адвентисти“ .

V.51: „...*ще го разкъса на парчета и ще му даде дела с лицемерите : ще има плач и скърцане със зъби.* »

Изображението изразява гнева, който Бог ще навлече върху лъжливите служители, които са го предали. Отбелязвам в този стих термина „*лицемери*“, с който Духът обозначава фалшивите християни в Дан.11:34, но е необходим по-широк прочит, за да разберем контекста на времето, към което е насочено пророчеството, което включва стихове 33 и 35: „*и най-мъдрият сред тях ще инструктира мнозина. Има някои, които ще се поддадат за известно време на меч и пламъка, на плен и грабеж. Във времето, когато се поддадат, ще им се помогне малко и много ще се присъедини към тях от лицемерие*. Някои от мъдреците ще паднат, за да могат да бъдат пречистени, пречистени и избелени, **до времето на края**, защото той няма да дойде преди определеното време. » Следователно „*злият слуга*“ наистина е този, който предава очакванията на Бог, своя Господар, и се присъединява „*до времето на края*“ към лагера на „*лицемерите*“. Оттогава нататък той споделя с тях Божия гняв, който ги поразява до последния съд, където те биват унищожени, погълнати в „*огненото езеро*“, което дава „*втората смърт*“ окончателно, според Откр. 20: 15: „*Който не се намери записан в книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро* .“

Разкритата история на истинската вяра

Истинската вяра

Има много неща за казване по темата за истинската вяра, но аз вече предлагам този аспект, който ми се струва приоритетен. Всеки, който иска да установи връзка с Бог, трябва да знае, че неговата или нейната представа за живота на земята и на небето е крайната противоположност на нашата система, установена на земята, която е изградена върху горди и порочни мисли, вдъхновени от Бог. неговият враг и този на истинските му избраници. Исус ни даде начин да идентифицираме истинската вяра: „ **По плодовете им ще ги познаете . От тръни ли берем грозде или от бодили смокини?** (Мат.7:16).“ Въз основа на това изявление, бъдете сигурни, че всички, които претендират за неговото име и които не се представят, неговата нежност, неговата помощ, неговата саможертва, неговият дух на жертвоготовност, неговата любов към истината и неговата ревност за подчинение на заповедите на Боже, никога не сте били и няма да бъдете негови слуги; на това ни учи 1 Кор.13, като определя харизмата на истинската святост; това, което се изисква от праведния Божи съд: стих 6: „ **тя не се радва на неправдата, но се радва на истината** ”.

Как можем да вярваме, че преследваният и преследващият са съдени от Бог по един и същи начин? Каква е приликата между доброволно разпънатия Исус Христос и римската папска инквизиция или Жан Калвин,

който подлага мъже и жени на мъчения до смъртта им? За да не видим разликата, трябва да пренебрегнем думите, вдъхновени от библейските писания. Това беше случаят преди Библията да бъде разпространена по целия свят, но откакто тя е достъпна навсякъде по земята; какви извинения могат да оправдаят грешките в преценката на човешките същества? Няма никакви. Следователно идващият божествен гняв ще бъде много голям и неконтролируем.

Трите години и половина, през които Исус се труди в своето земно служение, са ни разкрити в Евангелията, за да можем да познаем стандарта на истинската вяра според Божието мнение; единственото, което има значение. Неговият живот ни се предлага като модел; модел, който трябва да подражаваме, за да бъдем разпознати от него като негови ученици. Това осиновяване предполага, че ние споделяме неговата концепция за вечния живот, който той предлага. Егоизмът е прогонен там, както и опустошителната и разрушителна гордост. Няма място за бруталност и нечестие във вечния живот, предлаган само на избраните, признати от самия Исус Христос. Неговото поведение беше мирно революционно, защото той, Учителят и Господ, се превърна в слуга на всички, като се наведе до степен да измие нозете на своите ученици, за да придаде конкретно значение на осъждането си на гордите ценности, проявени от лидерите Еврейски религиозни фигури от своето време; неща, които все още характеризират еврейските и християнските религиозни хора днес. В абсолютна противоположност стандартът, разкрит в Исус Христос, е стандартът за вечен живот.

Като показва на служителите си средствата да идентифицират себе си, своите врагове, фалшивите служители на Бог, Исус Христос действаше, за да спаси душите им. И Неговото обещание да бъде до края на света „*всред*” избраните Си се спазва и се състои в това да ги просветлява и защитава през целия им земен живот. Абсолютният стандарт на истинската вяра е, че Бог остава със своите избрани. Те никога не са лишени от Неговата светлина и Неговия Свят Дух. И ако Бог се оттегли, то е защото избраният вече не е такъв; неговият духовен статус се промени в Божия праведен съд. Защото неговата преценка се адаптира към човешкото поведение. На индивидуално ниво остават възможни промени и в двете посоки; от добро към зло или от зло към добро. Но това не е така на колективно ниво на религиозни групи и институции, които се променят само от добро към зло, когато не се адаптират към промените, установени от Бог. В учението си Исус ни казва: „*Доброто дърво не може да дава лоши плодове, както лошото дърво не може да дава добри плодове* (Мат.7:18).“ По този начин той ни даде да разберем, че поради отвратителния си плод католическата религия е „*лошо дърво*“ и че чрез своята фалшива доктрина ще остане такава, дори когато, лишена от монархическа подкрепа, престане да преследва хората. Същото е и с англиканската религия, създадена от Хенри VIII, за да оправдае неговите изневери и престъпления; каква стойност може да даде Бог на своите потомци и наследници монарси? Такъв е и случаят с протестантската калвинистка религия, тъй като този основател, Джон Калвин, се страхуваше

поради репутацията на неговия твърд характер и многобройните екзекуции до смърт, които той узакони в своя град Женева, по начин, много подобен на католическите практики на своето време, до степен да ги надхвърли. Това протестантство нямаше как да се хареса на сладкия Господ Исус Христос и по никакъв начин не може да се приеме като модел на истинската вяра. Толкова е вярно, че в своето откровение, дадено на Данаил, Бог пренебрегва протестантската реформация, като се насочва само към папския режим от 1260 години и времето на установяване на посланията на адвентизма от седмия ден, носител на разкрити божествени истини, от 1844 г. , до края на света, който идва през 2030 г.

Историческите зли религиозни фалшификати имат аспекти на одобрения от Бог модел, но никога не го съвпадат. Истинската вяра е постоянно подхранвана от Духа на Христос, фалшивата вяра не е. Истинската вяра може да обясни мистериите на Божиите библейски пророчества, фалшивата вяра не може. Множество тълкувания на пророчества циркулират по света, всяко по-фантастично от предишното. За разлика от тях моите тълкувания са получени единствено от цитати от Библията; следователно посланието е точно, стабилно, съгласувано и в съответствие с Божията мисъл, от която никога не се отклонява; и Всемогъщият бди над него.

Подготвителни бележки към книгата Даниил

Името Даниел означава Бог е мой съдия. Познаването на Божия съд е основната основа на вярата, защото то води създанието към покорство на неговата разкрита и разбрана воля, единственото условие да бъде благословено от него по всяко време. Бог търси любовта на своите създания, които я правят конкретна и я демонстрират чрез своята покорна вяра. Следователно Божият съд е разкрит чрез неговите пророчества, които използват символи като в притчите на Исус Христос. Божията присъда е разкрита за първи път в книгата на Данаил, но тя само полага основната основа за Неговата присъда върху християнската религиозна история, която ще бъде разкрита подробно в книгата Откровение.

В Данаил Бог разкрива малко, но това количествено малко е от голямо качествено значение, защото съставлява основата на цялостното пророческо Откровение. Строителните архитекти знаят колко решаваща и определяща е подготовката на строителната площадка. В пророчеството това е ролята, дадена на откровенията, получени от пророк Данаил. Наистина, когато техните значения са ясно разбрани, Бог постига двойната цел да докаже своето съществуване и да даде на своите избрани ключовете за разбиране на посланието, предадено от Духа. В тези „няколко неща“ откриваме едно и също: обявяването на последователност от четири универсални доминиращи империи от времето на Данаил (Дан.2, 7 и 8); официалното датирание на земното служение на Исус Христос (Дан.9); обявяването на християнското отстъпничество през 321 г. (Дан.8), папското управление от 1260 години между 538 г. и 1798 г. (Дан.7 и 8); и съюза на „адвентистите“ (Дан. 8 и 12) от 1843 г. (до 2030 г.). Добавям към това, Дан.11, което, както ще видим, разкрива формата и еволюцията на крайната земна ядрена световна война, която все още предстои да бъде извършена преди славното завръщане на Спасителя Бог.

Неусетно Господ Исус Христос извиква името на Данаил, за да припомни значението му за новия завет. „*И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която говори пророк Данаил, установена на свято място, нека внимава този, който я чете!* (Мат.24:15)»

Ако Исус свидетелства в полза на Данаил, това е защото Данаил е получил от него ученията относно първото му идване и славното му завръщане, повече от всеки друг преди него. За да бъдат добре разбрани думите ми, трябва да знаете, че Христос, който дойде от небето, преди това се представи на Данаил под името „*Михаил*“ в Дан.10:13-21, 12:3 и това име е възприето от Исус -Христос в Откр.12:7. Това име „*Микаел*“ е познато в латинокатолическата си форма Мишел, името, дадено на известния Мон Сен Мишел в Бретонска Франция. Книгата на Данаил добавя цифрови подробности, които ни позволяват да разберем годината на първото му идване. Бих искал също да отбележа, че името „*Микаел*“ означава: Кой е като Бог; и името „*Исус*“ се превежда като: УаНWéН спасява. И двете имена се отнасят до великия Бог-Създател, първото с небесната титла, второто със земната титла.

Откровението на бъдещето ни се представя като многоетажна строителна игра. В началото на киното, за да създават релефни ефекти в анимационните филми, режисьорите са използвали стъклени плочи, чиито различни рисувани шарки, веднъж насложени, дават изображение на няколко нива. Така е и с пророчеството, създадено от Бог.

Всичко започва в Даниел

КНИГАТА НА ДАНИИЛ

Вие, които четете това произведение, знайте, че безграничният Всемогъщ Бог е жив, макар и скрит. Това свидетелство на „*пророк Данаил*” е написано, за да ви убеди в това. То носи печата на свидетелството на

стария и новия завет, защото Исус го изтъква в думите, отправени към неговите ученици. Неговият опит разкрива действието на този добър и справедлив Бог. И тази книга ни позволява да открием присъдата, че Бог продължава религиозната история на неговия монотеизъм, еврейски в първия съюз, след това християнски, в неговия нов съюз, изграден върху кръвта, пролята от Исус Христос на 3 април 30 г. ера. Кой по-добре от „*Даниил*“ може да разкрие Божията присъда? Името му означава „Бог е моят съдия“. Тези преживявания не са басни, а свидетелство за божествената благословия на неговия модел на вяност. Бог го представя сред тримата души, които би спасил при нещастие в Езек.14:14-20. Тези три вида избрани са „*Ной, Данаил и Йов*“. Божието послание ясно ни казва, че дори в Исус Христос, ако не приличаме на тези модели, вратата към спасението ще остане затворена за нас. Това послание потвърждава тесния път, тясната пътека или тясната порта, през която избраните трябва да преминат, за да влязат в рая, според учението на Исус Христос. Историята на „*Данаил*“ и тримата му другари ни е представена като модел на верността, която Бог спасява в дни на беда.

Но в тази история за живота на Данаил има и обръщането на трима могъщи царе, които Бог успя да грабне от дявола, на когото те се покланяха в пълно невежество. Бог направи тези императори най-мощните говорители на неговата кауза в човешката история, първите, но и последните, защото тези образцови хора ще изчезнат и религията, ценностите, моралът непрекъснато ще западат. За Бог грабването на душа е дълга борба и случаят с цар „*Навуходоносор*“ е изключително показателен модел от този вид. То потвърждава притчата за Исус Христос, този „*добър пастир*“, който напуска стадото си, за да търси изгубената овца.

Данаил 1

Дан 1:1 В третата година от царуването на Йоаким, цар на Юда, Навуходоносор, цар на Вавилон, тръгна срещу Йерусалим и го обсади.

1а- Третата година от царуването на Йоаким, цар на Юда
Управление на Йоаким от 11 години от – 608 до – 597 г. 3-та година
през – 605 г.

1б- *Навуходоносор*

Това е вавилонският превод на името на цар Навуходоносор „Набу защитава най-големия ми син“. Набу е месопотамският бог на знанието и писмеността. Вече можем да разберем, че Бог възнамерява да му върне тази власт над знанието и писмеността.

Дан 1:2 *И Господ предаде в ръката му Йоаким, Юдовия цар, и част от съдовете на Божия дом. Навуходоносор отнесе съдовете в земята Сенаар, в къщата на своя бог, и ги постави в съкровищницата на своя бог.*

2а- *Господ предаде в ръцете му Йоаким, цар на Юда*

Божият изоставяне на еврейския цар е оправдано. 2Лет.36:5: *Йоаким беше на двадесет и пет години, когато стана цар, и царува единадесет години в Йерусалим. Той върши зло в очите на Господа, своя Бог .*

2б- *Навуходоносор отнесе съдовете в земята Сенаар, в къщата на своя бог, той ги постави в съкровищницата на своя бог.*

Този цар е езичник, той не познава истинския Бог, на когото Израел служи, но се грижи да почита своя бог: Бел. След бъдещото си обръщане той ще служи на истинския Бог на Даниил със същата вярност.

Дан 1:3 *Царят заповяда на Ашпеназ, началника на своите евнуси, да доведе някои от синовете на Израил от царско потекло или от знатно семейство,*

Дан 1:4 *млади момчета без недостатък на тялото, красиви на външен вид, надарени с мъдрост, разбиране и обучение, способни да служат в двореца на царя и които ще бъдат научени на буквите и езика на халдейците.*

4а- Крал Навуходоносор изглежда дружелюбен и интелигентен, той се стреми само да помогне на еврейските деца да се интегрират успешно в неговото общество и неговите ценности.

Дан 1:5 *Царят им определи за всеки ден част от храната на трапезата си и от виното, което пиеше, като възнамеряваше да ги отглежда три години, в края на които да бъдат в служба на крал.*

5а- Добрите чувства на краля са очевидни. Той споделя с младите хора това, което предлага сам, от боговете си до храната си.

Дан 1:6 *Сред тях бяха Даниил, Ханания, Мисаил и Азария от синовете на Юда.*

6а- От всички млади евреи, отведени във Вавилон, само четирима от тях показаха модел на вярност. Фактите, които следват, са организирани от Бог, за да покажат разликата в плодовете, дадени от тези, които му служат и които той благославя, и от тези, които не му служат и които той пренебрегва.

Дан 1:7 *И началникът на скопците им даде имена: Даниил Валтасар, Анания Седрах, Мисаил Мисах и Азария Авденаго.*

7а- Интелигентността се споделя от тези млади евреи, които се съгласяват да носят езически имена, наложени от победителя. Наименуването е знак за превъзходство и принцип, преподаван от истинския Бог. Битие 2:19: *И Господ Бог, Който създаде от земята всички полски зверове и всички небесни птици, ги доведе при човека, за да види как ще ги нарече, и всяко живо същество да се нарече както човек би му дал.*

7b- Даниел „Бог е моят съдия“ е преименуван на Валтасар: „Вел ще защитава“. Бел обозначава дявола, който в пълно невежество тези езически народи са служили и почитали, жертви на демонични духове.

Ханания „Благодат или дадено от YaHWéH“ става „Шадрех, „вдъхновен от Аку“. Аку беше лунният бог във Вавилон.

Mishaël „Който е Божията праведност“ става Meschac „който принадлежи на Аку“.

Азария „Помощта или Помощта е YaHWéH“ става „Абед-Него“ „Слуга на Него“ и вече там, слънчевият бог на халдейците.

Дан 1:8 *Даниил реши да не се осквернява с царската храна и с виното, което царят пиеше, и помоли главния евнух да не го принуждава да се осквернява.*

8a- Да имаш езическо име не представлява проблем, когато си победен, но да се оскверниш до степен да хвърлиш срам върху Бог е твърде много, за да искаш. Лоялността на младите мъже ги накара да се въздържат от вината и месото на краля, защото тези неща традиционно се представяха на езическите божества, почитани във Вавилон. На младостта им липсва зрялост и те все още не разсъждават като Павел, верният свидетел на Христос, който смята фалшивите божества за вятър (Рим.14; 1Ко.8). Но от страх да не шокира онези, които са слаби във вярата, той постъпва като тях. Ако постъпи обратното, той не върши грях, защото разсъжденията му са правилни. Бог осъжда оскверняването, извършено доброволно с цялото знание и съвест; в този пример, умишленият избор за почитане на езически богове.

Дан 1:9 *Бог даде на Даниил благоволение и благодат пред главния евнух.*

9a- Вярата на младите хора се демонстрира от страха им да не угодят на Бог; Той може да ги благослови.

Дан 1:10 *Началникът на евнусите каза на Даниил: Страхувам се от господаря си, царя, който ти е наредил какво да ядеш и да пиеш; защото защо трябва да вижда лицето ти по-унило от това на младите хора на твоята възраст? Щеше да изложиш главата ми пред краля.*

Дан 1:11 *Тогава Данаил каза на настойника, на когото главният евнух беше поверил надзора на Даниил, Анания, Мисаил и Азария:*

Дан 1:12 *Изпитай слугите си десет дни и ни дай зеленчуци да ядем и вода да пием;*

Дан 1:13 *Тогава ще погледнеш в лицата ни и в лицата на младежите, които ядат царската храна, и ще постъпиш със слугите си според това, което си видял.*

Дан 1:14 *И той им даде това, което поискаха, и ги изпита десет дни.*

Дан 1:15 *В края на десетте дни те бяха по-добри и по-пълни от всички младежи, които ядяха царската храна.*

15a- Можем да направим духовно сравнение между „ десетте дни “ от преживяването на Данаил и тримата му другари, с „ десетте дни “ от пророчески години на преследване на посланието от епохата „ Смирна “ от Ап. 2:10 . Наистина и в двете преживявания Бог разкрива скрития плод на онези, които твърдят, че са от него.

Дан 1:16 Управителят взе храната и виното, които бяха предназначени за тях, и им даде зеленчуци.

16а- Това преживяване показва как Бог може да действа върху умовете на хората, така че те да благоволят на Неговите слуги според Неговата свята воля. Тъй като рискът, поет от царския настойник, беше голям и Бог трябваше да се намеси, за да приеме предложенията, направени от Данаил. Опитът с вярата е успешен.

Дан 1:17 Бог даде на тези четирима младежи знание, разбиране на всички букви и мъдрост; и Данаил обясни всички видения и сънища.

17а- Бог даде на тези четирима млади мъже знание, интелигентност във всички букви и мъдрост

Всичко е дар от Господа. Тези, които не го познават, не знаят колко зависи от него дали са умни и мъдри или невежи и глупави.

17 б- и Данаил обясни всички видения и всички сънища .

Първият, който показва своята вяроност, Даниил е почетен от Бог, който му дава дара на пророчеството. Това беше свидетелството, което той даде по негово време на верния Йосиф, пленен от египтяните. Сред Божиите приноси Соломон също избра мъдростта; и за този избор Бог му даде всичко останало, слава и богатство. Данаил на свой ред ще преживее това възвишение, построено от неговия верен Бог.

Дан 1:18 Във времето, определено от царя да му ги донесе, началникът на евнусите ги представи на Навуходоносор.

Дан 1:19 Царят говори с тях; и сред всички тези млади мъже нямаше никой като Данаил, Анания, Мисаил и Азария. Поради това те бяха приети на служба при краля.

Дан 1:20 Относно всички неща, които изискваха мъдрост и разбиране и за които царят ги разпита, той ги намери десет пъти по-добри от всички магьосници и астролози, които бяха в цялото му царство.

20а- Бог по този начин показва „ разликата между тези, които Му служат и тези, които не Му служат “, което е написано в Мал.3:18. Имената на Данаил и тези на неговите другари ще влязат в свидетелството на Светата Библия, защото техните демонстрации на вяроност ще служат като модели за насърчаване на избраните до края на света.

Дан 1:21 Така беше Данаил до първата година на цар Кир.

Данаил 2

Дан 2:1 През втората година от царуването на Навуходоносор Навуходоносор сънува сънища. Умът му беше неспокоен и не можеше да заспи.

1а- И така, в – 604. Бог се проявява в духа на царя.

Дан 2:2 Царят повика магьосниците, астролозите, магьосниците и халдейците, за да му разкажат сънищата му. Те дойдоха и се представиха пред царя.

2а- След това езическият цар се обръща към хората, на които дотогава се е доверявал, като всеки е специалист в своята област.

Дан 2:3 И царят им каза: Сънувах сън; умът ми е развълнуван и бих искал да знам този сън.

3а- Царят каза добре: Искам да знам този сън ; той не говори за значението му.

Дан 2:4 Халдейците отговориха на царя на арамейски език: Царю, живеј вечно! Кажете на слугите си за това и ние ще го обясним.

Дан 2:5 И царят отново отговори и каза на халдейците: Това нещо ми се изплъзна; Ако не ми разкриете съня и неговото обяснение, ще бъдете разкъсани на парчета, а къщите ви ще се превърнат в купчина боклук.

5а- Неотстъпчивостта на краля и крайната мярка, която той предприема, са изключителни и вдъхновени от Бог, който създава средствата да обърка езическото шарлатанство и да разкрие славата си чрез своите верни слуги.

Дан 2:6 Но ако ми разкажеш съня и обяснението му, ще получиш от мен дарове и дарове и голяма чест. Затова ми разкажи съня и неговото обяснение.

6а- Тези дарове, подаръци и големи почести , Бог подготвя за своите верни избрани.

Дан 2:7 Те втори път отговориха: Нека царят разкаже съня на слугите си и ние ще го обясним.

Дан 2:8 И царят отговори и каза: Наистина виждам, че се опитваш да спечелиш време, защото виждаш, че въпросът ми е убягнал.

8а- Кралят пита своите мъдrecи нещо, което никога не е било питано и той не го постига.

Дан 2:9 И така, ако не ми разкриете съня, същата присъда ще обхване всички вас; искаш да се подготвиш да ми казваш лъжи и неистини, докато чакаш времената да се променят. Затова ми разкажи съня и аз ще разбера дали можеш да ми дадеш обяснението.

9а- искаш да се подготвиш да ми кажеш лъжи и неистини, докато чакаш времето да се промени

Именно на този принцип до края на света забогатяват всички лъжевидци и гадатели.

9б- Затова ми разкажи съня и аз ще разбера дали можеш да ми дадеш обяснението

За първи път това логическо разсъждение се проявява в мисълта на човека. Шарлатаните си прекарват страхотно, като могат да кажат всичко на своите наивни и прекалено лековерни клиенти. Искането на краля демаскира лимита им.

Дан 2:10 *Халдейците отговориха на царя: Няма никой на земята, който да каже това, което иска царят; нито един цар, колкото и велик и могъщ да е бил, никога не е изисквал такова нещо от някой магьосник, астролог или халдейец.*

10а- Техните думи са верни, тъй като дотогава Бог не се е намесил, за да ги разобличи, така че те да разберат, че той е единственият Бог и че техните езически божества са нищо друго освен нищо и идоли, изградени от ръце и дадени духове на хора към демонични духове.

Дан 2:11 *Това, което царят иска, е трудно; няма кой да каже на царя, освен боговете, чието жилище не е сред хората.*

11а- Мъдрите тук изразяват неоспорима истина. Но като правят тези забележки, те признават, че нямат връзка с *боговете*, докато през цялото време се консултират с тях от измамни хора, които смятат, че ще получат отговори от скрити божества чрез тях. Предизвикателството, отправено от краля, ги демаскира. И за да се постигне това, беше необходима непредвидимата и безкрайна мъдрост на истинския Бог, вече възвишено разкрита в Соломон, този господар на божествената мъдрост.

Дан 2:12 *При това царят се разгневи и беше много ядосан. Той заповяда всички мъдреци на Вавилон да бъдат убити.*

Дан 2:13 *Присъдата беше публикувана, мъдреците бяха убити и те търсеха Данаил и неговите другари, за да ги унищожат.*

13а- Чрез поставянето на собствените си слуги пред смъртта Бог ще ги възкреси в слава с цар Навуходоносор. Тази стратегия пророкува последното преживяване на адвентната вяра, където избраните ще чакат смърт, постановена от бунтовниците на определена дата. Но тук отново ситуацията ще бъде обърната, защото мъртвите ще бъдат тези бунтовници, които ще се избият един друг, когато могъщият и победоносен Христос се появи на небето, за да ги съди и осъди.

Дан 2:14 *Тогава Даниил говори мъдро и мъдро на Арйох, началник на царската стража, който беше излязъл да убие вавилонските мъдреци.*

Дан 2:15 *И той отговори и каза на царския военачалник Арйох: Защо е толкова тежка присъдата на царя? Арджок обясни въпроса на Даниел.*

Дан 2:16 *И Данаил отиде при царя и го помоли да му даде време да даде на царя обяснението.*

16а- Данаил действа според природата си и религиозния си опит. Той знае, че неговите пророчески дарби са му дадени от Бог, на когото е свикнал да възлага цялото си доверие. Научавайки какво пита царят, той знае, че Бог има отговорите, но неговата воля ли е да му ги направи известни?

Дан 2:17 *Тогава Даниил отиде в къщата си и каза на другарите си на Анания, Мисаил и Азария за това,*

17а- Четиримата млади мъже живеят в къщата на Даниел. „Подобните се събират заедно“ и представляват Божието събрание. Още преди Исус Христос, „където двама или трима се събират в Мое име, Аз съм между тях“, казва Господ. Братската любов обединява тези млади хора, които демонстрират красив дух на солидарност.

Дан 2:18, *призовавайки ги да измолят милост от небесния Бог, така че Данаил и неговите другари да не бъдат унищожени с останалите мъдреци на Вавилон.*

18а- Изправени пред такава силна заплаха срещу живота им, пламенната молитва и искреният пост са единствените оръжия на избраните. Те го знаят и ще чакат отговора от своя Бог, който вече им е дал толкова много доказателства, че ги обича. В края на света последните избрани, набелязани от декрета на смъртта, ще действат по същия начин.

Дан 2:19 *Тогавата тайната беше разкрита на Даниил във видение през нощта. И Даниил благослови небесния Бог.*

19а- Помолен от своите избраници, верният Бог е там, защото той организира теста, за да засвидетелства своята вяроност за Даниел и тримата му другари; за да ги издигне до най-високите длъжности в царското управление. Той, опит след опит, ще ги направи незаменими за този крал, когото ще води и накрая ще обърне. Това обръщане ще бъде плод на вяроното и безукорно поведение на четиримата млади евреи, осветени от Бога за изключителна мисия.

Дан 2:20 *Даниил отговори и каза: Благословено да бъде Божието име от века до века. Мъдростта и силата му принадлежат.*

20а- Добре обоснована похвала, защото доказателството за неговата мъдрост е неоспоримо демонстрирано в това преживяване. Нейната сила предаде Йоаким на Навуходоносор и тя наложи своите идеи в умовете на хората, които трябваше да подкрепят нейния проект.

Дан 2:21 *Той е, който променя времена и обстоятелства, който сваля и установява царе, който дава мъдрост на мъдрите и знание на онези, които имат разум.*

21а- Този стих ясно изразява всички причини да вярваме в и в Бог. Навуходоносор в крайна сметка ще се обърне, когато осъзнае напълно тези неща.

Дан 2:22 *Той открива дълбокото и скритото, Той знае какво е в тъмнината и светлината пребъдва с Него.*

22а- Дяволът също може да разкрие това, което е дълбоко и скрито, но светлината не е в него. Той го прави, за да съблазни и отвърне хората от истинския Бог, който, когато го направи, действа, за да спаси своите избрани, като им разкрие смъртоносните капани, поставени от демоните, осъдени на земна тъмнина, след победата на Исус Христос над греха и смъртта.

Дан 2:23 *Боже на моите бащи, славя и възхвалявам Те, че си ми дал мъдрост и сила и че си ми показал това, което поискахме от Теб, че си ни разкрил тайната на царя.*

23а- Мъдростта и силата бяха в Бог, в молитвата на Даниил, и Бог му ги даде. Виждаме в това преживяване принципът, научен от Исус, да се изпълнява: „искайте и ще ви се даде“. Но е ясно, че за да се получи този резултат, лоялността на кандидата трябва да издържи всички тестове. Силата, получена от Данаил, ще приеме форма, действаща върху мислите на краля, който ще бъде подложен на неоспоримо очевидно доказателство,

което ще го принуди да признае съществуването на Бога на Даниил, непознат за него и неговия народ дотогава .

Дан 2:24 След това Даниил отиде при Арийох, на когото царят беше заповядал да унищожи вавилонските мъдреци; и той отиде и му каза така: Не унищожавай вавилонските мъдреци! Заведете ме пред краля и аз ще дам на краля обяснението.

24а- Божествената любов се чете в Даниил, който мисли да получи живот за мъдрите езичници. Това отново е поведение, което свидетелства на Бог за Неговата доброта и състрадание, в състояние на ума на съвършено смирение. Бог може да бъде доволен, неговият слуга го прославя чрез делата на неговата вяра.

Дан 2:25 Арийох бързо доведе Даниил пред царя и му каза така: Намерих сред пленниците на Юда човек, който ще даде обяснение на царя.

25а- Бог държи краля в голяма мъка и самата перспектива да получи отговора, който той така желае, ще накара гнева му да утихне веднага.

Дан 2:26 И царят отговори и каза на Даниил, чието име беше Валтасар: Можеш ли да ми покажеш съня, който имах, и обяснението му?

26а- Езическото име, дадено му, не променя нищо. Даниил, а не Валтасар, ще му даде очаквания отговор.

Дан 2:27 Даниил отговори в присъствието на царя и каза: Това, което царят иска, е тайна, която мъдреците, астролозите, магьосниците и гадателите не могат да разкрият на царя.

27а- Даниел се застъпва от името на мъдрите. Това, което царят поиска от тях, беше извън обсега им.

Дан 2:28 Но има Бог на небето, който разкрива тайни и който е съобщил на цар Навуходносор какво ще се случи в края на времето. Това е вашият сън и виденията, които сте имали в леглото си.

28а- Това начало на обяснението ще накара Навуходносор да бъде внимателен, защото темата за бъдещето винаги е измъчвала и измъчвала хората, а перспективата за получаване на отговори по тази тема е вълнуваща и успокояваща. Данаил насочва вниманието на царя към невидимия жив Бог, което е изненадващо за царя, който се покланяше на материализирани божества.

Дан 2:29 На леглото си, царю, дойдох ти мисли за това какво ще бъде след това време; и Който открива тайни, ти е известил какво ще стане.

Дан 2:30 Ако тази тайна ми се разкри, не е защото в мен има мъдрост, по-голяма от тази на всички живи; но това е, за да може обяснението да бъде дадено на царя и за да можете да разберете мислите на сърцето си.

30а- не че в мен има мъдрост, превъзхождаща тази на всички живи хора; но е така, че обяснението се дава на краля

Съвършено смирение в действие. Данаил отстъпва настрана и казва на краля, че този невидим Бог се интересува от него; този Бог е по-силен и ефективен от онези, на които е служил дотогава. Представете си въздействието на тези думи върху ума и сърцето му.

30б- и познайте мислите на сърцето си

В езическата религия стандартите за добро и зло на истинския Бог се пренебрегват. Кралете никога не се поставят под въпрос, защото от тях се страхуват и се страхуват, защото силата им е голяма. Откриването на истинския Бог ще позволи на Навуходоносор постепенно да открие недостатъците на своя характер; това, което никой не би имал дързостта да направи сред неговия народ. Поуката е отправена и към нас: можем да *познаем мислите на сърцето си само ако Бог действа в нашата съвест.*

Дан 2:31 Царю, ти погледна и видя голям идол; тази статуя беше огромна и с необикновен блясък; тя стоеше пред вас и видът ѝ беше ужасен.

31a- *видяхте голяма статуя; тази статуя беше огромна и с необикновен блясък*

Статуята ще илюстрира последователността на великите земни империи, които ще се редуват една след друга до завръщането в славата на Исус Христос, оттук и *огромният ѝ вид* . Неговият блясък е този на последователни владетели, покрити с богатство, слава и почести, оказвани от хора.

31b- *тя стоеше пред вас и видът ѝ беше ужасен.*

Бъдещето, пророкувано от статуята, е *пред* краля, а не зад него. Неговият ужасен аспект пророкува множеството човешки смъртни случаи, които ще причинят, войните и преследванията, които ще характеризират човешката история до края на света; управляващите ходят по трупове.

Дан 2:32 Главата на този идол беше от чисто злато; гърдите и ръцете му бяха от сребро; коремът му и бедрата му бяха от мед;

32a- *Главата на тази статуя беше от чисто злато*

Данаил ще го потвърди в стих 38, *златната глава* е самият цар Навуходоносор. Този символ го характеризира, защото първо той ще обърне и ще служи с вяра на истинския Бог-Създател. Златото е *символът* на пречистената вяра в 1 Петрово 1:7. Дългото му управление ще бележи религиозната история и ще оправдае споменаването му в Библията. В допълнение, той представлява *главата* на изграждането на приемствеността на земните владетели. Пророчеството започва през първата година от управлението му през – 605г.

32b- *гърдите и ръцете му бяха от сребро*

Среброто е с по-малка стойност от златото. Променя се, златото остава непроменимо. Свидетели сме на деградация на човешките ценности, която следва описанието на статуята отгоре надолу. От – 539 г. империята на мидийците и персите ще наследи Халдейската империя.

32c- *коремът и бедрата му бяха от месинг*

Месингът също е с по-малка стойност от среброто. Това е метална сплав на основата на мед. Разваля се ужасно и променя външния си вид с времето. Освен това е по-твърдо от среброто, само по себе си по-твърдо от златото, което само остава много ковко. Сексуалността е в центъра на образа, избран от Бога, но също така е и образът на човешката репродукция. Гръцката империя, тъй като тя наистина е такава, наистина ще се окаже много плодovита, давайки на човечеството своята езическа култура, която ще продължи до края на света. Гръцките статуи от разтопен и лят месинг ще

се възхищават от хората до края. Голотата на тялото е разкрита и неговите покварени нрави са безгранични; тези неща правят гръцката империя типичен символ на греха, който ще продължи през вековете и хилядолетията до завръщането на Христос. В Дан.11:21 до 31 гръцкият цар Антиохос 4, известен като Епифан, гонител на еврейския народ в продължение на „7 години“ между – 175 и – 168 г., ще бъде представен като образ на папския гонител, когото той предхожда в пророчески разказ за тази глава. Този стих 32 последователно групира и припомня империите, довели до Римската империя.

Дан 2:33 *нозете му от желязо; нозете му отчасти от желязо и отчасти от глина.*

33а- *краката му, от желязо*

Като четвъртата пророкувана империя, тази на Рим се характеризира с максимално втвърдяване, представено от желязото. Това е и най-разпространеният метал, който се окислява, ръждясва и се разрушава. Тук отново се потвърждава влошаването и то се увеличава. Римляните са политеисти; те приемат боговете на победените врагове. Ето как гръцкият грях, чрез тяхното разширяване, ще се разпростре върху всички народи на неговата империя.

33b- *краката му, отчасти от желязо и отчасти от глина*

В тази фаза глинената част отслабва тази твърда доминация. Обяснението е просто и историческо. През 395 г. Римската империя се разпада и след това десетте *пръста на краката на статуята* ще извършат създаването на *десет независими християнски кралства*, но всички поставени под религиозния надзор на епископа на Рим, който ще стане папа от 538 г. Тези десет царе са споменати в Дан.7:7 и 24.

Дан 2:34 *Докато гледахте, един камък падна без ръце и удари желязните и глинните крака на образа и ги разби.*

34а- Изображението на камъка, който удря, е вдъхновено от практиката на смърт чрез убиване с камъни. Това беше стандартът за екзекуцията на виновните грешници в древен Израел. Следователно този камък идва да убие земните грешници. Последната язва на Божия гняв ще бъде градушката според Откр.16:21. Това изображение пророкува действието на Христос срещу грешниците по време на славното му божествено завръщане. В Зах.3:9 Духът дава на Христос образа на камък, главният на ъгъла, този, с който Бог започва изграждането на духовната си сграда: *Защото ето, както за камъка, който поставих пред Исус Навиев, има седем очи на този камък; Ето, аз сам ще издълбая това, което ще бъде издълбано в него, казва Господ на Силите; и ще премахна беззаконието на тази земя в един ден.* След това четем в Зах.4:7: *Коя си ти, велика планино, преди Зоровавел? Ще бъдете изгладени. Той ще положи основния камък сред възгласи: Благодат, благодат за нея! На същото място, в стихове 42 и 47, четем: Той ми каза: Какво виждаш? Отговорих, гледам, и ето, има светилник целият от злато, с ваза отгоре и държаща седем светила, със седем тръби за светилниците, които са на върха на светилника; ... Защото онези, които презряха деня на слабото начало, ще се зарадват, когато видят*

нивото в ръката на Зоровавел. **Тези седем са очите на Господа, които преминават през цялата земя** . За да потвърдим това послание, ще намерим в Откр.5:6 това изображение, в което седемте очи на камъка и светилникът се приписват на Божия Агнец, а именно Исус Христос: И видях в средата престола и четирите живи същества и в средата на старейшините, агне, което беше там като заклано. Той имаше седем рога и седем очи, които са **седемте духове на Бог, изпратени по цялата земя**. Присъдата над грешните народи се извършва лично от Бог, без човешка ръка да се намесва.

Дан 2:35 *Тогава желязото, глината, медта, среброто и златото се строшиха заедно и станаха като плява, която излиза от лятно гумно; вятърът ги отнесе и следа от тях не се намери. Но камъкът, който удари образа, стана голяма планина и изпълни цялата земя.*

35а- *Тогава желязото, глината, медта, среброто и златото се счупиха заедно и станаха като плява, която излиза от гумно през лятото; вятърът ги отнесе и следа от тях не се намери.*

При завръщането на Христос потомците на народите, символизиращи от злато, сребро, месинг, желязо и глина, всички останаха в греховете си и заслужаваха да бъдат унищожени от него и изображението пророкува това унищожение.

35b- *Но камъкът, който удари образа, стана голяма планина и изпълни цялата земя*

Откровението ще разкрие, че това съобщение ще бъде напълно изпълнено едва след хилядата години небесен съд, с поставянето на избраните на обновената земя, в Откр. 4, 20, 21 и 22.

Дан 2:36 *Това е сънят. Ние ще дадем обяснението пред краля.*

36а- Кралят най-накрая чува това, за което е мечтал. Такъв отговор не може да бъде измислен, защото беше невъзможно да го измамим. Следователно този, който му описва тези неща, сам е получил същото видение. И той също отговаря на молбата на царя, като се показва способен да тълкува образите и да дава тяхното значение.

Дан 2:37 *Царю, ти си цар на царете, защото небесният Бог ти е дал господство, сила, сила и слава;*

37а- Наистина оценявам този стих, където виждаме Даниел да говори неофициално на могъщия цар, което никой човек не би се осмелил да направи в нашите извратени и покварени дни. Неформалното обръщение не е обидно, Данаил има уважение към халдейския цар. Туиналността е само граматическата форма, използвана от изолиран субект, който се изразява пред една-единствена трета страна. И „колкото и велик да е кралят, той не е по-малко човек“, както е могъл да каже навремето актьорът Молиер. И движението на неоправданите обети се ражда по негово време с Луи 14 , гордият „крал слънце“.

37b- *О, царю, ти си царят на царете, защото Бог на небето ти е дал империята*

Повече от уважение, Данаил носи на царя небесно признание, за което той не е знаел. Всъщност небесният Цар на царете свидетелства, че е

построил земния Цар на царете. Управлението над крале представлява императорската титла. Символът на империята е " *орловите крила* ", което ще я характеризира като първата империя в Дан.7.

37с- *мощност,*

То обозначава правото на господство над множеството и се измерва в количество, т.е. в маса.

Може да завърти главата и да изпълни с гордост могъщ крал. Царят понякога ще се поддаде на гордостта и Бог ще го излекува чрез тежко изпитание на унижение, разкрито в Дан.4. Той трябва да приеме идеята, че не е получил силата си със собствената си сила, а защото истинският Бог му я е дал. В Дан.7 тази сила ще приеме символичния образ на *Мечката* на мидяните и персите.

Силата, получавана, понякога, чрез усещане за празнота в себе си и в живота си, хората се самоубиват. Силата ви кара да фантазирате за получаване на голямо щастие, което не идва. „Всичко ново, всичко красиво“ се казва, но това усещане едва ли трае. В съвременния живот известни, възхищавани и обогатени артисти в крайна сметка се самоубиват въпреки очевидния, ослепителен и славен успех.

37d- *сила*

Той обозначава действието, напрежението при ограничение, което кара противника да се огъне в битка. Но тази борба може да се води срещу себе си. След това говорим за силата на характера. Силата се измерва в качество и ефективност.

Има и своя символ: *лъвът* според Съдии 14:18: „ *което е по-силно от лъва, това е по-сладко от меда* “. Силата на лъва е в неговите мускули; тези на лапите и ноктите му, но особено тези на устата му, която хваща и задушава жертвите си, преди да ги погълне. Отклоненото разкриване на този отговор на загадката, поставена на филистимците от Самсон, ще стане следствие от действие на несравнима сила от негова страна срещу тях.

37-и- *и слава* .

Тази дума променя значението си в своите земни и небесни концепции. Навуходоносор придоби човешка слава до това преживяване. Удоволствието да доминирате и да решавате съдбата на всички същества на земята. Остава му да открие селестиалната слава, която Исус Христос ще получи, като направи себе си, Господаря и Господа, слуга на своите слуги. За своето спасение той в крайна сметка ще приеме тази слава и нейните небесни условия.

Дан 2:38 *Той предаде в ръката ти, където и да живеят, човешките чада, полските зверове и небесните птици, и те постави владетел над всички тях: ти си този, който си златната глава.*

38a- Това изображение ще бъде използвано за обозначаване на Навуходоносор в Дан.4:9.

38b- *вие сте златна глава.*

Тези думи показват, че Бог знае предварително изборите, които Навуходоносор ще направи. Този символ, *златна глава* , предсказва бъдещото му освещение и избирането му за вечно спасение. Златото е

символът на пречистената вяра според 1 Петрово 1:7: *така че изпитанието на вашата вяра, по-ценно от нетрайното злато (което обаче се изпитва с огън), може да доведе до хвала, слава и чест, когато Исус Христос се появи* . Златото , този ковък метал, е образът на този велик цар, който позволява да бъде трансформиран от работата на създателя Бог .

Дан 2:39 *След теб ще възникне друго царство, по-малко от твоето; след това трето царство, което ще бъде от бронз и ще владее над цялата земя;*

39a- С течение на времето човешкото качество ще се влоши; среброто на гърдите и двете ръце на статуята е по-малко от златото на главата. Подобно на Навуходоносор, мидянинът Дарий ще се обърне, персиецът Кир 2 също според Esd.1:1 до 4, всички също обичащи Даниил; и след тях Дарий Персиецът и Артаксеркс 1 ^{според} Esd.6 и 7. В изпитанията те ще се радват да видят как Бог на евреите идва на помощ на своите.

39b- *след това трето царство, което ще бъде от бронз и което ще управлява над цялата земя.*

Тук ситуацията сериозно се влошава за гръцката империя. Месингът, символът, който го представлява, обозначава нечистота, *грях* . Изучаването на Дан.10 и 11 ще ни позволи да разберем защо. Но вече културата на хората е под въпрос като изобретател на републиканската свобода и всички нейни извратени и корумпирани отклонения, които според принципа нямат граници, затова Бог казва в Пр.29:18: *Когато няма откровение , хората са без задръжки; Щастлив, ако спазва закона!*

Дан 2:40 *Ще има четвърто царство, здраво като желязо; както желязото троши и троши всичко, така ще строи и строи всичко, както желязото, което троши всичко на парчета.*

40a- Ситуацията се влошава с това четвърто царство, което е това на Рим, което ще доминира над предишните империи и ще приеме всичките им божества, така че ще натрупа всичките им отрицателни характеристики, внасяйки новост, желязна дисциплина с *неумолима твърдост* . Това го прави толкова ефективен, че никоя страна не може да му устои; толкова много, че империята му ще се простира от Англия на запад до Вавилон на изток. Желязото наистина е негов символ, от мечовете с две остриета, броните и щитовете, така че когато атакува, армията придобива вид на черупка, настръхнала с върхове на копия, страхотно ефективна срещу безредни атаки ... и разпръсната от враговете си.

Дан 2:41 *И както видя краката и пръстите на краката, отчасти от грънчарска глина и отчасти от желязо, това царство ще бъде разделено; но в него ще има нещо от силата на желязото, защото видя желязо, смесено с глина.*

41a- Даниил не го уточнява, но изображението говори. *Краката и пръстите на краката* представляват доминираща фаза, която ще наследи езическата Римска империя, изобразена от *желязо* . Разделена, тази Римска империя ще се превърне в бойно поле за малките кралства, образувани след нейното разпадане. Съюзът на *желязо* и *глина* не създава сила, а разделение и слабост. Четем *грънчарска глина* . Грънчарят е Бог според Йер.18:6: *Мога ли да не постъпя спрямо вас като този грънчар, о, доме на Израел? казва*

Господ. Ето, както глината е в ръката на грънчаря, така сте вие в моята ръка, доме Израилев! Тази глина е мирният компонент на човечеството, от който Бог избира своите избрани и ги прави съдове на чест.

Дан 2:42 *И както пръстите на краката бяха отчасти от желязо и отчасти от глина, така и това царство ще бъде отчасти силно и отчасти крехко.*

42а- Отбелязва, че римското желязо е продължило до края на света, въпреки че Римската империя е загубила своето единство и господство през 395 г. Обяснението се крие във възобновяването на господството от религиозното съблазняване на римокатолическата вяра. Това се дължи на въоръжената подкрепа, оказана от Хлодвиг и византийските императори на епископа на Рим около 500 г. Те изградиха неговия престиж и новата му папска власт, което го направи, но само в очите на хората, земен лидер на християнската църква от 538 г.

Дан 2:43 *Видяхте желязо, смесено с глина, защото те ще бъдат смесени от човешки съюзи; но те няма да се съединят помежду си, както желязото не се свързва с глина.*

43а- Пръстите на краката, десет на брой, ще станат десет рога в Дан.7:7 и 24. След тялото и краката, те представляват западните християнски нации на Европа в последното време, тоест нашето ера. Изобличавайки лицемерните съюзи на европейските нации, Бог разкри преди 2600 години крехкостта на споразуменията, които обединяват хората в днешна Европа, обединени именно на основата на „Римските договори“.

Дан 2:44 *В дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което никога няма да бъде унищожено, нито ще премине под господството на друг народ; той ще разбие и унищожжи всички тези царства, а самият той ще пребъде вечно.*

44а- По времето на тези царе

Нещото е потвърдено, десетте пръста на краката са съвременни на славното завръщане на Христос.

44b- Богът на небето ще издигне царство, което никога няма да бъде унищожено

Изборът на избраните се извършва под името на Исус Христос от неговото служение, по време на първото му идване на земята, за да изкупи греховете на онези, които спасява. Но по време на две хиляди години, последвали това служение, този избор беше извършен в смирение и преследване от дяволския лагер. И от 1843 г. онези, които Исус спасява, са малко на брой, както ще потвърди изследването на Дан.8 и 12.

6000 години от времето на избор на избраните приключват, 7-то хилядолетие отваря съботата на вечността само за избраните, изкупени чрез кръвта на Исус Христос от Адам и Ева. Всички ще бъдат избрани поради тяхната вяроност, защото Бог взема със себе си верни и послушни хора, предавайки дявола, неговите бунтовни ангели и непокорните хора на пълното унищожение на душите им.

44в- и които няма да преминат под господството на друг народ

Защото слага край на земните човешки господства и наследства.

44d- *той ще разбие и унищожжи всички тези кралства, а самият той ще пребъде вечно*

Духът обяснява значението, което дава на думата край; абсолютен смисъл. Ще има елиминиране на цялото човечество. И Rev.20 ще ни разкрие какво се случва през 7-мо ^{хилядолетие}. Така ще открием планираната от Бога програма. На пустата земя дяволът ще бъде държан затворник, без никаква небесна или земна компания. И в небето, в продължение на 1000 години, избраните ще съдят нечестивите мъртви. В края на тези 1000 години нечестивите ще бъдат възкресени за окончателния съд. Огнят, който ги унищожжава, ще пречисти земята, която Бог ще направи нова, като я прослави, за да посрещне Неговия трон и Неговите изкупени избрани. Следователно образът на видението обобщава по-сложни действия, които Апокалипсисът на Исус Христос ще разкрие.

Дан 2:45 *Това е показано от камъка, който видяхте да пада от планината без помощта на никоя ръка и който разби на парчета желязото, медта, глината, среброто и златото. Великият Бог съобщи на царя какво трябва да стане след това. Сънят е верен и обяснението му е сигурно.*

45a- Накрая, след неговото идване, Христос, символизиран от камъка, селестиалната присъда от хиляда години и неговото изпълнение на последната присъда, на новата земя, възстановена от Бог, *голямата планина*, обявена във видението, ще приеме форма и място за него.вечност.

Дан 2:46 *Тогавя цар Навуходonosор падна на лицето си и се поклони на Даниил, и заповяда да му се принесат жертви и тамян.*

46a- Все още езичник, кралят реагира според природата си. След като получи от Данаил всичко, което поиска, той се поклони пред него и изпълни ангажиментите си. Данаил не възразява срещу идолопоклонническите действия, които практикува спрямо него. Все още е твърде рано да се противоречи и да се поставя под въпрос. Времето, което принадлежи на Бога, ще свърши своята работа.

Дан 2:47 *И царят говори на Даниил, казвайки: Наистина вашият Бог е Бог на боговете и Господ на царете и Той открива тайни, тъй като вие успяхте да откриете тази тайна.*

47a- Това е първата стъпка на цар Навуходonosор към неговото обръщане. Той никога няма да може да забрави това преживяване, което го принуждава да признае, че Данаил е във връзка с истинския Бог, всъщност Богът на боговете и Господарят на царете. Но езическото обкръжение, което му помага, ще забави обръщането му. Думите му свидетелстват за ефективността на пророческото дело. Силата на Бог да каже предварително какво ще се случи изправя нормалния човек срещу стената от убедителни доказателства, пред които избраният се поддава, а падналият се съпротивлява.

Дан 2:48 *Тогавя царят издигна Даниил и му даде много богати подаръци; той му даде командването над цялата провинция Вавилон и го направи върховен владетел над всички мъдреци на Вавилон.*

48a- Навуходonosор постъпи спрямо Даниил по същия начин, по който фараонът постъпи преди него спрямо Йосиф. Когато са интелигентни, а не

упорито затворени и блокирани, великите лидери знаят как да оценят услугите на слуга с ценни качества. Те и техният народ са облагодетелствани от божествените благословии, които почиват върху неговите избрани. Така мъдростта на истинския Бог е от полза за всички.

Дан 2:49 *Даниил поиска от царя да предаде управлението на провинция Вавилон на Седрах, Мисах и Авденаго. И Даниил беше в царския двор.*

49а- Тези четирима млади хора се открояваха с особено вярно отношение към Бога от другите млади евреи, които дойдоха с тях във Вавилон. След това изпитание, което можеше да стане драматично за всички, се появява одобрението на живия Бог. Така виждаме разликата, която Бог прави между тези, които му служат, и тези, които не му служат. Той издига своите избраници, които са се показали достойни, публично, в очите на всички хора.

Данаил 3

Дан 3:1 *Цар Навуходоносор направи златен образ, висок шестдесет лакътя и широк шест лакътя. Той го постави в долината Дура, в провинция Вавилон.*

3а- Царят беше убеден, но все още не обърнат от живия Бог на Даниил. И все още го характеризира манията по величието. Възрастните около него го насърчават в този път, както лисицата от баснята прави с враната, обожават го и го почитат като бог. Освен това кралят в крайна сметка се сравнява с бог. Трябва да се каже, че в езичеството дрейфът е лесен, защото другите фалшиви божества са неподвижни и застинали във формата на статуи, докато той, царят, бидейки жив, вече ги превъзхожда. Но колко зле се използва това злато при издигането на статуя! Очевидно предишната визия все още не е дала плод. Може би дори почитите, които Богът на боговете му оказва, помогнаха да запази и дори да разрасне гордостта му. Златото,

символът на вярата, пречистена чрез изпитание според 1 Петрово 1:7, ще помогне да се разкрие присъствието на този тип възвишена вяра в тримата другари на Данаил, в новото преживяване, разказано в тази глава. Това е урок, който Бог отправя по-специално към Своите избрани в последния процес на адвентистите, когато указ за смърт, пророкуван в Откр.13:15, ще бъде на път да отнеме живота им.

Дан 3:2 *Цар Навуходоносор свика сатрапите, управителите и управителите, главните съдии, ковчежниците, адвокатите, съдиите и всички магистрати на провинциите, за да дойдат на освещаването на образа, който цар Навуходоносор издигна.*

2а- За разлика от изпитанието на Данаил в Дан.6, преживяването не се дължи на заговорите на хората около царя. Тук се разкрива плодът на неговата личност.

Дан 3:3 *Тогава сатрапите, управителите и управителите, главните съдии, ковчежниците, адвокатите, съдиите и всички магистрати на провинциите се събраха, за да осветят образа, който цар Навуходоносор беше поставил. Те стояха пред образа, който Навуходоносор беше поставил.*

Дан 3:4 *И един вестител извика със силен глас: Ето какво ви заповядват, хора, народи и хора от всеки език!*

Дан 3:5 *Когато чуете звука на тръбата, тръбата, китарата, самбука, псалтира, гайдата и всякакви музикални инструменти, тогава ще паднете и ще се поклоните на златната статуя, издигната от цар Навуходоносор.*

5а- *В момента, в който чуете звука на тръбата*

Сигналът за изпитанието ще бъде даден от *звук на тръбата*, точно както завръщането на Исус Христос е символизирано в Откр. 11:15 от *звук на 7-та тръба*, а шестте предишни наказания също са символизирани от тръби.

5б- *ще се проснеш*

Прострацията е физическата форма на оказана чест. В Откр.13:16 Бог го символизира чрез *ръката* на хората, които ще *получат белега на звяра*, което се състои в практикуване и почитане на деня на езическото слънце, което замени святата божествена събота.

5с- *и ще ви хареса*

Поклонението е умствената форма на оказвана почит. В Откр.13:16 Бог го изобразява чрез *челото* на човека, който получава *белега на звяра*.

Този стих ни позволява да открием ключовете към тези символи, цитирани в Апокалипсиса на Исус Христос. *Челото и ръката* на човека обобщават неговите мисли и неговите дела и сред избраните тези символи получават печата на *Бог* за разлика от *белега на звяра*, идентифициран с „неделята“ на римокатолицизма, приет и подкрепен от протестантите от влизането им в икуменическият съюз.

Цялата организация на тази мярка, наложена от цар Навуходоносор, ще бъде подновена в края на света в теста за вяроност за съботата на създателя Бог. Всяка събота отказът да работят на избраните ще свидетелства за тяхната съпротива срещу човешкия закон. А в неделя техният отказ да участват в наложеното общо богослужение ще ги

идентифицира като бунтовници, от които трябва да се отърват. След това ще бъде произнесена смъртна присъда. Следователно процесът ще бъде напълно съвместим с това, което тримата спътници на Даниел ще преживеят, самите те ще бъдат напълно благословени от Бог за своята вече демонстрирана вяност.

Въпреки това, преди края на света, този урок беше предложен първо на евреите от стария съюз, които бяха подложени на подобно изпитание между – 175 и – 168, преследвани до смърт от гръцкия цар Антиох 4, известен като Епифан. И Дан.11 ще свидетелства, че някои верни евреи са предпочели да бъдат убити, отколкото да извършат мерзост пред своя истински Бог. Защото в онези дни Бог не се намеси, за да ги спаси чудотворно, както не го направи впоследствие за християните, убити от Рим.
Дан 3:6 *Който не се поклони и не се поклони, веднага ще бъде хвърлен в огнена пещ.*

6а- За другарите на Даниил заплахата е *огнената пещ*. Тази смъртна заплаха е образът на окончателния указ за смърт. Но има разлика между двете преживявания на началото и това на края, защото накрая огнената пещ ще бъде наказанието на последния съд на агресорите гонители на избраните Божии светии.

Дан 3:7 *И така, когато всички народи чува гласа на тръбата, на свирката, на китарата, на самбука, на псалтира и на всеки музикален инструмент, всичките люде, народите и хората от всички езици падна и се поклони на златния образ, който цар Навуходоносор беше поставил.*

7а- Това поведение на почти всеобщо и единодушно подчинение на масите на човешките закони и наредби все още пророкува тяхното поведение по време на последното изпитание на земната вяра. Последното универсално правителство на земята ще бъде подчинено със същия страх.

Дан 3:8 *По този повод и по същото време някои халдейци дойдоха и обвиниха евреите.*

8а- Божиите избрани са целите на гнева на дявола, който доминира над всички души, които Бог не признава за свои избрани. На земята тази дяволска омраза се оформя под формата на ревност и в същото време голяма омраза. След това те се държат отговорни за всички злини, от които страда човечеството, въпреки че точно обратното обяснява тези злини, които са просто последиците от липсата на тяхната защита от Бог. Тези, които мразят избраните длъжностни лица, кроят заговори, за да ги превърнат в популярно проклятие, от което трябва да се отърват, като ги убият.

Дан 3:9 *Те отговориха и казаха на цар Навуходоносор: Царю, живей до века!*

9а- Агентите на дявола влизат на сцената, сюжетът става по-ясен.

Дан 3:10 *Ти си дал заповед всеки, който чуе звука на тръбата, тръбата, китарата, самбука, псалтира, гайдата и всякакви инструменти, да се поклони и да се поклони на златния образ,*

10а- Те напомнят на краля за собствените му думи и заповедта на неговата кралска власт, на която се изисква подчинение.

Дан 3:11 и който не се поклони и не се поклони, ще бъде хвърлен в огнена пещ.

11а- Заплахата от смърт също се припомня; капанът се затваря върху избраните светци.

Дан 3:12 Сега има юдеи, на които си поверил управлението на провинция Вавилон, Седрах, Мисах и Авденаго, мъже, които не те зачитат, царю; те не служат на твоите богове, нито се покланят на златния идол, който си поставил.

12а- Нещото беше предсказуемо, високите позиции бяха поверени на еврейски чужденци, разпалената коварна ревност трябваше да прояви своя плод на убийствена омраза. И така богоизбраните са открити и осъдени от народната отмъстителност.

Дан 3:13 Тогава Навуходоносор, ядосан и ядосан, заповяда да доведат Седрах, Мисах и Авденаго. И тези мъже бяха доведени пред царя.

13а- Спомнете си, че тези трима мъже получиха от Навуходоносор най-високите позиции в неговото царство, защото му се струваха по-мъдри, поинтелигентни от хората от неговия народ. Ето защо състоянието му на „раздразнение и ярост“ ще обясни моментното забравяне на изключителните им качества.

Дан 3:14 Навуходоносор отговори и им рече: Нарочно ли е, Седрахе, Мисахе и Авденаго, да не служите на моите богове и да не се покланяте на златния идол, който имам високо?

14а- Той дори не ги чака да отговорят на въпроса му: Умишлено ли не се подчинявате на моите заповеди?

Дан 3:15 Сега бъдете готови и когато чуете звука на тръбата, тръбата, китарата, самбука, псалтира, гайдите и всякакви инструменти, ще се поклоните и ще се поклоните на образа, който Направих; ако не му се поклоните, веднага ще бъдеш хвърлен сред огнената пещ. И кой е богът, който ще те избави от ръката ми?

15а- Внезапно осъзнавайки колко полезни са тези мъже за него, кралят е готов да им предложи нов шанс, като се подчини на неговата универсална имперска заповед.

Зададеният въпрос ще получи неочакван отговор от истинския Бог, когото Навуходоносор изглежда е забравил, увлечен от дейностите на своя императорски живот. Освен това няма нищо, което да установи датата на аферата.

Дан 3:16 Седрах, Мисах и Авденаго отговориха на цар Навуходоносор: Няма нужда да ти отговаряме по този въпрос.

16а- Тези думи, отправени към най-могъщия крал на неговото време, изглеждат възмутителни и непочтителни, но тези хора, които са ги казали, не са бунтовници. Напротив, те представляват модели на послушание към живия Бог, на когото твърдо са решили да останат верни.

Дан 3:17 Ето, нашият Бог, на когото служим, може да ни избави от огнената пещ и ще ни избави от твоята ръка, царю.

17а- За разлика от царя, верните избраници запазиха доказателствата, които Бог им даде, за да покажат, че той е с тях в теста на видението.

Свързвайки това лично преживяване със славните спомени за техния народ, избавен от египтяните и тяхното робство, от същия този верен Бог, те тласкат дързостта до степен да се противопоставят на царя. Решителността им е пълна, дори и да е с цената на смъртта им. Но Духът ги кара да пророкуват неговата намеса: *той ще ни избави от твоята ръка, о, царю* .

Дан 3:18 *В противен случай знай, царю, че няма да служим на боговете ти, нито ще се покланяме на златния образ, който си поставил.*

18а- И в случай, че Божията помощ не дойде, за тях е по-добре да умрат като верни избраници, отколкото да оцелеят като предатели и страхливци. Тази вярност ще се намери в изпитанието, наложено от гръцкия гонител през – 168 г. И след това през цялата християнска ера сред истинските християни, които до края на света няма да бъркат закона на Бога със закона на злите хора.

Дан 3:19 *При което Навуходоносор се изпълни с гняв и промени лицето си, като обърна лицето си срещу Седрах, Мисах и Авденаго. Той отново проговори и заповяда пещта да се нажежи седем пъти повече, отколкото трябва.*

19а- Трябва да се разбере, че този крал никога през живота си не е виждал или чувал някой да се противопоставя на неговите решения; което оправдава яростта му и промяната във външния вид на лицето му . Дяволът влиза в него, за да го накара да убие Божиите избраници.

Дан 3:20 *Тогавата той заповяда на някои от най-силните войници в неговата армия да вържат Седрах, Мисах и Авденаго и да ги хвърлят в огнената пещ.*

Дан 3:21 *И тези мъже бяха вързани в своите гащи, туниките си, наметалата си и другите си дрехи и бяха хвърлени в сред огнената пещ.*

21а- Всички тези споменати материали са запалими, както и техните телесни тела.

Дан 3:22 *Тъй като заповедта на царя беше строга и пещта беше изключително гореща, пламъкът уби мъжете, които бяха хвърлили Седрах, Мисах и Авденаго в нея.*

22а- Смъртта на тези мъже свидетелства за смъртоносната ефективност на огъня на тази пещ.

Дан 3:23 *И тези трима мъже, Седрах, Мисах и Авденаго, паднаха вързани в сред огнената пещ.*

23а- Заповедта на краля е изпълнена, дори убива собствените си слуги.

Дан 3:24 *Тогавата цар Навуходоносор се уплаши и бързо стана. И той отговори и каза на своите съветници: Не хвърлихме ли трима вързани мъже в сред огъня? Те отговориха на царя: Разбира се, царю!*

24а- Кралят на царете на своето време не може да повярва на очите си. Това, което вижда, надхвърля човешкото въображение. Той изпитва нужда да се успокои, като попита околните дали действието с хвърлянето на трима мъже в огъня на пещта е реалност. И тези му потвърждават това: *Сигурно е, царю!*

Дан 3:25 Той отговори и каза: Добре, виждам четирима мъже без окови, които ходят сред огъня и нямат нищо лошо; а фигурата на четвъртия прилича на син на боговете.

25a- Изглежда, че само кралят е имал видението на четвъртия герой, което го е ужасило. Образцовата вяра на тримата мъже е почетена и отговорена от Бог. В този огън кралят може да различи хората и той вижда фигура от светлина и огън, стояща с тях. Това ново преживяване надминава първото. Реалността на живия Бог все още е доказана за него.

25b- *и фигурата на четвъртия прилича на син на боговете*

Външният вид на този четвърти герой е толкова различен от този на хората, че кралят го идентифицира със *син на боговете*. Изразът е щастлив, защото наистина е пряка намеса на онзи, който ще стане за хората, **Божият Син** и **Човешкият Син**, Исус Христос.

Дан 3:26 Тогава Навуходоносор се приближи до входа на огнената пещ и като каза, каза: Седрах, Мисах и Авденаго, слуги на Всевишния Бог, излезте и елате! И Седрах, Мисах и Авденаго излязоха изсред огъня.

26a- Още веднъж Навуходоносор се превръща в агне в лицето на цар лъв, който е неизмеримо по-силен от него. Това напомняне събужда свидетелството за опита от предишното видение. Богът на небето отправя втори призив към него.

Дан 3:27 Сатрапите, настойниците, управителите и царските съветници се събраха заедно; те видяха, че огънят не е имал власт над телата на тези мъже, че космите на главите им не са изгорени, че долните им гащи не са повредени и че миризмата на огъня не ги е засегнала.

27a- В това преживяване Бог дава на нас и Навуходоносор доказателство за своето истинско всемогъщество. Той създаде земни закони, които определят живота на всички човешки същества и всички животни, които живеят на неговата земя и в неговото измерение. Но той току-що доказа, че нито той, нито ангелите се подчиняват на тези земни правила. Създател на универсални закони, Бог е над тях и може, по своя воля, да нареди чудодейни случаи, които в негово време ще донесат слава и репутация на Исус Христос.

Дан 3:28 Навуходоносор отговори и каза: Благословен да бъде Богът на Седрах, Мисах и Авденаго, който изпрати своя ангел и избави слугите си, които се довериха на него, и които нарушиха заповедта на царя и предадоха тялото си, вместо да служат и да се покланят всеки бог, различен от техния Бог!

28a- Гневът на царя си отиде. Веднъж стъпил отново на краката си като мъж, той се учи от опита и издава заповед, която ще предотврати това нещо да се случи отново. Защото опитът е горчив. Бог показа на вавилонците, че е жив, активен и пълен със сила и мощ.

28b- *който изпрати своя ангел и избави слугите си, които му се довериха, и които нарушиха заповедта на царя и предадоха телата си, вместо да служат и да се покланят на друг бог освен техния Бог!*

Във висока степен на яснота кралят осъзнава колко възхитителна е лоялността на мъжете, които неговата луда гордост искаше да убие. Няма

съмнение, че той осъзнава, че поради силата си би било възможно да избегне това глупаво изпитание, причинено от гордостта му, което само го кара да прави грешки с риск за невинни хора.

Дан 3:29 *Сега това е моята заповед: Всеки човек, от който и да е народ, нация или език, който злослови Бога на Седрах, Мисах и Авденаго, ще бъде разсечен на парчета и домът му ще бъде намален на купчина боклук, защото няма друг бог, който да избави като него.*

29а- С тази декларация цар Навуходоносор осигурява защитата си на Божиите избрани.

В същото време той заплашва всеки, който *говори зло за Бога на Седрах, Мисах и Авденаго*, и уточнява, че *ще бъде разкъсан на парчета, а къщата му ще бъде превърната в купчина боклук, защото той не е там няма друг бог, който да може да избави като него*. Изправени пред тази заплаха, сигурно е, че докато цар Навуходоносор царува, Божиите верни избраници няма да имат проблеми поради заговори.

Дан 3:30 *След това царят направи така, че Седрах, Мисах и Авденаго да просперират в провинция Вавилон.*

30а- „Всичко е добре, което завършва добре“ за верните избраници на живия Бог, създателят на всичко, което живее и съществува. Защото неговите избрани ще възкръснат последни и ще ходят върху праха на мъртвите, техните бивши врагове, на възстановената земя, за вечността.

В последния тест ще се получи и този щастлив край. По този начин първото изпитание и последното се възползват от пряката намеса на живия Бог в полза на неговите избрани, които той идва да спаси в Исус Христос, Спасителя, тъй като името му Исус означава „YаНWéН спасява“.

Данаил 4

Дан 4:1 *Навуходоносор, цар на всички народи, племена и езици, които живеят по цялата земя. Мир да ви е в изобилие!*

1а- Тонът и формата го доказват, царят, който говори, е този, който се е обърнал към Бога на Даниил. Неговите изрази приличат на писанията на посланията на новия завет. Той предлага мир, защото самият той сега е в мир, в своето човешко сърце, с Бога на любовта и справедливостта, истинския, единствения, единствения.

Дан 4:2 *Стори ми се добре да покажа знаменията и чудесата, които Всевишният Бог направи с мен.*

2а- Сега царят действа, както Исус каза на слепите и сакатите, изцелени от него, „идете и се покажете в храма и разкажете какво е направил Бог за вас“. Царят е оживен от същото желание, вдъхновено от Бога. Защото обръщанията са възможни всеки ден, но Бог не дава на всички въздействието на това, което изпитва цар на царете, могъщ и силен император.

Дан 4:3 *Колко велики са Неговите знамения! Колко могъщи са неговите чудеса! Неговото царуване е вечно царуване и господството му трае от поколение на поколение.*

3а- Разбирането и сигурността на тези неща му дава спокойствието и истинското щастие, които вече са налични тук по-долу. Царят научи и разбра всичко.

Дан 4:4 *Аз, Навуходоносор, живях мирно в дома си и щастлив в двореца си.*

4а- Тих и щастлив? Да, но все пак непокръстен езичник за истинския Бог.

Дан 4:5 *Сънувах сън, който ме уплаши; мислите, които ме преследваха на леглото ми, и виденията на ума ми ме изпълниха с ужас.*

5а- Този цар Навуходоносор наистина ни е представен като изгубената овца, на която Бог в Христос идва да търси помощ и да я спаси от нещастие. Защото след това мирно и щастливо земно време, бъдещето на краля ще бъде гибел и вечна смърт. За неговото вечно спасение Бог идва да го безпокои и измъчва.

Дан 4:6 *И заповядах да доведат пред мен всички вавилонски мъдреци, за да ми дадат обяснение на съня.*

6а- Очевидно Навуходоносор има сериозни проблеми с паметта. Защо не се обади веднага на Даниел?

Дан 4:7 *След това дойдоха магьосниците, астролозите, халдейците и гадателите. Разказах им съня, но те не ми дадоха обяснението.*

7а- Нещата се случват както при първото видение, езическите гадатели предпочитат да признаят своята неспособност, отколкото да разказват басни на царя, който вече е заплашил живота им.

Дан 4:8 *Накрая Данаил се появи пред мен, наречен Валтасазар според името на моя бог и който има в себе си духа на светите богове. Казвам му съня:*

8а- Посочва се причината за забравата. Бел все още беше богът на краля. Тук припомням, че Дарий Мидянинът, Кир Персиецът, Дарий Персиецът, Артаксеркс 1-ви според Esd.1, 6 и 7, всички в своето време ще оценят избраните евреи и техния единствен Бог. Включително Кир, за когото Бог пророкува в Ис.44:28, казвайки: *Казвам за Кир: Той е моят пастир и той ще изпълни цялата ми воля; той ще каже за Йерусалим: Нека се съгради! И за храма: Да бъде основан!* - Пророкуваният пастир ще изпълни пророческата воля на Бога, на когото той признава, че се подчинява. Този друг текст потвърждава неговото пророкувано обръщане: Ис.45:2: *Така казва Господ на Своя помазаник, на Кир, и в стих 13: Аз съм, който издигнах Кир в правдата си, И ще изправа всичките му пътища; Той ще*

възстанови града ми и ще освободи пленниците ми без откуп и подкуп, казва Господ на Силите. И изпълнението на този план се появява в Esd.6:3 до 5: В първата година на цар Кир, цар Кир даде тази заповед относно Божия дом в Йерусалим: Нека домът бъде построен отново, за да бъде място, където се извършват жертви се предлагат и че има солидни основи. Тя ще бъде шестдесет лакти висока, шестдесет лакти широка, три реда дялани камъни и един ред ново дърво. **Разходите ще бъдат платени от домакинството на краля**. Нещо повече, съдовете от злато и сребро на Божия дом, които Навуходоносор беше взел от храма в Йерусалим и отнесе във Вавилон, ще бъдат върнати, отнесени в храма в Йерусалим на мястото, където са били, и поставени в къщата на Бога. **Разходите ще бъдат платени от домакинството на краля**. Бог му дава почестите, които е давал на цар Соломон. Все пак внимавайте! Този указ няма да позволи изчислението, предложено в Дан.9:25, да бъде използвано за получаване на датата на първото идване на Месията; това ще бъде на персийския цар Артаксеркс. Кир възстановява храма, но Артаксеркс разрешава реконструкцията на стените на Йерусалим и завръщането на целия еврейски народ в националната им земя.

Дан 4:9 Валтасазар, началник на магьосниците, за когото зная, че имаш в себе си духа на светите богове и за когото никоя тайна не е трудна, дай ми обяснение на виденията, които видях насън.

9а- Трябва да разберем къде е царят. В съзнанието си той остава езичник и признава само Бога на Даниил като друг бог, с изключение на това, че е способен да обяснява сънища. Идеята за промяна на боговете не му хрумна. Богът на Даниил беше просто още един бог в сравнение с останалите.

Дан 4:10 Това са виденията на ума ми, докато лежах. Погледнах, и ето едно високо дърво наред земята.

10а- В изображенията, които Исус ще използва, за да даде уроците си на духовните хора, които иска да преподава, дървото ще бъде образът на човека, от тръстиката, която се огъва и огъва до мощния и величествен кедр. И точно както човекът може да оцени вкусния плод на едно дърво, Бог оценява или не плода, даден от неговите създания, от най-приятния до най-малко приятния, дори отвратителен и отвратителен.

Дан 4:11 И това дърво стана голямо и силно, върхът му стигаше до небето и се виждаше от краищата на цялата земя.

11а- Във видението на статуята халдейският цар вече беше сравнен с дърво според образа на силата, силата и империята, които му бяха дадени от истинския Бог.

Дан 4:12 Листата му бяха красиви и плодът му изобилен; носеше храна за всички; полските зверове се криеха под сянката му и всяко живо същество черпеше храна от него.

12а- Този могъщ крал споделя с всички от своята империя богатството и храната, произведени според неговите директиви.

12b - небесните птици си направиха дом сред клоните му,

Изразът е реприза на Дан.2:38. В буквалния смисъл тези небесни птици представляват мира и спокойствието, които царуват под неговото

управление. В духовен смисъл те означават небесните Божии ангели, но в тази единствена препратка от Ек.10:20 става въпрос за самия Бог, тъй като той единствен изследва мислите на всеки човек: *Не проклиняйте царя , дори в ума си, и не проклинай богатите в стаята, където спии; защото небесната птица би отнесла гласа ти, крилато животно би разгласило думите ти .* В повечето цитати небесните птици напомнят за орли и хищни птици, доминиращи сред крилатите видове. Птиците се заселват там, където храната им е изобилна; следователно изображението потвърждава просперитета и насищането с храна.

Дан 4:13 *Във виденията на духа си, които видях, докато лежах, видях, и ето, един от онези, които бдят и са свети, слезе от небето.*

13а- Наистина, небесните ангели нямат нужда да спят, следователно те са в постоянна дейност. Тези , които са свети и служат на Бога, *слизат от небето*, за да занесат посланията Му на Неговите земни служители.

Дан 4:14 *И той извика със сила и каза така: Отсечете дървото и отсечете клоните му; отърсете листата и разпръснете плодовете; нека бягат зверовете изпод него и птиците изсред клоните му!*

14а- Видението обявява, че царят ще загуби своето царство и господството си над него.

Дан 4:15 *Но оставете стъблото там, където са корените в земята, и го вържете с вериги от желязо и мед сред тревата на полето. Нека бъде напоен с небесна роса и като животните нека има земна трева като свой дял.*

15а- *Но оставете ствола в земята, където са корените*

Царят ще остане в своето царство; той няма да бъде изгонен.

15б- *и го вържете с вериги от желязо и мед, сред тревата на полето*

Няма нужда от вериги от желязо или месинг, защото Бог просто ще накара своето ковко създание да загуби разума и здравия си разум във всички негови аспекти, физически, умствени и морални. Могъщият цар ще се приеме за звяр от полето. Големите от неговото кралство следователно ще бъдат принудени да премахнат господството на кралството от него.

15с- *Нека бъде напоен с небесната роса и нека има, като зверовете, тревата на земята като своя част*

Можем да си представим ужаса на неговите възрастни, които ще го видят да яде трева от земята, като крава или овца. Той ще откаже покрити жилища, предпочитайки да живее и спи в полето.

Дан 4:16 *Човешкото му сърце ще бъде отнето от него и ще му бъде дадено сърце на звяр; и седем времена ще минат над него.*

В това преживяване Бог отново дава доказателство за своето истинско всемогъщество. Тъй като Създател на живота на всички свои създания, той може по всяко време, за своя слава, да направи едно разумно или, напротив, да го заглуши. Тъй като остава невидима за очите им, мъжете пренебрегват тази заплаха, която непрекъснато тегне над тях. Но е вярно, че рядко се намесва, а когато го прави, е с конкретна причина и цел.

Наказанието е премерено. Ще се прилага за цар Навуходоносор *седем пъти* , само седем години. Няма легитимност в използването на тази

продължителност за нещо друго освен за самия крал. И тук, като прави този избор на числото „7“, Бог-създател парафира със своя „царски печат“ действието, което предстои да бъде извършено.

Дан 4:17 *Това изречение е постановление на онези, които бдят, това решение е заповед на светиите, за да знаят живите, че Всевишният владее царството на хората и го дава на когото пожелае, и че той отглежда там най-подлите хора.*

17а- *Това изречение е постановление на тези, които гледат*

Духът подчертава изключителния характер на тази божествена намеса, на която той дава ролята на „указ“, дължим на *тези, които гледат* . Човекът трябва да научи, че въпреки измамната външност, той постоянно е наблюдаван от небесни същества. Бог иска да направи този пример урок за хората до края на света. Като цитира *онези, които гледат* , той разкрива съвършеното колективно единство на ангелите от Божия лагер, което ги свързва в неговите проекти и действия.

17б- *за да знаят живите, че Всевишният владее царството на хората, че го дава на когото пожелае*

Бог ръководи всичко и контролира всичко. Често, забравяйки тази скрита реалност, човек се смята за господар на съдбата и решенията си. Той си мисли, че избира водачите си, но Бог е този, който ги поставя на длъжност според добрата си воля и преценката си за нещата и съществата.

17с- *и че той отглежда там най-подлите хора*

Вярна е поговорката: „хората имат лидерите, които заслужават“. Когато хората заслужават подъл човек за лидер, Бог им го налага.

Дан 4:18 *Това е сънят, който аз, цар Навуходоносор, сънувах. Ти, Валтасазар, даваш обяснението, тъй като всички мъдреци на моето царство не могат да ми го дадат; можете, защото имате в себе си духа на светите богове.*

18а- Навуходоносор напредва, но все още не е обърнат. Той все още помнеше, че Данаил служи на свети богове . Монотеизмът все още не е разбран от него.

Дан 4:19 *Тогава Данаил, чието име беше Валтасазар, беше зашеметен за момент и мислите му го тревожеха. Царят отговори и каза: Валтасаре, нека сънят и обяснението не те смущават; А Валтасазар отговори: Господарю мой, нека сънят бъде за враговете ти и обяснението му за противниците ти!*

19а- Даниел разбира съня и това, което ще се случи, е толкова ужасно за краля, че Даниел би предпочел да види нещото постигнато върху враговете му.

Дан 4:20 *Дървото, което ти видя, което израсна голямо и силно, чийто връх стигаше до небето и което се виждаше във всяка част на земята;*

Дан 4:21 *Това дърво, чиято зеленина беше красива и плодът му изобилен, което носеше храна за всички, под което се приютяваха полските зверове и сред чиито клони птиците небесни си направиха дом,*

21а- *листата беше красива*

Физически външен вид и облекло.

21b- *и обилни плодове*

Изобилието от просперитет.

21c- *който носеше храна за всички*

Който осигури прехраната на целия си народ.

21d- *под който се приютяваха полските зверове*

Кралят защитник на своите слуги.

21-ви- *и сред чиито клони се приютиха небесните птици*

Под негово управление хората му живеели в голяма сигурност.

Птиците отлитат и напускат дървото при най-малката опасност.

Дан 4:22 *Ти си, царю, този, който стана велик и силен, чието величие се увеличи и издигна до небесата и чието господство се простира до краищата на земята.*

Дан 4:23 **И** *царят видя един от светите стражи да слиза от небето и да казва: Отсечете дървото и го унищожете; но оставете дънера в земята, където са корените, и го вържете с вериги от желязо и мед сред тревата на полето; нека бъде напоен с небесна роса и нека бъде частта му с полските зверове, докато седемте времена не преминат върху него.*

Дан 4:24 *Това е обяснението, царю, това е заповедта на Всевишния, която ще се изпълни върху моя господар, царя.*

Дан 4:25 *Ще те изгонят изсред човеците и ще живееш с полските зверове, и ще ти дадат да ядеш трева като волове; ще бъдеш напоен с небесна роса и седем времена ще преминат над теб, докато разбереш, че Всевишният владее царството на хората и го дава на когото пожелае.*

25a- *докато разберете, че Всевишният управлява царството на хората и го дава на когото пожелае.*

Данаил споменава Бог като „Всевишния“. По този начин той насочва мислите на царя за съществуването на единствения Бог; идея, която кралят изпитва голяма трудност да разбере, поради този политеистичен произход, наследен от баща на син.

Дан 4:26 *Заповедта да оставите ствола там, където са корените на дървото, означава, че вашето царство ще остане с вас, когато признаете, че Този, който управлява, е на небето.*

26a- *Когато той признае, че този, който управлява, е на небето, опитът на унижението ще спре, защото кралят ще бъде убеден и обърнат.*

Дан 4:27 *Затова, царю, нека моят съвет е угоден. Сложете край на греховете си, като упражнявате справедливост, и на беззаконията си, като проявявате състрадание към нещастните, и вашето щастие може да продължи.*

27a- *Когато царят приложи на практика нещата, които Даниил изброява в този стих, той наистина ще се обърне. Но този герой е предан на гордостта, неговата неоспорима власт го е направила капризен и често несправедлив, както са ни научили предишни разкрити опитности.*

Дан 4:28 *Всички тези неща бяха извършени при цар Навуходоносор.*

28a- *Тази декларация от Данаил забранява всяко друго тълкуване на това пророчество, което осъжда на невалидност пророческите основи, преподавани от Свидетелите на Йехова и всяка друга религиозна група,*

която противоречи на правилото, определено от Даниил. Освен това съдържанието на цялата глава е доказателство за това. Защото историята ще ни научи защо кралят е ударен от проклятие в пророчеството на дървото.

Дан 4:29 *В края на дванадесетте месеца, докато се разхождаше в царския дворец във Вавилон,*

29а- 12 месеца, или година, или „ време “ минават между визията и нейното изпълнение.

Дан 4:30 *Царят отговори и каза: Не е ли този Вавилон великият, който съградих за царско жилище със силата на мощта си и за славата на великолепието си?*

30а- Това е съдбовният момент, когато кралят щеше да е по-добре да мълчи. Но ние можем да го разберем, защото неговият Вавилон беше наистина чисто чудо, което все още е посочено като едно от „седемте чудеса на света“. Висящи градини, обсипани с пищна зеленина, езера, просторни площади и укрепления на квадрат от 40 км от всяка страна. Укрепления, на върха на които два танка могат да се разминат по цялата дължина на укрепленията; магистралата на времето. Една от портите му, реконструирана в Берлин, е в центъра на две стени, съставени от сини емайлирани камъни, върху които е гравирана емблемата на краля: лъв с орлови крила, който се споменава в Дан.7:4. Имаше с какво да се гордее. Но Бог не вижда гордост в думите му, той вижда гордост, но преди всичко забравя и презрение към предишните си преживявания. Разбира се, този крал не е единственото горделиво същество на земята, но Бог се е насочил към него, иска го в небето си и ще го има. Това заслужава обяснение: Бог съди своите създания отвъд външния вид. Той претърсва сърцата и умовете им и разпознава, без никога да греша, овцете, достойни за спасение. Това го кара да настоява и понякога да прави чудеса, но методът е оправдан от качеството на получения краен резултат.

Дан 4:31 *Докато думата беше още в устата на царя, глас слезе от небето: Чуй, царю Навуходоносор, че царството ще ти се отнеме.*

31а- Навуходоносор е жертва на любовта на Бог, който му постави капан и го предупреди за това в своя пророчески сън. Присъдата от небето се чува, но нека се радваме, защото злото, което Бог ще му причини, ще спаси живота му и ще го направи вечен.

Дан 4:32 *Ще те изгонят изсред човеците, ще живееш с полските зверове и ще ти дадат да ядеш трева като волове; и седем времена ще преминат над вас, докато разберете, че Всевишният владее царството на хората и го дава на когото пожелае.*

32а- В продължение на седем години, *седем пъти* , кралят губи яснотата си и умът му го убеждава, че е само животно.

Дан 4:33 *В същото време словото се изпълни върху Навуходоносор. Той беше изгонен измежду хората, той ядеше трева като волове, тялото му беше напоено с небесна роса; докато косата ѝ порасна като перата на орлите, а ноктите ѝ като тези на птиците.*

33а- Царят свидетелства, че всичко, което беше обявено във видението беше добре изпълнено върху него. Пишейки своето свидетелство,

покръстеният крал припомня това унижително преживяване, говорейки за себе си в трето лице. Срамът все още го кара да отстъпи. Друго обяснение остава възможно, което е, че това свидетелство е написано заедно от царя и Данаил, неговия нов брат в истинския Бог.

Дан 4:34 След определеното време аз, Навуходonosор, повдигнах очите си към небето и разумът се върна при мен. Благослових Всевишния, възхвалих и прославих Този, който живее вечно, чието господство е вечно господство и чието царство трае от поколение на поколение.

34a- Мъдрият и всемогъщ Бог получава любовта на изгубената овца. Тя се присъедини към стадото му и умножава хвалбите си за неговата слава.

34b- този, чието господство е вечно господство и чието царуване продължава от поколение на поколение

Формулата се отнася до 5-то ^{царство}, този път, вечно, от видението на Човешикия син от Дан.7:14: *Нему бяха дадени господство, слава и царство; и всички народи, нации и хора от всеки език му служеха. Неговото господство е вечно господство, което няма да премине и царството му никога няма да бъде унищожено . И също във видението на образа в Дан.2:44: В дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което никога няма да бъде унищожено, нито ще премине под господството на друг народ; той ще разбие и унищожжи всички тези царства, а самият той ще пребъде вечно .*

Дан 4:35 Всички земни жители са нищо пред Него; Той прави каквото иска с небесното войнство и с жителите на земята; и няма кой да устои на ръката Му, и кой казва: той: Какво правиш?

35a- Слава на живия Бог! Защото този път кралят разбра всичко и се обърна.

Дан 4:36 В това време разумът ми се върна; славата на моето царство, моето великолепие и моят блясък ми бяха възстановени; моите съветници и моите старейшини ме попитаха отново; Бях възстановен в моето кралство и силата ми само се увеличи.

36a- Подобно на праведния и честен Йов, на когото Бог даде синове, дъщери и потомство в края на изпитанието му, царят възвръща доверието на своите велики и възобновява сегашното си мъдро управление сред истинските мъдреци, просветени от живия Бог . Това преживяване доказва, че Бог дава царството на когото иска. Той беше този, който вдъхнови великите халдейци да поискат отново своя цар.

Дан 4:37 Сега аз, Навуходonosор, възхвалявам, въздигам и прославям Небесния Цар, чиито дела са истинни и чиито пътища са праведни, и който може да смири онези, които ходят в гордост.

37a- Той може да го каже, защото е платил, за да може да го каже.

За да избегнете най-лошото, ваденето на зъб може да боли много; но залозите могат да оправдаят страданието. За да спечелиш вечността, може да е необходимо да преминеш през тежки или много тежки изпитания; изкореняването на гордостта ще ги оправдае, когато е възможно. Познавайки неговия потенциал, Исус Христос направи Павел сляп по пътя за Дамаск, така че духовно слепият „гонител на братята си” да стане негов

верен и ревностен свидетел, след като възвърна зрението на очите си, но преди всичко зрението на своите дух.

Данаил 5

Дан 5:1 Цар Валтасар даде голямо угощение на своите благородници, хиляда на брой, и той пи вино в тяхно присъствие.

1а- Цар Навуходоносор заспа в Божия мир, когато беше доста стар и неговият син Набонид го наследи, не желаейки да управлява, така че той остави сина си Валтасар да царува вместо него. Не бъркайте това име, което означава „Вел защитава царя“, предизвикателство, което Бог възнамерява да приеме, с това, което Навуходоносор даде на Даниил: Валтасазар, което означава „Вел ще защитава“. В основата на тези имена е поклонението на Бел или Белиал, зад когото стои единственият организатор на политеизма: Сатана, дяволът. Както ще видим, наследниците на покръстения цар не го последваха по този път.

Дан 5:2 Валтасар, когато вкуси виното, донесе златните и сребърните съдове, които баща му Навуходоносор беше взел от храма в Ерусалим, така че царят и неговите благородници, жените му и наложниците му, Те бяха използвани за пиене.

2а- За този езически цар, тези съдове от злато и сребро са само плячка, взета от евреите. Избрал да пренебрегне истинския Бог, към когото Навуходоносор се е обърнал, той пренебрегва факта, че този жив Бог съди всичките му действия. Използвайки за долна и светска употреба тези неща, посветени и осветени в служба на Бог-създател, той извършва последната грешка на краткия си живот. По негово време Навуходоносор знае как да вземе предвид активната сила на Бога на евреите, защото разбира, че неговите национални богове в действителност не съществуват. Всички народи, подчинени на царя на Вавилон, бяха чули мощното му свидетелство в полза на небесния Цар, особено най-близкото му семейство. Следователно Бог има всички основания сега да покаже, че е справедлив и безмилостен.

Дан 5:3 Тогава изнесоха златните съдове, които бяха изнесени от храма, от Божия дом в Ерусалим; и царят и благородниците му, жените му и наложниците му пиеха от него.

3а- Данаил настоява за произхода на тези съдове, които са били премахнати от храма, от Божия дом в Йерусалим. Още като видя, че еврейският Бог позволи тези неща да бъдат премахнати от неговия храм, младият цар трябваше да разбере, че истинският Бог наказва и жестоко наказва онези, които му служат зле. Езическите богове не правят такива неща и техните служители само се стремят да угодят на хората, чиято лековерност те използват.

Дан 5:4 Те пиха вино и хвалеха боговете от злато, сребро, мед, желязо, дърво и камък.

4а- Нечестивата употреба е остаряла, това е идолопоклонническа употреба, върхът на мерзостта за Бог. Важен детайл, в голяма проява на

безгрижие, царят пирува с приятелите си, докато градът му е заплашен от мидийците и персите, които го обсаждат.

Дан 5:5 *В този момент се появиха пръстите на човешка ръка и те пишеха срещу свещника върху варовика на стената на царския дворец. Царят видя този край на ръката, която пишеше.*

5а- Чудесата от времето на Навуходоносор бяха презрени, това ново чудо няма за цел да обърне, а да унищожи живота на виновните, както ще видим. Пред злите обвинители, които искаха смъртта на грешника, Исус Христос също ще напише на пясъка с пръста си греховете, които те вършат тайно.

Дан 5:6 *Тогава царят промени цвета си и мислите му го смутиха; ставите на гърба му се отпуснаха и коленете му се удряха едно в друго.*

6а- Чудото незабавно произвежда своите ефекти. Въпреки опиянението, умът му реагира, той е ужасен.

Дан 5:7 *И царят извика със силен глас астролозите, халдейците и гадателите; и царят отговори и каза на вавилонските мъдреци: Всеки, който прочете това писание и ми даде обяснението му, ще бъде облечен в багреница и ще носи златна огърлица на врата си и ще има трето място в правителство на кралството..*

7а- Още веднъж Даниел е игнориран; свидетелствата му бяха пренебрегнати от кралското наследство. И отново, в крайна мъка, младият крал обещава най-високи почести на онзи, който се окаже способен да дешифрира съобщението, написано на стената, по свръхестествен начин. Който направи това, ще получи трето място в кралството, защото Набонид и Валтасар заемат първо и второ място.

Дан 5:8 *Всичките мъдреци на царя влязоха; но те не можаха да прочетат написаното и да дадат на царя обяснението.*

8а- Както при Навуходоносор, това остава невъзможно за езическите мъдреци.

Дан 5:9 *Тогава цар Валтасар се уплаши много и промени цвета си, а благородниците му бяха ужасени.*

Дан 5:10 *И царицата, поради думите на царя и неговите благородници, влезе в залата за пириества и каза така: О, царю, живей вечно. Нека мислите ви не ви безпокоят и лицето ви не променя цвета си!*

Дан 5:11 *В твоето царство има човек, който носи в себе си духа на светите богове; и в дните на баща ти се намериха в него светлина, разум и мъдрост като мъдростта на боговете. Също и цар Навуходоносор, вашият баща, царят, вашият баща, го направи водач на магьосниците, на астролозите, на халдейците, на гадателите,*

Дан 5:12, *защото в него, Данаил, наречен от цар Валтасазар, беше намерен превъзходен дух, знание и разбиране, способност да тълкува сънища, да обяснява гатанки и да решава трудни въпроси. Затова нека бъде извикан Даниел и той ще даде обяснението.*

12а- Това свидетелство от кралицата е объркващо и осъжда цялото кралско семейство: знаехме това... но избрахме да не го вземем под внимание.

Дан 5:13 Тогава Даниил беше доведен пред царя. Царят отговори и каза на Даниил: *Ти ли си този Даниил, един от пленниците на Юда, когото баща ми, царят, изведе от Юда?*

Дан 5:14 Чух за теб, че имаш духа на боговете в себе си и че в теб има светлина, разбиране и необикновена мъдрост.

Дан 5:15 Току-що доведоха пред мен мъдреците и астролозите, за да прочетат това писание и да ми дадат обяснението; но не можяха да дадат обяснение на думите.

Дан 5:16 Научих, че можете да давате обяснения и да разрешавате трудни въпроси; сега, ако можете да прочетете това писание и да ми дадете обяснението, ще бъдете облечени в пурпур, ще носите златна огърлица на врата си и ще имате третото място в управлението на кралството.

16a- Трето място след баща му Набонид и него.

Дан 5:17 Даниил отговори в присъствието на царя: *Пазете даровете си и дайте даровете си на друг; въпреки това ще прочета написаното на царя и ще му дам обяснението.*

17a- Даниел е стар и не придава значение на почестите или на стоките и ценностите от сребро и злато, но възможността да напомни на този млад цар за грешките му, греховете му, които той ще трябва да плати за живота си, не го прави откаже и той е слуга на Бога за този тип действие.

Дан 5:18 Царю, върховният Бог даде на баща ти Навуходоносор господство, величие, слава и великолепие;

18a- Управлението на Навуходоносор беше дело и дар на истинския Бог, както и неговото великолепие, което той беше приписал, погрешно, на собствената си сила, от гордост, преди да бъде глупав от Бог в продължение на седем години.

Дан 5:19 И поради величието, което му беше дал, всички народи, племена, човеците от всеки език се страхуваха и трепереха пред него. Царят уби тези, които искаше, и остави тези, които искаше, да живеят; издигаше тези, които искаше, и снижаваше тези, които искаше.

19a- Кралят умъртви онези, които искаше

По-конкретно, тази дадена от Бога сила го накара да накаже бунтовния еврейски народ и да убие много от неговите представители.

19b- и той напусна живота на тези, които искаше

Даниел и пленените евреи се възползваха.

19c- той отгледа тези, които искаше

Даниил и тримата му верни другари бяха издигнати над халдейците от цар Навуходоносор.

19d- и той намали тези, които искаше

Големите от неговото царство трябваше да се съгласят да бъдат управлявани от млади непознати от еврейски плен. С неговата могъща ръка еврейската национална гордост беше смирена и унищожена.

Дан 5:20 Но когато сърцето му се надигна и духът му закоравя до високомерие, той беше свален от царския си трон и лишен от славата си;

20a- Опитът на цар Навуходоносор ни позволява да разберем арогантността, приписвана на папския цар от Дан.7:8. Данаил

демонстрира на царя, че абсолютната власт е дадена от Бог на когото пожелае, според неговата програма. Но припомняйки унижението на цар Навуходоносор, той му напомня, че колкото и могъщ да е той, един земен цар зависи от неограничената власт на небесния цар.

Дан 5:21 Той беше изгонен изсред човешките чада и сърцето му стана като сърце на зверове и обиталището му беше с диви магарета; дадох му трева да яде като волове и тялото му беше напоено с небесна роса, докато разбра, че върховният Бог владее царството на хората и го дава на когото му харесва.

21а- Отбелязвам, само в този стих, споменаването на „диви магарета“. Магарето е типичен символ на инат: „инат като магаре“, особено ако е „див“, а не опитомен. Това е символът, който представлява духа на човека, който отказва да чуе уроците, дадени от Бог чрез преживяванията на неговия живот и чрез неговите библейски откровения.

Дан 5:22 И ти, сине негов Валтасар, не си смирил сърцето си, въпреки че знаеше всички тези неща.

22а- Всъщност Валтасар се държеше като „диво магаре“, като не взе предвид преживяното от своя „баща“ (дядо му).

Дан 5:23 Ти се превъзнесе срещу Господаря на небесата; съдовете на дома му бяха донесени пред вас и вие пихте с тях вино, вие и старейшините ви, жените ви и наложниците ви; възхвалявахте боговете от сребро, злато, мед, желязо, дърво и камък, които не виждат, не чуват и не знаят нищо, и не прославихте Бога, който държи в ръката ви дъха ви и всичките ви пътища.

23а- Валтасар оскверни златните съдове, които бяха осветени за създателя Бог за религиозната служба в неговия храм. Но като ги използва, за да възхвали фалшивите езически богове, той постигна върха на **мерзостта**. Този образ подготвя този от Откр.17:4: *Тази жена беше облечена в багреница и червено и украсена със злато, скъпоценни камъни и перли. Тя държеше в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистотии от нейната проституция*. Тя получава името „Вавилон велик“ в стих 5.

Дан 5:24 Затова той изпрати този край на ръката, която начерта това писание.

24а- На свой ред Валтасар открива твърде късно съществуването на истинския жив Бог, който действа и реагира по чудотворен начин на поведението на хората.

Дан 5:25 Това е написаното: *миноу, миноу, текел, уфарсин*.

25а- Превод: преброено, преброено, претеглено и разделено

Дан 5:26 И това е обяснението на тези думи. *Преброено: Бог преброи твоето царство и му сложи край*.

26а- Първият „*преброен*“ е насочен към началото на царуването, а вторият „*преброен*“, към края на това царуване.

Дан 5:27 Претеглени: *Бяхте претеглени на везните и се оказахте лишени*.

27а- Тук *везната* е символът на божествената присъда. Хората са го приели, за да обозначат услугите на правосъдието; много несвършено правосъдие. Но Божието е свършено и въз основа на образа на двойна

везна, той претегля действията на доброто и злото, които съденият е извършил . Ако платото на доброто е по-леко от това на злото, божественото осъждане е оправдано. И това е случаят с цар Валтасар.

Дан 5:28 *Разделен: Вашето царство ще бъде разделено и дадено на мидяните и персите.*

28а- Докато той се отдаде на отвратителни пиянства в своя кралски дворец, воден от цар Дарий, мидийците навлязоха във Вавилон до речното корито, временно отклонено и пресушено.

Дан 5:29 *И Валтасар незабавно даде заповед и те облякоха Даниил в багреница и сложиха златна огърлица на врата му, и беше обявено, че той ще бъде трети в управлението на царството.*

Дан 5:30 *Същата нощ Валтасар, царят на халдейците, беше убит.*

Дан 5:31 *И мидянинът Дарий завладя царството, когато беше на шестдесет и две години.*

31а- Това точно свидетелство на Даниил не се признава от историците, които приписват това действие на персийския цар Кир 2 Велики през – 539 г.

Данаил 6

Учението на тази глава 6 е идентично с това на Данаил 3. То ни представя, този път, Данаил в тест за модел на вярност, да имитира и възпроизвежда за всички избрани, призовани от Бог в Исус Христос. Коментарите са полезни, но просто прочетете и научете урока. Цар Дарий действа като Навуходоносор в своето време и на свой ред, *на 62 години*, той ще изповяда славата на живия Бог на Даниил; обръщане, получено чрез свидетелството на Даниил за вярност, когато Бог го защити от *лъвовете*. От началото на връзката им той изпитва привързаност и интерес към Даниел, който му служи вярно и честно и в когото *разпознава превъзходен ум*.

Дан 6:1 *Добре беше за Дарий да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат в цялото царство.*

1а- Крал Дарий разкрива своята мъдрост, като поверява управлението на кралството на 120 управители, установени в 120 провинции.

Дан 6:2 *И той назначи трима началници над тях, сред които беше Даниил, за да могат тези сатрапи да им дават сметка и царят да не претърпи никаква вреда.*

2а- Данаил все още е сред главните лидери, които контролират сатрапите.

Дан 6:3 *Даниил превъзхождаше князете и сатрапите, защото в него имаше по-висш дух; и царят мислеше да го установи в цялото царство.*

3а- Дарий от своя страна забелязва превъзходството на Даниил по отношение на неговия интелегентен и мъдър ум. И планът му да го постави над всички ще събуди завист и омраза срещу Данаил.

Дан 6:4 *Тогавя управниците и сатрапите потърсиха възможност да обвинят Даниил относно делата на царството. Но те не можаха да намерят нито повод, нито нещо за упрек, защото той беше верен и в него не се виждаше нито вина, нито нещо лошо.*

4а- Данаил служи на Бог там, където той го постави, така че да служи на царя със същата отдаденост и вярност. По този начин изглежда *неукоримо*; критерий, открит сред светиите „адвентисти от последните дни“ според Откр.14:5.

Дан 6:5 *И тези мъже казаха: Няма да намерим повод срещу този Даниил, освен ако не намерим такъв в закона на неговия Бог.*

5а- Тези разсъждения разкриват мисленето на дяволския лагер на последния земен тест на вярата, в който съботната почивка на седмия ден от

Божия закон ще позволи убиването на неговите верни служители, тъй като те няма да се съгласят да почитат останалата част от първия ден стана задължителна, неделя според римския религиозен закон.

Дан 6:6 *Тогава тези князе и тези сатрапи дойдоха при царя размирни и му казаха така: Царю Дарий, живей вечно!*

6а- Това бурно влизане има за цел да напомни на краля за силата на числата, способността му да създава смущения и следователно необходимостта той да укрепи господството си.

Дан 6:7 *Всички князе на царството, настойниците, сатрапите, съветниците и управителите са на мнение, че трябва да се издаде кралски едикт със строга забрана всеки в рамките на тридесет дни, който се моли на който и да е бог или на който и да е човек, освен на теб, царю, ще бъде хвърлен в рова на лъвовете.*

7а- Дотогава цар Дарий не се опитваше да принуди мъжете от своето царство да служат на един бог, а не на друг. При политеизма религиозната свобода е пълна. И за да го убедят, заговорниците го ласкаят, почитайки него, цар Дарий, като бог. И тук, както при всички велики владетели, се пробужда гордостта и го кара да одобрява този ред, който обаче не е излязъл от ума му.

Дан 6:8 *Сега, царю, потвърди забраната и напиши заповедта, за да може тя да бъде неотменима, според закона на мидяните и персите, който е неизменен.*

8а- Този указ възхитително пророкува онзи, който ще направи Римската неделя задължителна в края на дните. Но нека отбележим, че този неизменен характер на закона на мидийците и персите, установен от погрешни и грешни хора, е напълно неоправдан. Неизменността принадлежи на истинския и жив Бог, Създателя.

Дан 6:9 *След това цар Дарий написа указа и указа.*

9а- Тази стъпка е от съществено значение, защото след като сам е написал указа и защитата, ще трябва да се спазва неизменният закон на мидийците и персите.

Дан 6:10 *Когато Даниил разбра, че указът е написан, той се оттегли в къщата си, където прозорците на горната стая бяха отворени към Ерусалим; и три пъти на ден той коленичи, молеше се и славеше своя Бог, както правеше и преди.*

10а- Данаил не променя поведението си и не позволява да бъде повлиян от тази човешка мярка. Като отваря прозореца си, той показва, че иска неговата лоялност към Всемогъщия Бог да бъде известна на всички. По това време Данаил се обръща към Йерусалим, където дори и разрушен, се намира Божият храм. Защото Духът Бог се проявяваше дълго време в този свят храм, който беше направил свой дом, свое земно обиталище.

Дан 6:11 *Тогава тези мъже влязоха шумно и намериха Даниил да се моли и да призовава своя Бог.*

11а- Заговорниците го чакаха и го наблюдаваха, за да го хванат в акта на неподчинение на кралския указ; в момента е „явно престъпление“.

Дан 6:12 *И те застанаха пред царя и му казаха относно защитата на царя: Не си ли написал защита, че всеки, който в рамките на тридесет дни се моли на който и да е бог или на който и да е човек, освен на теб, царю, ще бъде хвърлен в леговището на лъвовете? Царят отговори: Това е сигурно, според закона на мидяните и персите, който е неизменен.*

12а- Кралят може само да потвърди указа, който той сам е написал и подписал.

Дан 6:13 *И те отново проговориха и казаха на царя: Даниил, един от пленниците на Юда, не те послуша, царю, нито защитата, която си написал; молитва три пъти на ден.*

13а- Хванат в престъплението, в действието на своята молитва, Данаил е изобличен. Кралят цени Данаил за неговото вярно и честно поведение. Той веднага ще направи връзката между себе си и този Бог, на когото служи с толкова усърдие и вяроност, тъй като му се моли редовно *три пъти на ден*. Това обяснява болката и страданието, които осъждането на Даниил ще му причини, и началото на предстоящото му обръщане.

Дан 6:14 *Когато чу това, царят се наскърби много; той взе присърце да освободи Даниил и до залез слънце се бореше да го спаси.*

14а- След това кралят осъзнава, че е бил манипулиран и полага големи усилия, за да спаси Даниел, когото той много цени. Но усилията му ще бъдат напразни и кралят тъжно открива преди всичко това: *буквата убива, но духът дава живот*. Като по-късно дава на хората този израз, Бог показва границата на уважение към законите. Животът не може да се регулира с букви от текстове на закона. В своята божествена присъда Бог взема предвид подробности, които мъртвата буква на неговия писан закон пренебрегва и хората без Бог нямат мъдростта да направят същото.

Дан 6:15 *Но тези мъже настояха пред царя и му казаха: Знай, царю, че законът на мидяните и на персите изисква всяка забрана или указ, потвърден от царя, да бъде неотменим.*

15а- Заговорниците припомнят неотменимия (необоснован) характер на решенията, взети от царя на мидийците и персите. Самият той е в капана на наследената си култура. Но той разбира, че е бил жертва на заговор срещу Даниел.

Дан 6:16 *Тогавя царят заповяда да доведат Даниил и да го хвърлят в рова с лъвове. Царят отговори и каза на Даниил: Нека твоят Бог, на когото служиш с търпение, те избави!*

16а- Кралят е принуден да накара Данаил да бъде хвърлен в рова с лъвове, но той желае от цялото си сърце Богът, на когото служи толкова вярно, да се намеси, за да го спаси.

Дан 6:17 *Донесоха камък и го туриха върху отвора на ямата; царят го запечата с пръстена си и с пръстена на благородниците си, така че нищо да не се промени по отношение на Данаил.*

17а- Тук опитът, преживян от Даниил, представя прилики с погребението на Христос, чиято кръгла каменна врата също беше запечатана, за да се предотврати човешка намеса.

Дан 6:18 *Тогава царят отиде в двореца си; той прекара нощта на пост, не му доведе наложница и не можа да заспи.*

18а- Това поведение на царя свидетелства за неговата искреност. Правейки тези неща, той показва, че иска да угоди на Бога на Даниил и да получи своето спасение от него. Това е началото на неговото обръщане към единия Бог.

Дан 6:19 *Царят стана на разсъмване и бързо отиде в рова на лъвовете.*

19а- Подготовка за чистота, последвана от безсънна нощ поради ума му, измъчван от мисълта за смъртта на Даниил и това бързане към рова на лъвовете на зазоряване не са действията, практикувани от езически цар, а тези на брат, който обича брат си В господ.

Дан 6:20 *Когато се приближи до ямата, той извика на Даниил с тъжен глас. Царят отговори и каза на Даниил: Може ли Даниил, слугата на живия Бог, вашият Бог, на когото служите с търпение, да ви избави от лъвовете?*

20а- *Когато се приближи до ямата, той извика на Даниел с тъжен глас*

Кралят се надява, но се страхува и се страхува от най-лошото за Даниел. Въпреки това надеждата му се демонстрира от факта, че той ѝ се обажда и ѝ задава въпрос.

20б- *Беше ли Данаил, слуга на живия Бог, вашият Бог, на когото служите с търпение, способен да ви избави от лъвовете?*

Определяйки го като „жив Бог“, Дарий свидетелства за началото на своето обръщане. Въпросът му обаче „**успя ли да те избави от лъвовете?**“ » ни показва, че още не го познава. В противен случай той щеше да каже „*Искаше ли да те избави от лъвовете?*“ ».

Дан 6:21 *И Даниил каза на царя: Царю, живея до века!*

21а- В устата на заговорниците, в стих 6, изразът нямаше голямо значение, но в този на Данаил той пророкува достъп до вечен живот, запазен за Божиите избрани.

Дан 6:22 *Моят Бог изпрати Своя ангел и затвори устата на лъвовете, които не ми причиниха зло, защото бях намерен невинен пред Него; и нито пред теб, царю, не съм сторил нищо зло.*

22а- В това преживяване цар Дарий осъзнава колко глупава, неоправдана и неодобрена е неизменната концепция за човешките кралски укази от истинския Жив Бог, на когото Даниел служи без да се крие.

Дан 6:23 *Тогава царят се зарадва много и заповяда да извадят Даниил от ямата. Данаил беше изваден от ямата и не се намери рана на него, защото той се довери на своя Бог.*

23а- *Тогава царят беше много радостен*

Тази реакция на естествена и спонтанна радост разкрива бъдеще, избрано от Бог, защото царят сега има сигурността на своето съществуване и своята власт.

23б- *Данаил беше изваден от ямата и по него не беше открита рана*

Точно както дрехите на тримата другари на Данаил, хвърлени в прегрятата пещ, не бяха изгорени.

23с- *защото се е доверил на своя Бог*

Тази увереност беше разкрита в решението му да не се подчинява на кралския указ, което би лишило Бог от неговите молитви; невъзможен и немислим избор за този чисто човешки модел на вяра.

Дан 6:24 Царят заповяда мъжете, които бяха обвинили Даниил, да бъдат доведени и хвърлени в рова с лъвовете, те и техните деца и техните жени; и преди да стигнат дъното на ямата, лъвовете ги хванаха и счупиха всичките им кости.

24a- Бог обърна ситуацията срещу нечестивите, които планираха зло. По времето на персийските царе, които ще дойдат, опитът ще бъде подновен за евреина Мордекай, когото лидерът Аман ще иска да умъртви с народа си по времето на царица Естер. Там също Аман ще бъде обесен на бесилката, уредена за Мардохей.

Дан 6:25 И след това цар Дарий писа на всички хора, и на всички народи, и на всички езици, които живеят по цялата земя: Мир на вас в изобилие.

25a- Това ново писание от краля е на човек, победен от живия Бог. Тъй като сега е в свършен мир в сърцето си, той използва господстващата си позиция, за да говори на всички хора от своето царство, свидетелството за своя мир, което получи от истинския Бог.

Дан 6:26 Заповядвам в цялото ми царство да има страх и страх от Бога на Даниил. Защото Той е живият Бог и пребъдва вечно; неговото царство никога няма да бъде унищожено и господството му ще продължи до края.

26a- Заповядвам това в целия обхват на моето кралство

Царят заповядва, но не насилва никого.

26b- страх и страх за Бога на Данаил

Но обогатен от този опит, той налага страха и страха от Бога на Данаил, за да разубеди авторите на нов заговор, подклаждан срещу Данаил.

26c- Защото той е живият Бог и пребъдва вечно

Той се надява, че това свидетелство ще бъде прието в сърцата на хората от кралството и за да направи това, той го възхвалява и въздига.

26d- царството му никога няма да бъде унищожено и господството му ще продължи до края

Вечният характер на 5-то ^{кралство} на статуята отново е провъзгласен.

Дан 6:27 Той е, който избавя и спасява, който върши знамения и чудеса на небето и на земята. Той беше този, който избави Данаил от силата на лъвовете.

27a- Той е, който доставя и който спасява

Царят свидетелства за това, което е видял, но това избавление и това спасение засягат само физическото тяло, живота на Данаил. Ще трябва да изчакаме идването на Исус Христос, за да разберем Божието желание да освободи и спаси от греха. Но нека отбележим, че царят естествено чувстваше необходимостта да се очисти, за да угоди на живия Бог.

27b- който върши знамения и чудеса на небесата и на земята

Книгата на Данаил свидетелства за тези знамения и чудеса, свръхестествени действия, които Бог извърши, но внимавайте, дяволът и неговите демони също могат да фалшифицират определени божествени чудеса. За да се идентифицира между двата възможни произхода, е

достатъчно да се разбере кой има полза от доставеното съобщение. Води ли до подчинение на създателя Бог или до негово непокорство?

Дан 6:28 *Даниил преуспяваше по време на царуването на Дарий и по време на царуването на персиеца Кир.*

28а- Разбираме, че Даниел няма да се върне в родната си земя, но уроците, които Бог му е дал в Дан.9, ще го накарат да приеме, без да страда от тази съдба, решена от неговия Бог.

Данаил 7

Дан 7:1 : *В първата година на вавилонския цар Валтасар Даниил сънува и вижда видения, докато лежи. След това той записа съня и разказа основните неща.*

1а- *Първата година на Валтасар, цар на Вавилон*

Тоест в – 605 г. От видението на Дан.2 са минали 50 години. Смъртта, великият цар Навуходоносор е заменен от неговия внук Валтасар.

Дан 7:2 : *Данаил започна и каза: Погледнах в нощното си видение, и ето, четирите небесни ветрове избухнаха върху голямото море.*

2а- *четирите небесни ветрове нахлуха*

Това са универсалните войни, които карат доминаторите да разширят властта си по посока на четирите кардинални точки , към север, юг, изток и запад.

2б- *на голямото море*

Изображението не е ласкателно за човечеството, защото морето, дори и голямо, е символ на смъртта. В Божия проект не е средата, подготвена за човека, направена по негов образ, според Битие 1. Неговата среда е земята. Но човечеството е загубило, след първородния грях, чрез своето непокорство, своя божествен образ и то вече не е в неговите чисти и святи очи, отколкото нечисти и ненаситни морски животни, които се поглъщат взаимно под вдъхновението на дявола и демоните. В тази визия морето символизира анонимната маса от човешки същества.

Освен това, областта, обхваната от пророчеството, засяга народи, свързани чрез техните крайбрежни аспекти, граничещи със Средиземно море. *Следователно морето* играе голяма роля във военните действия на завоеванията на доминаторите.

Дан 7:3 *И четири големи звяра излязоха от морето, различни един от друг.*

3а- *И четири големи животни излязоха от морето*

Откриваме в ново видение учението, дадено в Даниил 2, но там животните заместват частите на тялото на статуята .

3б- *различни I e s един от друг*

Подобно на материалите на статуята на Дан.2.

Дан 7:4 *Първият беше като лъв и имаше крила на орли; Гледах, докато му откъснаха крилето; той беше взет от земята и направен да стои на краката си като човек, и сърцето на човек му беше дадено.*

4а- *The първият беше като лъв и имаше орлови крила*

Тук златната глава на халдейския цар Дан.2 се превръща в лъв с орлови крила ; емблема, гравирани върху сините камъни на Вавилон, гордостта на цар Навуходоносор в Дан.4.

4б- *Гледах, докато му откъснаха крилата*

Пророчеството се отнася до седемте години или седемте времена, през които цар Навуходоносор е бил направен глупав от Бог. По време на тези 7 години (*седем пъти*) на унижение, пророкувано в Дан.4:16, *човешкото му сърце беше премахнато*, заменено със сърце на звяр.

4с- *той беше взет от земята и направен да стои на краката си като човек, и сърцето на човек му беше дадено.*

Неговото обръщане към Бог-Създател тук е потвърдено. Неговият опит ни позволява да разберем, че за Бога човек е човек само когато сърцето му носи образа на това на Бога. Той ще го разкрие в своето въплъщение в Исус Христос, съвършеният божествен модел на любов и покорство.

Дан 7:5 *И ето, втори звяр приличаше на мечка и стоеше от страни; той имаше три ребра в устата си между зъбите си и те му казаха: Стани, яж много месо.*

5а- *И ето, втори звяр беше като мечка и стоеше от едната страна*

След халдейския цар *сребърният сандък и ръцете* на мидийците и персите се превръщат в мечка . Точността „ *който стоеше от едната страна* “ илюстрира персийското господство, което се появява второ след господството на мидийците, но неговите завоевания, получени от персийския цар Кир 2, му дават много по-голяма мощ от тази на мидийците.

5б- *той имаше три ребра в устата си между зъбите си и те му казаха: Стани, яж много месо*

Персите ще доминират над мидийците и ще завладеят три страни: Лидия на богатия цар Крез през 546 г., Вавилония през 539 г. и Египет през 525 г.

Дан 7:6 *След това погледнах, и ето, друг беше като леопард и имаше четири крила на гърба си като птица; това животно имаше четири глави и му беше дадено господство.*

6а- *След това погледнах, и ето, друг беше като леопард*

Също така, *медният корем и бедрата* на гръцките владетели се превръщат в леопард с четири птичи крила ; Петната на гръцкия леопард го правят **символ на греха** .

6б- *и имаше четири крила на гърба си като птица*

Четирите *птичи крила*, свързани с *леопарда*, илюстрират и потвърждават изключителната скорост на завоеванията на неговия млад цар Александър Велики (между -336 и -323 г.).

6с- *това животно имаше четири глави и му беше дадено господство*

Тук „*четири глави*“, но в Дан.8 ще бъдат „*четири големи рога*“, които обозначават гръцките владетели, наследници на Александър Велики: Селевк, Птолемея, Лизимах и Касандър.

Дан 7:7 *След това погледнах в нощните си видения и, ето, имаше четвърти звяр, страшен, страшен и изключително силен; имаше големи железни зъби, ядеше, чупеше и тъпчеше каквото беше останало; беше различно от всички предишни животни и имаше десет рога.*

7а- *След това погледнах в нощните си видения и ето, имаше четвърти звяр, страшен, страшен и необикновено силен*

Тук отново *железните крака* на Римската империя се превръщат в чудовище с *железни зъби и десет рога*. Тъй като според Откр.13:2, само тя носи критериите на 3-те предишни империи: Силата на *лъва*, потвърдена в този стих, където е уточнено: *изключително силна*; силата на *мечката* и скоростта на *леопарда с наследството на неговия грях*, символизирано от неговите петна.

7б- *имаше големи железни зъби, той яде, чупи и тъпче това, което е останало;*

Тези подробности му приписват кланета и кланета, извършени от символа на римското *желязо*, което ще продължи до края на света, от неговото папско господство.

7с- *беше различно от всички предишни животни и имаше десет рога.*

Десетте *рога* представляват франките, лангобардите, алеманите, англосаксонците, вестготите, бургундците, суевите, херулите, вандалите и остготите. Това са *десетте* християнски царства, които ще бъдат формирани след разпадането на Римската империя от 395 г., според обясненията, дадени от ангела на Данаил в стих 24.

Дан 7:8 *И разгледах роговете, и ето, друг малък рог излезе изсред тях, и три от първите рога бяха изтръгнати преди този рог; и, ето, тя имаше очи като очи на човек и уста, които говореха надменно.*

8а- *Погледнах рогата и ето, друг малък рог излезе измежду тях*

Малкият *рог* излиза от един от *десетте рога*, който обозначава Италия на остготите, където се намира град Рим и така нареченият папски "свещен престол", в Латеранския дворец на планината Целий; Латинското име означава: небето.

8б- *и три от първите рога са откъснати пред този рог*

Откъснатите *рога* са хронологически: *тримата царе* намалено от стих 24, а именно херулите между 493 и 510 г., след това последователно вандалите през 533 г. и остготите през 538 г., които са били преследвани от Рим от генерал Велизарий по заповед на Юстиниан 1-ви и окончателно победени при Равена през ⁵⁴⁰ г. Защото трябва да отбележим следствието от израза *преди този рог*. Това означава, че *Рогът* няма лична военна власт и се възползва от въоръжените сили на монарсите, които се страхуват от него

и религиозната му сила и по този начин предпочитат да го подкрепят и да му се подчиняват. Това разсъждение ще бъде потвърдено в Дан.8:24, където ще прочетем: *силата му ще се увеличи, но не чрез собствената му сила* и стих 25 ще уточни: *поради просперитета си и успеха на триковете си, той ще има арогантност в сърце* _ По този начин се демонстрира, че истината получава потвърждение само чрез групиране на подобни послания, разпръснати в различните глави на книгата Даниил и по-широко в цялата Библия. Разделени, главите на книгата „запечатват” пророчеството и неговите послания, като най-фините и най-важните остават недостъпни.

8с- *и ето, тя имаше очи като очи на мъж*

В Откр.9 Духът предшества своите описания с термин *като* . По този начин внушава прилика на външен вид, която не е реалност. Тук също трябва да отбележим приликата с *човека* , въплътен в своето съвършенство в Исус Христос, но той има само претенцията за това. Но има още, защото „ *очите* “ са символ на ясновидството на пророците, чийто идеален модел е и Исус. И Духът наемва за пророческата претенция на папството, което в крайна сметка ще установи своето официално седалище в град Ватикана, дума, която означава: да пророкувам, от латинското „*vaticinare*“. Нещото ще бъде потвърдено в Откр.2:20, когато Духът сравнява тази римокатолическа църква с Езавел, *която* накара пророците на *УаНВéН* да бъдат убити, чужденката, покланяща се на Ваалите, омъжена от цар Ахав. Сравнението е оправдано, защото папството кара истинските Божии пророци в Христос да умират на кладите на инквизицията.

8d- *и уста, която говореше с арогантност.*

В тази глава 7 божественият режисьор и режисьор представя в „увеличение“ християнската ера, която го засяга особено, периода между края на Римската империя и славното завръщане на Христос в Михаил, неговото небесно име с ангели. Той обявява идването на *арогантен цар, гонител на светите на Всевишния* , който атакува божествените религиозни норми, опитвайки се да *промени времената и закона* , десетте заповеди, но също и други божествени наредби. Духът обявява окончателното си наказание; той ще бъде „ *погълнат от огън заради арогантните му думи* . Следователно сцената на небесния съд на седмото хилядолетие е представена веднага след споменаването на *неговите арогантни думи* . Преди нея цар Навуходоносор също беше показал *арогантност* , но той смирено прие урока на унижението, който Бог му даде.

Небесен съд

Дан 7:9 *Гледах, докато се поставяха престоли. И Старият по дни седна. Дрехата Му беше бяла като сняг, а косата на главата Му беше като чиста вълна; престолът му беше като огнени пламъци и колелата като пламнал огън.*

9а- *Гледах, докато бяха поставени тронове*

Тази сцена представя времето на съда, който ще бъде извършен от изкупените светии на Исус Христос в негово присъствие, *седнали на тронове* , **в небето** според Откр.4, през *хилядата години* , цитирани в Откр.20. Тази присъда подготвя условията за **окончателната присъда** , чието изпълнение е илюстрирано в стих 11.

9b- *И Старият по дни седна.*

Това е обожественият Христос, единственият Бог-творец. Действието на глагола *седя* показва прекратяване на стояща дейност, това е образ на почивка. Небето е в абсолютен мир. На земята нечестивите бяха унищожени при завръщането на Христос.

9с- *Дрехата му беше бяла като сняг, а косата на главата му беше като чиста вълна*

Бялото е символ на свършената чистота на Бог, която се отнася до цялата му природа на нивото на дрехите му , символи на делата му и косата на главата му, която е корона на чиста и свършена мъдрост, свободна от всякакъв *грех* .

Този стих подсказва Иса.1:18: *Елате и нека се молим! казва ЯвИВѐН. Ако греховете ви са като багрено, ще бъдат бели като сняг; ако са червени като мораво, ще станат като вълна.*

9d- *тронът му беше като огнени пламъци,*

Престолът *обозначава* мястото на великия съдия, съдът на Божия ум. Той е поставен под образа на *огнените пламъци* , които ще бъдат *очите* на Христос, справедливостта в Откр.1:14, където намираме описанията на този стих. Огнят унищожаваша, което придава *на* този съд целта да унищожи враговете на Бог и неговите избрани. Тъй като те вече са мъртви, тази присъда се отнася до *втората смърт* , която окончателно ще удари осъдените.

9-то- *и колелата като пламнал огън.*

Тронът има *колела* в сравнение с *пламнал огън* , който ще бъде запален на земята: Откр.20:14-15: *втората смърт е огненото езеро* . Следователно колелата предполагат движението на съдиите от небето на земята за изпълнение на произнесените присъди . Живият Бог, великият Съдия, се движи и когато земята бъде обновена и пречистена, той ще се премести отново, за да инсталира своя Царски трон там според Откр.21:2-3.

Дан 7:10 *Огнена река течеше и излизаше отпред. Хиляди хиляди му служеха и десет хиляди милиона стояха пред него. Съдиите седнаха и книгите бяха отворени.*

10a- *Огнена река течеше и излизаше пред него*

Пречистващият *огън* , който ще слезе от небето, за да погълне душите на падналите мъртви и след това възкресени, според Откр.20:9: *И те се изкачиха по лицето на земята и обкръжиха стана на светиите и любим град* . ***Но огън падна от небето и ги погълна*** .

10b- *Хиляда хиляди му служеха*

Тоест милион души от ***избраните*** , изкупени от земята.

10с- *и десет хиляди милиона стояха **в негово присъствие***

Десет милиарда земни души, **призовани** от Бог, са възкресени и призовани пред него и неговите съдии, за да изстрадат справедливата божествена присъда на втората *смърт*, нещо потвърдено в Лука 19:27: *А останалите, доведете тук враговете ми, които не искаха да царуват над тях и ги убийте в мое присъствие*. По този начин Духът потвърждава думите, които каза чрез Исус в Мат.22:14: **Защото мнозина са звали, но малцина са избрани**. Това ще се случи особено в последните дни според Лука 18:8: ... *Но когато Човешкият Син дойде, ще намери ли вяра на земята?*

10d- *Съдиите седнаха и книгите бяха отворени*

Върховният съд ще съди въз основа на свидетелските показания, които са позволили присъдата и обвиненията, адаптирани индивидуално за всяка осъдена душа. Неговите *книги* съдържат живота на създание, пазено в паметта на Бог, с верни ангели като свидетели, в момента невидими за земляните.

Дан 7:11 *Тогава погледнах поради високомерните думи, които рогът каза; и като погледнах животното беше убито.*

11a- *Тогава погледнах, заради арогантните думи, които рогът изрече*

Като думите „ *поради арогантни думи* " показват, че този стих иска да ни покаже връзката причина и следствие, която определя Божията присъда. Той не съди без причина.

11b- *и докато гледах, животното беше убито*

Ако *четвъртото животно*, представляващо наследството, Имперски Рим - десет европейски кралства - Папски Рим, бъде унищожено от огън, това се **дължи** на *арогантната устна дейност* на Папския Рим; дейност, която ще продължи до завръщането на Христос.

11c- *и тялото му беше унищожено, предадено на огъня, за да бъде изгорено*

Присъдата удря едновременно *малкия рог* и *десетте граждански рога*, които го поддържаха и участваха в греховете му според Откр.18:4. *Огненото езеро на втората смърт* ще ги погълне и **унищожи**.

Дан 7:12 *Другите животни бяха лишени от силата си, но им беше дадено удължаване на живота до определено време.*

12a- *Другите животни бяха лишени от силата си*

Тук, както в Откр.19:20 и 21, Духът разкрива, че е предвидена различна съдба за обикновените грешници от езичеството, които са наследници на първородния грях, предаден от Адам на човешките маси през цялата земна история.

12b- *но им беше предоставено удължаване на живота до определено време*

Тази точност означава предимството на предишните империи в това, че не са преживели края на своето господство в края на света, какъвто е случаят с 4-то ^{римско} животно под последната му форма на християнско универсално управление по време на завръщането на Исус Христос. Краят на 4-ти ^е белязан от пълното му унищожение. След това земята ще остане *безформена и празна* в образа на *бездната* от Битие 1:2.

Исус Христос, синът човешки

Дан 7:13 Гледах в нощните видения, и ето, в небесните облаци идваше Един като човешки син; дойде при Стария по дни и те го доведоха при него.

13а- *Погледнах в нощните си видения и ето, на небесните облаци дойде един като човешки син*

Това появяване на човешкия син хвърля светлина върху значението, дадено на току-що споменатата присъда. Съдът принадлежи на Христос. Но по времето на Данаил Исус все още не беше дошъл, така че Бог си представя какво ще постигне чрез своето земно служение по време на първото си идване на земята при хората.

13b- *той дойде при Стария по дни и те го доведоха близо до него.*

След смъртта си той ще възкръсне, за да представи своята съвършена праведност, която е била пожертвана като принос на оскърбения Бог, за да получи прощката на своите верни избраници, сортирани и избрани от самия него. Представената картина учи принципа на спасението, получено чрез вяра в Божията доброволна жертва в Христос. И потвърждава своята валидност пред Бога.

Дан 7:14 *И му дадох господство, слава и царство; и всички народи, нации и хора от всеки език му служеха. Неговото господство е вечно господство, което няма да премине и царството му никога няма да бъде унищожено.*

14а- *Беше му дадено господство, слава и царство*

Данните от този стих са обобщени в тези стихове от Мат.28:18 до 20, които потвърждават, че съдът наистина принадлежи на Исус Христос: *Исус, като се приближи, им каза така: **Даде ми се цялата власт на небето и на земята** . Идете, прочее, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух и ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас винаги до свършека на света .*

14b- *и всички народи, нации и хора от всеки език му **служеха***

В абсолютно изражение това ще бъде на новата земя, старата ще бъде обновена и прославена след седмото хилядолетие. Но изкупените ще бъдат избрани от всички *народи, нации и езици* чрез единственото спасение, получено от Исус Христос, защото са му **служили** през живота си. В Откр.10:11 и 17:15 този израз се отнася до християнизирана Европа и западния свят. В тази група намираме *един милион* спасени избрани, които служат на Бог в стих 10.

14с- *и царуването му никога няма да бъде унищожено*

Подробностите, цитирани в Дан.2:44 относно него, се потвърждават тук: *царуването му никога няма да бъде унищожено.*

Дан 7:15 *Що се отнася до мен, Даниеле, духът ми се смути в мен и виденията на главата ми ме ужасиха.*

15а- *Аз, Даниел, имах тревожен дух в себе си*

Бедата на Данаил е оправдана, видението известява опасност за Божиите светии.

15b- *и виденията в главата ми ме уплашиха.*

Скоро неговото видение на Михаил ще има същия ефект върху него, според Дан.10:8: *Бях оставен сам и видях това велико видение; силите ми изчезнаха, лицето ми промени цвета си и се разложи и загубих всякаква сила.* Обяснение: Човешкият син и Михаил са една и съща божествена личност . *Страхът* ще характеризира царуването на Рим, защото в тези две последователни господства, той няма да даде на хората свети владетели като Навуходоносор, Дарий Мидянинът и Кир 2 Персиецът.

Дан 7:16 *И аз се приближих до един от стоящите там и го попитах за истината за всички тези неща. Той ми каза и ми даде обяснението:*

16a- **Тук започват допълнителните обяснения, дадени от ангела**

Дан 7:17 *Тези четири големи звяра, това са четирима царе, които ще се издигнат от земята;*

17a- Обърнете внимание, че това определение се отнася толкова много за приемствеността, разкрита в Дан.2 чрез изображението на *статуята* , както тук в Дан.7, чрез това на *животните* .

Дан 7:18 *Но светилите на Всевишния ще получат царството и ще притежават царството завинаги, от вечността до вечността.*

18a- Същият коментар като за четирите наследства. Отново, петият се отнася до *вечното царство* на избраните, което Христос изгражда върху победата си **над греха** и смъртта.

Дан 7:19 *Тогавя пожелах да узная истината за четвъртия звяръ, който беше различен от всички останали, изключително страшен, с железни зъби и бронзови нокти, който изяждаше, строшеше и стъпкваше онова, което беше останало;*

19a- *който имаше железни зъби*

Откриваме тук, в *зъбите* , *желязото* , вече символ на твърдостта на Римската империя, обозначено от *краката* на статуята на Дан.2.

19b- *и гвоздеи от месинг* .

В тази допълнителна информация ангелът уточнява: *и гвоздеи от месинг* . Така **наследството на гръцкия грях** се потвърждава от този нечист материал, сплав, която символизира гръцката империя в **корема и бедрата** на *статуята* на Дан.2.

19c- *който изяде, счупи и стъпка останалото*

Хранене или възползване от завоюваните неща, това, което ги кара да растат – *разбиване* , *насилване* и *унищожаване* – *тъпкане* , *презирање* и *преследване* – Това са действията, които двата последователни „Рима“ и техните граждански и религиозни поддръжници ще практикуват до завръщането си на Христос. В Откр.12:17: Духът обозначава последните „адвентисти“ с думата „*остатък*”.

Дан 7:20 *И от десетте рога, които бяха на главата му, и от другия, който излезе, и пред който паднаха три, на този рог, който имаше очи, уста, говореща надменно, и по-добър външен вид от останалите .*

20a- Този стих носи противоречива подробност на стих 8. Как се отнася „*малкият рог*“ тук **по-добър външен вид от другите?** Това е цялата му разлика от другите *царе* на *десетте рога* . Тя е много слаба и крехка и

въпреки това, чрез лековерието и страха от Бог, който твърди, че представлява на земята, тя доминира и ги манипулира както пожелае, освен в редки изключения.

Дан 7:21 *И видях този рог да воюва срещу светиите и да надделява над тях,*

21а- Парадоксът продължава. Тя твърди, че олицетворява най-висшата святост и Бог я обвинява, че преследва неговите свети. Тогава само едно обяснение: тя лъже, както диша. Неговият успех е този на огромна измамна и опустошителна лъжа, много разрушителна за пътя, начертан от Исус Христос.

Дан 7:22 *докато дойде Старият по дни и даде право на светиите на Всевишния и дойде времето, когато светиите завладяха царството.*

22а- За щастие, добрата новина се потвърждава. След тъмните действия на папския Рим и неговите граждански и религиозни поддръжници, окончателната победа ще дойде за Христос и неговите избрани.

Стихове 23 и 24 уточняват реда на наследяване

Дан 7:23 *Така ми каза: Четвъртият звяр е четвърто царство, което ще съществува на земята, различно от всички царства, и което ще погълне цялата земя, ще я стъпче и строши на парчета.*

23а- Езическата Римска империя в нейната имперска форма между – 27 и 395 г.

Дан 7:24 *Десетте рога са десет царе, които ще се издигнат от това царство. След тях ще се появи друг, различен от първия, и ще свали трима царе.*

24а- Благодарение на тази прецизност можем да идентифицираме тези десет рога с **десетте** християнски кралства, формирани на западната територия на рухналата и разбита Римска империя. Тази територия е тази на сегашната ни Европа: ЕС (или ЕС).

Дан 7:25 *Той ще говори думи против Всевишния и ще потиска светиите на Всевишния и ще се надява да промени времената и закона; и светиите ще бъдат предадени в ръцете му за време, и времена, и половина време.*

25а- Той ще говори думи срещу Всевишния

Бог концентрира в този стих Своето осъждане на греховете, които той приписва на римския папски режим и на неговите предшественици епископи на Рим, от които извършеното зло беше популяризирано, оправдано и преподавано на невежите тълпи. Духът изброява обвиненията, започвайки с най-сериозните: *думи срещу самия Всевишен*. Парадоксално е, че папите твърдят, че служат на Бог и го представляват на земята. Но точно тази претенция представлява грешката, защото Бог по никакъв начин не одобрява тази папска претенция. И в резултат на това всичко, което Рим лъжливо учи за Бог, засяга лично него.

25б- *той ще потиска светиите на Всевишния*

Несправедливото преследване на светиите от стих 21 е тук припомнен и потвърден. Присъдите се произнасят от религиозни трибунали,

носеци името „Света инквизиция“. Изтезанията се използват, за да бъдат принудени невинни хора да признаят вината си.

25с- *и ще се надява да промени времето и закона*

Това обвинение дава възможност на читателя да възстанови фундаменталните истини за поклонението, дадено на истинския, жив и единствен Бог.

Красивият ред, установен от Бога, беше променен от римските монаси. Според Изход 12:2, Бог каза на евреите при излизането от Египет: ***Този месец ще бъде първият от месеците за вас; ще бъде за вас първият месец от годината***. Това е заповед, а не просто предложение. И тъй като спасението идва от евреите според Исус Христос, след Изхода, всяко същество, което влиза в спасението, също влиза в семейството на Бог, където неговият ред трябва да царува и да бъде уважаван. Това е истинската доктрина за спасението и е от времето на апостолите. В Христос Божият Израел придобива духовен аспект, това е не по-малко Неговият Израел, за който Той установява своя ред и своите доктрини. Според Римляни 11:24 езическият новоповярвал е присаден към еврейския корен и ствол на Авраам, а не обратното. Той е предупреден от Павел срещу неверието, което е станало фатално за бунтовните евреи от стария завет и ще бъде също толкова фатално за бунтовните християни от новия; което пряко засяга римокатолическата вяра и изследването на Дан.8 ще го потвърди, от 1843 г. протестантските християни.

Ние сме само в началото на дълго пророческо откровение, където божественото обвинение, направено в този стих, е вездесъщо, защото последствията са ужасни и драматични. Времената, променени от Рим, се отнасят до:

1 – съботната почивка на 4-та Божия ^{заповед}. Седмият ден е заменен от 7 март 321 г. от първия ден, държан като светски ден и начало на седмицата от Бог. Освен това този първи ден е наложен от римския император Константин I, ^{когато} е посветен на преклонението пред „почтеното непобедено слънце“, слънцето, обожествявано от езичниците, още в Египет, библейски символ на греха. Даниил 5 ни показва как Бог наказва безчинствата, извършени спрямо него, по този начин човекът е предупреден и той знае какво го очаква, когато Бог го съди, както той съди и уби цар Валтасар. Съботата, осветена от Бог от основаването на света, има двойните характеристики да се отнася до **времето и** божествения закон, както се споменава в нашия стих.

2 – Началото на годината, което първоначално се състоя през пролетта, дума, която означава първи път, беше променена, за да се проведе в началото на зимата.

3 – Според Бог смяната на деня става при залез слънце, в реда на нощния ден, а не в полунощ, защото е ритмична и белязана от звездите, които той е създал с това намерение.

Промяната в закона отива много по-дълбоко от темата за съботата. Рим не оскверни златните съдове на храма, той си позволи да промени оригиналния текст на думите, написани от Бога с пръст върху каменните

плочи, дадени на Мойсей. Неща толкова свети, че докосването на ковчега, в който бяха открити, беше поразено от Бог с незабавна смърт.

25с- *и светиите ще бъдат предадени в ръцете му за време, времена и половин време*

Какво означава *време* ? Опитът на цар Навуходоносор ни дава отговора в Дан.4:23: *Ще те изгонят измежду хората, ще живееш с полските зверове, ще ти дадат да ядеш трева като на волове; **и седем времена ще преминат над вас***, докато разберете, че Всевишният владее царството на хората и го дава на когото пожелае. След това тежко преживяване царят каза в стих 34: **След определеното време аз, Навуходоносор, вдигнах очите си към небето и разумът се върна при мен**. Благослових Всевишния, възхвалих и прославих този, който живее вечно, чието господство е вечно господство и чието царство трае от поколение на поколение. Можем да заключим, че тези *седем времена* представляват седем години от началото и края на продължителността в хода на неговия живот. Следователно това, което Бог нарича *време*, е времето, което е необходимо на Земята да извърши едно пълно завъртане на слънцето. Оттам излизат много съобщения. Бог е символизиран от слънцето и когато едно създание се издига в гордост, за да го постави на мястото му, Бог му казва: „Завъртете се около моята божественост и научете кой съм“. За Навуходоносор седемте обръщания са необходими, но ефективни. Друг урок ще се отнася до продължителността на папското управление, също пророкувано от термина „*време*“ в този стих. Сравнявайки с опита на Навуходоносор, Бог наказва християнската гордост, като я предава на **глупостта за време, времена и половин време** от пророчески години. От 7 март 321 г. гордостта и невежеството в глупостта накараха хората да се съгласят да зачитат реда, който промени една Божия заповед; на което смиреният Христов роб не може да се подчини, иначе би се откъснал от своя спасител Бог.

Този стих ни кара да търсим истинската стойност и датите на началото и края на тази пророкувана продължителност. Ще открием, че представлява 3 години и шест месеца. Всъщност тази формула ще се появи отново в Откр.12:14, където е успоредна с формулата *1260 дни* от стих 6. Прилагането на кода от Езе.4:5-6, *един ден за година*, ще направи възможно да разберем, че това наистина са 1260 дълги и ужасни години, на страдание и смърт.

Дан 7:26 *Тогава ще дойде съдът и господството му ще бъде отнето от него и ще бъде унищожено и унищожено завинаги.*

2а- Подчертава интереса на тази точност: присъдата и краят на господството на папите се случват по едно и също време. Това доказва, че споменатият съд няма да започне преди завръщането на Христос. През 2021 г. папите все още са активни, така че присъдата, цитирана в Данаил, не е започнала през 1844 г., братя адвентисти.

Дан 7:27 *Царството, господството и величието на всички царства под небето ще бъдат дадени на народа на светиите на Всевишния. Неговото*

царуване е вечно царуване и всички владетели ще му служат и ще му се подчиняват.

27а- Следователно присъдата е добре изпълнена след завръщането в славата на Христос и грабването на небето на неговите избрани.

27б- *и всички владетели ще му служат и ще му се подчиняват*

Като примери Бог ни показва тримата *владетели*, представени в тази книга: халдейския цар Навуходоносор, мидийския цар Дарий и персийския цар Кир 2.

Дан 7:28 *Тук свършиха думите. Аз, Даниел, бях изключително обезпокоен от мислите си, промених цвета си и запазих тези думи в сърцето си.*

28а- Проблемът на Даниил все още е оправдан, защото на това ниво доказателствата за идентичността на папския Рим все още нямат сила; самоличността му все още остава вече много убедителна „хипотеза“, но все пак „хипотеза“. Но Даниил 7 представлява само втората от седемте пророчески плочи, представени в тази книга на Даниил. И вече успяхме да видим, че посланията, предадени в Дан.2 и Дан.7, са идентични и допълващи се. Всяка нова страница ще ни донесе допълнителни елементи, които ще бъдат насложени върху вече извършените проучвания, ще подсилат и подсилат Божието послание, което по този начин ще става все по-ясно.

Хипотезата, че „*малкият рог*“ от тази глава 7 е папският Рим, остава да бъде потвърдена. Нещото ще стане. Но нека си спомним вече тази историческа последователност, която се отнася до Рим, „*4-тото чудовищно животно с железни зъби*“. Той обозначава Римската империя, последвана от „*десетте рога*“ на свободни и независими европейски кралства, които са били наследени през 538 г. от „*малкия рог*“, предполагаемия папа, този „*различен крал*“, преди който „*три рога или трима крале*“, херулите, вандалите и остготите са унищожени между 493 и 538 г. в стихове 8 и 24.

Данаил 8

Дан 8:1 *В третата година от царуването на цар Валтасасар аз, Даниил, видях видение, освен това, което бях видял преди.*

1а- Мина време: 3 години. Даниел получава ново видение. В това има само две животни, които са ясно идентифицирани в стихове 20 и 21 с мидяните, *персите и гърците*, които в предишните видения са били 2-ра^и 3-та ^{империя} от пророкуваното наследство. С течение на времето във виденията животните все по-ясно се съобразяват с обредите на евреите. Дан.8 представя *овен и козел*; животните, принесени в жертвата на *Деня на изкуплението* на еврейския обред. Така можем да забележим символа на греха в суперпозицията на гръцката империя: *медния корем и бедрата* на Дан.2, *леопарда* на Дан.7 и *козел* на Дан.8.

Дан 8:2 *Когато видях това видение, стори ми се, че се намирам в столицата Суза, в провинция Елам; и по време на моето видение бях близо до река Улай.*

2а- Данаил е в Персия близо до река Карун, която по негово време е била Улай. Персийската *столица* и символът *на реката* на даден народ показват географско отправно място за видението, което Бог ще им даде. Следователно пророческите послания предоставят ценни географски данни в тази глава, които липсваха в глави 2 и 7.

Дан 8:3 *И повдигнах очите си и видях, и ето, овен стоеше пред реката и имаше рога; тези рога бяха високи, но единият беше по-висок от другия и се издигаше последен.*

3а- Този стих обобщава историята на Персия, илюстрирана от този *овен*, чийто *рог най-високият* го представлява, защото първоначално доминиран от своя съюзник Мидия, той се издигна над него последен с идването на власт на персийския цар Кир 2 през 539 г., последният съвременник на Даниил според Дан.10:1. Но тук посочвам проблем с истинската дата, защото историците напълно пренебрегват свидетелството на очевидец на Данаил, който приписва, в Дан.5:31, завладяването на Вавилон на мидийския цар Дарий, който организира Вавилон в 120 сатрапии според Дан. 6: 1. Кир идва на власт след смъртта на Дарий, следователно не през 539 г., а малко по-късно, или напротив, завладяването от Дарий може да е станало малко преди датата – 539 г.

3б- Божествена финост се появява в този стих, във формата, използвана за обозначаване на малък и голям рог. Това потвърждава, че внимателно избягваният израз „ *малък рог* “ е специално и изключително свързан с идентичността на Рим.

Дан 8:4 *Видях овена да удря с рогата си на запад, на север и на юг; никое животно не можеше да му устои и нямаше кой да доставя жертвите му; той правеше каквото искаше и стана мъгъц.*

4а- Изображението на този стих илюстрира последователните фази на персийските завоевания, които ги водят към империята, господството на царя на царете.

На *запад* : Кир 2 сключва съюз с халдейците и египтяните между – 549 и – 539.

На *север* : Лидия на крал Крез е превзета през – 546 г

По *обяд* : Кир завладява Вавилония, като наследява мидийския цар Дарий след – 539 г., а по-късно персийският цар Камбиз 2 ще завладее Египет през – 525 г.

4b- *и той стана силен*

Той постигна имперската *власт* , която направи Персия първата империя, пророкувана в тази глава 8. Това беше 2-рата ^{империя} във виденията на Дан.2 и Дан.7. В тази сила Персийската империя, разширена до Средиземно море, атакува Гърция, която я спира при Маратон през 490 г. Войните се подновяват.

Дан 8:5 *Като се вгледах, ето, един козел идваше от запад и прегазваше цялата земя по лицето си, без да я докосне; тази коза имаше голям рог между очите си.*

5а- Стих 21 ясно идентифицира козела: *Козелът е царят на Яван, Големият рог между очите му е първият цар* . Яван, е древното име на Гърция. Пренебрегвайки слабите гръцки царе, Духът изгражда своето откровение върху великия гръцки завоевател Александър Велики.

5b- *ето, една коза дойде от запад*

Все още се дават географски означения. Козата идва от Запада във връзка с Персийската империя, взета като географско референтно място.

5с- *и обиколи земята по нейната повърхност, без да я докосва*

Посланието е аналогично на четирите птици крила на леопарда от Дан.7:6. Той подчертава изключителната бързина на завоеванията на този млад македонски цар, който след десет години ще разшири господството си до река Инд.

5d- *тази коза имаше голям рог между очите си*

Идентичността е дадена в стих 21: *Големият рог между очите му е първият цар*. Този цар е Александър Велики (– 543 – 523). Духът му придава вид на Еднорога, приказно митично животно. По този начин той избличава неизчерпаемостта плодородно въображение на едно гръцко общество, което измисля басни, приложени към религията и чийто дух е преминал през вековете до нашето време в измамно християнския Запад. Това е аспект на *греха* , който се потвърждава от образа на *козела* , животното, което играе ролята на *греха* в свещения годишен ритуал на "деня на изкуплението". Разпятието на Месията Исус постигна божественото си съвършенство, този ритуал трябваше да спре след него... насила, чрез унищожаването на храма и еврейската нация от римляните през 70 г.

Дан 8:6 *И той дойде при овена с рога, който видях да стои пред реката, и той се спусна върху него с цялата си ярост.*

ба- Александър Велики започва атаката си срещу персите, чийто цар е Дарий 3. Последният е победен при Исус, той бяга, оставяйки лъка си, щита

и наметалото си, както и жена си и наследника си, през – 333 г. Той ще бъде убит по-късно от двама от неговите велики.

6b- *и той се втурна към него с цялата си ярост*

Тази **ярост** е исторически оправдана. Беше предшествано от този обмен между Дарий и Александър: „Преди Александър да срещне Дарий, персийският крал му изпрати подаръци, предназначени да подчертаят съответните им позиции като цар и дете – Александър беше все още млад мъж по това време. принц новак в изкуството на война (клон I, повод 89). Дариус му изпраща куршум, камшик, спирачка за кон и сребърна кутия, пълна със злато. Писмо, придружаващо съкровището, подчертава елементите: топката е, за да продължи да играе като дете, което е, спирачката, за да го научи да се контролира, камшикът, за да го коригира, и златото представлява почитта, която македонците трябва да плащат на персийския император.

Александър не показва признаци на гняв, въпреки страха на пратениците. Напротив, той ги моли да поздравят Дариус за неговия финес. Дарий, казва той, знае бъдещето, тъй като е дал на Александър топка, която представлява неговото бъдещо завоюване на света, спирачката означава, че всички ще му се подчинят, камшикът ще бъде да накаже онези, които се осмеляват да се изправят срещу него и златото предполага данъка, който ще получава от всичките си поданици.“ Пророчески детайл, Александър имал кон, на когото дал името „Буцефал“, което означава, с усилващ префикс, „глава“. Във всичките си битки той ще бъде начело на своята армия с оръжие в ръка. И той ще стане за „десет години“ управляващата „глава“ на света, обхванат от пророчеството. Неговата известност ще популяризира гръцката култура и **греха**, който я заклеява.

Дан 8:7 *Видях го да се приближава до овена и да му се ядосва; той удари овена и счупи двата му рога, без овенът да има сила да му се противопостави; той го хвърли на земята и го стъпка и нямаше кой да спаси овена.*

7a- Войната, започната от Александър Велики: през 333 г. при Исус персийският лагер е победен.

Дан 8:8 *И козелът стана много силен; но когато беше силен, големият му рог се счупи. Четири големи рога се издигнаха, за да го заменят, към четирите небесни ветрове.*

8a- *големият му рог се счупи*

През 323 г. младият цар (– 356 – 323) умира без наследник на 32 години във Вавилон.

8b- *Четири големи рога се издигнаха, за да го заменят, в четирите небесни ветрове.*

Заместниците на мъртвия крал бяха неговите генерали: диадохите. Бяха десет от тях, когато Александър умря и в продължение на 20 години те се биеха помежду си до степен, че в края на 20 години останаха само четирима оцелели. Всеки от тях основал кралска династия в държавата, над която господствал. Най-великият е Селевк, известен като Никатор, той основава династията на "Селевкидите", която управляваше царството на

Сирия. Вторият е Птолемей Лагос, той основава династията на Лагидите, която управлява Египет. Третият е Касандрос, който царува над Гърция, а четвъртият е Лизимах (латинско име), който царува над Тракия.

Пророческото послание, базирано на географията, продължава. Четирите кардинални точки на четирите небесни ветрове потвърждават идентичността на страните на съответните бойци.

Завръщането на Рим, малкият рог

Дан 8:9 *От един от тях излезе малък рог , който порасна силно към юг, към изток и към най-красивата земя.*

9а- Аспектът на този стих описва разширенията на едно царство, което на свой ред ще се превърне в доминираща империя. Въпреки това, в предишните уроци и в историята на света наследникът на Гърция е Рим. Тази идентификация е допълнително оправдана от израза „малък рог“, който този път е ясно цитиран, противно на това, което е направено за по-късия среден рог. Това ни позволява да кажем, че този „малък рог“ символизира в този контекст растящия републикански Рим. Защото се намесва на изток, като полицаи на света, често защото е призован да разреши локален конфликт между опоненти. И това е точната причина, която оправдава изображението, което следва.

9б- *От един от тях излезе малък рог*

Предишният доминатор беше Гърция и именно от Гърция Рим идва да доминира в тази източна зона, където се намира Израел; Гърция, един от четирите рога.

9с- *която се разширява значително на юг, на изток и към най-красивите страни.*

Римският растеж започва от географското му местоположение първо **на юг** . Историята потвърждава това , Рим влиза в Пуническите войни срещу Картаген, днешен Тунис, около – 250 г.

Следващата фаза на разширяване се извършва **на изток** чрез намеса в **един от четирите рога** : Гърция, около – 200 г. Той е призован там от Етолийската гръцка лига, за да я подкрепи срещу Ахейската лига (Етолия срещу Ахая). Пристигайки на гръцка земя, римската армия никога няма да я напусне и цяла Гърция ще стане римска колония от – 160 г.

От Гърция Рим ще продължи експанзията си, като стъпи в Палестина и Юдея, които през 63 г. ще станат провинция на Рим, завладяна от армиите на генерал Помпей. Това е тази Юдея, която Духът обозначава с този красив израз: **Най-красивата от страните** , израз, цитиран в Дан.11:16 и 42, и Езе.20:6 и 15.

Хипотезата се потвърждава, „ малкият рог ” е Рим

Този път съмнението вече не е позволено, папският режим на Дан.7 е демаскиран, така че, прескачайки ненужните векове, Духът ни води към трагичния час, когато, изоставен от императорите, Рим възобновява господството си под религиозна форма на Християнски външен вид, на

който той приписва действията, разкрити от символите на стих 10, който следва. Това са действията на „*различния*” цар от Дан.7.

Имперският Рим, след това Папският Рим преследват светиите

Две последователни четения за този единствен стих

Дан 8:10 *Тя се издигна до небесното войнство и свали част от това войнство и някои от звездите на земята и ги стъпка с краката си.*

10а- *Тя се издигна до небесната армия*

Като казва " *тя* ", Духът запазва като мишена идентичността на Рим, в хронологичната последователност на неговите разширения, след различни форми на управление, за които той споменава в Откр. 17:10, Рим достига империята под управлението на Римският император Октавиан, известен като Август. И по негово време Исус Христос се роди от Духа във все още девственото тяло на Мария, младата съпруга на Йосиф; и двете избрани поради единствената причина, че принадлежат към рода на цар Давид. След смъртта си, веднъж възкресен от самия себе си, както беше обявил, Исус повери на апостолите и учениците си мисията да прогласят добрата новина за спасение (Евангелието), за да направят избрани хора по целия свят. По това време Рим се сблъсква с кротостта и християнския пацифизъм; тя в ролята на месаря, Христовите ученици в тази на закланите агнета. С цената на много пролята мъченическа кръв християнската вяра се разпространява по света и особено в столицата на империята Рим. Преследващият имперски Рим се надига срещу християните. В този стих 10 две действия на Рим се припокриват. Първият се отнася до императорския, а вторият - до папския.

В императорския режим вече можем да припишем цитираните му действия:

Тя се издигна до небесната армия : тя се изправи срещу християните. Зад този символичен израз, *въоръжен с небето* , стои християнският избранник, според който Исус вече е нарекол своите верни: *граждани на небесното царство* . Освен това Дан.12:3 сравнява истинските *светии със звездите* , които също са *потомството* на Авраам от Битие 15:5. На първо четене дръзването да измъчва Божиите синове и дъщери вече представлява за езическия Рим арогантно действие и недостойно и неоправдано издигане . На второ четене твърдението на епископа на Рим да управлява като папа Избраника на Исус Христос от 538 г. също е арогантно действие и още по-недостойно и неоправдано издигане .

Тя накара част от тази армия и звездите да паднат на земята и тя ги стъпка : Тя ги преследваше и ги убиваше, за да отвлече вниманието на населението си в нейните арени. Преследвачите са главно Нерон, Домициан и Диоклециан, последният официален преследвач между 303 и 313 г. На първо четене този драматичен период е обхванат в Аро.2 под символичните имена „от Ефес“, времето, когато Йоан получава своето божествено Откровение, наречено „Апокалипсис“ и „Смирненски”. На второ четене, приписвани на папския Рим, тези действия са поставени в Аро.2 под периодите, наречени „Пергам“, т.е. развален съюз или прелюбодеяние, и „Тиатира“, т.е. мерзости и смърт. Казвайки, *и тя ги стъпка*, Духът вмениява и на двата Рима еднакви кръвожадни действия. Глаголът *стъпкан* и изразът

му *стъпкан* се приписват на езическия Рим в Дан.7:19. Но действието на *тъпченето* ще продължи до края на *2300 вечерта-сутрин* от стих 14 на тази глава 8 според твърдението на стих 13: До кога ще бъдат *тъпкани светостта и армията* ? Това действие е извършено по времето на християнската ера и следователно трябва да го припишем на папския Рим и неговите монархически опори; което историята потвърждава. Нека все пак да отбележим една важна разлика. Езическият Рим само буквално кара светиите на Исус Христос *да паднат на земята* , докато папският Рим, чрез своите фалшиви религиозни инструкции, ги кара да *паднат на земята* духовно, преди буквално да ги преследва на свой ред.

Спорадичните преследвания продължават с редуване на мир до пристигането на император Константин I, ^{който} слага край на преследванията срещу християните с едикта от Милано, неговата римска столица, през 313 г., което съставлява срока на периода от „ десет години “ от преследвания, които характеризират епохата на " Смирна " от Откр.2:8. Чрез този мир християнската вяра няма да спечели нищо, а Бог ще загуби много. Защото без бариерата на преследването, ангажиментите на необърнатите към тази нова вяра изобилстват и се умножават в цялата империя и особено в Рим, където кръвта на мъчениците тече най-много.

Ето защо с това време можем да свържем началото на второто четене на този стих. Тази, в която Рим става християнски, като се подчинява на заповедите на император Константин, който през 321 г. току-що е издал едикт, който нарежда промяната на седмичния ден за почивка: седмият ден събота е заменен от първия ден от седмицата; по това време, посветен от езичниците на поклонението на бога „ почтено непобедено слънце “. Това действие е толкова сериозно, колкото и *пиенето златните съдове на храма* , но този път Бог няма да реагира, часът на последния съд ще бъде достатъчен. С новия си почивен ден Рим ще разшири своята християнска доктрина в цялата империя и неговата местна власт, епископът на Рим, ще спечели престиж и подкрепа, докато върховното издигане, което папската титла му дава с указ през 533 г. , византийската император Юстиниан ^I Едва след прогонването на враждебните остготи първият управляващ папа, Вигилий, заема своето папско място в Рим, в Латеранския дворец, построен на планината Целий. Датата 538 г. и пристигането на първия папа отбелязват изпълнението на действията, описани в стих 11, който следва. Но това е и началото на 1260 дни-години на управление на папите и всичко, което ги засяга и което е разкрито в Дан.7. Продължаващо управление, по време на което светиите отново са *потъпкани* , но този път от римското папско религиозно господство и неговите граждански поддръжници, монарсите, и върхът на това... в името на Христос.

Специфични действия на папството, установено през 538 г

Дан 8:11 *Тя се издигна до началника на войската и отне от него вечната жертва, и събори мястото, основата на светилището му.*

11а- *Тя се издигна до главата на армията*

Този водач на армията логично и библейски е Исус Христос, според Еф.5:23: защото съпругът е глава на жената, **тъй като Христос е глава на Църквата**, която е Неговото тяло и на която той е Спасител. Глаголът „тя възкръсна“ е добре избран, защото точно през 538 г. Исус е на небето, докато папството е на земята. Небето е извън нейния обхват, но „тя се издигна“, като накара хората да повярват, че тя го замества на земята. От небето Исус има малък шанс да избегне хората от капана, поставен им от дявола. Нещо повече, защо би го направил, след като сам ги предава на този капан и всичките му проклетия? Защото добре прочетохме в Дан.7:25, „светиите ще бъдат предадени в ръцете му за време, времена (2 пъти) и половина време“; те са избавени умишлено от Бог Христос, поради променените времена и закона. Законът, модифициран през 321 г. от Константин по отношение на съботата, разбира се, но преди всичко, законът, променен от римското папство, след 538 г., където не само съботата е засегната и атакувана, но целият закон, който е преработен Рим версия.

11b- *отне вечната жертва от него*

Посочвам липсата на думата жертва в оригиналния еврейски текст. Въпреки това присъствието му предполага контекста на стария съюз, но това не е така, както току-що демонстрирах. При новия завет *жертвите и приносите* престанаха, смъртта на Христос в *средата на седмицата*, цитирана в Дан.9:27, направи тези ритуали безполезни. Въпреки това, нещо остана от стария завет: служението на първосвещеника и ходатай за греховете на хората, които също пророкуваха селестиалното служение, което Исус извърши в полза само на неговите избрани, изкупени с кръвта му след възкресението му. Христос се върна на небето, какво остана да вземе от него? Неговата свещеническа функция е изключителната му роля на ходатай да опрощава греховете на своите избрани. Наистина, след 538 г., установяването на земята, в Рим, на водач на Църквата на Христос направи селестиалното служение на Исус суетно и безполезно. Молитвите вече не минават през него и грешниците остават носители на греховете и вината си пред Бога. Еврейи 7:23 потвърждава този анализ, като казва: „Но той, понеже пребъдва вечно, има свещеничество, което не може да се прехвърля.“ Промяната на владетеля на земята оправдава отвратителните плодове, понесени от това християнство без Христос; плодове, пророкувани от Бог на Даниил. Защо християните бяха поразени от това ужасно проклетие? Следващият стих 12 ще даде отговора: *поради грях*.

Идентификацията на вечния, която току-що беше извършена, ще послужи като основа за изчисленията, като се използват продължителностите 1290 и 1335 ден-години, които ще бъдат предложени в Дан.12:11 и 12; установената основа е датата 538 г., когато *вечното свещеничество* е откраднато от земния папски лидер.

11c- *и събори ~~мястото~~, което е основата на светилището му*

Поради контекста на новия завет, между двете възможни значения на еврейската дума „мекон“, преведена с „място“, запазих нейния превод

„основа“ също толкова легитимен и по-добре адаптиран към контекста на християнската ера, към която е насочено пророчеството . често се обсъжда *светилището* , което е объркващо. Въпреки това е възможно да не бъдете измамани в зависимост от глагола, който отбелязва действието, което се извършва в *светилището* .

Тук в Дан.7:11: нейната *основа е съборена* от папството.

В Дан.11:30: той е *осквернен* от гръцкия цар гонител на евреите Антиохос 4 Епифан през – 168 г.

В Дан.8:14 и Дан.9:26 не става дума за ~~*светилище*~~, а за *святост* . Еврейската дума „qodesh“ систематично се превежда погрешно във всички преводи на най-често срещаните версии. Но оригиналният еврейски текст остава непроменен, за да свидетелства за оригиналната истина.

Трябва да знаете, че терминът „ *светилище* “ се отнася изключително до мястото, където Бог стои лично. Откакто Исус беше възкресен и се върна на небето, вече няма *светилище на земята* . Следователно *преобръщането на основата на неговото светилище* означава подкопаване на доктриналните основи, които се отнасят до селестиалното му служение, което илюстрира всички условия за спасение. Наистина, веднъж кръстен, призованият човек трябва да може да се възползва от одобрението на Исус Христос, който преценява вярата му по делата му и се съгласява или не да прости греховете му в името на неговата жертва. Кръщението бележи началото на едно преживяване под справедливата Божия присъда, а не неговия край. Което означава, че когато пряката връзка между земните избраници и неговия небесен ходатай бъде прекъсната, спасението вече не е възможно и светият завет е нарушен. Това е ужасна духовна драма, пренебрегвана от измамните и съблазнени човешки маси след 7 март 321 г. и 538 г., в която вечното *свещеничество* на Исус Христос беше премахнато от папата в негова полза. *Преобръщането на основата на нечие светилище* също означава приписване на 12-те апостоли, които представляват основата или основата на избрания, духовен дом, фалшива християнска доктрина, която оправдава и легализира греха срещу божествения закон; това, което никой апостол не би направил.

Дан 8:12 *И армията беше предадена с вечната жертва поради греха; рогът хвърли истината на земята и усия в начинанията си.*

12a- *Армията беше освободена с вечната жертва*

На по-символичен език този израз има същото значение като това на Дан.7:25: *армията беше освободена ...* Но тук Духът добавя към *вечното*

12b - *поради грях*

Или, според 1 Йоан 3:4, поради престъплението на *закона, променен* в Дан.7:25. Защото Йоан каза и написа: *Който съгрешава, престъпва закона, а грехът е престъпление на закона* . Това прегрешение датира от 7 март 321 г. и се отнася, първо, до изоставянето на святата Божия събота; съботата , *осветена* от него от сътворението на света, на единствения и вечен „ *седми ден* “.

12c- *рогът хвърли истината на земята*

Истината все още е духовна дума, която обозначава закона според Пса.119:142-151: *Твоят закон е истина...всичките ти заповеди са истина .*
12d- *и успява в начинанията си*

Ако Духът на Твореца Бог го е обявил предварително, тогава не се учудвайте, че сте пренебрегнали тази измама, най-голямата духовна измама в цялата човешка история; но и най-сериозната по своите последици загуба на човешки души за Бога. Стих 24 ще потвърди думите: *Неговата сила ще се увеличи, но не чрез собствената му сила; той ще нанесе невероятен хаос, ще успее в начинанията си , ще унищожи силните и хората на светиите.*

Подготовка за осветение

В уроците, дадени от религиозните ритуали на стария завет, тази тема за подготовка за осветение се появява постоянно. Първо, между времето на робството и влизането в Ханаан, празнуването на Пасхата беше необходимо, за да се осветят хората, които Бог щеше да доведе до своята национална земя, Израел, обетованата земя. Всъщност бяха необходими 40 години опити за пречистване и осветение, за да се осъществи влизането в Ханаан.

По същия начин, по отношение на съботата, отбелязвана на седмия ден от единия залез до следващия, беше необходимо предварително време за подготовка. Шестте дни светски дейности изискваха измиване на тялото и смяна на дрехите, тези неща също бяха наложени на свещеника, за да може без опасност за живота си да влезе в свящото място на храма, за да отслужи там своята ритуална служба ..

Седемдневната 24-часова седмица на сътворението е моделирана върху седемте хиляди години от Божия план за спасение. Така че първите 6 дни представляват първите 6 хилядолетия, през които Бог избира своите избраници. А седмото ^и последното хилядолетие представлява великата събота, по време на която Бог и неговите избрани, събрани в небето, се радват на истинска и пълна почивка. Всички грешници са временно мъртви; с изключение на Сатана, който остава изолиран на обезлюдена земя през този период от „хиляда години“, разкрит в Откр.20. Преди да влязат в „рая“, избраните трябва да бъдат пречистени и осветени. Пречистването се основава на вярата в доброволната жертва на Христос, но осветението се получава с негова помощ след кръщението, защото пречистването е вменено или получено предварително в името на принцип на вярата, но осветението е плодът, получен в действителност в целия му душа от избраните чрез истинското му сътрудничество с живия Бог Исус Христос. Получава се чрез борба, която той води срещу себе си, срещу своята лоша природа, за да устои на греха.

Даниил 9:25 ще ни научи, че Исус Христос дойде да умре на кръста, за да накара своите избрани да не съгрешават повече, защото дойде да сложи **край на греха** . Току-що видяхме в стих 12, че Избраният християнин е предаден на папския деспотизъм поради грях. Следователно пречистването е необходимо, за да се получи осветението , *без което никой няма да види Бог*, както е писано в Евреи 12:14: *Преследвайте мир с всички и осветение, без което никой няма да види Господ .*

Приложено към 2000 години от християнската ера от смъртта на Исус Христос до неговото завръщане през 2030 г., това време на подготовка и освещение ще бъде разкрито в стихове 13 и 14, които следват. Противно на първоначалното вярване на адвентистите, тази епоха не е епохата на осъждението, както Даниил 7 описва, а епохата на освещението, станало необходимо поради вековното наследство от грехове, легитимирани от отвратителното учение на папския Рим. Уточнявам, че делото на Реформацията, започнало от 13-ти ^{век}, не е извършило пречистването и освещението, изисквано с цялата справедливост от триждния и съвършено чист спасител Бог.

Дан 8:13 *Чух един светец да говори; и друг светия каза на този, който говореше, докога ще се изпълни видението за вечната жертва—и за опустошителния грях? Докога ще се тъпче светилището и войската?*

13a- *Чух един светец да говори; и друг светец каза на този, който говореше*

Само истинските *светии* осъзнават греховете, наследени от Рим. Ще ги открием отново в сцената на видението, представена в Дан.12.

13b- *За колко време ще се изпълни видението?*

Светиите изискват дата, която да отбележи края на римските мерзости.

13c- *за вечната жертва*

Светиите искат дата, която ще отбележи възобновяването на **вечното свещеничество** от Христос.

13d- *и за опустошителния грях ?*

Светиите питат за дата, която ще отбележи връщането на седмия ден събота, нарушаването на който се наказва от римско опустошение и това от войни; и за неговите престъпници това наказание ще продължи до края на света.

13-ти- *Докога светилището и армията ще бъдат тъпкани?*

Светиите молят за дата, която да отбележи края на **папските гонения**, прилагани срещу тях, богоизбраните светии.

Дан 8:14 *И той ми каза: Две хиляди и триста вечери и сутрини; тогава светилището ще бъде пречистено.*

14a- От 1991 г. Бог насочва изучаването ми на този зле преведен стих. Ето неговия истински превод на еврейския текст.

И той ми каза: До вечерта-сутрин две хиляди и триста и оправдани ще бъдат святи.

Виждате, че срокът от 2300 вечер-сутрин е насочен към освещаването на избраните от Бога от датата, която ще бъде определена за този срок. Вечната справедливост, получена чрез кръщението дотогава, е поставена под въпрос. Изискването на трисвятия Бог, като Отец, Син и Свети Дух, е променено и подсилено от необходимостта избраните повече да не съгрешават срещу съботата или срещу всяка друга наредба, която идва от устата на Бог. По този начин тесният *път* на спасението, проповядван от Исус, е възстановен. И моделът на избраните, представен в **Ной, Данаил и**

Йов, оправдава избрания милион за падналите десет милиарда от последния съд от Дан.7:10.

Дан 8:15 Докато аз, Даниил, видях това видение и се опитах да го разбера, то, пред мен стоеше един във вид на човек.

15а- Логично, Данаил би искал да разбере значението на видението и това ще му спечели в Дан.10:12, оправдано одобрение от Бог, но той никога няма да бъде напълно удовлетворен в желанието си като отговора от Бог в Дан. 12:9 го показва: *Той отговори: Върви, Даниил, защото тези думи ще бъдат пазени в тайна и запечатани до времето на края .*

Дан 8:16 И чух гласа на човек сред Улай; той извика и каза: Гавраил, обясни ми видението.

16а- Образът на Исус Христос в средата на Улай предупреждава урока, даден във видението на Дан.12. Ангел Гавраил, близък служител на Христос, е отговорен за обяснението на значението на цялото видение от самото му начало. Затова нека внимателно да проследим допълнителната информация, която ще бъде разкрита в следващите стихове.

Дан 8:17 Тогава той се приближи до мястото, където бях; и когато той се приближи, аз се изплаших и паднах по лице. Той ми каза: Внимавай, сине човешки, защото видението се отнася до време, което ще бъде краят.

17а- Видението на небесни същества винаги ще предизвиква този ефект върху човека от плът. Но нека бъдем внимателни, както той ни кани. Съответният краен час ще започне в края на цялата визия.

Дан 8:18 Докато той ми говореше, аз стоях смаян на лицето си. Той ме докосна и ме накара да застана на мястото си.

18а- В това преживяване Бог подчертава проклятието на плътта, което не се равнява на чистотата на небесните тела на верните ангели.

Дан 8:19 Тогава той ми каза: Аз ще те науча какво ще стане в края на гнева, защото има време, определено за края .

19а- Ще дойде краят на Божия гняв, но този гняв е оправдан от християнското непокорство, наследство от римската папска доктрина. Следователно спирането на този пророкуван божествен гняв ще бъде частично, тъй като той наистина ще спре едва след пълното унищожение на човечеството при завръщането в славата на Христос.

Дан 8:20 Овеният, който видя, който имаше рога, са мидийските и персийските царе.

20а- Въпросът е Бог да даде отправни точки на своите избрани, така че те да разберат принципа на последователността на представените символи. Мидяните и персите маркират историческия контекст на началото на откровението. В Дан.2 и 7 те бяха на втора позиция.

Дан 8:21 Козелът е царят на Яван, големият рог между очите му е първият цар.

21а- На свой ред Гърция е второто наследство; третият в Дан.2 и 7.

21б- Големият рог между очите му е първият цар

Както видяхме, става дума за великия гръцки завоевател Александър Велики. Големият рог, изображение на неговия офанзивен и войнствен характер, който крал Дарий 3 сгреша да унижи, защото му костваше

царството и живота му. Поставяйки този рог не на челото, а между очите, Духът показва ненаситната си жажда за завоевание, която само неговата смърт ще спре. Но очите също са пророческо ясновидство и от раждането му една изключителна съдба му е обявена от ясновидка и той вярва в предречената си съдба през целия си живот.

Дан 8:22 *Четирите рога, които се появиха, за да заменят този счупен рог, са четири царства, които ще възникнат от тази нация, но те няма да бъдат толкова силни.*

22а- Намираме четирите гръцки династии, основани от четиримата генерали, които наследиха Александър, все още живи след 20 години войни между десетте, които бяха в началото.

Дан 8:23 *В края на тяхното управление, когато грешниците бъдат изтребени, ще се издигне цар, който е нагъл и коварен.*

23а- Прескачайки междинните времена, ангелът предизвиква християнската епоха на господството на папския Рим. Правейки това, той посочва основната цел на даденото откровение. Но това обяснение носи друго учение, което се появява в първото изречение на този стих: *В края на тяхното господство, когато грешниците ще бъдат изтребени.* Кои са тези погълнати грешници, които предхождат времето на папския режим? Това са бунтовните национални евреи, които отказаха Исус Христос като Месия и спасител, освободител, да, но само на извършени грехове и само в полза на онези, които той признава по качеството на тяхната вяра. Те всъщност бяха унищожени през 70 г. от войските на Рим, те и техният град Йерусалим, и това за втори път след унищожението, извършено при Навуходоносор през – 586 г. С това действие Бог даде доказателство, че древният съюз е приключил от смъртта на Исус Христос, където в Йерусалим завесата на разделянето на храма беше разкъсана на две, отгоре надолу, като по този начин показва, че действието идва от самия Бог.

23б- *ще се появи нагъл и хитър цар*

Това е Божието описание на папството, характеризиращо се според Дан.7:8 със *своята арогантност*, а тук със *своята наглост*. Той добавя и *хитър*. Изкуството се състои в прикриване на истината и приемане на външния вид на това, което не сме. Изкуството се използва за измама на ближния, това правят поредните папи.

Дан 8:24 *Силата му ще расте, но не чрез собствената му сила; той ще нанесе невероятен хаос, ще успее в начинанията си, ще унищожи силните и народа на светиите.*

24а- *Силата му ще се увеличи*

Наистина, описан в Дан.7:8 като „ *мальк рог* “, стих 20 му приписва „ *по-голям вид от другите* “.

24б- *но не със собствена сила*

И тук историята потвърждава, че без въоръжената подкрепа на монарсите папският режим не би могъл да съществува. Първата опора беше Хлодвиг, кралят на франките от династията на Меровингите и след него, тази на династията на Каролингите и накрая, тази на династията на Капетингите, подкрепата на френската монархия рядко липсваше. И ще

видим, че тази подкрепа има своята цена. Това ще бъде направено като пример чрез обезглавяването на френския крал Луи 16, кралица Мария-Антоанета, монархическите придворни и римокатолическото духовенство, които са главно отговорни, чрез гилотината, инсталирана във Франция в столицата и провинциалните градове, от френските революционери между 1793 и 1794 г.; две епохи на „ужасите“, вписани с кръвни букви в паметта на човечеството. В Откр.2:22 това божествено наказание ще бъде пророкувано със следните думи: *Ето, ще я хвърля на легло и ще изпратя голяма скръб има онези, които прелюбодействат с нея, освен ако не се покаят за делата си. Ще умъртвя децата ѝ; и всички църкви ще познаят, че Аз съм този, който изследва умовете и сърцата, и ще възнаградя всеки според делата ви.*

24с- *той ще причини невероятен хаос*

На земята никой не може да ги преброи, но на небето Бог знае точния брой и в часа на наказанието на Страшния съд всички те ще бъдат изкупени, от най-малките до най-страшните, от техните автори.

24d- *ще успее в начинанията си*

Как би могъл да не успее, когато Бог му даде тази роля да накаже греха, извършен от неговия народ, който твърди, че спасението е спечелено от Исус Христос?

24-ти - *той ще унищожи силните и хората на светиите*

Като се представят за представители на Бог на земята и ги заплашват с отлъчване, което ще затвори достъпа им до небето, папството получава подчинението на великите и монарсите на западната земя и още повече на малките, богати или бедни, но всички невежи, поради тяхното неверие и безразличие към божествените истини.

От началото на ерата на Реформацията, започнала след Петър Валдо през 1170 г., папският режим реагира с ярост, като подбужда срещу верните Божии служители, единствените истински свети, винаги мирни и миролюбиви, убийствените католически лиги, подкрепяни от съдилищата на инквизиция на неговата фалшива святост. Съдиите с качулки, които по този начин наредиха ужасни изтезания на светиите и други, всички обвинени в ерес срещу Бог и Рим, всички ще трябва да отговарят за своите задължения пред истинския Бог в часа на току-що пророкуваната последна присъда. в Дан.7: 9 и Откр.20:9 до 15.

Дан 8:25 *Поради просперитета си и успеха на замислите си, той ще има високомерие в сърцето си и ще унищожи мнозина, които са живели мирно, и ще се издигне срещу началника на князете; но ще се счупи без усилието на никоя ръка.*

25а- *Заради неговия просперитет и успеха на неговите трикове*

Този *просперитет* предполага неговото обогатяване, което стихът свързва с *неговите трикове*. Ние всъщност трябва да използваме измама, когато сме малки и слаби, за да получим богатството, парите и богатствата от всякакъв вид, изброени в Откр. 18:12 и 13.

25b- *той ще има арогантност в сърцето си*

Това, въпреки урока, даден от опита на цар Навуходоносор в Дан.4 и този, по-трагичен, от неговия внук Валтасар в Дан.5.

25с- *той ще унищожи много хора, които са живели мирно*

Миролюбивият характер е плод на истинското християнство, но само до 1843 г. Защото преди тази дата и най-вече до края на Френската революция, в края на 1260-те години папско управление, пророкувани в Дан.7:25, фалшивата вяра се характеризира с бруталност, която атакува или отговаря на бруталността. Само в тези времена нежността и мирът правят разликата. Правилата, определени от Исус, не са се променили от апостолските времена, избраният е овца, която приема да бъде пожертвана, никога касапин.

25d- *и той ще се надигне срещу началника на вождовете*

С тази точност съмнението вече не е позволено. Водачът, цитиран в стихове 11 и 12, наистина е Исус Христос, Царят на царете и Господар на господарите, който се появява в славата на своето завръщане в Откр.19:16. И именно от него законното *вечно свещеничество* беше отнето от римското папство.

Дан 8:26 *И видението за вечерта и утрото, за което се говори, е вярно. От ваша страна пазете това видение в тайна, защото то се отнася за далечни времена.*

26а- *И въпросното видение на вечерите и утрините е вярно*

Ангелът свидетелства за божествения произход на пророчеството за „2300 вечер-сутрин“ от стих 14. Следователно той насочва вниманието, накрая, към тази загадка, която трябва да бъде осветлена и разбрана от избраните светии на Исус Христос, когато настъпи времето пристигна да го направи.

26b- *От ваша страна, пазете това видение в тайна, защото се отнася за далечни времена*

Наистина, между времето на Даниил и нашето време са изминали приблизително 26 века. И така ние се намираме във **времето на края**, където тази мистерия трябва да бъде осветлена; нещото ще бъде направено, но не преди изучаването на Дан.9, което ще осигури основния ключ за извършване на предложените изчисления.

Дан 8:27 *Аз, Даниил, бях много дни изтощен и болен; след това станах и се заех с работите на царя. Бях изумен от видението, но никой не знаеше за него.*

27а- Тази подробност, която се отнася до здравето на Даниел, не е нищо лично. Това превежда за нас изключителната важност на получаването на информация от Бог относно пророкуваните 2300 вечери-сутрини; тъй като точно както болестта може да доведе до смърт, невежеството на енигмата ще осъди на вечна духовна смърт последните християни, които ще живеят във **времето на края**.

Данаил 9

Дан 9:1 В първата година на Дарий, сина на Асуир, от рода на мидийците, който стана цар на царството на халдейците,

1а- Според свидетелството на очевидец на Даниил, следователно неоспоримо, научаваме, че цар Дарий от Дан.5:30 е син на Асуир, от расата на мидийците; следователно персийският цар Кир 2 все още не го е заменил. Първата година от неговото управление е тази, в която той завладява Вавилон, като по този начин го отнема от халдейците.

Дан 9:2 в първата година от царуването му аз, Даниил, видях от книгите, че седемдесет години трябваше да минат за развалините на Ерусалим, според броя на годините, за които Господ беше говорил на пророк Еремия.

2а- Данаил се позовава на пророческите писания на Еремия, пророк. Той ни дава прекрасен пример за вяра и доверие, което обединява Божиите служители под неговия поглед. Така той потвърждава тези думи от 1 Кор.14:32: *Духовете на пророците се подчиняват на пророците*. Данаил живя във Вавилон през по-голямата част от 70-те години, пророкувани за депортирането на еврейския народ. Той се интересува и от темата за завръщането си в Израел, което според него трябва да е доста близко. За да получи отговори от Бог, той отправя великолепна молитва, която ще изучаваме.

Образцовата молитва на вярата на един светец

Първият урок от тази глава 9 от Даниил е да разберем защо Бог иска тя да се появи в тази част от книгата Данаил.

В Дан.8:23 чрез пророческото съобщение за погубените *грешници* получихме потвърждение, че евреите от нацията Израел отново са били осъдени и унищожени чрез огън от римляните през 70 г., поради всички неща, които Даниел отива да изповяда в своите молитва. Кой беше този Израел, представен в първия съюз с живия Бог от Авраам до 12-те апостоли и ученици на Исус Христос, като самият той беше евреин? Само извадка от цялото човечество, защото от Адам насам мъжете са еднакви с изключение на цвета на кожата им, който варира от много светъл до много тъмен. Но каквато и да е тяхната раса, етническа принадлежност, неща, предавани генетично от баща и майка на синове и дъщери, тяхното умствено поведение е идентично. Според принципа на оголването на листата на маргаритката „обичам те, малко, много, страстно, лудо, изобщо не“, хората възпроизвеждат тази гама от чувства към живия Бог, създател на всички неща, когато той открие неговата съществуване. Освен това великият Съдия вижда сред тези, които твърдят, че са от него, верни хора, които го обичат и му се подчиняват, други, които твърдят, че го обичат, но не му се подчиняват, други, които живеят своята религия безразлично, трети, които я

живеят с твърдо и язвително сърце, което ги прави фанатици и в крайна сметка не понасят противоречия и още по-малко упреци и подкрепят убийството на непоносимия противник. Тези поведения се срещат сред евреите, както все още се срещат сред хората по цялата планета Земя и във всички религии, които обаче не са равни.

Молитвата на Данаил идва да ви запита, в кое от тези поведения се разпознавате? Ако това не е на човек, който обича Бог и му се подчинява като свидетелство за неговата вярност, поставете под съмнение вашата представа за вярата; покайте се и дайте на Бог искрен и истински плод на покаяние, както Данаил ще направи.

Втората причина за присъствието на тази молитва в тази глава 9 е, че причината за последното унищожение на Израел, през 70-та година от римляните, се третира и развива там: първото идване на Месията на земята на хората . И след като отхвърлиха този Месия, чиито единствени недостатъци бяха съвършенството на делата му, които ги осъдиха, религиозните лидери възбудиха хората срещу него, с клеветнически обвинения, всички демонтирани и опровергани от фактите. Така че те основаха последното си обвинение на божествена истина, обвинявайки го, човек, че твърди, че е Божият син. Душите на тези религиозни водачи бяха черни като въглен от горящо огнище, което ще ги погълне във времето на праведен гняв. Но най-голямата грешка на евреите не беше, че го убиха, а че не го разпознаха след божественото му възкресение. Изправени пред чудесата и добрите дела, извършени от неговите дванадесет апостоли, те се закоравиха като фараона по негово време и свидетелстваха за това, като убиха верния дякон Стефан, когото сами убиха с камъни, без този път да прибегват до римляните.

Третата причина за тази молитва е, че тя играе ролята на последно тъжно наблюдение в края на дълго преживяване във връзка с Бог ; свидетелство, нещо като завет, оставен от еврейския съюз на останалата част от човечеството. Защото именно в това депортиране във Вавилон демонстрацията, подготвена от Бог, престава. Вярно е, че евреите ще се върнат на своята национална земя и че за известно време Бог ще бъде почитан и ще се подчинява, но лоялността бързо ще изчезне до степен, че тяхното оцеляване може да бъде оправдано само като последното им изпитание на вярата, основано на първото идването на Месията, защото той трябва да бъде син на Израел, еврей сред евреите.

Четвъртата причина за тази молитва се основава на факта, че всички заявени и изповядани грешки са били извършени и обновени от християните в тяхната епоха, от изоставянето на съботата на 7 март 321 г. до нашето време . Последната официална институция, благословена от 1873 г. и индивидуално от 1844 г., не е избягала от проклятието на времето, тъй като Исус я избълва през 1994 г. Изучаването на последните глави на Данаил и книгата Откровение ще обясни тези дати и последните мистерии.

Сега нека слушаме внимателно Даниел, който говори на Всемогъщия Бог.

Дан 9:3 *Обърнах лицето си към Господа Бога, за да мога да се обърна към молитва и молба, пост и вземане на вретинце и пепел.*

3а- Данаил вече е стар, но вярата му не отслабва и връзката му с Бог е запазена, подхранвана и поддържана. В неговия случай, тъй като сърцето му е дълбоко искрено, постът, вретинцето и пепелта *носят* истински смисъл. Тези практики показват силата на желанието на човек да бъде чут и дарен от Бог. Постенето показва превъзходството, дадено на Божия отговор в сравнение с удоволствията от храненето. В този подход има идеята да кажа на Бог, че не искам повече да живея без твоя отговор, без да стигам толкова далеч, че да се самоубия.

Дан 9:4 *Помолих се на ГОСПОДА, моя Бог, и Му се изповядах: Господи, велики и страшни Боже, Който пазии Твоя завет и имаш милост към онези, които Те обичат и пазят Твоите заповеди.*

4а- *Господ, велик и страхотен Бог*

Израел е в изгнание във Вавилон и е платил, за да научи, че Бог е велик и страхотен.

4б- *ти, който пазии своя завет и имаш милост към онези, които те обичат и пазят заповедите ти!*

Даниел показва, че познава Бог, тъй като черпи аргументите си от текста на втората от десетте Божии заповеди, която нещастните католици не познават през вековете на мрака, защото суверенно папството пое инициативата да я премахне от своя версия на десетте заповеди, тъй като беше добавена заповед, фокусирана върху плътта, за да остане числото десет; прекрасен пример за наглост и измама, изобличени в предишната глава.

Дан 9:5 *Съгрешихме, извършихме беззаконие, бяхме нечестиви и непокорни, отвърнахме се от Твоите заповеди и Твоите присъди.*

5а- Не можем да бъдем по-верни и по-ясни, защото това са грешките, които доведоха Израел до депортиране, с изключение на това, че Даниел и трима от неговите другари не бяха виновни за този вид грешка; това не му пречи да подкрепя каузата на своя народ, докато носи със себе си бремето на своята вина.

Тогава през 2021 г. трябва да осъзнаем, че ние също, християните, служим на същия този Бог, който не се променя според декларацията си в Мал.3:6: *Защото Аз съм Господ, не се променя; и вие, деца на Яков, не сте били изтребени*. Би било подходящо да се каже „все още не е консумиран“. Защото откакто Малахия написа тези думи, Христос се появи, децата на Яков го отхвърлиха и го умъртвиха и в съответствие със словото, пророкувано в Дан.8:23, те в крайна сметка бяха изтребени през 70 г. от римляните. И ако Бог не се промени, това означава, че неверните християни, които престъпват неговите заповеди, включително, на първо място, осветената събота, ще бъдат ударени дори по-силно от евреите и националните евреи в тяхното време.

Дан 9:6 *Не послушахме Твоите слуги, пророците, които говориха в твое име на нашите царе, на нашите князе, на нашите бащи и на всичките люде на земята.*

ба- Вярно е, че евреите са виновни за тези неща, но какво можем да кажем за християните, които дори в последната институция, създадена от него, са виновни за същите действия?

Дан 9:7 *Твоя, Господи, е правдата, а наш е срамът в този ден за мъжете на Юда и за жителите на Ерусалим, и за целия Израил, както близките, така и далечните, във всички страни, където си ги преследвал заради изневярата, за която са били виновни спрямо теб.*

7а- Наказанието на Израел беше ужасно, имаше много смъртни случаи и само оцелелите имаха шанса да бъдат депортирани във Вавилон и оттам разпръснати из страните на Халдейската империя и Персийската империя, която го наследи. Еврейската нация е разпръсната в чужди земи и въпреки това, според обещанието си, Бог скоро ще обедини отново евреите на тяхната национална земя, земята на техните бащи. Каква сила и власт има този жив Бог! В своята молитва Данаил изразява цялото покаяние, което тези хора трябва да демонстрират, преди да се върнат в святата си земя, но само когато Бог е на тяхна страна.

Даниел признава еврейската изневяра, наказана от Бог, но тогава какво наказание за християните, които правят същото? депортиране или смърт?

Дан 9:8 *Господи, срам за нас, за царете ни, князете ни и бащите ни, защото съгрешихме против Теб.*

8а- Цитира се ужасната дума, думата „грях“. Кой може да сложи край на греха, който причинява толкова големи страдания? Тази глава ще даде отговора. Един урок си струва да се научи и запомни: Израел понесе последствията от изборите и поведението на царете, водачите и бащите, които го управляваха. И така, ето един пример, в който неподчинението на корумпираните лидери може да бъде насърчено да остане в Божията благословия. Това е изборът, който Даниел и тримата му другари направиха и те са благословени за това.

Дан 9:9 *Милосърдие и прошка на Господа, нашия Бог, защото Му бяхме непокорни.*

10а- В ситуация на грях остава само една надежда; разчитайте на добрия, милостив Бог, така че той да даде своята прошка. Процесът е постоянен, евреинът от стария съюз и християнинът от новия имат еднаква нужда от прошка. Тук Бог отново подготвя отговор, за който ще трябва да плати скъпо.

Дан 9:10 *Ние не послушахме гласа на ГОСПОДА, нашия Бог, за да следваме Неговите закони, които Той постави пред нас чрез Своите слуги пророците.*

10а- Такъв е и случаят с християните през 2021 г.

Дан 9:11 *Целият Израил престъпи закона Ти и се отвърна от гласа Ти. Тогава върху нас се изсипаха проклетия и клетва, които са записани в закона на Божия слуга Мойсей, защото съгрешихме против Бога.*

11а- В закона на Моисей Бог наистина предупреждава Израел срещу непослушание. Но след него пророк Езекиил, съвременник на Данаил, депортиран 13 години след Даниил, тоест 5 години след като цар Йоахин, брат на Йоаким, когото той наследи, се озова в плен при река Ховар, разположена между Тигър и Ефрат. Там Бог го вдъхнови и го накара да напише послания, които днес намираме в нашата Библия. И именно в Ezé.26 намираме поредица от наказания, чийто модел се намира приложен духовно, но не само, в седемте тръби на Апокалипсиса в Откр.8 и 9. Тази изненадваща прилика потвърждава, че Бог наистина не се променя. Греховете се наказват в новия завет, както бяха в стария.

Дан 9:12 *Той изпълни думите, които каза против нас и против нашите началници, които ни управляваха, и ни навлече голямо бедствие , каквото никога не се е случвало под цялото небе, този, който пристигна в Ерусалим.*

12а- Бог не е отслабнал, той изпълнява своите съобщения да благославя или проклина със същата грижа и „бедствието “ , което порази народа на Даниил, има за цел да предупреди народите, които научават тези неща. Но какво виждаме? Въпреки свидетелството, написано в Библията, този урок остава пренебрегнат дори от тези, които го четат. Запомнете това послание: Бог подготвя за евреите и след тях, за християните, други две големи бедствия , които ще бъдат разкрити в останалата част от книгата на Данаил.

Дан 9:13 *Както е писано в закона на Мойсей, цялото това бедствие дойде върху нас; и не се молихме на ГОСПОДА, нашия Бог, нито се отвърнахме от нашите беззакония, нито се вслушахме в Твоята истина.*

13а- Презрението към нещата, които Бог е написал в Библията, също е вечно, през 2021 г. християните също са виновни за тази грешка и вярват, че Бог няма да им противоречи. Нито пък се отвръщат от своите беззакония и не са по-внимателни към библейската истина, но толкова важна за нашето време на края, нейната пророческа истина, разкрита интензивно и разбираемо, тъй като ключовете за разбиране са в самата Библия. дори.

Дан 9:14 *ГОСПОД бди над това бедствие и го докара върху нас; защото ГОСПОД, нашият Бог, е справедлив във всичко, което е сторил, но ние не послушахме гласа Му.*

14а- Какво повече мога да кажа? В истината! Но знайте добре, че много по-голямо бедствие е приготвено от Бога за днешното човечество и по същата причина. То ще дойде между 2021 и 2030 г. под формата на ядрена война, чиято божествена мисия е да убие една трета от хората според Откр.9:15.

Дан 9:15 *И сега, Господи Боже наш, Който си извел народа си от Египетската земя чрез мощната Си ръка и си направил името Си такова, каквото е днес, съгрешихме, извършихме беззаконие.*

15а- Данаил ни напомня защо неверието е осъдително от Бог. На земята съществуването на еврейския народ свидетелства за този необикновен факт, дължащ се на свръхестествена сила, изселването от Египет на еврейския народ. Цялата им история се основава на този чудотворен факт. Нямаме възможност да станем свидетели на това изселване, но никой не може да отрече, че потомците на това преживяване са сред нас и днес. И за да

използва по-добре това съществуване, Бог предаде тези хора на нацистката омраза по време на Втората световна война. По този начин вниманието на човечеството беше насочено към оцелелите, които през 1948 г. получиха своето преселване на земята на древната си родина, изгубена от 70 г. насам. Бог остави върху главите им само думите на техните бащи, които бяха казали на римския управител Понтий Пилат за Исус , за да получи смъртта си, цитирам „дано кръвта му падне върху нас и върху децата ни”. Бог им отговори до буквата. Но християни от всички деноминации позорно са пренебрегнали този божествен урок и можем да разберем защо, тъй като всички те споделят своето проклятие. Евреите отхвърлиха Месията, но християните презряха неговите закони. Следователно Божието осъждане и на двамата е напълно оправдано.

Дан 9:16 *Господи, според голямата Си милост нека гневът Ти и яростта Ти се отвърнат от Твоя град Ерусалим, от Твоята свята планина; защото поради нашите грехове и беззаконията на нашите бащи Ерусалим и твоят народ са укор за всички, които са около нас.*

16а- Тук Данаил привежда аргумент, който Моисей е представил на Бог: какво ще кажат хората, които са свидетели на наказанието на неговия народ? Бог е наясно с проблема, тъй като самият той заявява за евреите, чрез устата на Павел в Римляни 2:24: *Защото Божието име се хули между езичниците заради вас, както е писано . Той се позовава на текста на Езе.16:27: И, ето, прострях ръката си против теб, намалих дела, които ти определих, предадох те на волята на враговете ти, дъщерите на Филистимци, които се срамуваха от вашето престъпно поведение .* В своето състрадание Даниел има още много да научи за Божията присъда над неговия град Ерусалим. Но когато казва, че „ *Ерусалим и вашият народ са укор за всички около нас* “, той не греша, защото ако наказанието на Израел беше породило у езичниците спасителен страх и желание да служат на този истински Бог, наказанието щеше да има имаше реален интерес. но това тъжно преживяване донесе малък плод, който не е незначителен, тъй като ние му дължим обръщането в вярата на цар Навуходоносор и цар Дарий Мидянина.

Дан 9:17 *Сега, прочее, Боже наш, чуй молитвата и молбите на слугата Си и заради Господа нека осияе лицето Ти над Твоето опустошено светилище.*

17а- Това, което Даниел иска, ще бъде предоставено, но не защото Бог го обича, а просто защото това завръщане в Израел и възстановяването на храма са в неговия проект. Данаил обаче не знае, че храмът, който всъщност ще бъде възстановен, ще бъде отново разрушен през 70 г. от римляните. Ето защо информацията, която ще получи в тази глава 9, ще го излекува от самото еврейско значение, което той все още придава на каменния храм, построен в Йерусалим; храмът на Христовата плът скоро ще го направи празен и поради тази причина той ще бъде отново разрушен през 70 г. от римските армии.

Дан 9:18 *Боже мой, придай ухо и чуй! Отворете очите си и погледнете нашите руини, погледнете града, над който се нарича името ви! Защото не*

поради нашата праведност принасяме молитвите си пред вас, а поради голямата ви милост.

18а- Вярно е, че Бог беше избрал Йерусалим, за да го направи мястото, осветено от неговото славно присъствие. Но мястото е свято само когато Бог стои там, а от годината – 586 г., това вече не е така. И напротив, руините на Йерусалим и неговия храм свидетелстват за безпристрастността на неговото правосъдие. Този урок беше необходим на хората, за да гледат на истинския Бог като на живо същество, което вижда, преценява и реагира за разлика от идолопоклонническите езически божества, които се свързват само с лошите ангели от лагера на дявола. Верният човек служи на Бог, но неверният използва Бог, за да си даде религиозна легитимност спрямо хората около него. Божието състрадание, към което Даниел се обръща, е истинско и той скоро ще даде най-красивото доказателство за това в Исус Христос.

Дан 9:19 *Господи, чуй! Господи, прости! Господи, обърнете внимание! Действай и не отлагай, за любов към теб, Боже мой! Защото твоето име е призовано върху твоя град и върху твоя народ.*

19а- Напредналата възраст на Даниел оправдава неговото настояване, защото, подобно на Моисей, най-скъпото му лично желание е да може да преживее това завръщане в своята „свята“ земя. Той желае да стане свидетел на възстановяването на светия храм, който отново ще донесе слава на Бог и Израел.

Дан 9:20 *И въпреки това аз говорих и се молих, и изповядах греха си и греха на моя народ Израил, и представих молбите си към ГОСПОДА, моя Бог, за светия хълм на моя Бог;*

20а- Не е изненадващо, че Бог обича Даниил, това е модел на смирение, което го омагьосва и отговаря на критерия за святост, който той изисква. Всеки човек е грешен, докато живее в тяло от плът и Даниел не е изключение. Той изповядва греховете си, съзнавайки изключителната си слабост, както всички ние трябва да правим. Но личното му духовно качество не може да покрие греха на хората, защото той е само човек, сам по себе си несъвършен. Решението ще дойде от Бог в Исус Христос.

Дан 9:21 *Все още говорех в молитва, когато човекът Гавраил, когото преди това бях видял във видение, долетя към мен по време на вечерното принасяне.*

21а- Времето, избрано от Бог за посещението на Гавраил, е това на вечерното принасяне, тоест това на вечното жертвоприношение на агне, което пророкува *вечер и сутрин* бъдещото доброволно принасяне на съвършено свято и невинно тяло на Исус Христос. Той ще умре разпнат, за да изкупи греховете на единствените си избраници, които съставляват неговия единствен истински народ. Следователно връзката с откровението, което ще бъде дадено по-долу, на Даниил, е установена.

Край на молитвата: Божият отговор

Дан 9:22 *Той ме научи и ми говори. Той ми каза: Даниел, дойдох сега, за да отворя вашето разбиране.*

22а- Изразът „отворете разузнаването си“ означава, че дотогава разузнаването е било затворено. Ангелът говори по темата за Божия спасителен план, който е бил скрит до момента на срещата му с избрания от Бога пророк.

Дан 9:23 *Когато започнахте да се молите, словото излезе и аз дойдох да ви кажа; защото ти си любим. Обърнете внимание на думата и разберете видението!*

23а- *Когато започнахте да се молите, словото излезе*

Небесният Бог беше организирал всичко, моментът на срещата в часа на вечността и ангел Гавриил обозначава Христос със „Словото“, както Йоан ще направи в началото на своето Евангелие: Словото стана плът . Ангелът идва, за да му обяви „Словото“, което означава, че той идва, за да му обяви идването на Христос, пророкувано от Мойсей според Второзаконие 18:15 до 19: *Господ, вашият Бог, ще ви издигне измежду вас , „между братята си пророк като мен: ще го слушате! Така той ще отговори на молбата, която отправихте към ГОСПОДА, вашия Бог, на Хорив в деня на събранието, когато казахте: Да не чувам вече гласа на ГОСПОДА, моя Бог, и да не виждам вече този голям огън, за да не умра. Господ ми каза: Това, което казаха, е добро. **Ще издигна за тях измежду братята им пророк като теб ще туря думите си в устата му и той ще им говори каквото му заповядам . И ако някой не се вслуша в думите ми, които говори от мое име, ще го държа отговорен . Но пророкът, който има дързостта да говори от мое име дума, която не съм му заповядал да говори, или който говори от името на други богове, този пророк ще бъде наказан със смърт.***

Този текст е основен за разбирането на вината на евреите в техния отказ от Месията Исус, защото той отговаря на всички критерии, пророкувани за неговото идване. Взет сред хората и предавател на божественото слово, Исус отговаря на това описание и чудесата, които извършва, свидетелстват за божественото действие.

23б- *за теб си любим*

Защо Бог обича Даниел? Просто защото Даниел го обича. Любовта е причината Бог да създаде живот за свободни създания пред него. Неговата нужда от любов е оправдала много високата цена, която той ще трябва да плати, за да я получи от някои от своите човешки земни създания. И с цената на смъртта му, която той ще трябва да плати, онези, които ще избере, ще станат негови вечни спътници.

23с- *Обърнете внимание на думата и разберете видението!*

Коя е думата, думата на ангела или божественото „Слово“, скрито в Христос? Това, което е сигурно е, че и двете са възможни и се допълват, защото видението ще се отнася до „Словото“, което ще дойде в плът в Исус Христос. Следователно разбирането на посланието е от изключителна важност.

Пророчеството за 70 седмици

Дан 9:24 *Седемдесет седмици са определени за твой народ и за твой свят град, за да спре престъпленията и да сложи край на греховете, да изкупи беззаконието и да донесе вечна правда, да запечата видението и пророка и да помаже Светая Светих.*

24a- *Седемдесет седмици са отсечени от твой народ и от твой свят град*

Еврейският глагол "hatac" означава в първия смисъл да режа или нарязвам ; и само в преносен смисъл „да определя или коригира“. Запазвам първото значение, защото то дава смисъл на това действие на Авраам, който конкретизира съюза си с Бог чрез жертвоприношение, в Битие 15:10: *Авраам взе всички тези животни, разряза ги по средата и сложи всяко парче едно към другият; но той не сподели птиците* . Този ритуал илюстрира съюза между Бог и неговия слуга. Ето защо този глагол „да режа“ ще приеме пълното си значение в „съюза, сключен с мнозина за една седмица“ в стих 27. Тези „много“ са националните евреи, за чиято полза е ползата от вярата в разпнатия Христос представени първи. Вторият интерес на този глагол за изрязване е, че 70-те седмици от годините на тази глава 9 са изрязани на „2300 вечер-сутрин“ от Дан.8:14. И от тази хронология излиза поука, която поставя християнската вяра пред еврейската. По този начин Бог ни учи, че в Исус Христос той дава живота си, за да го предложи като изкупление за всеки вярващ, достоен за неговото спасение в цялото човечество. Старият завет трябваше да изчезне, когато Исус проля кръвта си, за да наруши новия си завет с избраните от цялата земя.

Книгата на Данаил има за цел да учи на това универсално спасение, като ни представя обръщането на съвременните царе на Даниил; Навуходоносор, мидянинът Дарий и персиецът Кир.

Съобщението е тържествено предупреждение, което заплашва еврейския народ и техния свещен град Ерусалим, на когото е даден краен срок от 70 седмици. Тук отново кодът на Ezé.4:5-6 дава един ден за една година, продължителността представлява всичките 490 години. На Даниел сигурно му е трудно да разбере значението на заплаха срещу неговия град, който вече е в руини.

24b- *да спре прегрешенията и да сложи край на греховете*

Представете си какво минаваше през ума на Данаил, чувайки тези неща, когато току-що беше призовал Бог в молитва за прошка на греховете му и греховете на неговия народ. Той бързо ще разбере какво е. Но ние самите разбираме добре изразеното божествено изискване. Бог иска да получи от Своите избрани, че Той спасява, че те вече не съгрешават, че те прекратяват престъпленията си на неговите закони, като по този начин слагат край на греховете в съответствие с това, което ще бъде написано от апостол Йоан в 1 Йоаново 3: 4: *Всеки, който греши, престъпва закона, а грехът е престъплението на закона* . Тази цел е насочена към хората, които трябва да се борят със злата си природа, за да не грешат повече.

24c- *да изкупи беззаконието и да донесе вечна справедливост*

За евреина Даниил това послание напомня за обряда на „деня на умилостивението“, ежегоден празник, на който празнуваме премахването на

греховете чрез жертвоприношението на козел. Този типичен символ на греха представлява Гърция в Дан.8 и присъствието му поставя пророчеството в духовната атмосфера на този „ден на изкуплението“. Но как смъртта на една коза може да премахне греховете, ако смъртта на други животни, принасяни в жертва през годината, не е успяла да ги премахне? Отговорът на тази дилема е даден в Евреи 10:3 до 7: *Но споменът за греховете се подновява всяка година чрез тези жертви; защото е невъзможно кръвта на бикове и козли да премахне греховете* . Затова Христос, влизайки в света, каза: *жертва и принос не искаш, но тяло си създал за Мене* ; *Не сте приели всеизгаряния или жертви за грях. Тогава казах: Ето, идвам (в свитъка на книгата се говори за мен), за да направя, Боже, твоята воля* . Обясненията, дадени от апостол Павел, са много ясни и логични. От това следва, че Бог е запазил за себе си, в Исус Христос, делото на изкуплението на греховете, обявени от ангел Гавриил на Данаил. Но къде беше Исус Христос в този ритуал на „деня на изкуплението“? Неговата съвършена лична невинност, която символично го превръща в пасхалния Божи агнец, който отнема греховете на света, поема отговорността за греховете на своите избрани, символизиращи от козела на ритуала на изкуплението. Агнето беше скрито от козата, така че агнето умря за козата, за която се беше погрижил. Като прие смъртта си на кръста, за да изкупи греховете на своите избрани, грехове, за които той беше отговорен, в Христос Бог им даде най-красивото доказателство за любовта си към тях.

24d- *и донесе вечна справедливост*

Това е щастливата последица от смъртта на спасителя Месия. Тази праведност, която човекът, след Адам, не можеше да произведе, се приписва на избраните, така че чрез тяхната вяра в тази демонстрация на божествена любов, чрез чиста благодат, съвършената праведност на Исус Христос да може да им бъде вменена първоначално... до битката вярата побеждава греха. И когато това изчезне напълно, се казва, че справедливостта на Христос е предадена. Ученикът става като своя Учител. На тези доктринални основи е изградена вярата на апостолите на Исус. Преди времето и тъмните сили да ги трансформират, разширявайки по този начин тесния път, научен от Исус Христос. Тази *праведност* ще бъде *вечна* само за верните избрани, тези, които чуват и отговарят в покорство на Божиите праведни изисквания.

24-ти- *за запечатване на видението и пророка*

Или, така че видението да се изпълни чрез появата на обявения пророк. Глаголът за запечатване напуска за печата на Бог, който по този начин дава на пророчеството и на пророка, който ще се представи, пълен и неоспорим божествен авторитет и легитимност. Делото, което предстои да бъде извършено, е подпечатано с неговия божествен царски печат. Символичното число на този печат е „седем: 7“. Той също така обозначава пълнотата, която характеризира природата на Бог-Създател и тази на неговия Дух. Основата на този избор е изграждането на неговия проект в продължение на седем хиляди години, поради което той разделя времето на седмици от седем дни като седемте хиляди години. Следователно

пророчеството за 70-те седмици дава роля на числото (7), печата на живия Бог в Откр.7. Стиховете, които следват, ще потвърдят важността на това число „7“.

24f- *и да помажеш Светая Светих*

Това е помазанието на Светия Дух, което Исус ще получи по време на своето кръщение. Но нека не се заблуждаваме, гълъбът, който кацна върху него от небето, имаше само една цел, тази да убеди Йоан, че Исус наистина е обявеният Месия; небето свидетелства за него. На земята Исус винаги е бил Христос и под формата на избрани въпроси, задавани на свещениците, учението му в синагогата на 12-годишна възраст е доказателство за това. За неговия народ, сред който е роден и израснал, официалната му мисия трябваше да започне при кръщението му през есента на 26 г. и той трябваше да предаде живота си през пролетта на 30 г. Заглавието Светая Светих обозначава с достойнство, тъй като той въплъщава във формата на плът живия Бог, който ужасяваше евреите по времето на Мойсей. Но живият Светая Светих имаше материален символ на земята; най-святото място или светилището на храма в Йерусалим. Това беше символ на небето, това измерение, недостъпно за човечеството, където стоят Бог и неговите ангели. Седалище на божествен съд и място на своя трон, Бог като Съдия очакваше кръвта на Христос, за да потвърди опрощението на греховете на избраните, избрани по време на 6-те хилядолетия, определени за този избор. Смъртта на Исус по този начин изпълни най-големия „празник на изкуплението“. Прощката е получена и всички древни жертви, одобрени от Бог, са утвърдени. Помазанието на Светая Светих се извършваше в Деня на умилостивението чрез пръскане с кръвта на убития козел върху умилостивището, олтар, поставен над ковчега, съдържащ престъпените Божии заповеди. За това действие веднъж годишно първосвещеникът беше упълномощен да проникне отвъд завесата на разделението, в най-святото място. Така след възкресението си Исус донесе на небето изкуплението на своята кръв, за да получи господство, легитимността да спаси своите избрани чрез приписването на своята справедливост и правото да осъди непокаяните се грешници, включително злите ангели и техния водач Сатана, дявола. Светая светих, обозначаваща също небето, кръвта, пролята от Исус на земята, ще му позволи в Михаил да изгони дявола и неговите демони от небето, нещо, разкрито в Откр.12:9. Следователно грешката на еврейските религиозни хора беше да не разберат пророческия характер на годишния „ден на изкуплението“. Те погрешно вярваха, че животинската кръв, предложена на този празник, може да потвърди значението на друго животно, пролято през годината. Човек, създаден по Божия образ; животното, произведено от земния живот, как можем да оправдаем равенството на стойността за двата вида?

Бидейки Бог, самият Исус Христос беше маслото на помазанието като Светия Дух и при възнасянето си на небето той носи със себе си помазанието на своята легитимност, спечелена на земята.

Ключът към изчисленията

Дан 9:25 *И така, познайте и разберете! От времето, когато словото обяви, че Ерусалим ще бъде възстановен за Помазаника, за Лидера, преди седем седмици и шестдесет и две седмици, местата и рововете ще бъдат възстановени, но в трудни времена.*

25а- *Знайте това тогава и разберете!*

Ангелът е прав да покани Даниел на внимание, защото той се обръща към данни, които изискват голяма духовна и интелектуална концентрация; защото ще трябва да се направят изчисления.

25б- **От времето** , когато словото обяви, че Ерусалим ще бъде възстановен **до Помазаника, до Лидера**

Само тази част от стиха е от изключително значение, защото обобщава целта на видението. **Бог дава на Своя народ, който чака своя Месия, средствата да разберат през коя година той ще им се представи .**

И този момент, когато словото обяви, че Ерусалим ще бъде възстановен, трябва да се определи според продължителността на пророкуваните 490 години. За този указ за реконструкция в книгата на Ездра намираме три възможни указа, наредени последователно от трима персийски царе: Кир, Дарий и Артаксеркс. Оказва се, че указът, установен от последния през – 458 г., позволява кулминацията на 490 години в 26 година от нашата ера. Следователно този указ на Артаксеркс трябва да бъде запазен, като се вземе предвид сезонът, в който е написано: пролет според Esd.7:9: *той напусна Вавилон на първия ден от първия месец и пристигна в Йерусалим на първия ден от петия месец, добрата ръка на неговия Бог беше върху него .* Годината на царския указ е дадена в Ездра.7:7: *Много от децата на Израел, свещеници и левити, певци, вратари и нетинци, също дойдоха в Ерусалим в седмата година на цар Артаксеркс .*

Заминаването на декрета е пролет, Духът цели за своето пророчество, Великден на пролетта, където Исус Христос умря разпнат. Изчисленията ще ни доведат до тази цел.

25с- *преди седем седмици и шестдесет и две седмици, местата и изкопите ще бъдат възстановени, но в трудни времена.*

Първоначално имаме 70 седмици. Ангелът предизвиква 69 седмици; 7 + 62. Първите 7 седмици кулминират във времето на възстановяване на Ерусалим и храма, в нещастни времена, защото евреите работят под постоянното бедствие на арабите, които са дошли да се заселят в района, освободен от тяхното депортиране. Този стих от Неем.4:17 описва добре ситуацията: *Тези, които построиха стената, и тези, които носеха или товареха товара, работеха с едната ръка и държаха оръжие в другата .* Това е детайл, който се уточнява, но основният се намира в 70-та ^{седмица} .

70^{-та} седмица

Дан 9:26 *И след шестдесет и двете седмици един Помазаник ще бъде отсечен и той няма да има наследник, нищо за него. Хората на един владетел, който идва, ще унищожат града и свято е и краят им ще дойде като от потоп; Решено е опустошенията да продължат до края на войната.*

26а- *След шестдесет и двете седмици един Помазаник ще бъде отсечен*

Тези 62 седмици са предшествани от 7 седмици , което означава, че истинското послание е „след 69-те седмици“ *един помазан ще бъде отсечен* , но не всеки помазан, този, който е обявен по този начин, олицетворява самото божествено помазание. Използвайки формулата „ *а помазан* ”, Бог подготвя еврейския народ за срещата му с един обикновен на вид човек, далеч от божествените ограничения. В съответствие със своята притча за лозарите, Човешкият син, син на господаря на лозето, се представя пред лозарите, след като изпраща своите пратеници, които са го предшествали и с които са се отнасяли зле. От човешка гледна точка Исус е само *помазаник* , който се представя след други помазаници.

Ангелът каза „ *след* “ общата продължителност от 69 седмици, като по този начин посочи ^{70-та} . Така, стъпка по стъпка, данните на ангела ни насочват към пролетната Пасха на 30-та година, която ще бъде разположена в средата на тази 70-та ^{седмица} от дневните години.

26б- *и той няма да има наследник за него*

Този превод е още по-нелегитимен, тъй като неговият автор, L.Segond, уточнява в полето, че буквалният превод е: *никой за него* . И за мен буквалният превод ме устройва идеално, защото казва какво наистина се е случило в часа на неговото разпятие. Библията свидетелства, че самите апостоли са престанали да вярват, че Исус е очакваният Месия, защото, както и останалата част от еврейския народ, те са чакали месия воин, който ще изхвърли римляните от страната.

26с- *Хората на лидер, който ще дойде, ще унищожат града и светилището на светилището*

Това представлява Божият отговор на наблюдаваното еврейско национално неверие: *никой за него* . Възмущението срещу Бог ще бъде окончателно заплатено чрез унищожаването на Йерусалим и неговата фалшива *святост* ; защото от 30-та година не е имало повече *святост* на еврейската земя; светилището вече не е едно. За това действие Бог използва римляните, тези, чрез които еврейските религиозни лидери разпнаха Месията, без да смеят и не могат да го направят сами, докато знаеха, без тях, да убият с камъни дякон Стефан „три години и шест месеца “ по късно.

26д- *и краят му ще дойде като потоп*

Ето защо през 70 г., след няколко години римска обсада, Йерусалим падна в ръцете им и изпълнени с унищожителна омраза, оживени от божествен плам, те трескаво унищожиха, както беше обявено, града и светостта, която вече не съществуваше, *докато там не остана камък върху друг* , както Исус беше обявил преди смъртта си в Мат.24:2: *Но той им каза: Виждате ли всичко това? Истина ви казвам, тук няма да остане камък върху камък, който да не се събори* .

26-ти - *решено е опустошенията да продължат до края на* ^{войната}

В Матей 24:6 Исус каза: *Ще чуετε за войни и слухове за войни: внимавайте да не се смущавате, защото тези неща трябва да се случат. Но това още няма да е краят. След римляните войните продължават през двете хиляди години на християнската ера и дългото време на мир, на което*

се радваме след края на Втората световна война, е изключително, но програмирано от Бог. По този начин човечеството може да произведе плодовете на своето извращение до края на своите фантазии, преди смъртно да плати цената.

Въпреки това, ние не трябва да забравяме, когато говорим за римляните, че тяхното папско наследство ще продължи делата на езическия „*опустошител или запустител*” и до края на войната, водена срещу избраните на Христос Бог.

Дан 9:27 Той ще склучи силен завет с мнозина за една седмица и за половината от седмицата ще спре жертвата и зърнения принос; И [ще има] на крилото на мерзостите запустение и дори до изстребление (или пълно унищожение), и то ще бъде разбито, [според] това, което е постановено, в пустата [земя].

27а- Той ще склучи силен съюз с много за една седмица

Духът пророкува установяването на новия завет; тя е солидна, защото става основата на спасението, предлагано до края на света. Под термина много, Бог се насочва към еврейските граждани, неговите апостоли и първите му еврейски ученици, които ще влязат в неговия завет през последните **седем години** от крайния срок, даден на еврейската нация официално да приеме или отхвърли разпнатия Месия. Именно този завет е „*разрязан*” в стих 24 между Бог и покаяните се еврейски грешници. През есента на 33 г. края на тази последна седмица ще бъде белязан от този друг несправедлив и отвратителен акт, представен от убиването с камъни на Стефан, новия дякон. Единствената му грешка беше да казва на евреите истини, които те не можеха да понесат да чуят, докато Исус слагаше думите си в устата му. Виждайки убит последовател на неговата кауза, Исус записва официалния национален отказ от неговото ходатайство. От есента на 33 г. еврейските бунтовници подхранваха римския гняв, който беше изпразнен от блок върху Йерусалим през 70 г.

27б- и за **половината седмица** той ще накара жертвата и приносът да спрат

Този момент в средата или *половината от седмицата* е пролет 30, насочена от пророчеството за 70 седмици. Това е моментът, в който всички действия, цитирани в стих 24, са изпълнени: **Край на греха, неговото изкупление, идването на пророка, който изпълнява видението чрез установяване на своята вечна справедливост и помазанието на възкръсналия Христос, който се възнеса на небето Победоносен и Всемогъщ.** Изкупителната смърт на Месията е спомената тук под аспекта на последствие, което води след себе си: окончателното прекратяване на животинските *жертви и приносите*, правени вечер и сутрин в еврейския храм, но също и от сутрин до вечер, за греховете на хората. Смъртта на Исус Христос прави остарели животинските символи, които го предобразяват в стария завет, и това е съществената промяна, причинена от неговата жертва. Разкъсването на завесата на храма, което Бог извършва в момента, когато Исус умира, потвърждава окончателното прекратяване на земните религиозни обреди, а разрушаването на храма през 70 г. затвърждава това

потвърждение. На свой ред годишните еврейски празници, всички пророчески за неговото идване, трябваше да изчезнат; но в никакъв случай, практиката на седмичната събота, която получава в тази смърт своето истинско значение: тя пророкува селестиалната почивка на седмото хилядолетие, която чрез своята победа Исус Христос получава за Бог и Неговите истински избрани, на които той приписва своя съвършен вечната справедливост, цитирана в стих 24.

Началото на тази „*седмица*“ от дни-години се случва през есента на 26 с кръщението на Исус, който беше кръстен от Йоан Кръстителя.

27с- *И* [ще има] *на крилото на мерзостите на запустението*

Съжаляваме, но тази част от стиха е лошо преведена във версията на L.Segond, тъй като е изтълкувана погрешно. Като взема предвид откровенията, предоставени в Апокалипсиса на Йоан, представям моя превод на еврейския текст, който други преводи потвърждават. Изразът „*на крилото*“, символ на небесния характер и господство, предполага религиозна отговорност, която е насочена директно към папския Рим, който „*се издига*“ в Дан.8:10-11, и неговите религиозни съюзници от последните дни. *Орловите крила* символизират върховното издигане на императорската титла, например *лъвът с орлови крила*, който се отнася до цар Навуходоносор или за самия Бог, който носи на *орлови крила* своя еврейски народ, когото избави от египетско робство. Всички империи са приели този символ на орела, *включително* през 1806 г. Наполеон 1-ви, което ще бъде потвърдено от Аро.8:13, след това пруските и германските императори, като последният е диктаторът А. Хитлер. Но оттогава САЩ също имат този имперски орел върху зелените пари на националната си валута: долара.

Изоставяйки предишната тема, Духът се връща към любимия си враг: Рим. След земната мисия на Исус Христос, целевият актьор на *мерзостите*, които *причиняват* окончателното запустение на земята, наистина е Рим, чиято езическа имперска фаза току-що е унищожила Ерусалим през 70 г. в стих 26. И действието на извършване на „*мерзостите на запустението*“ ще продължи във времето до края на света. Гнусотиите, в множествено число, следователно се дължат на първо място на императорския Рим, който ще преследва избраните вярващи, като ги умъртвява на зрелищни „етапи“, за да забавлява кръвожадния римски народ, неща, които ще спрат през 313 г. Но друго мерзостта идва след това и се състои в слагането на край на практикуването на седмия ден събота, 7 март 321 г.; това действие все още се приписва на Римската империя и нейния императорски лидер Константин¹. С него Римската империя попада под господството на византийските императори. През 538 г., на свой ред, император Юстиниан 1-ви ^{извършва} друга *мерзост*, като установява на своето римско седалище папския режим на Вигилий 1-ви² това удължаване на *мерзостите* до края на света трябва да се припише на тази фаза на папския закон, който Бог има осъден от Дан.7. Спомняме си, че името „*малък рог*“ обозначава двете доминиращи фази на Рим в Дан.7 и Дан.8. Бог вижда в тези две последователни фази само непрекъснатостта на едно и също отворително дело.

Проучването на предишните глави ни позволи да идентифицираме различните видове мерзости, които този стих му приписва.

27d- *и до изтребление (или пълно унищожение) и ще бъде разбито , [според] това, което е постановено, в пустата [земя] .*

„ Тя ще бъде счупена [според] това, което е постановено ” и разкрито в Дан.7:9-10 и Дан.8:25: *Поради просперитета си и успеха на своите хитрости, той ще има арогантност в сърцето си, ще извърши много хората, които са живели мирно, ще загинат и той ще се надигне срещу началника на началниците; **но ще се счупи без усилието на никоя ръка.***

Текстът на иврит предлага тази божествена мисъл, различна от сегашните преводи.

Този нюанс се основава на Божия проект да хвърли вината на хората върху планетата Земя, на която живеят; какво ни учи Откр.20. Нека отбележим факта, че фалшивата християнска вяра игнорира този божествен проект, който ще се състои в изтребването на хората от лицето на земята при славното завръщане на Христос. Пренебрегвайки откровенията, дадени в Откровение 20, те чакат напразно установяването на Христовото царство на земята. Въпреки това, пълното унищожаване на повърхността му е планирано тук и в Rev.20. Завръщането в слава на победоносния Христос в цялата му божественост ще върне на земята нейния хаотичен вид от началото на нейната история, описана в Битие 1. Гигантски земетресения ще я разтърсят и тя ще се върне под името бездна в своето хаотично състояние „безформена “ и *празен* ”, „tohu wa bohu”, инициал. На нея няма да остане жив човек, но тя ще бъде *затворът* на дявола, изолиран върху нея за *хиляда години* до часа на неговата смърт.

На този етап от изследването трябва да предоставя допълнителна информация относно „70-та ^{седмица}“, която току-що беше проучена. Неговото изпълнение в пророчески дни-години е съчетано с буквално изпълнение. Защото благодарение на свидетелството на еврейския календар, ние знаем конфигурацията на Великденската седмица на 30 година. Нейният център беше сряда в навечерието на случайната събота, оправдана от еврейската Пасха, която през тази година се падаше в четвъртък. Така можем напълно да реконструираме хода на тази Пасха, по време на която Исус умря. Арестуван във вторник вечерта, съден през нощта, Исус беше разпнат в сряда сутринта в 9 часа. Изтича в 15 часа. Преди 18 часа Йосиф от Ариматей постави тялото му в гробницата и отмести камъка, който я затваряше. Отминава Великденската събота в четвъртък. В петък сутринта благочестивите жени купуват подправки, които приготвят през деня, за да балсамират тялото на Исус. Вечерта в петък в 18 часа започва седмичната събота, една нощ денят преминава в почивка, осветена от Бога. А в събота вечерта от 18 ч. започва първият ден от светската седмица. Нощта минава и на разсъмване жените отиват при гроба с надеждата да намерят някой, който да отвали камъка. Намират камъка отместен и гробницата отворена. Влизайки в гроба, Мария Магдалена и Мария, майката на Исус, виждат

седнал ангел, който им казва, че Исус е възкръснал, ангелът им казва да отидат и да предупредят братята му, неговите апостоли. Докато се задържа в градината, Мария Магдалена вижда мъж, облечен в бяло, когото приема за градинар; в размяната тя разпознава Исус. И тук, много важен детайл, който разрушава много разпространено вярване, Исус казва на Мария: „ *Още не съм се върнал при моя Отец* “. Крадецът, който беше на кръста, и самият Исус не влязоха в рая, Божието царство, в същия ден на тяхното разпъване, тъй като цели 3 дни по-късно Исус все още не се е върнал на небето. Та мога ли да кажа в името на Господа, нека мълчат онези, които нямат какво да кажат от Него! За да не се налага един ден да търпиш присмех или срам.

Второто нещо е да се възползваме от датата – 458 г., която за първи път отбелязва началото на 70-те седмици от дневните години, определени за еврейския народ, на който Бог е дал два основни знака за идентичност: съботата и обрязването на плътта.

Според Рим.11 новопокръстените езичници, влезли в новия завет, са присадени към еврейския и еврейския корен и ствол. Но основите на новия съюз са чисто еврейски и Исус припомни това в Йоан 4:22: *Вие се покланяте на това, което не знаете; ние се покланяме на това, което знаем, защото спасението идва от евреите*. Днес това послание придобива жива актуалност, защото Исус го отправя към фалшиво обърнатите езичници през всички епохи. За да ги съсипе по-добре, дяволът ги тласна да мразят евреите и техния съюз; което ги отвърна от Божиите заповеди и неговата свята събота. Затова трябва да поправим тази грешка и **да погледнем на новия завет с еврейска идентичност**. Апостолите и новопокръстените еврейски ученици са тези „ *много* “, които правят *солиден съюз с Исус*, в Дан.9:27, но тяхната основа остава еврейска, те също са загрижени за началото на периода на „ *70-те седмици* “ дадено от Бог на еврейската нация да приеме или отхвърли стандарта на новия завет, основан на човешката кръв, пролята доброволно от Исус Христос. В дедукция от тези разсъждения датата – 458 става началото на „2300 вечерта-сутрин“ от Дан.8:14.

В края на тази дълга пророческа продължителност, 2300 години, три неща трябваше да спрат според Дан.8:13.

- 1- вечното свещеничество
- 2- опустошителния грях
- 3- преследването на светостта и армията.

Идентифицирани са трите неща:

- 1- вечното земно свещеничество на папата
- 2- останалата част от първия ден преименувана: неделя.
- 3- Преследването на християнската святост и светци, граждани на небесното царство.

Тези промени имаха за цел:

- 1- Възстановете на Исус Христос неговото свято вечно селестиално свещеничество.
- 2- Възстановете целия божествен закон, включително 7-ия ден съботна почивка

3- Вижте края на гоненията срещу християнската святост и светци.

Предложеното изчисление за "2300 вечер-сутрин" започва от датата - 458, край на тази продължителност завършва през пролетта на 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. В това изчисление имаме цели 1842 години, към които трябва да добавим +1, за да обозначим пролетта в началото на 1843 г., където завършва пророкуваното „2300 вечер-сутрин“. Тази дата бележи началото на завръщането на намесата на Бог, който по този начин иска да освободи своите истински светии от религиозните лъжи, наследени от Римския папски католицизъм в продължение на 1260 години. По този начин, поемайки инициативата за създаване на духовно пробуждане в САЩ, където протестантите са намерили убежище, Духът вдъхновява у Уилям Милър интерес към пророчеството от Даниил 8:14 и две последователни предложени дати обявяват завръщането на Исус Христос, първата за пролетта на 1843 г., втората за есента на 1844 г. За него пречишването на светилището означава, че Исус се завръща, за да пречисти земята. След две разочарования на насрочените дати, Духът дава знак на най-упоритите, участвали в двете изпитания на вярата. Небесно видение получи сутринта на 23 октомври 1844 г. един от светиите, който пресичаше полята. Небето се отвори към сцена, показваща Исус Христос като първосвещеник, който служи в небесното светилище. Във видението той премина от свящото място до най-свящото място. Така след 1260 години тъмнина, Исус Христос се свърза отново със своите верни, сортирани от двете последователни изпитания.

- 1- **Възобновяването на вечния** . Следователно чрез това видение Бог официално си върна контрола над своето вечно селестиално свещеничество на 23 октомври 1844 г.
- 2- **Завръщането на съботата** . През същия месец друг от светиите започна да спазва седмия ден събота, след посещение на г-жа Рейчъл Оукс, която му даде брошура от нейната църква: „Баптистите от седмия ден“. Един по един, с течение на времето, светиите, избрани от двата теста, също приеха седмия ден събота. Ето как Бог сложи край на опустошителния грях, установен от езическия Рим, но узаконен от папския Рим под името му „Неделя“.
- 3- **Спиране на преследванията** . Третата тема засяга светостта и християните, преследвани в продължение на 1260 години. И там отново, през 1843 и 1844 г., религиозният мир царува навсякъде в западния свят, засегнат от пророчеството. Това е така, защото революционна Франция заглуши с гилотината си отговорните за извършените религиозни злоупотреби. Така след последните кървави години на наказанието на религиозните *прелюбодейци* според Аро.2:22-23, в края на 1260 години, започнали през 538 г., датата, свързана с премахването на вечния *чрез* установяването на папския режим, т.е. през 1798 г. цари религиозният мир. И установената свобода на съвестта позволява на светиите да служат на Бога според техния избор и тяхното знание, че Бог ще се умножи. През 1843 г. ,

святостта и армията на светиите , тези граждани на небесното царство, избрани от Исус Христос, вече не са преследвани, както е обявено в пророчеството на Даниил 8:13-14.

Всички тези преживявания бяха организирани и ръководени от Всемогъщия Бог, който в пълна невидимост ръководи умовете на хората, така че те да изпълнят неговите планове, цялата му програма, до края на света, когато неговият избор на избрани ще приключи. От всичко това излиза, че човекът не избира да почита съботата и нейната светлина, Бог е този, който му дава тези неща, които му принадлежат като знак за неговото одобрение и истинската му любов към него, както учи Езе. .20:12 -20: *Дадох им и моите съботи като знак между мен и тях, за да познаят, че Аз съм ГОСПОД, който ги освещавам... Осветете моите съботи и те да бъдат между мен и вас един знак, чрез който известно е, че Аз съм Господ вашият Бог* . Тъй като той е този, който търси изгубената си овца, нека бъдем сигурни, че никой избран служител няма да пропусне обаждането.

В Дан.8, в уникалния отговор, който Бог дава в стих 14 на въпроса в стих 13, думата „ *святост* “ се вписва идеално, защото светостта обикновено се отнася до всичко, което е Божия собственост и което го засяга особено. Такъв беше случаят с неговото *вечно* небесно свещеничество, с неговата *осветена събота* от основаването на света в деня след сътворението на Адам и с *неговите свети*и , неговите верни избраници.

Преживяванията, пророкувани в Даниил 8:13-14, се изпълниха между 1843 г., когато божественият указ влезе в сила, и есента на 1844 г., като и двете се основават на очакването за завръщането на Исус Христос на тези дати, така че разчитайки на идеята за идването на Исус Христос, съвременниците на това преживяване дадоха на участниците, които бяха последователи на тези очаквания, името „адвентисти“, от латинското „adventus“, което точно означава „пришествие“. Ще открием това „адвентно“ преживяване в глава 12 на тази книга на Данаил, където Духът ще подчертае важността на този последен формализиран „завет“.

Данаил 10

Дан 10:1 В третата година на Кир, цар на Персия, беше разкрито слово на Даниил, чието име беше Валтасасар. Тази дума, която е вярна, известява голямо бедствие. Той слушаше тази дума и разбра видението.

1а- В третата година на Кир, цар на Персия, беше разкрито слово на Даниил, чието име беше Валтасазар

Кир 2 царува от – 539 г. Следователно датата на видението е – 536 г.

1б- Тази дума, която е вярна, известява голямо бедствие.

Този термин, голямо бедствие, обявява клането в голям мащаб.

1с- Той слушаше тази дума и разбра видението.

Ако Данаил разбра значението, ние също ще го разберем.

Дан 10:2 В това време аз, Даниил, оплаквах три седмици.

Този личен траур , който засяга Даниил, потвърждава погребалния характер на клането, което ще бъде извършено, когато се случи голямото обявено бедствие.

Дан 10:3 Не ядох никакво лакомство, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито се помазах, докато не се изпълниха трите седмици.

Тази подготовка на Данаил, който търси увеличена святост, пророкува драматичната ситуация, която ангелът ще пророкува в Дан.11:30.

Дан 10:4 На двадесет и четвъртия ден от първия месец бях при голямата река Хидекел.

Hiddékel носи името Тигър на френски. Това е *реката*, която напоява Месопотамия с Ефрат, която пресича и напоява халдейския град *Вавилон* поради наказаната гордост на цар Навуходоносор. Даниел не можа да го разбере, но това пояснение беше предназначено за мен. Защото едва през 1991 г. направих известни истинските обяснения на Данаил 12, където река **Тигър** ще играе ролята на „ **тигър**“, който яде човешки души. Едно изпитание на вярата е илюстрирано с нейното опасно преминаване. Само избраните могат да го преминат и да продължат пътуването си с Исус Христос. Това отново е изображение, копирано от преминаването на Червено море от евреите, невъзможно и фатално преминаване за египетските грешници. Но този, който Даниил 12 споменава, избира последните избрани „адвентисти“, чиято мисия ще продължи до завръщането на Христос. Последният от тях ще преживее последното **голямо бедствие**, неговата крайна форма, която ще изисква намесата на Христос в мощно и славно спасително и отмъстително завръщане.

Първото бедствие, обявено на Даниил, е споменато в Дан.11:30. Отнася се за еврейския народ от древността, но друго подобно *бедствие* ще бъде обявено от аналогичен образ в Откр.1. Това ще стане след Третата световна война, в която *една трета от хората ще бъдат убити*. И този конфликт е представен в Откр.9:13 до 21 чрез символи, но е развит на ясен език в тази книга на Данаил в края на глава 11 в стихове 40 до 45. Така че ще намерим последователно, в тази глава 11, голямото бедствие на евреите, след това в Дан.12:1, голямото бедствие, което ще се насочи към избраните от християнството и верните евреи от последното време, които ще се обърнат към Христос. Това бедствие е споменато там под термините „времена на беда“ и основният фокус ще бъде практикуването на осветената от Бога събота.

Сравнение на двете видения за предсказаните бедствия

1- Към децата на народа на Даниил от стария завет: Дан.10:5-6.

2- Към децата на народа на Даниил от новия завет: Откр.1:13-14.

За да оценим напълно интереса, който трябва да отдадем на тези две бедствия, трябва да разберем, че въпреки че те следват едно след друго във времето, първото е тип, който пророкува второто, което ще бъде насочено към завръщането на Исус Христос, последният верен Божи децата от типа на Данаил и тримата му другари. След десетилетия на мир, последван от ужасна и ужасно разрушителна атомна война, денят за почивка Римска неделя ще бъде наложен от универсалното правителство, организирано от оцелелите от бедствието. Тогава отново смъртта ще застраши живота на верните избрани, както в дните на Даниил, Ханания, Мисаил и Азария; и както по времето на „Макавеите“ през –168 г., към които е насочено **бедствието**, обявено в тази глава на Даниил; и в крайна сметка, последните адвентисти, останали верни на седмия ден събота през 2029 г.

Но преди това последно изпитание, дългото папско управление от 1260 години вече ще е накарало множество същества да умрат в името на Бог.

В обобщение, разбирането на посланието, предадено от това видение, дадено на Данаил, ще ни позволи да разберем значението на това, което той дава на Йоан в Откр.1:13 до 16.

Дан 10:5 *И вдигнах очите си и видях, и ето, имаше човек, облечен в ленени дрехи, който имаше на кръста си златен пояс от Уфаз.*

5a- *имаше човек, облечен в лен*

Делото на справедливостта, символизирано от лепеното платно, ще бъде извършено от Бог чрез човешко същество. В описания образ Бог приема външния вид на гръцкия цар Антиохос 4, известен като Епифан. Той ще бъде гонителят на евреите между – 175 и – 164, продължителността на неговото управление.

5b- *със златен пояс на Уфаз на кръста*

Поставен върху бърбреците, коланът обозначава принудена истина. Освен това, златото, от което е направено, идва от Уфаз, което в Йер.10:9 е насочено към езическата му идолопоклонническа употреба.

Дан 10:6 *Тялото му беше като хризолит, лицето му светеше като светкавица, очите му бяха като огнени пламъци, ръцете и нозете му бяха като полиран месинг, а звукът на гласа му беше като глас на множество.*

6a- *Тялото му беше като хризолит*

Бог е авторът на видението, но той обявява идването на езически бог, следователно този славен свръхестествен аспект.

6b- *лицето му светна като светкавица*

Гръцката идентичност на този Бог е потвърдена. Това е Зевс, гръцкият бог на цар Антиохос 4. Светкавицата е символ на олимпийския бог Зевс; богът на олимпийските богове от гръцката митология

6c- *очите му бяха като огнени пламъци*

Той ще унищожи това, което гледа и не одобрява; очите му ще бъдат насочени към евреите според Дан.11:30: *... той ще погледне онези, които са изоставили светия завет.* Бедствието не идва без причина, вероотстъпничеството осквернява хората.

6d - *ръцете и краката му изглеждаха като полиран месинг*

Палачът, който ще бъде изпратен от Бога, ще бъде също толкова грешен, колкото и неговите жертви. Неговите разрушителни действия, символизиращи от месинговите му ръце и крака, са символът на гръцкия грях в статуята на Дан.2.

6-то - *и звукът на гласа му беше като шум на множество*

Гръцкият крал няма да действа сам. Той ще има зад и пред себе си множество войници, езичници като него, които да се подчиняват на заповедите му.

Кулминацията и кулминацията на това пророческо съобщение ще бъде достигната в часа на изпълнението на Дан 11:31: *Войските ще се появят по негова команда; те ще осквернят светилището, крепостта, ще*

сложат край на вечната жертва—и ще създадат мерзостта на разрушителя. За библейска честност зачеркнах думата жертва, която не е написана в еврейския текст, защото Бог е предвидил „ вечните “ две различни последователни роли в стария завет и в новия. В древността се състои от принасяне на агне вечер и сутрин като всеизгаряне. В кратката история той обозначава селестиалното ходатайство на Исус Христос, което припомня неговата жертва, за да ходатайства за молитвите на избраните. В този контекст на Дан.11:31, този на стария завет, гръцкият цар ще сложи край на вечните приноси от закона на Мойсей. По този начин само контекстът на времето, в което е извикан, е този, който определя тълкуването на служението на вечното ходатайство на земния свещеник или това на небесния първосвещеник: Исус Христос. Следователно вечният е свързан с човешко служение или, вторично и окончателно, с божественото селестиално служение на Исус Христос .

Дан 10:7 *Аз, Даниил, видях видението сам, а мъжете, които бяха с мен, не го видяха, но се уплашиха много и избягаха и се скриха.*

7- Този колективен страх е само бледият образ на изпълнението на визията. Защото в деня на предсказаното касапница праведните биха направили добре да избягат и да се скрият, дори и да беше в корема на земята.

Дан 10:8 *Останах сам и видях това велико видение; силите ми изчезнаха, лицето ми промени цвета си и се разложи и загубих всякаква сила.*

8а- Чрез чувствата си Даниел продължава да пророкува последствията от нещастията, което ще дойде.

Дан 10:9 *Чух гласа на думите му; и когато чух звука на думите му, паднах зашеметен, по очи на земята.*

9а- В деня на нещастие, гласът на преследващия крал ще предизвика същите ужасяващи ефекти; коленете ще се сблъскат и краката ще се огънат, неспособни да носят телата, които ще паднат на земята.

Дан 10:10 *И ето, една ръка ме докосна и разтърси коленете ми и ръцете ми.*

10а- За негово щастие, Данаил е само пророкът, отговорен за обявяването на своя народ за идването на това **голямо бедствие** и той самият не е обект на справедливия Божи гняв.

Дан 10:11 *Тогавата ми каза: Даниеле, възлюбени човече, внимавай на думите, които ще ти говоря, и застани където си; защото сега съм изпратен при вас. Когато той ми каза това, аз стоях треперещ.*

11а- Даниил, любими човече, внимавай на думите, които ще ти кажа, и застани където си

Един възлюбен на Бог няма причина да се страхува от небесната му намеса. Божият гняв е срещу нечестивите и жестоки, агресивни непокорни грешници. Даниел е противоположността на тези хора. Той трябва да остане прав, защото това е самият знак за разликата в съдбата, която в крайна сметка ще падне на избраните. Дори да лежат в праха на земната смърт, те ще бъдат събудени и изправени на крака. Нечестивите ще легнат и

нечестивите ще бъдат събудени за окончателното наказание, за да бъдат унищожени завинаги. Ангелът уточнява „на мястото, където си“. И къде е той? В природата на брега на река „Hiddekel“, на френски, Ефрат, която ще обозначи християнска Европа на новия съюз в Откровението. Първият урок е, че човек може да срещне Бог навсякъде и да бъде благословен от Него там. Този урок преобръща идолопоклонническите предразсъдъци, че за много хора Бог може да се срещне само в църкви, свещени сгради, храмове, олтари, но тук няма нищо от това. В своето време Исус ще поднови този урок, казвайки в Йоан 4:21 до 24: *Жено, Исус ѝ каза, повярай ми, идва часът, когато нито на тази планина, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отец . Вие обожавате това, което не познавате; ние се покланяме на това, което знаем, защото спасението идва от евреите. Но идва часът и вече е дошъл, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото това са поклонниците, които Отец изисква. Бог е Дух и онези, които Му се покланят, трябва да Му се покланят в дух и истина.*

Вторият урок е по-фин, той се основава на реката Хидекел, защото Духът е планирал да отвори разбирането на книгата си само за последните си верни служители, чийто опит и тестът, чрез който се извършва техният избор, е илюстриран от образа на опасното пресичане на река Hiddékel на френски, Тигърът, подобно на животното с това име, също в изпитанието на вярата, ядец на човешки души.

11b- *защото сега съм изпратен при вас. Когато той ми каза това, аз стоях треперещ.*

Срещата вече не е видение, тя се трансформира в диалог, обмен между две Божии създания, едното идва от небето, а другото все още е от земята.

Дан 10:12 Той ми каза: Даниил, не бой се; тъй като от първия ден, в който си настроил сърцето си да разбереш и да се смириш пред своя Бог, твоите думи бяха чути и заради думите ти идвам.

За целия този стих имам да кажа само едно нещо. Ако загубите паметта си, поне запомнете този стих, който ни казва как да угодим на нашия създател Бог.

Стихът е пример по рода си; логическа последователност, основана на факта, че всяка причина има своето следствие с Бог: жаждата за разбиране, придружена от истинско смирение, се чува и изпълнява.

Тук започва едно дълго откровение, което няма да приключи до края на Книгата на Данаил, тази на глава 12 .

Дан 10:13 и владетелят на персийското царство ми противостоеше двадесет и един дни; но ето, Михаил, един от главните водачи, ми дойде на помощ и аз останах там с царете на Персия.

13a- *и лидерът на царството на Персия ми се съпротивляваше двадесет и един дни*

Ангелът Гавраил помага на Кир 2, персийския цар, и неговата мисия за Бог се състои в това да повлияе на решенията му, така че предприетите

действия да не се противопоставят на неговия велик проект. Примерът на този провал на ангела доказва, че Божиите създания наистина са оставени свободни и независими и следователно отговорни за всички свои избори и дела.

13b- *но ето, Майкъл, един от главните лидери, дойде на помощ*

Разкритият пример също ни учи, че в случай на реална необходимост „един от основните лидери, Майкъл“, може да се намеси, за да наложи решението. Тази превъзходна помощ е божествена помощ, тъй като Михаил означава: „Кой е като Бог“. Той е този, който ще дойде на земята, за да се въплъти в Исус Христос. В небето той беше за ангелите представителство на Божия Дух с тях. В този случай изразът „един от главните лидери“ може с право да ни изненада. Е, това не е изненадващо, защото смирението, нежността, споделянето и любовта, които Исус ще демонстрира на земята, вече са били приложени на практика в неговия селестиален живот с неговите верни ангели. Законите на небето са тези, които Той демонстрира по време на Неговото земно служение. На земята той стана слуга на своите слуги. И научаваме, че в небето той се е изравнил с другите главни ангели.

13c- *и аз останах там с царете на Персия*

Следователно господството на династията на персийските царе ще продължи известно време до гръцкото господство.

Дан 10:14 *Сега идвам да ти покажа какво ще се случи с твоя народ в бъдещето; тъй като видението все още засяга онези времена.*

14a- До края на света хората на Даниил ще бъдат загрижени, както в стария, така и в новия завет, защото неговият народ е Израел, когото Бог спасява от египетския грях, от греха на Адам от Исус Христос и от греха установено от Рим в християнството, пречистено от кръвта на Исус.

Целта на откровението, донесено от ангела на Даниил, е да предупреди неговия народ за предстоящите трагедии. Данаил вече може да разбере, че това, което му е разкрито, вече не го засяга лично, но също така е сигурен, че тези учения ще бъдат полезни в бъдеще за служителите на неговия народ и следователно за всички онези, към които Бог ги адресира и ги предопределя чрез него.

Дан 10:15 *Докато ми говореше тези думи, аз погледнах към земята и мълчах.*

15a- Йоан все още има в ума си ужасното видение на бедствието и се опитва да се съсредоточи върху това, което чува, вече не смее да вдигне глава, за да погледне този, който му говори.

Дан 10:16 *И ето, един в подобие на човешките синове се допря до устните ми. Отворих устата си и проговорих, и казах на този, който стоеше пред мен: Господарю мой, видението ме изпълни със страх и загубих всякаква сила.*

1a- *И ето, един, който имаше вид на човешки синове, докосна устните ми*

Докато ужасното видение е нереален измислен образ, създаден в съзнанието на Данаил, напротив, ангелът се представя в човешка форма, идентична със земния човек. Първо, той също е създаден по Божи образ, но

в небесно тяло, свободно от земните закони. Неговата небесна природа му дава достъп до двете измерения, като има активен капацитет във всяко от тях. Той докосва устните на Даниел, който усеща това докосване.

Дан 10:17 *Как може слугата на моя господар да говори с моя господар? Сега силите ми се изчерпват и нямам повече дъх.*

17а- За чисто земното човешко същество ситуацията е много различна, земните закони са наложени и страхът го е накарал да загуби силата си и дъха си.

Дан 10:18 *Тогава този, който имаше вид на човек, отново ме докосна и ме укрепи.*

18а- С нежна настойчивост ангелът успява да върне силата на Даниел, като го успокои.

Дан 10:19 *Тогава той ми каза: Не бой се, любими човече, мир с теб. смелост смелост! И докато той ми говореше, аз придобих сила и казах: Нека господарят ми говори, защото ти ме укрепи.*

19а- Послание за мир! Идентичен с този, който Исус ще отправи към своите ученици! Нищо като успокояване на уплашен ум. Думите смелост, смелост му помагат да си поеме дъх и да възвърне силите си.

Дан 10:20 *Той ми каза: Знаеш ли защо дойдох при теб? Сега се връщам да се бия с владетеля на Персия; и когато си тръгна, ето, владетелят на Яван ще дойде.*

20а- *Сега се връщам да се бия с лидера на Персия*

Този лидер на Персия е Кир 2 Велики, когото Бог смята за свой помазаник; което не му пречи да се налага да се бори срещу него, за да насочва решенията си в негова посока.

20б- *и когато отида, ето, владетелят на Яван ще дойде*

Когато ангелът напусне Кир 2, атака от страна на гръцкия лидер на времето ще отвори нарастващата враждебност между двете персийски и гръцки доминации.

Дан 10:21 *Но аз ще ви известя написаното в книгата на истината. Никой не ми помага срещу тях, освен Майкъл, вашият лидер.*

21а- Това откровение, което Даниел ще получи, се нарича книгата на истината. Днес през 2021 г. мога да потвърдя изпълнението на всичко, което е разкрито в него, тъй като неговото разбиране е напълно дадено от безсмъртния Дух на Михаил, нашия водач, за Даниил в стария завет и за мен, в новия завет, от Исус Христос насам претендира за това име, за да съди демоните, които все още са активни до своето Славно завръщане.

Данаил 11

Внимание! Въпреки промяната на главата, дискусията между ангела и Данаил продължава в продължение на последния стих на глава 10 .

Дан 11:1 *И аз, в първата година на мидянинът Дарий, бях с него, за да му помагам и да го подкрепям.*

1а- Създаден от Бог да живее вечно, ангелът, който говори с Даниил, му казва, че е помогнал и подкрепил Дарий, мидийския цар, който превзел Вавилон на 62-годишна възраст и който все още царувал в Дан.6. Този цар обичаше Даниел и неговия Бог, но, хванат в капан, изложи живота си на опасност, като го предаде на лъвовете. Така че именно той се намесил, за да затвори устата на лъвовете и да спаси живота си. Следователно той също помогна на този цар Дарий да разбере, че Богът на Даниил е единственият истински Бог, създател на всичко, което съществува, който живее и че няма друг като него.

Дан 11:2 *Сега ще те накарам да разбереш истината. Ето, все още ще има трима царе в Персия. Четвъртият ще натрупа повече богатство от всички останали; и когато стане могъщ в богатството си, той ще повдигне всички срещу царството на Яван.*

2а- *Сега ще те накарам да разбереш истината*

Истината е известна само на Истинския Бог и това е името, което Бог си дава в отношенията си с последните си избрани в Христос според Откр.3:14. Истината не е само божественият закон, неговите наредби и заповеди. Той също така обхваща всичко, което Бог стриктно планира и кара да бъде изпълнено в Неговото време. Ние само откриваме всеки ден от нашия живот, част от тази велика програма, в която напредваме до края на нашия живот и колективно, до края на окончателния спасителен проект, който ще види достъпа на избраните до вечността. обещано.

2б- *Ето, все още ще има трима царе в Персия*

1-ви цар след Кир 2: Камбиз 2 (– 528 – 521) убива сина си Бардия, наречен от гърците ^{Смердис}.

2-ри крал: фалшивият Смердис, магът Гаумата узурпатор с името Смердис царува само за ^{кратко} време.

3-ти цар: Дарий 1-ви ^{Персиецът} (– 521 – 486) син на Хистап

2с- *Четвъртият ще натрупа повече богатство от всички останали*

4-ти цар: Ксеркс 1-ви (– 486 – 465). Точно след него Артаксеркс I ^{ше} царува и ще освободи всички еврейски пленници **през седмата година** от управлението си, през пролетта – 458 г. според Esd.7:7-9.

2d- *и когато стане силен с богатствата си, той ще повдигне всичко срещу царството на Яван*

Ксеркс I ^{потисна} и усмири въстаналия Египет, след което поведе война срещу Гърция, нахлу в Атика и съсипа Атина. Но той е победен при Саламин през – 480 г. Гърция ще запази господство над своята територия. И персийският цар остана в Азия, въпреки това започна атаки, които доказаха желанието му да завладее Гърция.

Дан 11:3 *Но ще се издигне могъщ цар, който ще управлява с голяма сила и ще прави каквото си поиска.*

3а- Победен на своя територия, преследваният персийски крал Ксеркс I^{ше} умре, убит от двама от неговите велики хора. Той беше победен от млад мъж, на когото измамно се подиграваше. Гърция избра за свой цар Александър Велики, млад македонец на 20 години (роден през 356 г., царувал през 336 г., починал през 323 г.). Пророчеството го споменава като основател на 3-тата империя на статуята на Дан.2, третото животно на Дан.7 и второто животно на Дан.8.

Дан 11:4 *И когато бъде въздигнат, царството му ще бъде разбито на парчета и разделено към четирите небесни ветрища; няма да принадлежи на неговите потомци, нито ще бъде толкова мощен, колкото беше, защото ще бъде разкъсан и ще премине към други, а не към тях.*

4а- Там намираме точното определение, дадено на големия счупен рог на гръцкия козел от Дан.8:8 и обяснението му на стих 22: *Четирите рога, които се появиха, за да заменят този счупен рог, това са четири царства, които ще възникнат от тази нация, но кой няма да има толкова сила .*

Спомням си какво представляват „четирите големи рога“.

1-ви^{рог} : гръцката династия на Селевкидите, основана в Сирия от Селевк 1-ви^{Никатор} .

2-ри рог: гръцката династия Лагиди, основана в Египет от Птолемей I^{Лагос} .

3-ти рог: гръцката династия, основана в Тракия от Лизимах .

4-ти^{рог} : гръцката династия, основана в Македония от Касандра

Дан 11:5 *Южният цар ще стане силен. Но един от водачите му ще бъде по-силен от него и ще доминира; господството му ще бъде мощно.*

5а- *Южният цар ще стане силен*

Птолемей I Сотер Лагос – 383 – 285 цар на Египет или „цар на юга“.

5б- *Но един от неговите лидери ще бъде по-силен от него и ще доминира; господството му ще бъде мощно.*

Селевк 1-ви Никатор –312–281 цар на Сирия или „крал на севера“.

Дан 11:6 *След няколко години те ще направят съюз и дъщерята на южния цар ще дойде при северния цар, за да възстанови хармонията. Но тя няма да удържи силата на ръката си и той няма да устои, нито той, нито нейната ръка; тя ще се роди с тези, които я доведоха, с баща си и с този, който беше нейната опора в този момент.*

ба- Пророчеството прескача управлението на Антиохос I⁽ –281–261), вторият „крал на севера“, който инициира първата „сирийска война“ (–274-271) срещу „царя на юг“ Птолемей 2 Филадельф (–282 – 286). След това идва 2-рата "сирийска война" (- 260 - 253) , която противопоставя на египтяните новия "крал на севера" Антиохос 2 Теос (- 261 - 246).

бб- *След няколко години те ще се съюзят и дъщерята на южния цар ще дойде при северния цар, за да възстанови хармонията.*

Започва неприятно поведение. За да се ожени за Береника, Антиох 2 се развежда със законната си съпруга на име Лаодика. Бащата придружава дъщеря си и остава с нея в къщата на зет си.

6с- Но тя няма да удържи силата на ръката си и той няма да устои, нито той, нито нейната ръка; тя ще се роди с тези, които я доведоха, с баща си и с този, който беше нейната опора в този момент.

Но точно преди смъртта си Антиох 2 лишава Беренис от наследство. Лаодикия отмъщава и я убива заедно с баща ѝ и малката ѝ дъщеря (ръката = дете). Забележка : в Откр.3:16 Исус ще се разведе със своята официална съпруга адвентистка, символично наречена Лаодикия; още повече, че Антиох 2 нарича себе си „Теос“, Бог. В Англия крал Хенри 8 се справя по-добре, той се развежда, като се отделя от религиозната власт на Рим, създава своя англиканска църква и кара седемте му съпруги да умрат една след друга. След това идва ^{3-тата} „сирийска война“ (-246-241).

Дан 11:7 Издънка от корените му ще израсне на мястото му; той ще дойде във войската, ще влезе в крепостите на северния цар, ще се разпорежда с тях както си иска и ще стане силен.

7а- На негово място ще израсне издънка от корените си
Птолемей 3 Евергет -246-222 брат на Береника.

7б- той ще дойде във войската, ще влезе в крепостите на северния цар
Селевк 2 Калиник -246-226

7с- той ще се разпорежда с него, както пожелае, и ще стане силен
Господството принадлежи на южния цар. Това египетско господство е благоприятно за евреите, за разлика от селевкидските гърци. Веднага трябва да разберем, че между двамата противоборстващи владетели е територията на Израел, която двата враждуващи лагера трябва да прекосят в своите офанзивни или в своите отстъпления.

Дан 11:8 Той дори ще отнеме и ще отнесе в Египет боговете им и изляните им идоли, и скъпоценните им сребърни и златни предмети. Тогава той ще стои далеч от северния цар за няколко години.

8а- В знак на признание египтяните ще добавят към името му, Птолемей 3, името „Evergetes“ или благодетел.

Дан 11:9 И той ще отиде срещу царството на южния цар и ще се върне в своята земя.

9а- Отговорът на Селевк 2 се проваля до началото на **4-та „сирийска война“ (-219-217)**, която изпраща Антиох 3 срещу Птолемей 4 Филопатор

Дан 11:10 Синовете му ще излязат и ще съберат голямо множество войски; един от тях ще излезе напред, ще се разпространи като поток, ще прелее, после ще се върне; и те ще насочат враждебните действия към крепостта на южния цар.

10а- Антиох 3 Мегас (-223 -187) срещу Птолемей 4 Филопатор (-222-205). Добавените прякори разкриват състоянието на присмех на народа Лагид, защото Филопатор означава на гръцки любов към бащата; баща, когото Птолемей беше убил... Още веднъж атаките на Селевкидите се провалиха. Доминацията ще остане в грозния лагер.

Дан 11:11 Южният цар ще се разгневи и ще излезе и ще нападне северния цар; той ще издигне голямо множество и войските на северния цар ще бъдат предадени в ръцете му.

11а- Това съкрушително поражение на Селевкидите е нещо добро за евреите, които предпочитат египтяните, защото се отнасят добре с тях.

Дан 11:12 *И това множество ще се възгордее и сърцето на царя ще се надигне; той ще повали хиляди, но няма да триумфира.*

12а- Ситуацията ще се промени с **5-та „Сирийска война“ (-202-200)**, която ще изправи Антиох 3 срещу Птолемей 5 Епифан (-205 -181) .

Дан 11:13 *Защото северният цар ще дойде пак и ще събере множество, по-голямо от първото; след известно време, няколко години, той ще тръгне с голяма войска и голямо богатство.*

13а- За нещастие на евреите, селевкидските гърци се върнаха на територията си, за да атакуват Египет.

Дан 11:14 *По това време мнозина ще се надигнат срещу южния цар и жестоките мъже сред вашия народ ще се разбунтуват, за да изпълнят видението, и ще паднат.*

14а- Новият цар на египетския юг Птолемей 5 Епифан - или Прославен (-205-181) на петгодишна възраст е поставен в затруднение от атаката на Антиохос 3, подкрепян от противници. Но евреите подкрепят египетския цар, като се бият срещу Селевкидите. Те са, не само победени и убити, но току-що направиха сирийските селевкидни гърци смъртни врагове за цял живот.

Еврейският бунт, разкрит в този стих, е оправдан от еврейското предпочитание към египетския лагер; следователно те са враждебни към лагера на Селевкидите, който си възвръща господството над ситуацията. Но нима Бог не предупреди своя народ срещу съюзи с египтяните? „Египет, тази тръстика, която пробужда ръката на онзи, който се обляга на нея,” според Ис.36:6: „ *Ето, поставихте я в Египет, взехте за опора тази счулена тръстика, която прониква и пронизва ръката за всеки, който се обляга на него: това е фараонът, царят на Египет, за всички, които се доверяват на него* . Това предупреждение изглежда е пренебрегнато от еврейския народ и връзката им с Бог е в най-лошия си вид; наказанието приближава и поразява. Антиох 3 ги кара да плащат скъпо за враждебността си.

Моля, обърнете внимание : този еврейски бунт има за цел да „осъществи визията “ в смисъл, че подготвя и изгражда омразата на сирийците срещу еврейския народ. Така **голямото бедствие**, обявено в Дан.10:1, ще дойде да ги удари.

Дан 11:15 *И северният цар ще излезе и ще изгради тераси, и ще превземе укрепените градове. Южните войски и кралският елит няма да устоят, ще им липсва силата да се съпротивляват.*

15а- Господството е сменило страните за постоянно, то е в лагера на Селевкидите. Пред него египетският цар е само на пет години.

Дан 11:16 *Който тръгне срещу него, ще направи каквото си иска и никой няма да му се противопостави; той ще спре в най-красивата страна, изтребвайки всичко, което му попадне под ръка.*

16а- Антиох 3 все още не успява да завладее Египет и жаждата му за завоевание го кара да се дразни, еврейският народ става негова болка. Той

изпразва излишъка от своя гняв върху измъчената еврейска нация, спомената с израза „най-красивата от земите“, както в Дан.8:9.

Дан 11:17 *Той ще предложи да дойде с всички сили на своето царство и да склучи мир с южния цар; той ще му даде дъщеря си за жена, с намерението да доведе до гибелта му; но това няма да стане и няма да успее.*

17а- Тъй като войната не успява, Антиох 3 опитва пътя на съюз с Лагидския лагер. Тази промяна в стратегията има причина: Рим става покровител на Египет. Затова той се опитва да уреди различията, като дава дъщеря си Клеопатра, първата от името, в брак с Птолемей 5. Бракът се осъществява, но семейната двойка иска да запази своята независимост от лагера на Селевкидите. Планът на Антиох 3 да превземе Египет отново се проваля.

Дан 11:18 *Той ще насочи поглед към островите и ще превземе много от тях; но лидерът ще сложи край на укора, който е искал да привлече, и ще го накара да падне върху него.*

18а- Той ще завладее земи в Азия, но в крайна сметка намира по пътя си римската армия, тук обозначена в Дан.9:26 с термина „лидер“; това е така, защото Рим все още е република, която изпраща армиите си в мощни операции за умиротворяване под ръководството на легатите, представляващи властта на сенаторите и народа, плебса. Преходът към имперско управление няма да промени този тип военна организация. Този лидер се нарича Луций Сципион, известен като Африкански. Крал Антиохос пое риска да се изправи срещу него и той беше победен в битката при Магнезия през 189 г. и осъден да плати на Рим като компенсация за война огромен дълг от 15 000 таланта. В допълнение, неговият най-малък син, бъдещият Антиох 4 Епифан, гонител на евреите, който ще изпълни в стих 31 „бедствието“, пророкувано в Дан.10:1, е взет за заложник от римляните.

Дан 11:19 *Тогавата той ще отиде в крепостите на страната си; и той ще се спъне и ще падне, и няма да бъде намерен вече.*

19а- Мечтите за завоевание приключват със смъртта на краля, заменен от най-големия му син Селевк 4 (-187-175).

Дан 11:20 *Който го замести, ще доведе екзактор в най-красивата част на царството, но след няколко дни той ще бъде сломен, а не от гняв или от война.*

20а- За да уреди дълга към римляните, кралят изпраща своя министър Хелиодор в Йерусалим, за да заграби съкровищата на храма, но жертва на ужасно видение в храма, той изоставя този изплашен проект. Този екзактор е Хелиодор, който след това ще убие Селевк 4, който го е натоварил с мисията му в Йерусалим. Намерението си струва действието и Бог го накара да плати за това оскверняване на неговия свещен храм чрез смъртта на своя водач, който, убит, умря нито от гняв, нито от война.

Антиох 4 човекът, изобразен във видението на голямото бедствие

Дан 11:21 Презрян човек ще заеме мястото му, без да бъде облечен с царско достойнство; той ще се появи всред мира и ще завладее царството чрез интриги.

21а- Това е Антиохос, най-малкият син на Антиохос 3. Пленник и заложник на римляните, можем да си представим ефектите, произведени в неговия характер. След като стана крал, той трябваше да отмъсти за живота. Освен това престоят му при римляните позволява известно разбирателство с тях. Идването му на трона на Сирия се основава на интриги, тъй като друг син, по-големият Деметрий, има предимство пред него. Виждайки, че Деметрий е сключил договор с Персей, царят на Македония, враг на римляните, последните благоволят и поставят своя приятел Антиох на трона.

Дан 11:22 И войските, които се изливат като поток, ще бъдат поразени пред него и унищожени, като княз на завета.

22а- Войските, които се разпространяват като поток, ще бъдат потопени пред него и унищожени

Враждебността се подновява с 6-та „сирийска война“ (-170-168¹).

Този път римляните позволиха на Антиох 4 да възобнови войната на баща си срещу грозния лагер на Египет. Тя никога не е заслужавала толкова своя символ на грях, гръцки това е вярно в този контекст. По-скоро съдете фактите, както направи Бог тогава. В Лагидския лагер Птолемей 6 е кръвосмесително женен за сестра си Клеопатра 2. Техният по-малък брат Птолемей 8, известен като Фискон, е свързан с тях. Тогава можем да разберем защо Бог позволява на Антиох да смаже армията им.

22б- както и лидер на съюза.

Менелай, сътрудник на Селевкидите, жадува за позицията на законния първосвещеник Ония, той го убива от Андроник и заема неговото място. Това все още ли е Божият Израел? В тази драма Бог започва да си припомня действията, които Рим ще извърши през вековете. Наистина, императорският Рим ще убие Месията, а папският Рим ще пожелае и ще отнеме Неговото вечно свещеничество, точно както Менелай уби Ониас, за да го замести.

Дан 11:23 И след като се присъедини към него, той ще използва измама; той ще тръгне и ще има надмощие с малко хора.

23а- Антиох сключва съюзи с всички, готов да ги развали, ако е в негов интерес. Само този герой е образ на историята на кралете на Франция и Европа; сключени съюзи, разбити съюзи и кървави войни, осеяни с кратки периоди на мир.

Но този стих също продължава, при двойно четене, за да ни даде скица на папския режим, който ще преследва светиите в продължение на 120 години. Защото гръцкият крал и папството са много сходни: *измами и трикове* и в двамата.

Дан 11:24 Той ще влезе с мир в най-плодородните места на областта; той ще направи това, което бащите му, нито бащите на бащите му не са направили; той ще разпредели пляката, пляката и богатството; той ще формира проекти срещу крепостите и това за определено време.

24а- Огромният дълг към римляните трябва да бъде платен. За тази цел Антиох 4 облага с данъци своите провинции и следователно еврейския народ, над който доминира. Той взема там, където не е сял, и отнема богатствата на поробените народи, попаднали под неговото господство. Той не изостави целта си да завладее Египет с измама или измама. И за да бъде оценен от своите войници и да получи тяхната подкрепа, той споделя плячката с войските си и щедро почита гръцките си божества, главното от които: Олимпийският Зевс, богът на боговете от гръцката митология.

При двойно четене римският папски режим ще действа по същия начин. Тъй като е слаб по природа, той трябва да съблазни и обогати великите на кралствата, за да бъде признат и подкрепен от тях и техните въоръжени сили.

Дан 11:25 *Начело на голяма армия той ще използва силата и плама си срещу южния цар. И южният цар ще влезе във война с многобройна и много силна армия; но той няма да се съпротивлява, защото против него ще се кроят зли планове.*

25а- В – 170 г. Антиох 4 грабва Пелусиум и завладява цял Египет с изключение на столицата му Александрия.

Дан 11:26 *Които ядат от трапезата му, ще го погубят; войските му ще се разпространят като поток и мъртвите ще падат в голям брой.*

26а- Птолемея 6 след това започва преговори с чичо си Антиох 4. Той се присъединява към лагера на Селевкидите. Но неодобрен от египтяните, той беше заменен в Александрия от брат си Птолемея 8, следователно предаден от семейството си, което яде храна от неговата маса . Войната продължава и мъртвите падат в големи количества .

Дан 11:27 *И двамата царе ще търсят злото в сърцата си и на една маса ще говорят лъжа. Но това няма да успее, защото краят няма да дойде до определеното време.*

27а- Още веднъж интригите на Антиох 4 се провалят. Връзката му с неговия племенник Птолемея 6, който се присъедини към него, се основава на измама.

27б- *Но това няма да успее, защото краят ще дойде само в определеното време.*

каква цел говори този стих? Всъщност това предполага няколко края и първо, края на войната между Антиох 3 и неговите египетски племенници и племенница. Този край е близо. Други окончания ще се отнасят до продължителността на 1260-те години папско управление в Дан.12:6 и 7 и времето на края на стих 40 от настоящата глава, което ще види изпълнението на Третата световна война, която подготвя контекста за последното **голямо** всемирно бедствие.

Но в този стих този израз няма пряка връзка с „ времето на края “, цитирано в стих 40, както ще открием и демонстрираме. Структурата на тази глава изглежда умело измамна.

Дан 11:28 *Той ще се върне в земята си с голямо богатство; той ще бъде враждебен в сърцето си към свещения съюз, ще действа срещу него, след което ще се върне в страната си.*

28a- *Той ще се върне в страната си с големи богатства*

Отговорен за богатството, отнето от египтяните, Антиох 4 се завръща в Антиохия, оставяйки зад себе си Птолемей 6, когото той поставя като цар над половината от завладения Египет. Но тази половин победа дразни недоволния крал.

28b- Раздразнението, с което се сблъсква кралят, превръща евреите в мишена на неговия гняв. Освен това, като посети дома им, той ще излее част от този гняв върху тях, но няма да бъде успокоен.

Дан 11:29 *В определено време ще тръгне отново срещу юга; но този последен път нещата няма да се случват както преди.*

29a- Навлизаме в годината на голямото бедствие.

През – 168 г. Антиох научава, че племенниците му отново са се помирили срещу него, Птолемей 6 сключва мир с брат си Птолемей 8. Завладените египетски земи се връщат в египетския лагер. Затова той тръгва отново на поход срещу племенниците си, решен да сломи всяка съпротива, но...

Дан 11:30 *Корабите на Хитим ще дойдат срещу него; обезсърчен, той ще се върне. Тогава, ядосан срещу свещения съюз, той няма да остане бездействен; когато се върне, ще погледне онези, които са изоставили светия завет.*

30a- *Корабите на Chittim ще напреднат срещу него*

По този начин Духът обозначава римската флота, базирана на сегашния остров Кипър. Оттам те контролират народите от Средиземно море и крайбрежните народи на Азия. След като баща му Антиох 3 е изправен пред римското вето. Той страда от унижение, което ще го вбеси. Римският легат Popilius Laenas рисува кръг на земята около краката му и го инструктира да не го напуска, освен ако не реши да се бие с Рим или да му се подчини. Антиохос, бившият заложник, е научил урока, даден на баща му, и трябва да се откаже от завладяването на Египет, поставен изцяло под римския протекторат. В този контекст на експлозивен гняв той научава, че евреите, смятани за мъртви, се радват и празнуват. Те ще научат ужасно по трудния начин, че той все още е много жив.

Дан 11:31 *Войските ще дойдат по негова заповед; те ще осквернят светилището, крепостта, ще сложат край на вечната жертва и ще създадат мерзостта на запустителя (или разрушителя).*

31a- Този стих потвърждава фактите, свързани с апокрифния разказ на 1 Мак.1:43-44-45: *Тогава цар Антиох писа до цялото си царство, така че всички да станат един народ и че всеки трябва да изостави своя конкретен закон. Всички народи се съгласиха с тази заповед на цар Антиох и мнозина в Израел се съгласиха с това робство, принесоха жертва на идоли и нарушиха (оскверниха) съботата.* В това описание намираме изпитанията, преживени от Данаил и тримата му другари във Вавилон. И Бог ни представя в 1 Макавейска, описание на това какво ще бъде последното голямо бедствие, с което ние, които сме живи в Христос, ще трябва да се изправим точно преди завръщането в славата на Исус Христос. Между

нашето време и това на макавейските евреи друго голямо бедствие накара светиите на Исус Христос да умрат в продължение на 120 години.

~~31b- те ще осквернят светилището, крепостта, ще сложат край на вечната жертва и ще създадат мерзостта на запустителя (или разрушителя).~~

Тези действия ще бъдат потвърдени в това историческо свидетелство, отбелязано от еврейския и римски историк Йосиф Флавий. Важността на нещото го оправдава, така че нека да разгледаме това свидетелство, в което намираме подробности, идентични с неделния закон от последните дни, провъзгласен от универсалния режим, формиран от оцелелите от Третата световна война.

Ето една ранна версия на 1 Мак.1:41 до 64:

1Ма 1:41 *Тогавя царят заповяда всички в неговата империя да станат един народ :*

1Ма 1:42 *всеки трябваше да се откаже от своите обичаи. Всички езичници се подчинили на заповедите на царя*

1Ма 1:43 *и дори в Израел много хора приветстваха поклонението му: те принасяха жертви на идоли и оскверняваха съботата.*

1Ма 1:44 *Царят изпрати пратеници до Ерусалим и до градовете на Юда, за да пренесат заповедите му там: отсега нататък беше необходимо да се следват обичаите, чужди на страната,*

1Ма 1:45 *за прекратяване на всеизгарянията на храма, жертвите и възлиянията. Съботите и празниците трябваше да бъдат осквернени,*

1Ма 1:46 *оскверняват светилището и всичко свято,*

1Ма 1:47 *издигане на олтари и места за поклонение и храмове на идоли, клане на свине и нечисти животни.*

1Ма 1:48 *Те трябваше да оставят синовете си необрязани и по този начин да станат омразни чрез всякакви нечистотии и осквернения.*

1Ма 1:49 *С една дума, трябваше да забравим Закона и да пренебрегнем всичките му спазвания:*

1Ма 1:50 *Всеки, който не се подчини на заповедите на царя, трябва да бъде умъртвен.*

1Ма 1:51 *Така бяха изпратени писмата на царя из цялото му царство; той постави надзиратели над целия народ и заповяда на всички градове на Юда да принасят жертви.*

1Ма 1:52 *Много от хората се подчиниха, всички, които изоставиха Закона; вършеха зло в земята,*

1Ма 1:53 *принуждавайки Израел да търси убежище.*

1Ма 1:54 *На петнадесетия ден от месец Kisleu, през 145 година, царят постави Мерзостта на запустението върху олтара на всеизгарянията и те издигнаха жертвеници в съседните градове на Юда.*

1Ма 1:55 *Те кадяха вратите на къщите и по площадите,*

1Ма 1:56 *Книгите на закона бяха разкъсани и хвърлени в огъня, когато бяха намерени,*

1Ма 1:57 И ако у някого се намери книга на Завета или ако някой се подчини на Божия закон, те ще го умъртвят според указа на царя.

1Ма 1:58 Те наказваха израилтяните, които бяха хващани в нарушение месец след месец в техните градове,

1Ма 1:59 и на 25-то число на всеки месец се принасяха жертви на главния олтар вместо олтара за всеизгаряния.

1Ма 1:60 Според този закон те убиваха жени, чиито деца бяха обрязани,

1Ма 1:61 с бебета, висящи на вратовете им; техните роднини и тези, които са извършили обрязването, също бяха убити.

1Ма 1:62 Въпреки всичко това мнозина в Израел останаха верни и бяха достатъчно смели да не ядат нечисти храни.

1Ма 1:63 Те биха предпочели да умрат, отколкото да се осквернят с храни, които противоречат на Светия завет, и всъщност те бяха убити.

1Ма 1:64 Това беше голямо изпитание за Израел.

В тази история нека отбележим стихове от 45 до 47, които потвърждават прекратяването на приносите на **вечното ходатайство** и стих 54, който свидетелства за оскверняването на светилището: **царят постави мерзостта на запустението върху олтара за всеизгаряния.**

В произхода на тези злини, това отстъпничество на Израел : 1Ма 1:11 По онова време в Израел се появи поколение от заблудени хора, които доведоха много хора след себе си: „Нека сключим съюз с народите около нас“, казаха те, „защото, откакто се отделихме от тях, се случиха много нещастия към нас .” Нещастията вече бяха следствие от тяхната невярност към Бога и те щяха да си навлекат още повече нещастия чрез своето бунтовно отношение.

В тази кървава трагедия гръцкото господство добре оправда своя вездесъщ символ на греха в **бронза на статуята на Дан.2; петнистият леопард** от Дан.7; и **вонящият козел** на Дан.8. Но все пак трябва да се отбележи една подробност. Лицето, отговарящо за наказателната мисия, изпратена от Антиохос 4 в Ерусалим през – 168 г., се казва Аполоний и това гръцко име, което означава на френски „Разрушител“, ще бъде избрано от Духа, за да осъди в Ап. 9:11 разрушителната употреба на Светата Библия от фалшивото протестантско християнство от последните дни; или същите тези, които ще организират крайното **голямо крайно бедствие** . Аполоний дойде в Йерусалим с 22 000 войници и **в един съботен ден** , по време на грандиозно обществено въстание, той изкла всички еврейски зрители. Те оскверниха съботата с този скверен интерес и Бог ги уби. И гневът му не стихва, защото зад този кървав факт е поръчано елинизирването на евреите. Атинянинът Геронт, кралският делегат, наложи за всички хора елинизацията на богослужението и морала в **Йерусалим** , както и в **Самария** . Тогава храмът на Йерусалим бил посветен на **Зевс Олимпийски** , а този на планината Гаризим – на гостоприемния Зевс. Така виждаме как Бог оттегля защитата си от собствения си храм, от Йерусалим и от цялата нация. Свещеният град е пълен с безчинства, всяко по-отвратително от предишното. Но това беше само Божията воля, която се прилагаше, толкова

голямо беше моралното и религиозно отпускане след предупреждението, представено от депортирането във Вавилон.

Дан 11:32 Той ще измами предателите на завета с ласкателство. Но онези от хората, които познават своя Бог, ще действат непоколебимо,

32а- Той ще съблазни предателите на съюза с ласкателство

Това пояснение потвърждава, че Божието наказание е било заслужено и оправдано. На светите места оскверняването се беше превърнало в норма.

32б- Но онези от хората, които познават своя Бог, ще действат твърдо,

В тази трагедия искрени и достойни вярващи се отличиха със своята вяроност и предпочетоха да умрат като мъченици, отколкото да се откажат от почитането на Твореца Бог и неговите свещени закони.

Още веднъж, при второ четене, това кърваво преживяване от 1090 действителни дни наподобява условията на папското управление от 1260 дни-години, пророкувани последователно в различни форми в Дан.7:25, 12:7 и Откр.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Поглед назад към съвременните събития в контекста на античността

За да разберем ясно какво се случва, ще взема образа на оператор, който снима с камерата си сцена, която следи отблизо. В този момент той намалява, докато набира височина и наблюдаваното поле се разширява все повече и повече. Така че, когато се прилага към религиозната история, погледът на Духа наблюдава цялата религиозна история на християнството, от малките му начала, часовете на страдание, времето на мъчениците до славния му край, белязан от завръщането на очаквания Спасител.

Дан 11:33 и най-мъдрите измежду тях ще наставляват мнозина. Има някои, които ще се поддадат за известно време на меча и пламъка, на плен и грабеж.

33а- и най-мъдрият сред тях ще инструктира множеството

Апостолите на Исус Христос, както и Павел от Тарс, на когото дължим 14 послания на новия съюз. Тази нова религиозна инструкция има име „Евангелието“ или Добрата вест за спасението, предложено от божествената благодат на избраните. По този начин Духът ни движи напред във времето и новата изследвана цел става християнската вяра.

33б- Има някои, които ще се поддадат за известно време на меча и пламъка, на плен и грабеж.

За известно време Духът каза чрез ангела и това време ще бъде 1260 дълги пророкувани години, но при определени римски императори Калигула, Нерон, Домициан и Диоклециан да си християнин означаваше да умреш като мъченик. В Откр.13:10 Духът припомня времената на папските римски такси, като казва: *Ако някой води в плен, той ще отиде в плен; ако някой убива с меч, той трябва да бъде убит с меч. Това е постоянството и вярата на светиите .*

Дан 11:34 Във времето, когато се провалят, ще им бъде помогнато малко и мнозина ще се присъединят към тях в лицемерието.

34а- Наистина в това време на жестоко господство на папството се появи помощта на лицемерите от този стих. Идентификацията им се основава на

пренебрежението им към ценностите и заповедите, преподавани от Исус Христос, и в този случай за тази целенасочена ера, забраната за убиване с меч. Като преразгледате историята, тогава можете да разберете, че широкото протестантско движение от 15-ти ^{век} до нашето време е оценено като лицемерно от справедливия съдия Исус Христос. Следователно тяхното пълно изоставяне от 1843 г. насам ще бъде по-лесно за разбиране и приемане.

Дан 11:35 Някои от мъдреците ще отпаднат, за да могат да бъдат пречистени, пречистени и направени бели, до времето на края, защото той няма да дойде преди определеното време.

35а- Някои от мъдреците ще паднат, за да могат да бъдат пречистени, пречистени и направени бели, до времето на края

Съдейки по това твърдение, стандартът на християнския живот е изпитание и подбор, чрез способността да издържите и да страдате от преследване до края на света. По този начин модерният човек, свикнал на мир и толерантност, вече нищо не разбира. Той не разпознава живота си в тези съобщения. Ето защо ще бъдат дадени обяснения по този въпрос в Откр.7 и 9:5-10. Дълъг период на религиозен мир от 150 реални години или „пет пророчески месеца“ е програмиран от Бог, но от 1995 г. този период приключи и религиозните войни започнаха отново. Ислямът убива във Франция и другаде по света; и неговото действие е предназначено да се засили, докато не запали цялата земя.

35б- защото ще пристигне само в уречения час

Този край ще бъде този на света и ангелът ни казва, че никакви признаци на мир или война не позволяват на никого да го види идва. Зависи от един единствен фактор: „ времето, отбелязано “ от Бог, краят на 6000 години, посветени на неговия избор на земни избраници. И именно защото сме на по-малко от десет години от този срок, Бог ни е дал благодатта да знаем датата: 20 март от пролетта, която предхожда 3 април 2030 г., тоест 2000 години по-късно от изкупителната смърт на Христос. Той ще изглежда мощен и победоносен, за да спаси своите избраници и да унищожи убийствените бунтовници, които възнамеряваха да ги убият.

Католическият папски режим на „християнския“ Рим: Великият преследвач на религиозната история на западния свят.

Именно към него трябва да ни води моделът Antiochos 4. Типът е подготвил своя антитип и какво можем да кажем за това сравнение? Със сигурност във феноменален мащаб гръцкият преследвач е действал 1090 реални дни, но папството ще бушува почти 1260 реални години, като по този начин ще надмине всички исторически модели.

Дан 11:36 Царят ще направи каквото иска; той ще се превъзнесе, ще се похвали над всички богове и ще каже невероятни неща срещу Бога на боговете; ще просперира, докато гневът не бъде завършен, защото това, което е определено, ще бъде изпълнено.

36а- Думите на този стих остават двусмислени и все още могат да бъдат адаптирани към гръцкия цар и римския папски крал. Разкриващата структура на пророчеството трябва да бъде внимателно скрита от повърхностните читатели. Малък детайл все пак обозначава папската цел; то е прецизност: *защото **решеното** ще бъде изпълнено*. Този цитат повтаря Дан.9:26: *След шестдесет и двете седмици един Помазаник ще бъде отсечен и няма да има нищо за себе си. Хората на един владетел, който идва, ще унищожат града и свящото еветилище-и краят им ще дойде като от потоп; **Решено е опустошенията (или запустенията) да продължат до края на войната**.*

***Дан 11:37** Той няма да зачита боговете на бащите си, нито бога, който обича жените; той няма да зачита нито един бог, защото ще прослави себе си преди всичко.*

37а- *Той няма да уважава боговете на бащите си*

Ето я малката подробност, която изяснява нашата интелигентност. Тук имаме официалното доказателство, че царят, към който са насочени неговите думи, не може да бъде Антиох 4, който е имал уважение към боговете на своите бащи и сред тях най-великия, Зевс, богът на боговете на Олимп, на когото той предлага еврейския храм в Йерусалим. Така получаваме неоспоримо доказателство, че целевият крал наистина е римският папски режим от християнската епоха. Отсега нататък всички разкрити думи ще се отнасят до този *цар, различен от Дан.7 и нагъл и хитър* от Дан.8; Добавям, този *опустошителен или запустяващ цар* на Дан.9:27. Всички „ракетни степени“ *поддържат главата на папски човек, малък и арогантен*, поставен на върха на господствата.

Уважавал ли е папският Рим боговете на своите бащи? Официално не, защото нейното обръщане към християнството я кара да изостави имената на езически римски божества. Въпреки това, тя запази формите и стила на тяхното поклонение: резбовани, изваяни или формовани изображения, пред които нейните поклонници се покланят и коленичат, за да се молят. За да запази това поведение, осъдено от Бог във всичките му закони, тя направи Библията недостъпна за обикновените смъртни и премахна втората от десетте заповеди на живия Бог, защото забранява тази практика и разкрива наказанието, планирано за нейните нарушители. Кой може да иска да скрие понесеното наказание, ако не дяволът? Следователно личността на папския режим попада в рамките на определението, предложено в този стих.

37б- *нито на божеството, което радва жените*

Чрез мисълта за езическата римска религия, изоставена от папството, Божият Дух предизвиква тази неприятна тема. Защото обърна гръб на явно сексуалното си наследство, за да покаже ценности на святост. Това предполагаемо божество е Приап, мъжкият фалос, почитан като божественост от бащите на езическата църква в Рим. Това все още беше наследство от гръцкия грях. И за да скъса с това сексуално наследство, тя прекомерно защитава чистотата на плътта и духа.

Дан 11:38 *Но той ще почете бога на крепостите на неговия пиедестал; на този бог, когото бащите му не познаваха, той ще отдаде почит със злато и сребро, със скъпоценни камъни и скъпоценни предмети.*

38a- *Въпреки това той ще почете бога на крепостите на неговия пиедестал*

Ражда се нов езически бог: *богът на крепостите* . Пиедесталът му е в човешките умове и височината му е толкова висока, колкото прави впечатлението.

Езическият Рим строи езически храмове, отворени за всички ветрове; капители, поддържани от колони, бяха достатъчни. Но с приемането на християнството Рим цели да замени разрушения еврейски модел. Евреите имаха затворен храм в могъщ вид, който им даваше слава и престиж. Затова Рим ще му подражава и на свой ред ще строи романски църкви, наподобяващи укрепени замъци, защото цари несигурност и най-богатите господари укрепват домовете си. Рим прави същото. Построява църквите си в строг стил до времето на катедралите и там всичко се променя. Заоблените покриви се превръщат в стрели, сочещи към небето, и това все по-високо и по-високо. Външните фасади придобиват вид на дантела, те са обогатени от витражи във всички цветове, които внасят вътре преливаща светлина, която впечатлява празнуващите, последователите и посетителите.

38b- *на този бог, когото бащите му не познаваха, той ще отдаде почит със злато и сребро, със скъпоценни камъни и ценни предмети.*

За да ги направят още по-привлекателни, вътрешните стени са **украсени със злато, сребро, скъпоценни перли, скъпи предмети** : *проститутката Вавилон Велики* от Откр.17:5 знае как да се покаже, за да привлече и привлече своите клиенти.

Истинският Бог не се оставя да бъде съблазнен, защото това великолепие не му носи полза. В своето пророчество той заклеява този папски Рим, с който **никога не е** имал и най-малка връзка. За него неговите романски или готически църкви са просто повече езически божества, които служат само за съблазняване на духовни хора, които отблъсква от него: ражда се нов бог: *богът на крепостите* и той съблазнява тълпи, които вярват, че са намерили Бог да влиза в стените му под непропорционално високи тавани.

Дан 11:39 *Именно с чуждия бог той ще действа срещу укрепените места И той работи върху укрепленията на крепостите с чуждия бог и ще изпълни с почести онези, които го признаят, ще ги накара да доминират над мнозина, ще разпредели земи към тях за награда.*

39a- *И той работи върху укрепленията на крепостите с чуждия бог*

За Бог има само един активен бог срещу него, тоест който е *чужд за него* : това е дяволът, Сатана, срещу когото Исус Христос предупреди своите апостоли и ученици. В текста на иврит не става дума за „действие срещу“, а за „направяне на“. Същото послание ще бъде прочетено в Откр.13:3 във формата: *...змяят му даде силата си, престола си и голяма власт* . Драконът , който е дяволът в Откр.12:9, но в същото време имперски Рим според Откр.12:3 .

Освен това, като се обърна към християнската религия, римската власт прие истинския Бог, който беше чужд за нея, тъй като първоначално беше Богът на евреите, на евреите, потомци на Авраам.

39b- *и ще изпълни с почести онези, които го познаят*

Тези почести са религиозни. Папството носи на кралете, които го признават за представител на Бог на земята, печата на божествената власт за тяхната собствена власт. Кралете наистина стават крале само когато църквата ги е осветила в една от обожествените си *крепости във Франция, Сен Дени и Реймс.*

39c- *той ще ги накара да доминират над мнозина*

Папството присъжда императорската титла, която обозначава крал съюзерен, доминиращ над други васални крале. Най-известните: Карл Велики, Карл V, Наполеон I, Хитлер.

39d- *той ще им раздаде земя като награда.*

Тази земна и небесна временна суперсила, според твърдението му, устройвала добре земните царе. Защото той разреши техните различия, особено по отношение на завладените или откритите земи. Ето как през 1494 г. Александър 6 Борджия, най-лошият от папите, убиец на служба, беше накаран да фиксира меридианна линия, за да раздели между Испания и Португалия приписването и владението на територията на Южна Америка, преоткрита от древността.

Третата световна война или 6-та ^{тръба} от Rev.9.

Той намалява човечеството с една трета от населението си и слага край на националната независимост, подготвя универсалния режим, който ще установи крайното голямо бедствие, обявено в Апо.1. Сред агресивните актьори е ислямът в мюсюлманските страни, затова ви предлагам библейския поглед по темата.

Ролята на исляма

Ислямът съществува, защото Бог има нужда от него. Не да спасява, тази роля се основава **изключително** на благодатта, донесена от Исус Христос, а да удрия, убива, избива враговете му. Още в стария завет, за да накаже изневярата на Израел, Бог прибегна до „филистимския“ народ. В историята, за да накаже християнската изневяра, той призовава мюсюлманите. В началото на мюсюлманите и арабите е Исмаил, синът на Авраам и Агар, египетската слугиня на Сара, неговата съпруга. И вече по това време Исмаил беше в спор с Исаак, законния син. Това е толкова много, че с Божието съгласие, по молба на Сара, Агар и Исмаил бяха изгонени от лагера от Авраам. И Бог се погрижи за изгонените хора, чиито потомци, полубратя, ще поддържат враждебно отношение към потомството на Авраам; първият, еврейски; второто, в Исус Христос, християнско. Ето как Бог пророкува за Исмаил и неговите арабски потомци в Битие 16:12: „*Той ще бъде като диво магаре; ръката му ще бъде против всички и ръката на всички ще бъде против него; и той ще живее срещу всичките си братя* . Бог иска да разкрие своите мисли и преценката си за нещата. Христовите избраници

трябва да знаят и споделят този план на Бог, който използва народите и силите на земята според върховната си воля. Трябва да се отбележи, че пророкът Мохамед, основателят на исляма, е роден в края на 6^{век} след установяването на римокатолическото папство през 538 г. Изглежда, че ислямът атакува езическия католицизъм и християните като цяло, когато са поразени от Божието проклятие . И това е така от 7 март 321 г., откакто император Константин I^е ^{накарал} почивката на седмия ден в събота да бъде изоставена в полза на неговия първи ден, посветен на „непобеденото слънце“ (Sol Invictvs), нашата текуща неделя. Подобно на много християни днес, Константин погрешно искаше да отбележи раздялата между християни и евреи. Той критикува християните от своето време за юдаизиране чрез почитане на святата Божия събота. Тази неоправдана присъда, идваща от езически цар, беше платена и ще продължи да бъде плащана до края чрез наказанията на „ *седемте тръби* “, разкрити в Откровение 8 и 9, непрекъснатата поредица от нещастия и трагедии. Последното наказание ще дойде под формата на ужасно разочарование, когато Исус Христос се появи, за да премахне Своите избрани от земята. Но темата, която току-що беше разгледана, тази за „Третата световна война“ е сама по себе си, шестото от тези пророкувани божествени наказания, в които ислямът е важен участник. Защото Бог също пророкува за Исмаил, казвайки в Битие 17:20: „ *Що се отнася до Исмаил, аз те чух. Ето, аз ще го благословя и ще го направя плодовит, и ще го умножа твърде много; той ще роди дванадесет князе и аз ще го направя велик народ* . Затварям тази скоба, за да възобновя изучаването на Дан.11:40.

Дан 11:40 *Във времето на края южният цар ще го удари . И северният цар ще се вихри върху него като буря, с колесници, с конници и с много кораби; ще влезе в земята и ще се разлее като поток и ще прелее.*

40a- *Във времето на края*

Този път наистина е края на човешката история; края на времето на сегашните народи на земята. Исус обяви това време, като каза в Матей 24:24: *Тази добра новина за царството ще бъде проповядвана по целия свят като свидетелство на всички народи. Тогава ще дойде краят.*

40b- *южният цар ще удари срещу него*

Тук трябва да се възхищаваме на огромната божествена тънкост, която позволява на неговите служители да разберат какво остава скрито за другите човешки същества. Очевидно, но само на външен вид, конфликтът между царете на Селевките и царете на Лагидите изглежда се възобновява и продължава в този стих, което не може да бъде по-подвеждащо. Защото в действителност ние напуснахме този контекст от стихове 34 до 36 и времето на края на тази нова конфронтация засяга християнската ера на папския католически режим и универсалния протестантизъм, който влезе в своя икуменически съюз. Тази промяна в контекста изисква от нас да преразпределим ролите.

В ролята на „ *той* “: папската католическа Европа и нейните съюзнически християнски религии.

В ролята на „ южния цар “: завладяващия ислям, който трябва да обръща хората със сила или да ги поставя в робство, според действията, водени от неговия основател Мохамед.

Нека отбележим тук избора на глагола: *да се сблъскат* ; на иврит „*naqah*“, което означава да удряш с рога. Като прилагателно обозначава яростен агресор, който обикновено удря. Този глагол пасва идеално на арабския ислям, който е агресивен срещу западния свят без прекъсване от края на Втората световна война. Възможните глаголи „ *да се бият, да се бият, да се сблъскват* “ показват много близка близост, оттук и идеята за национален квартал или квартал на градове и улици. И двете възможности потвърждават исляма, добре установен в Европа поради религиозната незаинтересованост на европейците. Борбите се засилиха след завръщането на евреите в Палестина през 1948 г. Тежкото положение на палестинците изправи мюсюлманските народи срещу западните християнски колониалисти. И през 2021 г. ислямистките атаки се увеличават и създават несигурност сред европейските народи, преди всичко Франция, бившият колонизатор на северноафриканските и африканските народи. Ще се стигне ли до по-голям национален сблъсък? Може би, но не и преди вътрешното положение да се влоши до такава степен, че да доведе до брутални групови сблъсъци на територията на самата метрополия. На този ден Франция ще бъде в ситуация на гражданска война; в действителност, една автентична религиозна война: ислям срещу християнството или невярващи без Бог.

40с- *И царят на север ще се вихри върху него като буря , с колесници и конници, и с много кораби*

В Езек.38:1 този *цар на севера* се нарича *Магог, принц на Рош* (Русия) *на Мешех* (Москва) *и Тубал* (Тоболск) и четем в стих 9: *И ще се изкачите, ще дойдете като буря , ти ще бъдеш като облак, за да покриеш земята, ти и всичките ти групи, и много народи с теб.*

Преразпределение на ролите: В ролята на „ северен цар ” православна Русия и нейните мюсюлмански съюзни *народи* . Тук отново изборът на глагола „ *tourera sur него* ” предполага внезапна масирана изненадваща атака от въздуха. Москва, столицата на Русия, всъщност е на доста голямо разстояние от Брюксел, европейската столица, и Париж, нейното военно острие. Европейският просперитет направи неговите лидери слепи до степен да подценят военния потенциал на мощна Русия. Той ще пусне в своята агресия самолети и хиляди танкове по сухопътни маршрути и множество морски и подводни военни кораби. И за да бъде наказанието изразено със сила, тези европейски лидери не са спрели да унижават Русия и нейните лидери от пламенния Владимир Жириновски до новия ѝ настоящ „цар“ Владимир Путин (Владимир: княз на света на руски).

След като актьорите са идентифицирани, тримата засегнати „царе“ ще се изправят един срещу друг в това, което приема формата на 7-ма ” сирийска война“, в която ще бъде въввлечен новият национален Израел; което следващият стих ще потвърди. Но за момента „кралят“ (*той*), атакуван от Русия, е Европа от Римския договор.

40d- *ще навлезе в земите, ще се разлее като поток и ще прелее.*

Нейното огромно военно превъзходство позволява на Русия да нахлуе в Европа и да окупира цялата ѝ територия. Изправени пред него, френските войски не могат да се мерят; те са смачкани и унищожени.

Дан 11:41 *Той ще влезе в най-прекрасната земя и мнозина ще паднат; но Едом, Моав и първенците на синовете на Амон ще бъдат избавени от ръката му.*

41a- *Той ще влезе в най-красивата страна и мнозина ще се поддадат*

Руската експанзия се извършва на юг, където се намира Израел, съюзникът на западните страни, който на свой ред е нападнат от руски войски; Евреите пак ще умират.

41b- *но Едом, Моав и началникът на синовете на Амон ще бъдат избавени от ръката му*

Това е следствие от военните съюзи, които ще поставят тези имена, които представляват съвременна Йордания, от руска страна. През 2021 г. Русия вече е официален съюзник на Сирия, която въоръжава и защитава.

Дан 11:42 *И той ще простре ръката си върху различни страни и Египетската земя няма да избяга.*

42a- Едва от 1979 г. тази политическа конфигурация потвърди пророчеството. Защото тази година в Кемп Дейвид в САЩ египетският президент Ануар Ел Садат официално сключи съюз с израелския премиер Менахем Бегин. Стратегическият и политически избор, направен по това време, беше да се прегърне каузата на най-силните на деня, защото Израел беше мощно подкрепен от САЩ. В този смисъл Божият Дух му вмениява инициативата да се опитва да „избяга“ от разрухата и бедствието. Но с течение на времето играта сменя ръцете си и Израел и Египет се оказват, от 2021 г., почти изоставени от САЩ. Русия налага своя закон в сирийския регион.

Дан 11:43 *Той ще притежава съкровищата от злато и сребро и всички скъпоценности на Египет; либийците и етиопците ще го последват.*

43a- *Той ще стане господар на съкровищата от злато и сребро и на всички скъпоценни неща на Египет*

Благодарение на приходите от таксите, плащани за използване на Суецкия канал, Египет значително се обогатява. Но това богатство е полезно само по време на мир, защото по време на война търговските пътища опустяват. Египет забогатя благодарение на туризма. От четирите краища на земята хората идват да съзерцават нейните пирамиди, нейните музеи, обогатени от непрекъснати открития на египетски гробници, скрити под земята от древността. В тези гробници, тази на младия цар Тутанкамон разкрива предмети от масивно злато с неизвестна стойност. Следователно Русия ще намери в Египет нещо, за да задоволи желанието си за военна плячка.

В края на съботата на 22 януари 2022 г. Духът ми даде аргумент, който потвърждава **без възможен спор** тълкуването, което давам на Даниил 11. Нека да отбележим в двата стиха 42 и 43 важността на ясното споменаване не кодирано, от името „Египет“, което в този контекст е

различна страна от тази, която се нарича „ южен цар “. Въпреки това, в стихове от 5 до 32, мързеливият „Египет “ на Птолемиите е маскиран, но идентифициран като „ цар на юга “. **Така промяната в историческия контекст е потвърдена и неопровержимо доказана** . Започвайки с контекста на древността, историята на Даниил 11 завършва с „ времето на края “ на света, в който „ Египет “, съюзник на християнския и агностичен западен лагер от 1979 г., е целта „, цар на юга “, тоест войнственият ислям, и особено този на новия „ цар на севера “, руското православие.

43b- *либийците и етиопците ще го последват*

Преводачът е превел правилно думите " Пут и Куш " от пророчеството, което обозначава за "Либия", мюсюлманските страни, разположени на север от Сахара, крайбрежните страни на африканския бряг и за Етиопия, черна Африка, всички страни, разположени на юг от Сахара. Голяма част от тях също са приели и приели исляма; в случая с Кот д'Ивоар, със съучастието на френския президент Никола Саркози, на когото дължим и либийския хаос.

Така, поразен от Русия, " Египет " става плячка на всички хищници, а мюсюлманските лешояди, негови братя, се спускат върху него, за да почистят трупа му и да вземат своя дял от плячката, която все още остава след руската пробойна.

Като ясно цитира " Либия и Етиопия ", Духът обозначава африканските религиозни съюзници на " южния цар ", които трябва да бъдат идентифицирани с Арабия, където пророкът Мохамед се появява през 632 г., за да разпространи от Мека новата си религия, наречена ислям. Тя е подкрепена от могъща Турция, която се върна, в този последен контекст, към фундаменталистки, завоевателни и отмъстителни мюсюлмански религиозни ангажименти, след унижението от моментното си подчинение на западните светски ценности. Но други мюсюлмански страни, които не се намират на „ юга “, като Иран, Пакистан, Индонезия, могат да се присъединят към „ царя на юга “, за да се борят срещу западните народи с морални ценности, мразени от всички мюсюлмански народи. Тази омраза всъщност е само към истинския Бог Исус Христос, презиран от западните християни. По този начин той наказва, чрез исляма и православието, еврейската, католическата, православната, протестантската и дори адвентната изневяра в западния свят; цялата монотеистична вяра виновна спрямо него.

Дан 11:44 *Новини от изток и от север ще дойдат и ще го ужасят и той ще излезе в голям гняв, за да погуби и унищожи множества.*

44a- *Новини от изток и север ще дойдат, за да го уплашат*

Тези две кардинални точки „ изток и север “ засягат само руската страна, в зависимост от това дали е спомената от папска Европа или от Израел, защото пророчеството ги обозначава като последователно атакувани от Русия в стихове 40 и 41. Това означава, че страхът цитираното идва от руска територия, но какво може да уплаши такъв завоевател? Какво се е случило със страната му, че да го изплаши толкова много? Отговорът не е в книгата на Даниил, а в Откровение 9, което разкрива и е насочено към

протестантската религия, чиято глобална крепост е в САЩ. Мистерията ще стане по-ясна, като се има предвид това съществуване на САЩ. От 1917 г., когато бунтовна Русия прие своя социалистически и комунистически режим, пропад трайно я разделя от империалистическите капиталистически САЩ. Индивидът не може да се обогати за сметка на ближния си, ако е комунист; ето защо двата варианта са несъвместими. Под пепелта на мира огньовете на омразата тлеят и молят да бъдат изразени. Само конкуренцията и ядрената заплаха успяха да предотвратят най-лошото. Това беше балансът на ядрения терор. Само без да използва ядрено оръжие, Русия ще превземе Европа, Израел и Египет. При нарушаване на баланса, САЩ ще се почувстват измамани и застрашени, така че, за да намалят броя на своите смъртни случаи, ще влязат във войната, като първи ще ударят силно. Ядреното унищожаване на Русия ще предизвика страх сред руските армии, разпръснати из окупираните територии.

44b- *и той ще излезе с голяма ярост, за да унищожи и унищожи множества.*

До този момент Русия ще бъде в духа на завоевание и плячка, но внезапно нейното състояние на ума ще се промени, руската армия вече няма да има родина, в която да се върне, а нейното отчаяние ще се трансформира в желание да „унищожи и унищожи множества“; което ще бъде „*третият от убитите мъже*“ от ^{6-та} тръба от Откр.9. Така всички нации, оборудвани с ядрени оръжия, ще бъдат принудени от фактите да ги използват срещу личните си потенциални врагове.

Дан 11:45 *Той ще разпъне шатрите на двореца си между моретата, към славната и свята планина; тогава той ще стигне до края, без никой да му помогне.*

45a- *Той ще разпъне шатрите на своя дворец между моретата, към славната и свята планина*

Палатки *между моретата*, защото *дворците му* вече не са на земята. Отчаяното положение на руските войски е ясно описано от Духа, който ги е осъдил на тази съдба. Под огъня на своите противници те са изтласкани обратно в земята на Израел. Мразени от всички, те не се възползваха от подкрепа или съжаление и бяха унищожени на еврейската земя. По този начин Русия ще плати тежък спор, който Бог ѝ приписва от подкрепата ѝ за духовните врагове на Израел в стария съюз, по време на депортирането му във Вавилон. Тя продаде коне на жителите на Тир, град на езическа похот. Езек.27:13-14 потвърждава, че Бог казва на Тир: *Яван, Тубал (Тоболск) и Мешех (Москва) търгуваха с вас; те дадоха роби и медни прибори в замяна на вашите стоки. Тези от дома на Тогарма (Армения) снабдиха вашите пазари с коне, ездачи и мулета.* Това също беше търговски спънка за евреите, които също търгуваха с него: Езек.27:17: *Юда и земята на Израел търгуваха с вас; те дадоха житото на Минит, тестото, меда, маслото и балсама в замяна на вашите стоки.* Така Тир се обогати за тяхна сметка. По-късно, в Езек.28:12, под заглавието „*царят на Тир*“, Бог говори директно на Сатана. Разбираме, че именно той се възползва от лукса и богатството, натрупани в големите езически градове, които му служеха под

прикритието на множество езически божества, по-скоро несъзнателно, но винаги и навсякъде в култови форми, които Бог смята за отвратителни. Той носи върху сърцето си тежестта на разочарованието, натрупано също през вековете и хилядолетията на човешката история. Това разочарование оправдава неговия гняв, който е частично изпразнен под формата на този последен ужасно разрушителен международен конфликт.

Но този божествен гняв срещу търговския трафик от древни времена ни кани да разберем какво може да мисли Бог за съвременния международен трафик в международен контекст, изцяло изграден върху пазарната икономика. Мисля, че разрушаването на кулите на Световния търговски център в Ню Йорк на 11 септември 2001 г. е отговор. Още повече, че в Откр. 18 пророчеството подчертава вредната роля на забогатяването поради търговията и международния обмен, пред които всяко правило или божествено религиозно право рухва, толкова голямо е нечестието. В края на Дан.11 наследственият противник на САЩ, Русия, е унищожен. Следователно това ще им даде абсолютна власт над всички оцелели от международния конфликт. Горко на победените! Той трябва да се поклони и да се подчини на закона на победителя, където и да е на земята, оцелявайки.

Данаил 12

Дан 12:1 *В онова време ще се издигне Михаил, великият княз, защитникът на синовете на твоя народ; и това ще бъде време на скръб, каквото не е било, откакто народите съществуват дотогава. По това време онези от вашите хора, които бъдат намерени записани в книгата, ще бъдат спасени.*

1а- *По това време Михаил ще се издигне,*

*Това време е времето на края на света, когато Исус Христос има последната дума и се завръща в славата и силата на своята божественост, дълго оспорвана от конкуриращи се религии. Четем в Откр.1:7: **Ето, идва с облациите. И всяко око ще го види, дори и онези, които са го пробили; и всички земни племена ще скърбят за него. да Амин!** Трябва да свикнем с тази идея, защото за всяка от неговите роли Бог си е дал различно име, поради което в Даниил и Откр. 12:7 той се представя като **Михаил**, върховният глава на ангелския селестиален живот, което му дава власт над дявола и демоните. Неговото име, Исус Христос, го представя само за избраните на земята, които той дойде да спаси под това име.*

1б- *великият лидер,*

*този велик водач е YaHWeH Михаил Исус Христос и именно от него в характерната си наглост папският режим отне за своя полза мисията му като **вечен** небесен ходатай до 1843 г., това от 538 г., датира от началото на папски режим и инсталирането му в град Рим, в Латеранския дворец на планината Целий. Тази тема беше засегната в Даниил 8.*

1с- *защитникът на децата на вашия народ;*

Защитник се намесва, когато има атака. И така ще бъде в последните часове от земния живот на избраните, останали верни, дори осъдени на смърт от последните бунтовници. Тук можем да намерим всички модели,

предложени в историите на Данаил, защото те се изпълняват в крайна трагична ситуация. В това последно **голямо бедствие** ще преживеем отново чудодейните намеси, разказани в Дан.3, *пещта* и нейните четири живи персонажа, в Дан.5, залавянето на *великия Вавилон* от Бог, в Дан.6, *лъвовете*, обезвредени, но също и края на **голямото бедствие**, предобразено от това, което порази евреите през – 168 г., на 15 Кислеу, тоест 18 декември, в съботен ден.

1d- *и ще бъде време на скръб, каквото не е било, откакто народите съществуват дотогава.*

Съдейки по това твърдение, последното голямо бедствие ще надмине това на евреите, организирано от гърците. Всъщност гърците бият само евреи, които заварят по улиците или в домовете си. В края на света нещата са много различни и съвременните технологии позволяват абсолютен контрол върху хората, които живеят на земята. Използвайки техники за откриване на хора, следователно можем да намерим всеки навсякъде, на каквото и място да се крие. Следователно списъци на хора, съпротивляващи се на постановените заповеди, могат да бъдат установени точно. В този последен контекст изкореняването на избраните ще стане възможно от човешка гледна точка. Въпреки че са пълни с вяра и надежда в тяхното избавление, избраните ще преживеят болезнени часове; за онези, които все още ще бъдат свободни, лишени от всичко, а другите са в бунтовническите затвори и чакат своята екзекуция. Скръбта ще царува в сърцата на избраните длъжностни лица, които са малтретирани, ако не и убити.

1e- *По това време онези от вашите хора, които бъдат намерени записани в книгата, ще бъдат спасени.*

Това е книгата на живота, защото без компютър Бог също направи списък на всички създания, които Адам и Ева и техните потомци са създали. В края на живота на всеки човек окончателната съдба беше решена от Бог, който запази два списъка: този на избраните и този на падналите, в съответствие с двата пътя, представени на човечеството във Второзаконие 30:19-20: *Аз призовавам небето и земята да свидетелстват против вас днес: поставих пред вас живот и смърт, благословение и проклятие. Изберете живота, за да живеете вие и вашите потомци, да обичаш ГОСПОДА, своя Бог, да се подчиняваш на гласа Му и да се привързваш към Него: защото от това зависи животът ти и удължаването на дните ти... Според неговия избор за зло съдбата окончателният край на римското папство, изгорени в огън, ни се разкрива в Дан.7:9-10; това заради арогантните му думи към Бога на боговете според Дан.11:36.*

В Откр.20:5 завръщането на Христос е придружено от възкресението на мъртвите в Христос, което се нарича **първото възкресение**: *Блажени и свети са тези, които участват в първото възкресение, защото втората смърт няма власт над тях.*

Дан 12:2 *Мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят, някои за вечен живот, а други за укор и вечен срам.*

2a- *Много от онези, които спят в пръстта на земята, ще се събудят, някои за вечен живот,*

Нека първо да отбележим, че в обикновената нормалност *мъртвите* *спят* добре в **праха на земята** , а не в прекрасен рай или горящ ад, както учат и вярват фалшивите християнски или езически религии. Това пояснение възстановява истинския статут на мъртвите, както се учи в Екл.9:5-6-10: *За всички живи има надежда; и дори живо куче е по-добро от мъртъв лъв. Живите всъщност знаят, че ще умрат; но мъртвите не знаят нищо и няма повече заплата за тях, тъй като паметта им е забравена. И тяхната любов, и тяхната омраза, и тяхната завист вече са загинали; и никога вече няма да имат никаква част от всичко, което се прави под слънцето Каквото намери ръката ви да направи със силата ви, направете го; защото няма работа, нито мисъл, нито знание, нито мъдрост в ада, където отиваш. (Жилището на мъртвите , което е **прахът на земята**).*

Няма мисъл след смъртта, защото мисълта живее в мозъка на човека само когато той е още жив и се храни с кръвта, изпращана от ударите на сърцето му. И самата тази кръв трябва да бъде пречистена чрез белодробно дишане. Бог никога не е казал нищо друго, тъй като каза на Адам, който стана грешник чрез непокорство, в Битие 3:19: *С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш на земята, от която си взет; **защото ти си пръст и в пръстта ще се върнеш*** . За да потвърдим това състояние на нищожност на мъртвите, четем в Псалм 30:9: *Какво печелите, като пролеете кръвта ми, като ме накарате да сляза в ямата? Прахта похвали ли те? Говори ли за вашата лоялност?* Не, защото не може според Пса.115:17: *Не мъртвите празнуват Господа, не е някой от онези, които слизат в мястото на мълчанието.* Но това не пречи на Бог да може да даде началото на живот, който е съществувал преди това, и именно тази творческа сила го прави Бог, а не ангел или човек.

Двата пътя имат два крайни резултата и Откр.20 ни казва, че те са разделени от хилядата *години* на седмото хилядолетие. Докато целият човешки живот изчезва от лицето на земята в началото на тези *хиляда години* , падналите ще бъдат възкресени едва след присъдата им, изпълнена от светиите и Исус Христос в неговото селестиално царство. Чрез това съобщение, прикрепено към ^{7-та} *тръба* , Откр.11:18 потвърждава, казвайки: *Народите се разгневиха; и дойде Твоят гняв , и дойде времето да съдиш мъртвите , да въздадеш на Твоите слуги пророците, светиите и онези, които се боят от името Ти, малки и големи, и да унищожи онези, които унищожават земята* . В този стих *присъдата на мъртвите* кара Бог да възкреси първо своите верни мъртви избраници, така че те да могат да съдят нечестивите, държани в състояние на смърт.

2б- *а другите за укор, за вечен позор.*

Вечността ще принадлежи само на живите. След окончателното им унищожение на Страшния съд , *укорът* и *срамът* на падналите ще останат само във вечната памет на избраните, ангелите и Бога.

Дан 12:3 *Онези, които разбират, ще блестят като небесния блясък, а онези, които учат на правда мнозина, ще блестят като звездите до вечни векове.*

За- *Тези, които са интелигентни, ще блестят като блясъка на небето*

Интелигентността издига човека над животните. Разкрива се чрез способността му да разсъждава, да прави заключения чрез наблюдение на факти или чрез проста дедукция. Ако хората не бяха непокорни в свободата, която Бог им дава, интелигентността щеше да доведе цялото човечество към същото признаване на съществуването на Бог и неговите закони. Защото от Мойсей насам Бог е имал писмено записване на най-значимите събития от своето откровение към хората. Ето пътя на разсъжденията, който трябва да следвате. Монотеистичната вяра се появява в историята на еврейския народ. Следователно Неговото свидетелство и неговите писания имат приоритет пред всички други писания, приписвани на същия този уникален Бог. Да се воюва срещу Божия народ остава нормална възможност, но да се воюва срещу светите писания се превръща в дяволско дело. Вярата, установена от Исус Христос, взема своите източници и препратки от еврейските писания на Стария завет, което ѝ придава легитимност. Но римокатолическата доктрина не зачита този принцип, поради което нито тя, нито Коранът на исляма могат да претендират, че са живият Бог, създател на всичко, което живее и съществува. Исус потвърди принципа, като припомни в Йоан 4:22, че *спасението идва от евреите : Вие се покланяте на това, което не знаете; ние се покланяме на това, което знаем, защото спасението идва от евреите .*

В тази първа група избрани Бог посочва мъже, спасени без конкретно знание поради тяхната вяроност, проявена с риск за живота им, от Адам и Ева насам; и това до 1843 г. Те са спасени, защото техните дела свидетелстват за тяхната интелигентност и тяхното приемане на божествените закони, проявени чрез тяхното подчинение. В тази група най-верните и **миролюбиви** протестанти се възползваха до пролетта на 1843 г. от търпението на Бог, който направи практиката на неговата свята събота задължителна само от тази дата. Откр.2:24-25 ще потвърди това изключение: *На вас и на всички останали в Тиатир, които не приемат тази доктрина и които не са познали дълбините на Сатана, както ги наричат те , ви казвам: не натоварвайте себе си с друго бreme; дръж само това, което имаш, докато дойда.*

Зб- *и тези, които учат на правдата на множеството, ще блестят като звездите, завинаги и завинаги*

Тази втора група е отделена поради високото ниво на освещение, което представлява на земята от 1843 г. насам. Избрана чрез тест на вярата, базиран първоначално на надеждата за завръщането на Исус Христос, последователно през пролетта на 1843 г. и есента на 1844 г., неговото освещение от Бог беше официализирано чрез неговото възстановяване на съботата, която той практикуваше отново, след дълги векове на мрак, забравя и презрение към него.

В това разделение на две групи , това, което ги прави различни, е тяхното положение спрямо Божията справедливост, техният статус спрямо Неговите десет заповеди и Неговите други здравни и други обреди. В своя оригинален текст на Изход 20:5-6, втората заповед, изтрита от Рим, ясно

разкрива значението, което Бог придава на подчинението на Неговите заповеди и той припомня двата пътя и двете противоположни крайни съдби: ... аз съм ревнив Боже кой накажи беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение върху онези, които ме мразят и претъпват заповедите ми, и имай милост към онези, които ме обичат и пазят заповедите ми до хиляди поколения .

В този стих Духът разкрива причината за съществуването на звезди в нашето земно творение. Те имаха причина да съществуват само за да служат като символ на избраните от Бога земни; и това е Битие 1:17, което разкрива тяхното послание: *Бог ги постави в небесната шир, за да осветят земята.* След това Бог ги използва, за да покаже на Авраам множеството от неговите потомци в Битие 15:5: *Пребройте звездите на небето, ако можете да ги изброите; такива ще бъдат твоите потомци.*

Статусът на тези духовни звезди обаче може да се промени в зависимост от делата, извършени от изкупения вярващ. Падайки духовно чрез своето непокорство, *звездата пада* , *тя пада от небето* . Изображението ще бъде извикано, за да представи падането на протестантската вяра през 1843 г., обявено от истински небесен знак през 1833 г., ⁶ 6-ия печат на Откр.6 :13: *и небесните звезди паднаха на земята, както когато „а смокинята, разкладена от силен вятър, изхвърля зелените си смокини.* И отново в Откр.12:4: *Неговата опашка повлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята.* Това послание подновява това от Дан.8:10: *Тя се издигна до небесната армия и свали част от тази армия и звездите на земята и ги стъпка* . Духът приписва на римския папски режим духовното падение на една трета от изкупените вярващи; измамени хора, които напразно ще вярват в спасението на Христос и ще претендират за неговата справедливост.

Дан 12:4 *Ти, Данииле, пази в тайна тези думи и запечатай книгата до времето на края. Тогава мнозина ще го прочетат и знанието ще се увеличи.*

4а- Това **крайно време** познава няколко последователни фази, но започва официално през пролетта на 1843 г., с влизането в сила на божествения указ, предварително написан в Дан.8:14: **До вечерта-сутринта 2300 и светостта ще бъде оправдано** . През 1994 г. втората ера на края беше белязана от осъждането на универсалната адвентна институция. От 1843 г. книгата на Данаил е била четена, но никога не е била тълкувана правилно преди тази работа, която все още подготвям през 2021 г. и това от 2020 г. Следователно тази дата бележи върха на неговото знание и следователно **там** , истинското крайно **време на края**, което ще завърши с истинското завръщане на Исус Христос, известно и очаквано, за пролетта на 2030 г. Виждаме, че тази 2020 г. вече е добре отбелязана от Бог, тъй като цялото човечество е засегнато от смъртността на вирусът Covid-19, който се появи в Китай през 2019 г., но в папска католическа Европа едва от 2020 г. През 2021 г. вирусите мутират и продължават да поразяват виновното и непокорно човечество.

Илюстриран адвентен тест на вярата

Дан 12:5 *И аз, Даниил, погледнах, и ето, други двама мъже стояха, единият отсам, а другият оттатък реката.*

5а- Запомнете! Даниел е на брега на река Хидекел, Тигърът, този човекоядец. От двете страни на реката обаче има двама мъже, което означава, че единият е успял да я пресече, а другият се готви да го направи. Още в Дан.8:13 се проведе дискусия между двама светци.

Дан 12:6 *И един от тях каза на човека, облечен в ленени дрехи, който стоеше над водите на реката: Кога ще бъде краят на тези чудеса?*

6а- В Дан.8:14 въпросите на светиите са получили от Бог отговор от 2300 вечерта-сутрин, което определя датата 1843. Подходът се повтаря тук и въпросът този път се отнася до края на света; моментът, в който пророчеството ще престане да бъде полезно. Въпросът е зададен за Христос, представен от този мъж, облечен в ленени дрехи, който стои над реката и наблюдава пресичането ѝ от хора. Бог използва образа на пресичането на Червено море, което спаси евреите, но удави техните египетски врагове.

Дан 12:7 *И чух човека, облечен в ленени дрехи, да стои над водите на реката; той вдигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в този, който живее вечно, че това ще бъде след време, и времена, и половин време, и че всички тези неща ще свършат, когато силата на хората светецът ще бъде напълно разбит.*

7а- *И чух човека, облечен в ленени дрехи, който стоеше над водите на реката; вдигна дясната и лявата си ръка към небето,*

В позицията на арбитър Исус Христос вдига благославящата си дясна ръка и наказващата си лява ръка към небето, за да направи тържествена декларация.

7б- *и той се закле в този, който живее вечно, че ще бъде след време, времена и половин време*

Като цитира пророческата продължителност на папското царуване, Христос показва и припомня своята присъда, която в миналото осъжда църквата му да страда от притеснения на папския режим и проклятията на варварските нашествия, които го предхождат; това се дължи на изоставянето на съботата от 7 март 321 г. Вярващите по време на адвентни изпитания са предупредени по този начин. Но втора причина кара Бог да припомни това папско управление; това е датата на неговото начало, 538 г. сл. Хр. Изборът е разумен, тъй като тази дата 538 ще послужи като основа за изчисленията, които пророчеството ще ни предложи, като ни представи нови пророчески продължителности в стихове 11 и 12.

7с- *и че всички тези неща ще свършат, когато силата на светите хора бъде напълно сломена*

Това кратко изречение този път добре обобщава истинския момент на края: този, в който в края на последното **голямо бедствие** избраните ще се окажат на ръба да бъдат унищожени, изтрити от лицето на земята; отбелязва точността: **изцяло счупен**.

Дан 12:8 *Чух, но не разбрах; и казах: Господарю, какъв ще бъде резултатът от тези неща?*

8а- Горкият Даниел! Ако разбирането на книгата му все още е загадка за тези, които живеят през 2021 г., колко извън неговия обсег и безполезно беше това разбиране за собственото му спасение!

Дан 12:9 Той каза: *Върви, Даниил, защото тези думи ще бъдат пазени в тайна и запечатани до времето на края.*

9а- Отговорът на ангела ще остави Даниел гладен, но потвърждава късното изпълнение на пророчеството, запазено за *времето на края* на християнската ера.

Дан 12:10 *Мнозина ще бъдат пречистени, избелени и пречистени; нечестивите ще вършат зло и никой от нечестивите няма да разбере, но разумните ще разберат.*

10а- *Много ще бъдат пречистени, избелени и пречистени*

Повтаряйки тук точния цитат, близък до думите на Дан.11:35, ангелът потвърждава папската идентичност на арогантния и деспотичен **цар , който се издига над всички богове** и дори над единствения истински **Бог** , в стих 36.

10б- *нечестивите ще вършат зло и никой от нечестивите няма да разбере,*

Ангелът предизвиква принцип, който ще продължи до края на света, удължаването на злото е изобразено в пророчествата на Даниил чрез разширяването на „месинга “ на гръцкия грях и „ *желязото* “ на римската сила до завръщането на Христос . Нечестивите ще бъдат двойно попречени да разберат: първо от тяхната лична незаинтересованост и второ, от *сила на заблуда*, дадена от Бог, която им позволява да *вярват в лъжа* според 2 Солуци 2:11-12: *Също така Бог им изпраща сила на объркване, за да могат да повярват на лъжа , за да бъдат осъдени онези, които не повярваха на истината, но имаха удоволствие от неправдата .*

10в- *но който има разбиране ще разбере.*

Този пример доказва, че духовната *интелигентност* е специален дар, даден от Бог, но е предшествана от добро използване на основната *интелигентност* , дадена на всички нормални хора. Защото дори в този стандарт хората бъркат образованието и неговите дипломи с *интелекта* . Така че си спомням тази разлика: инструкциите позволяват данните да бъдат въведени в човешката памет, но само *интелигентността* позволява тяхното добро и разумно използване.

Дан 12:11 ~~*От времето, когато постоянната жертва ще спре и ще се установи отвратително запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни.*~~

11а- ~~*От времето, когато вечните жертви престанат*~~

Все още трябва да ви напомня, но думата „ ~~*жертва*~~ “ не се появява в оригиналния текст на иврит. И тази прецизност е от решаващо значение, защото това *постоянно* се отнася до селестиалното свещеничество на Исус Христос. Възпроизвеждайки неговото ходатайство на земята, папството премахва от Исус Христос ролята му на ходатай за греховете на неговите избрани.

Това узурпирано паралелно земно служение започва през 538 г.; дата, когато Вигилий I – първият папа с титла, се установява в Рим, в Латеранския дворец, на планината Целий (небето).

11б- *и където ще се установи гнусна пустош*

папското римско управление, цитирано в Дан.9:27 : *и ще има на крилото на мерзости на запустение, дори до унищожение, и ще бъде унищожено [според] това, което е постановено, в пустата [земя] .*

В този стих, насочен към датата 538 г., Духът се насочва само към папския Рим, което обяснява сингуляризацията на думата „мерзост“. Това не е случаят в Дан.9:27, където са включени и двете фази на Рим, езическата и след това папската.

Нека отбележим интереса и важността на групирането в този стих на две неща: „*грабването на вечното*“ за Христос в Дан.8:11 и *папското „крило“*, което носи „*отвратителното запустение*“, цитирано в Дан. 9:27. Като свързва тези две действия с една и съща дата 538 г. и с едно и също образуване, Духът потвърждава и доказва, че авторът на тези злодеяния наистина е римското папство.

В Дан.11:31 действието, приписвано на гръцкия цар Антиох 4, ни представя типичния модел на това, което Бог нарича " *мерзостта на запустението* ". Папството го възпроизвежда, но за 1260 дълги кървави години.

11с- *ще има хиляда двеста и деветдесет дни.*

За да направят цитираните пророчески продължителности, които се отнасят до последното време, нефалшиви, единицата е поставена преди числото във всички пророчества на Даниил: дни 1290 ; дни 1335 (следващ стих); Дан.8:14: **вечер-сутрин 2300** ; и вече в Дан.9:24: седмици 70.

Имаме само едно много просто изчисление за извършване: $538 + 1290 = 1828$.

Интересът на тази дата 1828 е да придаде на адвентното събитие универсален характер, тъй като е насочен към третата от петте години на адвентните конференции, провеждани в Албъри Парк в Лондон в присъствието на кралското семейство на Англия.

Дан 12:12 *Блажен онзи, който чака и пристигне до хиляда триста тридесет и пет дни.*

12а- Само този стих ни дава значението на тези две пророчески продължителности. Темата е за очакване на завръщането на Христос, но конкретно чакане, основано на числови предложения, дадени от Библията. Необходимо е ново изчисление: $538 + 1335 = 1873$. Ангелът ни представя две дати, които отбелязват съответно началото и края на адвентния тест на вярата, извършен между 1828 и 1873 г. По този начин вниманието ни е насочено към датите 1843 и 1844, които са именно причините за две последователни очаквания за славното завръщане на Исус Христос в САЩ, следователно в протестантските земи.

В изображението на пресичането на река „Тигър“ тигърът, който яде човешки души, са тези дати 1843-1844, които карат нечестивия протестант да премине от духовен живот към духовна смърт. От друга страна,

издържалият изпитанието излиза жив и благословен от Бога от този опасен преход. Той получава от Бога специално блаженство: „ Блажен, който достигне 1873 г.! »

Дан 12:13 *А ти върви към своя край; ще си почиваш и ще отстояваш наследството си в края на дните.*

13а- Данаил ще открие след първото възкресение, в което ще бъде възкресен, значението на всички неща, които ни е предал. Но за все още живия адвентист неговото учение ще бъде допълнено от откровенията, съдържащи се в Апокалипсиса на Йоан.

Книгата на Данаил крие добре своето огромно богатство. Отбелязахме там насърчителните уроци, които Господ отправя към Своите избрани от последните дни, защото тези последни дни ще се върнат към нормата на страх и несигурност, която е преобладавала през цялата човешка история на земята. Още веднъж, но последен, избраните длъжностни лица ще бъдат избрани и държани отговорни за нещастията, които ще сполетят оцелелите бунтовници от Третата световна война, обявени в Дан.11:40-45 и Откр.9:13. Езекил 14 представя стандартните модели на вяра: Ной, Даниил и Йов. Подобно на Ной, ние ще трябва да избягаме и да се противопоставим на световното течение на мисълта, като изградим нашия ковчег на вяроност към Бог. Подобно на Даниил, ние трябва да останем твърдо ангажирани да изпълняваме задълженията си като избрани служители, като отхвърляме стандарта, установен от фалшивата религия. И като Йов, ние ще трябва да приемем страданието физически и психически, когато Бог го позволи, като имаме предимство пред Йов: чрез неговия опит ние научихме защо Бог допуска тези изпитания.

Книгата на Даниил също ни позволи да разберем по-добре невидимия небесен живот. Това, чрез откриването на този герой на име Габриел, име, което означава „този, който вижда лицето на Бог“. Той присъства във всички важни мисии на плана на божественото спасение. И ние трябва да осъзнаем, че в селестиалното Божие царство той и всички добри ангели са били лишени от присъствието на Михаил, ангелското изражение на Бог, по време на неговото земно въплъщение, а именно 35 години. В голямо споделяне на любовта Микаел също споделя своя авторитет, като се съгласява да бъде само „ един от главните лидери “. Но Гавраил също го представи на Данаил, избрания сред избраните, като „ *Вожд на твоя народ* “. И Дан.9 ни разкрива много ясно всичко, което Исус идва да постигне, за да спаси своите верни избраници. По този начин божественият спасителен проект е ясно обявен, след това завършен на 3 април 30 г. чрез разпъването на Исус Христос.

Книгата Даниил ни показва, че вярата може да се докаже само от възрастен. И че според Бога детето става пълнолетно, когато навърши тринадесетата си година. Така че можем да видим само горчивия плод, който носи кръщението на бебета и религиозното наследство по рождение във всички фалшиви религии. Исус каза в Марко 16:16: *Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; който не вярва ще бъде осъден* . Следователно това означава, че преди кръщението вярата трябва да присъства и да се демонстрира. След

кръщението Бог я изпита. Също така, друга перла, разкрита в Данаил, тези думи на Исус от Мат.7:13 са потвърдени: *Влезте през тясната порта. Защото широка е портата, широк е пътят, който води към погубел и има много, които минават по този път* ; и също в Мат.22:14: *Защото мнозина са звали, но малцина са избрани* ; според Дан.7:9, *десет милиарда призовани да отговарят пред Бога само за един милион на изкупените избрани спасени, защото те наистина ще са служили добре на създателя Бог, в Христос в Светия Дух.*

Глава 12 току-що положи основите на структурата на книгата Апокалипсис, като припомни датите 538, 1798, 1828, 1843-1844, скрити и предполагаеми, но фундаментални за разделението на времето в Апокалипсис, и 1873 г. Друга дата, 1994 г., ще има да бъде изграден за нещастieto на едни и щастieto на други.

Въведение в пророческата символика

Във всички библейски притчи Духът използва земни елементи, чиито определени критерии могат да символизират анонимни същности, които представят общи критерии. Следователно всеки използван символ трябва да бъде изследван във всички негови аспекти, за да се извлекат от него уроците, скрити от Бога. Вземете например думата „ море “. Според Битие 1:20 Бог го насели с животни от всякакъв вид, безброй и анонимни. Неговата среда е гибелна за човека, който живее от дишането на въздуха. Така той се превръща в символ на смъртта за човека, който с право може да се страхува и от неговата соленост, която прави земята стерилна. Очевидно този символ не е благоприятен за човечеството и поради значението му на смърт Бог ще даде името си на еврейския резервоар за измиване, който предобразява водите на кръщението. Сега да кръстиш означава да се потопиш, да умреш удавен, за да живееш отново в Исус Христос. Неоправданият старец възкръсва, носейки правдата на Христос. Виждаме там цялото богатство на един единствен елемент от божественото творение: *морето* . Под това учение ще разберем по-добре значението, което Бог придава на този стих от Даниил 7:2-3: „... и *ето, четирите небесни ветрове избухнаха върху голямото море* . И *четири големи звяра излязоха от морето* , различни един от друг . Знайте, че „ *четирите небесни вятъра* “ предполагат универсалните войни, които довеждат победоносните народи до доминираща власт. Тук „ *голямото море* ” символизира човешките маси на езическите народи, които, не почитайки Бога, в неговите очи са равни на животните от „ *морето* ”. В израза „ *четирите небесни ветрове* “, „ *четири* “ представлява 4-те кардинални точки на посоките Север, Юг, Изток и Запад. „ *Небесните ветрове* “ носят промени във външния вид на небето, духат облаци, причиняват бури и носят дъжд; отблъсквайки облациите, те насърчават слънцето. По същия начин войните причиняват големи обществени политически промени, огромни катаклизми, които дават господство на новите победители, избрани от Бога, но без те да бъдат благословени от него. Тъй като е определен като „ *животно* “, той няма право на благословиите, предназначени да бъдат предложени на истинските хора; неговите верни избраници, които ходят в божествената светлина от Адам и Ева до края на света. И кои са неговите избраници? Тези, в които той разпознава своя образ, тъй като човекът е направен по Божия образ според Битие 1:26. Обърнете внимание на тази разлика: човекът е направен или създаден от Бог по негов образ , докато животното е създадено от своята среда, морска, земна или небесна, по ред, даден от Бог. Изборът на глагол маркира разликата в статуса.

Като втори пример, нека вземем думата " земя ". Според Битие 1:9-10 това име " земя " е дадено на сухата земя, която излиза от " *морето* "; образ, който Бог ще използва в Откровение 13, за да символизира протестантската вяра, произлязла от католическата вяра. Но нека да разгледаме други аспекти на " *земята* ". Тя е благоприятна за човека, когато го храни, но

неблагоприятна, когато приеме формата на безводна пустиня. Следователно доброто поливане от небето зависи да бъде благословия за човека. Това напояване може да дойде и от реките, които го пресичат; ето защо самото Божие слово се сравнява с „извор на живи води“ в Библията. Наличието или отсъствието на тази „вода“ е това, което определя естеството на „земята“ и духовно качеството на вярата на човека, съставена от 75% вода.

Като трети пример, нека вземем звездите в небето. Първо, „слънцето“, от положителната страна, то осветява; според Битие 1:16, това е светилото на „деня“, то затопля и насърчава растежа на растенията, от които човек прави храната си. Отрицателната страна е изгарянето на културите поради прекомерна топлина или липса на дъжд. Галилео беше прав, той е в центъра на нашата вселена и всички планети в неговата система се въртят около него. И преди всичко той е най-големият, Библията го нарича „най-великият“ в Битие 1:16, най-горещият и той не е достъпен. Всички тези критерии го правят свършения образ на Бог, в който се намират всички тези характеристики. Никой не може да види Бог и да живее, както не може да постави краката си на „слънцето“; единствената мъжка звезда, всички останали са планети или феминизирани звезди. След него „луната“, „най-малкият“: според Битие 1:16 това е светилото на нощта, на тъмнината, над която той управлява. Следователно „Луната“ има само отрицателно послание за себе си. Макар и най-близо до нас, тази звезда дълго пази мистерията на скритата си страна. Тя не свети сама по себе си, но като всички други планети, тя изпраща обратно към нас, в прогресивен цикъл, слаба светлина, която получава от „слънцето“. По всички тези критерии "луната" е перфектният символ за представяне, първо, на юдейската религия, и второ, на фалшивата християнска религия на римокатолическото папство, от 538 г. до наши дни, и лутеранското протестантство, калвинисткото и англиканското, от 1843 г. В небето също има "звезди", които според Битие 1:14-15-17 имат две роли, които споделят със "слънцето и луната". Тази на "маркиране на епохи, дни и години", и този за „осветяване на земята“. Повечето от тях светят само в тъмнината, през нощта. Това е идеалният символ за представяне на Божиите служители, истинските, докато пророчеството не им припише падение; което показва промяна в техния духовен статус. Това ще бъде посланието, което Бог ще използва, за да предизвика падането на християнството жертва на римската лъжа в Дан.8:10 и Откр.12:4; и падането на универсалния протестантизъм в Откр.6:13 и 8:12. Изолирана, „звездата“ обозначава католическото папство в Откр.8:10-11, протестантската вяра в Откр.9:1; и събрани в корона до числото 12, победоносното Избрано събрание, в Откр.12:1. Дан.12:3 ги обозначава като символ на „онези, които учат на правда множеството“, тоест „онези, които просвещават земята“ със светлината, дадена от Бог.

Тези пет символа ще играят важна роля в пророчеството за Апокалипсиса. Следователно можете да се упражнявате да откривате скритите послания, носени от критериите на представените символи. Но някои биха били трудни за откриване, така че самият Бог посочва ключа към мистерията в стихове от Библията, като думите "глава и опашка", които

могат да бъдат разбрани само чрез значението, което Бог им дава в Иса.9: 14, където четем: " *магистратът или старейшината е главата, пророкът, който учи лъжи, е опашката* ." Но стих 13 предлага паралелно, следователно носещ същите значения, „ *палмова клонка и тръстика* “; „ *тръстика* “, която ще представлява римското папство в Откр.11:1.

Има и символично значение на цифрите и числата. Като основно правило имаме във възходящ ред:

За числото "1": уникалност (божествена или цифрова)

За числото "2": несъвършенство.

За числото "3": съвършенство.

За числото "4": универсалност (4 кардинални точки)

За числото "5": мъж (човешкото същество от мъжки или женски род).

За числото "6": небесният ангел (небесното същество или пратеник).

За числото "7": пълнота. (Също: печат на Бога-създател)

Над тази цифра имаме комбинации от събирания на първите седем основни цифри; примери: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ и $7+4$; $12 = 7+5$ и $6+6$; $13 = 7+6$. Тези избори имат духовно значение във връзка с темите, разгледани в тези глави на Откровение. В книгата на Даниил намираме пророческите послания относно месианската християнска ера в глави 2, 7, 8, 9, 11 и 12.

В книгата Откровение, разкрито на апостол Йоан, символичният код на номерата на главите е изключително показателен. Християнската епоха е разделена на две основни исторически части.

Първият, прикрепен към числото "2", обхваща по-голямата част от времето на доктриналното "несъвършенство" на християнската вяра, представена от 538 г. от римокатолическото папство, наследник на религиозната норма, установена от 7 март 321 г. от езическия римски император Константин ^{а3} Глава 2 обхваща цялото време между 94 и 1843 г.

Втората част, представена от числото "3", се отнася от 1843 г. до "адвентното" време, време, когато Бог изисква апостолско доктринално "съвършенство", възстановено в съответствие с програмата, пророкувана от божествения указ, цитиран в Дан.8:14. Това съвършенство ще бъде постигнато постепенно до завръщането на Христос, очаквано през пролетта на 2030 г.

Над числото 7, числото 8, $2+6$, предизвиква времето на несъвършенството (2) на дяволските произведения (6). Числото 9, $3+6$, показва времето на съвършенство (3) и също толкова дяволски дела (6). Числото 10, $3+7$, пророкува за времето на съвършенството (3), пълнотата (7) на божественото дело.

Числото "11" или най-вече $5+6$ визира времето на френския атеизъм, в който човекът (5) се свързва с дявола (6).

Числото "12", т.е. $5+7$, разкрива връзката на човека (5) с Твореца Бог ($7 =$ пълнота и нейния кралски печат).

Числото "13" или 7+6, обозначава пълнотата (7) на християнската религия, свързана с дявола (6); първо папско (*море*) и протестантско (*земя*) в последните дни.

Числото "14" или 7+7 се отнася до адвентната работа и нейните универсални послания (*Вечното евангелие*).

Числото "15", т.е. 5+5+5 или 3x5, предизвиква времето на човешкото (3) съвършенство (5). Това е, което бележи края на времето на благодатта. Духовното „ *жито* “ е узряло, за да бъде ожънато и съхранено в небесните хамбари. Подготовката на избраните е завършена, защото те са достигнали нивото, изисквано от Бог.

Числото "16" се отнася в Откровение, времето, когато Бог излива " *последните седем чаши на гнева Си* " върху своите религиозни врагове, невярното християнство в глава 13.

Числото „17“ взема значението си, подобно на предишното, от темата, която Бог му дава в пророчеството си: в Откровение 17, символът на „присъдата *на голямата блудница* “ от Бог. В Библията първото използване на това символично число се отнася до Великденската седмица, която започва на 10-ия ^{ден} от първия месец на годината и завършва на 17-ия ^{ден} . Извършена буквално на ниво дни за смъртта на „*Божия агнец* ” Исус Христос, Пасхата е пророкувана в дни-години в 70-та ^{от} „ *70-те седмици* ” от годините на Дан.9:24 до 27. Следователно пророчеството за 70-та ^{седмица} от стих 27 обхваща времето от седемте години между дати 26 и 33. Целта, посочена от пророчеството, е Пасхата, която се намира през пролетта, „ *в средата* “ на тези седем години от пророческата седмица цитиран в Дан.9:27.

За последните истински „адвентисти“ числото 17 ще се отнася до 17 века практикуване на Римската неделя, грях, установен на 7 март 321 г. Годишната дата от края на тези 17 века, 7 март 2021 г., отвори „времето на *край* ”, пророкуван в Дан.11:40. Това „ *време* “ е благоприятно за изпълнението на това последно предупредително наказание, което, обозначавайки Третата световна война, също е пророкувано от Бог чрез „шестата тръба “, разкрита в Откр.9:13 до 21. Икономическата разруха, причинена от Covid Вирусът -19 бележи 2020 г. (20 март 2020 г. до 20 март 2021 г.) като тази на началото на божествените наказания.

Темата на глава "18" е наказанието на " *Вавилон Велики* ”.

Глава „19” е насочена към контекста на завръщането в слава на Исус Христос и неговата конфронтация с човешките бунтовници.

Глава „20“ напомня за седмото хилядолетие, на пустата земя, където дяволът е държан затворник, и на небето, където избраните продължават да съдят живота и делата на нечестивите мъртви бунтовници, отхвърлени от Бог.

Глава "21" намира символиката 3x7, тоест съвършенството (3) на божественото осветление (7), възпроизведено в неговите избрани, изкупени от земята.

Така виждаме, че пророчеството взема за своя тема избраните от адвентизма в Откр. 3, 7, 14 =2x7 и 21 =3x7 (растеж към свършенството на освещението).

Глава “22” открива времето, когато на регенерираната и обновена земя Бог инсталира своя трон и избраните от Своето вечно царство.

адвентизъм

Кои тогава са тези Божии синове и дъщери? Можем да го кажем веднага, тъй като този документ ще предостави всички желани доказателства, че това божествено Откровение е адресирано от Бог към християните „адвентисти“. Защото харесва или не, волята на Бог е суверенна и от пролетта на 1843 г., когато влезе в сила декрет, пророкуван в Данаил 8:14, стандартът на „адвентистите от седмия ден“ е изключителният канал, който все още свързва Бог и неговите човешки слуги. Но внимавайте! Тази норма непрекъснато се развива и отказът от тази еволюция, по волята на Бог, е причинил официалното й институционално представителство да бъде повръщано от Исус Христос от 1994 г. насам. Какво е адвентизъм? Тази дума идва от латинското „adventus“, което означава: идване. Това на Исус Христос, за неговото велико окончателно завръщане в славата на Отец, се очакваше през пролетта на 1843 г., през есента на 1844 г. и през есента на 1994 г. Тези фалшиви очаквания, предвидени в Божия проект, въпреки това носеха сериозни трагични духовни последици за онези, които презряха тези пророчески съобщения и техните очаквания, защото те бяха организирани, суверенно, от великия създател Бог. Така всеки, който разпознае в този документ светлините, предложени от Исус Христос, ще стане, като пряко следствие, „адвентист“, „от седмия ден“, ако не сред хората, това ще бъде случаят с Бог; това, веднага щом изостави религиозната почивка от първия ден, да практикува останалата част от седмия ден, наречен събота, осветена от Бога от сътворението на света. Принадлежността към Бог предполага допълнителни божествени изисквания; със съботата, избраният адвентист ще трябва да осъзнае, че неговото физическо тяло също е собственост на Бог и като такава, той ще трябва да го храни и да се грижи за него като за скъпоценно божествено притежание, плътско светилище. Защото Бог е предписал на човека в Битие 1:29 неговата идеална диета: „ *И Бог каза: Ето, давам ви всяка трева, която дава семе, която е по лицето на цялата земя, и*

всяко дърво, което има в себе си плодът на дървото и носещ семе: това ще бъде вашата храна .

Адвентната мисъл е неделима от християнския проект, разкрит от Бог. Завръщането на Исус Христос се споменава в множество библейски цитати: Псалм 50:3: „ **Нашият Бог идва , той не остава в мълчание; пред него е пояждащ огън, около него силна буря** ”; Псалом 96:13: „ ...**пред Господа! Защото Той идва, защото Той идва да съди земята ; той ще съди света по правда и хората според верността Си.** » ; Иса.35:4: „ **Кажете на онези, които са смутени в сърцата си: Бъдете смели, не се страхувайте; ето вашия Бог, ще дойде възмездието, Божието възмездие; Самият той ще дойде и ще ви спаси** ”; Ос.6:3: „ **Нека познаем, нека търсим да познаем ГОСПОДА; неговото идване е толкова сигурно, колкото и зората. Той ще дойде за нас като дъжд , като пролетен дъжд , който напоява земята** ”; в писанията на новия завет четем: Мат.21:40: „ **Сега , когато Господарят на лозето дойде , какво ще направи с тези земеделци?** » ; 24:50: „ ... **господарят на този слуга ще дойде в ден, който не очаква, и в час, който не знае,** ”; 25:31: „ **Когато Човешкият Син дойде в славата Си , с всичките си ангели, ще седне на престола на славата Си.** » ; Јеа.7:27: „ **Ние обаче знаем откъде идва този; но Христос, когато дойде , никой няма да знае откъде е.** » ; 7:31: „ **Мнозина от тълпата повярваха в него и казаха: Христос, когато дойде , ще извърши ли по-могъщи дела от този?** » ; Евр.10:37: „ **Още малко: Този, който има да дойде , ще дойде и няма да се забави .** ” Последното свидетелство на Исус: Йоан 14:3: „ **И когато отида и ви приготвя място , пак ще дойда и ще ви взема при себе си , така че където съм аз, да бъдете и вие.** “; Свидетелството на ангелите: Деян.1:11: „ **И те казаха: Галилейци, защо спирате да гледате към небето? Този Исус, който се възнесе измежду вас на небето, ще дойде по същия начин, както го видяхте да отива на небето.** ”. Адвентният проект на Месията се появява в: Иса.61:1-2: „ **Духът на Господа, ЯнWéH, е върху мен, защото ЯнWéH ме помаза да нося добра новина на бедните; Той ме изпрати да изцелявам съкрушените сърца, да провъзгласявам свобода на пленниците и избавление на затворниците; да провъзгласи година благоволение на ЯнWéH, ...** ” Тук, четейки този текст в синагогата на Назарет, Исус спря четенето си и затвори книгата, защото останалото, относно " деня на отмъщение " трябваше да се осъществи само 2003 години по-късно, за неговото славно божествено завръщане: „ **и ден на отмъщение от нашия Бог ; да утеша всички страдащи;** »

Адвентизмът днес има множество лица и първо, официалният институционален аспект, който отхвърли през 1991 г., последните светлини, които Исус му предложи, чрез скромния човешки инструмент, какъвто съм аз. Подробностите ще се появят, където е подходящо, в този документ. Съществуват множество дисидентски адвентистки групи, разпръснати по цялата земя. Тази светлина е насочена приоритетно към тях. Тя е „голямата светлина“, към която нашата по-голяма духовна сестра, Елън Уайт, искаше да води адвентния народ. Тя представи работата си като „малката светлина“, която води към „голямата“. И в последното си публично послание,

размахвайки Светата Библия с две ръце, тя заявява: „Братя, препоръчвам ви тази книга.“ Желанието му вече е изпълнено; Данаил и Откровение са изцяло дешифрирани чрез стриктно използване на библейските кодове. Съвършената хармония разкрива великата Божия мъдрост. Читателю, който и да си, призовавам те да не правиш грешките от миналото, ти си този, който трябва да се адаптираш към божествения план, защото Всемогъщият няма да се адаптира към твоята гледна точка. Отказът от светлина е смъртен грях без никакво лекарство; кръвта, пролята от Исус Христос, не го покрива. Затварям тази важна скоба и се връщам към обявеното „ *бедствие* “.

Преди да пристъпя към историята на Апокалипсиса, трябва да ви обясня защо, като цяло, пророчествата, вдъхновени от Бога, са жизненоважни за нас, хората, в най-голяма степен, тъй като тяхното знание или пренебрежение ще доведе до вечен живот или перманентна смърт. Причината е следната: хората обичат стабилността и като такива се страхуват от промяна. Следователно той защитава тази стабилност и трансформира своята религия в традиция, изхвърляйки всичко, което се представя в аспект на новост. Ето как, за тяхна гибел, първо действаша евреите от стария божествен съюз, които Исус не се колебае да заклейми като „ *синагога на Сатана* “ в Откр. 2:8 и 3:9. Като се придържаха към традицията на бащите, те вярваха, че по този начин ще успеят да защитят връзката си с Бога. Но какво се случва в този случай? Човекът вече не слуша Бог, когато му говори, но моли Бог да го слуша как говори. В тази ситуация Бог вече не намира сметката си, още повече, че ако е вярно, че самият той не се променя в характера и преценката си, която остава вечно същата, вярно е също, че неговият проект непрекъснато расте и постоянно се променя. Един стих е достатъчен, за да потвърди тази идея: „ *Пътят на праведните е като бляскава светлина, **чиято яркост нараства до средата на деня.*** (Притчи 4:18).“ „ *Пътят* “ на този стих е еквивалентен на „ *пътя* “, въплътен в Исус Христос. Това доказва, че истината на вярата в Христос също се развива във времето, според Божия избор, в съответствие с неговия план. Кандидатите за вечността трябва да придадат на думите на Исус смисъла, който заслужават, когато им каза: „ *На този, който пази делата ми докрай, ще дам...* (Откр.2:26)“. Много хора смятат, че е достатъчно да запазиш това, което си научил от началото до края; и това вече беше грешката на националните евреи и урокът на Исус в неговата притча за талантите. Но това означава да забравим, че истинската вяра е постоянна връзка с Духа на живия Бог, който се грижи да даде на децата си тази храна, която излиза от устата му по всяко време и по всяко време. Божието слово не е ограничено до светите писания на Библията, след него завинаги остава живият „Логос“, Словото, станало моментално плът, Христос, действащ в Светия Дух, за да продължи своя диалог с онези, които Го имат. обичат и го търсят с цялата си душа. Мога да свидетелствам за тези неща, тъй като лично се възползвах от този принос на нова светлина, която споделям с онези, които го обичат толкова, колкото и

аз. Новостта, получена от небето, непрекъснато подобрява разбирането ни за разкрития проект и ние трябва да знаем как да решим и да изоставим остарелите интерпретации, когато те остаряят. Библията ни приканва да направим това: „ *Изследвайте всичко; дръжете се здраво за това, което е добро; (1 Соломани 5:21).*“

Божият съд непрекъснато се адаптира към тази прогресивна еволюция на светлината, вдъхновена и разкрита на избраните депозитари на неговите оракули. По този начин стриктното спазване на традицията причинява загуба, защото пречи на човешките същества да се адаптират към еволюцията на спасителната програма, която постепенно се разкрива до края на света. Има един израз, който придобива пълната си стойност в религиозната област, той е: истината на сегашното време или настоящата истина . За да разберем по-добре тази мисъл, трябва да погледнем в миналото, където по времето на апостолите сме имали съвършено учение за вярата. По-късно, в пророкуваните времена на изключителна тъмнина, доктрината на апостолите беше заменена от тази на двата „Рима“; императорската и папската, двете фази на един и същи божествен проект, подготвен за дявола. Следователно делото на реформата оправдава името си, защото включва изкореняване на фалшивите доктрини и повторно засаждане на унищожените добри семена на апостолската доктрина. С голямо търпение Бог даде време, много време, за да бъде възстановена светлината Му до пълно завършване. За разлика от езическите богове, които не реагират, защото не съществуват, Бог-създател живее вечно и той показва, че съществува, с реакциите и неподражаемите си действия; за съжаление на човека, под прикритието на сурови наказания. Този, който командва природата, който насочва светкавици, гръмотевици и светкавици, който събужда вулкани и ги кара да бълват огън върху виновното човечество, който причинява земетресения и причинява разрушителни приливни вълни, е също този, който идва да прошепне в умовете на избраните от него служители, напредъка на неговия проект, какво се готви да направи, както беше обявил предварително, много преди това. „ *Защото Господ БОГ не прави нищо, докато не разкрие тайната Си на слугите Си пророците* ,” според Амос 3:7.

Първият поглед към Апокалипсиса

В своето изложение Йоан, апостолът на Господ Исус Христос, ни описва образите, които Бог му дава във видение и посланията, които чува. На външен вид, но само на външен вид, Откровение, превод на гръцкото „апокалюпсис“, не разкрива нищо, защото запазва своя мистериозен аспект, неразбираем за множеството вярващи, които го четат. Мистерията ги обезсърчава и те са принудени да игнорират разкритите тайни.

Бог не прави това без причина. Като действа по този начин, Той ни учи колко свято е Неговото Откровение и като такова е предназначено само за Неговите избрани. И тук е редно да се изясни по темата, неговите избраници не са тези, които се представят за такива, а изключително тези, които той самият признава за свои слуги, защото те се отличават, лъжевярващи, по своята вяроност и послушание .

*„ Откровението на Исус Христос, което Бог му даде, за да покаже на слугите Си нещата, които трябва да се случат **скоро** , и което Той извести, като изпрати своя ангел, на Своя слуга Йоан, който свидетелства Божие слово и свидетелството на Исус Христос , всичко, което видя. (Откр.1:1-2).“*

Така че този, който заяви в Йоан 14:6, „ *Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мене* ”, идва чрез своя Апокалипсис, своето Откровение, за да покаже на служителите Си пътя на истината, който им позволява да получат вечен живот, предлаган и предлаган в негово име. Следователно само онези, които той прецени, че са достойни да го получат, ще го получат. След като е показал конкретно чрез своето земно служение какво представлява моделът на истинската вяра, Исус ще разпознае онези, които са достойни за него и за Неговата доброволна изкупителна жертва, в това, че те наистина са се посветили на този примерен път, по който той вървеше преди тях. Неговото пълно посвещаване в служба на Бога е предлаганият стандарт. Ако Учителят каза на Пилат: „ *...дойдох на света, за да свидетелствам за истината...* (Йоан 18:37)“, в същия този свят, неговите избраници трябва да направят същото.

Всяка мистерия има своето обяснение, но за да го получите, трябва да използвате ключовете, които отварят и затварят достъпа до тайните. Но уви за повърхностно любопитните, основен ключ е самият Бог, лично. В свободното си време и според своята безпогрешна и съвършено справедлива преценка той отваря или затваря човешкия разум. Това първо препятствие прави разкритата книга неразбираема и Светата Библия като цяло се превръща, когато е подложена на четене от фалшиви вярващи, колекция от статии с религиозни алибита. И има много много от тези фалшиви вярващи, поради което на земята Исус беше умножил предупрежденията си за лъжехристите, които ще се появят до края на света, според Мат.24:5-11-24 и Мат. 7:21 до 23, където той предупреждава срещу лъжливите твърдения на онези, които настояват за него.

Следователно Апокалипсисът е откровението на историята на истинската вяра, призната от Исус Христос в Отца и в Светия Дух, идващ от Отца, единствения Бог-Създател. Тази истинска вяра квалифицира своите избраници, които преминават през времена на крайно религиозно объркване през тъмните векове. Тази ситуация оправдава символа на *звездите*, които Бог приписва на избраните, които разпознава, дори за момент, защото като тях, според Битие 1:15, те светят в тъмнината, „ *за да осветяват земята* “. »

Вторият ключ към Откровението е скрит в книгата на пророк Данаил, една от книгите на стария завет, която съставлява първия от „*двамата свидетели*” на Бог, цитирани в Откр.11:3; втората е Откровението и книгите на новия завет. По време на своето земно служение Исус насочи вниманието на своите ученици към този пророк Данаил, чието свидетелство е класифицирано в историческите книги в свещената еврейска „Тора“.

Божественото откровение приема формата на две духовни колони. Толкова е вярно, че книгите на Даниил и тази на Апокалипсиса, дадена на Йоан, са взаимозависими и допълващи се, за да носят, като две колони, столицата на божественото селестиално откровение.

Следователно Откровението е историята на истинската вяра, която Бог определя в този стих: „ *Блажен е този, който чете, и онези, които*

слушат думите на пророчеството, и които пазят написаното в него! Защото времето е близо (Откр.1:3).“

Глаголът „чета“ има точно значение за Бог, което свързва факта на разбиране на прочетеното послание. Тази мисъл е изразена в Ис.29:11-12: „*Цялото откровение е за вас като думите в запечатана книга, която се дава на човек, който знае да чете, като казва: Прочети това! И който отговаря: не мога, защото е запечатано; или като книга, която човек дава на човек, който не знае да чете, казвайки: Прочети това! И кой отговаря: Не знам да чета .* Чрез тези сравнения Духът потвърждава невъзможността за разбиране на божествените послания, кодирани за онези, които „Го почитат с уста и устни, но чиито сърца са далеч от Него“, според Ис.29:13: „*Господ казва: Когато това хората се приближават до мен, почитат ме с устата си и с устните си; но сърцето му е далеч от мен и страхът, който има от мен, е само правило на човешката традиция”.*

Трети ключ се присъединява към първия. Намира се и в Бог, който суверенно избира измежду своите избрани, този, на когото ще даде възможност да „прочете“ пророчеството, за да просвети своите братя и сестри в Исус Христос. Защото Павел го припомни в 1 Коринтяни 12:28-29: „*И Бог постави в църквата първо апостоли, второ пророци, трето учители, след това онези, които имат дарбата на чудеса, след това онези, които имат дарбата на изцеление, подпомагане, управление, говорене на различни езици. Всички ли са апостоли? Всички ли са пророци? Всички ли са лекари? ”.*

В реда, ръководен от Бог, човек не импровизира като пророк по лично човешко решение. Всичко се случва, както Исус учи в притчата, не трябва да бърза да заемем първото място в предната част на сцената, а напротив, трябва да седим в дъното на стаята и да чакаме, ако това е необходимо. , че Бог ни кани да отидем на първия ред. Не се стремях към някаква конкретна роля в работата му и имах само голям апетит да разбера значенията на тези странни послания, които прочетох в Откровение. И Бог беше този, който, преди да разбера значението, ме повика във видение. Така че не се изненадвайте от изключително яркия характер на произведенията, които представям; то е плод на една автентично апостолска мисия.

Моментната неспособност да се разберат неговите тайни, разкрити в код, следователно е нормална и очаквана в реда, установен от Бога. Незнанието не представлява грешка, стига да не е следствие от отказ от дадената светлина. В случай на отказ от това, което той разкрива чрез пророците, които възлага за тази задача, божествената присъда е незабавна: това е прекъсване на връзката, защита и надежда. Така един мисионерски пророк, Йоан, получи от Бог кодирано видение във времето на края, друг мисионерски пророк ви представя днес декодираните видения на Данаил и Откровение, предлагайки ви всички гаранции за божествена благословия чрез тяхната възвишена яснота. За това декодиране само един източник: Библията, нищо друго освен Библията, но цялата Библия, под светлината на Светия Дух. Божието внимание и неговата любов са насочени към най-

простите човешки създания, като послушни деца, които са станали рядкост във времето на края. Разбирането на божествената мисъл може да бъде постигнато само в тясно и интензивно сътрудничество между Бог и неговия служител. Истината не може да бъде открадната; тя го заслужава. Приема се от тези, които го обичат като божествена еманация, плод, същност на любимия и обожаван Господ.

Цялостната конструкция на великото Откровение, представена по допълващ начин от книгите Даниил и Откровение, е гигантска и измамно сложна. Защото в действителност Бог често споменава едни и същи теми под различни и допълващи се аспекти и подробности. На нивото на владееене на темата днес, разкритата религиозна история всъщност е много проста за обобщаване.

Все още остава четвърти ключ: това сме ние самите. Ние трябва да бъдем избрани, защото нашата душа и цялата ни личност трябва да споделят с Бога всичките му представи за добро и зло. Ако някой не му принадлежи, със сигурност ще оспори доктрината му по един или друг въпрос. Славното Откровение изглежда ясно само в осветените умове на избраните. Истината е такава, че не може да се пазари, не може да се преговаря, трябва да се вземе такава, каквата е или да се остави. Както учи Исус, всичко се решава с „да“ или „не“. И това, което човек добавя, идва от Лукавия.

Все още остава основен критерий, който се изисква от Бог: пълно смирение. Гордостта в едно дело е законна, но гордостта никога няма да бъде: „*Бог се съпротивлява на гордите но дава благодат на смирените* (Як.4:6).“ Тъй като гордостта е коренът на злото, което причини падането на дявола с неговите чудовищни последици за него самия и за всички Божии небесни и земни създания, за гордо същество е невъзможно да получи избор в Христос.

Смирението, истинското смирение, се състои в признаване на нашата човешка слабост и вяра в думите на Христос, когато ни казва: „*без Мене не можете да направите нищо* (Йоан 15:5)“. В това „*нищо*“ се намира преди всичко възможността за разбиране на смисъла на кодираните му пророчески послания. Ще ви кажа защо и ще ви дам обяснението. В своята мъдрост, своята божествена разумност, Господ вдъхнови Данаил с неговите пророчества в елементи, разделени от десетилетия. Преди той да ме вдъхнови с идеята да направя сравнителен синтез на всички тези пророчества, разделени на глави, никой не го беше правил преди мен. Защото само чрез тази техника обвиненията, представени от Бог, придобиват точност и яснота. Тайната на светлината се основава на синтеза на всички пророчески текстове, паралелното изучаване на данните от отделните му глави и най-вече търсене в цялата Библия на духовното значение на срещаните символи. Докато не беше използван този метод, книгата на Даниил, без която пророчеството на Откровението остава напълно неразбираемо, споменатите божествени обвинения не тревожеха твърде много онези, до които се отнасяха. Именно за да променя тази ситуация, Светият Дух на Исус Христос ме вдъхнови да изясня това, което дотогава беше неясно. Идентификацията на четирите основни мишени на

божествения гняв по този начин е разкрита по безспорен начин. Бог не признава друг авторитет освен този на Неговото писмено слово и това е, което изобличава и обвинява, под заглавието на своите „*двама свидетели*“ според Откр. 11:3, земните и небесните грешници. Нека сега да разгледаме тази разкрита пророческа история в обобщение.

Първа част : историята на Израел в депортация от – 605 г

Данаил пристига във Вавилон (-605) Дан.1

Виденията на Даниил за последователни владетели

1-Халдейската империя: Дан.2:32-37-38; 7:4.

2-Мидийската и Персийската империя: Дан.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Гръцката империя: Дан.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Римската империя: Дан.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Европейските царства: Дан.2:33; 7:7-20-24.

6-Папският режим: Дан.7:8; 8:10; 9:27; 11:36 ч.

Част втора : Данаил + Откровение

Пророчество за първото идване на Месията, отхвърлен от евреите: Даниил 9.

Преследвания на евреите от гръцкия цар Антиох IV Епифан (-168): съобщение за *голямо бедствие* : Дан.10:1. Изпълнението: Дан.11:31. Римски гонения (70): Дан.9:26.

След халдейците, мидийците и персите, гръците, господството на Рим, имперски, след това папски, от 538 г. В Рим християнската вяра среща своя смъртен враг в двете си последователни имперска и папска фази: Дан.2:40 до 43; 7:7-8-19 до 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 до 6-13 до 16; 13:1-10; 14:8.

От 1170 г. (Пиер Валдо), делото на Реформацията до завръщането на Христос: Аро.2:19-20-24 до 29; 3:1 до 3; 9:1-12; 13:11 до 18 часа.

Между 1789 и 1798 г. наказателните действия на френския революционен атеизъм: Откр.2:22; 8:12; 11:7-13.

Империята на Наполеон I : Аро.8:13.

От 1843 г., изпитанието на адвентната вяра и неговите последствия: Даниил 8:14; 12:11-12; Rev.3. Падането на традиционния протестантизъм: Откр.3:1 до 3; неговото наказание: Откр.9:1 до 12 (^{5-ти} *тромпет*). Благословени адвентни пионери: Откр.3:4-6.

От 1873 г. официалното благословение на универсалната институция на адвентистите от седмия ден: Даниил 12:12; Откр.3:7; *Божият печат* : Откр.7; неговата универсална мисия или послания от трите ангела: Откр.14:7 до 13.

От 1994 г., подложена на изпитание на пророческата вяра, институционалната адвентна вяра падна: Откр.3:14 до 19. Последствието: тя се присъедини към протестантския лагер, отхвърлен от 1844 г.: Откр.9:5-10. Неговото наказание: Откр.14:10 (*той също ще пие ...*).

Между 2021 г. и 2029 г., Трета световна война: Даниил 11:40 до 45; Откр.9:13 до 19 (^{6-ти} *тромпет*).

През 2029 г. краят на времето на колективна и индивидуална благодат: Аро.15.

Всеобщият тест на вярата: неделният закон, наложен: Откр.12:17; 13:11-18; 17:12-14; седемте последни язви: Откр.16.

През пролетта на 2030 г., „ *Армагедон* ”: указ за смъртта и славното завръщане на Христос: Даниил 2:34-35-44-45; 12:1; Откр.13:15; 16:16 ч. Седмата *тръба* : Откр.1:7; 11:15-19; 19:11 до 19. *Седмата последна язва* : Откр.16:17. *Жътвата* или грабването на избраните: Откр.14:14 до 16. *Реколтата* или наказанието на фалшивите религиозни учители: Откр.14:17 до 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

От пролетта на 2030 г., седмото хилядолетие или великата събота за Бог и неговите избрани: победен, Сатана е окован на пустата земя за хиляда години : Откр.20:1 до 3. В небето избраните съдят падналите: Даниил 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Около 3030 г. Страшният съд: славата на избраните: Аро.21. *Втората смърт* на земята: Даниил 7:11; 20:7 до 15. На обновената земя: Откр.22; Дан.2:35-44; 7:22-27.

Символите на Рим в пророчеството

Неясният аспект на пророчествата се основава на използването на различни символи, въпреки че се отнасят до едно и също същество. Следователно те се допълват, вместо да се изключват взаимно. Това позволява на Бог да запази мистериозния аспект на текстовете и да конструира в скица различните аспекти на целевата тема. Така е и с основната му цел: Рим.

В Дан.2, във видението на статуята, това е четвъртата империя със символа „железни крака“. „Желязото“ отразява неговия суров характер и латинското му мото „DVRA LEX SED LEX“, преведено като: „законът е труден, но законът е закон“. В допълнение, „железните крака“ напомнят за външния вид на римските легионери, облечени в железни нагръдници на торса, на главата, на раменете, на ръцете и на краката, напредващи пеша в дълги, организирани и дисциплинирани *колони*.

В Дан.7 Рим, в своите две езически фази, републиканската и императорската, все още е четвъртата империя, описана като „ужасно чудовище с железни зъби“. Желязото на зъбите ѝ я свързва с железните крака на Дан.2. Освен това има „десет рога“, които представляват десет независими европейски кралства, които ще се формират след падането на Римската империя. Това е учението, дадено в Дан.7:24.

Дан.7:8 описва появата на единадесети „рог“, който ще стане в пророчеството основна цел на целия божествен гняв. Получава името „малък рог“, но, парадоксално, Дан.7:20 му приписва „по-голям вид от другите“. Обяснението ще бъде дадено в Дан.8:23-24, „този нагъл и хитър цар... ще успее в своите начинания; той ще унищожи силните и народа на светиите“. Това е само част от действията, които Бог приписва на това второ римско господство, което е извършено от 538 г., с установяването на папския режим, който налага римокатолическата вяра чрез императорската власт на Юстиниан¹. Ще трябва да вземем под внимание всички обвинения, които Бог представя по разпръснат начин, в цялото пророчество, срещу този автократичен и деспотичен, но религиозен режим, който римското папство представлява. Ако Дан.7:24 го нарича „различен от първия“, това е точно защото силата му е религиозна и че се основава на лековерието на силните, които се страхуват от него и се страхуват от влиянието му върху Бог; което Дан.8:25 приписва на „успеха на хитростите му“. Някои може да сметнат за ненормално, че свързвам царя на Данаил 7 с царя на Даниил 8. Следователно трябва да демонстрирам оправданието на тази връзка.

В Дан.8 вече не намираме четирите имперски наследства от Дан.2 и 7, а само две от тези империи, освен това ясно идентифицирани в текста: Мидийската и Персийската империя, обозначени с „овен“ и *Гръцката империя* изобразен от „козел“, който предхожда Римската империя. През 323 г. великият гръцки завоевател Александър Велики умира, „големият рог на козата се счува“. Но без наследник империята му е разделена между неговите генерали. След 20 години война между тях остават само 4 кралства „четири рога се издигнаха към четирите небесни ветрове, за да го заменят“. Тези четири рога са Египет, Сирия, Гърция и Тракия. В тази глава 8 Духът ни представя раждането на тази четвърта империя, която първоначално е била само западен град, първо монархически, след това републикански от 510 г. насам. В своя републикански режим Рим постепенно придобива власт чрез трансформиране на народите които се обръща за помощ към римските колонии. Ето как в стих 9, под името „малък рог“, което вече обозначава римския папски режим в Дан.7, пристигането на републиканския Рим в историята на Изтока, където има

Израел, извършено чрез неговата намеса в Гърция, „ *един от четирите рога* “. Както току-що казах, той беше свикан през 214 г. за разрешаване на спор между две гръцки лиги, Ахейската лига и Етолийската лига, и резултатът беше за Гърция загубата на нейната независимост и колониалното поробване на римляните през – 146. Стих 9 напомня за последователните завоевания, които ще превърнат този малък град в Италия в четвъртата империя, изобразена с „ *желязо* “ в предишни пророчества. Географското местоположение на мотивите е това на Италия, където се намира Рим. Раждането на неговите основатели Ромул и Рем включва вълчица, която би ги кърмила. На латински думата Louve е "lupa", което означава вълчица, но също и проститутка. Така от създаването си този град е белязан от Бога с двойната си пророческа съдба. Ще я намерим като вълк в кошарата на Исус, който ще я сравни с проститутка в Откр.17. След това разширяването му към неговия " юг " е постигнато чрез завладяването на Южна Италия (- 496 до - 272), след което излиза победител от войните, водени срещу Картаген, днешен Тунис, от 264 г. пр.н.е. Следващата фаза към нейния „ *изток* “ е тази на нейната намеса в Гърция, както току-що видяхме. Там е описано като „ *издигащо се от един от четирите рога* “ на разбитата гръцка империя, наследена от Александър Велики. Все по-могъщ, през – 63 г., Рим ще накрая наложи своето присъствие и своята колониална власт върху Юдея, която Духът нарича „ *най-красивата страна* “, защото това е била негова работа от създаването ѝ след излизането на неговия народ от Египет. Този израз се повтаря в Езек.20:6-15. Историческа точност: още веднъж Рим е призован от Хиркан да се бие срещу брат му Аристокбул. Трите описани римски завоевания, в същата географска форма като тези на мидо-персийския „ *овен* “ от същата глава, са в съответствие с историческите свидетелства. Следователно целта, поставена от Бог, е постигната: изразът „ *малък рог* “ от Дан.7:8 и Дан.8:9 се отнася и в двете препратки към римската идентичност. Нещото е доказано и неоспоримо. С тази сигурност божественият Дух ще може да завърши своето учение и своите обвинения, отправени срещу този папски религиозен режим, който концентрира всички небесни мънии върху себе си. Приемствеността от папския Рим към имперския Рим е демонстрирана в Дан.7, тук, в Дан.8, Духът прескача вековете, които ги разделят, и от стих 10 той отново се насочва към папската същност, любимия му смъртен враг; и не без причина. Защото има достъп до християнската религия на гражданите на небесното царство, събрано от Исус Христос: „ *издигна се до небесната армия* “. Това е осъществено през 538 г. с императорския указ на Юстиниан I, ^{който} предлага на Вигилий ¹ религиозна власт и папския трон на Ватикана. Но въоръжен с тази сила, той действа срещу Божиите светии, които преследва в името на християнската религия, както ще правят неговите исторически наследници в продължение на почти 1260 години (между 538 и 1789-1793). Историческата прецизност потвърждава точността на тази продължителност, знаейки, че указът е написан през 533 г. Следователно 1260 години завършват, според това изчисление, през 1793 г., годината, когато в революционния „Терор“ е постановено премахването на Римската църква. " *Тя накара някои от*

звездите да паднат на земята и ги стъпка ." Изображението ще бъде възприето в Откр.12:4: „ Опашката му повлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята ”. Ключовете са дадени в Библията. Относно звездите , те са в Битие 1:15: „ Бог ги постави в небесната шир, за да светят на земята ”; в Битие 15:5 те са сравнени със семето на Авраам: „ Погледнете към небето и пребройте звездите , ако можете да ги изброите; такова ще бъде вашето потомство ”; в Дан.12:3: „ тези, които учат на правда мнозина, ще блестят като звездите завинаги ”. Думата " опашка " ще придобие голямо значение в Апокалипсиса на Исус Христос, тъй като тя символизира и обозначава " пророка, който учи на лъжи ", както ни разкрива Исаия 9:14, като по този начин отваря нашето разбиране за кодираното божествено послание. Поради това папският режим на Рим, през вековете на своето господство и от самото си възникване, е воден от лъжепророци, според святата и справедлива присъда, разкрита от Бог.

В Дан.8:11 Бог обвинява папството, че се е надигнало срещу Исус Христос, единственият „ Началник на владетелите “, както ще бъде изяснено в стих 25, също цитиран като „ Цар на царете и Господар на господарите “ в Откр. 17:14; 19:16 ч. Четем: „ Тя се издигна до началника на войската, отне му вечното и преобърна основата на светилището му .“ Този превод се различава от настоящите преводи, но има предимството да спазва стриктно оригиналния текст на иврит. И в тази форма Божието послание придобива последователност и прецизност. Терминът „ вечен ” не се отнася до „жертва” тук, защото тази дума не е написана в еврейския текст, нейното присъствие е незаконно и неоправдано; освен това изкривява смисъла на пророчеството. Наистина, пророчеството е насочено към християнската ера, в която, според Дан.9:26, *жертвите и приносите* са премахнати. Този термин „ вечен “ се отнася до изключителна собственост на Исус Христос, която е неговото свещеничество, неговата сила като ходатай в полза само на своите избрани, които той идентифицира и избира. Въпреки това, като се възползва от това твърдение, папският режим благославя прокълнатите и проклина благословените от Бога, които той лъжливо обвинява в ерес, поставяйки себе си като модел на божествена вяра; твърдение, напълно оспорено от Бог в неговото пророческо откровение, което го обвинява, в Дан.7:25, че „ *формира план за промяна на времената и закона* “. Ето защо ерестът присъства в цялата дейност на папския режим, като по този начин се прави недостоеен за носене или издаване на каквато и да е религиозна присъда. Следователно вечното е в съответствие с ученията на Евреи 7:24, „ *непредаваемото свещенство* “ на Исус Христос. Ето защо папството не може да претендира за предаване на своята сила и власт от Бог в Исус Христос; следователно той може само да го открадне незаконно от него с всички последствия, които такава кражба ще има за него и тези, които съблазнява. Тези последствия са разкрити в Дан.7:11. На последния съд той ще претърпи „ *втората смърт, хвърлен жив в езерото от огън и сяра* “, с което отдавна е заплашвал себе си, монарсите и всички хора, за да му служат и да му се страхуват.“ *Погледнах тогава поради арогантните думи, които рогът говореше, и като погледнах,*

звярът беше убит и тялото му беше унищожено, предадено на огъня, за да бъде изгорено . На свой ред, Откровението на Апокалипсиса ще потвърди това изречение за справедливата присъда на възмутения и разочарован истински Бог, в Откр.17:16; 18:8; 19:20 часа. Избрах да превода „ и съборих основата на неговото светилище “ поради духовното естество на обвиненията срещу папския режим. Всъщност еврейската дума „мекон“ може да се преведе като: място или основа . И в случая, който възникне, основата на духовното светилище наистина е преобърната. Този термин „ основа “ се отнася, според Ефесяни 2:20-21, до самия Исус Христос, „ основния камък на ъгъла “, но също и до цялата апостолска основа в сравнение с духовна сграда, а именно „ светилище “ собственост на Исус Христос, построен от Бог върху него. Следователно предполагаемото наследство на Свети Петър се опровергава от самия Бог. За Папери единственото наследство на Петър е продължаването на делото на неговите палачи, които го разпънаха след неговия божествен Учител. Неговият инквизиционен режим вярно възпроизвежда първоначалния езически модел. След като „ промени времето и закона “, установен от Бог, този нетолерантен и жесток режим, в който някои папски глави бяха убийци, известни престъпници, като Александър VI Борджия и неговия син Цезар, палач и кардинал, свидетелства за интегралната дяволска природа на римокатолическата папска институция. Огромни кланета на мирни хора бяха отприщени от тази религиозна власт, чрез насилствено покръстване, под заплаха от смъртно наказание, и религиозните ордени на кръстоносните походи, водени срещу мюсюлманите, които окупираха земята на Израел; земя, прокълната от Бог от 70-та година, където римляните дойдоха да унищожат „ града и светостта “, в съответствие с това, което е обявено в Дан.9:26, в резултат на отхвърлянето на Месията от евреите . „ Основата на Неговото светилище “ се отнася до всички доктринални истини, получени от апостолите, които ги предават на бъдещите поколения чрез писанията на новия завет; вторият от Божиите " двама свидетели ", според Откр.11:3. От това мълчаливо свидетелство папството е запазило само имената на героите на библейската вяра, които кара да обожават и да им служи в множество от множеството си последователи. Истината според Рим е записана отчасти в неговия „мисал“ (ръководството към литургията), който замества Божиите „ двама свидетели “; писанията на стария и новия завет, които заедно съставляват Светата Библия, срещу която тя се бори, като уби своите верни последователи.

Стих 12 от Дан.8 ще ни разкрие защо самият Бог е бил принуден да създаде тази омразна и отвратителна религия. „ Войската беше предадена с вечния заради греха .“ Така ужасните и отвратителни действия на този режим съществуват по желание на Бог, за да накаже „ греха “, който според 1 Йоаново 3:4 е престъплението на закона. И това е действие, което вече може да се припише на Рим, но в неговата езическа имперска фаза, защото толкова сериозен грях, който заслужава такова наказание, докосна Бог по две изключително чувствителни точки: неговата слава като Бог-създател и Победител в Христос. Ще видим в Откр.8:7-8, че установяването на папския

режим през 538 г. представлява второто наказание, наложено от Бог и пророкувано от предупредителния символ на „ втората тръба “. Предшества го друго наказание, извършено от варварските нашествия в Европа, станала невярно християнска. Тези действия се простират между 395 и 476 г., причината за наложените наказания все още се открива преди 395 г. По този начин се потвърждава датата 7 март 321 г., в която езическият римски император Константин I, от когото е предложен мир^{на} християните на империята наредил с указ изоставянето на практиката на съботата, която той заменил с останалата част от първия ден. Сега този първи ден беше посветен на езическото поклонение на непобеденото обожествено слънце. Бог внезапно претърпя двойно възмущение: загубата на неговата събота, спомен за делото му като творец и окончателната му победа над всичките му врагове, но също така, вместо това, разширяването на езическата чест, оказана на първия ден, в самия редиците на учениците на Исус Христос. Малко хора ще разберат важността на грешката, защото трябва да осъзнаем, че Бог е не само създателят на живота, но и създателят и организаторът на времето и само за тази цел е създал звездите на небето. Слънцето се появява на четвъртия ден, за да отбележи дните, луната, за да отбележи нощта, и отново слънцето и звездите, за да отбележат годините. Но седмицата не е белязана от звездите, тя се основава единствено на суверенно решение на създателя Бог. Следователно то ще представлява знака на неговата власт и Бог ще се погрижи за това.

Светлина в съботата

Вътрешната организация на седмицата също е израз на неговата божествена воля и Бог ще си припомни това своевременно в текста на своята четвърта заповед: „ *Помни деня на почивката, за да го освещаваши. Имаш шест дни да свършиши цялата си работа, но седмият е денят на Господа твоя Бог; в този ден да не вършиши никаква работа, нито ти, нито жена ти, нито децата ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е вътре във вашите порти, защото ГОСПОД създаде небето, земята и морето и всичко, което е в тях, за шест дни; затова той благослови седмия ден и го **освети** ”.*

Погледнете внимателно, в този цитат става дума само за числата „ шест и седем ”; думата събота дори не се споменава. И в своята „ седма “ форма , поредно число, Създателят Законодател настоява на позицията, че тази седма натоварен ден . Защо това настояване? Ще ви дам причина да промените, ако е необходимо, възгледа си за тази заповед. Бог искаше да поднови реда на времето, който установи от основаването на света. И ако той толкова настоява, то е защото седмицата е изградена по образа на пълното време на неговия спасителен проект: 7000 години или по-точно 6000 + 1000 години. Тъй като изопачи плана си за спасение, като удари два пъти скалата Хорив, Моисей беше възпрепятстван да влезе в земния Ханаан. Това беше урокът, който Бог искаше да даде за неговото непокорство. От 1843-44 г. почивката през първия ден носи същите последствия, но този път предотвратява влизането в небесния Ханаан, наградата за вярата на избраните, предложена от изкупителната смърт на Исус Христос. Тази божествена присъда пада върху бунтовниците, защото подобно на действието на Моисей, останалата част от първия ден не е в съответствие с плана, програмиран от Бог. Имената могат да се променят без много последствия, но характерът на числата е тяхната неизменност. За създателя Бог, който надзирава своето творение, прогресивното развитие на времето се осъществява чрез последователност от седмици от седем дни. Неизменно първият ден ще си остане първи ден, а „ седмият ” ще си остане „ седмият ”. Всеки ден завинаги ще запази стойността, която Бог му е дал от самото начало. И Битие ни учи в глава 2, че седмият ден е обект на определена

съдба: той е „осветен“, т.е. отделен. Досега човечеството е пренебрегвало истинската причина за тази специална ценност, но днес в нейно име давам Божието обяснение. В неговата светлина Божият избор е изяснен и оправдан: седмият ден пророкува седмото хилядолетие от божествения глобален проект от 7000 слънчеви години, от които последните „хиляда години“, цитирани в Апо.20, ще видят избраните на *Исус Христос* влезте в радостта и присъствието на техния любим Учител. И тази награда ще бъде получена благодарение на победата на Исус над греха и смъртта. Осветената събота вече не е само паметник на създаването на нашата земна вселена от Бог, тя също така отбелязва всяка седмица напредъка към влизане в небесното царство, където според Йоан 14:2-3 Исус „подготвя място“ за любимата си избраница. Ето една много красива причина да го обичаме и да го почитаме на този свят седми ден, когато той се появява, за да отбележи края на нашите седмици, при залез слънце, в края на 6-ия ^{ден}.

Отсега нататък, когато четете или чувате думите на тази четвърта заповед, вие трябва да чувате зад думите на текста, Бог казва на хората: „Имате 6000 години, за да произведете делата на вярата на избраните, защото имате достигна края от това време, времето от **1000 години** от **седмото хилядолетие** вече няма да ви принадлежи; то ще продължи само за моите избрани, които са влезли в моята селестиална вечност, посредством истинската вяра, призната от Исус Христос.”

По този начин съботата се явява като символичен и пророчески знак за вечен живот, запазен за изкупените на земята. Също така, Исус го илюстрира с „скъпоценния бисер“ от неговата притча, цитирана в Мат.13:45-46: „Небесното царство все още е като търговец, който търси красиви перли. Той намери бисер с висока цена; и той отиде и продаде всичко, което имаше, и я купи. Този стих може да получи две обратни обяснения. Изразът „небесно царство“ обозначава Божия спасителен проект. Обрисувайки своя проект, Исус Христос се сравнява с „търговец на перла“, който търси *перлата*, най-красивата, най-съвършената и следователно тази, която носи най-високата цена. За да намери тази *рядка* и следователно скъпоценна перла, Исус напусна небето и неговата слава и на земята с цената на ужасната си смърт той откупи обратно тези духовни перли, така че те да станат негова собственост за вечността. Но обратното, *търговецът* е избраният, който жадува за абсолюта, за божественото съвършенство, което ще бъде наградата на истинската вяра. Тук отново, за да спечели тази награда на селестиалното призвание, той изоставя суетните и несправедливи земни ценности, за да се посвети на отдаването на Създателя Бог на поклонение, което му е приятно. В тази версия *скъпоценният бисер* е вечният живот, предложен от Исус Христос на неговите избраници през пролетта на 2030 г.

този *бисер с висока цена* може да се отнася само до последната епоха на адвентизма; този, чиито последни представители ще живеят до истинското завръщане на Исус Христос. Ето защо тази *скъпоценна перла* обединява съботата, завръщането на Христос и светостта на последните избрани. Доктриналното съвършенство, открито в тази последна епоха, дава

на светиите образа на *перлата* . Тяхното специфично преживяване на влизане живи във вечността потвърждава този *бисерен образ* . И тяхната привързаност към седмия ден събота, за който те знаят, че пророкува седмото хилядолетие, придава на съботата и седмото хилядолетие образа на уникално скъпоценно бижу, с което нищо не може да се сравни освен „скъпоценна перла “ . Тази идея ще се появи в Откр.21:21: „**Дванадесетте порти бяха дванадесет бисера ; всяка врата беше от едно мънисто . Градският площад беше чисто злато, като прозрачно стъкло** . Този стих подчертава уникалността на стандарта за осветение, изискван от Бог, и в същото време уникалната награда за получаване на вечен живот чрез влизането им в съботата на седмото хилядолетие през символичните „порти“, които изобразяват адвентните изпитания на *вярата* . Последните изкупени не са по-добри от тези, които са ги предшествовали. Единствено доктриналната истина, която Бог им е разкрил, оправдава техния образ на *перла* , който следва този на шлифовани *скъпоценни камъни* . Бог никога не прави изключение за хората, но, в зависимост от въпросното време, той си е запазил правото да направи изключение по отношение на стандарта за святост, необходим за получаване на спасение. Разгледаната християнска ера засяга главно времето, белязано от завръщането на греха, религиозно формализирано от установяването на римския папски режим, тоест от 538 г. Също така, началото на Реформацията е обхваната от нейното състрадание и милост, а престъплението на съботата не е била приписана преди постановлението от Дан.8:14 да влезе в сила, от пролетта на 1843 г. С фина алузия покупката на перлата е предложена от Исус в Откр.3:18: „Съветвам ви **да купете от мен злато, изпитано с огън, за да забогатеете, и бели дрехи, за да се облечете и да не се яви срамът от голотата ви, и мехлем, за да намажете очите си, за да видите** . Тези неща, които Исус предлага на онези, на които им липсват, представляват елементите, които дават на избрания неговия символичен аспект на „ *перла* “ в очите и съда на Господ Исус Христос. „ *Перлата* “ трябва да бъде „ *купена* “ от Него, тя не се получава безплатно. Цената е на себеотрицанието, основата на борбата за *вярата*. В съответния ред Исус предлага да продаде *вяра*, изпитана чрез изпитание, която дава на избрания неговото духовно богатство; неговата чиста и неопетнена праведност, която покрива духовната голота на помилвания грешник; помощта на Светия Дух, който отваря очите и интелигентността на грешния човек за проекта, разкрит от Бог в неговите свещени писания на Библията.

Във времето от 6000 години от християнската ера, Бог изчака до края на този земен цикъл, за да накара своите последни избрани да открият великолепието на неговия свят седми ден или събота, осветена за неговата почивка. Избраните длъжностни лица, които разбират значението му, сега имат всички основания да го обичат и почитат като дар от Исус Христос. Колкото до тези, които не го харесват и се борят с него, те имат и ще имат всички основания да го мразят, защото това ще бележи края на тяхното животинско земно съществуване.

Постановлението на Даниил 8:14

Дан.8:12 продължава, като казва: „*рогът отхвърли истината и успя в своите начинания*.“ „*Истината*“ е, според Пса.119:142, „*законът*“. Но това е и абсолютната противоположност на „*лъжата*“, която, според Иса.9:14, характеризира папския „*лъжепророк*“ с термина „*опашка*“, който директно го обвинява в Откр.12:4. Всъщност тя хвърля истината на земята, за да инсталира своите религиозни „*лъжи*“ на нейно място. Неговите „*начинания*“ можеха само да „*успеят*“, тъй като самият Бог причини появата му, за да накаже християнската изневяра, практикувана от 7 март 321 г.

Стихове 13 и 14 ще придобият жизненоважно значение до края на света. В стих 13 светците се чудят колко дълго ще продължи изнудването на „*вечния*“ и „*опустошителния грях*“; неща, които току-що идентифицирахме. Но нека се спрем малко на този „*опустошителен грях*“. Въпросното опустошение е на човешки души или животи. В крайна сметка, цялото унищожено човечество ще напусне, по време на „*хилядата години*“ на седмото хилядолетие, планетата Земя в нейната първоначална форма „*безформена и празна*“, която ще си заслужава, в Аро.9:2-11, 11: 7, 17:8 и 20:1-3, името „*бездна*“ от Битие 1:2.

„Светците” питат още докога ще се потъква „християнската” „святост и гостоприемство”? “. В тази сцена тези „светии” се държат като верни Божии служители, оживени като Данаил, който е даден като пример в Дан.10:12, за законното желание „да разберете» божествения проект. Те получават за трите споменати теми един единствен отговор, даден в стих 14.

Според корекциите и подобренията, които Бог ме накара да направя от оригиналния еврейски текст, даденият отговор е: „До вечерта на сутринта, две хиляди и триста, и светостта ще бъде оправдана.” Вече го няма, неясният текст на традицията: „До две хиляди и триста вечери и сутрини и светилището ще бъде пречистено”. Това вече не е въпрос на светилище, а на **святост**; освен това глаголът „пречистен” се заменя с „оправдан”. „”, а третата промяна се отнася до израза „вечер сутрин”, който наистина е единствено число в еврейския текст. По този начин Бог премахва всякакво оправдание от онези, които се опитват да променят общото число, като го разделят на две, твърдейки, че разделят вечерите от сутрините. Неговият подход се състои в представяне на изчислителната единица „вечер сутрин”, която определя 24-часов ден в Gen.1. Едва тогава Духът разкрива числото на тази единица: „2300”. По този начин общият брой на цитираните пророчески дни е защитен. Глаголът „оправдан” има като корен, на иврит, думата „справедливост” „дедек”. Следователно преводът, който предлагам, е оправдан. Тогава грешка относно еврейската дума „qodesh” превежда този термин като „светилище”, което на иврит е „miqdash”. Думата „светилище” е добре преведена в стих 11 от Даниил 8, но тя няма място в стихове 13 и 14, където Духът използва думата „qodesh”, която трябва да се преведе като „святост”.

Когато знаем, че „опустошителният грях” конкретно е насочен към изоставянето на съботата, която сама по себе си е обект на специално божествено **освещение**, тази дума „святост” значително осветява значението на пророческото послание. Бог обявява, че в края на цитираните „2300 вечери и сутрини” уважението за останалата част от неговия истински „седми ден” ще бъде поискано от него от всеки човек, който претендира за святост и „вечна справедливост”, получени от Исус Христос. Краят на „опустошителния грях” включва отказ от религиозното поклонение на неделята, предишния ден на слънцето, установено от Константин I – езическият император. По този начин Бог възстановява на свой ред доктриналните норми за спасение, които преобладаваха по времето на апостолите. Само този термин „святост” обхваща всички доктринални истини на основите на християнската вяра. Имайки за свой модел и произход учението, дадено на евреите, християнската вяра носи само ново, заместването на животинските жертви, с кръвта, пролята от Исус Христос на умилостивилището, скрито в подземна пещера, разположена под краката му на Голгота, като нашият Спасител благоволи да разкрие и покаже на неговия слуга Рон Уайът през 1982 г. Откриването на темите, засегнати от думата „святост”, е прогресивно и се простира през целия живот, но от 2018 г. това

време се отчита и ограничен, а днес, през 2020 г., остават само 9 години за възстановяване на всички аспекти.

Данаил 8:14 е душеубиващ указ, тъй като промяната на Божията присъда води до загуба на Христовото предложение за спасение за всички практикуващи римокатолически неделни християни. Следователно духът на наследената традиция ще причини вечната смърт на множества, които най-често не осъзнават своето осъждане от Бога. Именно тук демонстрацията на любов към истината позволява на Бог да отбележи „ *разликата* “ по отношение на съдбата, която засяга „ *тези, които Му служат, и тези, които не Му служат* (Мал.3:18)“.

Някои бунтовни духове ще искат да оспорят самата идея за промяна, която се дължи на Бог, който сам заявява: „ *Аз не се променям* “ в Мал.3:6. Именно тогава трябва да осъзнаем, че промяната, извършена през 1843-44 г., се състои само от възстановяване на оригинална норма, отдавна изопачена и трансформирана. Ето защо благословието на избраните от Реформацията, вменено въпреки техните несъвършени дела, има изключителен характер, чийто доктринален аспект не може да бъде представен като образец на истинската вяра. Тази конкретна присъда за ранните реформатори е толкова изключителна, че Бог я взема и я разкрива в Откр.2:24, където той казва на протестантите преди 1843 г.: „Не ви налагам друго бреме, само това, което имате, го задръжте, *докато идвам* .”

„ *Горкото* “, свързано с влизането в сила на този указ от Дан.8:14, е толкова „ *голямо* “, че Бог го сигнализира чрез обявяването на три „ *големи беди* “ в Откр.8:13. И при такива сериозни последици е спешно да се знае датата на влизането му в сила. Това беше точно грижата на „ *светиите* “ от Дан.8:13. Продължителността сега е разкрита като пророчески „ *2300 дни* “ или 2300 реални слънчеви години, според кода, даден на Езекиил, съвременен пророк на Даниил (Езек.4:5-6). Тази глава 8, чиято тема се състои в слагането на край на римския „ *грех* “, ще намери елементите, които липсват в Дан.9, където също ще става въпрос за „ *слагането на край на греха* “, но този път, към „ *първороден грях* , който причини загубата на вечен живот, от Адам и Ева насам. Операцията ще се основава на земното служение на Месията Исус и на доброволното принасяне на съвършения му живот, като изкупление за греховете на неговите избрани, и аз уточнявам, само на тях. Времето на неговото идване сред хората е определено чрез пророчество в пророчески дни. Посланието се отнася до приоритетния еврейски народ, тъй като те са в съюз с Бог. Той дава на еврейския народ, за да „ *сложи край на греха* “, период от „ *седемдесет седмици* “, които представляват 490 реални дни-години. Но също така посочва средствата за датиране на началната точка на изчислението. „ *Откакто словото обяви, че Йерусалим ще бъде построен, до помазаните има... (7 + 62 = 69 седмици)* “ . Трима персийски царе дадоха това разрешение, но само третият, Артаксеркс I го изпълни изцяло според Ездра 7:7. Неговият кралски указ е обнародван през пролетта на 458 г. пр.н.е. Срокът от 69 седмици поставя началото на служението на Исус Христос през 26 година. Особено насочени към последните „седем години“, запазени за делото на Исус, който установи,

чрез своята изкупителна смърт, основите на новия завет, Дух представя в стих 27 от Дан.9, тази „ седмица “ от дни-години „ в средата “, на които, чрез своята доброволна смърт, „ той кара жертвата и приносът да престанат “; нещата, принесени до Исус Христос, за изкупление на греховете. Но смъртта му идва преди всичко, за да „ сложи край на греха “. Как трябва да разбираме това послание? Бог предлага демонстрация на Своята любов, която ще завладее сърцата на Неговите избрани, които чрез отвръщане на любов и признание ще се борят с Негова помощ срещу греха. 1 Йоаново 3:6 потвърждава, казвайки: „ Който пребъдва в Него, не върши грех; който съгреша, не Го е видял, нито Го е познал .” И подсилва посланието си с много други цитати.

На доктринално ниво новият съюз, изграден от Исус Христос, само замества стария. Така и двата завета почиват на една и съща пророческа основа, разкрита в Дан.9:25. Следователно датата – 458 може да послужи като основа за изчисляване на 70-те седмици, определени за еврейския народ, но също и за тези от 2300 действителни дни-години от Дан.8:14, които се отнасят до християнската вяра. Благодарение на тази датирана точност можем да установим за 30 година смъртта на Месията и за 1843 година влизането в сила на постановлението на Дан.8:14. И двете послания идват, за да „ сложат край на греха “ с вечни смъртни последствия за тези, които упорстват да ги игнорират, едно като друго, докато смъртта ги порази или след края на времето на колективната и индивидуална благодат, която ще предшества славното завръщане на Исус Христос. До тази крайна точка животът позволява искрени обръщания, които позволяват достъп до статуса на избраните.

Подготовка за апокалипсис

Написването на книгата е изцяло дело на Бог. Той е този, който избира думите и в Откр. 22:18-19 той предупреждава преводачите и книжниците, които ще отговарят за предаването или преписването на оригиналната история от поколение на поколение, че и най-малката промяна в думите ще ги засегне .ще си струва загубата на спасение. Така че тук имаме много специфична работа с много висока святост. Мога да го сравня с гигантски „пъзел“, чието сглобяване не може да бъде завършено, ако и най-

малкото оригинално парче бъде модифицирано. Следователно работата е божествено колосална и според своята същност всичко, което Бог казва в нея, е вярно, но вярно за завършването на неговия спасителен проект; защото той отправя това пророчество към своите „слуги“, по-точно „*своите роби*“, на края на света. Пророчеството ще бъде интерпретируемо само когато пророкуваните елементи са на път да бъдат изпълнени или в по-голямата си част изпълнени.

Продължителността на общото време, през което е трябвало да продължи божественият спасителен проект, винаги е била пренебрегвана от хората. По този начин през цялото време Божият служител може да се надява да стане свидетел на края на света и Павел свидетелства за това с думите си: „*Това казвам, братя, че времето е кратко ; за да бъдат отсега нататък тези, които имат жени, като че ли нямат, тези, които плачат, като не плачат, онези, които се радват, като не се радват, тези, които купуват, като непритежаващи, и тези, които използват света, като не, не го използват, защото образът на този свят преминава* (1 Кор.7:29 до 31).“

Ние имаме, пред Павел, предимството да се намерим в това време, когато Бог ще сложи край на своя избор на вечно избрани. И днес неговият вдъхновен съвет трябва да бъде приложен от истинските избрани на нашата последна епоха. Светът ще премине и само вечният живот на избраните ще продължи. Също така, думите на Бог в Христос, "*Идвам скоро*", в Откр.1:3, са верни, съвършено оправдани и адаптирани за това последно време, което е наше; девет години след завръщането си, към момента на писане на този текст.

Видяхме в Дан.7:25, че целта на Рим е била „*да промени времената и божествения закон*“. Разбирането на мистериите на Апокалипсиса на Исус Христос, дадено на апостол Йоан, задържан на остров Патмос, по същество се основава на познаването на истинското време, установено от Бога. Следователно темата за времето е фундаментална за разбирането на Апокалипсиса, който Бог структурира върху това понятие за време. Следователно той ще използва неточността на тези данни, така че книгата да запази безобидния си мистериозен характер, което ще й позволи да премине през 20-те века от нашата ера, без да бъде унищожена от обвинените и избличени същества. Променените времена и особено календарът, установен от Рим на фалшива дата, свързана с раждането на Исус, не позволиха на избраните да бъдат измамани, когато тълкуват божествените пророчества; това е така, защото Бог представя в своите пророчества продължителности, чието начало и край се основават на исторически действия, лесно идентифицирани и датирани от специалисти историци.

Но в Апокалипсиса понятието време е от съществено значение, защото цялата структура на книгата почива върху него. Така, в резултат на това разбирането му зависеше от правилното тълкуване на съботата, изисквано и възстановено от Бог през 1844 г. Моето служение, започнало през 1980 г., имаше за цел да разкрие важността на пророческата роля на съботата, която пророкува великия остатък на седмото хилядолетие, на Бог и неговите избраници, темата на Откр.20. Според стих 2Пе.3:8, „*един ден е*

като хиляда години и хиляда години са като един ден “, връзката, установена между образа на седемте дни на сътворението, разкрит в Битие 1 и 2 и седемте хиляди години от общото време на божествения проект, само по себе си направи възможно моето разбиране за сглобяването на структурата на книгата. С това знание пророчеството става по-ясно и разкрива, бисер по бисер, всичките си тайни.

Така пророчеството оживява и е ефективно само ако посланието може да бъде свързано с дата от историята на християнската ера. Това е, което вдъхновението на Светия Божи Дух в Исус Христос ми позволи да осъзная. Също така, мога ли да обявя тази „ малка книга, отворена “, потвърждавайки изпълнението на божествения план, обявен в Откр.5:5 и 10:2.

По отношение на своята архитектура видението на Апокалипсиса обхваща времето от християнската ера между края на апостолското време, около 94 г. и края на седмото хилядолетие, което ще последва окончателното завръщане на Исус Христос през 2030 г. Следователно то споделя с Даниел глави 2, 7, 8, 9, 11 и 12 преглед на християнската ера. За християните основното учение, получено от изучаването на тази книга, е ключовата дата от пролетта на 1843 г., установена от Дан.8:14, но също и от есента на 1844 г., в която изпитанието на вярата приключи. Отново от есента на 1844 г. Бог полага основите на вярата на адвентистите от седмия ден. Тези две дати са толкова важни, че Бог ще ги използва, за да структурира своята визия за Откровението. За да разберем напълно стойността на тези две близки дати, трябва да свържем с 1843 г. началото на изпитание на вярата за пророческото слово. Първите духовни жертви паднаха на тази дата чрез тяхното презрително отхвърляне на първото адвентно съобщение на Уилям Милър. Но времето на изпитанието им предлага втори шанс с второто си съобщение за завръщането на Исус за 22 октомври 1844 г. На 23 октомври изпитанието приключва и по този начин Божията присъда може да бъде формулирана и разкрита. Колективният тест приключи, но индивидуалното преобразуване все още е възможно. Нещо повече, всъщност всички адвентисти спазват римската неделна почивка, която все още не е идентифицирана като грях. И съботата постепенно се приема от адвентистите поотделно, без основната му роля да бъде осъзната от всички адвентисти. Това разсъждение ме кара да предпочитам за края на фалшивата протестантска вяра датата пролет 1843 г. и за началото на адвентизма, благословена от Бога, есенната дата 23 октомври 1844 г. Още при евреите пролетта и есента са били свързани чрез пораждаване на фестивали, които празнуват диаметрално противоположни допълващи се теми; вечната справедливост на убитото „агне“ на „пасхата“ на пролетта, от една страна, и края на греха на „козата“, убита за „деня на изкуплението“ на греховете, на есента, на някъде другаде. Двата религиозни празника намериха своето изпълнение в Пасхата през 30-та година, в която Месията Исус даде живота си. Пролетта на 1843 г. и 22 октомври 1844 г. също са свързани по смисъл, тъй като целта на изпитанието на вярата е „да се сложи

край на греха “ според Дан.7:24; това, което съставлява омразната практика на седмична почивка на първия ден, докато Бог я е определил за седмия, който той дори освети за тази употреба, от края на първата седмица на земното сътворение; през 2021 г., 5991 години преди нас.

Можем също така да предпочетем датата на постановлението от Даниил 8:14, което определя датата на пролетта на 1843 г. За да оправдаем този избор, трябва да вземем предвид, че този момент прекъсва всички взаимоотношения, установени дотогава между Бог и неговите създания; Бог, който е предприел, от тази дата, окончателен избор, изграден върху две последователни адвентни съобщения. От пролетта на 1843 г. съботата се дължи, но Бог нямаше да я даде на победителите в изпита до есента на 1844 г. като благословен и осветен знак, че те принадлежат на Него, в съответствие с библейското учение за Езе.20:12-20, както видяхме по-рано.

В тази книга, глава 5 има за цел да ни напомни, че без победата, платена толкова скъпо от Исус Христос, „*Божия Агнец*“, всяка божествена помощ, цялата разкрита светлина биха били невъзможни и следователно никоя човешка душа не би могла да бъде запазена. Неговата пророческа светлина спасява неговите избрани толкова, колкото и неговото доброволно прието разпятие. Вярата в неговата жертва ни вмениява неговата „*вечна справедливост*“ според Дан.7:24, но неговото Откровение осветява пътя ни и ни показва духовните капани, поставени от дявола, за да ни накара да споделим неговата ужасна съдба. В този случай спасението приема конкретна форма.

Ето един пример за тези фини капани. Библията се разглежда правилно и се смята за писменото Слово на Бог. Тези думи обаче са написани от хора, потопени в контекста на своето време. Но ако Бог не се промени, неговият враг дяволът, Сатана, своевременно променя стратегията и поведението си спрямо избраните от Бога с течение на времето. Ето защо дяволът, действащ като образ на „*змей*“ на неговата открита преследваща война, по негово време, но само за това време, Йоан може да заяви в 1 Йоан 4:1 до 3: „*Възлюбени, не вярвайте на всеки дух; но изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжеспороци излязоха по света. Разпознайте Божия Дух в това: всеки дух, който изповядва Исус Христос, дошъл в плът, е от Бог; и всеки дух, който не изповядва Исус, не е от Бога, той е този на антихриста, за чието идване сте чули и който вече е в света.*» По неговите думи, Йоан уточнява „*да дойде в плътта*“ само за да идентифицира Христос от свидетелството си на очевидец. Но неговото твърдение „*всеки дух, който изповядва Исус Христос, идващ в плът, е от Бог*“ е загубило своята стойност, след като християнската религия изпадна в отстъпничество и грях от 7 март 321 г., като изостави практиката на истинската събота на истинския седми ден, осветен от Бог. Практикуването на грях до 1843 г. намалява стойността на „*изповядването на Исус Христос, дошъл в плът*“ и от същата тази дата я лишава от всякаква стойност; последните врагове на Исус Христос твърдят, че използват **неговото** „*име*“, както той обяви в Мат.7:21 до 23: „*Не всеки, който ми казва: Господи, Господи, ще влезе в небесното царство, но само този, който изпълнява*

волята на моя Отец, който е на небесата. Мнозина ще ми кажат в онзи ден: Господи, Господи, не сме ли пророкували **в твоето име**? Не изгонвахме ли демони **чрез твоето име**? И не направихме ли много чудеса **чрез твоето име**? Тогава ще им кажа открито: **Никога не съм ви познавал**, махнете се от мене вие, които вършите беззаконие.” „**Никога не се знае**“! Следователно тези „чудеса“ са извършени от дявола и неговите демони.

Апокалипсисът накратко

В пролога към глава 1, началото на Неговото славно Откровение, Духът ни представя менюто на приготвения празник. Там откриваме темата за обявяването на славното завръщане на Исус Христос, организирано още през 1843 и 1844 г., за да изпита универсалната и главно американска протестантска вяра; тази тема е вездесъща: стих 3, *Защото времето е близо* ; стих 7, *ето идва с облаците...* ; стих 10, *бях взет от Духа в деня на Господа и чух зад себе си силен глас като звук на тръба* . Пренесен от Духа, Йоан се озовава в деня на славното завръщане на Исус, *Деня на Господа* , „ *велик и страшен ден* “ според Мал.4:5, и той има *зад себе си* историческото минало на християнската ера представени под символа на седем имена, заимствани от *седем града в Азия* (днешна Турция). Тогава, както в Даниил, трите теми *за букви, печати и тръби* ще покрият паралелно цялата християнска епоха, но всяка от тях е разделена на две глави. Подробно проучване ще разкрие, че това разделение се извършва на ключовата дата 1843 г., установена в Дан.8:14. В рамките на всяка тема послания, адаптирани към духовните стандарти, установени в Даниил, за целевите епохи, отбелязват 7 момента от обхванатото време; 7, числото на божественото **освещение** , което служи като негов „ *печат* “ и което ще бъде темата на Откр.7.

Обяснението, което идва, никога не е било ефективно, защото понятието време се разкрива само от значението на имената на „седемте църкви“, цитирани в първа глава. В темата на писмата, от Откр. 2 и 3, не намираме точност във формата: „първият ангел, вторият ангел... и т.н. » ; какъвто ще бъде случаят с „ *печатите, тръбите и седемте последни язви на Божия гняв* “. По този начин някои успяха да повярват, че посланията са били адресирани, наистина и буквално, до християните, живеещи в тези градове на древна Кападокия, на днешна Турция. Редът, в който пророчеството представя тези имена на градове, следва хронологично реда, в който религиозните исторически факти са били изпълнени през цялата християнска епоха. И според откровенията, получени вече от книгата на Даниил, Бог определя характера, който дава на всяка епоха чрез значението на името на своя град. Последователно разкритата заповед се превежда, както следва:

1- *Ефес* : значение: изстрелване (това на събранието или светилището на Бог).

2- *Смирна* : значение: смирна (приятна миризма и балсамиране на мъртвите за Бога; римски преследвания на верните избрани между 303 и 313 г.).

3- *Пергамон* : значение: прелюбодейство (след изоставянето на съботата на 7 март 321 г. През 538 г. папският режим, установен религиозно, формализира останалата част от първия ден, преименуван на неделя).

4- *Tuatur* : значение: мерзост и смъртно страдание (означава времето на протестантската реформация, която открито заклеява дяволския характер на католическата вяра; време, отнасящо се до 16-ти ^{век}, когато благодарение на механичния печат, разпространението на Библията е благоприятно).

5- *Sardis* : двойно и противоположно значение: конвулсивен и скъпоценен камък. (Той разкрива присъдата, която Бог извършва върху изпитанието на вярата от 1843-1844 г.: конвулсивното значение се отнася до отхвърлената протестантска вяра: „Вие сте *мъртъв*“, а скъпоценният камък обозначава избраните победители в изпитанието: „ *те ще ходят с аз в бели дрехи, защото те са достойни* .“)

6- *Филадельфия* : значение: Братска любов (скъпоценните камъни на *Sardis* са събрани в институцията на адвентистите от седмия ден от 1863 г. насам; посланието се присъжда за годината 1873, определена от Дан.12:12. Благословена по това време, тя е въпреки това предупреден за риска от „*отнемане на короната*“).

7- *Лаодикия* : значение: хората са съдени: „ *нито студено, нито горещо, а хладко*“ (това е *Филадельфия*, която е „*отнела короната си*“: „ *Ти си нещастен, нещастен, беден, сляп и гол*“. Институцията не си е представяла, че тя ще бъде подложена на изпитание между 1980 и 1994 г. чрез изпитание на вярата, идентично с това, което спечели божествената благословия на нейните пионери от 1844 г.: през 1994 г. институцията падна, но посланието продължи от разпръснати адвентисти, които Бог идентифицира и избира от тяхната любов към разкритата му пророческа светлина и чрез кротката и покорна природа, която характеризира истинските ученици на Исус Христос във всички епохи).

„ *В продължението*“ на земното време, което завърши със славното завръщане на Христос Бог, Аро.4 ще изобрази чрез символа на „24 престола“, сцена на селестиален съд (в небето), *където* Бог ще събере избраните Си, така че „те съдят нечестивите мъртви. Успоредно с Откр.20, тази глава обхваща „хилядата години“ на седмото хилядолетие. Уточнение: защо 24, а не 12 престола? Поради разделянето на християнската ера на две части на датите 1843-1844 г. на началото и края на изпитанието на вярата на времето.

След това, като важен аспект, Откр.5 ще подчертае важността на разбирането на книгата с пророчествата; което ще стане възможно само чрез победата, получена от нашия божествен Господ и Спасител Исус Христос.

Времето на християнската ера ще бъде разгледано отново в Откр.6 и 7 под погледа на нова тема; този на „седемте печата“. Първите шест ще представят главните актьори на сцената и знаците на времето, които характеризират двете части на разделението на християнската ера: до 1844 г., за Аро.6; и от 1844 г. за Аро.7.

След това идва темата за „ *тръбите*“, които символизират предупредителните наказания за първите шест от Откр. 8 и 9, и окончателното наказание за „ *седмата тръба*“, винаги отделно, в Откр. 11:15 на 19.

Зад Аро.9, Аро.10 се насочва към времето на края на света, предизвиквайки духовната ситуация на двамата големи врагове на Исус Христос, които твърдят, че са той: католическата вяра и протестантската вяра, обединени от официалния адвентизъм, паднал от 1994. Глава 10 затваря първата част от откровенията в книгата. Но важни основни теми ще бъдат разгледани и развити в следващите глави.

Така Аро.11 ще възобнови прегледа на християнската ера и ще развие главно важната роля на Френската революция, чийто установен национален атеизъм се използва от Бог под символичното име на „звярът, който се издига от дълбините“ , за унищожжи силата на католическия режим на " *звяра, който се издига от морето* ", в Откр.13:1. Универсалният религиозен мир, споменат в Аро.7, ще бъде по този начин получен и отбелязан през 1844 г. След това, приемайки този революционен *режим* като образ на предстоящата Трета световна война или „6-та тръба“ от Аро.9:13 , *което* представлява истинската „ *Второто горко* “ *чрез обявяването на Откр. 8:13*, е представена последната тема на „ *седмата тръба* “ , *която се осъществява чрез завръщането в слава на Исус Христос*.

В Откр.12 Духът ни представя друг преглед на християнската ера. Той допълва информацията си, особено относно положението на дявола и неговите ангелски поддръжници. Той ни учи, че след победата си на кръста, в селестиалното име на *Михаил* , вече цитирано в Дан.10:13, 12:1, името, което той носи на небето преди човешкото си въплъщение в Исус, нашият Господ очисти небето от техните зло присъствие и че завинаги са загубили достъп до небесните измерения, създадени от Бог. Ето някои добри новини! Победата на Исус имаше щастливи небесни последици за нашите небесни братя, избавени от изкушенията и мислите на демоните. След това изгонване те са били ограничени до нашето земно измерение, където ще бъдат убити със земните врагове на Бог през 2030 г. при славното завръщане на Христос Бог. В този преглед Духът изобразява последователността на „ *дракона* “ и „ *змията* “ , които обозначават, съответно, двете стратегии на борбата на дявола: открита война , на осъдения имперски или папски Рим, и измамното религиозно съблазняване на римляните Ватиканското папство, демаскирано, почти хуманистично. В фини образи, заимствани от преживяванията на евреите, „ *земята отваря устата си* “ , за да погълне папската агресия на католическите лиги. Както току-що видяхме, работата ще бъде извършена от френските революционери атеисти. Но той също ще бъде започнат от протестантските войски на едно агресивно, войнствено фалшиво християнство. Прегледът ще завърши със споменаването на „ *останалото потомство на жената* “ . След това Духът дава своето определение за истинските светии на последното време: „ *Това е постоянството на светите, които пазят Божиите заповеди и пазят свидетелството на Исус* “ . Духът обозначава с тези думи тези, които като мен се вкопчват в Неговото пророческо Откровение и не позволяват на никого да го грабне, събирайки докрай дарените от небето бисери.

Глава 13 представя двата агресивни религиозни врагове, носещи християнската вяра. Като такива, той ги представя от два „ *звяра* “ , от които

вторият произлиза от първия, както се предполага от връзката на думите „*море и земя*“ от историята на Битие, които ги определят в тази глава 13. Първият е действал преди 1844 г., а вторият ще се появи едва през последната година от земното време, отбелязвайки по този начин края на благодатното време, предложено на хората. Тези два „*звяра*“ са, за първия, католическата, църквата-майка, а за втория, протестантските реформирани църкви, произлезли от нея, нейните дъщери.

Покривайки само втората част от християнската ера от 1844 г. насам, Откр. 14 припомня трите послания на истините на адвентистите от седмия ден към вечните условия: Божията слава, която изисква възстановяването на практиката на Неговата свята събота, неговото осъждане на римокатолицизма и неговото осъждане на протестантството, което почита своята неделя, която той определя като „*белег*“ на човешкия и дяволски авторитет както на имперския, така и на папския Рим. Когато времето на подготвителната мисия приключи, последователно, с грабването на избраните светии, изобразени от „*жътвата*“, и унищожаването на бунтовните учители и всички невярващи, действия, изобразени от „*реколтата*“, земята отново ще стане „*бездна*“ от първия ден на сътворението, лишена от всички форми на земен живот. То обаче ще запази живо „*хиляда години*“, обитател по избор, Сатана, самият дявол, очакващ своето унищожение при последния съд, както и всички други бунтовници мъже и ангели.

Rev.15 се фокусира върху момента на края на пробацията.

Откровение 16 разкрива „*седемте последни язви на Божия гняв*“, които поразяват, след края на времето на изпитанието, последните невярващи бунтовници, които стават все по-агресивни, до точката на постановяване на смъртта на наблюдателите на праведните божествената събота преди седмата язва.

Rev.17 е изцяло посветен на идентифицирането на „*голямата блудница*“, наречена „*Вавилон Велики*“. С тези термини Духът обозначава „*великия град*“, императорски и папски, Рим. Така ясно се разкрива Божията присъда над нея. Главата също обявява нейното бъдещо осъждане и унищожение чрез огън, защото Агнето и неговите верни избраници ще я победят.

Откровение 18 е насочено към времето на „*жътвата*“ или наказанието на „*Вавилон Велики*“.

Откр. 19 описва славното завръщане на Исус Христос и неговата конфронтация с ужасените земни бунтовнически сили.

Rev.20 е насочен към времето от хилядата години на седмото хилядолетие, преживяно много различно, в небето от избраните и на пустата земя, в изолация от Сатана. В края на хилядата години Бог ще организира последния съд: унищожението от небесен и подземен земен огън на всички земни хора и небесни ангелски бунтовници.

Аро.21 изобразява славата на Асамблеята, образувана от събирането на избраните, изкупени чрез кръвта на Исус Христос. Съвършенството на

избраните е илюстрирано чрез сравнения с това, което земята предлага най-ценното на хората: злато, сребро, перли и скъпоценни камъни.

Аро.22 предизвиква в образ завръщането към изгубения Едем, намерен и инсталиран за вечността на земята на греха, регенериран и трансформиран, за да стане универсален трон на единствения велик Бог, създател, законодател и изкупител, който доминира над всички свои вселени със своите земни изкупени.

Тук завършва този кратък преглед на книгата Откровение, чието подробно изследване ще потвърди и подсили току-що казаното.

Добавям това високодуховно обяснение, което разкрива скритите разсъждения на Божия ум. Той доставя неподозирани послания чрез фини намеци, че Библията ще ни просвети. Следвайки, при изграждането на Апокалипсиса, същите процеси, които използва за изграждането на своите откровения, дадени на Даниил, Бог потвърждава, че той „не се променя“ и че ще бъде „вечно същият“. Освен това открих в Апокалипсиса същия метод за паралелизиране на три теми, които са „писмата до Асамблеите“, „печатите“ и „тръбите“. Според Аро.5, където Апокалипсисът е изобразен от книга, затворена със „седем печата“, само отварянето на „седмия печат“ ще позволи достъп до доказателствата, които ще потвърдят в глави 8 до 22, тълкуванията и подозренията повдигнати от изучаването на глави от 1 до 6. Следователно глава 7 е ключът към навлизането в разбирането на разкритите мистерии. И не се изненадвайте, защото нейната тема е именно съботата, която прави цялата разлика между истинската и фалшивата святост от 1843 г. насам. Следователно намираме в Аро.7 великата истина, която прониза протестантската религия през пролетта на 1843 г. Апокалипсисът само ще потвърди това фундаментално учение, разкрито на Даниил. Но за адвентизма, който се появи на тази дата като победител, Апокалипсисът ще разкрие за 1994 г., изпитание, което ще го пресее на свой ред. Тази нова светлина, отново, „отново“, ще направи „разликата между тези, които служат на Бог и тези, които не му служат“, или повече.

Част втора: подробното изследване на Апокалипсиса

Откровение 1: Пролог – Завръщането на Христос – адвентната тема

Презентацията

Стих 1: „ *Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на Своите ~~слуги~~ – слугите , нещата, които трябва да станат скоро , и които Той извести, като изпрати Своя ангел, на Своя слуга Йоан,...* ” .

Йоан, апостолът, когото Исус обичаше, е депозитарът на това божествено Откровение, което той получава от Отец в името на Исус Христос. Йоан, на еврейски "Йохан", означава: Бог даде; и това също е моето първо име. Исус не каза ли: „ *Който има, ще му се даде* “? Това послание е „ *дадено* ” от „ *Бог* ” Отец, следователно с неограничено съдържание. Защото след възкресението си Исус Христос възобнови божествените си качества и като небесен Баща той може от небето да действа в полза на своите слуги или по-точно на своите „роби “ . Както се

казва, „предупреденият е въоръжен“. Бог е на това мнение и го доказва, като отправя към слугите си откровения за бъдещето. Изразът „*какво трябва да се случи незабавно*“ може да е изненадващ, когато знаем, че съобщението е дадено през 94 г. сл. Хр. и че сега сме в 2020-2021 г., времето, когато е написан този документ. Но като открием посланията му, ние ще разберем, че това „*незабавно*» придобиват буквално значение, защото техните получатели ще бъдат съвременници на славното завръщане на Исус Христос. Тази тема ще бъде във вездесъщото Откровение, защото Откровението е адресирано до последните „адвентисти“, избрани от Бог, чрез вяра, демонстрирана в окончателен тест, изграден върху данните от Откр.9:1-12, който се занимава с темата за " *пета тръба* ". В тази глава стихове 5 и 10 цитират пророчески период от „ *пет месеца* “, тълкуван погрешно до мен. В моето изследване на темата тази продължителност определи нова дата, която трябваше да обяви завръщането на Исус за 1994 г., истинската 2000 година от истинското раждане на Христос. Това изпитание на вярата изпита за последен път официалния адвентизъм, който стана хладък и формалистичен и който се готвеше да влезе в договор с онези, които Бог разкрива като негови врагове в своя Апокалипсис. От 2018 г. знам датата на истинското завръщане на Исус Христос и тя не се основава на каквито и да е данни от пророчествата на Данаил и Откровение, чиито количествено определени продължителности са били изпълнени чрез изпълнение на ролята им на пресяване в определените времена. Истинското завръщане на Исус може да бъде разбрано от разказа в Битие, като се вярва, че седемте дни от нашите седмици са изградени върху образа на 7000 години от целия план, създаден от Бог, за премахване на греха и грешниците и за довеждане в неговата вечност любими избраници, избрани през първите 6000 години. Подобно на пропорциите на еврейското светилище или скиния, времето от 6000 години се състои от три трети от 2000 години. Началото на последната третина беше белязано на 3 април 30 г. от изкупителната смърт на нашия Спасител Исус Христос. Еврейският календар потвърждава тази дата. Следователно завръщането му е насрочено за пролетта на 2030 г., 2000 години по-късно. Знаейки, че завръщането на Христос е пред нас, толкова близо, думата " *незабавно* " » от думите на Исус е напълно оправдано. Така, въпреки че остава известна и четена през вековете, книгата Откровение остава затворена, замразена, запечатана, до времето на края, което засяга нашето поколение.

Стих 2: „... *който свидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, всичко, което видя* .“

Йоан свидетелства, че е получил своето видение от Бог. Видение, което съставлява свидетелството на Исус Христос, което Откр.19:10 определя като „ *духа на пророчеството* “. Съобщението се основава на изображения, „ *виждани* “ и чути думи. Йоан беше изтръгнат от земните условности от Божия Дух, който му разкри в образи големите теми от религиозната история на християнската епоха; ще завърши с неговото славно и страхотно завръщане за враговете му.

Стих 3: „ Блажен е този, който чете и слуша думите на пророчеството и пази написаното в него! Защото времето е близо .”

Приемам за себе си ролята, която ми се полага, блаженството за „ който чете ” думите на пророчеството, защото Господ дава точно логическо значение на глагола чета. Той дава обяснението в Ис.29:11-12: „ Цялото откровение е за вас като думите на запечатана книга, която се дава на човек, който знае да чете, казвайки: Прочети това! И който отговаря: не мога, защото е запечатано; или като книга, която човек дава на човек, който не знае да чете, казвайки: Прочети това! И кой отговаря: Не знам да чета . Стих 13, който следва, разкрива причината за тази неспособност: „ Господ каза: Когато този народ се приближи до Мене, те Ме почитат с устата си и с устните си; но сърцето му е далеч от мен и страхът, който изпитва от мен, е само правило на човешката традиция . Терминът „ запечатан “ или запечатан описва аспекта на Апокалипсиса, нечетлив, защото е запечатан. Следователно, за да го отворя и разпечатам изцяло, аз, друг Йоан от последното време, бях призован от Бог; това, така че всичките му истински избраници да „ чуват и палят “ истините, разкрити в думите и образите на пророчеството. Тези глаголи означават „разбиране и прилагане на практика“. В този стих Бог предупреждава избраните Си, че ще получат от един от своите братя в Христос, „ този, който чете “, светлината, която обяснява мистериите на пророчеството, така че те на свой ред да могат да се радват и да поставят неговото учение на практика. Както по времето на Исус, вярата, доверието и смирението ще бъдат необходими. Чрез този метод Бог отсява и премахва хора, които са твърде горди, за да бъдат научени. Така че казвам на избраните: „Забравете човека, този малък официален преводач и преподавател, и погледнете истинския Автор: Всемогъщият Бог Исус Христос.“

Стих 4: „ Йоан до седемте църкви, които са в Азия: Благодат на вас и мир от Онзи, Който е, и Който беше, и Който идва, и от седемте духове, които са пред престола му, ... ”

Споменаването на „ седем събрания “ е подозрително, защото събранието с главно А е едно, постоянно. „ Седем събрания “ следователно по необходимост обозначава обединеното събрание на Исус Христос в седем маркирани и последователни епохи. Нещото ще се потвърди и вече знаем, че Бог разделя християнската ера на 7 определени времена. Позоваването на Азия е полезно и оправдано, тъй като имената, представени в стих 11, са тези на градове, които съществуват в Мала Азия, в древна Анатолия, разположена на запад от днешна Турция. Духът вече потвърждава границата на Европа и началото на азиатския континент. Но думата Азия, подобно на думата Анатолия, крие духовно послание. Те означават: **изгряващо слънце** на акадски и гръцки и по този начин предполагат Божия лагер, посетен от Исус Христос, „ изгряващото слънце “, в Лука 1:78-79: „ Благодарение на недрата на милостта на нашия Бог, в силата на която **изгряващото слънце** ни посети от високо, за да освети онези, които седят в тъмнина и в смъртна сянка, за да насочи стъпките ни по пътя на мира. » Той също е „ слънцето на правдата “ от Мал.4:2: „ Но за вас, които се страхувате от

името ми, *слънцето на правдата* ще изгрее и изцеление ще бъде под крилете му; ще излезете и ще скочите като телета от конюшня .

Формулата на поздрава е в съответствие с писмата, които християните си разменят по времето на Йоан. Бог обаче е обозначен с нов израз, непознат досега: „ *от този, който е, който беше и който идва* “. Този израз само отразява, в оригиналния гръцки език и други преводи, значението на еврейското име на Бог: „*YаНWéН*“. Това е глаголят „да бъде“, спрегнат в трето лице единствено число в несвършено време на иврит. Това време, наречено несвършено, изразява постигнатото, което се простира във времето, тъй като сегашното време не съществува в еврейското спрежение. „ *и който идва* “, допълнително потвърждава темата за завръщането на Исус Христос, адвентизма. Така се потвърждава отварянето на християнската вяра за езичниците; за тях Бог адаптира името си. След това се появява друга новост за обозначаване на Светия Дух: „ *седемте Духа, които са пред Неговия трон* “. Този цитат ще се появи в Откр.5:6. Числото 7 обозначава освещението, в този случай, това на божествения Дух, излят в неговите създания, следователно „ *пред неговия трон* “. В Откр.5:6 „*закланото агне*” е свързано с тези символи, като по този начин пророчеството потвърждава божественото всемогъщество на Исус Христос. „ *Седемте Божии духа* “ са символизирани от „ *светилника със седем разклонения* “ на еврейската скиния, който пророкува Божия план за спасение. Така неговата програма беше ясно очертана. От Адам, 4000 години, и със смъртта си Исус изкупва греховете на избраните на 3 април 30 г., той разкъсва булото на греха и отваря достъп до рая на избраните, изкупени през последните две хиляди от шест хиляди години, програмирани за избора на избраните, разпръснати до края на света между народите на цялата земя.

Стих 5: „ *...и Исус Христос, верния свидетел, първородния на мъртвите и княза на земните царе! На този, който ни обича, който ни е избавил от греховете ни чрез кръвта Си* .

Името „ *Исус Христос* “ е свързано със земното служение, което Бог дойде да извърши на земята. Този стих ни напомня за неговите дела, извършени за получаване на спасение по благодат, която той предлага само на своите избрани. В свършената си вяроност към Бог и неговите ценности, Исус беше „ *верният свидетел* “, предложен като модел за подражание на своите апостоли и ученици от всички времена, включително и нашите. Неговата смърт беше пророкувана от смъртта на първото животно, убито, за да облече голотата на Адам и Ева след греха им. Следователно чрез него той наистина беше „ *първородният на мъртвите* “. Но той също така, поради своята божествена важност, само неговата смърт имаше ефективността и силата да осъди дявола, греха и грешниците. Той остава „ *първородният* “ над всички „*първородни*“ в религиозната история. Мислейки за неговата смърт, необходима, за да изкупи греха на своите избрани, Бог умъртви всички „ *първородни* “ хора и животни на бунтовния Египет, образ на греха, за да „ *избави* “ своя еврейски народ от робство, вече символ и образ на „ *греха* “. Като „ *първороден* “, духовното първородство принадлежи на него. Като се представя като „ *принц на земните царе* ” Исус става слуга на своите

изкупени. „*Царете на земята*“ са онези, които влизат в неговото царство, изкупени с кръвта му; те ще наследят обновената земя. Удивително нещо е да откриеш нивото на смирение, състрадание, приятелство, братство и любов на небесните същества, които са останали верни на божествените стандарти на селестиалния живот. На земята Исус изми нозете на апостолите си, като същевременно потвърди, че е „*Учител и Господ*“. В небето той завинаги ще бъде „*принцът*“ на неговите „*царе*“. Но „*кралете*“ също ще бъдат слуги на своите братя. Освен това, давайки си титлата „*принц*“, Исус се поставя на нивото на дявола, негов противник и победен конкурент, когото той нарича „*принцът на този свят*“. Въплъщението на Бог в Исус беше мотивирано от лицето в лице на двамата „*принцове*“; съдбата на света и тази на неговите създания зависи от силата на великия победител Исус Майкъл УаНВéН. Но Исус дължи победата си само отчасти на своята божественост, защото се бори срещу дявола при равни условия, в тяло от плът, идентично на нашето, 4000 години след битката, загубена от първия Адам. Състоянието на ума му и решимостта му да победи, за да спаси своите избраници, му дадоха победата. Той отвори пътя за своите избраници, показвайки, че послушното „*агне*“ може да победи „*вълците*“, поглъщащи плът и духове, с помощта на верния и истински Бог.

Стих 6: „*И Който ни направи царство, свещеници на Бога, Неговия Отец, на Него да бъде слава и власт до вечни векове! Амин!*»

Йоан е този, който определя какво представлява събранието на избраните. В Исус Христос древният Израел продължава в духовни форми, пророкувани в ритуалите на стария завет. Като служат на „*Царя на царете и Господаря на господарите*“, истинските избрани споделят неговото царство и заедно с него те съставляват граждани на небесното царство. Те също са духовни „*свещеници*“, тъй като служат в храма на тялото си, в който служат на Бога, предлагайки себе си в святост за Негова служба. И чрез своите молитви към Бог, те предават благоуханията, предложени на олтара за тамян на древния храм на Йерусалим. Разделянето между Исус и Отец е подвеждащо, но съответства на представата, която много фалшиви християни имат по темата. Това е до точката на твърдение за „*почитане*“ на Сина за сметка на Отец. Това е грешката или грехът на християнската вяра от 7 март 321 г. За мнозина съботната почивка е наредба, която засяга само евреите от стария завет, диспенсацията на Отец. Тъй като Отец и Исус са само една личност, те ще понесат гнева на Исус, когото са смятали, че почитат. В своята божествена природа като Отец, Исус държи и за вечността „*слава и силата, завинаги и завинаги! Амин!*» „*Амин*“, което означава: вярно е! В истината!

Адвентната тема

Стих 7: „*Ето, идва с облаците. И всяко око ще го види, дори и онези, които са го пробили; и всички земни племена ще скърбят за него. да Амин!*»

Точно когато се завърне, Исус ще покаже своята слава и сила. Според Деяния 1:11, той ще се завърне „*по същия начин, както се възнесе на*

небето “, но завръщането му ще бъде в изключителна небесна слава, която ще ужаси враговете му; „тези, които го пробиха“, като се противопоставят на истинския му проект. Защото този израз се отнася само за човешки същества, съвременни на неговото идване. Когато слугите му са заплашени със смърт или убити, Исус споделя тяхната съдба, защото се идентифицира с тях: „И царят ще им отговори: Истина ви казвам, колкото пъти сте сторили това на един от тия най-малките братя мои, вие ги направихте за мен. (Матей 25:40).“ Евреите и римските войници, които го разпнаха, не са включени в това послание. Божият Дух приписва това действие на всички хора, които възпрепятстват Неговото дело на спасение и осуетяват за себе си и за другите Неговото предложение за благодат и вечно спасение. Като цитира „племената на земята“, Исус визира фалшивите християни, чрез които се предполага, че племената на Израел трябва да бъдат разширени в новия завет. Откривайки при завръщането му, че се готвят да убият истинските му избраници, те ще имат основателна причина да се оплакват, откривайки, че са врагове на Бога, който трябваше да ги спаси. Подробностите за програмата за последните дни ще бъдат разкрити разпръснати из главите на книгата Откровение. Но мога да кажа, че Откр.6:15-16 описва сцената със следните думи: „Царете на земята, големците, военачалниците, богатите, силните, всичките роби и свободните се скриха в пещери и в планински скали. И казаха на планините и скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеото; “.

Стих 8: „Аз съм алфата и омегата, казва Господ Бог, Този, Който е, Който беше и Който идва, Всемогъщият. »

Този, който се изразява по този начин, е сладкият Исус, който намери своята божествена слава в небето, той е „Всемогъщият“. Достатъчно е да свържем този стих с тези от Откр.22:13-16, за да имаме доказателство: „Аз съм алфата и омегата, първият и последният, началото и краят... /... Аз, Исус, имам изпратих моя ангел да ви засвидетелства тези неща в църквите. Аз съм коренът и семето на Давид, ярката утринна звезда . Както в стих 4, Исус се представя под атрибутите на създателя Бог, приятеля на Моисей, чието еврейско име е „YаНWéН“ според Изход 3:14. Но уточнявам, че името на Бог се променя в зависимост от това дали той се назовава или хората го назовават: „Аз съм“ става „Той е“ във формата „YаНWéН“.

Бележка, добавена през 2022 г.: Изразът „алфа и омега“ обобщава цялото откровение, предложено от Бог в неговата Библия, от Битие 1 до Откровение 22. Въпреки това от 2018 г. пророческото значение на „шест хиляди“ години, дадено на шестте дни от седмицата беше потвърдена, без да се поставя под въпрос нейната стойност като шест реални дни, през които Бог създаде земята и живота, който тя трябваше да поддържа. Но, запазвайки своето пророческо значение, тези шест дни или „6000“ години направиха възможно да се определи за пролетта на 2030 г. окончателното победоносно завръщане на Исус Христос и грабването на неговите верни светии. Чрез израза „алфа и омега“ Исус дава на своите светии от

последните дни ключ, който ще им позволи да открият истинското време на неговото второ идване. Но трябваше да изчакаме до пролетта на 2018 г., за да разберем как да използваме тези 6000 години и на 28 януари 2022 г. да ги свържем с тези изрази: „алфа и омега“, „началото и краят“.

Стих 9: „Аз, Йоан, вашият брат, който споделям с вас скръбта, царството и постоянството в Исус, бях на остров, наречен Патмос, поради Божието слово и свидетелството на Исус.“

За един истински роб на Исус Христос тези три неща са свързани: частта на скръбта, частта на царството и частта на постоянството в Исус. Йоан свидетелства за контекста, в който е получил своето божествено видение. Като го намират за очевидно неунищожим, римляните най-накрая го изолират в изгнание на остров Патмос, за да ограничат свидетелството му до хора. През целия си живот той не спира да свидетелства за Божието слово, за да прослави Исус Христос. Но можем също да разберем, че Йоан е бил отведен на Патмос, за да получи в спокойствие свидетелството на Исус, което съставлява Откровението, което той получава там от Бог.

Нека да отбележим между другото, че двамата автори на двете пророчества Данаил и Откровение са чудотворно защитени от Бог; Данаил е спасен от зъбите на лъвовете, а Йоан е освободен невредим от каца, пълна с врящо масло. Техният опит ни учи на урок: Бог прави разлика сред своите служители, като защитава по мощен и свръхестествен начин онези, които го прославят най-много и представят аспекта на модел, който той особено желае да насърчи. По този начин пророческото служение е определено в 1 Коринтяни 12:31 като „по-превъзходния път“. Но има пророци и пророци. Не всички пророци са призвани да получават видения или пророчества от Бог. Но всички избрани са увещавани да пророкуват, тоест да свидетелстват за истините на Господ на своите ближни, за да ги водят към спасение.

Гледката на Йоан за адвентните времена

Стих 10: „Бях в Духа в деня Господен и чух зад себе си силен глас, като звук на тръба,“

Изразът „ден Господен“ ще благоприятства трагичните тълкувания. В своя превод на Библията JN Darby не се колебае да я преведе с думата „неделя“, която Бог смята за изсъхващия „белег“ на „звяра“, воден от дявола в Откр.13:16; това директно се противопоставя на неговия кралски „печат“, неговия седми ден на осветена почивка. Етимологично думата "неделя" означава "ден на Господа", но проблемът идва от факта, че той посвещава първия ден от седмицата на почивка, която Бог никога не е нареждал, имайки от своя страна вечен начин, осветен за тази употреба на седмия ден. И така, какво всъщност означава „денят на Господа“, цитиран в този стих? Но отговорът вече е даден в стих 7, казвайки: „Ето, идва с облаци.“» Ето това е „денят на Господа“, насочен от Бог: „Ето, ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде денят на YaHWéH, този велик и страшен ден. (Мал.3:5)“; този, който създаде адвентизма и неговите три „очаквания“ за завръщането на Исус, вече осъществено с всички добри и

лоши последици, донесени от тези три изпитания, през 1843, 1844 и 1994 г. Така живеейки през 94 г., Йоан е транспортиран от Дух в самото начало на седмото хилядолетие, където Исус се завръща в своята божествена слава. И така, какво има той „ зад “ себе си? Цялото историческо минало на християнската епоха; от смъртта на Исус, 2000 години християнска религия; 2000 години, през които Исус стоеше сред своите избрани, помагайки им в Светия Дух да победят злото, както самият той беше победил дявола, греха и смъртта. „ Силният глас “, който се чува „ зад “ него, е този на Исус, който като „ тръба “ се намесва, за да предупреди своите избраници и да им разкрие природата на дяволските религиозни капани, които ще срещнат в живота си през всичките „седем“ епохи, които следващият стих ще назове.

Стих 11: „ *Който каза: Това, което виждате, напишете го в книга и го изпратете на седемте църкви, в Ефес, в Смирна, в Пергам, в Тиатир, в Сардис, във Филадельфия и в Лаодикия.* ”.

Очевидната форма на текста изглежда представя като адресати, буквално, посочените градове в Азия от времето на Йоан; всеки има свое послание. Но това беше само измамна привидност, предназначена да прикрие истинското значение, което Исус придава на посланията си. В цялата Библия собствените имена, приписвани на мъжете, имат скрито значение в своя корен от еврейски, халдейски или гръцки. Този принцип важи и за гръцките имена на тези седем града. Всяко име разкрива характера на епохата, която представлява. И редът, в който са представени тези имена, съответства на реда на напредване във времето, програмиран от Бог. Ще видим в изследването на Откр. 2 и 3, където редът на тези имена е спазен и потвърден, значението на тези седем имена, но тези на първото и последното, „Ефес и Лаодикия“, разкриват само на тях, употребата, която Духът прави от тях. Със значение, съответно, „да изстреля“ и „осъдени хора“, намираме „ алфата и омегата, началото и края “ на ерата на християнската благодат. Не е чудно, че Исус се представи в стих 8 с това определение: „ *Аз съм алфата и омегата* “. Така той регистрира присъствието си с верните си роби през цялата християнска ера.

Стих 12: „ *Обърнах се, за да разбера какъв глас ми говореше. И когато се обърнах, видях седем златни свещника,*

Действието на „ обръщане “ кара Йоан да погледне към цялата християнска ера, тъй като самият той беше пренесен до момента на завръщането на Исус в слава. След уточнението „ отзад “, тук имаме „ обърнах се “ и отново „ и, след като се обърнах “; Духът силно настоява за този поглед към миналото, за да го следваме в неговата логика. И какво тогава вижда Жан? „ *Седем златни свещника* “. И тук нещото е подозрително като „ *седемте асамблеи* “. Тъй като моделът „ свещник “ беше намерен в еврейската скиния и имаше седем клона, които вече символизираха, заедно, освещението на Божия Дух и неговата светлина. Това наблюдение означава, че подобно на „ *седемте Събори* ”, „ *седемте свещника* ” символизируют освещаването на Божията светлина, но в седем момента, отбелязани през цялата християнска ера. Свещникът представлява

избраните от една ера, той получава маслото на Божия Дух, от който зависи да просвети избраните със своята светлина.

Съобщение за голямо бедствие

Стих 13: „ *И всред седемте светилника един като човешки син, облечен в дълга дреха и със златен пояс на гърдите си.* »

Тук започва символичното описание на Господ Исус Христос. Тази сцена илюстрира обещанията на Исус: Лука 17:21: „ *Никой няма да каже: Той е тук или: Той е там. Защото ето, Божието царство е сред вас.* » ; Мат.28:20: „ *И учи ги да пазят всичко, което съм ти заповядал. И ето, аз съм с вас винаги до свършека на света.* ". Това видение е много подобно на това от Данаил 10, където стих 1 го представя като съобщение за „ *голямо бедствие* “ за неговия еврейски народ. Това от Откровение 1 следователно също обявява „ *голямо бедствие* “, но този път за Християнското събрание. Сравнението на двете визии е много поучително, защото детайлите са адаптирани към всеки от двата много различни исторически контекста. Символичните описания, които ще бъдат представени, засягат Исус Христос в контекста на последното му славно завръщане. Общото между двете „ *бедствия* “ е, че се случват в края на двата съюза, установени последователно от Бог. Нека сега сравним двете видения: „... *син човешки* ” в този стих беше „ *човек* ” в Даниил, защото Бог все още не се беше въплътил в Исус. Напротив, в „ *син човешки* “ намираме „ *син човешки* “, когото Исус постоянно назовава, когато говори за него в Евангелията. Ако Бог е настоявал толкова много за този израз, то е защото той узаконява способността му да спасява хората. Тук той е " *облечен в дълга дреха* ", " *облечен в лен* " в Даниил. Ключът към значението на тази *дълга дреха* е даден в Откр.7:13-14. Носят го онези, които умират като мъченици на правата вяра: „ *И един от старейшините в отговор ми рече: Кои са тези, които са облечени в бели дрехи, и откъде са дошли? Казах му: Господарю, ти го знаеш. И той ми каза: Това са тези, които идват от голямата скръб; те са изпразили дрехите си и са ги избелили в кръвта на агнето.* ". Исус носи „ *златен колан на гърдите си* “ или, на сърцето си, но „ *на кръста си* “, символи на сила, в Даниил. И „ *златният пояс* ” символизира **истината** според Ефесяни 6:14: „ *Стойте, прочее: **препашете истината през кръста си** ; облечете бронения нагръдник на правдата* ; ". Подобно на Исус, истината се почита само от онези, които я обичат.

Стих 14: „ *Главата Му и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг; очите му бяха като огнен пламък;* »

Бялото, символ на съвършената чистота, характеризира Бог Исус Христос, който, следователно, изпитва ужас от греха. Въпреки това съобщението за „ *голямо бедствие* “ може да има само за цел да накаже грешниците. Тази причина засяга и двете бедствия, така че тук и в Даниил намираме Бог, великият Съдия, чиито „ *очи са като огнени пламъци* “. Погледът му поглъща греха или грешника, но избраният от Исус избира да

се откаже от греха, за разлика от фалшивия евреин и фалшивия християнски бунтовник, когото присъдата на Исус Христос в крайна сметка ще погълне. И последният контекст на това „ бедствие “ обозначава неговите исторически врагове, всички идентифицирани в главите на тази книга и в тази на Данаил. Апо.13 ни ги представя под аспекта на два „ звяра “, идентифицирани с техните имена „ море и земя “, което обозначава католическата вяра и протестантската вяра, идваща от нея, както подсказват имената им според Битие 1:9-10 . При завръщането му, двата съюзнически звяра стават едно, обединени, за да се бият срещу неговата събота и верните му. Неговите врагове ще бъдат ужасени, според Откр.6:16, и няма да устоят.

Стих 15: „ *Нозете му бяха като пламтяща мед, сякаш гореше в пещ; и гласът му беше като шум на много води.* »

Краката на Исус са толкова чисти, колкото останалата част от тялото му, но в този образ те се оскверняват, като стъпват върху кръвта на непокорни грешници. Както в Дан.2:32, „ *месингът* “, нечиста метална сплав, символизира греха. В Откр.10:2 четем: „ *Той държеше малка отворена книга в ръката си. Той постави десния си крак на морето , а левия си крак на земята ;* “. Откр.14:17 до 20 дава на това действие името „ *гроздобер* “; тема, развита в Исая 63. „ *Многото води* “ символизируют, в Откр. 17:15, „ *народа, множества, нации и езици* “, които сключват съюз с „ *блудницата Вавилон Велики* “; име, което обозначава папската римокатолическа църква. Този единадесетчасов съюз ще ги обедини, за да се противопоставят на съботата, осветена от Бог. Те ще стигнат дотам, че да решат да убият верните му наблюдатели. Следователно разбираме символите на неговия справедлив гняв. Във видението Исус показва на своите избраници, че неговият единствен божествен „ *глас* “ е по-могъщ от този на всички народи на земята взети заедно.

Стих 16: „ *Той имаше в дясната си ръка седем звезди. От устата му излизаше остър меч с две остриета; и лицето му беше като слънцето, когато свети в силата си.* »

Символът на „ *седемте звезди* “, държан „ *в дясната му ръка* “, напомня за неговото постоянно господство, което единствено може да даде Божията благословия; толкова често и масово погрешно претендиран от своите неверни врагове. *Звездата* е символ на религиозния пратеник, тъй като подобно на *звездата* от Битие 1:15, нейната роля е да „ *просвети земята* “, в неговия случай, на божествената справедливост. В деня на завръщането си Исус ще възкреси (реанимира или възкреси отново след пълно моментно унищожение, наречено смърт) избраните от всички епохи, символизиращи от имената на седемте *Асамблеи* . В този славен контекст, за него и неговите верни избраници, той се представя като „ *Божие Слово* “, чийто символ „ *на остър меч с две остриета* “ е цитиран в Евр.4:12. Това е часът, когато този *меч* ще даде живот и смърт, според вярата, показана в това божествено слово, написано в Библията, което Откр.11:3 символизира като „ *двамата свидетели* “ на Бог. При хората само външният вид на лицето ги идентифицира и позволява да бъдат разграничени; следователно това е елементът на идентификация *par excellence*. В това видение Бог също

адаптира лицето си към целевия контекст. В Данаил, във видението, Бог символизира лицето си чрез „мълния“, типичен символ на гръцкия бог Зевс, тъй като врагът на пророчеството ще бъде гръцкият народ на Селевкидите на цар Антиох IV, който изпълни пророчеството през – 168 г. видението на Апокалипсиса, лицето на Исус също приема вида на неговия враг, който този път е „слънцето, когато грее в силата си“. Вярно е, че този последен опит да се изкорени от земята всеки спазващ святата божествена събота, представлява апогея на бунтовническата борба в полза на зачитането на „деня на непобеденото слънце“, установен на 7 март 321 г. от императора Константин I ^{ep}. Този бунтовнически лагер ще намери пред себе си „слънцето на божествената справедливост“ в цялата му божествена сила, и то в първия ден на пролетта на 2030 г.

Стих 17: „*Когато го видях, паднах в краката му като мъртъв. Той положи дясната си ръка върху мен и каза: Не бой се!*»

Като реагира по този начин, Джон само предвижда съдбата на онези, които ще се изправят срещу него по време на завръщането му. Данаил имаше същото поведение и в двата случая Исус успокоява и укрепва своя верен слуга, своя роб. „Неговата десница“ потвърждава неговата благословия и в своята вяност, за разлика от бунтовниците от другия лагер, избраният няма причина да се страхува от Бог, който идва да го спаси от любов. Изразът „не се страхувайте“ потвърждава крайния контекст, характеризирани от 1843 г. насам с това адвентно послание от първия ангел от Откр. 14:7: „*Той каза със силен глас: **Бойте се от Бога и Му отдайте слава**, защото часът на Неговия присъдата е дошла; и се поклони пред Онзи, Който направи небето и земята, и морето, и водните извори.*» ; тоест Бог-създател.

Стих 18: „*Аз съм първият и последният и живият. Бях мъртъв; и это, живея до вечни векове. Аз държа ключовете към смъртта и ада.*»

Наистина Исус, победителят над дявола, греха и смъртта, се изразява с тези думи. Неговите думи „първият и последният“ потвърждават посланието за началото и края на времето, обхванати от пророчеството, но в същото време Исус потвърждава своята животворна божественост от първото до последното си създаване. Този, който „държа ключовете на смъртта“, има властта да решава кой да живее и кой да умре. Часът на неговото завръщане е, когато неговите светии ще бъдат възкресени в „първото възкресение“, запазено за „благословените мъртви в Христос“ според Откр.20:6. Нека евакуираме всички митове за традициите на фалшивото християнство от гръцкото и римско наследство и да разберем, че „гробът на мъртвите“ е просто почвата на земята, която събира мъртвите, превърнати в прах, както е написано в Битие .3:19: „*С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, от която си взет; защото ти си пръст и в пръстта ще се върнеш.*“. Тези останки никога повече няма да бъдат от полза, защото техният Създател ще ги възкреси с цялата им личност, гравирани в неговата божествена памет, в нетленно *небесно тяло* (1 Кор. 15:42), идентично с това на ангелите, останали във вяност към Бога: „

Защото при възкресението хората нито ще се женят, нито ще се женят, но ще бъдат като Божиите ангели на небето. Мат.22:30”.

Пророческото послание за бъдещето се потвърждава

Стих 19: *„ Затова напиши нещата, които си видял, и онези, които са, и онези, които ще станат след тях, “*

В това определение Исус потвърждава пророческото покритие на глобалното време на християнската ера, която ще завърши с неговото завръщане в слава. Апостолското време се отнася до израза *„ което видяхте “* и Бог по този начин определя Йоан като автентичен очевидец на апостолското служение. Той стана свидетел на *„ първата любов “* на Избрения, цитирана в Откр.2:4. *„... които са “* се отнася до края на това апостолско време, в което Йоан остава жив и активен. *„... и онези, които ще дойдат след тях “* означава религиозните събития, които ще се случат до времето на завръщането на Исус Христос и след това, до края на седмото хилядолетие.

Стих 20: *„ Тайната на седемте звезди, които видя в дясната ми ръка, и на седемте златни светилника. Седемте звезди са ангелите на седемте църкви, а седемте светилника са седемте църкви. “*

„ Ангелите на седемте Асамблеи “ са избраните от всички тези седем епохи. Защото думата *„ ангел “* от гръцкото „*aggelos*” означава пратеник и обозначава небесните ангели само ако думата „небесни” я пояснява. По същия начин *„ седемте свещника “* и *„ седемте събрания “*, за които се подозира в моя коментар, са събрани тук. Следователно Духът потвърждава моето тълкуване: *„ седемте светилника “* представляват освещението на Божията светлина в седемте епохи, обозначени с имената на *„ седемте събрания “*.

Откровение 2: Събранието на Христос **от стартирането му до 1843 г**

В темата за *писмата* намираме в Откровение 2 четири послания, насочени към времето между 94 и 1843 г., а в Откровение 3, три послания, обхващащи времето от 1843-44 до 2030 г. Нека отбележим с интерес тази разкриваща точност относно имената от първата и последната *буква* : „*Ефес* и *Лаодикия*“, които означават съответно: хвърляне и съдени хора; началото и края на ерата на християнската благодат. В Откр.2, в края на главата, Духът предизвиква началото на „адвентната тема за завръщането на Христос“, която е насочена към датата 1828 г., предварително установена в Дан.12:11. Също така, в последователност от време, началото на глава 3 от Откровението може законно да се свърже с датата 1843 г., която бележи началото на адвентния тест на вярата. Адаптирано послание идва, за да санкционира доказана протестантска вяра: „*Мъртъв си*“. Тези обяснения бяха необходими, за да се потвърди връзката на посланията с датите, установени в Даниил. Но видението на Откровението носи разкрития за началото на християнската ера, които Даниил не е развил. Писмата или посланията, които Исус отправя към служителите си през нашата ера, разсейват религиозното погрешно разбиране на фалшиви и подвеждащи илюзии, които засягат множество вярващи християни. Там намираме истинския Исус с неговите легитимни искания и неговите винаги основателни упреци. Четирите *букви* от Rev.2 са насочени последователно към четири епохи, разположени между 94 и 1843 г.

1-ви период : Ефес

През 94 г. последният свидетел на стартирането на Асамблеята на Христос

Стих 1: „*Напиши на ангела на събранието на Ефес : Това казва онзи, който държи седемте звезди в дясната си ръка, който ходи между седемте златни светилника:*“

С името *Ефес*, от първия, превод на гръцкото „Ефесис“, което означава изстрелване, Бог говори на служителите си от времето на

стартирането на Асамблеята на Христос, по времето на римския император Домициан (81-96 г.). Така Духът се прицелва във времето, когато Йоан получава от Бог откровението, което той ни описва. Той е последният апостол, който е останал жив по чудо и сам представлява последният очевидец на стартирането на Асамблеята на Исус Христос. Бог припомня своята божествена сила; само той „ *държи в дясната си ръка* “, символ на своята благословия, живота на своите избраници, „ *звездите* “, чиито дела той оценява, плодове на тяхната вяра. В зависимост от случая той благославя или проклина. Бог „ *ходи* “, разберете, че той напредва във времето на своя проект, като придружава, поколение след поколение, живота на избраните от него и събитията по света, които той организира или се бори: „и ги научи да спазват всичко, което съм *предписал за теб. И ето, аз съм с вас винаги до свършека на света.* Матей 28:20. До края на света Неговите избрани ще трябва да извършат делата, които Той е подготвил предварително за тях: „ *Защото ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, които Бог е подготвил отнапред, за да можем практикуваме ги.* Еф.2:10.“ И те ще трябва да се адаптират към специфичните условия, изисквани във всяка от седемте епохи. Защото урокът, даден в „ *Ефес* “, е валиден за седемте епохи; „ *седемте звезди, държани в дясната му ръка* “, той може да остави да паднат и да паднат на земята, тези, които се отнасят до непокорните християни. Запомнете идеята, че „ *свещникът* “ е полезен само когато свети, а за да свети, трябва да бъде напълнен с масло, символ на божествения Дух.

Стих 2: „ *Знам делата ти, труда ти и постоянството ти. Знам, че не можете да понесате лоши момчета; че си изпитал тези, които се наричат апостоли и които не са, и че си намерени лъжци;* »

Внимание! Времената на спрежение на глагола са изключително важни, тъй като определят целевото време на апостолската ера. В този стих глаголят, спрегнат в сегашно време, се отнася за година 94, докато тези в минало време се отнасят до времето на преследванията, наложени от римския император Нерон, между 65 и 68 година.

През 94 г. християните обичат истината, която все още е непокътната и неизкривена, и мразят „ *злите* “ езичници и особено сред тях, властните римляни от онова време. Има причина за това и тя е, защото апостол Йоан е все още жив, както и много други древни свидетели на истината, проповядвана от Исус Христос. По този начин „ *лъжците* “ лесно се разкриват. Защото във всяка епоха необърнатите плевели се опитват да се смеси с житото, защото страхът от Бога е все още голям, а посланието за спасение е съблазнително и привлекателно. Те въвеждат лъжливи идеи в доктрината. Но в теста на любовта към истината те се провалят и биват демаскирани от истински просветените избраници. По същия начин, по отношение на миналото на апостолската епоха, „ *ти си изпитал* “, Духът припомня как изпитанието на смъртта сваля измамните маски на фалшивите християни, истинските „ *лъжци* “, насочени в този стих, между 65 и 68 г., когато Нерон предаде Христовия Избран на дивите зверове в неговия

Колизеум, за да предложи кърваво зрелище на жителите на Рим. Но нека отбележим, че Исус предизвиква тази ревност на отминала епоха.

Стих 3: „*че имаш търпение, че си пострадал заради моето име и не си се уморил*“. »

Тук отново обърнете внимание на времената на глаголните спрежения!

Ако свидетелството за постоянството все още е запазено, това за страданието вече не е. И Бог е длъжен да припомни приемането на страданието, което беше проявено и възвишено почетено около 30 години по-рано, между 65 и 68 г., когато кръвожадният римлянин, Нерон, предаваше християните на смърт, предлагани като спектакъл, на неговия извратен и покварен народ. Само по това време избраният лагер „*пострада*“ в „*името*“ си и не се „*умори*“.

Стих 4: „*Но това, което имам срещу теб е, че си изоставил първата си любов*“. »

Предложената заплаха става по-ясна и потвърдена. По това време християните бяха верни, но усърдието, демонстрирано при Нерон, беше отслабнало или вече не съществуваше; това, което Исус нарича " *загуба на първата ви любов* ", като по този начин предполага за ера 94 съществуването на втора любов, много по-ниска от първата.

Стих 5: „*И тъй, спомни си откъде си паднал, покай се и върши предишните си дела; ако ли не, ще дойда при теб и ще махна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш*“. »

Самото уважение или обикновеното признаване на истината не носи спасение. Бог изисква повече от онези, които спасява, за да ги направи свои вечни спътници. Вярата във вечния живот предполага обезценяване на първия живот. Посланието на Исус остава завинаги същото според Мат.16:24 до 26: „*Тогава Исус каза на учениците Си: Ако някой иска да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека поеме отговорността за своя кръст и нека Следвай ме. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби, но който изгуби живота си заради Мене, ще го намери. И каква полза за човека да спечели целия свят, ако изгуби душата си? Или какво би дал човек в замяна на душата си?* » Заплахата да премахне Неговия Дух, символизирана от „*свещника*“, показва, че за Бог истинската вяра далеч не е обикновен етикет, залепен върху душа. В ефеската епоха символичният светилник на Божия Дух е бил на Изток, в Йерусалим, където е родена християнската вяра, и в църквите, създадени от Павел в Гърция и днешна Турция. Религиозният център скоро ще бъде преместен на запад и главно в Рим в Италия.

Стих 6: „*И все пак имате това, че мразите делата на николаитите, дела, които и аз мразя*“. »

В това писмо римляните са наименувани символично, след " *нечестивите* ": " *николаитите* ", което означава хора-победители или хора на Победата, доминиращите на времето. На гръцки терминът "Nike" е името на персонифицираната победа. Какво тогава са „*делата на николаитите*“, мразени от Бог и неговите избрани? Езичество и религиозен синкретизъм. Те

почитат множество езически божества, най-великите от които имат ден от седмицата, посветен на тях. Сегашният ни календар, който приписва на седемте дни от седмицата имената на седемте звезди, планети или звездата на нашата слънчева система, е пряко наследство от римската религия. И култът към първия ден, посветен на „непобеденото слънце“, ще даде след време, от 321 г., особена причина на създателя Бог да мрази *религиозните „дела“* на римляните.

Стих 7: „*Който има ухо, нека чуе какво казва Духът на църквите: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е в Божия рай.*»

Две послания в този стих напомнят за земното време на победата, „*този, който побеждава*“ и небесното време за неговата награда.

Тази формула е последното послание, което Исус отправя към слугите си в една от седемте епохи, насочени от пророчеството. Духът го адаптира към конкретните условия на всяка епоха. Този в Ефес бележи началото на времето, обхванато от пророчеството, така че Бог му представя вечно спасение под формата на началото на земната история. Образът на Исус беше извикан там под този на *дървото на живота* в земната градина, която Бог беше създал, за да постави там невинен и чист човек. Аро.22 пророкува това възстановяване на обновен Едем за щастието на избраните победители на новата земя. Формулата, представена всеки път, се отнася до аспект на вечния живот, предложен от Исус Христос само на неговите избрани.

2-ри период : Смирна

Между 303 и 313 г., последното римско „имперско“ преследване

Стих 8: „*Пиши на ангела на сбора на Смирна : Това казва първият и последният, който беше мъртъв и е жив:* “

С името " *Смирна* " на второто писмо, преведено от гръцката дума "smurna", което означава " *смирна* ", Бог визира времето на ужасно преследване, водено от римския император Диоклециан. " *Смирна* " е парфюм, който балсамира нозете на Исус малко преди смъртта му и който му е донесен като дар при раждането му от мъдреците от Изтока. Исус намира в това изпитание ревността на истинската вяра, която вече не е намирал през 94 г. Тези, които се съгласяват да умрат в негово име, трябва да знаят, че Исус е победил смъртта и че отново жив, той ще може да ги възкреси, както направи „направи го за себе си. Пророчеството е адресирано само до християните, на които самият Исус е „ *първият* “ представител. Като асимилира своята личност с живота на своите слуги, той също ще бъде представен от „ *последния* ” християнин.

Стих 9: „*Знам твоята скръб и твоята бедност (въпреки че си богат), и клеветата на онези, които се наричат евреи, но не са, а са синагога на Сатана.*»

Преследвани от римляните, християните са били лишавани от имуществото си и най-често убивани. Но тази материална и плътска бедност ги прави духовно богати по критериите на вярата на Божия съд. От друга страна, той не крие преценката си и разкрива с много ясни думи стойността,

която придава на еврейската религия, която отхвърли божествения стандарт на спасението, като не признава Исус Христос, като Месията, пророкуван от Светото писание. Изоставени от Бога, евреите са превзети от дявола и неговите демони и стават за Бог и неговите истински избрани „ синагога на Сатана “.

Стих 10: „ *Не се страхувайте от това, което ще страдате. Ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани, и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота.* »

В този стих дяволът се нарича Диоклециан, този жесток римски император и свързаните с него „тетрарси“ изпитваха яростна омраза към християните, които искаха да унищожат. Обявеното преследване или „ скръб “ продължава „ десет дни “ или „десет години“ в действителност между 303 и 313 г. На някои от тях, които са били „ верни до смърт “ като високо благословени мъченици, Исус ще даде „ венеца на живота “ ; вечен живот, знак за тяхната победа.

Стих 11: „ *Който има ухо, нека чуе какво казва Духът на църквите: Който победи, няма да претърпи втора смърт.* »

Темата на съобщението в края на периода е: смърт. Този път Духът предизвиква спасение, като ни напомня, че онези, които не приемат първата смърт на мъченичество за Бог, ще трябва да претърпят, без да могат да избягат, „втората смърт“ на „ огненото езеро “ на последния съд . „ *Втора смърт* “, която няма да докосне избраните, защото те ще са влезли във вечния живот завинаги.

3-ти период : Пергам

През 538 г. установяването на папския режим в Рим

Стих 12: „ *Пиши на ангела на събранието в Пергам : Това казва този, който има остър двуостър меч:* “

С името *Пергам* Бог предизвиква времето на духовното прелюбодеяние . В името *Пергам* два гръцки корена, „pégaо и gamos“, се превеждат като „престъпване на брака“. Това е съдбовният час на началото на *нещастията* , които ще поразяват християнските народи до края на света. Като се насочва към датата 313 г., предишната ера предполага достъпа до властта и езическото управление на император Константин I ' син на тетрарха Констанций Хлор и победител срещу Максенций. С императорски указ от 7 март 321 г. той изоставя седмичната почивка на святата събота на седмия божествен ден, днешната събота, предпочитайки първия ден, посветен по това време на езическия култ към слънчевия бог, „Сол Invictus” , Непокореното слънце. Като му се подчиняват, християните извършват „духовно прелюбодейство“, което от 538 г. нататък ще бъде официалната норма на римското папство, свързано с периода на *Пергамон* . Неверните християни следват Вигилий , новият религиозен лидер, установен от император Юстиниан ¹ . Този интригант се възползва от връзката си с Теодора, проститутката, омъжена от императора, за да получи тази папска позиция, разширена с новата си универсална религиозна власт, тоест

католическа. По този начин, под името *Пергам*, Бог заклеява практиката на „неделята“, ново име и причина за духовно *прелюбодеяние*, под която бившият „ден на слънцето“, наследен от Константин, продължава да бъде почитан от римска християнска църква. Твърди, че е Исус Христос и го претендира, чрез титлата на своя папски глава, „викарий на Божия Син“ (Заместник или заместител на Божия Син), на латински „VICARIVS FILII DEI“, броят на буквите от което е “ 666 ”; число, съответстващо на това, което Откр.13:18 приписва на религиозния елемент на " звяра ". Следователно епохата, наречена *Пергам*, започва с нетолерантното и узурпиращо папско управление, което отнема от Исус Христос, възплътеният всемогъщ Бог, титлата му на глава на събранието, според Дан.8:11; Еф.5:23: „ *Защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на църквата, която е Неговото тяло и на която Той е Спасител.* „Но внимавайте! Това действие е вдъхновено от самия Бог. В действителност той се оттегли и предаде на папския режим християнската вяра, която официално беше станала невярна. Наглостта на този режим, заклеен в Дан.8:23, стига дотам, че го кара да поеме инициативата за „ *промяна на времената и закона* “, установен лично от Бог, според Дан.7:25. И освен това, пренебрегвайки предупреждението му да не нарича никое човешко същество духовно „баща“, той се обожавя с титлата „Най-светият отец“, като по този начин се издига над твореца Бог, законодател и един ден ще намери това за изгодно: „ *И не наричайте никого свой баща на земята; защото един е вашият Отец, който е на небесата.* (Матей 23:9).“ Този човешки цар има наследници, чрез които режимът и неговите ексцесии ще продължат до деня на страшния съд, програмиран от най-великия, най-силния и най-справедливия, истинският „Най-светият Небесен Отец“.

Следователно император Юстиниан I установява този религиозен режим, който Бог смята за „прелюбодеяние“ спрямо него. Следователно значението на безобразието трябва да бъде отбелязано и гравирено в историята. Отбелязахме през 535 и 536 г., по време на неговото управление, две гигантски вулканични изригвания, които ще помрачат атмосферата и ще причинят през 541 г. фатална епидемия от чума, която няма да изчезне до 767 г., с пик на максимална атака, през 592 г. Божественото проклятие може да не приемат по-ужасна форма и подробности по тази тема ще бъдат предоставени в стиха, който следва.

Стих 13: „ *Знам къде живееш, знам, че там е тронът на Сатана. Помнете името ми и не се отрекохте от вярата ми дори в дните на Антипа, моят верен свидетел, който беше убит сред вас, където Сатана има своето жилище.* »

Пророчеството подчертава „ *трона* “ и местоположението на неговото местоположение поради неговата слава и почестите, които грешниците все още му оказват днес. Отново „Рим“ възобновява господството си, този път под този фалшиво християнски и изцяло езически религиозен аспект. Този, който твърди, че е негов „заместник“ (или викарий), папата, дори не кара Бог да се обръща лично към него. Получателят на пророчеството е избран, а не паднал, нито узурпатор,

възхваляващ езическите ритуали. Това високо място на римокатолическата вяра има своя папски *трон* в Рим, в Латеранския дворец, който Константин I щедро ^{предлага} на епископа на Рим. Този латерански дворец се намира на планината Целий, един от „седемте хълма на Рим“, който се намира в югоизточната част на града; Името Целий означава: небе. Този хълм е най-дългият и най-големият от седемте по площ. Близко до Латеранската църква, която и днес представлява най-важната католическа църква в света за папството и неговото духовенство, стои най-големият обелиск, който съществува в Рим, където има 13, тъй като достига височина от 47 метра. Открит под 7 метра земя и разделен на три части, той е създаден през 1588 г. от папа Сикст V, който по същото време организира господството на държавата Ватикана в следващата пророческа ера, наречена *Тиатура*. Този символ на египетския слънчев култ има голям надпис върху стелата, която го носи, който напомня предложението на Константин. В действителност синът му Констанций II след смъртта на баща си я пренася от Египет в Рим, за да изпълни отчасти желание на баща си, който иска да я пренесе в Константинопол. Това посвещение в славата на Константин I ^{се} дължи повече на Божието желание, отколкото на сина на Константин. Тъй като целият обелиск с неговия висок пиедестал потвърждава пророкуваната връзка, която прави Константин I ^{гражданската} власт, която инсталира останалата част от „деня на слънцето“, а папата, по това време обикновен епископ на християнската църква в Рим, религиозната власт, която ще наложи религиозно този езически ден под името "неделя" или Господен ден. В горната част на този обелиск има четири разкриващи се символа, които следват един след друг в този възходящ ред: 4 лъва, седнали на върха му, ориентирани към четирите кардинални точки, над които са четири планини, увенчани със слънчеви лъчи, а над това заедно доминира християнин кръст. Насочен към четирите кардинални точки, символът на лъвовете обозначава царството в неговата универсална сила; което потвърждава, описанието му, разкрито в Дан.7 и 8. Откр.17:18 ще потвърди думите за Рим: „ *И жената, която видя, това е великият град, който има царство над царете на земята.* » В допълнение, египетският картуш, гравирани върху обелиска, предизвиква „нечистото желание, което един цар отправя към Амон“, бога на слънцето. Всички тези неща разкриват истинската природа на християнската вяра, която доминира в Рим след Константин I от 313 г., датата на неговата победа. Този обелиск и символите, които носи, свидетелстват за „ *успеха* “ на слугата на дявола, пророкуван в Дан.8:25, който чрез Константин I ^{успява} да придаде на християнската вяра вид на религиозен синкретизъм, категорично осъден от Бог в Исус Христос. Обобщавам посланието на тези символи: „кръст“: християнска вяра; „слънчеви лъчи“: слънчево поклонение; „планини“: земна сила; „четири лъва“: универсална царственост и сила; „obelisk“: Египет да бъде, грях, след бунта на фараона от изхода и за греха, който съставлява идолопоклонническото обожание на слънчевия бог Амон. Бог приписва тези критерии на римокатолическата вяра, разработена от Константин I. И към тези символи, чрез египетския картуш, той добавя своята преценка за

религиозната обвързаност на епископите на Рим, които и двамата той смята за нечисти; те вече са наричани „папи“ от религиозните братя на града. Свързването на християнската вяра със слънчевия култ, практикуван и почитан вече от самия Константин, е в основата на едно ужасно проклятие, което човечеството ще плаща непрекъснато до края на света. Този латерански *трон* не е в конкуренция с римските императори, защото от Константин I те вече не живеят в Рим, а в източната ^{част} на империята, в Константинопол. Така, пренебрегвайки пророческото откровение, дадено от Исус Христос на Йоан, множество човешки същества стават жертва на най-голямата религиозна измама на всички времена. Но тяхното невежество е греховно, защото те не обичат истината и по този начин, от самия Бог, са предадени на лъжи и лъжци от всякакъв вид. Липсата на образование на населението от *Пергамския период* обяснява успеха на папския режим, наложен и подкрепян от последователните римски императори от онова време. Което не пречи на определени наистина избрани служители да отказват и отхвърлят тази нова нелегитимна власт; което кара Исус да ги признае за свои истински слуги. Римското местоположение на избраните е направено, имайте предвид, че Духът е открит там в 538 служители, които са запазили вярата в името на Исус, докато са почитали неделята. Въпреки това, на това място в Рим, последните мъченици или „верни свидетели“ са били видени само по времето на Нерон, през 65-68 г. и това на Диоклециан между 303 и 313 г. Насочвайки се към град Рим, Духът припомня верността на „*Антима*“ неговият „*верен свидетел*“ на отминалите времена. Това гръцко име означава: срещу всички. Изглежда, че обозначава апостол Павел, първият вестител на Евангелието на Исус Христос в този град, където той умря като мъченик, обезглавен, през 65 г., при император Нерон. По този начин Бог оспорва фалшивата и подвеждаща титла „викарий на Божия Син“ на папите. Истинският викарий беше верният Павел, а не неверният Вигилий, нито някой от неговите наследници.

Всемогъщият Творец Бог е гравирал в природата важните моменти от религиозната история на християнската епоха; моменти, когато проклятието придобива интензивен характер със сериозни последици за християнския народ. Още по време на своето земно служение Исус Христос даде на дванадесетте си изумени и учудени апостоли доказателство, че контролира бурята на Галилейското езеро; буря, която той успокои в миг, по негова команда. През нашата ера периодът между 533 и 538 придобива този особено прокълнат характер, тъй като чрез установяването на папския режим от император Юстиниан I Бог ^{иска} да накаже християните, които се подчиняват на указа, обявен от император Константин I, който прави почивката задължителна в „деня на непобеденото слънце“ на първия ден от седмицата, от 7 март 321 г. В този прокълнат от него период Бог предизвика събуждането на два вулкана, които задушиха полукълбото на север от планетата и оставиха следи върху Южното полукълбо също чак до Антарктида. Няколко месеца един от друг, разположени на антиподите един на друг в областта на екватора, разпространението на тъмнината беше много ефективно и много смъртоносно. Милиарди тонове прах се разпространяват

в атмосферата, лишавайки хората от светлина и техните обичайни хранителни култури. Слънцето в своя зенит предлагаше същата светлина като пълната луна, която сама по себе си изчезна напълно. Историците са отбелязали това свидетелство, според което армиите на Юстиниан превземат Рим от остготите благодарение на снежна буря в средата на юли. Първият вулкан на име „Кракатау“ се намира в Индонезия и се събужда през октомври 535 г. с невъобразима величина, превръщайки планинска зона в морска зона над 50 км. А вторият, наречен „Илопанго“, се намира в Централна Америка и изригва през февруари 536 г.

Стих 14: *„ Но има нещо против теб, защото там има хора, които се придържат към учението на Валаам, който научи Валак да постави препъване пред израилтяните, така че те ядоха неща, пожертвани на идоли, и извършиха сексуална неморалност . »*

Духът описва духовната ситуация, установена в Рим. От 538 г. насам верните избрани длъжностни лица от онова време са свидетели на установяването на религиозна власт, която Бог сравнява с пророка „ Валаам “. Този човек служи на Бога, но се остави да бъде съблазнен от примамката на печалбата и земните блага; всички неща, споделяни от римския папски режим. Освен това, „ Валаам “ причини падението на Израел, като разкри на „ Валак “ средствата, чрез които той може да го срине: достатъчно беше да го накара да приеме бракове между евреи и езичници; неща, които Бог строго осъди. Като го сравнява с „ Валаам “, Бог ни дава скица на папския режим. Тогава избраният разбира смисъла на действията, които самият Бог кара дявола и неговите небесни и земни партньори да извършват. Проклятието на християнската църква се основава на възприемането на езическия "ден на непобеденото слънце", наблюдаван от 321 г. от неверните християни. И папският режим, подобно на „ Валаам “, ще работи за тяхното падение и ще засили тяхното божествено проклятие. „ Меса, принесени в жертва на идоли “ е само образът в сравнение с езическия „ден на слънцето“. Рим внася езичеството в християнската религия. Но това, което трябва да разберете е, че те са от едно и също естество и носят едни и същи сериозни последствия под Божия съд... Особено след като проклятията, причинени от „ Валаам “ от християнската ера, ще продължат до края на света, белязан от завръщането в слава на Исус Христос. Изневярата на християните също се сравнява с тази на евреите, които се предадоха на „ блудство “, след като Бог ги накара да разберат неговите десет заповеди. Между 321 и 538 г. неверните християни постъпват като тях. И това действие продължава и до днес.

Стих 15: *„ Въпреки това, вие също имате хора, които се придържат към учението на николаитите. »*

В това съобщение името на „ Николаитите “, цитирани в *Ефес* , се появява отново в това писмо. Но „ делата “, които ги засягат в *Ефес* , стават „ доктрина “ тук. Някои римляни в действителност, от *Ефес* , са станали християни, след това неверни християни от 321 г. и това, по официален религиозен начин от 538 г., като почитат римокатолическата „ доктрина “.

Стих 16: „ *Затова покайте се; ако ли не, скоро ще дойда при теб и ще се бия против тях с меча на устата си.* »

Като предизвиква „ *битката* “, водена от Неговото „Слово“, „ *мечът на устата Му* “, Духът подготвя контекста за четвъртото послание, което идва. Това ще бъде през 16-ти ^{век}, където Библията, нейното свято писмено слово, нейните „ *двама свидетели* “ според Откр. 11:3, ще разпространяват божествената истина и ще демаскират фалшивата римокатолическа вяра.

Стих 17: „ *Който има ухо, нека чуе какво казва Духът на църквите: На този, който победи, ще дам скрита манна и на него ще дам бял камък; и на този камък е написано ново име, което никой не знае, освен този, който го получава.* »

Както винаги, Духът предизвиква аспект на вечния живот. Тук той ни го представя в образа, пророкуван от манната, дадена на гладните евреи в безводната, неплодна и суха пустиня. След това Бог учи, че може да защити и удължи живота на своите избрани чрез своята творческа сила; което той ще постигне, като даде вечен живот на своите изкупени избрани. Това ще бъде кулминацията на целия му спасителен проект.

Избраникът на времето ще има като награда вечен живот, който Духът описва в образи. Образът „ *манна* “ на небесната храна е скрит в небесното царство, като самият Бог е нейният производител. В древната символика манната е била в най-святото място, което вече е символизиращо небето, където Бог царува суверенно на трона си. В римските практики „ *бялото камъче* “ представлява гласуването „да“, черното означава „не“. „ *Белият камък* “ също обозначава чистотата на живота на избрания, който е станал вечен. Неговият вечен живот е божествено „да“, което отразява ентузиазирано и масово посрещане от Бог. Тъй като избраният е възкресен в небесно тяло, новото му състояние се сравнява с „ *ново име* “. И тази небесна природа е за своите избраници вечно загадъчна и индивидуална: „ *никой не я знае* “. Следователно ще трябва да наследим и да влезем в тази природа, за да открием какво е тя.

4-та ^{ера} : Тиатир

Между 1500 и 1800 г. религиозните войни

Стих 18: „ *Пиши на ангела на събранието в Тиатир : Това казва Божият Син, чиито очи са като огнен пламък и чиито нозе са като горящ бронз:* “

Четвъртото писмо напомня под името „ *Тиатир* “ време, когато християнската вяра на католическите и протестантските лиги предлага отвратителен спектакъл чрез техните кървави сблъсъци. Но това съобщение крие огромни изненади. В името *Тиатира* два гръцки корена „*thuaio, téiro*“ превеждат „мерзостта и да донесе смърт със страдание“. Гръцкият термин, който оправдава това тълкуване на мерзостта, обозначава, в гръцкия речник на Vailly, прасето или дивата свиня, когато са разгонени. И тук са необходими уточнения. 16-ти ^{век} е белязан от пробуждането на протестантите, които оспорват авторитета на римския папски режим. Освен това, за да укрепи светската си власт, папството, представлявано от папа

Сикст V, създаде своя държава Ватикана, която ще му даде гражданска легитимност, свързана с религиозната му власт. Ето защо от 16-ти ^{век} папският режим прехвърля седалището си, намиращо се преди това в Латеранския дворец, в своя собственост във Ватикана, който вече представлява независима папска държава. Но това прехвърляне е само измама, защото този, който твърди, че е от държавата Ватикана, все още седи в Латеранския дворец; защото именно там, в Латеран, папите посрещат емисарите на чужди държави, които го посещават. И така, през 1587 г. ремонтираният обелиск, издигнат отново близо до Латеранския дворец от 3 август 1588 г., е открит под 7 метра земя и на три части. Държавата Ватикана се намира извън Рим, на хълма Ватикан, на западния бряг на Тибър, който граничи с града от север на юг. Докато разглеждахме плана на този град на Ватикана, бях изумен да откроя формата на свинска глава, ушите на север и муцуната на югозапад. Така посланието на гръцкото „*thuaο*” е двойно потвърдено и оправдано от Бог, организатора на тези неща. Католическата вяра, наследена от *Пергам*, достига върха на своята мерзост. Тя реагира бурно с омраза и жестокост срещу онези, които, просветени от Библията, най-накрая разпространени благодарение на печатната преса, изобличават нейните грехове и нейните злоупотреби. Още по-добре, дотогава пазителка на Свещеното писание, което тя бе възпроизвеждала от своите монаси в манастири и абатства, тя преследваше Библията, която изобличаваше нейното беззаконие. И тя убива изобличителите със силата на слепи и самодоволни монарси; послушните изпълнители на неговата воля. Изразите, под които Исус се представя, цитирайки „*този, който има очи като огнен пламък и чийто крака са като огнена мед*“, разкриват неговите наказателни действия спрямо религиозните му врагове, които той ще унищожи при завръщането си на земята. Това са точно двете християнски идеологии, които се бият една срещу друга до смърт „с меч“ и огнестрелни оръжия в този исторически контекст на епохата на *Тиатир*. След това „*краката му*“ ще почиват върху „*морето и на земята*“ символ на католическата вяра и протестантската вяра в Откр.10:5 и Откр.13:1-11. Католицизмът и протестантството, и двата грешни (грех = *месинг*), непокаяни, са описани като „*горящ месинг*“, който привлича гнева на съда на Бог Исус Христос. Възприемайки този образ, чрез който той обявява голямото „*бедствие*“ в Откр. 1:15, Бог разкрива часа, когато последните преследвачи, обединени срещу Неговите верни деца, се бият един срещу друг до смърт като диви „зверове“, които ще ги символизират в цялото пророчество. От Франсоа 1 ^{до} Луи XIV религиозните войни следват една след друга. И трябва да отбележим как Бог разкрива проклятието на френския народ, въоръжена подкрепа на папството от Хлодвиг, първият крал на франките. За да отбележи апогея на това проклятие, Бог постави младия Луи XIV, на „пет“ години, на трона на Франция. Този библейски стих от Екл.10:16 изразява своето послание: „*Горко ти, земя, чийто цар е дете и чийто князе ядат сутрин!*» Луи XIV съсипа Франция с пищните си разходи за двореца Версай и скъпите си войни. Той остави след себе си Франция, потънала в бедност, а неговият наследник Луи XV живееше само за либертинизма, споделян с

неговия неразделен спътник в разврата, кардинал Дюбоа. Отвратителен персонаж, Луис Насочвайки кротък и миролюбив човек като мишена на този гняв, Бог разкри намерението си да удари наследствения монархически режим, заради сляпото доверие, което той несправедливо възложи на папските религиозни претенции след Кловис.

Стих 19: „ *Познавам твоите дела, твоята любов, твоята вяра, твоята вярна служба, твоята твърдост, и последните ти дела са повече от първите.* »

Тези думи Бог отправя към Своите слуги „ *верни до смърт* “, принасящи себе си в жертва по образа на своя Господар; техните „ *дела* “ са приети от Бог, защото свидетелстват за тяхната автентична „ *любов* “ към своя Спасител. Тяхната „ *вяра* ” ще бъде оправдана, тъй като е придружена от „ *вярна служба* ”. Думата „ *постоянство* “, цитирана тук, придобива значително историческо значение. Именно в „Кулата на Констанс“ в град Ег-мор Мари Дюран е живяла пленничеството си в продължение на 40 дълги и изпитателни години, като модел на вяра. Много други християни дадоха същото свидетелство, което често оставаше неизвестно за историята. Това е така, защото броят на мъчениците нараства с времето. Последните произведения се отнасят до времето на управлението (1643 до 1715) на крал Луи Обърнете внимание ясно на разкриващата роля на името „ *дракон* “, което обозначава „дявола“ и откритото агресивно действие на императорския Рим и папския Рим в Откр.12:9-4-13-16. Наричащият себе си „*кралят-слънце*” довежда до своя връх борбата за католицизма, защитник на „*деня на слънцето*”, наследен от Константин ¹ Въпреки това, за да свидетелства срещу него, Бог потопа цялото времетраене на дългото му управление в тъмнина, лишавайки го от топлината и пълната светлина на истинското слънце със сериозни последици за диетата на френския народ.

Стих 20: „ *Но това, което имам против теб, е, че позволяваш на жената Езавел, която нарича себе си пророчица, да учи и съблазнява слугите ми да извършват сексуална неморалност и да ядат месо, пожертвано на идоли.* »

През 1170 г. Бог превежда Библията на провансалски език от Пиер Водес. Той беше първият християнин, който преоткри доктрината за интегралната апостолска истина, включително зачитането на истинската събота и възприемането на вегетарианството. Известен под името Пиер Валдо, той е в основата на „Водоа“, заселили се в италианския алпийски Пиемонт. Делото на Реформацията, което те представляваха, се противопостави на папството и посланието изчезна. Толкова много, че Бог предаде цяла Европа на убийствено монголско нашествие, последвано от ужасна епидемия от чума, причинена от монголите, която унищожи от 1348 г. една трета и почти половината от нейното население. Посланието на този стих, „ *ти оставяш жената Езавел...* “, е упрек, отправен към реформаторите, които не са придали на делото на Пиер Валдо значението, което заслужава, защото е било съвършено. Между 1170 и 1517 г. те пренебрегнаха съвършената доктрина за истината за християнското

спасение и тяхната реформа, предприета в края на тази епоха, е частична и много непълна.

Забележка : доктриналното съвършенство, разбрано и приложено от Пиер Валдо, показва, че в него Бог е представил пълната програма на Реформацията, която трябва да бъде изпълнена. Всъщност, нещата бяха изпълнени на два етапа, като изискването за съботата не започна до 1843-1844 г., в съответствие с времето, отбелязано от постановлението на Дан.8:14.

За да изобрази папската римокатолическа вяра, Бог я сравнява с чуждата съпруга на цар Ахав, ужасната „Езавел“, която уби Божиите пророци и проля невинна кръв. Копието е съобразено с модела и има недостатък, че издържа много повече време в експлоатация. Наричайки я „пророчица“, Бог се прицелва в името на новото място на своя „трон“: Ватикана, което означава на старофренски и латински „vaticinare“: да пророкувам. Историческите подробности за мястото са изключително показателни. Първоначално това място е било белязано от наличието на римски храм, посветен на бог „змия“ Ескулап. Този символ ще обозначава дявола и папския режим в Откр.12:9-14-15. Император Нерон поставил състезателните си вериги с колесници там, а „Симон Магьосникът“ бил погребан в гробище там. Това, изглежда, са неговите останки, които ще бъдат почитани като тези на апостол Петър, разпнат в Рим. И тук базилика, предложена от Константин, празнува християнската слава. Първоначално местността е била блатиста. Така изградената лъжа ще оправдае новото име на тази ватиканска базилика, която, разширена и украсена през 15-ти ^{век}, ще приеме подвеждащото име „Базиликата на Свети Петър Римски“. Тази чест, всъщност дадена на **магьосник** и на „*змията*“ Ескулап, ще оправдае името „**магия**“, което Духът приписва на римокатолическите религиозни ритуали в Откр.18:23, където библейската версия на Дарби ни казва: „*И светлината на светилника вече няма да свети в теб; и гласът на младоженеца и на жената вече няма да се чува в тебе; защото вашите търговци бяха големците на земята; защото чрез твоята магия всички народи са подведени.*» Именно завършването на работата по тази базилика „Сен Пиер дьо Рим“, което изисква огромни суми пари, ще накара прелат Тецел да продаде своите „индулгенции“. Виждайки опрощението на греховете, продавано за пари, учителят монах Мартин Лутер открива истинската природа на своята римокатолическа църква. По този начин той избличава дяволската си природа и някои от грешките си, като показва своите известни 95 тезиса през 1517 г. на вратата на немската църква в Аугсбург. По този начин той формализира работата на Реформацията, предложена от Бог на Пиер Валдо от 1170 г.

Говорейки директно на неговите реформирани слуги от онова време, истинските, примирени мирни жертви, Духът ги упреква, че позволяват на *Езавел да учи и съблазнява слугите му*. В този упрек можем да прочетем цялото доктринално несъвършенство на това начало на реформата. Тя „*учи и съблазнява*“ своите „*слуги*“, тези на Исус, което я прави християнска църква. Но неговото учение е това от *Пергамския период*, където

обвинението в „блудство“ и образът на „месото“ *принесени в жертва на идоли* ” вече бяха заклеени. Въпреки измамния външен вид, в този стих важното същество не е „жената Езавел“, а самият протестантски християнин. От самото начало, казвайки му „оставяш жената Езавел...“, Духът внушава недостатъци, споделяни от първите протестанти. След това той разкрива характера на тази грешка: езическо идолопоклонство. Правейки това, той разкрива естеството на „бремето“, което той все още не му е наложил по онова време, но което ще изисква от 1843 г. И в това послание създателят Бог се прицелва в римската „неделя“, чиято практика е в неговите очи езическа идолопоклонническа работа, която почита фалшива слънчева божественост на най-старото езичество в човешката история. От 1843 г. той ще трябва да се откаже от „неделята“ или връзката си с Исус Христос, единственият Спасител на земните грешници.

Стих 21: „*Дадох ѝ време, за да се покае и тя няма да се покае за своето блудство.*»

Това време е разкрито от Дан.7:25 и е потвърдено в три форми в Апокалипсиса в глави 11,12 и 13. Това са изразите: „*време на времена и половин време; 1260 дни или 42 месеца*“, които всички обозначават нетолерантното папско царуване в действие между 538 и 1798 г. Разпространението на истината чрез Библията и проповядването на истински реформатори предложиха на католическата вяра последния ѝ шанс да се покае и да изостави своето грехове. Тя не направи нищо и преследваше и измъчваше, в името на своята любознателна сила, мирните пратеници на живия Бог. Така той възпроизвежда бунтовническите дела на еврейския народ, давайки второ изпълнение на притчата за Исус: това е притчата за лозарите, които убиват първия, изпратен от Бога, и след това убиват, когато той им се представи, сина на Господарят на лозето да му открадне наследството.

Стих 22: „*Ето, ще я хвърля на легло и ще изпратя голяма скръб върху онези, които прелюбодействат с нея, освен ако не се покаят за делата си.*»

Бог ще се отнася с нея като с „*проститутка*“, „*хвърлена на легло*“, което ни позволява да свържем „*жената Езавел*“ от тази тема с „*блудницата Вавилон велик*“ от Откр.17:1. Предсказаното „*голямо бедствие*“ ще дойде след провала на библейското прокламиране. Същото това послание ще потвърди идентифицирането на тази „*голяма скръб*“ със „*звяра, който се издига от бездната*“ в Откр.11:7. Тя се издига след работата на Божиите „*двама свидетели*“, които са писанията на старите и новите божествени завети на Светата Библия. Духовното „*прелюбодеяние*“ е потвърдено и назовано и „*тези*“, които Бог обвинява в извършването му с „*Езавел*“, са френските монарси и монархисти. Наред с католическите свещеници, монархистите ще станат главни мишени на гнева на революционния национален атеизъм, който беше само израз на гнева на всемогъщия Бог Исус Христос. Те не се покаяха, така че двойният гняв ги удари в определеното от Бога време за края на папското царуване между 1793 и 1798 г.

Думата “ скръб ” обозначава последствието от божественото проклятие според Римляни 2:19: “ Скръб и мъка **върху всяка човешка душа, която върши зло** , първо върху евреина, а след това върху гърка!” “. Но „ скръбта “, която наказва греховете на католическата монархия и нейния съюзник Римокатолическата църква, символизирана в Откр.17:5, с името „ Вавилон **голямо** “, логично е „ **голяма** скръб “.

Стих 23: „ *Ще убия децата ѝ със смърт; и всички църкви ще познаят, че Аз съм този, който изследва умовете и сърцата, и ще възнаградя всеки според делата ви.* »

„ *Да умреш от смърт* “ е изразът, който Духът използва, за да извика двата „ужаса“ на революционния режим от 1793 и 1794 г. С този израз той отхвърля всяка идея за обикновена духовна смърт, която ще загрижи протестантите в 1843 г. в посланието, предадено на ангела на времето “ *Сардес* ” в Откр.3:1. Човечеството никога не е познавало такава кървава работа, извършвана от машини за убиване, изобретени от доктор Луис, но оценени от доктор Гилотин, чието име се приписва на самия инструмент, наречен оттогава нататък: гилотината. След това съкратените присъди произнасят множество смъртни заповеди, с добавянето на принципа за поразяване със смърт на съдиите и обвинителите от предния ден. Според този принцип човечеството сякаш трябваше да изчезне и поради тази причина Бог нарече този унищожителен революционен режим „ *бездна* “. В крайна сметка той би направил земята, „ *бездна* “ без никаква форма на живот от първия ден на Сътворението, според Битие 1:2. Но само в небето, по време на селестиалния съд, упражняван от събраните избрани, „ *всички църкви (или събрания)*“, избраните от седемте епохи, ще открият тези исторически факти със значението, което Бог им е дал. Божията справедливост е съвършена; онези, които съдеха лъжливо, бяха поразени от неговата праведност, „ *според своите* “ собствени „ *дела* “. Те накараха хората да умрат несправедливо и на свой ред бяха поразени със смърт от съвършената божествена справедливост: „ *и Аз ще въздам на всеки от вас според делата му* “.

Стих 24: „ *На вас и на всички останали от Тиатир, които не приемат това учение и които не са познали дълбините на Сатана, както те ги наричат, ви казвам: няма да натоваря върху вас друго бreme;* »

Тези, които осъждат католическата вяра и дават на нейните религиозни обреди името „ *дълбините на Сатаната* “, могат да бъдат само реформаторите, появили се от около 1200 г. до Френската революция от 1789 г. Каквото и да е поведението им, тяхната доктрина е много далеч от чистата истина, преподавана от Дух към апостолите и учениците на Исус Христос. Отбелязваме в тяхна полза само три положителни неща: вяра само в жертвата на Исус, доверие, дадено само на Библията, и дарението на тяхната личност и техния живот; всички други доктринални точки са наследени от католицизма и следователно подлежат на съмнение. Така, макар и несъвършени на нивото на доктрината за истината на християнската вяра, избраните реформатори знаеха как да предадат живота си, принесен на Бога в живи жертви и докато чакаха 1844 г., датата на влизане в сила на

указа на Дан.8:14, Бог временно е одобрил тяхната служба. Той изразява това много ясно, когато казва: „*Няма друг товар върху вас*“. В тези думи ясно се очертава ситуацията на изключителна божествена присъда.

Стих 25: „*Дръж само това, което имаш, докато дойда.*“ »

Причините, които позволяват на Бог да благослови несъвършената протестантска вяра, трябва да бъдат запазени и практикувани от избраните до завръщането на Исус Христос.

Стих 26: „*На този, който побеждава и пази делата ми докрай, ще дам власт над народите.*“ »

Този стих разкрива какво ще причини загубата на спасение от това време на Реформацията до завръщането на Христос. Избраните трябва да спазват докрай делата, подготвени и разкрити от Исус Христос непрекъснато до края на света. Призованите падат, като отказват новите Божии изисквания. Но той никога не е крил намерението си постепенно да увеличава светлината си до времето на идването си в слава. „*Пътят на праведния е като блестяща светлина, чиято яркост нараства до средата на деня* (Пр.4:18)“; този библейски стих го доказва. И следователно в рамките на неговия проект, от 1844 г., божествените изисквания ще се появят на датите, планирани и пророкувани от неговото уникално библейско пророческо слово. Само в качеството си на небесен съдия избраният ще получи от Бога „власт над народите“.

Стих 27: „*Той ще ги управлява с желязна тояга, както се чупят глинени съдове, както и аз получих сила от моя Отец.*“ »

Този израз предполага правото на осъждане на смърт. Правото, че избраните ще споделят с Исус Христос в тяхната присъда над нечестивите, установена за последния съд, по време на „*хилядата години*“ на великата събота на седмото хилядолетие.

Стих 28: „*И ще му дам утринната звезда.*“ »

Бог ще му даде неговата пълна божествена светлина, символизирана на сегашната ни земя от тази на слънцето. Но Исус каза: „*Аз съм светлината*“. По този начин той възвестява светлината на небесния живот, където самият Бог е източникът на светлина, който вече не зависи от небесна звезда като нашето слънце.

Стих 29: „*Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите!*“ »

Конструкцията на Апокалипсиса е като кула, съставена от седем етажа, седмият ще бъде времето за среща с Бог. В тази конструкция глави 2 и 3 представляват основната рамка на цялата християнска ера между 94 и 2030 г. Всички теми, споменати в Апокалипсиса, намират своето място в тази основна рамка. Но в тази рамка първите етажи играят само ролята на стълби, които водят до горния етаж. Важността на откровението се появява на ниво 3, наречено *Пергамон*. Това значение е допълнително подсилено на ниво 4, наречено *Тиатира*. Именно в тази епоха християнската вяра става объркана и подвеждаща. Божията присъда върху духовната ситуация на тази епоха ще има последствия до края на света. Ето защо, за да затвърди вашето

разбиране на това решение, ще обобща това послание, отправено от Бог към Неговите избрани протестанти по време на управлението на Луи XIV.

Резюме : По времето на Реформацията християнското поведение е многобройно. Намираме истински светци преследвани, но винаги мирни, както и хора, които смесват религията и политиката, които се въоръжават и отвърщат удар за удар на кралските католически армии. В Даниил 11:34 Духът ги определя като „лицемери“. Малко религиозни хора са разбрали, че да си християнин означава да подражаваш на Исус във всичко, да се подчиняваш на заповедите му и да се подчиняваш на забраните му; използването на оръжие е едно от тях и това е последният му урок, даден по време на ареста му. Укорът на Исус е оправдан от факта, че продължавайки да практикуват католическото наследство, самите протестанти насърчават чрез своя пример учението и съблазняването, което принадлежи на католическата Езавел . Тяхната несъвършена религиозна практика ги дискредитира в съда на Бог, когото те позорят пред враговете му. Тази фаза в началото на Реформацията го кара да прави изключителни преценки; което той подчертава, като казва: „ *Не ви поставям друго бreme, само пазете това, което имате, докато дойда* “. Но доктриналното несъвършенство е законно в това начало и Бог приема служението на онези, които приемат преследване и смърт в негово име. Те не можеха да дадат повече, давайки максимума: живота си. Бог подчертава този дух на жертва, който той обозначава като „ *дела, по-многобройни от първите* (стих 19)“. Езичеството на римокатолицизма е сравнявано с *месо, жертвано на идоли* . Разобличаването на римската измама започва със съвършено просветените произведения на Пиер Валдо (Vaudés), който от 1170 г. пише версия на Библията на език, различен от латинския, провансалски. Неговото знание и разбиране на божествените изисквания беше удивително пълно и след него протестантската вяра се влоши. Под вдъхновението на Жан Калвин протестантската вяра дори се втвърдява, заемайки образа на свой католически противник. А изразът „Религиозни войни“ свидетелства за мерзост пред Бога, защото избраните на Исус Христос, истинските, не отвърщат на нанесените им удари. Тяхното отмъщение ще дойде от самия Господ. Като се въоръжиха, протестантите, чието мото беше „*sola scriptura*“, „само Писанието“, показаха презрение към Библията, която забраняваше тяхното насилие. Исус стигна много далеч в тази област, като научи учениците си, че трябва да обърнат „*другата буза*“ на този, който ги удари.

Този период, когато католическото преследване причини смъртта на верните служители на Исус, е тройно подчертан в Апокалипсиса, тук в този период *Тиатир* , но също и в ^{5-ти} *печат* на глава 6 и в ^{3-та} *тръба* от глава 8. Тук, в стих 22, Исус насърчава своите слуги-мъченици, обявявайки им намерението си да отмъсти за тяхната смърт или страданията им, причинени от Рим и неговите кралски слуги. Ключовата дума, скрита в името *Пергам* , се появява ясно, католическата религия е виновна за *прелюбодеежие* срещу Бога и онези, които го извършват с нея, католическите монарси, техните лиги и тяхното фалшиво благородство ще платят под гилотината на френските революционери, несправедливо пролята кръв. Откр.2:22-23: „

Ето, ще я хвърля на легло и ще изпратя голяма скръб върху онези, които прелюбодействат с нея , освен ако не се покаят за делата си. Ще умъртъвя децата ѝ ; и всички църкви ще познаят, че Аз съм този, който изследва умовете и сърцата, и ще възнаградя всеки от вас според делата ви .” Но внимавайте! Тъй като след 1843 г. " **тези, които прелюбодействат с нея** " също ще бъдат **протестанти** , така че Бог ще подготви с ядрената "трета световна война", ново наказание за католици, православни, англиканци, протестанти и други прелюбодеяния. Успоредно с това Духът казва в ^{5-то} *печат* : Откровение 6:9 до 11: „ *Когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити поради Божието слово и поради свидетелството, което бяха дали. Те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, о, свети и истински Учителю, се бавиш да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв на живеещите на земята? На всеки от тях беше дадена бяла роба; и им беше казано да останат в почивка още известно време, докато броят на техните съслужители и техните братя, които трябваше да бъдат убити като тях, се изпълни. "*

Тази сцена от 5-ия ^{печат} може да бъде объркваща и подвеждаща за зле просветения ум. Нека нещата бъдат ясни, този образ ни разкрива тайната мисъл на Бог, тъй като според Ек.9:5-6-10 мъртвите в Христос *спят* в състояние, в което *паметта им е забравена, вече не участват във всичко , какво се прави под слънцето* . Библията дава на първата смърт значението на унищожение на цялото същество; мъртвият е сякаш никога не е съществувал с тази разлика, че след като е съществувал, цялото му съществуване остава гравирано в мисълта на Бога. Следователно Бог отправя това утешително послание към своите живи служители, за да ги насърчи. Той им напомня, че според неговите обещания след съня на смъртта има определено време за тяхното пробуждане, когато те ще бъдат възкресени чрез него. След това те ще имат възможността да съдят, под погледа и съда на Бог в Исус Христос, техните еднакво възкресени мъчители, но в края на хилядата *години* . В посланието на *Тиатир* , *смъртта* , обявена за *онези, които прелюбодействат с Езавел* Католическата, ще има двойно изпълнение. На земята работата на революционерите е първата фаза, но след нея ще дойде, в своето време и във втората фаза, *втората смърт* на Страшния съд, часът, когато „ *всички Асамблеи* “ християни неверници или вярващи от всички епохи на Християнската ера ще видим справедливата Божия присъда, приложена срещу духовното *прелюбодеяние* .

В своя символичен образ ^{4-та} *тръба* от глава 8 потвърждава действието на „ *голямото бедствие* “, програмирано да накаже *прелюбодеянието* на папството и монархистите, които го подкрепят. *Слънцето* , божествената светлина, *луната* , тъмната католическа религия и *звездите* , религиозните хора, *са поразени на трети* или частично от преследването на атеизма на френските революционери през 1793 и 1794 г.

В края на посланието, адресирано до мирните протестанти, Духът потвърждава осъждането си на използването на оръжия, като припомня, че избраният ще бъде отмъстен само за последния съд, подготвен по време на селестиалния съд на седмото хилядолетие. Следователно той не е

упълномощен сам да отмъщава преди този небесен съд, където след това ще съди преследвачите си, заедно с Исус Христос, и ще участва в произнасянето на тяхната смъртна присъда. „ *Той ще ги управлява с желязна тояга, както се чупят глинени съдове* .“ Целта на тази присъда ще бъде да се определи времето на страданието на виновниците, осъдени на втората смърт от последния съд. Стих 29 споменава: *утринната звезда* . " *И ще му дам утринната звезда* ." Този израз обозначава слънцето, образ на божествена светлина. Победителят ще влезе в божествената светлина за вечността. Но преди този вечен контекст този термин подготвя петата буква, която идва. *Утринната звезда* е цитирана във 2 Петър 1:19-20-21: „ И ние считаме **пророческото слово** още по-сигурно , на което е добре да внимаваме, като на светилник, който свети в тъмно място, докато денят изгрява и *утринната звезда* изгрява в сърцата ви; като знаете преди всичко себе си, че никое пророчество от Писанието не може да бъде обект на лично тълкуване, тъй като пророчеството не е било изречено по човешка воля, но е движено от Светия Дух, че хората са говорили от Бог . Този стих подчертава важноста на пророческото слово, защото контекстът на идващата ера ще бъде духовно обусловен от влизането в сила на божествения указ, пророкуван в Дан.8:14. „ *До 23:00 ч. и светостта ще бъде оправдана* .“ Но по това време този стих беше известен само в превода: „ *До 2300 вечерта и сутринта и светилището ще бъде пречистено* .“ Дори в този превод Божието послание беше същото, но по-малко точно, то можеше в тази форма да се тълкува като обявяване на края на света чрез завръщането в слава на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Бог използва американския протестант Уилям Милър, за да извърши двете адвентни изпитания на вярата през пролетта на 1843 г. и есента на 1844 г. Както ни учи Даниил 12:11-12, между тези две дати, през 1843 г., божественият указ се оттегля от падналите протестанти спасителната справедливост, предложена от Исус Христос; защото вече не отговарят на стандарта на новата святост, изискван от Бог. Справедливостта на Исус е вечна, но тя облагодетелства само истинските избрани, избрани от самия Исус, и това през цялото време и до края на света.

Тук, между *Тиатур* и *Сардис* , в първия ден на пролетта на 1843 г., декретът от Дан.8:14 влиза в сила и ние ще открием неговите последици в посланията, отправени от Духа към християните от тази дата.

Откровение 3: Асамблеята от 1843 г. – възстановена апостолската християнска вяра

5-та ера : Сардис

Присъдата, произнесена от Исус Христос след процесите на адвентистите от пролетта на 1843 г. и 22 октомври 1844 г.

Стих 1: „ *Напиши на ангела на събранието на Сарди* : Това казва онзи, който има седемте Божии духа и седемте звезди: *Познавам делата ти. Знам, че те смятат за жив, а ти си мъртъв.* »

„ *Сарди* “, темата на петото писмо, ще разкрие две протестантски християнски поведения, приписвани противоположности: на падналите, на които Исус заявява: „*Вие се смятате за живи и сте мъртви* “; и към избраните, в стих 4: „ *ще ходят с мен в бели дрехи, защото са достойни* “. Подобно на съдържанието на двете му послания, името „ *Сардис* ” носи двойно значение, чиито значения са абсолютно противоположни. Запазвам основните идеи на този гръцки корен: конвулсивен и скъпоценен камък, смърт и живот. Гримасен и конвулсивен определя сардоничния смях; на гръцки сардонийонът е горното въже на ловна мрежа; сардината е риба; и в обратния смисъл, сардо и сардоникс са скъпоценни камъни; сардониксът е разновидност на кафявия халцедон. В началото на това писмо Исус се представя като „ *този, който има седемте духа на Бога и седемте звезди* “, тоест освещението на Духа и осъждението на неговите служители от седемте епохи. Както в Дан.12, той стои над убийствената река, изпитанието на адвентната вяра, и тук произнася своята присъда. Нека отбележим фамилиарността, която показва, че събеседникът е един в колективен смисъл. Засяга се цялата протестантска норма. Исус слага край на протестантското изключение, отбелязано в посланието на *Тиатир*. Новото „ *бреме* “ (както го разбират непокорните вярващи) сега е наложено и поискано. Практиката на римската неделя трябва да бъде изоставена и заменена от съботния шабат. Този указ от Дан.8:14 обръща ситуацията, установена от 7 март 321 г. насам от император Константин ¹. През 1833 г., 11 години преди 1844 г., чрез непрекъснат дъжд от падащи звезди, продължаващ от полунощ до 5 сутринта и видим в Съединените щати, Бог е илюстрирал и пророкувал масовото падение на протестантските християни. За да ви убеди в това тълкуване, Бог показва звездите на небето на Авраам, като му каза: „ *Така ще бъде твоето потомство* “. Следователно падането на звездите от 1833 г. пророкува масово падение на това потомство на Авраам. Този небесен знак ^e цитиран в темата за *6-ия печат* в Откр.6:13. Исус каза: „ *Казват, че си жив, а ти си мъртъв* “. Следователно онзи, за когото говори, има репутацията на представител на Бога и тази подробност съответства на протестантството, което, вярвайки в своята Реформация, смята, че е помирено с Бога. Божествената присъда пада: „ *Знам делата ти* “, „ *и ти си мъртъв* “. От самия Бог, великия Съдия, идва тази присъда. Протестантът може да пренебрегне тази присъда, но не може да избегне нейните последствия. През 1843 г. указът от Данаил 8:14 влезе в сила и не се очаква нито един християнин да не познава закона на живия Бог. Това невежество се дължи на презрение към библейското пророческо слово, на което апостол Петър ни призовава да обърнем цялото си внимание във 2 Петрово 1:19-20: „ *И ние считаме пророческото слово още по-сигурно, към което вие правите добре да внимавате като светилник, който свети в тъмно място, докато изгрее денят и утринната звезда изгрее в сърцата ви; като знаете преди всичко себе си, че никое пророчество от Писанието*

не може да бъде обект на лично тълкуване. » Преминавайки незабелязани в средата на всички текстове на Библията на новия завет, тези стихове правят, особено от 1843 г., разликата между живота и смъртта.

Стих 2: „ *Бъдете бдителни и укрепете остатъка, който е на път да умре; защото не намерих делата ти свършени пред моя Бог.* »

Ако не отговарят на новия стандарт за святост, „ *останалата част* “ от протестантството ще „ *умре* “. Защото Бог го осъжда по две причини. Първата е практиката на Римската неделя, осъдена от влизането в сила на постановлението на Дан.8:14; второто е липсата на интерес към пророческото слово, защото, като не вземат предвид урока, даден от Бог чрез адвентния опит, протестантските потомци ще носят вината, наследена от бащите си. И по двете точки Исус каза: „ *Не намерих делата ти свършени пред моя Бог.* “ Като казва „ *пред моя Бог* “, Исус напомня на протестантите за нормата на десетте заповеди, написани с пръста на Бог, Отец, когото те презират в полза на Сина, който трябва да ги спаси. Неговата свършено послушна вяра, която той даде като модел, няма нищо общо с протестантската вяра, наследник на множество католически грехове, включително, на първо място, седмичната почивка на първия ден. Вратата на спасението се затваря завинаги пред колективната протестантска религиозна норма, „ *звездите* “ на „ *шестия печат* “ падат.

Стих 3: „ *И тъй, спомни си как получи и чу, и пази и се покай. Ако не гледате, ще дойде като крадец и няма да знаете в кое време ще ви настигна.* »

Този глагол „ *помни* “ предполага критична медитация върху произведенията от миналото. Но само истински избраните са достатъчно смирени, за да критикуват собствените си творби. Освен това, тази заповед „ *помни* “ предизвиква „ *помни* “ в началото на четвъртата заповед, която заповядва осветената почивка на седмия ден. Тук отново, двойно по-силно, официалното протестантство е поканено да преразгледа възприемането, което даде на пророческите послания, лансирани от Уилям Милър през пролетта на 1843 г. и през есента на 1844 г., но също и на текста на 4-та от 10-те Божии ^{заповеди} че той престъпва в смъртен грях от 1843 г. Най-тежката последица от разрива му с Исус Христос е формулирана: „ *Ако не бдите, ще дойде като крадец и няма да знаете в кой час ще дойде Вие.* » Ще видим как от 2018 г. това послание се е превърнало в жива реалност. Без бдение, без покаяние и плод на покаяние, протестантската вяра е окончателно мъртва.

Стих 4: „ *Въпреки това имаш мъже в Сардис, които не са осквернили дрехите си; ще ходят с Мене в бели [дрехи], защото са достойни.* »

Ще се появи нова святост. В това послание Исус се задоволява да свидетелства за съществуването на „ *няколцина мъже* “, според подробностите, разкрити на Ellen.G.White, която беше сред тях, само 50 мъже получиха Божието одобрение. Тези „ *малко мъже* “ обозначават мъже и жени, които са одобрени и благословени, индивидуално, за свидетелството на тяхната вяра в съответствие с очакванията на Господ. Исус каза: „ *Въпреки това имате хора в Сардис, които не са осквернили дрехите си; и*

те ще ходят с мен в бели [дрехи], защото са достойни .” Кой може да оспори достойнство, признато от самия Исус Христос? На победителите в изпитанията на вярата от 1843 и 1844 г. Исус обещава вечен живот и пълно земно признание, което ще приеме официална форма в идващото послание от *Филаделфия* . Оскверняването на „*дрехата*“ се приписва на свободното поведение на човешките същества. „*Дрехата*“ е праведността, вменена от Исус Христос, в този случай „*бяла*“, нейното оскверняване обозначава загубата на тази праведност за традиционния протестантски лагер. Тук, напротив, отсъствието на оскверняване обозначава продължаването на приписването на „*вечната праведност*“ на Исус Христос според Дан.9:24. Скоро познаването и практикуването на съботата ще им даде истинска святост, плод и знак на предадената справедливост на Исус Христос. Този разумен и интелигентен избор скоро ще ги направи вечни в освещението и селестиалното прославяне, изобразени от „*белите дрехи*“ на стих 5, който идва. Духът ще ги обяви за „*непорочни*“: „*и в устата им не се намери лъжа, защото са непорочни*” (Откр.14:5)”. Те ще намерят „*мир с всички и освещение, без което никоя плът няма да види Господа*“, според Павел в Евр.12:14. По-конкретно, тези „*бели дрехи*“ ще приемат формата на премахване на греха, което представлява практиката на Римската неделя. Тъй като те вярно го чакаха два пъти, на негово място, като знак за неговото одобрение, печатът на Бог им е даден от съботата, която идва да избели избраните на Господа, които пазят неговата правда. Така беше извършено „*очистването на светилището*“, формата, в която Даниил 8:14 беше преведен по това време. Под този поглед, от 23 октомври 1844 г., Исус даде в небесно видение на избраните победители образа на своето преминаване от святото място до най-святото място на земното светилище. Така той припомни в илюстрация момента, когато умирайки на кръста, грехът на неговите избрани беше изкупен, като по този начин се изпълни „*денят на милостивението*“, еврейският „*Йом Кипур*“. Тъй като това събитие вече се е случило, подновяването на действието във видението има за цел само да постави под въпрос първото постижение на вечната справедливост, постигнато чрез смъртта на Исус. Което буквално е постигнато за падналия народ на Сардис, чиято демонстрирана вяра е незадоволителна за създателя Бог. По две причини Бог може да ги отхвърли поради липса на любов към провъзгласената от Него пророческа истина и поради нарушаването на съботата, която се дължи от 1843 г. насам с влизането в сила на постановлението от Даниил 8:14.

Стих 5: „*Който победи, ще бъде облечен в бели дрехи; Няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред моя Отец и пред неговите ангели.*»

Избраникът, изкупен от Исус Христос, е послушно същество, съзнаващо, че дължи живота и вечността си на Създателя, добрия, мъдър и справедлив Бог. Това е тайната на неговата победа. Не може да спори с него, защото одобрява всичко, което казва и прави. Също така той самият е радостта на своя Спасител, който го разпознава и го нарича с името му, от основаването на света, където го е видял чрез своето предумание. Този стих

показва как фалшивите твърдения на фалшивите религиозни хора са напразни и подвеждащи дори за тези, които ги правят. Последната дума ще принадлежи на Исус Христос, който казва на всички: „ *Познавам делата ви* “. Според тези произведения той разделя стадото си, като поставя от дясната си страна *своите овце* , а от лявата си страна *бунтовните кози и грабливите вълци* , предназначени за *огъня на втората смърт на последния съд* .

Стих 6: „ *Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите!* »

Ако всеки буквално може да чуе пророческите думи на Духа, напротив, само неговите избрани, които той вдъхновява и образова, могат да разберат значението им. Духът се отнася до точни факти, извършени в историческо време, следователно избраният трябва да се интересува от религиозна и светска история и от цялата Библия, съставена от истории на свидетелства, възхвали и пророчества.

Бележка : В стих 3 Исус Христос каза на падналия протестант: „ *И тъй, спомни си как получи и чу, и пази и се покай. Ако не внимавате, ще дойда като крадец и няма да знаете кога ще ви настигна.* ” Обратно, за наследниците на победителите от пролетта на 2018 г. това послание се трансформира в: „Ако гледате, няма да дойда като крадец и ще знаете в колко часа ще дойда **при вас** “. И Господ е спазил обещанията си, тъй като днес през 2020 г. Неговите избрани са знаели датата на истинското му завръщане, разкрита за пролетта на 2030 г. Но протестантската вяра е осъдена да пренебрегне тази точност, запазена, само чрез Исус, на своите избраници. Защото за разлика от поведението му към нечестивите слуги, „ *Господ не прави нищо, без да предупреди слугите Си пророците* ” Амо.3:7.

6-та ^{ера} : Филадельфия

Адвентизмът влиза в универсалната мисия

Между 1843 и 1873 г. божествената събота събота, истинският седми ден, определен от Бог, беше възстановена и възприета от пионерите на адвентизма от седмия ден, който прие формата на официална американска християнска религиозна институция, наречена от 1863 г.: „Седмият- ден адвентна църква. В съответствие с учението, изготвено в Дан.12:12, посланието на Исус е адресирано до Неговите избрани, осветени чрез съботната почивка, на датата от 1873 г. В същото време тези избрани се възползват от блаженството на Дан.12 :12: “ *Блажен е този, който чака до 1335 дни!* ”.

Новите стандарти, установени от 1843 г., станаха универсални през 1873 г

Стих 7: „ *Напиши на ангела на конгрегацията във Филадельфия : Това казва Светият, Истинският, който има ключа на Давид, който отваря и никой няма да затвори, който затваря и никой не отваря. отворен :* »

С името „ *Филадельфия* “ Исус показва своя Избраник. Той каза: „ *По това всички хора ще познаят, че сте Мои ученици, ако имате любов*

помежду си. Йоан 13:35” И това е случаят с *Филаделфия* , чиито гръцки корени означават: братска любов. Той е избрал избраните, които го съставят, като е подложил вярата им на изпитание и към тези победители любовта Му прелива. Той се представя в това послание, като казва: „ *това казва Светият, Истинският* “. *Светият* , защото това е време, когато освещаването на съботата и тази на избраните се изисква от указа на Дан.8:14, който влезе в сила от пролетта на 1843 г. *Истинският* , защото в този пророчески час, законът на истината е възстановен; Бог преоткрива светостта на своята 4-та ^{заповед} , потъпкана от християните от 7 март 321 г. Той отново казва: „ *този, който има Давидовия ключ* ”. Това не са ключовете на Свети Петър, за които се твърди, че са притежание на Рим. „ *Ключът на Давид* “ принадлежи лично на „ *сина на Давид* “, *Исус*. Никой друг освен него не може да даде вечно спасение, защото той получи този ключ, като го носеше „ *на рамото си* ” под формата на кръста си, според Ис.22:22: „ *Ще туря на рамото му ключа на къщата на Давид: когато се отвори, никой няма да затвори; когато се затвори, никой няма да отвори* . Този ключ, обозначаващ кръста на неговото мъчение, в изпълнение на този стих, четем тук: " *който отвори, и никой няма да затвори, който затвори, и никой няма да отвори* ." Вратата на спасението е отворена за изграждащия се адвентизъм от седмия ден и е затворена за последователите на римската неделя от пролетта на 1843 г. Тъй като те са се съгласили да се подчинят на представените доктринални истини и са почитали с вярата си Неговото слово пророчески, Духът на Исус каза на светиите от епохата на *Филаделфия* : „ *Познавам вашите дела. Ето, понеже имаш малко сила и си упазил думата Ми и не си се отрекъл от името Ми, поставих пред теб отворена врата, която никой човек не може да затвори* . Тази малка религиозна група беше официално само американска от 1863 г. Но през 1873 г., по време на обща конференция, проведена в Батъл Крик, Духът отвори пред нея универсална мисионерска врата, която трябваше да продължи до истинското завръщане на Исус Христос. Никой няма да го предотврати и Бог ще се погрижи за това. Трябва да отбележим факта, че всичко добро, което Исус вижда сред истинските светици, определя и причините, поради които протестантската вяра падна през 1843 г. Това послание е точно обратното на това, което Исус отправя към падналите от Сардис в стих 3 , защото самите цели произведения са обърнати.

12-те племена от Rev.7 растат

Стих 8: „ *Знам делата ти. Ето, понеже имаш малко сила и си упазил думата Ми и не си се отрекъл от името Ми, поставих пред теб отворена врата, която никой човек не може да затвори.* »

Избраникът на времето е оценен благосклонно по делата си, които Исус му приписва като справедливост. Неговата „ *малка сила* “ потвърждава раждането на групата, базирана на „ *малкото мъже* “ от стих 4. През 1873 г. Исус обяви на адвентистите напредъка им към неговото завръщане чрез символа на отворената небесна врата, която ще се отвори през пролетта на 2030 г., т.е. след 157 години. В посланието, което следва, адресираното до

Лаодикия, Исус ще застане пред тази врата, като по този начин показва неизбежната близост на завръщането си: „ *Ето, стоя на вратата и чукам. Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с мене.* Откр.3:20 »

Достъпът до християнската вяра е разрешен на евреите

Стих 9: „ *Ето, давам ви от онези от синагогата на Сатана, които казват, че са евреи, а не са, но лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят в нозете ти, и да знаят, че съм те обичал.* »

Като цитира влизането на истинските евреи според расата и плътта в групата на адвентистите, този стих потвърждава възстановяването на съботната почивка; Неделята вече не е пречка за тяхното обръщане. Тъй като от 321 г. изоставянето му също има за последица предотвратяването на искрените евреи да приемат християнската вяра. Неговата преценка за расовите евреи не беше лично мнение на Павел, верният свидетел; това на Исус Христос го потвърждава в това Откровение, още в Откр.2:9, в посланието, адресирано до неговите слуги, клеветени от евреите и преследвани от римляните от епохата на *Смирна* . Имайте предвид, че расовите евреи ще трябва да признаят християнското спасение в адвентния стандарт, за да се възползват от Божията благодат. Универсалният адвентизъм сам носи божествената светлина, на която е станал **изключителен официален депозитар** от 1873 г. насам. Но бъдете внимателни! Тази светлина, нейното учение и нейните послания са изключителна собственост на Исус Христос; никой човек и никоя институция не може да откаже нейната еволюция, без да застраши своето спасение. Последно в този стих Исус заявява „ *че те възлюбих* “. Може ли това да означава, че след това време на благословия той може вече да не я обича? Да, и това ще бъде значението на посланието, приписвано на „ *Лаодикия* “.

Божите заповеди и вярата на Исус

Стих 10: „ *Понеже си опазил словото на търпението в мен, и аз ще те пазя в часа на изпитанието, който ще дойде на познатата земя, за да изпита онези, които живеят на земята.* »

Терминът търпение потвърждава контекста на адвентното чакане, споменат в Даниил 12:12: „ *Блажен е този, който чака и който пристига до хиляда триста тридесет и пет дни!* “. Тестът засяга вярата на „ *жителите на земята* “, тези, които обитават „ *познатата земя* “, тоест призната от Исус Христос, създателят Бог. Той идва да изпита човешката воля и да демаскира бунтовния дух на „*икуменическият*“ лагер, който обозначава с гръцкото „*oikomèné*“ „ *известната земя* “ в този стих.

Това обещание обвързва Исус само при единственото условие, че институцията запазва качеството на вярата от началото. Ако адвентното послание трябва да продължи до времето на крайния универсален тест на вярата, пророкуван в този стих, то не е задължително да бъде в институционална форма. Защото заплахата витае в това послание в стих 11,

което следва, дотогава напълно положително и благословено от Бог. Обещанието на Исус ще се отнася до неговото потомство, което е останало живо през 2030 г. По това време истинските избрани от 1873 г. ще са заспали „ в Господа “ според Откр. 14:13: „ *И чух глас от небето, който казваше: Напиши : Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа! Да, казва Духът, за да си починат от трудовете си, защото делата им ги следват.* » Следователно това е второ блаженство, дадено от Исус Христос на този образцов избран. Но това, което Исус благославя, е поведение, демонстрирано чрез дела. Наследниците на „ *Филаделфия* “ ще възпроизведат вярно през 2030 г. нейните дела, нейната вяра, нейното приемане на истините, дадени от Бога на небето в най-новите форми, които той им е дал; защото те ще претърпят големи промени до края, когато разбирането на божествения план ще бъде съвършено.

Адвентното обещание на Исус Христос и неговото предупреждение

Стих 11: „ *Идвам бързо . Дръжте каквото имате, за да не вземе някой короната ви.* »

Съобщението „ *Идвам бързо* “ е от адвентен тип. Така Исус потвърждава изоставянето на всяка друга религиозна изповед. Очакването за завръщането му в слава ще остане до края на света, един от основните критерии, които идентифицират истинските му избраници. Но останалата част от посланието представлява тежка заплаха: „ *Дръжте това, което имате, така че никой да не вземе короната ви.* »И кой може да вземе короната му, освен враговете му? Следователно неговите потомци ще трябва първо да ги идентифицират и именно защото не са го направили, жертви на техния хуманистичен дух, те ще сключат съюз с тях, започвайки от 1966 г.

Стих 12: „ *Който победи, ще го направя стълб в храма на моя Бог и той никога няма да излезе; Ще напиша върху него името на моя Бог и името на града на моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от моя Бог, и моето ново име.* »

В последните си думи на благословение, посветени на победителите, Исус събира всички образи на полученото спасение. „ *Стълб в храма на моя Бог* “ означава : солидна опора за носене на моята истина в моето събрание, Избраният. „ *...и няма да излезе повече* ”: неговото спасение ще бъде вечно. “ *...; Ще напиша върху него името на моя Бог* ”: Ще гравирам в него образа на характера на Бог, изгубен в Едем. „ *...и името на града на моя Бог* “: той ще участва в прославянето на Избраните, описано в Откр.21. „ *... на новия Ерусалим, който слиза от небето от моя Бог,* ”: „ *Новият Ерусалим* ” е името на събирането на прославените избрани, които са станали изцяло небесни като небесните Божии ангели. Откр. 21 го описва в символично изображение на скъпоценни камъни и перли, което свидетелства за силата на любовта, която Бог изпитва към своите изкупени от земята. Тя слиза на обновената земя, за да живее вечно в присъствието на Бог, който инсталира своя трон там. „ *... и новото ми име* “: Исус свързва промяната на името си с преминаването си от земната към небесната природа. Спасеният, останал

жив или възкресен, ще преживее същото преживяване и ще получи небесно тяло, прославно, нетленно и вечно.

В този стих настояването на сравнението с Бог е оправдано от факта, че самият Исус е открит от избраните в неговия божествен аспект.

Стих 13: „ *Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите!* »

Избраният разбра урока, но той е единственият, който може да го разбере. Вярно е, че това съобщение беше подготвено само за него. Това послание потвърждава факта, че тълкуването и разбирането на разкритите мистерии зависи единствено от Бог, който изпитва и избира своите служители.

Официалният адвентизъм в последното време не си е научил урока и не е бил съден от Исус, той е избълян заради отказа си от посланието на 3-тото ^{адвентно} очакване

„ *Ще дойда **бързо**. Дръж се за това, което имаш, за да не ти вземе някой короната .*” Уви, за тогавашния официален адвентизъм краят е още далеч и с умората на времето, 150 години по-късно, вярата вече няма да е същата. Предупреждението на Исус беше оправдано, но не беше нито забелязано, нито разбрано. И през 1994 г. адвентната институция всъщност ще загуби своята „ *корона* “, като отхвърли последната „велика светлина“, пророкувана от Елън Г. Уайт, пратеникът на Исус Христос в нейната книга „Първи писания“ в главата „Ма първо видение“ , на страници 14 и 15: Следният текст е извадка от тези страници. По-нататък уточнявам за него, че той пророкува съдбата на адвентното дело и **обобщава в себе си цялото учение, представено от трите Асамблеи от Откр. 3: 1843-44 Сардис , 1873 Филадельфия , 1994 Лаодикия .**

Съдбата на адвентизма разкрити в първото видение на Елън Г. Уайт

„Докато се молах на семейното поклонение, Светият Дух почиваше върху мен и сякаш се издигах все повече и повече над този свят на мрак. Обърнах се да видя моите братя адвентисти, които останаха в този свят, но не можах да ги намеря. След това един глас ми каза: "Погледни отново, но малко по-високо." Погледнах нагоре и видях стръмна и тясна пътека, далеч над този свят. Това е мястото, където адвентистите напредват към светия град. Зад тях, в началото на пътеката, имаше ярка светлина, която ангелът ми каза, че е среднощният вик. Тази светлина осветяваше пътеката по цялата ѝ дължина, за да не се спъват краката им. Исус вървеше пред тях, за да ги води; и докато го гледаха, бяха в безопасност.

Но скоро някои от тях се умориха и казаха, че градът е още много далеч и че са мислили да пристигнат там по-рано. Тогава Исус ги насърчи, като вдигна славната си дясна ръка, от която се излъчваше светлина, която

се разпространи над адвентистите. Те извикаха: „Алилуя! » Но някои от тях нагло отхвърлиха тази светлина, като казаха, че не Бог ги е водил. Светлината зад тях най-накрая угасна и те се озоваха в дълбок мрак. Те се спънаха и изгубиха от поглед както целта, така и Исус, след това паднаха от пътеката и потънаха в нечестивия свят долу. ”.

Историята на това първо видение, дадено от Бог на младата Елън Гулд-Хармън, представлява кодирано пророчество, което е толкова ценно, колкото тези на Даниил или Откровение. Но за да се възползваме от него, трябва да го тълкуваме правилно. Така че ще дам обяснението.

Изразът „среднощен вик“ обозначава съобщението за идването на младоженеца в „притчата за десетте девизи“ от Мат.25:1 до 13. Изпитанието на очакването на завръщането на Христос през пролетта на 1843 г. и това на Есента на 1844 г. представлява първото и второто постижение; заедно, тези две очаквания представляват „първата светлина“ на историята, поставена „зад“ групата на „адвентистите от седмия ден“, които напредваха във времето, по пътя или пътя, благословен от Исус Христос. За адвентните пионери 1844 представлява датата на края на света и последната библейска дата, която пророческото слово може да предложи на избраните от онова време. След като преминаха тази крайна дата, те очакваха завръщането на Исус, мислейки, че то е неизбежно. Но времето минаваше, а Исус все още не се връщаше; какво предизвиква видението, като казва: „откриха, че градът е много далече и че са мислили да пристигнат там по-рано“; тоест през 1844 г. или малко след тази дата. Също така, обезсърчението ги победи до около 1980 г., когато аз влязох на сцената, получавайки тази нова и славна светлина, която изгражда **третото адвентно очакване** . Този път завръщането на Исус е насрочено за **есента на 1994 г.** Разбира се, прокламирането на това послание засягаше само микрокосмоса на универсалния адвентизъм, разположен във Франция във Валанс сюр Рон. Божият избор за това малко градче в Югоизточна Франция има своето обяснение. Именно там папа Пий VI умира в ареста през 1799 г., изпълнявайки факта, пророкуван в Откр.13:3. Освен това Валенсия е градът, в който Бог създава първата си адвентна църква на територията на Франция. Следователно там той донесе своята божествена славна последна светлина и в края на 2020 г. потвърждавам, че постоянно и вярно получавах от него неговите най-нови и най-ценни откровения, които представям в този документ. Адвентисткият валентиански микрокосмос послужи като универсална сцена за изпълнение на частта относно последната славна светлина във видението на нашата сестра Елън. Това видение ни разкрива присъдата, която Исус прави за преживяното във Валенсия, трето изпълнение на притчата за десетте девизи. Исус разпознава истинския адвентист по поведението му към представената светлина. Истинският адвентист изразява радостта си с „Алелуя!“ » ; благословен от Духа, той напълни съда си с масло. Обратно, фалшивите адвентисти „нагло отхвърлят тази светлина“. Това отхвърляне на божествената светлина е фатално за тях, защото Бог ги предупреди срещу тази негативна реакция във вдъхновени послания, предназначени за тях, към неговия пратеник; те ще станат празни

съдове, лишени от маслото, което произвежда „светлината“ на светилника. Обявява се неизбежната последица: „светлината, която беше зад тях, угасва“; те отричат основната основа на адвентизма. Исус прилага принципа си: „*Защото на този, който има, на този, който има, ще се даде и той ще има изобилие, но от този, който няма, дори това, което има, ще бъде отнето.* Матей 25:29. „... те в крайна сметка изгубиха от поглед както целта, така и Исус“, те стават нечувствителни към адвентните послания, които обявяват завръщането на Христос или отричат целта на адвентното движение, заложената в самото име „адвентист“; „след това паднаха от пътя и потънаха в нечестивия свят, който лежеше долу“, през 1995 г. те официално се обвързаха с протестантския съюз и икуменизма. Така те загубиха Исус и входа към небето, което беше целта на адвентната вяра. Те се присъединиха според Дан.11:29, „*лицемерите*“ и „*пияниците*“, както Исус обяви в Мат.24:50; неща, показани в началото на работата.

Днес тези пророчески думи се изпълняват. Те са извършени между 1844 г., датата на първата светлина, „намираща се зад тях“, и 1994 г., датата на великата пророческа светлина, отхвърлена от първата адвентна църква, създадена във Франция, в град Валанс-сюр-Рон, който Бог използва за неговата демонстрация. Днес официалният адвентизъм е в „дълбокия мрак“ на икуменизма с враговете на истината протестанти и католици.

7-ма ера : Лаодикия

Крайт на институционалния адвентизъм – отхвърлянето на третото адвентно очакване.

Стих 14: „*Напиши на ангела на конгрегацията на Лаодикия : Така казва Амин, верният и истински свидетел, началото на Божието творение:*“

Лаодикия е името на седмата и последна ера; тази на края на благословието на институционалния адвентизъм. Това име има два гръцки корена „laos, dikéia“, което означава: „съдени хора“. Преди мен адвентистите превеждаха: „хора на съда“, но институцията не знаеше, че този съд ще започне с него, както учи 1 Петрово 4:17: „Защото това е моментът, когато съдът ще започне с дома **на Бог**. Сега, ако започне от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се подчиняват на Божието благовестие? » Исус се представя с думите: „*Това казва Амин, верният и истински свидетел, началото на Божието творение:* „Думата *Амин* означава на иврит: в истина. Според свидетелството на апостол Йоан, Исус го използва често (25 пъти), като го повтаря два пъти, в началото, преди изявленията си. Но в традиционната религиозна практика това се е превърнало в термин за препинателни знаци в края на молитви или изявления. След това често се тълкува в смисъла на „така да бъде“, наследен от католицизма. И Духът използва това понятие „*в истина*“, за да даде на думата *Амин* нейното съвършено оправдано двойно значение. *Лаодикия* е часът, когато Исус предлага голяма светлина, за да освети напълно пророчествата, подготвени

за последното време. Произведението, което четете, е доказателство за това. Това, което ще причини разрива между Исус и официалната адвентна институция, е отказ от неговата светлина. В един логичен и оправдан избор Бог подложи, между 1980 и 1994 г., адвентизма на изпитание на вярата, моделирано по модела, който имаше като резултат загубата на протестантите и благословието на адвентните пионери. Тестът вече се основаваше на вяра в завръщането на Исус, обявено за пролетта на 1843 г., след това за есента на 1844 г. На свой ред, от 1983 г., започнах да споделям съобщение за завръщането на Исус за 1994 г., като използвах „*пет месеца*“, цитирани в съобщението за „*петата тръба*“ в Откр.9:5-10. Като приписваме тази тема на проклятието на протестантството от 1844 г., цитираният период от „*пет месеца*“, т.е. 150 реални години, води до 1994 г. Виждайки само завръщането на Исус Христос, за да отбележи края на този период, и частично ослепен от Бог върху детайл от текста защитих това, което смятах за божествена истина. След официални предупреждения институцията обяви моето уволнение през ноември 1991 г.; това, докато оставах още три години за доказване и отричане на моите съобщения. Едва по-късно, около 1996 г., ми стана ясен истинският смисъл на това преживяване. Думите, направени от Исус в писмото му до „*Лаодикия*“, току-що бяха изпълнени и сега придобиха точно значение. До 1991 г. хладките адвентисти вече не обичаха истината толкова, колкото през 1873 г. Съвременният свят също ги отслаби, като ги съблазни и спечели сърцата им. Както в епохата на „*Ефес*“, официалният адвентизъм е загубил своята „*първа любов*“. И Исус „*отнема нейния светилник и нейната корона*“, защото тя също вече не е достойна за това. В светлината на тези факти посланието става светло с яснота. Думата „*Амин*“ потвърждава изискването за пълна истина и края на една благословена връзка. „*Свидетелят _ верен и истински*“ отхвърля неверния и лъжлив Избраник. „*Принципът на Божието творение*“, следователно създателят, идва колективно да затвори интелигентността на недостойните и индивидуално да отвори интелигентността на избраните от него за истините, съдържащи се и скрити в историята на Битие. В същото време, като изтъква „*принципа на Божието творение*“ което той свързва с думата „*Амин*“, Духът потвърждава много близко окончателно завръщане на Исус Христос: „*незабавно*“. Въпреки това между 1994 г. и 2030 г., датата на края на човечеството на земята, все пак ще минат 36 години.

Смъртоносна хладкост

Стих 15: „*Знам делата ти. Знам, че не си нито студен, нито горещ. Да ти е студено или горещо!*»

Неофициалният адрес е адресиран до институцията. Това е плод на религии, наследени от баща на син и дъщеря, където вярата става традиционна, формалистична, рутинна и страхлива от всичко ново; състоянието, в което Исус вече не може да я благославя, когато има толкова много нова светлина, която да сподели с нея.

Стих 16: „*И понеже си хладък, нито си студен, нито горещ, ще те повърна от устата Си.*»

Наблюдението е установено от Исус през ноември 1991 г., когато пророкът, носещ неговото послание, е отстранен от официалната институция. През пролетта на 1994 г. ще бъде повърнато, както Исус обяви. Тя самата предостави доказателство за това, като влезе през 1995 г. в икуменическият съюз, организиран от Католическата църква, където се присъедини към бунтовните протестанти, тъй като сега споделя тяхното проклятие.

Измамни илюзии, основани на духовно наследство

Стих 17: „ *Понеже казваш, аз съм богат, обогатен съм и нямам нужда от нищо, и понеже не знаеш, че си нещастен, нещастен, беден, сляп и гол,* “

„... *богата* “, беше избраният адвентист през 1873 г. и многобройните откровения, дадени на Елън Г. Уайт, допълнително я обогатиха духовно. Но на пророческо ниво тълкуванията на времето бързо са остарели, както Джеймс Уайт, съпругът на Господния пратеник, правилно смята. Исус Христос, живият Бог, е проектирал своите пророчества за тяхното съвършено и безупречно окончателно изпълнение. Ето защо течението на времето, носещо огромни промени в света, оправдава постоянно поставяне под въпрос на получените и преподавани тълкувания. Благословието на Господа е запазено; Исус каза: „ *на този, който ще пази делата ми до края* “. Въпреки това, през 1991 г., датата на неговото отхвърляне на светлината, крайт все още беше далеч. Следователно тя трябваше да бъде внимателна към всяка нова светлина, предложена от Господ чрез средствата, избрани от самия него. Какъв контраст между илюзиите на институцията и състоянието, в което Исус я вижда и съди! От всички цитирани термини думата „ *гол* “ е най-сериозната за една институция, защото означава, че Исус е оттеглил вечната си справедливост от нея, тя е в устата му, смъртна присъда и втората смърт на последния съд; според това, което е написано във 2 Коринтяни 5:3: „ *И така, ние стенем в тази шатра, желаемейки да облечем нашия небесен дом, само ако се намерим облечени, а не голи.* »

Съветът на верния и истински свидетел

Стих 18: „ *Съветвам те да купиш от мен злато, изпитано с огън, за да забогатееш, и бели дрехи, за да се облечеш, и да не се яви срамът на твоята голота, и мехлем за помазване очи, за да видиш.* »

След констатациите от 1991 г. институцията имаше още три години, за да поправи пътя си и да произведе плода на покаянието, който не дойде. И напротив, връзките му с падналите протестанти се засилиха до точката на сключване на официален съюз, публикуван през 1995 г. Исус се представя като изключителен търговец на истинската вяра, „*златото, изпитано с огън*“ на *теста* . Доказателство за неговото осъждане на църквата се появява в отсъствието на „ *белите дрехи* “, за които нейните пионери са били „ *достойни* “ в Откр.3:4. Чрез това сравнение Исус илюстрира факта, че преди 1994 г. той подчини адвентистите от „ *Лаодикия* ” на адвентистки очаквания, идентични с тези, които предхождат датите 1843 и 1844 г.; за да изпита

вярата в трите преживявания, както се учи в посланието, отправено през 1844 г. до адвентистите от „*Сардис*“. В затворена бунтовна нагласа институцията не можеше да разбере в какво я укорява Исус; тя беше „*сляпа*“, като фарисеите от земното служение на Исус. Следователно тя не можеше да разбере поканата на Христос да закупи „*скъпоценната перла*“ от притчата на Матей 13:45-46, която определя картината на стандарта за вечен живот, изискван от Бог, разкрит в този стих 18 от Откр.3 .

Милосърдният зов

Стих 19: „*Колкото обичам, Аз ги изобличавам и наказвам. Затова бъди ревностен и се покай.*»

Наказанието е за онези, които Исус *обича* , докато не ги повърне. Отправеният призив, покана за покаяние, не беше чут. А любовта не се наследява, печели се с достойнство. След като институцията се втвърди, Исус отправя индивидуален призив към кандидатите за небесното призвание:

Универсалната привлекателност

Стих 20: „*Ето, стоя на вратата и чукам. Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с мене .*”

В Откровение думата "*порта*" се появява в Откр.3:8, тук в Откр.3:20, в Откр.4:1 и в Откр.21:21. Откр.3:8 ни напомня, че *вратите* отварят и затварят достъпа. Така те стават символ на изпитанията на вярата, които отварят или затварят достъпа до Христос, до Неговата справедливост и Неговата благодат.

В този стих 20 думата „*врата*“ приема три различни, но допълващи се значения. Той посочва самия Исус: „*Аз съм вратата . Йоан 10:9*”; *вратата на рая се отвори* в Откровение 4:1: „*Врата се отвори на небето.*» ; и *вратата* на човешкото сърце, на която Исус идва да почука, за да покани избрания да отвори сърцето си пред него, за да даде доказателство за своята любов.

Достатъчно е неговото създание да отвори сърцето си за неговата разкрита истина, за да стане възможно интимното общение между него и неговия божествен Създател. Вечерята се споделя вечер, когато настъпи нощта, за да сложи край на работата от деня . Човечеството скоро ще влезе в този тип нощ, „*където никой вече не може да работи*“. (Йоан 9:4).“ Краят на времето на благодатта ще замрази завинаги последните религиозни избори на човешки същества, мъже и жени, еднакво отговорни и строго допълващи се на ниво плът.

В сравнение с посланието от *Филаделфия*, избраният е в *Лаодикийската епоха* , в неизбежността на завръщането на Исус Христос. „*Отворената врата в небето*” ще се отвори като продължение на това съобщение в Откр.4:1.

Последното увещание на Духа

На индивидуалния победител Исус заявява:

Стих 21: „ *Който победи, ще му дам да седне с Мене на Моя престол, както Аз победих и седнах с Моя Отец на неговия престол.* »

По този начин той обявява дейността на селестиалния съд, който следва това послание и който ще бъде темата на Откр.4. Но това обещание го обвързва само с истински избран победител.

Стих 22: „ *Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите!* »

Темата за „ *писмата* “ завършва с този нов институционален провал. Последно, защото отсега нататък светлината ще се носи от вдъхновен човек, после от малка група. То ще се предава индивидуално от човек на човек и чрез интернет, който самият Исус ще насочва, като води своите избраници към източника на разпространение на неговите най-нови истини, свещени като неговата божествена личност. По този начин, където и да е на земята: „ *Който има ухо, нека чуе какво казва Духът на събранията!*” »

Следващата тема ще има за контекст селестиалното хилядолетие на присъдата над нечестивите, извършена от светиите. Цялата тема се основава на учения, разпръснати в Откр. 4, 11 и 20. Но Откр. 4 ясно потвърждава небесния контекст на тази дейност, която хронологично следва последната епоха на земните Избрани.

Откровение 4: Небесен съд

Стих 1: „ *След това погледнах, и ето, врата се отвори на небето. Първият глас, който чух, като звук на тромпет, който ми говореше, каза: Ела тук горе и ще ти покажа какво ще се случи след това.* »

Като казва: " *Първият глас, който чух, като звук на тръба* ", Духът определя посланието на тази " *лаодикийска* " ера като това, до което той пренесе Йоан в Откр. 1:10: " *Бях в духа на Господния ден и чух зад себе си силен глас, като звук на тръба* ". Следователно *Лаодикия* е ерата, чийто край е белязан от „ *деня на Господа* “, този на Неговото велико славно завръщане.

По думите му Духът силно подкрепя идеята за приемствеността на тази тема с посланието на *Лаодикия* . Това уточнение е важно, тъй като институцията никога не е успяла да докаже на опонентите си своите доктрини за небесния съд. Днес предоставям доказателство за това, станало възможно благодарение на правилното определение на датите, прикрепени към посланията на писмата *от* Откр.2 и 3. Между *Лаодикия* и Откр.4, със „ *седмата тръба* “ от Откр.11, Исус отне от дявола и непокорните хора тяхното земно „ *господство над царството на света* “. С „ *жътвата* “ от Откр. 14 той е отнесъл своите избрани на небето и им е поверил задачата да съдят с него миналия земен живот на нечестивите мъртви. Тогава „ *този, който победи, ще управлява народите с желязна тояга* “, както е обявено в

Откр.2:27. Ако преследвачите бяха, като мен, сигурни в съдбата, запазена за тях, няма съмнение, че биха променили поведението си. Но точно тяхното яростно желание да пренебрегнат всяко предупреждение ги води до най-лошите действия и по този начин те подготвят за себе си най-лошото наказание, което не може да бъде възпроизведено в сегашните земни условия. Нека се върнем тогава към текста на тази глава 4. „ *Първият глас, който чух, като звук на тръба и който ми проговори, каза: Ела тук горе и аз ще ти покажа какво трябва да се случи след това* “. Йоан се позовава на стих 10 от Откр.1: „ *Бях в Духа в деня на Господа и чух зад себе си силен глас, като звук на тръба* .“ Тази тема за завръщането на Христос в слава вече е спомената в стих 7, където е написано: „ *Ето, идва с облаците. И всяко око ще го види, дори и онези, които са го пробили; и всички земни племена ще скърбят за него. да Амин!* » Предложената връзка на тези три текста потвърждава окончателния славен контекст на деня на завръщането на Господ Исус, наричан още *Михаил* от неговите избрани посветени и неговите верни ангели. Ако гласът на Исус се сравнява с *тръба* , това е защото, подобно на този звучен инструмент на армиите, начело на своите небесни ангелски армии, Исус свири на войските си, за да започне битката. Нещо повече, като *тръба* , неговият глас не е преставал да предупреждава своите избрани да ги предупреждава, за да ги подготви да победят, както той победи греха и смъртта. Извиквайки тази дума „ *тръба* “, Исус ни показва най-тайнствената и важна тема от цялото си Откровение. И е вярно, че за последните му слуги тази тема криеше елиминационен тест. Тук, в Откр.4:1, описаната сцена е непълна, защото е насочена само към неговите избрани, които той идва да спаси от смърт. Поведението на нечестивите в същия този контекст ще бъде описано в Откр.6:16 със следните разкриващи думи: „ *И казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на тронът и пред гнева на агнето; защото дойде великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?* » На този въпрос, спрял, очевидно, без отговор, Бог ще представи в глава 7, която следва онези, които могат да устоят: запечатаните избрани, символизирани от числото 144 000, множество от 12 на квадрат или 144. Но той Само избраните, които са останали живи при завръщането на Христос действат там. Сега, в този контекст на Откр. 4, грабването в небето също се отнася до избраните, умрели след Авел, които Исус възкресява, за да им даде и наградата, обещана за тяхната вяра: вечен живот. Също така, когато Исус каза на Йоан: „ *Ела тук горе!* “, Духът само предусеща, чрез този образ, изкачването към селестиалното Божие царство на всички избрани, изкупени чрез кръвта на Исус Христос. Това издигане на небето бележи края на човешката земна природа, избраните възкръсват подобно на верните Божии ангели, в съответствие с учението на Исус от Мат.22:30. Плътта и нейното проклятие са свършили, те ги оставят без съжаление. Този момент в човешката история е толкова желан, че Исус непрекъснато го припомня в своето откровение след Данаил. Подобно на земята, прокълнатата заради човека, истинските избрани копнеят за своето избавление. Стих 2 изглежда копиран от Откр.1:10; всъщност, Духът потвърждава по-силно връзката

между двете, които се отнасят до едно и също събитие в историята на Божия проект, неговото завръщане в неговия „ велик ден “, пророкуван в Откр.16:16.

Стих 2: „ Веднага бях в духа. И, ето, имаше престол на небето, и на престола седеше Един .”

Както в опита на Йоан, издигането на избраните на „ небесата “ „ ги радва духом “ и те се проектират в селестиалното измерение, което остава завинаги недостъпно за хората, защото Бог царува там и Той е видим.

Стих 3: „ Този, който седеше, приличаше на камък от яспис и сардоникс; и тронът беше заобиколен от дъга като изумруд .

Там те се оказват изправени пред трона на Бог, на който единият Бог-създател седи славно. Тази неописуема небесна слава все пак се изразява със скъпоценни камъни, към които хората са чувствителни. „ Ясписовите камъни “ приемат много различни аспекти и цветове, като по този начин изобразяват многообразието на божествената природа. Червен на цвят, „ сардониксът “ прилича на него. „ Дъгата “ е природен феномен, който винаги е удивлявал хората, но все пак трябва да си припомним произхода му. Това беше знакът на завета, чрез който Бог обеща на човечеството никога повече да не го унищожи с водите на потопа, според Битие 9:9 до 17. Също така, всеки път, когато дъждът срещне слънцето, символичен образ на Бог, дъгата изглежда успокоява неговите земни създания. Но като напомня за потопа от води, Петър припомня, че „ потоп от огън и сяра ” е в божествения план (2Петр.3:7). Именно с оглед на този унищожителен „ огнен потоп “ Бог организира в Небето си съд над нечестивите, чиито съдии ще бъдат изкупените избрани и Исус, техният Изкупител.

Стих 4: „ Около престола **видях двадесет и четири престола** и на тези престоли седяха **двадесет и четири старейшини** , облечени в бели дрехи и на главите им златни венци .“

Тук тогава, символизирани от *24 старци* , изкупените от двете пророчески епохи, разкрити според следния принцип: между 94 и 1843 г., основата на 12-те апостола; между 1843 г. и 2030 г., духовният „адвентен“ Израел от „ 12-те племена “, запечатан с „ Божия печат “, на 7-ия ден събота ’ в Аро.7. Тази конфигурация ще бъде потвърдена в Откр.21 в описанието на „ Новия Ерусалим, който слиза от небето “, за да се установи на обновената земя; „ 12-те племена ” са представени от „ 12 врати ” под формата на 12 „ перли ”. Темата за присъдата е дефинирана в Откр. 20:4, където четем: „ **И видях престоли; и на онези, които седяха там, беше дадена власт да съдят** . И видях душите на онези, които бяха обезглавени поради свидетелството на Исус и поради Божието слово, и на онези, които не се поклониха на звяра, нито на неговия образ, и не бяха получили белега на челата си и на своите ръце. Те оживяха и царуваха с Христос хиляда години . Царуването на избраните е царуване на съдиите. Но кого съдим? Откр.11:18 ни дава отговора: „ **Народите се разгневиха; и Твоят гняв дойде, и дойде времето да съдиш мъртвите** , да възнаградии Твоите слуги пророците, светиите и онези, които се боят от Твоето име, малките и големите, и да унищожии онези, които унищожават земята . В този

стих Духът припомня последователността на три теми, разкрити за времето на края: „шестата тръба“ за „разгневените народи“, времето на „седемте последни язви“ за „дойде твоят гняв“ и небесната присъда от „хиляда години“, защото „дошло е времето да съдим мъртвите“. Краят на стиха излага окончателната програма, която ще бъде изпълнена чрез окончателното осъждане на *езерото от огън и жупел*, което ще унищожи нечестивите. Всички те ще участват във втория предполага *възкресение*, в края на „хилядата години“, според Откр. 20:5: „Останалите мъртви не се върнаха към живот, докато не се изпълниха хилядата години“. Духът ни дава своето определение за нечестивите: „тези, които унищожават земята“. Зад това действие стои „опустошителният или опустошителен грях“, цитиран в Дан.8:13; грях, който причинява смърт и опустошение на земята; кой води Бог да предаде християнството на жестокия римски папски режим между 538 и 1798 г.; което доставя една трета от хората на ядрен огън след или през 2021 г. Никой не би си представил, че след 7 март 321 г. нарушаването на святата събота на истинския седми ден ще доведе до толкова много ужасни и трагични последици. 24-те *старейшини* са разграничени само на нивото на постановлението на Данаил 8:14, защото общото между тях е, че са спасени от същата кръв на Исус Христос. Ето защо, признати за достойни, според Откр.3:5, всички те носят „белите дрехи“ и „венеца на живота“, обещан на победителите в битката на вярата, в Откр.2:10. „Златото“ на *короните* символизира вяра, пречистена чрез изпитание според 1 Петрово 1:7.

В тази глава 4 терминът „*седене*“ се появява 3 пъти. Тъй като числото 3 е символ на съвършенството, Духът поставя тази тема за съда на седмото хилядолетие под знака на съвършената почивка на победителите, както е писано: „Седни от дясната ми страна, докато положи враговете ти в твое *подножие*“ Пса.110:1 и Мат.22:44. Той и онези, които седят, са в **покой** и чрез този образ Духът представя добре, седмото хилядолетие, като великата събота или почивка, пророкувана от сътворението, чрез осветената почивка на седмия ден от нашите седмици.

Стих 5: „**От престола излизат светкавици, гласове и гръм. Пред трона горят седем огнени светилника, които са седемте Божии духове.**”

Проявленията, които „*излизат от трона*“, се приписват директно на самия Бог-създател. Според Изход 19:16, тези явления вече са отбелязали, в ужаса на еврейския народ, присъствието на Бог на планината Синай. Следователно това предложение припомня ролята, която десетте Божии заповеди ще играят в това действие на осъждане на нечестивите мъртви. Това напомняне напомня и факта, че невидим с риск от неизбежна смърт за своите създания в миналото, Бог, който не е променил природата си, се вижда без опасност от своите изкупени възкресени и прославени избрани. **Внимание!** Това кратко изречение, сега тълкувано, ще се превърне в ориентир в структурата на книгата Откровение. Всеки път, когато се появи, читателят трябва да разбере, че пророчеството предизвиква контекста на началото на присъдата на седмото хилядолетие, което ще бъде белязано от пряката и видима намеса на Бог в Михаил, Исус

Христос. По този начин структурата на цялата книга ще ни предложи последователни прегледи на християнската ера под различни теми, разделени от този ключов израз: „имаше светкавици, гласове и гръмотевици“. Ще го намерим в Откровение 8:5, където „*заметресение*“ е добавено към ключа. Тя ще отдели темата за вечното небесно ходатайство на Исус Христос от темата за *тръбите*. След това, в Откр.11:19, „*силна градушка*“ ще бъде добавена към ключа. Обяснението ще се появи в Откр.16:21, където тази „*голяма градушка*“ затваря темата за *седмата от седемте последни Божи язви*. По същия начин „*заметресението*“ става, в Откр.16:18, „*голямо заметресение*“. Този ключ е основен за научаването да управлявате ученията на книгата Откровение и разбирането на принципа на нейната структура.

Връщайки се към нашия стих 5, отбелязваме, че поставени този път „*пред престола*“ са „*горящи седем огнени светила*“. Те символизират „*седемте Божии духа*“. Числото „*седем*“ тук символизира освещението на Божия Дух. Именно чрез своя Дух, който съдържа целия живот, Бог контролира всички свои създания; той е в тях и ги поставя „*пред престола си*“, защото ги е създал свободни, срещу него. Образът на „*седемте горящи лампи*“ символизира освещаването на божествената светлина; неговата перфектна и интензивна светлина елиминира всяка възможност за тъмнина. Защото няма място за тъмнина във вечния живот на изкупените.

Стих 6: „*Пред трона все още има море от стъкло, подобно на кристал. В средата на трона и около трона има четири живи същества, пълни с очи отпред и отзад*“.

Духът ни говори на своя символичен език. Какво е „*преди трон*“ обозначава неговите небесни създания, които помагат, но не участват в съда. В големи количества те придобиват вид на *море*, чиято чистота на характера е толкова чиста, че той я сравнява с *кристал*. Това е основният характер на небесните и земните създания, които са останали верни на създателя Бог. След това Духът призовава друг символ, който се отнася до Бог, в средата на трона, и неговите небесни създания от други светове и други измерения, *около трона*; *около* обозначава същества, разпръснати под погледа на Бог, седнал на *трона*. Изразът „*четири живи същества*“ се отнася до универсалния стандарт на живите същества. Множеството *очи* се оправдават с думата множество, а позицията им „*отпред и отзад*“ символизира няколко неща. Първо, придава на тези *живи същества* многопосочен, многоизмерен вид. Но по-духовно, изразът „*отпред и отзад*“ се отнася до божествения закон, гравирани с Божия пръст на планината Синай, върху четирите лица на двете каменни плочи. Духът сравнява универсалния живот с универсалния закон. И двете са дело на Бог, който гравира върху камъка, върху плътта или в духовете, стандарта за съвършен живот за щастието на неговите създания, които го разбират и обичат. Тези множество очи гледат и следят със страст и състрадание какво се случва на земята. В 1 Коринтяни 4:9 Павел заявява: „*Защото, струва ми се, Бог е направил нас, апостолите, най-низшите от хората, осъдени на смърт по някакъв начин, тъй като сме били зрелище за света, на ангелите и на хората*.“ Думата „*свят*“ в този

стих е гръцката „космос“. Това е този космос, който аз определям като многоизмерни светове. На земята избраните и техните битки са следвани от невидими зрители, които ги обичат със същата божествена любов, разкрита от Исус Христос. Те се радват на радостта си и плачат с тези, които плачат, защото битката е толкова тежка и мъчителна. Но този космос също обозначава невярващия свят като римския народ, зрители на убийствата на верни християни на техните арени.

Откровение 5 ще ни представи тези три групи небесни зрители: *четирите живи същества, ангелите и старейшините*, всички победоносни, те са обединени под любящия поглед на великия създател Бог за вечността.

Връзката, която свързва „*множеството очи*“ с божествения закон, е в името „*свидетелство*“, което Бог дава на своя закон от десетте заповеди. Спомняме си, че този закон се пази в „най-святото място“, запазено изключително за Бог и забранено за хората, с изключение на празника на „Деня на умилостивението“. Законът остана при Бога като „*свидетелство*“ и неговите „*две плочи*“ ще дадат второ значение на символичните „*двама свидетели*“, цитирани в Откр. 11:3. » В този урок „*множеството очи*“ разкрива съществуването на множество невидими свидетели, които са били свидетели на земни събития. В божествената мисъл думата свидетел е неделима от думата вяност. Гръцката дума „*martus*“, преведена като „мъченик“, го определя перфектно, защото верността, изисквана от Бог, няма граници. И като минимум един „свидетел“ на Исус трябва да почита божествения закон на неговите десет заповеди, с които Бог го сравнява и съди.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЗАКОН пророкува

Тук отварям скоба, за да припомня божествената светлина, получена през пролетта на 2018 г. Тя се отнася до закона на десетте Божии заповеди. Духът ме накара да осъзная важността на следното разяснение: „*Моисей се върна и слезе от планината с двете плочи на свидетелството в ръката си; таблиците бяха написани от двете страни, бяха написани от едната и от другата страна. Плочите бяха Божие дело и писмеността беше Божия писменост, гравирани върху таблиците* (Изход 32:15-16).“ Отначало бях изненадан, че никой никога не е взел предвид това пояснение, според което оригиналните таблици на закона са написани на четирите им лица, тоест „отпред и отзад“ като „очите на четирите живи същества“ на предишния изучен стих. Това настойчиво цитирано разяснение имаше причина, която Духът ми позволи да открия. Целият текст първоначално е бил разпределен равномерно и балансиран между четирите страни на двете каменни маси. Предната част на първата показваше първата заповед и половината от втората; задната му част носеше втората част от втората и цялата трета. На втората маса предната част показва изцяло четвъртата заповед; на обратната му страна бяха изписани последните шест заповеди. В

тази конфигурация двете видими страни ни представят първата заповед и втората, наполовина, и четвъртата, която се отнася до осветената почивка на седмия ден. Един поглед върху тези неща подчертава тези три заповеди, които са признаци на святост през 1843 г., когато съботата е възстановена и изисквана от Бог. На тази дата протестантите стават жертва на наследената римска неделя. Последствията от избора на адвентистите и избора на протестантите ще бъдат показани на гърба на двете таблици. Изглежда, че без зачитане на съботата, от 1843 г., третата заповед също е нарушена: „*Божие то име се приема напразно*“, буквално „*фалшиво*“, от онези, които го призовават без правдата на Христос или след като 'съм загубил. По този начин те подновяват грешката, извършена от евреите, чието твърдение, че принадлежат на Бог, е разкрито като лъжа от Исус Христос в Откр. 3:9: „*тези от синагогата на Сатана, които наричат себе си евреи и не са, но които лъжат* .” През 1843 г. такъв е случаят с протестантите, наследници на католиците. Но преди третата заповед, втората част на втората разкрива присъдата, която Бог издава на двата основни противоположни лагера. На протестантските наследници на римокатолицизма Бог казва: „*Аз съм ревнив Бог, който наказва беззаконието на бащите върху децата до трето и четвърто поколение на тези, които ме мразят,* ”; за негово съжаление официалният адвентизъм, „*повърнат* ” през 1994 г., ще сподели тяхната съдба; но той също така казва, обратно, на светиите, които ще пазят неговата свята събота и неговата пророческа светлина от 1843 до 2030 г.: „*и които имат милост до хиляда поколения към онези, които ме обичат и които пазят моите заповеди* “. Цитираното число „*хиляда* ” фино предизвиква „*хилядата години* ” от седмото хилядолетие на Откр.20, което ще бъде наградата на избраните победители, които са влезли във вечността. Появява се още един урок. Лишени от помощта на Светия Дух на Исус Христос, в резултат на това протестантите и адвентистите, пуснати от Бога последователно през 1843 и 1994 г., няма да могат да почитат последните шест заповеди, написани на гърба на таблица 2, включително предната част посветен на божествената почивка на седмия ден. От друга страна, наблюдателите на тази почивка ще получат помощта на Исус Христос, за да се подчиняват на тези заповеди, които се отнасят до задълженията на човека към неговия човешки ближен. Божиите дела още от момента на предаването на плочите на закона на Мойсей придобиват значение, роля и употреба толкова изненадващи, колкото и неочаквани във времето на края, през 2018 г. И посланието за възстановяването на съботата по този начин е подсилено и потвърдено от Всемогъщия Бог Исус Христос.

Ето сега формата, в която се появяват десетте заповеди.

Таблица 1 – Лице: предписания

Бог се представя

„*Аз съм Йехова твоят Бог, който те изведох от египетската земя, от дома на робството .“* (Включени са всички избрани, спасени от греха и спасени чрез изкупителната кръв, пролята от Исус Христос; *домът на робството* е грехът; имитираният плод на дявола).

1-ва заповед: католически грях от 538 г. ' протестант от 1843 г. и адвентист от 1994 г.).

" *Да нямаш други богове освен мен .* "

2-ра заповед: ^{1-ва част :} Католически грях от 538 г.

„ *Не си прави изваяни идоли или каквото и да е изображение на нещата, които са на небето горе, и които са на земята долу, и които са във водите под земята. Не им се кланяй и не им служи; "*

Таблица 1 – Обратно: Последствията

2-ра заповед: ^{2-ра част :}

„... *защото аз, ЯаНВéН, вашият Бог, съм ревнив Бог, който наказвам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които ме мразят, (католици от 538 г.; протестанти от 1843 г.; адвентисти от 1994 г.) и който проявява милост към хиляда поколения към онези, които ме обичат и пазят заповедите ми . (Адвентисти от седмия ден, от 1843 г.; най-късно, от 1994 г.) .*

3-та заповед: нарушава се от католици от 538 г., протестанти от 1843 г. и адвентисти от 1994 г.) '

„ *Не приемай лъжливо името на Йехова, твоя Бог; защото ЯаНВéН няма да остави ненаказан онзи, който приема името му фалшиво . »*

Таблица 2 – Лице: предписание

4-та заповед: нарушаването ѝ от Християнското събрание от 321 г. насам я прави „ *опустошителен грях* “ от Дан.8:13 ' той е престъпил католическата вяра от 538 г. и протестантската вяра от 1843 г. Но той е бил почитан от вярата на адвентистите от седмия ден от 1843 г. и 1873 г.

„ *Помни съботния ден, за да го освещаваши. Работете шест дни и свършете цялата си работа. Но седмият ден е съботата на Господа твоя Бог; не върши работа нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито човекът ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е на вратата ти. Защото за шест дни ГОСПОД направи небето, земята и морето, и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина; затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети . »*

Таблица 2: Обратна страна: последствията : Тези последни шест заповеди са престъпени от християнската вяра от 321 г. насам; от католическата вяра от 538 г.; от протестантската вяра, от 1843 г., и от „ *повърнатата* “ адвентна вяра през 1994 г. Но те са уважавани във вярата на адвентистите от седмия ден, благословени от Светия Дух на Исус Христос, от 1843 г. и 1873 г.; „последните“ от 1994 г. до 2030 г.

5-та заповед -

„ *Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти в земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава. »*

6-та заповед -

„ *Няма да убиваш. Не извършвайте убийство .* " (от типа злодейско престъпление, убийство или в името на фалшива религия)

7-ма заповед –
„ *Не прелюбодействай.* »
8-ма заповед –
„ *Не крадете.* »
9-та заповед –
„ *Не лъжесвидетелствайте против ближния си .* »
10-та заповед –
„ *Не пожелавай къщата на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито магарето му, нито каквото и да е на ближния ти.* »

Тук затварям тази възвишена и жизнено важна скоба.

Стих 7: „ *Първото живо същество прилича на лъв, второто живо същество прилича на теле, третото живо същество има лице на човек, а четвъртото живо същество прилича на орел, който лети .*

Нека го кажем веднага, това са само символи. Същото послание е представено в Езек.1:6 с вариации в описанието. Има четири еднакви животни, всяко с четири различни лица. Тук все още имаме четири животни, но всяко има само едно лице, различно в четирите животни. Следователно тези чудовища не са реални, но тяхното символично послание е възвишено. Всеки от тях представя стандарт за вечен универсален живот, който засяга, както видяхме, самия Бог и неговите многоизмерни универсални създания. Този, който се въплъти в своето божествено съвършенство, тези четири критерия на универсалния живот, е Исус Христос, в когото царството и силата на *лъва* се намират според Съд.14:18; духът на жертва и служба на *телето* ; човешкият образ на Бог; и господството на върховното небесно възвишение на *летящия орел* . Тези четири критерия се срещат в целия всеобщ вечен небесен живот. Те съставляват нормата, която обяснява успеха на божествения проект, воден от бунтовни духове. И Исус представи съвършения модел на своите апостоли и ученици по време на продължаващото си земно служение; стига толкова далеч, че да измие нозете на своите ученици, преди да предаде тялото си на мъченията на разпятието, за да изкупи вместо тях, като „теле “ , греховете на всички свои избрани. Също така, нека всеки се самоизпита, за да знае дали отказът от тази норма за вечен живот е в съответствие с неговата природа, стремежите и желанията му. Това е стандартът на предложението за спасение, което трябва да бъде прието или отхвърлено.

Стих 8: „ *Всяко четирите живи същества имат по шест крила и са пълни с очи наоколо и отвътре. Те денем и нощем не престават да казват: Свят, свят, свят е Господ Бог Вседържител, който беше, и е, и иде!* »

На фона на селестиалния съд тази сцена илюстрира принципи, вечно прилагани на небето и на земята от същества, които остават верни на Бог.

Небесните тела на същества от други светове нямат нужда от крила, за да се движат, защото не се подчиняват на законите на земното измерение. Но Духът приема земни символи, които човек може да разбере.

Приписвайки им „*шест крила*“, той ни разкрива символичната стойност на числото 6, което се превръща в число на небесния характер и това на ангелите. Отнася се за световите, останали без грях, и за ангелите, от които Сатана, бунтовният ангел, е създаден пръв. След като Бог е определил числото „седем“ за себе си като свой личен кралски „печат“, числото 6 може да се счита за „печат“ или в случая на дявола „белег“ на неговата личност, но споделя това номер 6, като световите остават чисти и всички ангели, създадени от Бог, добрите и лошите. Под ангела идва мъжът, чието число ще бъде „5“, което е оправдано от неговите 5 сетива, 5-те пръста на ръката му и 5-те пръста на крака му. По-долу идва числото 4 на универсалния характер, обозначен от 4-те кардинални точки, Север, Юг, Изток и Запад. По-долу идва числото 3 на съвършенството, след това 2 на несъвършенството и 1 на единството или съвършения съюз. Очите на четирите живи същества са „*наоколо и вътре*“ и освен това „*отпред и отзад*“. Нищо не може да убегне от погледа на този небесен многоизмерен универсален живот, който божественият Дух изследва в неговата цялост, защото неговият произход е в него. Това учение е полезно, защото на днешната земя, поради греха и нечестието на грешниците, като ги пази „*вътре*“ в себе си, човекът може да скрие своите тайни мисли и своите нечестиви пътища от други хора. проекти, насочени срещу неговия ближен. В небесния живот такива неща са невъзможни. Небесният живот е прозрачен като кристал, тъй като нечестието беше изгонено от него, заедно с дявола и неговите зли ангели, хвърлени на земята, според Откр.12:9, след победата на Исус над греха и мъртвите. Провъзгласяването на святостта на Бог се извършва в нейното съвършенство (3 пъти: *свят*) от обитателите на тези чисти светове. Но това прокламиране не се извършва с думи; това е съвършенството на тяхната индивидуална и колективна святост, която провъзгласява в постоянни дела съвършенството на светостта на Бога, който ги е създал. Бог разкрива своята природа и име във формата, цитирана в Откр. 1:8: „*Аз съм алфата и омегата, казва Господ Бог, Който е, Който беше и Който ще дойде, Всемогъщият*.“ Изразът „*който е, който е бил и който ще дойде*“ перфектно определя вечната природа на Бог-създател. Отказвайки да го наричат с името, което сам си е дал, „*YaHWeH*“, хората го наричат „*Господ*“. Вярно е, че Бог не се нуждаеше от име, тъй като бидейки уникален и без божествен конкурент, той не се нуждае от име, което да го отличава от другите богове, които не съществуват. Въпреки това Бог се съгласи да отговори на молбата на Моисей, когото обичаше и който обичаше него. Така той си даде името „*YaHWeH*“, което се превежда с глагола „*да бъде*“, спрегнат в трето лице единствено число на еврейския имперфект. Това „*несъвършено*“ време обозначава постижение, което се простира във времето, следователно, време, по-голямо от нашето бъдеще, формата „*което е, което беше и което ще бъде*“ перфектно превежда значението на това еврейско несъвършенство. Следователно формулата „*този, който е, който беше и който ще дойде*“ е начинът, по който Бог превежда неговото еврейско име „*YaHWeH*“, когато трябва да го адаптира към западните езици или който и да е друг освен иврит. Частта „*и която*

идва“ обозначава последната адвентна фаза на християнската вяра, установена в Божия план чрез постановлението на Дан.8:14 от 1843 г. насам. Следователно в плътта на избраните адвентисти е прокламирането на тройната святост на Бог е изпълнено. Божествеността на Исус Христос често е била оспорвана, но е неоспорима. Библията казва за това в Евр.1:8: „ *Но той каза на Сина: Твоят престол, Боже, е вечен; скиптърът на вашето царуване е скиптър на справедливостта;* “. А на Филип, който моли Исус да му покаже Отец, Исус отговаря: „ *Толкова време съм с вас и не ме познавате, Филипе! **Който е видял Мене, е видял Отца** ; как се казва: **Покажи ни Отца?** (Йоан 14:9).“*

Стихове 9-10-11: „ *Когато живите отдават слава, почит и благодарност на този, който седи на трона, на този, който живее до вечни векове, двадесет и четиримата старейшини падат пред този, който седи на трона, и се ~~поклоняват~~ и се поклониха пред този, който живее до века, и хвърлиха короните си пред престола, казвайки: Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, чест и сила; защото ти си създал всички неща и по твоя воля те съществуват и са създадени .*

Глава 4 завършва със сцена на прослава на създателя Бог. Тази сцена показва, че божественото изискване „ *бойте се от Бога и Му отдайте слава ...*“, изразено в посланието на първия ангел от Откр. 14:7, е било чуто и добре разбрано от последните избрани след 1843 г.; но преди всичко от избраните, които са останали живи по време на завръщането в славата на Исус Христос; защото само за тях Откровението на Апокалипсиса беше подготвено и напълно осветено във времето, избрано от Бог, от пролетта на 2018 г. По този начин изкупените изразяват в преклонение и възхвала цялата си благодарност към Исус Христос, формата, в която, Всемогъщият ги посети, за да ги спаси от грях и смърт, Неговата заплата. Невярващото човечество вярва само на това, което вижда, подобно на апостол Тома, и тъй като Бог е невидим, то е осъдено да пренебрегне крайната му слабост, която го прави само играчка, която той манипулира според божествената си воля. Тя поне има извинение, което няма да я оправдае, че не е познала Бог, извинение, което Сатана няма, тъй като познавайки Бог, той избра да влезе в борба срещу него; не е за вярване, но е истина и се отнася и за злите ангели, които го последваха. Парадоксално, множеството различни и дори противоположни плодове на свободния избор свидетелстват за автентичната и пълна свобода, която Бог е дал на своите небесни и земни създания.

Откровение 5: Човешкият син

Когато представи Исус пред тълпата, Пилат каза: „ *Ето Човека* “. Самият Бог трябваше да дойде и да приеме формата на плътта, за да може „ *човекът* ” да се появи според сърцето и желанията си. Смъртта беше поразила първата двойка човешки същества поради греха на непокорство срещу Бог. Като знак за новото им срамно състояние Бог ги накара да открият физическата си голота, която беше само външен белег на вътрешната им духовна голота. От това начало първото съобщение за изкупуването им беше направено, като им бяха дадени дрехи, направени от животински кожи. Така е убито първото животно в човешката история, можем да мислим, че е млад овен или агне поради символиката. 4000 години по-късно Божият Агнец, който взема греховете на света, дойде да предложи своя правно съвършен живот, за да изкупи избраните сред човечеството. Следователно това спасение, предложено в чиста благодат от Бог, се основава изцяло на смъртта на Исус, който позволява на своите избрани да се възползват от Неговата съвършена справедливост; и в същото време смъртта му изкупва техните грехове, на които той се е превърнал в доброволен носител. Оттогава Исус Христос се превърна в единственото име, което може да спаси грешник в цялата ни земя и неговото спасение се прилага от Адам и Ева.

Поради всички тези причини, тази глава 5, която е поставена под фигурата на „ *Човека* “, е посветена на него. Исус не само спасява своите избрани чрез своята изкупителна смърт, но ги спасява, като ги защитава през целия им път на земния живот. И именно с тази цел той ги предупреждава за духовните опасности, които дяволът е поставил на пътя им. Техниката му не се е променила: както по времето на апостолите, Исус им говори с притчи, така че светът чува, но не разбира; което не важи за неговите избраници, които, подобно на апостолите, получават обясненията му директно от него. Неговото откровение „Апокалипсис“ остава под това непреведено гръцко име, тази гигантска притча, която светът не трябва да разбира. Но за неговите избраници това пророчество наистина е неговото „ **Откровение** “.

Стих 1: „ *Тогавя видях в десницата на Седящия на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата* .“

На трона стои Бог и той държи в дясната си ръка, следователно под неговата благословия, книга, написана „ *отвътре и отвън* “. Написаното „ *отвътре* “ е дешифрираното послание, запазено за неговите избрани, което остава затворено и неразбрано от хората по света, врагове на Бог. Написаното „ *отвън* “ е кодиран текст, видим, но неразбираем за човешкото множество. Книгата Откровение е запечатана със „ *седем печата* “. В това пояснение Бог ни казва, че само отварянето на „ *седмия печат* ” ще позволи пълното му отваряне. Докато има печат, който да я запечата, книгата не може да бъде отворена. Следователно цялото отваряне на книгата ще зависи от времето, определено от Бог за темата за „ *седмия печат* “. Той ще бъде споменат под заглавието „ *печат на живия Бог* “ в Откр.7, където, определяйки остатъка от седмия ден, неговата свята събота,

възстановяването му ще бъде прикрепено към датата 1843 г., която следователно ще бъде и времето на отварянето на " седмия печат ", който внася в педагогиката на книгата темата за " *седемте тръби* ", толкова важна за нас, нейните избрани.

Стих 2: „ *И видях силен ангел да вика със силен глас: Кой е достоен да отвори книгата и да разчупи нейните печати?* »

Тази сцена е скоба в монтажа на пророчеството. Книгата Откровение не трябва да бъде отворена в небето, контекстът на предишната глава 4. Избраните се нуждаят от това преди завръщането на Исус Христос, докато са изложени на примките на дявола. Силата е в лагера на Бог и могщият ангел е ангелът на YaHWeH, Бог в неговата ангелска форма на Михаил. Запечатаната книга е изключително важна и свята, тъй като изисква много високо достойнство, за да счупите нейните печати и да я отворите.

Стих 3: „ *И никой нито на небето, нито на земята, нито под земята не можеше да отвори свитъка, нито да го погледне.* »

Написана от самия Бог, книгата не може да бъде отворена от нито едно от Неговите небесни или земни създания.

Стих 4: „ *И плаках много, защото никой не се намери достоен да отвори книгата или да я погледне.* »

Джон е, като нас, земно същество и сълзите му изразяват ужаса на човечеството, изправено пред капаните, поставени от дявола. Той сякаш ни казва, „кой може да бъде спасен без откровение?“ ". По този начин той разкрива високата трагична степен на непознаване на неговото съдържание и неговата фатална последица: двойна смърт.

Стих 5: „ *И един от старците ми каза: Не плачи; ето, лъвът от племето на Юда, коренът на Давид, победи, за да отвори свитъка и неговите седем печата.* »

„ *Старците* “, изкупени от земята от Исус, са в добра позиция да издигнат името на Исус Христос над всички живи същества. Те признават в него господството, което той самият декларира, че е получил от Отец и небесните същества в Матей 28:18: „ *Исус дойде и им говори така: Даде ми се всяка власт на небето и на земята* . Насочвайки се към неговото възплъщение в Исус, Бог вдъхнови Яков, който, пророкувайки над синовете си, каза за Юда: „ *Юда е млад лъв. Ти се върна от касапницата, сине мой! Той коленичи, ляга като лъв, като лъвица: кой ще го накара да стане? Скипърът няма да се оттегли от Юда, Нито царският жезъл от краката му, докато не дойде Сило и народите му се покорят. Той връзва магарето си за лозата и ослето си за най-добрата лоза; Той пере дрехата си във вино и наметалото си в кръв от грозде. Очите му са червени от вино и зъбите му са бели от мляко* (Бит.49:8 до 12).“ *Кръвта на гроздето* ще бъде темата на „ *жътвата* “, обявена в Откр.14:17 до 20, която също е пророкувана в Исая 63. Относно „ *Давидовия корен* “ четем в Ис.11:1 до 5 : „ *Тогава клон ще излезе от ствола на Есей и издънка ще се роди от корените му. Духът Господен ще почива върху него: Духът на мъдростта и разума, Духът на съвета и силата, Духът на знанието и страхът от Господа. Той ще вдъхне страх от Господа; Той няма да съди по външния вид, Той няма да*

вземе решение по слухове. Но Той ще съди бедните по справедливост и ще съди по справедливост бедните на земята; Той ще порази земята със словото Си като с тояга и с дъха на устните Си ще убие нечестивите. Правдата ще бъде пояс на хълбоците му, а верността пояс на кръста му.“ Победата на Исус над греха и смъртта, неговата заплата, му дава законното и легитимно право да отвори книгата Откровение, така че неговите избрани да могат да бъдат предупредени и защитени срещу смъртоносните религиозни капани, които той поставя от дявола, за да да съблазни неверниците. Следователно книгата ще бъде напълно отворена по времето, когато постановлението от Даниил 8:14 влезе в сила, а именно, първия ден на пролетта през 1843 г.; дори ако неговото несъвършено разбиране ще изисква преразглеждане с течение на времето, до 2018 г.

Стих 6: „ И видях всред престола и между четирите живи същества и всред старейшините едно агне, което беше там като заклано. Той имаше седем рога и седем очи, които са седемте духове на Бог, изпратени по цялата земя. »

Трябва да отбележим присъствието на агнето „ в средата на престола “, защото той е Бог в своето многообразно осветление, бидейки всичко наведнъж, уникалният създател Бог, архангел Михаил, Исус Христос Божият Агнец и Светият Дух или „ седем Божии духа, изпратени по цялата земя “. Неговите „ седем рога “ символизируют осветлението на силата му и неговите „ седем очи “, осветлението на неговия поглед, който изследва в дълбочина мислите и действията на неговите създания.

Стих 7: „ Той дойде и взе свитъка от дясната ръка на Седящия на престола. »

Тази сцена илюстрира думите от Откр. 1:1: „ Откровението на Исус Христос, което Бог му даде, за да покаже на робите Си какво трябва да стане **скоро**, и което той обяви, като изпрати своя ангел на своя роб Йоан “. Това послание има за цел да ни каже, че съдържанието на Откровението ще бъде неограничено, тъй като е дадено от самия Бог, Отец; и това, като е поставил върху нея цялата си благословия, посочена от неговата „ дясна ръка “.

Стих 8: „ Когато той взе свитъка, четирите живи същества и двадесет и четирите старейшини паднаха пред Агнето, като всеки имаше арфа и златни чаши с тамян, които са молитвите на светиите. »

Нека запазим от този стих този символичен ключ: „ златни чаши, пълни с благовония, които са молитвите на светиите “. Всички небесни и земни създания, избрани от своята вяроност, се покланят пред „ агнето “ Исус Христос, за да му се поклонят. „ Арфите “ символизируют универсалната хармония на колективната възхвала и поклонение.

Стих 9: „ И те изпяха нова песен, казвайки: Ти си достоен да вземеш свитъка и да отвориш печатите му; защото вие бяхте убити и с вашата кръв вие изкупихте за Бог човеци от всяко племе, език, народ и нация; »

Тази „ нова песен ” слави избавлението от греха и временно изчезването на подстрекателите на бунта. Защото те ще изчезнат завинаги само след последния съд. Изкупените на Исус Христос идват от всякакъв

произход, всички цветове и човешки раси, „ от всяко племе, език, народ и народ “; което доказва, че спасителният проект е само предложен в името на Исус Христос, в съответствие с това, което Деяние 4:11-12 заявява: „ *Исус е камъкът, отхвърлен от вас, които градите, и който стана главният в ъгъла . В никой друг няма спасение; защото няма друго име под небето, дадено на човеците, чрез което да се спасим.* “. Следователно **всички** други религии са нелегитимни и дяволски илюзорни измами. За разлика от фалшивите религии, истинската християнска вяра е организирана от Бог по логически съгласуван начин. Писано е, че Бог не е чужд на никого; неговите изисквания са едни и същи за всички негови създания и спасението, което предложи, имаше цена, която той самият трябваше да плати. След като е пострадал за това изкупление, той ще спаси само онези хора, които прецени, че заслужават да се възползват от неговото мъченичество.

Стих 10: „ *Ти си ги направил царство и свещеници на нашия Бог и те ще царуват на земята .*“

Небесното царство, проповядвано от Исус, е придобило форма. Получаване на „ *право на съдия* “, избраните са сравнени с царете според Откр.20:4. В своите старозаветни дейности „ *свещениците* “ принасяха символични животински жертви за грях. По време на „ *хилядата години* ” на селестиалния съд, избраните също, чрез своя съд, ще подготвят последните жертви на велика всеобща жертва, която ще унищожи с един замах всички паднали небесни и земни създания. Огънят на „ *огненото езеро на втората смърт* “ ще ги елиминира в деня на съда. Едва след това унищожение, новородена от Бог, обновената земя ще приеме изкупените избрани. Едва тогава с Исус Христос, *Царят на царете и Господ на господарите* от Откр. 19:16, „ *те ще царуват на земята* “.

Стих 11: „ *Погледнах и чух гласа на много ангели около престола и живите същества и старейшините, и техният брой беше хиляди хиляди и хиляди хиляди.* “

Този стих ни представя, обединени, трите групи зрители, които са свидетели на земни духовни битки. Този път Духът ясно споменава ангелите като особена група, чийто брой е много висок: „ *мириади от мириади и хиляди хиляди* “. Ангелите Господни понастоящем са близки бойци, поставени в служба на Неговите изкупени, Неговите земни избраници, които те пазят, защитават и наставляват в Неговото име. На предната линия тези първи свидетели за Бог записват индивидуалната и колективната история на живота на земята.

Стих 12: „ *Те казаха със силен глас: Закланият Агнец е достоен да получи сила, и богатство, и мъдрост, и сила, и чест, и слава, и хвала.* »

Ангелите подпомогнаха на земята служението на техния лидер Михаил, който се лиши от всичките си божествени сили, за да стане съвършеният Човек, който принесе себе си в края на служението си, като доброволна жертва, за да изкупи греховете, извършени от неговите избрани длъжностни лица. В края на неговото предложение за благодат, избраните възкръснаха и влязоха в обещаната вечност, ангелите възстановиха на

божествения Христос Божий всички качества, които той имаше в Михаил: „власт, богатство, мъдрост, сила, чест, слава, и похвала. »

Стих 13: „ *И всяко създание, което е на небето и на земята, и под земята, и в морето, и всичко, което е в него, ги чух да казват: На Седящия на престола и на Агнето да бъде хвала, чест, слава и сила завинаги!* »

Божиите създания са единомушни. Всички те харесаха демонстрацията на Неговата любов, проявена чрез дара на Неговата личност в Исус Христос. Проектът, проектиран от Бог, има славен успех. Неговият избор на любящи същества е завършен. Стихът приема формата на първото ангелско послание от Откр. 14:7: „ *Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото дойде часът на Неговия съд; и се поклонете пред този, който направи небето и земята, и морето, и водните извори* . Последният избор, направен от 1843 г., се основава на разбирането на този стих. И избраните чуха и отговориха, като възстановиха в християнската вяра практиката на седмия ден почивка, практикувана от апостолите и учениците на Исус до изоставянето ѝ от 7 март 321 г. Създателят Бог беше почетен чрез уважение към четвъртата заповед, която е близо до сърцето му. Резултатът е сцена на селестиална слава, където всички нейни създания, следвайки буквата на посланието на първия ангел от Откр. 14:7, казват: „*На този, който седи на престола, и на Агнеца, хвала, чест, слава и сила завинаги!* ". Обърнете внимание, че думите повтарят наобратно думите, цитирани от ангелите в предишния стих 13. След възкресението си Исус възвърна селестиалния си живот: божествената си „*сила, богатство и мъдрост* “. На земята последните му врагове му отказаха „*хвалата, честта, славата и силата*“, които му се полагаха като Бог-създател. Призовавайки „*силата си*“, той в крайна сметка ги победи всички и ги смаза под краката си. Освен това, изпълнени с любов и благодарност, заедно неговите святи и чисти създания законно му връщат неговите поданици на слава.

Стих 14: „ *И четирите живи същества казаха: Амин! И старците се приближиха и се поклониха.* ”

Обитателите на чистите светове одобряват тази реституция, като казват: “Наистина! Вярно е ! » И земните избраници, изкупени от сублимирана любов, се просват пред своя Всемогъщ Бог-Създател, който дойде да се въплъти в Исус Христос.

Откровение 6: Актьори, божествени наказания и знаци от времето на християнската епоха

Спомням си урока, даден в Откровение 5: книгата може да бъде отворена само когато „*седмият печат*“ бъде премахнат. За да направи това отваряне, избраният от Христос трябва **абсолютно** да одобри практикуването на седмия ден събота; и този духовен избор го квалифицира да получи от Бог, който го одобрява, неговата мъдрост и неговата духовна и пророческа проникателност. По този начин, без самият текст да го уточнява, избраният ще идентифицира „*Божия печат*“, цитиран в Откр.7:2, със „*седмия печат*“, който все още затваря книгата Откровение, и той ще се асоциира с тези два „*печата*“, седмият ден, осветен в почивка от Бог. Вярата прави разликата между светлината и тъмнината. Така за всеки, който не одобрява осветената събота, пророчеството ще остане затворена, херметична книга. Той може да разпознае определени очевидни теми, но няма да разбере жизненоважните и пронизващи разкрития, които правят разликата между живота и смъртта. Значението на „*седмия печат*“ ще се появи в Откр. 8:1-2, където Духът му дава ролята да отвори темата за „*седемте тръби*“. Сега точно в посланията на тези „*седем тръби*“ ще стане ясен Божият проект. Тъй като темата за *тръбите* от Откр.8 и 9 идва паралелно, за да завърши истините, пророкувани в темите на „*писмата*“ от Откр.2 и 3; и „*печатите*“ от Откр.6 и 7. Божествената стратегия е идентична с тази, която той използва, за да изгради своето пророческо откровение, дадено на Данаил. След като бях квалифициран за тази служба чрез моето приемане на практиката на осветената събота и чрез Неговия суверен избор, Духът отвори книгата на своите Откровения пред мен, като разпечата „*седмия печат*“. Нека сега открием самоличността на неговите „*печати*“.

Стих 1: „*Погледнах, когато Агнето отвори един от седемте печата, и чух едно от четирите живи същества да казва като с глас на гръм: Ела.*»

Това първо „*живо същество*“ обозначава царството и силата на „*лъва*“ от Откр.4:7, според Съд.14:18. Този *глас на гръмотевицата* е

божествен и идва от Божия трон в Откр.4:5. Следователно Всемогъщият Бог е този, който говори. Отварянето на всеки „печат“ е покана от Бог към мен да видя и разбера посланието на видението. Исус вече беше казал на Филип: „Ела и виж“, за да го насърчи да го последва.

Стих 2: „Погледнах, и ето, появи се бял кон. Този, който го яздеше, имаше лък; беше му дадена корона и той тръгна победоносно и да победи .

Бялото показва неговата перфектна чистота ; конят е образ на избрания народ, който води и учи според Яков 3:3: „Ако сложим удило в устата на конете, за да ни се покоряват, ние владеем и цялото им тяло“ ; неговият „лък“ символизира стрелите на неговото божествено слово; неговият „венец“ е „венецът на живота“, получен чрез неговото мъченичество, доброволно прието от него; победата му беше решителна от създаването му на първия vis-à-vis; без съмнение това описание е на Всемогъщия Бог Исус Христос. Последната му победа е сигурна, защото той вече е победил на Голгота дявола, греха и смъртта. Захария 10:3-4 потвърждава тези изображения, като казва: „Гневът Ми пламна против пастирите и ще накажа козите; защото Господ на Силите посещава стадото Си, дома на Юда, и ще ги направи свой кон на слава в битка; от него ще дойде въгълът, от него пиронът, от него лъкът на войната ; от него ще произлязат всички водачи заедно. » Победата на божествения Христос беше провъзгласена чрез „освещението на седмия ден“ от нашите седмици, от сътворението на света; съботата, пророкувайки останалата част от „седмото“ хилядолетие, наречено „хиляда години“ в Откр.20:4-6-7, в което чрез своята победа Исус ще въведе своите избрани за вечността. Установяването на съботата от основаването на земния свят потвърждава този израз: „започнал като победител“. Съботата е пророческият възвестяващ знак за тази божествена и човешка победа срещу греха и дявола и като такава, именно върху нея Бог основава цялата си програма за „освещение“ на това, което му принадлежи и че той грабва дявола.

Стих 3: „Когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Ела .“

„Второто живо същество“ се отнася до „телеца“ от жертвите в Откр.4:7. Духът на жертвата оживява Исус Христос и неговите истински ученици, на които той заявява: „Ако някой иска да Ме следва, нека се отрече от себе си и да вземе кръста си, и да вземе кръста си .

Стих 4: „И излезе друг кон, червен. Този, който седеше върху него, получи власт да вземе мира от земята, така че хората да се убиват гърлата един на друг; и му беше даден голям меч .”

„Червеното“ или „огненочервеното“ обозначава греха, насърчаван от Главния Разрушител, който е Сатана, в образа на „Абадон Аполион“ от Откр.9:11; „огънят“ е средството и символът на унищожението. Той също води своя зъл лагер, съставен от лоши паднали ангели и прелъстени и манипулирани земни сили. Той е само създание, което „получава“ от Бог „силата да вземе мира от земята, така че хората да могат да се избиват един друг“. Това действие ще бъде приписано на Рим, „блудницата Вавилон“

велик ” в Откр. 18:24: „ и защото кръвта на пророците и светиите и на всички онези, които бяха убити на земята, се намери в нея ”. Следователно „ Разрушителят “ на верните християни е идентифициран, както и неговите жертви. „ Мечът “, който той получава, обозначава първото от четирите ужасни божествени наказания, цитирани в Езе.14:21-22: „ Да, така казва Господ, *Yahweh*: Въпреки че изпращам срещу Йерусалим моите **четири ужасни наказания** , меч, глад , диви зверове и мор, за да унищожат хора и зверове, въпреки това ще има остатък, който ще избяга, който ще излезе от него, синове и дъщери...’ .

Стих 5: „ Когато отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Ела. Погледнах, и ето черен кон се появи. Този, който го караше, държеше кантар в ръката си .

„ Третото живо същество “ е „ човек “, направен по Божия образ от Откр.4:7. Този герой е измислен, но той съставлява второто божествено наказание за грях според Езе.14:20. Действайки срещу диетата на мъжете, този път става дума за *глад* . През нашата ера то ще бъде наложено както буквално, така и духовно. И в двете приложения то носи смъртоносни последици, но в духовния си смисъл на лишаване от божествена светлина, прякото му следствие е смъртта на „ втората смърт “, запазена за падналите, при последния съд. Посланието на този трети конник е обобщено по следния начин: тъй като човек вече не е по образа на Бог, а по образа на животните, аз го лишавам от това, което му дава живот: неговата плътска храна и неговата духовна храна. Везните са символ на справедливостта, тук тази на Бог, който съди делата на вярата на християните.

Стих 6: „ И чух глас сред четирите живи същества, който казваше: Една мярка жито за един динарий и три мерки ечемик за един динарий; но не вреди на маслото и виното .”

Този глас е на Христос, презрян и разочарован от изневярата на фалшивите вярващи. За същата цена виждаме по-малко количество пшеница , отколкото за ечемик . Зад това щедро дарение от ечемик се крие послание от много високо духовно ниво. Наистина, в Числа 5:15 законът представя принос на „ ечемик “, за да разреши проблем с *ревността* , изпитвана от съпруга към жена му. Така че прочетете подробно, изцяло тази процедура, описана в стихове от 12 до 31, ако искате да разберете. В нейната светлина разбрах, че самият Бог, *Младоженецът* в Исус Христос на събранието, неговата *невеста* , подава тук жалба за „ *подозрение за ревност* “; което ще бъде потвърдено от споменаването на „ *горчивите води* “, цитирани в „ *третата тръба* “ в Откр.8:11. В процедурата на Числа 5 жената трябваше да пие прашна вода, без последствия, ако е невинна, но ако стане огорчена, ако е виновна, тя ще бъде прокълнатата. *Прелюбодейанието* на Съпругата беше заклеймено в Откр.2:12 (маскирано с името *Пергам*: нарушаване на брака) и Откр.2:22 и по този начин ще бъде отново потвърдено от връзката, установена между 3-тия ^{печат} и 3 -тата тръба . – Вече в Данаил същият подход накара Данаил 8 да „потвърди” римската идентичност на „ *малкия рог* ” от Дан.7, представен като „хипотеза”. Това съпоставяне на Данаил 2, 7 и 8 беше новостта, която ми позволи да докажа римската идентификация;

това е за първи път от съществуването на адвентизма. Тук в Откровение нещата изглеждат по същия начин. Демонстрирам прегледа на паралелната християнска ера на трите основни теми, букви, печати и тръби. И в Откровение темата за „*тръбите*“ изпълнява същата роля като Данаил 8 за книгата Данаил. Тези два елемента предоставят доказателства, без които пророчеството би предложило само „*подозрението*“, което нарекох „хипотеза“ в изследването на Данаил. По този начин тези думи, „*подозрение за ревност*“, разкрити в Числа 5:14, се прилагат за Бог и събранието от Откр.1 до Откр.6; след това с отварянето на книгата, станало възможно чрез отъждествяването на „*седмия печат*“ със седмия ден събота, темата на Откр.7, „*подозрението за прелюбодеяние*“ на Събранието ще бъде „*потвърдено*“ в темата за „*тръбите*“ и глави от 10 до 22, които го следват. По този начин Духът дава в глава 7 ролята на митнически пункт, където трябва да се получи разрешение за влизане. В случая с Откровението този авторитет е самият Исус Христос, Всемогъщият Бог и Светият Дух. Вратата за достъп е отворена за него, казва той, който „*чува гласа ми*“, *който ми отваря, когато почукам на вратата му* (вратата на сърцето), *и който вечеря с мен и аз с него*“, според Апо 03:20 ч. „*Виното и маслото*“ са съответните символи на кръвта, пролята от Исус Христос и Божия Дух. Освен това и двете се използват за заздравяване на рани. Заповедта, дадена „*не им правете зло*“ означава, че Бог наказва, но Той все още го прави със смесица от Своята милост. Това няма да е така за „*седемте последни язви*“ на неговия „*гнев*“ от последните земни дни според Откр. 16:1 и 14:10.

Стих 7: „*Когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество да казва: Ела.*»

„*Четвъртото живо същество*“ е „*орелът*“ на върховната небесна височина. Той обявява появата на четвъртото Божие наказание: смъртността.

Стих 8: „*Погледнах, и ето, появи се блед кон. Този, който го яздеше, се казваше Смърт и Хадес го придружаваше. Беше им дадена власт над една четвърт от земята, за да унищожат хората с меч, с глад, със смърт и с дивите зверове на земята.*”

Съобщението е потвърдено, това наистина е „*смърт*“, но в смисъла на смъртност, наложена при обстоятелствени наказания. Смъртта засяга цялото човечество от първородния грях, но тук само „*една четвърт от земята*“ е поразена от нея, „*от меч, глад, смъртност*“ поради епидемични болести и „*диви зверове*“, както животни, така и хора. Тази „*четвърт от земята*“ е насочена към невярно християнска Европа и мощните нации, които ще се появят от нея около 16^{век}: двата американски континента и Австралия.

Стих 9: „*Когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което бяха дали.*”

Това са жертви на „зверски“ действия, извършени в името на фалшивата християнска вяра. Преподава се от римския папски католически режим, вече символизиран в Откр.2:20, от *жената Езавел*, на която Духът вменява действието *да учи* нейните слуги или буквално: „*нейните роби*“.

Те са поставени „ под олтара ", следователно под егидата на кръста на Христос, което им позволява да се възползват от Неговата " вечна справедливост " (виж Дан.9:24). Както ще покаже Откр. 13:10, избраните са жертви на мъченици и никога не са езекутори, нито убийци на човешки същества. Избраните, засегнати в този стих, признати от Исус, му подражаваха дори в смъртта като мъченици: „ заради Божието слово и заради свидетелството, което бяха дали ”; защото истинската вяра е активна, а не просто фалшиво успокояващ етикет. Тяхното „ свидетелство “ се състоеше именно в това да отдадат живота си за Божията слава.

Стих 10: „ Те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, о, свети и истински Учителю, ще се бавиш да съдиш и да отмъстиш за кръвта ни на онези, които живеят на земята? »

Нека този образ не ви заблуждава, защото само тяхната кръв, пролята на земята, вика за възмездие в ушите на Бог, както и кръвта на Авел, убит от брат му Каин според Битие 4:10: „И Бог каза : *Какво си направил? Гласът на кръвта на брат ти вика от земята към мен.* ". Истинското състояние на мъртвите е разкрито в Ек.9:5-6-10. Освен Енох, Мойсей, Илия и светиите, които бяха възкресени по време на смъртта на Исус Христос, другите „вече не участват във всичко, което се прави под слънцето, защото мисленето им и паметта им изчезнаха “. „ В ада няма нито мъдрост, нито разбиране, нито знание. защото паметта им е забравена . Това са критериите , вдъхновени от Бог по отношение на смъртта . Фалшивите вярващи са жертви на фалшиви доктрини, наследени от езичеството на гръцкия философ Платон, чието мнение за смъртта няма място сред вярващите християни, верни на Бога на истината. Нека върнем на Платон това, което му принадлежи, и на Бог това, което му принадлежи: истината за всичко и нека бъдем логични, защото смъртта е абсолютната противоположност на живота, а не нова форма на съществуване.

Стих 11: „ На всеки от тях се даде бяла дреха; и им беше казано да останат в почивка още известно време, докато броят на техните съслужители и техните братя, които трябваше да бъдат убити като тях, се изпълни .

„ Бялата роба “ е символ на чистотата на мъчениците, които Исус за първи път носи в Откр.1:13. „ Бялата дреха “ е образът на вменената му справедливост по време на религиозно преследване. Времето на мъчениците продължава от времето на Исус до 1798 г. В края на този период, според Откр.11:7, „ *звярът, който се издига от бездната* “, символ на Френската революция и нейните ужаси атеисти от 1793 г. и 1794 г., ще сложи край на преследванията, организирани от монархията и католическото папство, сами определени като „ *звяр, който се издига от морето* “ в Ап.13:1. След революционното клане в християнския свят ще се установи религиозен мир. Отново четем: „ *И им беше казано да останат неподвижни още известно време, докато се изпълни броят на съслужителите им и братята им, които трябваше да бъдат умъртвени като тях.* “ Почивката на мъртвите в Христос ще продължи до последното му славно завръщане. Ако приемем, че посланието на този „ *пети печат* “ е адресирано до протестантите,

преследвани от католическата папска инквизиция от епохата „ *Тиатир* “, времето за убиване на избраните ще спре поради френското революционно действие, което скоро, между 1789 г. 1798 г., унищожавайки агресивната сила на коалицията на папството и френската монархия. Следователно „ *шестият печат* “, който ще се отвори, ще се отнася до този френски революционен режим, който Откр. 2:22 и 7:14 наричат „ *голяма скръб* “. В доктриналното несъвършенство, което го характеризира, протестантската вяра също ще бъде жертва на нетолерантността на атеистичния революционен режим. Именно чрез неговото действие ще се стигне до броя на умъртвените.

Стих 12: „ *Погледнах, когато отвори шестия печат; и стана голямо земетресение, слънцето стана черно като вретинце, цялата луна стана като кръв .*

„ *Земетресението* “, дадено като знак за времето на „ *6-ия печат* “, ни позволява да поставим действието в събота, 1 ноември ¹⁷⁵⁵г. около 10 часа сутринта. Неговият географски център беше силно католическият град Лисабон, в който имаше 120 католически църкви. Така Бог посочи целите на своя гняв, които това „ *земетресение* “ също пророкува в духовен образ. Пророкуваното действие ще се осъществи през 1789 г. с въстанието на френския народ срещу тяхната монархия; След като Бог осъди нея и нейния съюзник римокатолическо папство, и двете убити до смърт през 1793 и 1794 г.; дати на „*двата революционни терора*“. В Откр.11:13 френските революционни действия се сравняват със „ *земетресение* “. Чрез възможността за датиране на цитираните действия пророчеството става точно. „... *слънцето стана черно като чувал с конски косми* “, на 19 май 1780 г. и това явление, преживяно в Северна Америка, получи името „*тъмен ден*“. Беше ден без никаква слънчева светлина, който също пророкува действието, извършено от френския революционен атеизъм срещу светлината на писаното Божие слово, символизирано тук от „*слънцето* “; Светата Библия е изгорена в *auto-da-fé*. „ *Цялата луна стана като кръв* “, в края на този мрачен ден гъстите облаци разкриха луната в ярко червен цвят. Чрез този образ Бог потвърди съдбата, запазена за папско-кралския лагер на мрака, между 1793 и 1794 г. Тяхната кръв ще бъде обилно пролята от остроото острие на революционната гилотина.

Забележка: В Откр.8:12, като порази " *една трета от слънцето, една трета от луната и една трета от звездите* ", посланието на " *четвъртата тръба* " ще потвърди факта, че жертвите на революционерите ще бъдат истински избрани и паднали, отхвърлени от Бог в Исус Христос. Това също потвърждава значението на съобщението за „ *петия печат* “, което току-що видяхме. Именно чрез действието на атеизма ще бъдат извършени последните убийства на верните избрани.

Стих 13: „ *И небесните звезди паднаха на земята, както когато смоковница, разклатена от силен вятър, изхвърля зелените си смокини. »*

Това трето знамение на времето, този път небесно, беше буквално изпълнено на 13 ноември 1833 г., видимо от всички краища на Съединените щати между полунощ и 5 сутринта. Но подобно на предишния знак, той

предвещавахе духовно събитие от невъобразим мащаб. Кой би могъл да преброи броя на тези звезди, които са паднали във формата на чадър върху цялото небе от полунощ до 5 сутринта? Това е образът, който Бог ни дава за падението на протестантските вярващи през 1843 г., когато те станаха жертва на декрета на Дан.8:14, който влезе в сила. Между 1828 и 1873 г. действието на реката „Тигър“ (Дан.10:4), името на звяра-убиец на хора, е потвърдено в Дан.12:5 до 12. В този стих изображенията на „смокиново дърво“ вярност на Божия народ, с изключение на това, че тази вярност е поставена под въпрос от образа на „зелените смокини“, хвърлени на земята. По същия начин протестантската вяра беше приета от Бог с резерви и временни условия, но презрението към пророческите послания на Уилям Милър и отхвърлянето на възстановяването на съботата доведе до падането ѝ през 1843 г. Именно чрез този отказ „смокинята“ остана „зелено“, отказвайки да узрее чрез приемане на Божията светлина, то ще умре. Тя ще остане в този статут, отпаднала от Господната благодат до времето на нейното славно завръщане, през 2030 г. Но бъдете внимателни, чрез отказа си от последните светлини, от 1994 г. насам, официалният адвентизъм стана "той също", „зелена смокиня“, предназначена да умре два пъти.

Стих 14: „*Небето си отиде като свитък, навит; и всички планини и острови бяха преместени от местата си.*»

Това земетресение този път е всеобщо. В часа на своето славно появяване Бог ще разтърси земята и всичко, което съдържа в хората и животните. Това действие ще се случи по време на „седмата от седемте последни язви на Божия гняв“, според Откр.16:18. Това ще бъде за истински избраните часът на тяхното възкресение, „първият“, този на „блажените“, според Откр.20:6.

Стих 15: „*Земните царе, великите, военачалниците, богатите, силните, всички роби и свободните се скриха в пещерите и в скалите на планините.*»

Когато Създателят Бог се появи в цялата си слава и сила, никоя човешка сила не може да устои и никакво убежище не може да защити враговете му от праведния му гняв. Този стих го показва: Божията справедливост тероризира всички виновни категории човечество.

Стих 16: „*И казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Този, който седи на престола, и от гнева на Агнето;*»

Самото агне е това, което седи на божествения трон, но в този час вече не закланото агне се представя пред тях, а „Царят на царете и Господарят на господарите“, който идва, за да смаже своите врагове от последните дни.

Стих 17: „*Защото дойде великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?*»

Предизвикателството наистина е да „преживееш“, тоест да оцелееш след Божията съдебна намеса.

Тези, които могат да „оцелеят“ в този ужасен час, са онези, които щяха да умрат, в съответствие с плана на неделния указ, споменат в Откр.

13:15, според който спазващите божествената свята събота трябваше да бъдат унищожени на Земята. Ужасът на тези, които щели да ги убият, разкрит в предишния стих, е обяснен. И така тези, които ще успеят да оцелеят в деня на завръщането в славата на Исус Христос, ще бъдат темата на Откровение 7, в което Бог ще ни разкрие част от своя проект, който ги засяга.

Откровение 7: Адвентизъм от седмия ден **запечатан с Божия печат: съботата**

Стих 1: „ След това видях четири ангела, стоящи в четирите краища на земята; Те задържаха четирите земни ветрове, така че вятър не духаше нито върху земята, нито върху морето, нито върху някое дърво. »

Тези „ четирима ангела “ са небесните ангели на Бог, ангажирани с универсално действие, символизирано от „ четирите краища на земята “. „ Четирите вятъра “ символизират универсални войни, конфликти; по този начин те са „ сдържани “, възпрепятствани, блокирани, което води до универсален религиозен мир. Символът „ море “ на католицизма и символът „ земя “ на реформираната вяра са в мир един с друг. И този мир засяга и „ дървото “, образа на човека като индивид. Историята ни учи, че този мир е бил наложен от отслабването на папската власт, смазана от френския национален атеизъм между 1793 и 1799 г., датата, когато папа Пий VI умира, задържан в затвора на Цитаделата във Валанс-сюр-Рон, където съм роден и

пребивавам. Това действие се приписва на „ звяра, който излиза от бездната “ в Откр.11:7. Нарича се още „ 4-та тръба “ в Откр.8:12. След нея, във Франция, имперският режим на Наполеон I, ^{символизиран} от „ орел ” в Аро.8:13, ще запази властта си над католическата религия, реабилитирана от Конкордата.

Стих 2: „ И видях друг ангел да се издига към изгряващото слънце, държейки печата на живия Бог; той извика със силен глас към четирите ангела, на които беше дадено да навредят на земята и морето, и каза :

„ Изгряващото слънце “ се отнася за това, че Бог посещава своето земно стадо в Исус Христос в Лука 1:78. „ Печатът на живия Бог “ се появява в небесния лагер на Исус Христос. Със „ силен глас “, който потвърждава властта си, ангелът издава заповед на универсалните демонични ангелски сили, които са получили разрешение от Бог „ да вършат зло “, на „ земята “ и на „ морето “, на протестантите вяра и към римокатолическата вяра. Тези духовни тълкувания не възпрепятстват буквално приложение, което ще се отнася до „ земята, морето и дърветата “ на нашето творение; което би било трудно да се избегне с използването на ядрени оръжия по времето на „ шестата тръба “ от Откр.9:13 до 21.

Стих 3: „ Не правете зло на земята, нито на морето, нито на дърветата, докато не запечатаме челата на слугите на нашия Бог. »

Тази подробност ни позволява да поставим началото на действието на запечатването на избраните от пролетта на 1843 г. до есента на 1844 г. След 22 октомври 1844 г. първият адвентист, капитан Джоузеф Бейтс, беше запечатан чрез осиновяване, индивидуално, съботната почивка на седмия ден. Скоро той щеше да бъде имитиран, постепенно, от всичките му братя и сестри адвентисти в момента. Запечатването започва след 22 октомври 1844 г. и ще продължи за „ петте месеца “, пророкувани в Откр.9:5-10; „ пет месеца “ или 150 реални години в съответствие с кода на деня и годината от Езе.4:5-6. Тези 150 години са били пророкувани за религиозен мир. Установеният мир благоприятства прокламирането и всеобщото развитие на посланието на „адвентистите от седмия ден“, представено днес във всички западни страни и навсякъде, където е възможно. Адвентната мисия е универсална и като такава зависи изключително от Бог. Следователно то няма какво да получи от други християнски вероизповедания и трябва, за да бъде благословено, да разчита единствено на вдъхновението, дадено от Исус Христос, неговият небесен Началник на главите, който дава разбирането на четенето на „Светата Библия“; Библията, писменото слово на Бог, което представлява неговите „ двама свидетели “ в Откр.11:3. Започнало през 1844 г., времето на мир, гарантирано от Бог, ще приключи през есента на 1994 г., както ще покаже изследването на Откр.9.

Важна бележка относно „печата на Бог“: Съботата сама по себе си не е достатъчна, за да оправдае ролята си на „ печат на Бог “. Запечатването предполага, че е придружено от делата, подготвени от Исус за неговите светии: любовта към истината и **пророческата истина**, както и свидетелството за плода, представен в 1 Кор.13. Мнозина, които спазват съботата, без да отговарят на тези критерии, ще я изоставят, когато се появи

заплахата от смърт за нейното практикуване. Съботата не се наследява, Бог я дава на избрания, като знак, **че тя му принадлежи**. Според Езе.20:12-20: „ *И дадох им съботите Си като знак между Мене и тях, за да познаят, че Аз съм ГОСПОД, Който ги освещавам.../...Осветете съботите Ми, и те да бъдат знак между мене и теб, с който да се познае, че Аз съм Господ вашият Бог .* “. Без да противоречим на току-що казаното, а по-скоро за да го потвърдим, четем във 2 Тим.2:19: „ *Въпреки това здравата основа на Бога стои, с тези думи, които служат като неин **печат**: Господ познава онези, които принадлежат към него ; и: Който призовава името Господне, нека се отклони от беззаконието.* »

Стих 4: „ *И чух броя на онези, които бяха подпечатани, сто четиридесет и четири хиляди, от всичките племена на синовете на Израил:* “

Апостол Павел демонстрира в Рим.11 чрез изображение, че обърнатите езичници са присадени към корена на патриарха Авраам, за когото евреите твърдят, че са. Спасени чрез вяра, като него, тези обърнати езичници са духовно продължение на 12-те племена на Израел. Плътският Израел, чийто знак беше обрязването, падна, предаден на дявола, заради отказа си от Месията Исус. Християнската вяра, която падна в вероотстъпничество от 7 март 321 г., също е духовен Израел, който падна след тази дата. Тук Бог ни представя един автентичен духовен Израел, благословен от него от 1843 г. Той е този, който носи универсалната мисия на адвентизма от седмия ден. И вече цитираното число „ 144 000 “ заслужава обяснение. Не може да се приема буквално, тъй като сравнявайки потомството на Авраам с „ *звездите на небето* “, броят изглежда твърде малък. За Бога-Създател числата говорят толкова, колкото и буквите. Тогава трябва да разберем, че терминът „ *число* “ в този стих не трябва да се тълкува като числено количество, а като духовен код, който обозначава религиозно поведение, което Бог благославя и отделя (което той освещава). Така „ 144 000 ” се обяснява по следния начин: $144 = 12 \times 12$ и $12 = 7$, числото на Бог + 5, числото на човека = съюз между Бог и човека. Кубът на това число е символ на съвършенството и неговият квадрат, този на неговата повърхност. Тези пропорции ще бъдат тези на новия Ерусалим, описан в Откр.21:16 в духовен кодекс. Терминът „ *хиляда* “, който идва след това, символизира безбройно множество. Всъщност „ 144 000 “ означава множество съвършени изкупени мъже, които са сключили завет с Бог. Това споменаване на племената на Израел не трябва да ни изненадва, защото Бог не изостави своя проект въпреки последователните неуспехи на неговите съюзи с хората. Еврейският модел, представен след изхода от Египет, не се разпростира върху Христос без причина. И чрез неговата християнска истина и уважение към всичките му заповеди, включително тази за съботата в частност, и неговите възстановени морални, здравни и други наредби, Бог намира, във верния дисидентски адвентизъм от последните дни, моделът на Израел съответства на неговия идеален. Нека добавим, че в текста на 4-та ^{заповед} Бог казва за съботата на своите избраници: „ *Имате шест дни да свършите цялата си работа ... но 7-мият ^e денят на УаНWéН, вашия Бог*”.

Оказва се, че 6 24-часови дни се събират до 144 часа. Така можем да заключим, че 144 000 запечатани са верни спазващи тази божествена наредба. Животът им е изпъстрен от това уважение към шестте дни, разрешени за техните светски работи. Но на 7-ия ^{ден} те почитат осветения обект на почивка на тази заповед. Духовният характер на този „адвентен“ Израел ще бъде демонстриран в стихове от 5 до 8, които следват. Имената на цитираните еврейски патриарси не са тези, които са съставили плътския Израел. Тези, които Бог е избрал, са там само за да носят скрито послание в оправданието на техния произход. Както при имената на „седемте събрания“, тези на „дванадесетте племена“ носят двойно послание. Най-простият се разкрива от техния превод. Но най-богатият и най-сложен се основава на декларациите, направени от всяка майка, когато оправдава да даде име на детето си.

Стих 5: „от племето на Юда, дванадесет хиляди подпечатани; от Рувимовото племе - дванадесет хиляди; от Гадовото племе - дванадесет хиляди;»

За всяко име числото „дванадесет хиляди запечатани“ означава: множество мъже, съюзени с Бог, запечатани от съботата.

Юда : Хвала на YaHWéH; майчински думи от Битие 29:35: „Ще възхвалявам YaHWéH”.

Рубен : Вижте син; майчински думи от Битие 29:32: „YHWéH видя моето унижение”

Гад : Щастие; майчински думи от Битие 30:11: „Какво щастие!»

Стих 6: „от племето на Асир, дванадесет хиляди; от Нефталимовото племе - дванадесет хиляди; от Манасиевото племе - дванадесет хиляди;»

За всяко име числото „дванадесет хиляди запечатани“ означава: множество мъже, съюзени с Бог, запечатани от съботата.

Ашер : Щастлив; майчински думи от Битие 30:13: „Колко съм щастлив!»

Нефталим : Борба; майчински думи от Битие 30:8: „Аз се борих божествено срещу сестра си и победих.”

Манасия : Забравяне; бащини думи от Битие 41:51: „Бог ме накара да забравя всичките си скърби”.

Стих 7: „от Симеоновото племе дванадесет хиляди; от Левиевото племе - дванадесет хиляди; от Исахаровото племе - дванадесет хиляди;»
За всяко име числото „дванадесет хиляди запечатани“ означава: множество мъже, съюзени с Бог, запечатани от съботата.

Симеон : Чуйте; майчински думи от Битие 29:33: „ЯХВЕХ чу, че не съм обичан”.

Леви : Приложено; майчински думи от Битие 29:34: „За това време съпругът ми ще се привърже към мен.”

Исахар : Заплата; майчински думи от Битие 30:18: „Бог ми даде заплатата”.

Стих 8: „ от племето на Завулон, дванадесет хиляди; от Йосифовото племе - дванадесет хиляди; от Вениаминовото племе, дванадесет хиляди подпечатани. »

За всяко име числото „ дванадесет хиляди запечатани “ означава: множество мъже, съюзени с Бог, запечатани от съботата.

Завулон : Жилище: майчините думи на Битие 30:20: „ Този път съпругът ми ще живее с мен “.

Йосиф : Той премахва (или добавя): майчински думи от Битие 30:23-24: „ Бог премахна укора ми... / (... нека *YaHWéH* добави още един син към мен) “

Бенджамин : Син на дясната страна: майчини и бащини думи от Битие 35:18: „ И тъй като тя беше на път да издъхне, защото умираше, тя го нарече Бен-они (Син на моята скръб), но баща му го нарече Вениамин (Син на Десницата).

Тези 12 имена и думи по майчина и бащина линия изразяват преживяното от последното събрание на адвентистите, избрани от Бог; „ невестата се подготви ” за своя Младоженец Христос в Откр.19:7. Под представеното последно име, това на „ Вениамин “, Бог пророкува окончателното положение на своя Избран, заплашен със смърт от непокорни мъже. Промяната на името, наложена от бащата, Израел, пророкува Божията намеса в полза на неговите избраници. Неговото славно завръщане обръща ситуацията. Тези, които щяха да умрат, са прославени и отнесени на небето, където се присъединяват към Исус Христос, всемогъщият и славен Бог-Създател. Изразът „Синове на правото“ придобива пълното си пророческо значение: правото беше избраният или последният духовен Израел и неговите синове, изкупените избрани, които го съставляват. Също така, това са овцете, поставени от дясната страна на Господ (Мат.25:33).

Стих 9: „ След това погледнах, и ето, имаше голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и племе, народ и език. Те стояха пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи и с палмови клонки в ръцете си. »

Това „ голямо множество, което никой не можеше да преброи “ потвърждава духовно кодираната символична природа на „ числата “ „144 000“ и „12 000“, цитирани в предишните стихове. Освен това се прави намек за потомството на Авраам чрез израза: „ никой не можеше да ги изброи “; що се отнася до „ звездите на небето “, които Бог му показва, казвайки: „ такива ще бъдат твоите потомци “. Техният произход е многоброен, от всяка нация, всяко племе, всеки народ и всеки език, и от всяка епоха. Въпреки това, темата на тази глава е насочена особено към най-новото адвентно послание за дадена от Бог универсалност. Те носят " бели дрехи ", защото са били готови да умрат като мъченици, осъдени на смърт чрез указ, издаден от последните бунтовници според Откр.13:15. „ Дланите “, държани в ръцете им, символизират победата им срещу лагера на грешниците.

Стих 10: „ И те извикаха със силен глас, казвайки: Спасението принадлежи на нашия Бог, който седи на престола, и на Агнето. »

Действието предизвиква контекста на завръщането в слава на Исус Христос, успоредно с описанието на реакциите на бунтовническият лагер, описани в Откр.6:15-16. Тук забележките на спасените избраници са абсолютно противоположни на тези на бунтовниците. Без да ги плаши, завръщането на Христос ги радва, успокоява ги и ги спасява. Въпросът, зададен от бунтовниците " *Кой може да оцелее?*" » получава своя отговор тук: адвентистите, които останаха верни на мисията, която Бог им повери до края на света с риск за живота си, ако се наложи. Тази вярност се основава на тяхната привързаност към зачитането на святата събота, осветена от Бог от основаването на света, и тяхната любов, проявена към Неговото пророческо слово. Това е още повече, че сега те знаят, че съботата пророкува голямата почивка на седмото хилядолетие, в която, победоносни след Исус Христос, те ще могат да влязат, като получат вечния живот, обещан в негово име.

Стих 11: „ *И всичките ангели застанаха около престола и старейшините и четирите живи същества; и те се поклониха на лицата си пред престола, пред Бога ,*

Сцената, която ни е представена, напомня за влизането във великата небесна почивка на Бог. Намираме изображения от глави 4 и 5, които се занимават с тази тема.

Стих 12: „ *казвайки: Амин! Хвала, слава, мъдрост, благодарност, чест, сила и могъщество да бъдат на нашия Бог завинаги. Амин!* »

Щастливи от този красив край на опита на земното спасение, ангелите изразяват своята радост и своята благодарност към Бога на доброто, който е нашият Създател, техен, наш, този, който пое инициативата в изкуплението на греховете на избраните земни , идващ да се въплъти в слабостта на човешката плът, за да претърпи жестока смърт, изисквана от неговата справедливост. Тези множество невидими очи проследиха всяка фаза от този план на спасение и се възхитиха на възвишената демонстрация на Божията любов. Първата дума, която казват е " *Амин!*" В истината! Вярно е ! Защото Бог е Богът на истината, Истинският. Втората дума е „ *на възхвала* ” това беше и първото име на 12-те племена: „ *Юда* ” = Хвала. Третата дума е „ *the слава* " и Бог с право е загрижен за своята слава, защото той ще я припомни в Ап.14:7, за да я изиска, в титлата на уникален Бог-създател, от онези, които претендират за неговото спасение от 1843 г. насам. Четвъртата дума е „ *мъдрост* " . Проучването на този документ има за цел той да бъде открит от всички негови избрани служители. Тази божествена мъдрост е извън нашето въображение. Изтънченост, игри на ума, всичко е там в божествен формат. Пети идва „ *благодарността* “. Това е религиозната форма на благодарност, която се осъществява в *свети думи и дела*. На шесто място идва „ *честта* “. *Това е, с което бунтовниците най-много разочароваха Бог*. Те се отнесоха към него с презрение, като оспориха разкритата му воля. Напротив, избраниците му отдадоха, доколкото им беше възможността, честта, която му се полага законно. В седмия и осмия идват „ *власт и сила* “. Тези две обвързващи неща бяха необходими, за да свалят тираните на земята, да смажат арогантните бунтовници, докато те все още управляваха

земята. Без тази *власт* и *сила*, последните избрани щяха да умрат като много други мъченици през християнската ера.

Стих 13: „ *И един от старейшините в отговор ми каза: Тези, които са облечени в бели дрехи, кои са и откъде са дошли?* »

Зададеният въпрос има за цел да ни разкрие особеността на символа на „ *белите дрехи* “ във връзка с „ *белите* “ дрехи от Откр.3:4 и „ *финия висон* “, който обозначава в Откр.19:8 „ *праведните дела на светиите* ” на „ *подготвената невеста* ” за последното време да бъде, верен адвентизъм за последното време, готов за своето грабване към небето.

Стих 14: „ *Казах му: Господарю мой, ти го знаеш. И той ми каза: Това са тези, които идват от голямата скръб; те са изпратили дрехите си и са ги избелили в кръвта на агнето.* »

„ *Белите дрехи* “, носени от определени старци, Жан всъщност може да се надява на отговор от един от тях. И идва очакваният отговор: „ *Те са тези, които идват от голямото бедствие* “, тоест избраните, жертвите и мъчениците на религиозните войни и атеизма, както ни се разкрива от „ *5-ия печат* “, в Откр.6:9 до 11: „ *На всеки от тях се даде бяла дреха; и им беше казано да останат в почивка още известно време, докато броят на техните съслужители и техните братя, които трябваше да бъдат убити като тях, се изпълни.* » В Откр.2:22 „ *голямата скръб* “ обозначава клането на френския атеистичен революционен режим, извършено между 1793 и 1794 г. В потвърждение, в Откр.11:13, четем: „... *седем хиляди мъже бяха убити в това земетресение* ”; „ *Седем* “ за религиозни и „ *хиляда* “ за множество. Френската революция е като земетресение, което също убива служители на Бог. Но тази „ *голяма скръб* “ беше само първата форма на това постижение. Втората му форма ще бъде постигната от „ *6-та тръба* “ от Откр.9, тънкоост на редакцията в Откр.11 ще разкрие този факт. Множество неверни християни ще бъдат убити по време на Третата световна война, която „ *6-та тръба* ” символизира и потвърждава. Но от 1843 г. Бог избира избраните, които освещава, а последните, които отделя, са твърде ценни в неговите очи, за да бъдат унищожени. Той ги подготвя за последното свидетелство от историята на земното спасение; свидетелство за вяръност, което те ще му дадат, като останат верни на неговия седми ден събота, дори когато са заплашени със смърт от бунтовническия лагер. Този последен тест на Божия план е разкрит в посланието, предадено на „ *Филадельфия* “ в Откр.3:10 и в Откр.13:15 (указ за смъртта). За Бог намерението си струва действието и доколкото, подложени на изпитание, те приемат риска от смърт, те биват приравнени от него към групата на мъчениците и по този начин им се приписват „ *бялата роба* “ на истинските мъченици . Те ще избегнат смъртта само благодарение на спасителната намеса на Исус Христос. В това последно изпитание, след втората „ *голяма скръб* “, чрез свидетелството за тяхната вяръност, те на свой ред ще „ *изпрат дрехите си и ще ги избелят в кръвта на агнето* “, оставайки верни до края. смърт, с която те ще бъдат заплашени. В края на този последен тест на вярърата броят на онези, които по този начин трябваше да умрат като мъченици, ще бъде пълен и смъртната „ *почивка* “ на *светиите мъченици*

от „ *петия печат* “ ще завърши с тяхното възкресение. От 1843 г. и особено от 1994 г. насам, делото на освещението, предприето от Бог, го прави безполезно, смъртта на истинските избрани, които останаха живи и верни до часа на неговото завръщане и края на времето на благодатта, което го предхожда, го прави още по-голямо безполезен.

Стих 15: „ *По тази причина те са пред престола на Бога и Му служат ден и нощ в Неговия храм. Който седи на престола, ще разпъне шатрата си над тях; »*

Разбираме, че за Бог този тип избрани представляват особено висок елит. Той ще му окаже специални почести. В този стих Духът използва две времена на спрежение, настояще и бъдеще. Глаголите, спрегнати в сегашно време „ *те са* “ и „ *му служат* “ разкриват непрекъснатостта на тяхното поведение в тяхното тяло от плът, което е храмът на Бог, който обитава в тях. И това действие ще продължи в небето след тяхното грабване от Исус Христос. В бъдещото време Бог дава своя отговор на тяхната вяност: „ *Този, който е на престола, ще разпъне шатрата си над тях* “ за вечността.

Стих 16: „ *Няма да огладнеят вече, нито да ожаднеят вече, нито слънце ще ги порази, нито някаква жега.* »

Тези думи означават за избраните адвентисти от края, че са били „ *гладни* “, тъй като са били лишени от храна и „ *жадни* “, защото са били лишени от вода от своите мъчители и техните тъмничари. „ *Огънят на слънцето* “, чиято „ *горещина* “ се засилва в четвъртата от последните седем язви на Бог, ще ги е изгорил и ще ги е накарал да страдат. Но също и от огъня на кладите на папската инквизиция, другия вид „ *топлина* “, мъчениците от „ *петия печат* “ са били изгорени или измъчвани. Думата „ *топлина* “ също се отнася до огъня от конвенционални и атомни оръжия, използвани в контекста на *шестата тръба*. Оцелелите от този последен конфликт ще са минали през огъня. Тези неща никога няма да се повторят във вечния живот, в който ще влязат само избраните.

Стих 17: „ *Защото Агнето, което е сред престола, ще ги храни и ще ги води при изворите на водите на живота, и Бог ще избърше всяка сълза от очите им.* »

„ *Агнето* “ всъщност е и Добрият пастир, който ще пасе своите любими овце. Неговата божественост тук отново се потвърждава от позицията му „ *в средата на трона* “. Неговата божествена сила води неговите избраници „ *до изворите на водите на живота* “, символичен образ на вечния живот. И визирайки последния контекст, в който при завръщането си последните му избраници ще бъдат просълзени, той ще „ *избърше всяка сълза от очите им* “. Но сълзите също са били част от всички негови избраници, малтретирани и преследвани през цялата история на християнската ера, често до последния им дъх.

Забележка: Въпреки подвеждащите изяви, наблюдавани в нашето време 2020 г., в което истинската вяра изглежда е изчезнала, Бог пророкува обръщането и спасението на „множества“, идващи от всички расови, етнически и езикови произходи на земята. Истинска привилегия е, че той дава на избраните от него служители да знаят, че според Откр. 9:5-10

времето на разбирателство и всеобщ религиозен мир е било програмирано от него само за „150“ години (или *пет* пророчески месеци) между 1844 и 1994 г. Този отличителен критерий за истинските избрани е цитиран от Духа в неговото послание от Откр.17:8: „ *Звярът, който видя, беше и го няма вече. Тя трябва да се изкачи от бездната и да отиде към гибелта. И онези, които живеят на земята, **чиито имена не са записани в книгата на живота от основаването на света, ще се учудят** , когато видят звяра , защото беше и вече го няма, и че ще се появи отново. » **Истински избраните няма да бъдат изненадани** , когато видят, че нещата, които Бог им е обявил чрез Своето пророческо слово, се осъществяват.*

Откровение 8: Първите четири тръби Първите четири Божии наказания

Стих 1: „ *Когато отвори седмия печат, настана тишина в небето за около половин час.* »

Отварянето на „ *седмия печат* ” е изключително важно, защото позволява пълното отваряне на книгата Откровение „ *запечатано със седем печата* ” според Откр.5:1. Тишината, която бележи това начало, придава на действието изключителна тържественост. Има две основания. Първата е идеята за прекъсването на връзката между небето и земята, причинена от изоставянето на съботата на 7 март 321 г. Втората се обяснява по следния начин: чрез вяра аз идентифицирам този „седми печат“ с „ *печат на живия Бог* ” от глава 7, която обозначава, според мен, святата събота, осветена от Бог от основаването на света. Той припомни важността му, като го направи предмет на четвъртата от своите десет заповеди. И там открих доказателства, които разкриват изключителното му значение за Бог, нашия възвишен Създател. Но още в разказа на Битие забелязах, че седмият ден е представен отделно в глава 2. Първите шест дни са разгледани в глава 1. Освен това седмият ден не е затворен, както предишните, с формулата „ *имаше вечер и сутрин* ”. Тази особеност е оправдана от неговата пророческа роля в седмото хилядолетие на Божия спасителен проект. Поставено под знака на вечността на избраните, изкупени чрез кръвта на Исус Христос, седмото хилядолетие само по себе си е като ден без край. В потвърждение на тези неща, в представянето си в еврейската Библия, Тората, текстът на четвъртата заповед е отделен от останалите и предшестван от знак, който изисква време на почтително мълчание. Този знак е буквата „*Рé*“ от иврит и по този начин изолиран, отбелязвайки прекъсване в текста, той приема името „*rétuhot*“. Следователно съботната почивка на седмия ден има всички основания да бъде отбелязана от Бог по определен начин. От пролетта на 1843 г. той е причинил загубата на традиционната протестантска вяра, наследник на католическата „неделя“. И след същото изпитание, но през есента на 1844 г., това отново се превърна в знака за принадлежност към Бог, който Езе.20:12-20 му дава: „*Аз им дадох и моите съботи като знак между мен и тях, за това те могат да знаят, че Аз съм ЯаНWéН, който ги осветява.../...Осветете Моите съботи и те могат да бъдат знак между мен и вас, чрез който да се знае, че Аз съм ЯаНWéН, вашият Бог.* » Само

чрез него избраният може да влезе в тайната на Бога и да открие точната програма на разкрития му проект.

Въпреки това, в глава 8, Бог предизвиква поредица от проклетие. Което ме кара да погледна истината за съботата от гледна точка на проклетията, които нейното изоставяне от християните след 7 март 321 г. е породило във вериги през християнската ера. Това е и това, което идващият стих ще потвърди, като свърже темата за съботата със „седемте тръби“, символи на „седемте божествени наказания“, които ще ударят християнската изневяра на 7 март 321 г.

Стих 2: „И видях седемте ангела, стоящи пред Бога, и седем тръби им бяха дадени.“

Първата от привилегиите, получени чрез освещаването на седмия ден събота, самият осветен от Бог, е да разберем значението, което той придава на темата за „седемте тръби“. По формата на подхода, даден към нея, тази тема напълно отваря интелигентността на избрания. Защото предоставя доказателство за обвинението в „грех“, цитирано в Дан.8:12 срещу християнското събрание, от Бог. Наистина, тези „седем наказания“ не биха били наложени от Бог, ако този грех не съществуваше. Освен това, в светлината на Левит 26, тези наказания са оправдани от омразата към неговите заповеди. В стария завет Бог вече беше възприел същия принцип, за да накаже беззаконието на неверния и покварен плътски Израел. Бог-създател и законодател, който не се променя, ни дава красиво доказателство за това. И двата завета са предмет на едни и същи изисквания за подчинение и вяност.

Достъпът до темата за „тръбите“ ще позволи да се демонстрират последователните осъждания на всички християнски религии: католици, православни, протестанти от 1843 г., но също така и адвентистите от 1994 г. Той също така разкрива универсалното наказание на „шестата тръба“, която ще да ги ударят заедно преди края на изпитателния срок. Така можем да измерим важността му. „Седмата тръба“, свързана със завръщането на Христос, прякото действие на Бог, ще бъде разгледана отделно, подобно на съботата, в глава 11, след което ще бъде широко развита в глави 18 и 19.

През последните 17 века от 321, или по-точно 1709 години, 1522 години са белязани от проклетията, причинени от нарушаването на съботата до нейното възстановяване, предвидено за 1843 г. в указа на Дан.8:14. И от тази дата на своето възстановяване до завръщането на Исус Христос през 2030 г., съботата предлагаше своята благословия само за 187 години. Следователно съботата за по-дълго време е носила вреда на неверните мъже, отколкото полза на верните избрани. Проклетието побеждава и следователно тази тема има своето място в тази глава 8, която представя божествените проклетия.

Стих 3: „И друг ангел дойде и застана на олтара със златна кадилница; и му дадох много тамян, за да го принесе с молитвите на всички светии на златния олтар, който е пред престола.“

В Даниил 8:13, след цитиране на „опустошителния грех“, светиите от видението споменават „вечното“, което се отнася до „непредаденото“

небесно „свещенство“ на Исус Христос, според Евр.7:23. На земята от 538 г. папският режим го е отнел според Дан.8:11. През 1843 г. помириенето с Исус Христос изисква неговото възстановяване. Това е целта на темата, която разглеждаме в този стих 3, който отваря небето и ни показва Исус Христос в неговата символична роля на небесен първосвещеник, ходатай за греховете на своите избрани и само за тях. Имайте предвид, че на земята, между 538 и 1843 г., тази сцена и тази роля са пародирани и узурпирани от дейността на римокатолическите папи, които се сменят един друг с течение на времето, непрекъснато разочаровайки Бог от неговото законно върховно суверенно право.

Тъй като е представена в тази глава 8 и тъй като тя престана едновременно с изоставянето на съботата, тази тема за застъпничеството на Исус Христос също ни е представена под аспекта на проклятието на прекратяването на това застъпничество за християните множество жертви в безсъзнание на езическия римски „ден на слънцето“; това, дори и особено, след измамната и съблазнителна промяна на името: „Неделя“: Господен ден. Да, но от кой господар? Уви! Този отдолу.

Стих 4: „*Димът от тамян се издигна с молитвите на светиите от ръката на ангела пред Бога.*»

„*Благовонията*“, които придружават „*молитвите на светиите*“, символизират приятната миризма на жертвата на Исус Христос. Това е Неговата демонстрация на любов и вяност, която прави молитвите на Неговите избрани приемливи за Неговия божествен съд. Трябва да отбележим в този стих важността на свързането на думите „*дим*“ и „*молитви на светиите*“. Тази подробност ще бъде използвана в Откр.9:2 за обозначаване на молитвите на фалшивите протестантски християни, тъй като новата ситуация, установена през 1843 г.

Това, което Бог напомня в този стих, е ситуацията, която преобладаваше между апостолското време и проклетата дата 7 март 321 г. Преди изоставянето на съботата, Исус получи молитвите на избраните и се застъпи в свое име за тях. Това е образ на обучение, който означава, че вертикалната връзка между Бог и неговите избрани се поддържа. Ще бъде така, докато те свидетелстват за вяност към неговата личност и неговото учение за истината, до 321 г. През 1843 г. свещеничеството на Исус ще възобнови цялата си благословена дейност в полза на избраните адвентни светии. Въпреки това, между 321 и 1843 г., реформатори се възползват от неговото помилване, като тези от епохата на *Тиатур*.

Стих 5: „*И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и я хвърли на земята. И станаха гласове, и гръм, и светкавица, и земетресение.*»

Описаното действие е с видимо насилие. Това е на Исус Христос в края на неговото ходатайствено служение, когато идва времето за края на времето на благодатта. Ролята на „*олтара*“ приключва и „*огънят*“, образът на изкупителната смърт на Исус Христос, е „*хвърлен на земята*“, изисквайки наказание от онези, които са го подценили, а за някои и презрели. Краят на света, белязан от директната намеса на Бог, е извикан тук

чрез ключовата формула, разкрита в Откр.4:5 и Изх.19:16. Прегледът на християнската ера завършва с това „адвентно“ идване на Исус Христос.

Както при съботата, темата за небесното ходатайство на Исус Христос е представена под аспекта на проклятието на неговата присъда между 321 и 1843 г. Светиите, които поставят под съмнение Духа за него, в Дан.8:13, са имали основателни причини за искат да знаят времето, когато „вечното“ свещеничество ще бъде поето от Исус Христос.

Забележка : Без да се поставя под въпрос предишното тълкуване, има смисъл от второ обяснение. В тази втора интерпретация краят на темата за ходатайството на Исус Христос може да бъде свързан с датата 7 март 321 г., моментът, когато изоставянето на съботата от християните кара Бог да влезе в гняв, който ще бъде изкупен от западните Християнството, посредством „седемте тръби“, които идват от стих 6, който следва. Това двойно обяснение е още по-оправдано, тъй като изоставянето на съботата има последствия до края на света, през 2030 г., годината, в която чрез своето славно видимо завръщане Исус Христос ще премахне завинаги от римския папски режим и неговия последен американски Протестантска подкрепа, фалшивото им твърдение, че му служат и го представляват. След това Исус ще възобнови титлата си на „Глава“ на Църквата, узурпирана от папството. Наистина, за разлика от верните избрани, падналите неверни християни ще пренебрегнат постановлението на Дан.8:14 и неговите последствия до края на света; което оправдава техния ужас, когато Исус се завръща според учението на Откр.6:15-16. Преди 2030 г. първите шест „тръби“ ще бъдат изпълнени между 321 и 2029 г. Чрез „шестата тръба“, последното предупредително наказание преди окончателното унищожение, Бог наказва много сурово непокорните християни. След това шесто наказание той ще организира условията за последното универсално изпитание на вярата и в този контекст разкритата светлина ще бъде провъзгласена и позната на всички оцелели. Пред лицето на демонстрираната истина избраните и падналите тогава, по своя свободен избор, ще напреднат пред лицето на заплахата от смърт към крайната си съдба, която ще бъде: вечен живот за избраните, окончателна и абсолютна смърт за падналите..

Стих 6: „И седемте ангела, които държаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят.“»

От този стих Духът ни предлага нов преглед на християнската ера, вземайки за своя тема „седемте тръби“, тоест „седем последователни наказания“, разпределени през цялата християнска ера от 7 март 321 г., годината, в която „грехът“ е официално и **гражданско** установено. Спомням си, че в пролога на Откровение 1, самият „глас“ на Христос вече е сравнен със звука на „тръба“. Този инструмент, използван за предупреждение на хората в Израел, носи в себе си пълното значение на откровението за Апокалипсиса. Предупреждението предупреждава за капани, поставени от врага.

Стих 7: „Първият звън. И имаше град и огън, смесени с кръв, които бяха хвърлени на земята; и една трета част от земята изгоря, и една трета част от дърветата изгоряха, и всяка зелена трева изгоря.“»

Първо наказание : извършено е между 321 и 538 г., чрез различни нашествия на Римската империя от така наречените „варварски“ народи. Особено си спомням хората на „хуните“, чийто водач Атила каза, че той с право е „бичът на Бога“. Бич, който подпали част от Европа; северна Галия, северна Италия и Панония (Хърватска и западна Унгария). Неговият девиз беше, О, колко известен! „Където мине конят ми, тревата не израства отново.“ Неговите действия са съвършено обобщени в този стих 7; нищо не липсва, всичко е там. „Градушка“ е символ на опустошаването на посевите, а „огънят“ е символ на унищожаването на консумативни материали. И разбира се, „кръвта, пролята на земята“ е символ на насилствено убити човешки животи. Глаголът „хвърлям“ показва гнева на създателя, законодателя и спасителя Бог, който вдъхновява и насочва действието след „хвърлянето на огън от олтара“ в стих 5.

В същото време в Лев.26:14 до 17 четем: „*Но ако не ме послушате и не изпълните всички тези заповеди, ако презрете повеленията Ми и ако душата ви се гнуси от съдбите Ми, ако не изпълняваши всичките ми заповеди и не нарушаваш завета ми, тогава това ще направя с теб. Ще изпратя върху вас ужас, изтощение и треска, които ще накарат очите ви да изнеможат и душата ви да страда; и напразно ще сеете семената си; враговете ви ще ги погълнат. Ще обърна лицето Си против тебе и ще бъдеш победен пред враговете си; онези, които те мразят, ще владеят над теб и ти ще бягаши, без да те преследват.*»

Стих 8: „*Вторият звън. И нещо като голяма горяща в огън планина беше хвърлено в морето; и една трета от морето стана кръв,*

Второ наказание : Ключът към тези изображения е в Йер.51:24-25: „*Ще отплатя на Вавилон и на всички жители на Халдея за цялото зло, което причиниха на Сион пред очите ви, казва Яхвех. Ето, аз съм против теб, планино на погибелта, казва ГОСПОД, ти, който унищожих цялата земя! Ще простра ръката Си върху теб, ще те търкулна от скалите и ще те направя огнена планина.*» Именно в този стих 8 Духът напомня за римския папски режим под неговото символично име „Вавилон“, което ще се появи под формата „Вавилон велико“ в Откр.14:8, 17:5 и 18:2. „Огънят“ се придържа към нейната личност, предизвиквайки колкото това, което ще я погълне при завръщането на Христос и последния съд, толкова и това, което тя използва, за да разпали с омраза онези, които я одобряват и подкрепят: европейските монарси и техните католически народи .. Тук, както и в Данаил, " морето " представлява човечеството, загрижено за пророческото покритие; човечеството на анонимни народи, които по същество остават езичници въпреки очевидното християнство. Първата последица от установяването на папския режим през 538 г. е да се атакуват хора, за да се обърнат с въоръжена военна сила. Думата „планина“ обозначава мощна географска трудност. Той е този, който е подходящ за определяне на папския режим, който, враг на Бога, въпреки това е възбуден от неговата божествена воля; това, за да се втвърди религиозният живот на неверните християни, което води до преследване, страдание и смърт сред тях и извън хора от различни религии. Задължителната религия е новост

поради нарушаването на святата Божия събота. На него дължим безползните кланета на насилственото покръстване, извършено от Карл Велики, и заповедите на кръстоносните походи, насочени срещу мюсюлманските народи, започнати от папа Урбан II; всички неща, пророкувани в тази „*втора тръба*“.

Стих 9: „*И една трета от създанията, които бяха в морето, които имаха живот, умряха и една трета от корабите загинаха.*“

Последствията са универсални и ще продължат до края на света. Думите „*море*“ и „*кораби*“ ще намерят своето значение в сблъсъците с мюсюлманите от Средиземно море, но също и с африканските и южноамериканските народи, където наложената завоевателна католическа вяра ще доведе до ужасни кланета на местното население.

В същото време четем в Лев.26:18 до 20: „*Ако въпреки това не ме послушаш, ще те накажа седем пъти повече за греховете ти. Ще строша гордостта на силата ви, **ще направя небето ви като желязо и земята ви като бронз.** Силата ви ще се изтощи напразно, земята ви няма да даде плода си **и дърветата на земята няма да дадат плода си.**»* В този стих Бог обявява религиозно втвърдяване, което в християнската ера е постигнато чрез преминаването на Рим от езичество към папство. Нека отбележим интереса, че по повод на тази промяна римското господство изостави "Капитолия", за да инсталира папството в Латеранския дворец, разположен точно на "Caelius", тоест на небето. Суровият папски режим потвърждава пророкуваното религиозно закоравяване. Плодът на християнската вяра е променен. Нежността на Христос е заменена от агресия и жестокост; и верността към истината се трансформира в невярност и ревност към религиозната лъжа.

Стих 10: „*Третият звънна. И падна от небето голяма звезда, горяща като факла; и падна върху една трета от реките и върху водните извори.*»

Трето наказание : Генерираното зло се засилва и достига своя връх към края на Средновековието. Напредъкът в механичния печат благоприятства издаването на Светата Библия. Четейки го, избраните длъжностни лица откриват истините, които учи. Така тя оправдава ролята на „*двамата свидетели*“, които Бог й дава в Откр. 11:3: „*Ще дам на двамата си свидетели силата да пророкуват, облечени във вретище, за хиляда двеста и шестдесет дни.*» Предпочитайки собствените си религиозни догми, католическата вяра разчита само на Библията, за да оправдае имената на светците, които кара поданиците си да обожават. Защото притежанието на Библия се осъжда от нея и излага притежателя на мъчения и смърт. Това е откритието на библейската истина, което оправдава образа, даден в този стих: „*И падна от небето голяма звезда, която горяше като факла.*“ Огънят все още се придържа към образа на Рим, символизиран този път от „*голяма огнена звезда*“ като „*голямата горяща планина*“. Думата „*звезда*“ разкрива претенциите си да „*осветява земята*“ религиозно според Битие 1:15; и това в името на Исус Христос, за когото тя твърди, че е образът на истинския „*факел*“, светлоносец, с който той е сравнен в Ап.21:23. Тя все

още е „ велика “, както когато започна, но нейният преследващ огън се е усилил, преминавайки от „ горящо “ състояние към „ изгарящо “. Обяснението е просто, заклеено от Библията, гневът ѝ е толкова по-голям, колкото е принудена открито да се противопостави на богоизбраните. Кое според Откр.12:15-16 го принуждава да премине от стратегията на хитрата и измамна „ змия “ към тази на открито преследващия „ змей “. Неговите противници са не само мирните и послушни избрани от Бога, но и преди всичко пред него стои фалшив протестантизъм, повече политически, отколкото религиозен, защото пренебрегва заповедите, дадени от Исус Христос, и взема оръжие, той убива и кланета, колкото католическия лагер. „ Третата от реките “, тоест част от населението на християнска Европа, претърпя католическа агресия, както и „ изворите на водите “. Моделът на тези водни извори е самият Бог според Йер.2:13: „ Защото народът ми извърши двоен грях: изоставиха Мене, който съм извор на жива вода, за да копаят за себе си щерни, пукнати щерни, които не задържат вода. » В множествено число, в този стих, Духът обозначава с „ изворите на водите ” избраните, образувани по Божия образ. Йоан 7:38 потвърждава, казвайки: „ Който вярва в мен, реки от жива вода ще потекат от него, както казва Писанието. “ » Този израз също така сочи към практиката на кръщение на деца, които от раждането си, без да бъдат консултирани, получават религиозен етикет, който ще ги направи субекти на неизбрана религиозна кауза. Докато пораснат, те един ден ще вземат оръжия и ще убиват противници, защото религиозният им етикет го изисква от тях. Библията осъжда този принцип, защото казва: „ Всеки, който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден (Марк 16:16).“

Стих 11: „ Името на тази звезда е Пелин; и третата част от водите се превърнаха в пелин, и много хора умряха от водите, защото бяха станали горчиви. »

В противовес на чистата и утоляваща жаждата вода, която обозначава Библията, писаното Божие слово, католическото учение се сравнява с „ пелин “, горчива, токсична и дори смъртоносна напитка; това е оправдано, тъй като крайният резултат от това учение ще бъде огънят на „ втората смърт на последния съд “. Една част, „ една трета “ от хората, се трансформира от полученото католическо или фалшиво протестантско учение. „ Водите “ са едновременно хора и библейско учение. През 16-ти^{век} въоръжени протестантски групи злоупотребяват с Библията и нейното учение и в образа на този стих мъжете са убити от мъже и от фалшиви религиозни учения. Това е така, защото хората и религиозните учения са станали горчиви. Като заявява, че „ водите са станали горчиви “, Бог дава отговор на обвинение в „ подозрение за ревност “, което остава неразрешено от Откр.6:6 в 3-тия печат . Той потвърждава, по времето, когато неговото писмено слово идва да направи това, обвинението в прелюбодеяние, което повдига срещу Събранието от 7 март 321 г., което предхожда времето на официалното прелюбодеяние, религиозно наречено Пергам в Ап. 2:12 за 538 г.

В същото време четем в Лев.26:21-22: „ Ако ми се противиш и не ме послушаш, ще те бия седем пъти повече според греховете ти. Ще изпратя срещу вас полските зверове, които ще ограбят децата ви, които ще унищожат добитъка ви и ще ви намалят; и твоите пътища ще опустеят. » Паралелното изучаване на Лев.26 и 3-та тръба от Откровение разкрива присъдата, която Бог извършва в началото на времето на Реформацията. Нейните истински избраници остават мирни и примирени, приемайки смъртта или пленничеството като истински мъченици. Но освен техния възвишен пример, той вижда само жестоки „ зверове “, които се изправят един срещу друг, най-често от лична гордост, и които убиват хората със свирепостта на месоядни диви животни. Тази идея ще се оформи в Откр.13:1 и 11. Това е кулминацията на времето, когато, в нормата на **скръбта**, Избраният е отведен „ в пустинята “ (= изпитание) в Откр.12:6 - 14 с писмените библейски „ двама свидетели “ на Бог от Откр.11:3. Нетолерантното управление на папството, пророкувано за 1260 години, ще приключи.

Стих 12: „ Четвъртият звън. И една трета от слънцето беше поразена, една трета от луната и една трета от звездите, така че една трета потъмня и денят загуби една трета от светлината си, както и нощта. »

Четвърто наказание : Духът тук изобразява „ голямата скръб “, обявена в Откр.2:22. В символи ни разкрива своите ефекти: отчасти е ударено „ слънцето “, символ на Божията светлина. Също така, отчасти, " луната ", символ на религиозния лагер на тъмнината, който засяга през 1793 г. лицемерните католици и протестанти, също беше ударен. Под символа „ звезди ” поотделно са отбелязани и част от християните, призвани да просвещават земята . Кой тогава може да освети истинската и фалшивата християнска религиозна светлина? Отговор: идеологията на атеизма се счита за великата светлина на времето. Светлината му затъмнява всички останали. Писатели, които пишат книги по тази тема, са високо ценени и сами наричани „просветители“, като Волтер и Монтескьо. Тази светлина обаче унищожавя първо човешки животи във верига, проливайки потоци кръв. След главата на крал Луи XVI и тази на съпругата му Мария-Антоанета, тези на практикуващите католици и протестанти на свой ред попадат под гилотините на революционерите. Този акт на божествена справедливост не оправдава атеизма; но целта оправдава средствата и Бог може да свали тираните само като им се противопостави с по-висша, по-мощна и по-силна тирания. “ Силата и могъществото ” са Господни в Откр.7:12.

В същото време четем в Лев.26:23 до 25: „ Ако тези наказания не те поправят и ако ми се съпротивляваш, и аз ще ти се съпротивлявам и ще те ударя седем пъти повече за греховете ти. **Ще докарам меча против теб, който ще отмъсти за Моя завет** ; Когато се съберете в градовете си, ще изпратя мор между вас и ще бъдете предаден в ръцете на врага. ”. „ Мечът, който ще отмъсти за моя съюз “ е наистина ролята, която Бог даде на френския национален атеистичен режим, като му предаде главите, виновни за духовно прелюбодеяние, извършено срещу него. Подобно на

чумата в стиха, този атеистичен режим инициира принцип на масова екзекуция, така че вчерашните палачи да станат утрешни жертви. Според този принцип този адски режим изглеждаше вероятно да погълне цялото човечество със смърт. Ето защо Бог ще му даде името „ бездна “, „ звярът, който излиза от бездната “, в Откр. 11:7, където той развива своята тема. Това е така, защото в Битие 1:2 това име обозначава земята без живот, без форма, хаотична и която в дългосрочен план систематичното унищожение, предприето от атеистичния режим, ще възпроизведе. Като пример откриваме съдбата на католическата и монархическа Вандея, преименувана на „Отмъщение“ от революционерите, чийто проект беше да я превърнат в пуста и необитаема земя.

Стих 13: „ *И погледнах и чух орел да лети сред небето и да казва със силен глас: Горко, горко, горко на онези, които живеят на земята, поради другите звуци на тръбите на трите ангела което ще звъни!* »

Френската революция даде своите убийствени последици, но постигна желаната от Бог цел. Тя сложи край на религиозната тирания и след нея толерантността надделя. Това е времето, когато според Откр.13:3 католическият "морски звяр " е " ранен до смърт, но изцелен " поради мощната власт на наполеоновия "орел ", представен в този стих, който го реабилитира чрез неговия Конкордат. „... орел, летящ в средата на небето “ символизира апогея на господството на император Наполеон ¹. Той разшири господството си над всички европейски народи и се провали срещу Русия. Този избор ни предлага голяма прецизност в датирането на събитията, като по този начин се предполага периодът от 1800 до 1814 г. Огромните последици от това царуване представляват солидна отправна точка, която по този начин оправдава пристигането на ключовата дата от Данаил 8:14, 1843 г. Този важен режим в историята на страната на Франция става, за Бога, носител на ужасно съобщение, тъй като след него универсалната християнска вяра ще навлезе във времето, когато ще бъде поразена от Бога от трима велики „ нещастия “. Повторено три пъти, то е за съвършенството на „ нещастие “; това, защото навлизайки в годината 1843, както учи Откр.3:2, Бог изисква християните, които претендират за спасението на Исус Христос, най-накрая да завършат Реформацията, започнала от 1170 г., датата, когато Пиер Валдо напълно възстановява библейската истина и те създават „ съвършени работи ”; това съвършенство се изисква в Откр.3:2 и от постановлението на Даниил 8:14. Последствията от влизането му в приложение се появяват тук под формата на три големи „ нещастия “, които сега ще изучаваме отделно. Бих искал отново да отбележа, че това, което прави този период на религиозен мир, парадоксално, голямо „ нещастие “, е наследството на френския национален атеизъм, който прониква и до края на света ще прониква в умовете на западните хора. Това няма да им помогне да извършат реформите, изисквани от Бог от 1843 г. Но вече „ шестият печат “ от Откр.6:13 е илюстрирал първото от тези „ нещастия “ чрез образа на „ падащи звезди “ в сравнение с „ зелени смокини “, следователно не е приел пълното духовно съзряване, изисквано от Бог от 1843 г. И небесният знак на Божието предупреждение

беше даден на 13 ноември 1833 г. заедно с предложеното време на обявяването на големите три „*нещастия*“ на изучавания стих.

В своето откровение Духът предизвиква израза „*жители на земята*“, за да обозначи хората, набелязани от тримата големи *пророкуват* „*нещастия*“. Откъснати от Бог и разделени от тяхното неверие и грях, Духът ги свързва със „*земята*“. За разлика от това, Исус обозначава своите истински верни избраници с израза „*граждани на небесното царство*“; тяхната родина не е „*земята*“, а „*небето*“, където Исус „*приготви място*“ за тях според Йоан 14:2-3. Така че всеки път, когато този израз „*жители на земята*“ се цитира в Апокалипсиса, той означава бунтовно човечество, отделено от Бог в Исус Христос.

Откровение 9: 5-та и 6-та тръба **„Първото“ и „второто голямо нещастие“**

Петата тръба : „Първото голямо ^{горко}“ **за протестанти (1843) и адвентисти (1994)**

Забележка : На първо четене тази тема за „*5-та тръба*“ представя в символични образи присъдата, която Бог изпълнява върху протестантските религии, които са изпаднали в немилост от пролетта на 1843 г. Но тя носи

допълнителни учения, които потвърждават пророческите съобщения, дадени на ^{нашата} сестра адвентистка от седмия ден, г-жа Елън Гулд Уайт, която Исус беше избрал за свой пратеник. Неговото пророческо дело особено освети времето на последното окончателно изпитание на вярата; прогнозите му ще бъдат потвърдени в това съобщение. Но това, което нашата сестра не знаеше, беше, че трето очакване на адвентистите беше планирано от Бог, за да изпита самата църква на адвентистите от седмия ден. Разбира се, това трето очакване не е поело публичното развитие на предишните две, но величината на новите разкрити истини, свързани с него, компенсират тази очевидна слабост. Ето защо, след като беше изпитано от Исус Христос между 1983 и 1991 г. във Валанс-сюр-Рон, Франция, и на Мавриций, след като отхвърли последните му пророчески светлини, официалното институционално адвентно учение беше „повърнато“ от Спасителя на *душите* в 1994 г., дата, изградена чрез използването на пророческите „*пет месеца*“ от стихове 5 и 10 от тази глава 9. Ето защо, на второ четене, тази образна присъда, изнесена от Господ срещу различните аспекти на протестантската вяра, се отнася за институционалният адвентизъм от седмия ден изпадна в вероотстъпничество, на свой ред, чрез отказ от божествената пророческа светлина; това, въпреки предупрежденията, дадени от Елън Г. Уайт в главата „отричане на светлината“ на нейната книга, адресирана до адвентните учители „Евангелското служение“. През 1995 г. официалният съюз на адвентизма с протестантството потвърди праведния съд, пророкуван от Бога. Обърнете внимание на факта, че двете падения имат една и съща причина: отхвърлянето и презрението към пророческото слово, предложено от Бог, от слуга, когото той е избрал за тази задача.

„*Нещастие*“ е часът на злото, чийто подбудител и вдъхновител е Сатана, врагът на Исус и неговите избрани светии. Духът ще ни разкрие в образи какво става един ученик на Исус Христос, когато бъде отхвърлен от него, за да бъде предаден на дявола; което тогава представлява едно наистина голямо „*нещастие*“.

Стих 1: „*Петият звънна. И видях звезда, паднала от небето на земята. Ключът към ямата на бездната му беше даден,*

„*Пето*“, но голямо предупреждение е отправено към избраниците на Христос, отделени от 1844 г. насам. „*Звездата, паднала от небето*“ не е „*звездата*“ *Абсент* " от предишната глава, който не е " *паднал* ", " *на там земята* ", но „*на ТНЕ реки И ТНЕ източници на водите*“. Това е епохата на „*Сардис*“, където Исус припомня, че „*държи седемте звезди в ръцете си*“. За своите „*дела*“, обявени за „*несвършени*“, Исус хвърли „*звездата*“ на протестантския пратеник на земята.

Изпитанието на адвентистите беше белязано през пролетта на 1843 г. с края на първото очакване за завръщането на Исус Христос. Второто чакане за това завръщане приключи на 22 октомври 1844 г. Едва в края на това второ изпитание Бог даде на победителите знанието и практиката на неговата свята събота. След това тази събота пое ролята на „*печата на Бог*“, който е цитиран в стих 4 от тази глава 9. Следователно запечатването на нейните служители започна след края на втория тест, през есента на 1844 г.

Идеята е като следва: изразът „ *който падна* “ се насочва към датата на пролетта на 1843 г., срока на постановлението от Дан.8:14 и края на първия процес на адвентистите, в противовес на този от есента на 1844 г., който бележи началото на запечатването на избрани победители и тази на темата на тази „ *5-та тръба* “, чиято цел за Бог е да разкрие падането на протестантската вяра и тази на адвентизма, който ще склучи съюз с него след 1994 г., края на „петте месеца“ , пророкуван в стихове 5 и 10. Така, докато „петте месеца“ на тази тема започват през есента на 1844 г., контекстът на началото на запечатването, в основната тема, протестантската вяра „е паднала“ преди тази дата , *от* пролетта на 1843 г. След това виждаме как божественото откровение уважава свършените исторически факти. Всяка от двете дати 1843 и 1844 има определена роля.

Изоставена от Исус, който я предаде на дявола, протестантската вяра попадна в католическия „ *кладенец* “ или „ *дълбините на Сатана* “, които самите реформатори заклеиха по време на Реформацията в Откр. 2:24. Неусетно, като казва, че пада „ *на земята* “, Духът потвърждава идентичността на протестантската вяра, символизирана от думата „ *земя* “, която припомня нейния изход от католицизма, наречен „ *море* “ в Откр.13 и 10:2. В посланието „ *Филадельфия* “ Исус представя „ *врати* “, които са отворени или затворени. Тук един ключ отваря много различен път за тях, тъй като им дава достъп до символа на „ *бездната* “ на изчезването на живота. Това е часът, когато за тях „ *светлината става тъмнина* ” и „ *тъмнината става светлина* ”. Приемайки като свое наследство принципите на републиканските философски мисли, те губят от поглед истинската святост на вярата, пречистена с кръвта на Исус Христос. Нека отбележим уточнението „ *беше му дадено* “. Този, който по този начин дава на всеки според делата му, е Исус Христос, божественият Съдия. Защото той също е пазител на ключовете; „ *ключът на Давид* “ за благословените избрани през 1873 и 1994 г., според Откр.3:7, и „ *ключът на бездната* “ за падналите през 1843 и 1994 г.

Стих 2: „ *И тя отвори бездната на бездната. И от кладенеца излезе дим, като дим от голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха от дима от кладенеца.* »

Протестантската вяра променя господаря и съдбата и нейните дела също се променят. По този начин тя има достъп до незавидната съдба да страда от унищожението на последния съд от „ *огъня* “ на „ *втората смърт* “, която ще бъде спомената в Откр. 19:20 и 20:10. Вземайки образа на „ *езеро от огън и сяра* “, този „ *огън* “ на последния съд ще бъде „ *голяма пещ* “, която заплашва престъпниците на Божиите заповеди от момента на прокламирането им на планината Синай според Изход 19:18: „ *Хълмът Синай беше целият в дим, защото Господ беше слязъл там всред огъня; този дим се издигна като дим от пещ и цялата планина се разтърси силно.* » След това Духът използва кинематографичната техника, наречена „flashback“, ретроспекцията, която разкрива произведенията, създадени докато са все още живи, падналите са служили на дявола. Думата „ *дим* “ тук има двойно значение: това на огъня на „ *голямата пещ* “, за който четем в

Откр. 14:11: „ *И димът от тяхното мъчение се издига до вечни векове; и нямат почивка нито денем, нито нощем, онези, които се покланят на звяра и неговия образ, и всеки, който получи белега на името му*”, но също и този на „ *молитвите на светиите* ” според Откр.5:8, тук, тези фалшиви светци. Тъй като изобилната религиозна дейност, проявена чрез молитви, оправдава тези думи, които Исус отправя към него в *Сардис* , през 1843 г.: „ *Вие се смятате за живи; и ти си мъртъв* . Смърт, и то два пъти мъртъв, тъй като предложената смърт е „ *втората смърт* “ от „ *последния съд* “. Тази религиозна дейност заблуждава всички, освен Бог и неговите избрани, които просветлява. Тази широко разпространена измама е „измама“, както казва съвременният свят. И наистина идеята за опиянение е тази, която Духът внушава чрез образа на „ *дима* “, който се разпространява във „ *въздуха* “ до степен да засенчва „ *слънцето* “. Ако последният е символът на истинската божествена светлина, този на „ *въздуха* “ обозначава запазената област на дявола, наречен „ *князът на властта на въздуха* “ в Еф.2:2 и когото Исус нарича „ *князът* “. *на този свят* ” в Йоан 12:31 и 16:11. В света целта на дезинформацията е да скрие истини, които трябва да останат в тайна. На религиозно ниво е същото: истината е само за избраните. Умножаването на протестантските групи всъщност има ефекта да маскира съществуването на вярата на адвентистите от седмия ден; това до 1995 г., когато я приеха в редиците си за нейното „ *голямо нещастие* “. В тази нова духовна ситуация те ще бъдат жертвите на *втората смърт* , която ще превърне повърхността на земята в огнена *пещ* . Посланието е ужасяващо и можем да разберем защо Бог не го е предложил ясно. Запазено е за избраните, за да разберат от каква съдба са избягали.

Стих 3: „ *Скакалиците излязоха с дим и се разпръснаха по земята; и им се даде сила като силата на земните скорпиони.* »

Молитвите, символизирани от „ *дим* “, идват от устата и умовете на падналите протестанти, следователно мъжете и жените, символизирани от „ *скакалицы* “, поради големия им брой. Всъщност множество човешки същества паднаха през 1843 г. и ви напомням, че през 1833 г., десет години по-рано, Господ беше дал представа за това множество чрез „ *падането на звездите*“, извършено в нощта на 13 ноември , 1833 г. между полунощ и 5 сутринта, според историческите свидетелства на очевидци. Още веднъж, изразът „ *на земята* “ носи двойното значение на земното разширение и протестантската идентичност. Кой харесва опустошаващите и опустошителни „ *скакалицы* “? Не фермерите, а Бог не обича повече вярващите, които Го предават и работят с противника, за да унищожат Неговата реколта от избраните, така че този символ се прилага към тях. След това, в Езекиил 2, тази кратка глава от 10 стиха, думата „ *бунтовник* “ е цитирана 6 пъти, за да обозначи еврейските „ *бунтовници* “, *към които Бог се отнася като към* „ *тръни, тръни и тръни и скорпиони* “. Тук терминът „ *скорпион* “ се отнася до протестантските бунтовници. В стих 3 алузията за неговата сила подготвя използването на най-важен фин символ. Силата на „ *скорпионите* ” е да ужилят смъртоносно жертвите си с жилото на „ *опашката* ” си. И тази дума „ *опашка* “ придобива основно значение в

божествената мисъл, разкрита в Исая 9:14: „ пророкът, който учи на лъжа, е *опашката* “. Животните използват своите „ *опашки* “, за да прогонят и бият мухи и други паразитни насекоми, които ги дразнят. Тук намираме образа на фалшивата „ *пророчица Езавел* “ който прекарва времето си в бичуване и причиняване на страдание на Бог и неговите измамени неверни слуги. Практиката на доброволно бичуване за изкупване на греха също е част от ученията на католическата вяра. В Откр.11:1 Духът потвърждава това сравнение, като използва думата " *тръстика* ", на която ключът Исая 9:14 дава същото значение като думата " *опашка* ". Този образ на папската църква се прилага също от 1844 г. на падналите протестантски вярващи, които са станали пророци за Бог, които проповядват лъжи, или фалшиви пророци. Предложената дума „ *опашка* “ ще бъде ясно цитирана в стих 10.

Изграждането на 3-то ^{адвентно} очакване (този път от седмия ден)

Стих 4: „ *Беше им казано да не нараняват тревата по земята, нито каквото и да е зелено нещо, нито което и да е дърво, но само онези, които нямат **Божия печат на челата си** . »*

Тези „ *скакалци* “ не поглъщат зеленина, но са вредни за хората, които не са защитени от „ *Божия печат* “. Това споменаване на " *Божия печат* " потвърждава контекста на времената, които вече са разгледани в Откр.7. Следователно посланията са паралелни, глава 7 относно избраните, запечатани и глава 9, падналите, изоставени. Напомням ви, че според Мат.24:24 е невъзможно да се съблазни истински избран. Следователно фалшивите пророци се мамат един друг.

Точността, " *печатът на Бог на челото* ", показва началото на запечатването на избраните адвентни служители на Бога, на 23 октомври 1844 г. Детайлът е споменат точно преди цитата на пророческия период от "пет месеца" на следният стих; продължителност от 150 реални години, която ще се базира на тази дата.

Стих 5: „ *Беше им дадено не да ги убият, а да ги мъчат **пет месеца** ; и мъката, която причиниха, беше като мъката, причинена от скорпиона, когато ужили човек. »*

Божие послание обединява в своя образ действия, извършени в различни времена; което обърква и затруднява картинната интерпретация. Но когато тази техника бъде разбрана и приета, посланието става много ясно. Този стих 5 беше в основата на моето съобщение за завръщането на Исус Христос за 1994 г. Там намираме скъпоценните пророчески „ *пет месеца* “, които, започвайки през 1844 г., правят възможно да се установи датата 1994 г. Въпреки това, за да осъществим проекта на Бог, аз абсолютно трябваше да свържа славното завръщане на Исус Христос с тази дата. Ето как, частично заслепен от прецизност в текста, която би направила тази

надежда невъзможна, аз упорствах в желаната от моя Създател посока. Наистина, текстът уточнява: „*Беше им дадено не да ги убият, а да ги мъчат пет месеца*“. Уточнението „*не да ги убиваме*“ не позволи темата за „*6-ти тромпет*“, чудовищна убийствена война, във времето, обхванато от „*5-ти тромпет*“; времето от 150 реални години. Но по негово време Уилям Милър вече е бил частично ослепял, за да извърши действие, желано от Бог; откриване на грешка, която ни позволява да съживим надеждата за завръщането на Христос за есента на 1844 г.; фалшива грешка, тъй като първоначалните изчисления, установяващи пролетта на 1843 г., се потвърждават днес в нашите последни изчисления. Волята и силата на Бог са суверенни и за щастие на неговите избраници, нищо и никой не може да попречи на неговия проект. Факт е, че тази грешка в обявяването накара официалния адвентизъм да демонстрира през 1991 г. отношение на презрение към надеждата за завръщането на Исус Христос, обявено за 1994 г. И най-лошото за адвентистите е, че са били лишени от последната пророческа светлина, която осветява в своята цялост 34-те глави от книгите Данаил и Откровение, както всеки може да има доказателство днес, като прочете този документ. Правейки това, те също са лишени от другите нови светлини, които Бог ми даде от пролетта на 2018 г. за Неговия закон и за завръщането на Христос, Който ще се завърне, сега знаем, през пролетта на 2030 г.; и това на нови основи, отделени от пророческата конструкция на Данаил и Откровение. Между 1982 и 1991 г. за мен *петте месеца* бяха свързани с дейността на лъжепророците, която трябваше да продължи до завръщането на Исус Христос. Убеден от това разсъждение, освен това оправдано, не видях ограничението във времето, наложено от забраната за „*убиване*“. И по това време датата 1994 г. представляваше 2000 г. от истинското раждане на Исус Христос. Добавям, че никой преди мен не установи причината за грешката ми; което потвърждава постижение в съответствие с Божията воля. Сега да насочим вниманието си към уточнението „*но пет месеца да ги мъчим*“. Формулата е крайно подвеждаща, тъй като въпросните „*мъчения*“ не се понасят от жертвите през пророкуваните „*пет месеца*“. „*Мъчението*“, за което говори Духът, ще бъде наложено на падналите при последния съд, където ще бъде причинено от изгарянето на „*огненото езеро*“, наказанието на „*втората смърт*“. Това „*мъка*“ е обявено в посланието на третия ангел от Откр.14:10-11, което предишният стих е предизвикал, цитирайки „*дима*“, „*на тяхното мъчение*“; послание, което адвентистите познават добре, тъй като съставлява елемент от тяхната универсална мисия. Знаейки предварително падането на този официален адвентизъм, Духът неусетно казва в това послание „*той също ще пие от виното на Божия гняв, излято несмесено в чашата на Неговия гняв, и ще бъде измъчван в огън и жупел пред свети ангели и пред Агнеца*“. Това пояснение „*той също*“ е насочено последователно към протестантската вяра, след това към официалния невернически адвентизъм, отхвърлен през 1994 г. от самия Исус Христос. От тази дата, в потвърждение на своето проклятие, този нов „*бунтовник*“ се присъедини към икуменическия съюз, който обединява католици и

протестанти, които вече са откъснати от Бога. Но преди падането на официалния адвентизъм, формулата „*той също*“ се прилагаше за падналите протестанти, защото паднали през 1844 г., сега те щяха да споделят съдбата на католици, православни и фалшиви евреи. Всъщност „*той също*“ се отнася до всички некатолици, които почитат Католическата църква в Рим, като влизат в нейния икуменически съюз и като почитат постановленията на Константин I – неговата неделя и рожден „ден на слънцето“ (Коледа на 25 декември). Избирайки формата на единственото число „*той също*“, вместо множественото му число „*те също*“, Духът ни напомня, че религиозният избор е индивидуален избор, който прави човек отговорен, оправдава или го кара да се чувства виновен към Бог, индивида, а не общността; като „*Ной, Даниил и Йов*“, които *не биха спасили синове или дъщери*“ според Езек.14:18.

Мъките на втората смърт на последния съд

Стих 6: „*В онези дни хората ще търсят смъртта и няма да я намерят; те ще пожелаят да умрат и смъртта ще бяга от тях.*»

Идеите текат много логично. След като току-що е извикал „*мъките на втората смърт*“, Духът пророкува в този стих 6 за дните на прилагането му, които ще дойдат в края на 7-мо ^{хилядолетие}, насочени с израза „*в онези дни*“. След това той ни разкрива особеностите на това изключително страшно окончателно наказание. „*Хората ще търсят смъртта, но няма да я намерят; ще пожелаят да умрат и смъртта ще бяга от тях.*” Това, което хората не знаят, е, че възкресеното тяло на нечестивите ще има характеристики, много различни от тези на днешните плътски тела. За последното им наказание създателят Бог ще пресъздаде живота им, като го направи способен да продължи в съзнателно състояние до унищожаването на последния им атом. Освен това продължителността на времето на страдание ще бъде адаптирана индивидуално за всеки индивид, в зависимост от произнесената присъда за индивидуалната му вина. Марк 9:47-48 потвърждава с тези думи: „... *да бъдат хвърлени в ада, където червеят им не умира и огънят не угасва.*» Трябва също така да се отбележи, че протестантската вяра споделя с католическата църква много фалшиви религиозни догми, в допълнение към неделата, първият ден, посветен на почивка, съществува вярата в безсмъртието на душата, което кара протестантите да вярват в съществуването на ада, преподавано от католиците. Така католическата заплаха от ада, където вечно прокълнатите се измъчват в огън, заплаха, която подложи на нея всички монарси на християнските земи, имаше малко истина, но преди всичко много лъжа. Защото, първо, адът, подготвен от Бог, ще се оформи едва в края на „*хилядата години*“ на небесния съд над нечестивите от светиите. И второ, страданието няма да е вечно, макар и продължително, спрямо сегашните земни условия. Сред онези, които ще видят как смъртта бяга от тях, ще бъдат последователите и пламенните защитници на езическата гръцка догма за безсмъртието на душата. Така Бог ще им предложи опита да си представят каква би била съдбата им, ако душата им беше наистина безсмъртна. Но преди всичко поклонниците на „*деня на непобеденото*

слънце“ ще срещнат своята божественост; самата земя, която ги носи, превърнала се в „слънце“ чрез сливането на магмата от огън и сяра.

Смъртоносно измамната външност

Стих 7: „ *Тези скакалци бяха като коне, приготвени за битка; На главите им имаше корони като злато, а лицата им бяха като лица на хора.* »

Със своите символи, стих 7 илюстрира плана за действие на падналия протестантски лагер. Религиозните групи (*конете*) са събрани за духовна „ битка “, която ще бъде постигната едва в края на времето на благодатта, но крайната цел е там. Тази битка получава името " Армагедон " в Откр. 16:16 . Тогава е уместно да се отбележи настояването на Духа за неговото сравнение с реалността на нещата; което той прави чрез умножаване на употребата на термина „ като “. Това е неговият начин да отрече неверните твърдения на съответните религиозни хора. Всичко е само измамна привидност: „ *венецът* “, *обещан на победителя на вярата, и самата вяра (златото)*, която има само „ *прилика* “ с истинската вяра. „ *Лицата* “ на тези фалшиви вярващи сами по себе си са измамни, тъй като всичко, което им е останало, е човешка външност. Този, който изразява тази преценка, претърсва юздите и сърцата. Той познава тайните мисли на хората и споделя визията си за реалността с избраните от него.

Стих 8: „ *Имаха коси като косите на жените и зъбите им бяха като зъбите на лъвовете.* »

Според 1 Коринтяни 11:15, женската коса служи като воал. А ролята на воала е да скрие лицето, самоличността на забуления субект. Този стих 8 изобличава чрез своите символи подвеждащия вид на християнските религиозни групи. Следователно те имат външен вид (*коси*) на църкви (*жени* , в Ефесяни 5:23-32), но духът им е оживен от свирепостта (*зъби*) на „ *лъвовете* ”. Разбираме по-добре защо лицата им имат само човешки вид. Исус не без основание ги сравнява с лъвовете. По този начин той припомня състоянието на ума на римския народ, който има първите християни, погълнати от лъвовете на техните арени. И това сравнение е оправдано, тъй като в края на света те отново ще искат да убият последния истински избраник на Исус Христос.

Стих 9: „ *Имаха брони като брони от желязо и шумът от крилетата им беше като шум от колесници с много коне, тичащи на бой.* »

Този стих е насочен към фалшифицирането на екипировката на истинския войник на Исус Христос, който носи „ *бронения нагръдник* “ на справедливостта (Еф.6:14), но тук тази справедливост е твърда като „ *желязо* “, което вече е символ на Римската империя в Даниел. „ *Скакалците* “ издават шум с „ *крилетата си* “, когато са активни. Следователно сравнението, което идва, се отнася до действието. Следващото уточнение потвърждава връзката с Рим, чиито състезания с колесници с „ *няколко коня* “ радват римляните по техните обиколки. В това изображение " *много коне* " означава: няколко религиозни групи, събрани да теглят римската " *колесница* ", за да прославят авторитета на Рим; Рим, който знаеше как да

манипулира други религиозни лидери, за да ги подчини чрез своите съблазни. Ето как Духът обобщава действието на бунтовническия лагер. И това събиране в полза на Рим ги подготвя за последната „ битка на Армагедон “, насочена срещу противниците на неделата, верни спазващи съботата, осветена от Бога, и несъзнателно срещу Христос, техния Защитник-защитник.

Стих 10: „ *Те имаха опашки като на скорпиони и жила, и в опашките им беше силата да нараняват хората в продължение на пет месеца.* »

Този стих повдига завесата на стих 3, където думата „ *опашка* “ е предложена под заглавието „силата на *скорпионите* “. Цитира се ясно, въпреки че значението му не е ясно за онзи, който не го търси в Исаия 9:14. Това не е моят случай, така че си спомням този важен ключ: „ *пророкът, който учи лъжи, е опашката* “. Изяснявам кодираното послание със следните термини: тези групи имаха лъжливи (*опашки*) и бунтовни (*скорпиони*) пророци и лъжливи езици (*жила*) и именно в тези фалшиви пророци (*опашки*) беше *силата да причиняват вреда* и на хората, съблазни ги и ги убеди да почитат Римската неделя за 150 години (*пет месеца*) религиозен мир, гарантиран от Бог; което непоправимо ги излага на „ *лъжите на втората смърт* “ на последния съд в края на 7-мо ^{хилядолетие}. Като си помисля, че мнозина не виждат значението на почивния ден! Ако вярвах в това декодирано разкрито послание, щяха да променят мнението си.

Стих 11: „ *Те имаха за свой цар ангела на бездната, наречен на еврейски Абадон и на гръцки Аполион.* »

Все по-точно, божественото обвинение достига своята висота: тези религиозни групи имат за цар Сатана, „ *ангелът на бездната* “ който ще бъде вързан в пустошта за „ *хиляда години* ” според Откр.20:3. Думата „ *дълбоко* “ в Битие 1:2 се отнася за земята, преди тя да носи и най-малкия признак на живот. По този начин този термин обозначава земята, превърната в пуста, като всички форми на живот са унищожени от славното завръщане на Христос. Тя ще бъде в това състояние „ *хиляда години* “, като единственият обитател ще бъде ангелът, държан в плен на Сатана. Този, когото Бог нарича в Откр. 12, „ *драконът* “, а *змията*, *дяволът* и *Сатана*”, получава тук името Разрушител, което означава думите „ *еврейски и гръцки*, *Абадон и Аполион*”. Неусетно, Духът ни казва как този ангел върви и разрушава Божието дело, с което се бори. „ *Иврит и гръцки* “ са езиците на оригиналното библейско писане. Така, тъй като протестантската вяра падна през 1844 г., началото на темата на този „ ^{5-ти} *тромпет*”, върна я дяволът с добре известния си интерес към Светата Библия. Но за разлика от славното начало на Реформацията, сега тя се използва за разрушаване на Божия план. Сатана прилага с падналата реформирана вяра, този път успешно, това, което се е опитвал напразно да накара самия Христос да падне, в часа на неговия тест за съпротива.

Стих 12: „ *Първото горко отмина. След това идват още две нещастия.* »

Тук завършва, в стих 12, тази много специфична тема на „ ^{5-то} *тромпет*.” Този момент показва, че човечеството е навлязло в 1994 година

от обичайния си календар. Дотогава религиозният мир е съществувал между всички монотеистични религии. Никой не е бил убит поради духовен мотив на религиозна обвързаност. Следователно забраната за убиване в стих 5 беше спазена и изпълнена, както Бог беше обявил.

Но на 3 август 1994 г. първата мюсюлманска религиозна атака от GIA уби петима френски служители близо до френското посолство в Алжир, последвана в навечерието на християнската Коледа на 24 декември 1994 г. от атака срещу френски самолет, която уби трима души в Алжир, включително французин. Следващото лято въоръжените ислямистки групи на алжирската GIA предприеха смъртоносни атаки срещу RER на Париж, френската столица. А през 1996 г. 7 френски католически свещеници бяха обезглавени в Тибхирин в Алжир. По този начин тези свидетелства предоставят доказателство, че пророкуваните „ пет месеца “ са надхвърлени. Следователно религиозните войни могат да се възобновят и да продължат до края на света, белязан от завръщането на прославения Христос.

6-та тръба : Втората велика " нещастие "

Шесто наказание за цялата фалшива християнска святост

Третата световна война

Стих 13: „ *Шестият звънна. И чух глас от четирите рога на златния олтар, който е пред Бога ,*

Това шесто предупредително наказание съставлява „второто“ голямо „ горко “, обявено в Откр. 8:13. То предхожда края на времето на колективната и индивидуална благодат и по този начин ще бъде изпълнено между 2021 и 2029 г. С този стих 13 влизането в темата на „ 6 тромпет “ ще потвърди завръщането на войната и разрешението „ да убиваи “. Тази нова тема засяга същите религиозни групи като тези от „ 5-ти тромпет » предишен. Използваните символи са идентични. Освен това нещата могат да се обяснят така: народите от „ 5-ти тромпет “ свикнаха да „ не убиват “, като стигнаха дотам, че забраниха смъртното наказание в Европа и в някои щати в САЩ. Те намериха начин да накарат международната търговия да работи изгодно, което ги обогати. Следователно те вече не са привърженици на войната, а защитници на мира на всяка цена. Следователно войната между християнските народи изглежда изключена, но за съжаление една трета монотеистична религия е много по-малко мирна, това е ислямът, който ходи на два крака: този на терористите, които действат, и този на другите последователи, които аплодират техните убийствени действия. Следователно този събеседник прави невъзможна перспективата за траен мир и ще бъде достатъчно Бог-създател да „ издаде ” пълномощията си, за да

настъпи сблъсък на цивилизации и религии със значителни смъртоносни последици. На останалата част от земята всеки народ също ще има своя традиционен враг, разделенията, подготвени от дявола и неговите демони по отношение на цялата планета.

Тук обаче пророчеството е насочено към определена територия, неверния християнски Запад.

Последното наказание, преди „ *седемте последни язви* “, които предшестват завръщането на Христос, идва в името на „ *6-то тромпет* .” Още преди да навлезем в детайлите на темата, ние знаем, че тази тема наистина е втората от „*големите нещастия* “, обявени от „*орела* “ на Наполеоновата империя в Апо.8:13. Въпреки това, в монтаж, адаптиран с това намерение, пророчеството на Апо.11 приписва това име " *второ горко* " на Френската революция, наречена " *звярът, който се издига от бездната* ". Това е и темата на „4-та *тръба* “ от Откр.8. Следователно Духът ни подсказва съществуването на тясна връзка между събитията, засегнати от „ *4-ти* и *6-ти тромпет* .” Ще разберем какви са тези взаимоотношения.

Когато „ *6-ти* звучи *тръба* , *гласът* на Христос, ходатай пред кадилния *олтар*, изразява заповед. (Според образа на земната скиния, който пророкува бъдещата ѝ небесна роля като ходатай за молитвите на избраните).

Западна Европа мишена на гнева на Исус Христос

Стих 14: „ *И като каза на шестия ангел, който държеше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани в голямата река Ефрат.* »

Исус Христос заявява: „ *Развържете четирите ангела които са вързани на голямата река Ефрат* ”: освобождава универсалните демонични сили, съсредоточени в Европа, символизирана от името Ефрат; Западна Европа и нейните американски и австралийски разширения, където те са били запазени от 1844 г., според Откр.7:2; Това са *четирите ангела, на които е дадено да навредят на земята и морето* . Ключовете за тълкуване са прости и логични. „Ефрат“ е реката, която напоява древния Вавилон на Даниил. В Откр.17 „ *блудницата* “, наречена „ *Вавилон велик* “, седи „ *върху много води* “ , символи „ *на хора, нации и езици* “. „ *Вавилон* “, обозначаващ Рим, засегнатите народи са европейските народи. Определяйки Европа като главна мишена на своя убийствен гняв, Христос Бог възнамерява да накаже онези, които Го предадат и обръщат толкова малко внимание на страданието, което е претърпял на болезнения си кръст, което предишният стих току-що припомни, като цитира думата "олтар " “, който го пророкува в символичните обреди на стария завет.

Насочвайки се към Европа, Духът насочва отмъщението си срещу две страни, които концентрират вината си към него. Става въпрос за католическата вяра, църквата-майка и най-голямата дъщеря, както тя нарича Франция, която я е подкрепяла толкова много през вековете, от самото начало, от Хлодвиг, първият крал на ^{франките} .

Първата връзка с „ *4th тромпет* ", това е Франция, революционен народ, който пося семето на неверието сред всички християнски нации на

земята, като разпространи писанията на своите философи, свободни мислители атеисти. Но също така Френската революция трябваше да унищожи и заглуши папския Рим. Сравнително изследване на тръбите с предупредителните наказания, представени на евреите в Левит 26, дава на четвъртата ролята на божествен „меч“, който „отмъщава за своя завет“. Този път до „^{6-ти} тръба“, Исус сам ще отмъсти за своя съюз, като удари двата виновни народа и техните европейски съюзници. Защото според Аро.11 френският атеизъм се е „раднал“ и е потопил околните хора в „радост“: „те ще си изпращат подаръци един на друг“, четем в Аро.11:10. На свой ред божественият Христос ще им донесе своите дарове: конвенционални и атомни бомби; всичко това е предшествано от смъртоносен заразен вирус, който се появи в края на 2019 г. в Европа. Сред забележителните подаръци е предлагането на Статуята на свободата от Франция на град Ню Йорк в САЩ. Моделът беше толкова прекрасен, че след Франция други европейски страни станаха републики. През 1917 г. Русия ще повтори модела със същото клане.

Глобална ядрена война

Стих 15: „И четирите ангела, които бяха готови за часа, деня, месеца и годината, бяха развързани, за да убият една трета от хората.“

Подготвени да „наранят земята и морето“ според Откр.7:2, „четирите ангела са освободени, за да могат да убият една трета от хората“ и действието е планирано и дългоочаквано, както показва тази подробност: „който бяха готови за часа, деня, месеца и годината“. Сега, откога това наказание стана необходимо? От 7 март 321 г., датата, на която е извършено приемането на деня на слънцето, наложен от Константин¹. Според Откр.17, чиято тема е „присъдата на блудницата Вавилон Велики“, числото 17 символизира божествената присъда. Приложено в брой столетия от 7 март 321 г., това число 17 води до 7 март 2021 г.; от тази дата, последните 9 години от божественото проклятие ще позволят изпълнението на „^{6-ти} тръба“ от Откр.9:13.

Нека да отбележим споменаването на „**третия** от хората“, което ни напомня, че колкото и ужасен да е, този разрушителен конфликт от третия свят запазва частичен (**трети**) предупредителен характер; следователно е полезно за постигане на религиозни обръщания и водещи избрани длъжностни лица да се ангажират напълно с адвентната работа, ръководена от Исус Христос. Това унищожение идва, за да накаже и да прикани към покаяние човечеството, което се е възползвало от „150 реални години“ религиозен мир, пророкуван от „петте месеца“ на „**петата тръба**“.

За да разберем напълно смисъла на това наказание, третото в световните войни от 1914 г. насам, трябва да го направим паралелно и да го сравним с третото депортиране на евреите във Вавилон. В тази последна войнствена намеса, през 586 г., цар Навуходоносор унищожава царството на Юда, последният остатък от нацията Израел; Йерусалим и неговият свещен храм са се превърнали в руини. Руините, оставени от Третата световна

война, ще осигурят доказателство, че християнският съюз е отпаднал толкова, колкото и еврейският съюз на еврейския народ. По този начин, след тази демонстрация, невярващите или религиозните оцелели ще бъдат подложени на последния универсален тест на вярата, който дава последен шанс за спасение на вярващите от всички монотеистични религии; но Създателят Бог учи само една истина, която се отнася до Исус Христос и неговата свята събота, събота, единственият истински седми ден.

Клането, обявено за тази универсална война, представлява друг аспект на „*второто нещастие*“, което го свързва с това на френския революционен атеизъм на „*четвъртата тръба*“. Франция и особено нейната столица Париж е в прицела на Всемогъщия Бог. В Откр.11:8 той му приписва имената " *Содом и Египет* ", имена на древни врагове, унищожени например по незабравим начин от Бог, единият от огън от небето, другият от неговата ослепителна сила. Това ни позволява да разберем, че той ще действа срещу нея по същия ужасен и категоричен начин. Трябва да осъзнаем нашата огромна отговорност за изчезването на истинската вяра. След като мрази религията, републиканският режим пада в деспотичните ръце на Наполеон I, ^{3а} когато религията е само полезно фолио за личната му слава. Именно на неговата гордост и опортюнизъм католическата вяра дължи своето оцеляване чрез установяването на Конкордата, който беше разрушител на принципа на божествената истина.

Демографска точност: двеста милиона бойци

Стих 16: „*Броят на конниците на войската беше два хиляди хиляди: чух броя им.*»

Стих 16 ни дава важно пояснение относно броя на бойците, които участват в конфликта: „*две хиляди хиляди хиляди*“ или двеста милиона войници. До 2021 г., когато пиша този документ, никоя война не е достигала този брой в своите конфронтации. Въпреки това днес, с глобално население от седем милиарда и половина човешки същества, пророчеството може да се изпълни. **Прецизността, предоставена от този стих, осъжда всички интерпретации, които приписват този конфликт на минали действия.**

Идеологическа война

Стих 17: „*И така, видях конете във видението и онези, които седяха на тях, носещи брони с цвят на огън, зюмбюл и жупел. Главите на конете бяха като глави на лъвове; и от устата им излизаше огън, дим и жупел.*»

В този стих 17, числото на божествената присъда, намираме символите на „5-та ^{тръба}“ : групите (*конете*) и тези, които ги командват (*конниците*). Тяхната единствена справедливост (*нагръдник*) е действието на изгаряне с огън, и то какъв огън! Ядрен пожар, сравним с огъня на земната подземна магма. Духът им вмениява характеристиките на *Хиацинта* , което съответства в повторението на израза в края на стиха да *пуши* . Това вече символизира молитвите на светиите в предишната тема, това е характерът на неговия парфюм, който трябва да запомним, и там разбираме какво означава неговото споменаване. Това растение е токсично, дразни

кожата, а миризмата му предизвиква главоболие. Този набор от критерии определя молитвите на участващите бойци. Нито една от тези молитви не е получена от създателя Бог; предизвикват гадене и му вдъхват дълбоко отвращение. Трябва да се разбере, че в този по същество религиозен и идеологически конфликт участват само религии, напълно откъснати от него, но въпреки това предимно монотеистични: юдаизъм, католицизъм, протестантство, православие, ислям. Нов ключов символ от Исаия 9:14 е цитиран тук: " *главата е съдията или старейшината* ." Следователно начело на групите, които се противопоставят едни на други, стоят магистрати, наречени днес "президенти" в републиките. И тези президенти са надарени със силата на „ лъва “, кралят на животните и кралят на джунглата. Значението на силата му е дадено в Съдии 14:18. В посланието си Духът пророкува военен ангажимент, пилотиран дистанционно от много могъщи, авторитарни и религиозно обвързани държавни глави, тъй като е от тяхната „ уста “ издават своите молитви, илюстрирани с думата „ дим “. От същите техни „ уста “ идват заповеди за унищожаване чрез „ огън “, молитви чрез „ дим “ и унищожаване на множества, като нареждат използването на ядрени бомби, изобразени от „ сяра “. Очевидно Духът иска да подчертае важността на тази ядрена сила, която е на разположение на един-единствен човек. Никога в историята на земята такава разрушителна сила не е зависела от решението на един човек. Нещото наистина е забележително и заслужава внимание. Но за нас, които живеем в този тип политическа организация, тези чудовища вече дори не ни шокират. Всички сме жертви на един вид колективна лудост.

Стих 18: „ *Една трета от хората бяха убити от тези три язви, от огън, от дим и от сяра, които излизаха от устата им.* »

Стих 18 подчертава този факт от предишния стих, уточнявайки, че „ *огън , дим и сяра* “ представляват язви, желани от Бог; което стихът потвърди, като приписа на отмъстителния Христос заповедта да убие една трета от хората.

Ядрената мощ на главите на нациите

Стих 19: „ *Защото силата на конете беше в устата им и в опашките им; опашките им бяха като змии с глави и с тях вършеха зло.* »

Стих 19 потвърждава религиозния идеологически характер на конфликта, като казва: Защото силата на бойните групи (конете) беше в думите им (*устите им*) и в техните лъжепророци (*опашките*), които на пръв поглед бяха измамници (*змии*) влиятелни върху държавните глави, магистратите (*главите*), чрез които те (воюващите) са навредили. Така дефинираният принцип съответства точно на организацията на народите, която преобладава днес във времето на края.

Тази Трета световна война кой идва затварянето на темата за " *тръбите* " или предупредителните наказания е толкова важно, че Бог го обяви първо на евреите от стария завет, последователно в Дан.11:40-45 и Езекиил 38 и 39, а след това и на християните от новия завет завет, в тази книга Откровение като „ *шестата тръба* “, като последното божествено

предупреждение преди края на времето на благодатта. Така че нека намерим тук тези богати допълнителни уроци.

Даниил 11:40-45

Изразът „*времето на края*“ ни кара да изучаваме този последен конфликт между народите, разкрит и развит в пророчеството на Дан.11:40 до 45. Там откриваме основните фази на неговата организация. Първоначално, до голяма степен установен на територията на Западна Европа, агресивният ислям, наречен "*царят на юга*", се сблъска с предимно католическия европейски народ; Римската папска католическа вяра е предметът, който пророчеството цели от Дан.11:36. Римският папски водач, споменат дотук, е представен под термина „*той*“; в титлата "*цар*", той е атакуван от "*южния цар*", исляма, който ще "*се сблъска срещу него*". Изборът на глагола „*сблъсквам се*“ е точен и разумен, защото „*се сблъскват*“ само онези, които са на една територия. Точно тогава, възползвайки се от предложеното благо, ситуацията, хвърлила Западна Европа в пълен безпорядък и паника, „*кралят на север*“ (или север) ще „*се вихри като буря*“ над тази плячка в затруднение, за да я заграби и го заеме. Той използва „*много кораби*“, „*танкове*“ и бойци, които не са нищо повече от „*конници*“ и живее на север, и то не на север от Западна Европа, а на север от континента Евро-Азия. И по-точно на север от Израел, което стих 41 предполага, като го нарича „*най-красивата от страните*“. Съответната Русия е народ на „*конниците*“ (казаците), развъдчици и доставчици на коне на историческите врагове на Израел. Този път, въз основа на всички тези данни, става лесно да се идентифицира този „*крал на севера*“ с могъщата православна Русия, източният религиозен противник на западния папски романизъм след официалния християнски религиозен разкол от 1054 г.

Току-що открихме някои от войнствените участници в Третата световна война. Но Европа има мощни съюзници, които донякъде я пренебрегнаха поради икономическата конкуренция, която стана катастрофална след пристигането на вируса, коронавируса covid-19. Безкръвни, икономиките се борят за оцеляването си, всеки народ се обръща все повече навътре. Въпреки това, когато конфликтът започне в Европа, американският съюзник ще изчака времето си да действа.

В Европа руските войски срещат малка съпротива. Един след друг европейските народи на север бяха окупирани. Франция сама оказва слаба военна съпротива и руските армии са задържани в северната част на страната. Южната част изпитва сериозни проблеми с исляма, който вече е установен в големи количества в тази област. Един вид споразумение от общ интерес свързва мюсюлманските бойци и руснаците. И двамата са алчни за плячка, а Франция е богата страна, дори икономически съсипана. Арабите са грабителите по традиция.

От израелска страна ситуацията е катастрофална, страната е окупирана. Арабските мюсюлмански народи, които го заобикалят, са пошадени: Едом, Моав, децата на Амон: днешна Йордания.

Нещо, което не можеше да бъде постигнато преди 1979 г., когато Египет напусна арабския лагер, за да формира съюз с Израел, изборът, направен по това време, с мощната подкрепа на САЩ, се обърна в неизгодна позиция; е окупиран от руснаците. И като уточнява „ *тя няма да избяга* “, Духът разкрива опортюнистичния характер на избора, направен през 1979 г. Заставайки на страната на най-силните на времето, тя вярваше, че ще избяга от нещастieto, което я сполетя. А нещастieto е голямо, тя е ограбена от окупационните руснаци. И сякаш това не е достатъчно, либийците и етиопците също го плячкосват след руснаците.

Ядрената фаза на световния конфликт

Стих 44 отбелязва голяма промяна в положението на нещата. Докато окупират Западна Европа, Израел и Египет, руските войски са уплашени от " *новини* ", които се отнасят за собствената им руска територия. Духът цитира „ *изтока* “ по отношение на окупацията на Западна Европа, но също и „ *севера* “ по отношение на окупацията на Израел; Русия е на „ *изток* “ от първия и „ *на север* “ от втория. Новината е толкова сериозна, че предизвиква убийствена лудост. Именно тук САЩ влизат в битката, избирайки да унищожат руска територия с ядрен огън. Тогава започна ядрената фаза на конфликта. Смъртоносни гъби се появяват на много места, за да унищожат и " *унищожат*". *множество* ” човешки и животински живот. Именно в това действие „ *една трета от хората са убити* “ в съответствие с съобщението на „ *6-та тръба* “. Изтласкани обратно към „ *планините* “ на Израел, руските войски на „ *северния цар* “ бяха унищожени, без да получат ни най-малка помощ: „ *без никой да му се притече на помощ* “.

Езекил 38 и 39

Езекил 38 и 39 също предизвикват този последен конфликт в историята по свой начин. Има интересни детайли като тази прецизност, която разкрива Божието намерение да „ *сложи катарама в челюстта* “ на руския цар, за да го привлече и да го включи в конфликта. Това изображение илюстрира примамлива възможност да забогатее с хората си, на която той няма да може да устои.

В това дълго пророчество Духът ни дава имена като отправни точки: *Гог, Магог, Рош* (руски), *Мешех* (Москва), *Тувал* (Тоболск). Контекстът на последните дни се потвърждава от детайл относно нападнатите народи: „ *Ще кажете: Ще се изкача срещу открита земя, ще настъпя върху хора, които са тихи, сигурни в жилищата си, всички в жилища без стени, без нито резе, нито врати* (Езек.38:11).“ Съвременните градове наистина са напълно *отворени* . А противоположните сили са трагично неравностойни. Духът поставя тук в устата на „ *северния цар* “ на Даниил, този път глагола „ *ще дойда* “, което предполага масивна, бърза и въздушна агресия според глагола и изображението „ *ще се завихри като буря* ” от Дан .11:40, от доста далечно място. В това пророчество на Езекил няма никаква мистерия относно участващите страни; Русия и Израел са ясно идентифицирани. Мистерията беше само в Дан.11:36 до 45, където се отнасяше за римското

папство и неговата европейска територия. И като дава името „крал на север” на Русия, която атакува папска католическа Европа, Бог се позовава на своето откровение, дадено на Езекиил. Понеже ви напомням, главно във връзка с географското положение на Израел, Русия се намира на „севера“. Всъщност това е на „изток” от позицията на римокатолическата папска Западна Европа. Следователно, за да потвърди позицията на руските войски в тази папска Европа, която те окупира и доминира, Духът локализира пристигането на лоши новини от „изток“. „Ще изляе огън и жупел върху него и войските му (Езек.38:22)”; „Ще изпратя огън в Магог“, четем в Езе.39:6. Тук е причината за лошите новини, които вбесяват „северния цар“ от Дан.11:44. Както в Даниил, руският агресор ще бъде притиснат в ъгъла и унищожен в планините на Израел: „Ти и всичките ти войски ще паднеш върху планините на Израел (Езек.39:4)”. Но мистерията покрива самоличността на САЩ в основата на това действие. Намирам в Езе.39:9 много интересен детайл. Текстът предизвиква възможността да се прави огън за „седем години“ чрез изгаряне на оръжията, използвани в този ужасен глобален конфликт. Дървото вече не е суровината за модерни оръжия, но цитираните „седем години“ отразяват интензивността на тази война и количеството оръжия. От 7 март 2021 г. остават само девет години до завръщането на Христос; последните 9 години от Божието проклятие, през които ще се състои последният международен конфликт; война, ужасно разрушителна за животи и имущество. Според стих 12 руските трупове ще бъдат погребани „седем месеца“.

Ужасна и неумолима божествена справедливост

Ще има много трупове и Бог ни представя в Езекиил 9 с представа за клането дивачество, което той ще организира. Тъй като третата световна война, очаквана за периода между 2021 и 2029 г., е прототипът на 3-тата ^{война}, водена от Навуходоносор срещу древен Израел през – 586 г. Ето какво нареди великият творец Бог, разочарован и презрян от своя народ в Езек.9: 1 до 11:

„Езе.9:1 *Тогава той извика със силен глас в ушите ми: Приближете се, вие, които трябва да накажете града, всеки с инструмента си за унищожение в ръката си!*

Езе.9:2 *И, ето, шестима мъже минаха по пътя на горната порта от северната страна, всеки със своя инструмент за унищожение в ръката си. Сред тях имаше човек, облечен в ленени дрехи и носещ несесер в пояса си. Те дойдоха и застанаха близо до медния олтар.*

Езек.9:3 *Славата на Израилевия Бог се издигна от херувима, на който беше, и отиде до прага на къщата; и повика човека, облечен в ленени дрехи и носещ куфарче в пояса си.*

Езе.9:4 *И Господ му каза: Премини през града, през Ерусалим, и направи белег върху челата на мъжете, които въздишат и стенат поради всичките мерзости, които се вършат там.*

Езек.9:5 *И в ушите ми той каза на останалите: Минете след него в града и разбийте; омото ти да бъде безжалостно и да няма милост!*

Езек.9:6 *Убийте и погубете старците, младите мъже, девиците, децата и жените; но не се приближавайте до никого, който има белега върху него; и започнете с моето светилище! Започнаха със старейшините, които бяха пред къщата.*

Езе.9:7 *И той им каза: Осквернете къщата и напълнете дворовете с убити; Излезте!... Те излязоха и удариха в града.*

Езе.9:8 *Когато те удариха, а аз все още останах, паднах на лицето си и извиках: Ах! Господи БОЖЕ, ще унищожши ли всичко, което е останало от Израел, като излееш яростта си върху Йерусалим?*

Езе.9:9 *И той ми каза: Беззаконието на Израилевия дом и на Юдовия дом е голямо, твърде голямо; земята е пълна с убийства, градът е пълен с неправда, защото казват: Господ изостави земята, Господ не вижда нищо.*

Езе.9:10 *Аз също няма да пожалья и няма да пожалья; Ще възложя делата им върху главите им.*

Езе.9:11 *И ето, човекът, облечен в ленени дрехи и носещ калъф в пояса си, отговори така: Направих, както ми заповяда. »*

Не всеки, който е убит по религиозни причини, е мъченик на вярата. В тази категория има много фанатици, готови да дадат живота си, вероятно, за своята религия, но също и за всяка политическа или друга идеология. Истинският мъченик на вярата е първо и изключително в Исус Христос. След това по необходимост това е избран, чийто живот, принесен в жертва, е угоден само на създателя Бог, ако смъртта му е била предшествана от живот, съответстващ на неговите разкрити изисквания за неговото време.

Нека сега намерим, в темата на “^{6th} тромпет” извикването на моралния контекст на времето след войната.

Неразкаянието на оцелелите

Противно на това, което повечето хора мислят и се страхуват, колкото и разрушителни да са, ядрените оръжия няма да унищожат човечеството; защото „*оцелелите*“ ще останат след края на конфликта. Относно войните, Исус каза в Матей 24:6: „*Ще чуете за войни и слухове за войни: внимавайте да не се смущавате, защото тези неща трябва да се случат. Но това още няма да е краят.* » Унищожението на човечеството ще се дължи на действието на създателя Бог след неговото славно завръщане в лицето на Исус Христос. Защото оцелелите трябва да бъдат подложени на последно изпитание на вярата. От 1945 г., датата на първото използване на атомни оръжия, са извършени повече от две хиляди експлозии, извършени за тестове от земните сили, които ги притежават; вярно е, последователно, в продължение на 75 години и земята е огромна, макар и ограничена, тя издържа и поддържа ударите, които човечеството ѝ нанася. В предстоящата ядрена война, напротив, множество експлозии ще се случат за кратък период от време и разпръскването на радиоактивността ще направи невъзможно продължаването на живота на земята. Чрез своето завръщане божественият Христос ще сложи край на страданието на умиращото бунтовно човечество.

Стих 20: „*Останалите мъже, които не бяха убити от тези язви, не се покаяха за делата на ръцете си, за да не се покланят на демони и идоли*

от злато, сребро, мед, камък и дърво, които не могат да видят, нито чувам, нито ходя; »

В стих 20 Духът пророкува закоравяването на оцелелите народи. „*Други хора, които не бяха убити от тези язви, не се покаяха за делата на ръцете си .“* „*Второто горко*“, обявено по времето на империята, наистина представлява божествена „*чума*“, но то предхожда „*последните седем*“, които ще паднат върху виновните грешници, след края на благодатния период от Откр. 15 гл. Тук все пак е необходимо да ни напомним, че всички тези „*язви*“ наказват римската агресия срещу реда на времето, създаден от Всемогъщия Бог-Създател.

„... те не престанаха да се покланят на демони и идоли от злато, сребро, бронз, камък и дърво, които не могат да виждат, нито да чуват, нито да ходят .

В това изброяване Духът е насочен към култовите изображения на католическата вяра, които са обект на обожание от страна на последователите на тази идолопоклонническа религия. Тези изображения представляват, първо, „*Дева Мария*“, а зад нея, в голям брой, повече или по-малко анонимни светци, тъй като това оставя на всеки голяма свобода да избере любимия си светец. Големият пазар работи 24 часа в денонощието. Предлагаме подплънки за всички подмишници, във всички стилове и размери. И този тип практика особено дразни този, който страда на кръста на Голгота; освен това отмъщението му ще бъде ужасно. И вече, след като през 2018 г. съобщи на избраните от него длъжностни лица своето мощно и славно завръщане през 2030 г., от 2019 г. той порази грешниците на земята със смъртоносен заразен вирус. Това е само малък знак за предстоящия му гняв, но той вече има ефективността на своя страна, тъй като ние вече му дължим икономическа разруха без прецедент в историята на оригиналния Запад. И когато са съсипани, народите се карат, после се бият и бият.

Упрекът, отправен от Бога, е още по-оправдан, защото при появата на Исус Христос, истинският Бог дойде в плът, сред хората и там като един от тях той „*видя, чу и продаде*“, за разлика от издълбаните или *формовани* идоли които не могат да го направят.

Стих 21: „*И те не се покаяха за убийствата си, нито за магьосничеството си, нито за блудството си, нито за кражбите си.* »

Със стих 21 темата се затваря. Като припомня „*техните убийства*“, Духът изобразява смъртоносния неделен закон, който в крайна сметка ще изисква смъртта на верните спазващи светата събота, осветена от Бог. Като цитира „*техните магии*“, Той се прицелва в католическите маси, почитани от онези, които оправдават неговата „*неделя*“, този фалшив ден на Господ и автентичен езически „*ден на слънцето*“. Като припомня „*тяхната наглост*“, Духът посочва *протестантската вяра като наследник на католическото „ блудство “ на фалишивата „ пророчица Езавел “* от Откр. 2:20. И като им приписва „*техните кражби*“, той предполага духовните кражби, извършени, първо, срещу самия Исус Христос, от когото, според Дан.8:11, папският крал "отне вечното" свещеничество и неговата *законна титла* оправдано от „*Глава на събранието*,” от Еф.5:23; но също и неговия ред на

„ времето и неговия закон “, според Дан.7:25. Тези високо духовни тълкувания не изключват обикновените буквални приложения, но отиват далеч отвъд тях в Божия съд и неговите последствия за виновните автори.

Откровение 10: малката отворена книга

Завръщането на Христос и наказанието на бунтовниците

Малката отворена книга и нейните последствия

Завръщането на Христос в края на четвъртото адвентно чакане

Стих 1: „ Видях друг силен ангел да слиза от небето, обвит в облак; над главата му имаше дъга и лицето му беше като слънце, а краката му като огнени стълбове. »

Глава 10 просто потвърждава духовната ситуация, установена досега. Христос се появява под образа на Бога на свещения божествен съюз, под образа на „дъгата“, дадена след потопа на Ной и неговите потомци. Това беше знак за Божието обещание никога повече да не унищожава живота на земята с поройни води. Бог ще спази обещанието си, но чрез устата на Петър той обяви, че земята сега е „пазена за огън“; потоп от огън. Нещото ще се осъществи едва за последния съд на седмото хилядолетие. Огънят обаче не е приключил да унищожава животи, защото това е оръжие, което Бог вече е използвал срещу градовете в долината на Содом и Гомор. В настоящата

глава Духът илюстрира накратко събитията след „^{6-ти} тромпет .“ Главата започва с образа на славното завръщане на отмъщаващия Христос.

Пророчеството е напълно разпечатано

Стих 2: „ Той държеше *малка отворена книга в ръката си* . Той постави десния си крак на морето, а левия си крак на земята; »

От началото на книгата, според Откр. 1:16, Исус идва да се бие с поклонниците на обожественото „ слънце “. Ролята на символите става поясна: „ *лицето му беше като слънце* ” и какво ще стане с враговете му, поклонниците на „слънцето ” ? Отговор: неговите стъпки и горко им! Защото „ *краката му са като огнени стълбове* “. След това ще се изпълни този стих от Библията: „ *Седни от дясната ми страна, докато положи враговете ти за твое подножие* (Псалом 110:1; Матей 22:44)”. Тяхната вина се увеличи от факта, че преди завръщането си Исус „ *отвори малката книга* “ на Откровението, като разпечатана от 1844 г. насам „ *седмия печат* “, който все още я държеше затворена в Откр.5:1 до 7. Между 1844 и 2030 г. годината на контекста, обсъден в тази глава 10, разбирането и значението на съботата е еволюирало в пълна светлина. Освен това мъжете от тази епоха нямат извинение, когато решат да не го почитат. След това „ *малката книга* “ беше „ *отворена* “ от Светия Дух на Христос и поклонниците на *слънцето* нямаха нищо общо с нея. В стих 2 е илюстрирана тяхната съдба. За да разберем значението на символите „ *море и суша* “, открити в този стих, трябва да изучим Откр. 13, в което Бог ги свързва с два духовни „ *звяра* “, които ще се появят през 2000-те години на християнската ера. Първият „ *звяр, който се издига от морето* “, символизира нечовешкия, следователно зверски режим на коалицията от граждански и религиозни сили, в тяхната първа историческа форма на монархии и римокатолическо папство. Тези монархии са символизирани от „ *десетте рога* “, свързани със символа, обозначаващ Рим в Дан.7 с „ *малкия рог* “ и Откр.12, 13 и 17 със „ *седемте глави* “. Този „ *звяр* “, според преценката на божествените ценности, показва символите, цитирани в Данаил 7: империите предшественици на Римската империя, в обратен ред от този на Дан.7: леопард, мечка, лъв . Следователно „ *звярът* “ сам по себе си е римското чудовище от Дан.7:7. Но тук, в Откр. 13, символът на папския „ *малък рог* “, който следва „ *десетте рога* “, е заменен от този на „ *седемте глави* “ на римската идентичност. И Духът му вменява „ *богохулство* “, тоест религиозни лъжи. Наличието на " *корони* " на " *десетте рога* " показва времето, когато " *десетте рога* " от Дан.7:24 са влезли в сила. Следователно това е и времето, когато „ *малкият рог* “ или „ *различният крал* “ сам по себе си е активен. „ *Звярът* “ е идентифициран, продължението обявява бъдещето му. Тя ще действа свободно за „ *време, пъти (2 пъти) и половин време* “. Този израз обозначава 3 години и половина пророчески, или 1260 реални години, в Дан.7:25 и Откр.12:14; намираме го под формата на “ *1260 дни* ”-години или пророчески „ *42 месеца* ” в Откр.11:2-3, 12:6 и Откр.13:5. Но в стих 3 от тази глава 13, Духът обявява, че тя ще бъде поразена и „ *като че ли ранена до смърт* “, точно от френския атеизъм между 1789 и 1798 г. И благодарение на Конкордата на

Наполеон I ' „нейната смъртна рана ще бъде излекуван .” Така тези, които не обичат божествената истина, ще могат да продължат да почитат лъжите, които убиват душата и тялото.

В края на дните ще се появи изображение на първия „звяр, който излезе от морето “. Този нов звяр се отличава с факта, че този път ще „възкръсне от земята “. Позовавайки се на образа на Битие, където „земята “ излиза от „морето “, неусетно, Духът ни казва, че този втори „звяр “ е произлязъл от първия, като по този начин обозначава така наречената католическа църква реформирана; точна дефиниция на протестантската реформирана вяра. През 2021 г. тя вече представлява най-голямата военна сила на планетата Земя и е авторитет от победата си срещу Япония и нацистка Германия през 1944-45 г. Това, разбира се, са САЩ, първоначално предимно протестантски, но до голяма степен католически днес, поради силната латиноамериканска емиграция, приветствана. Обвинявайки го, че прави „първото поклонение на звяр в негово присъствие ,” Духът изобличава наследството му от Римската неделя. Това показва, че религиозните етикети са подвеждащи. Модерната протестантска вяра е толкова привързана към това римско наследство, че ще стигне толкова далеч, че ще обнародва обвързващ закон, който прави неделната почивка задължителна под страх от санкции: първоначално търговски бойкот и накрая смъртна присъда. Неделята е определена като „белег ” на властта на римския „звяр ”, първият „звяр ”. А числото “ 666 ” е сумата, получена с буквите на титлата “VICARIVS FILII DEI”, това, което Духът нарича “числото на звяра ”. Направете сметка, числото е там:

VICIVLIIID I

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Важно уточнение : Знакът се получава само „на ръката “ или „на челото “ дотолкова, доколкото „ръката “ символизира работата, действието, а „челото “ обозначава личната воля на всяко същество, свободно от неговата избори, както ни казва Ezé.3:8: „Ще закоравя челото ти, така че да го противопоставиш на тяхното чело “.

Тук са ясно идентифицирани бъдещите „подножия “ на Исус Христос, Справедливият Божествен Съдия. И неусетно, посочвайки приоритета „десен крак ” или „лев крак ”, Духът посочва кой смята за виновен. Горящият „десен крак “ е за папската католическа вяра, на която Бог приписва проливането на кръвта на „всички, които са били убити на земята “, според Откр.18:24. Следователно неговият приоритет на гнева е заслужен. След това, също толкова виновна, че на свой ред я е имитирала, създавайки „образа “ на първия католически „звяр “, протестантската вяра, наречена „земята “, получава огъня от „левия крак “ на Исус-Христос, който по този начин отмъщава за кръвта на последните избрани светци, която щеше да бъде пролята без неговата спасителна намеса.

Стих 3: „И той извика със силен глас, както реве лъв. Когато той извика, седемте гръмотевици издадоха гласовете си. »

Тайната, скрита или запечатана в стихове от 4 до 7, провъзгласена от „гласа на седемте гръмотевици“, сега е разкрита. Така „гласът“ на Бог се сравнява със звука на „гръм“, свързан с числото „седем“, което символизира неговото осветение. Този глас провъзгласява съобщение, дълго скрито и игнорирано от хората. Това е годината на завръщането в слава на нашия божествен и възвишен Господ Исус Христос. Датата беше разкрита на избраните служители през 2018 г.; Това е пролетта на 2030 г., в която след изкупителната смърт на Исус на 3 април 30 г. ще приключи третата третина от 2000 години от 6000 години, програмирани от Бог за неговия избор на избрани.

Стих 4: „И когато седемте гръмотевици издадоха гласовете си, отидох да пиша; и чух глас от небето, който казваше: Запечатай казаното от седемте гръмотевици и не го пиши. »

В тази сцена Бог има две цели. Първият е, че неговите избраници трябва да знаят, че Бог наистина е определил време за края на света; то не е наистина скрито, тъй като зависи от нашата вяра в програмата на 6000 години, пророкувана от шестте светски дни на нашите седмици. Втората цел е да се обезсърчи търсенето на тази дата до момента, когато самата тя отвори пътя към разбирането. Това беше постигнато за всеки от трите адвентни теста, полезни за скрининг и подбор на избраните, сметени за достойни да се възползват от вечната справедливост, предложена от Исус Христос, през 1843, 1844 и 1994 г.

Стих 5: „И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, вдигна десницата си към небето,“

В това отношение на великия победоносен Съдия, с нозете му, поставени върху враговете му, Исус Христос ще формулира тържествена клетва, която го обвързва божествено.

Стих 6: „И се закле в Онзи, който живее до вечни векове, който създаде небето и нещата в него, земята и нещата в нея, и морето и нещата в него, че той „ще има повече време,“

Клетвата на Исус Христос е направена в името на създателя Бог и е адресирана до неговите избраници, които почитат ордена на първия ангел от Откр.14:7; това, като демонстрират чрез своето послушание, техния „страх“ от Бог, чрез спазване на неговата четвърта заповед, която дава слава на неговия творчески акт. Твърдението „че няма да има повече време“ потвърждава, че в Неговата програма Бог е планирал трите напразни адвентистки очаквания от 1843, 1844 и 1994 г. Както вече изразих, тези напразни очаквания бяха полезни при пресяването на вярващите християни. Защото макар и суетни, последствията им бяха драматични и духовно смъртни за онези, които преживяха, или, за избраните, причините за тяхното благословение и тяхното освещаване от Бог.

Съобщение за 3-то ^{голямо} нещастие, пророкувано в Откр.8:13.

Стих 7: „Но в дните на гласа на седмия ангел, когато той затръбни (тръбата), Божията тайна щеше да се изпълни, както той обяви на Своите слуги пророците. »

Времето за конструиране на пророчески дати свърши. Тези, които бяха установени от предсказаните данни, изпълниха ролята си да тестват последователно вярата на протестантите през 1843-44 г. и тази на адвентистите през 1994 г. Следователно отсега нататък няма да има повече фалшиви дати, никакви фалшиви очаквания ; новините, започнати от 2018 г., ще бъдат добри и избраните ще чуят, за свое спасение, звука на „ седмата тръба “, която ще отбележи намесата на Христос на божествената справедливост; времето, когато според Откр.11:15: „ царството на света е предадено на нашия Господ и на Неговия Христос ” и следователно е взето от дявола.

Последиците и времето на пророческото служение

Стих 8: „ *И гласът, който чух от небето, отново ми проговори и каза: Иди, вземи разтворена книжката в ръката на ангела, който стои на морето и на земята.* »

Стихове от 8 до 11 илюстрират опита от мисията на слугата, натоварен да представи кодираното пророчество на ясен език.

Стих 9: „ *И отидох при ангела, като му казах да ми даде малката книжка. И той ми каза: Взemi го и го глътни; ще ти горчи вътрешностите, но в устата ти ще бъде сладко като мед.* ”.

На първо място, „ *болките на червата* “ изобразяват много добре страданието и страданието, причинени от отхвърлянето на предложената светлина от страна на непокорните християни. Тези страдания ще достигнат своя връх за последното изпитание на вярата, по времето на неделния закон, където животът на избраните ще бъде застрашен от смърт. Защото до края, светлината и нейните хранители ще бъдат воювани от дявола и неговите небесни и земни демони, съзнателни или несъзнателни съюзници на този „Разрушител“, „Авадон или Аполион “ от Откр.9:11. „ *Сладостта на мед* ” също така перфектно изобразява щастието от разбирането на Божиите мистерии, които той споделя със своите истински избраници, жадни за истината. Никой друг продукт на земята не концентрира естествено сладката си сладост като него. Обикновено хората оценяват и търсят този сладък вкус, който им е приятен. Също така избраният на Христос търси в Бог сладостта на любяща и мирна връзка, както и неговите напътствия.

Давайки на своето откровение „Апокалипсис“ (= Откровение) „ *сладостта на меда* “, Божият Дух го сравнява с „ *небесната манна* “, която имаше „ *вкуса на мед* “ и която хранеше евреите в пустинята по време на 40 години преди влизането им в обетованата земя, отнета от ханаанците. Точно както един евреин не би могъл да оцелее, без да консумира тази „ *манна* “, от 1994 г., края на „ *петте месеца* “, пророкувани в Откр.9:5-10, адвентната вяра оцелява само като се подхранва от този последен пророчески духовен „ *храна* ” (Мат.24:45) „ *приготвена за подходящото време на славното идване*” на Исус Христос. Това учение, което Бог на истината ми дава да осъзная едва в тази съботна сутрин в 4-ия ^{час} на 16 януари 2021 г. (но 2026 г. за Бог), би било полезно да отговоря на този, който ме попита един ден за

изучаването на пророчествата “ Какво имам в това за мен?“ » Отговорът на Исус е кратък и прост: духовен живот, за да избегнем духовната смърт. Ако Духът не приема образа на „ торта “, а само „ сладостта на меда “, това е защото физическият живот на евреите се е занимавал с тази храна „ манна “. Що се отнася до Откровението, храната е само за духа на избраните. Но в това сравнение тя се явява необходима, незаменима и изисквана от живия Бог като условие за поддържане на духовния живот. И това изискване има смисъл, защото Бог не е приготвил тази храна, за да бъде пренебрегвана и презирана от Неговите служители от последните дни. Той съставлява най-осветения елемент след жертвата на Исус Христос и последната форма и окончателно изпълнение на Светата вечеря”; Исус дава своите избрани за храна, тялото си и пророческите си инструкции.

Стих 10: „ *Взех малкия свитък от ръката на ангела и го глътнах; в устата ми беше сладък като мед, но когато го глътнах, вътрешностите ми се изпълниха с горчивина.* »

В преживяното преживяване слугата открива в самота ослепителната светлина, пророкувана от Исус, и той всъщност първо открива „ *сладостта на меда* “, приятно удоволствие, сравнимо със сладката сладост на меда. Но студенината, показана от адвентните членове и учители, на които исках да го представя, предизвика в тялото ми автентични болки в корема, наречени колит. Така че свидетелствам за духовното и буквално изпълнение на тези неща.

Друго обяснение обаче се отнася до последната епоха, в която е осветена пророческата светлина. Започва във време на мир, но ще завърши във време на война и убийствен терор. Дан.12:1 го пророкува като „ *време на скръб, каквото не е имало от началото на народите до сега* “; това е достатъчно, за да причини „ *болка в червата* “. Особено след като четем в Lam.1:20: „ *Яхве, виж моята скръб! Вътрешностите ми кипят, сърцето ми е разстроено в мен, защото съм бил непокорен. Отвън мечът е причинил своя хаос, вътре в смъртта.* » Също в Jer.4:19: „ **Недрата ми ! Вътрешността ми : страдам в сърцето си, сърцето ми бие, не мога да мълча; защото чувах, душа моя, звука на тръбата, вика на войната.** » Горчивината на „ *вътрешностите* “ прави сравнение между последната адвентна мисия и тази, която е поверена на пророк Еремия. И в двата опита избраните длъжностни лица работят в атмосферата на враждебност на непокорните владетели на своето време. Йеремя и последните истински адвентисти осъждат греховете, извършени от гражданските и религиозни лидери на тяхното време и като правят това, гневът на виновните се обръща срещу тях до края на света, белязан от завръщането в славата на Исус Христос, „ *Царят на царете и Господарят на господарите* “ от Откр.19:16.

Краят на първа част от Откровението

В тази първа част открихме пролога и трите паралелни теми, писмата, адресирани до ангелите на седемте църкви, седемте печата или знаци на

времето и шестте тръби или предупредителни наказания, предизвикани от Божия гняв.

Стих 11: „ *И те ми казаха: Трябва пак да пророкуваш за много племена, племена, езици и царе.* »

Стих 11 потвърждава цялото покритие на последните 2000 от 6000 години на Божията подготвена програма. Пристигайки във времето на славното завръщане на Исус Христос, извикването на пророчеството ще възобнови прегледа на християнската ера в глава 11 под различна тема: „Трябва отново да пророкуваш за много народи, нации, езици и царе.“

Откриване на втората част на Откровението

В тази втора част, в паралелен преглед на християнската ера, Духът ще се насочи към важни събития, вече споменати в първата част на книгата, но тук, във втората част, той ще ни разкрие своята преценка по по-развит начин относно всяка от тези теми. Тук отново всяка глава ще използва различни, но винаги допълващи се символи и изображения. Именно чрез

групирането на всички тези учения пророчеството идентифицира целевите субекти. От книгата на Данаил, този принцип на паралелизиране на главите на пророчествата е бил прилаган от Разкриващия Дух, както можете да видите.

Откровение 11, 12 и 13

Тези три глави обхващат времето на християнската ера паралелно, хвърляйки светлина върху различни събития, но които винаги остават много допълващи се. Ще обобща, а след това ще опиша подробно темите.

Откровение 11

Папско управление – Национален атеизъм – Седмата тръба

Стихове 1 до 2: 1260-годишното управление на католическия папски лъжепророк: Преследвачът.

Стихове 3 до 6: по време на това нетолерантно и преследващо управление „*двамата свидетели*“ на Бог, светите писания на двата завета, ще бъдат засегнати и преследвани от „*звяра*“, римската религиозна коалиция, съюзена с монархиите на Европа Западна.

Стихове от 7 до 13 имат за тема „*звярът, който се издига от бездната*“ или „Френската революция“ и нейният национален атеизъм, който се появява за първи път в историята на човечеството.

Стихове от 15 до 19 ще имат за своя тема частично развитие на „*седмата тръба*“.

Ролята на папското управление

Стих 1: „*И ми дадох тръстика като тояга и казаха: Стани и измери Божия храм, олтара и онези, които се покланят в него.*»

Целеното време е време на наказание, разкрито от думата „*пръчка*“. Наказанието е оправдано „*заради греха*“, възстановен гражданско от 321 г. и религиозно от 538 г. От тази втора дата грехът е наложен от папския режим, символизиран тук от „*тръстиката*“, която обозначава „*фалишивия пророк, който учи лъжи*“ в Иса .9:13-14. Това послание отразява това от Дан.8:12: „*армията беше предадена на вечните поради греха*“, в което „*армията*“ обозначава християнското събрание, „*вечните*“, свещеничеството на Исус, отнето от папски режим и „*грех*“, изоставянето на съботата от 321 г. насам. Това е само повторение на послание, повтаряно много пъти в различни аспекти и символи. То потвърждава наказателната роля, която Бог даде на установяването на римския папски режим. Глаголът „*мярка*“ означава „*съдя*“. Следователно наказанието е резултат от Божията присъда срещу „*храма*“. *на Бог*“, колективното събрание на Христос,

"олтарът " символ на кръста на неговата жертва и " тези, които се покланят там ", а именно християните, които претендират за неговото спасение.

Стих 2: „ Но външният двор на храма, оставете го отвън и не го измервайте; защото беше дадено на народите и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. »

Важната дума в този стих е „ отвън “. Само то обозначава повърхностната вяра на римокатолицизма, засегнат в образа на неговото управление от 1260 дни-години, представени тук като " 42 месеца ". Образът на „ свещения град “ на истинските избрани „ ще бъде стъпкан от нациите “, съюзени с режима на папския деспот или кралете на европейските кралства, „ които прелюбодействат с “ католическата „ Езавел “ по време на нейното дълго нетолерантно управление от 1260 г. реални години между 538 и 1798. В този стих Бог отбелязва разликата между истинската и фалшивата вяра, като разчита на символиката на еврейското светилище: скинията на Мойсей и храма, построен от Соломон. Откриваме и в двата случая, в „ двора, извън храма “, плътски религиозни ритуали: олтара за жертвоприношения и легена за измиване. Истинската духовна святост се намира вътре в храма: в свящото място, където има: свещник със седем светилника, маса с 12-те предложени хляба и олтар за тамян, поставен пред завесата, която крие най-святото място, изображение на небето, където Бог седи на своя царски трон. Искреността на кандидатите за християнско спасение е известна само на Бог, а на земята човечеството е измамано от „ външната “ фасадна религия, която римокатолическата вяра представлява за първи път в историята на християнската религия на нашата ера.

Светата Библия, Божието слово, преследвано

Стих 3: „ Ще дам на двамата си свидетели сила да пророкуват, облечени във вретище, хиляда двеста и шестдесет дни. »

По време на това дълго управление, потвърдено тук под формата на „ 1260 дни “, Библията, символизирана от „ двамата свидетели “, ще бъде частично игнорирана до времето на Реформацията, когато дори е преследвана от католическите лиги, благосклонни към папите, които те подкрепят с мечове . Изображението „ облечено във вретище “ обозначава състояние на страдание, което Библията ще издържи до 1798 г. Защото в края на този период френският революционен атеизъм ще я изгори на обществени места, като също ще се опита да я унищожи.накара да изчезне напълно.

Стих 4: „ Това са двете маслинови дървета и двата светилника, които стоят пред Господа на земята. »

Тези „ две маслинови дървета и два свещника “ са символите на двата последователни съюза, които Бог е организирал в своя план за спасение. Две последователни религиозни диспенсации, носещи неговия Дух, чието наследство е Библията и нейните текстове на двата съюза. Проектът на двата съюза е пророкуван в Зах.4:11 до 14 от „ две маслинови дървета, поставени отдясно и отляво на свещника “. И вече, преди „ двамата свидетели “ от

стих 3, Бог каза за тях в свидетелството на Захария: „ *Тези са двамата сина на маслото, които стоят пред Господаря на цялата земя.* » В тази символика „ *масло* “ обозначава божествения Дух. „ *Свещникът* “ пророкува Исус Христос, който в човешко тяло ще донесе светлината на Духа в неговото осветение (= 7) и ще разпространи знанието за това сред хората, точно както символичният свещник разпръсква светлина чрез изгаряне на маслото, съдържащо се в неговия „ *седем* ” вази.

Забележка : „ *Свещникът* “ със „ *седем* “ лампи е центриран върху средната ваза; това, подобно на средата на седмицата, което прави 4-ия ^{ден} от Великденската седмица, денят, в който чрез своята изкупителна смърт Исус Христос накара „ *жертвата и приносът* “ да престанат, религиозният обред на иврит, в съответствие с божественият план, пророкуван в Дан.9:27. Следователно „ *свещникът* “ със седем лампи също носи пророческо послание.

Стих 5: „ *Ако някой иска да им навреди, огън излиза от устата им и пояжда враговете им; и ако някой иска да им навреди, трябва да бъде убит по този начин.* »

Тук, както в Откр. 13:10, Бог потвърждава на своите истински избраници забраната си да не се самонаказват за вреда, нанесена на Библията и нейната кауза. Това е действие, което той запазва изключително за себе си. Злините ще излязат от устата на създателя Бог. Бог се идентифицира с Библията, която ние наричаме „ *Божие слово* “, така че всеки, който му навреди, го напада директно.

Стих 6: „ *Те имат власт да затворят небето, за да не вали дъжд в дните на тяхното пророчество; и те имат власт да превърнат водите в кръв и да поразят земята с всякакъв вид чума, когато пожелаят.* »

Духът цитира факти, докладвани в Библията. По негово време пророк Илия издейства от Бога да не вали дъжд освен по негова дума; преди него Мойсей получи от Бога властта да превърне водата в кръв и да поразии земята с 10 язви. Тези библейски свидетелства са още по-важни, защото в последните дни презрението към писаното и вдъхновено Божие слово ще бъде наказано с язви от същия вид, според Откр.16.

Националният атеизъм на Френската революция

Тъмните светлини

Стих 7: „ *Когато свършат свидетелството си, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие.* »

Духът ни разкрива тук важно нещо, което трябва да отбележим; датата 1793 г. бележи края на библейското свидетелство, но за кого? За неговите врагове от онова време, които са преследвали Библията, отхвърляйки нейния божествен авторитет по въпросите на подкрепата на вярата; тоест монарсите, монархическите аристократи, римокатолическият папски режим и цялото му духовенство. На тази дата Бог осъжда и фалшивите протестанти, които на практика вече не се съобразяват с неговите учения. В Дан.11:34, в своята присъда, Бог им вмениява „ *лицемерие* “: „ *Във времето, когато паднат, малко ще им се помогне и*

мнозина ще се присъединят към тях в лицемерието . » Това е само първата част от свидетелството на Библията, която е завършена, защото през 1843 г. нейната роля ще възобнови жизненоважно значение, като покани избраните да открият адвентните пророчества. Установяването на национален атеизъм във Франция ще се насочи към Библията и ще се опита да я накара да изчезне. Обилното кърваво използване на „неговата гилотина“ го превръща в нов „звяр“, който този път трябва да „се издигне от бездната“. Чрез този термин, заимстван от историята за сътворението в Битие 1:2, Духът ни напомня, че ако Бог, неговият Създател, не съществуваше, нямаше да се развие живот на земята. „Пропастта“ е символът на земята, лишена от обитател, когато е „безформена и празна“. Така беше „в началото“, според Битие 1:2, и ще стане така отново за „хиляда години“, в края на света, след славното завръщане на Исус Христос, което е темата, която следва това в тази глава 11. Това сравнение с първоначалния хаос е напълно заслужено за един републикански режим, който се ражда в политически хаос и най-голямо безредице. Защото бунтовниците знаят как да се обединят, за да унищожат, но са много разделени относно формите, които трябва да бъдат дадени на реконструкцията. След това това свидетелство предлага демонстрация на плода, който човечеството може да принесе, когато е напълно откъснато от Бог; лишени от полезното си действие.

Но като го нарече „бездна“, Духът на създателя Бог също подсказва контекста и състоянието на първоначалното сътворение на нашата земя. По този начин, насочвайки се към първия ден от това сътворение, той ни показва една земя, потънала в абсолютна „тъмнина“, тъй като в този момент Бог все още не е дал на земята светлината на нито една звезда. И тази идея духовно свързва този „звяр, който се издига от бездната“ с „четвъртия печат“ от Откр.6:12, описан като „слънце, черно като вретиници“. Връзката е направена и с „4-та тръба“ от Откр. 8:12, описана чрез „удара на третата, на слънцето, на третата на луната и на третата на звездите“. Чрез тези изображения Духът му приписва особено „тъмен“ характер. Но именно в този аспект и това „тъмно“ състояние Франция ще прослави своите свободни мислители, като им даде титлата „просветени“. Тогава си спомняме думите на Исус Христос, цитирани в Матей 6:23: „но ако око̀то ти е лошо, цялото ти тяло ще бъде в тъмнина. **И така, ако светлината, която е във вас, е тъмнина, колко голяма ще бъде тази тъмнина!**» Така тъмната свободна мисъл тръгва на война срещу религиозния дух и този нов **либертариански дух** ще се разпростре с течение на времето и ще обхване западния свят... наречен християнски и ще запази злото си влияние до края на света. С Френската революция „тъмнината“ се настани завинаги с греха. Защото с него се появяват книгите, написани от философите на свободната мисъл; което го свързва с „греха“, който характеризира Гърция в пророчествата на Даниил 2-7-8. Тези нови книги ще се конкурират с Библията и ще успеят да я задушат до огромна степен. Следователно осъдената „война“ е преди всичко идеологическа. След революцията и след Втората световна война този мрак ще приеме аспекта на най-висшия хуманизъм, контрастиращ и по този начин скъсващ с

първоначалната нетолерантност, но идеологическата „война“ продължава. Западните хора ще бъдат готови да пожертват всичко за тази „свобода“. Всъщност те ще пожертват своите нации, своята сигурност и няма да избегнат смъртта, планирана от Бог.

Стих 8: „И мъртвите им тела ще бъдат на площада на големия град, който се нарича в духовен смисъл Содом и Египет, дори там, където техният Господ беше разпнат.“

„трупове“ са тези на „двамата свидетели“, чиито първи нападатели също са екзекутирани на „площада“ на същия „град“. Този „град“ е Париж и цитираното „място“ се нарича последователно „място Луи XIV“, „място Луи XV“, „място на Революцията“ и обозначава настоящия „площад Конкорд“. Атеизмът не прави никаква услуга на никоя религиозна форма. Гилотинираните жертви са бити именно заради религиозната си принадлежност. И както учи съобщението „4-та тръба“, целите са истинската светлина (слънце), фалшивият колектив (луна) и всеки отделен религиозен пратеник (звезда). Освен това някои покварени религиозни форми се приемат при условие, че отговарят на нормите на доминиращия атеизъм. Поради това някои свещеници получават името „разобличени“ в знак на подигравка. Духът сравнява Париж, френската столица, със „Содом“ и „Египет“. Първите плодове на свободата бяха сексуалните ексцесии, придружени от разпадането на традиционните социални и семейни конвенции. Това сравнение ще има трагични последици във времето. Духът ни казва, че този град ще претърпи съдбата на „Содом“ и този на „Египет“, който за Бог се превърна в стандартен символ на греха и бунта срещу него. Връзката, установена по-горе с „гръцкия“ философски „грех“, избличен в Даниил 2-7-8, се потвърждава тук. За да разберем напълно това божествено заклеимяване на гръцкия грех, нека вземем предвид факта, че опитвайки се да използва философски думи, за да представи Евангелието на жителите на Атина, апостол Павел се провали и беше изгонен от мястото. Ето защо философската мисъл завинаги ще остане враг на създателя Бог. С течение на времето и до своя край този град, наречен „Париж“, ще запази и ще свидетелства чрез тези действия за точността на своето сравнение с тези две имена, символи на сексуален и религиозен грех. Зад името му "Париж" се крие наследството на "Париси", дума, чийто келтски произход означава "тези от казана", драматично пророческо име. В римско време мястото е било крепост на езическите поклонници на Изиди, богинята на египтяните, но също и сценичен и циничен образ на Парис, син на царя на Троя, стария Приам. Автор на прелюбодейство с красивата Елена, съпруга на гръцкия цар Менелай, той ще бъде отговорен за война с Гърция. След неуспешна обсада гърците се оттеглят, оставяйки огромен дървен кон на брега. Мислейки, че е гръцки бог, троянците доведоха коня в града. И посред нощ, когато виното и празникът свършиха, гръцки войници излязоха от конете и отвориха портите на мълчаливо завръщащите се гръцки войски; и всички жители на града бяха избити, от краля до най-низшия поданик. Това троянско действие ще доведе до загубата на Париж през последните дни, защото, пренебрегвайки урока,

ще повтори грешките си, като накара враговете си, които е колонизирал, да се установят на негова територия. Преди да приеме името Париж, градът се е наричал „Lutèce“, което означава „вонящо бласто“; цялата програма на тъжната му съдба. Сравнението с „Египет“ е оправдано, тъй като с приемането на републиканския режим Франция официално става първият грешен режим в западния свят. Това тълкуване ще бъде потвърдено в Откр.17:3 от „червения“ цвят на „звяра“, образ на монархическите и републиканските коалиции от последните дни, изградени по модела на Франция. Като казва: „дори там, където техният Господ беше разпнат“, Духът установява сравнението между отхвърлянето на християнската вяра на френския атеизъм и еврейското национално отхвърляне на Месията Исус Христос; защото двете ситуации са идентични и ще носят същите последици и същите плодове на безбожие и беззаконие. Това сравнение ще продължи в следващите стихове.

Като нарича столицата си „Египет“, Бог сравнява Франция с фараона, типичен модел на човешка съпротива, противопоставяща се на волята му. Тя ще запази тази бунтовна позиция до своето унищожение. Никога няма да има покаяние от негова страна. Наричайки „злото добро и доброто зло“, тя ще извърши най-лошите грехове, проклет от Бога; това, като нарече „светлини“, „тъмните“ мислители, които основаха „неговите човешки права“, които се противопоставят на правата на Бог. И от много народи неговият модел ще бъде имитиран дори през 1917 г. от могъщата Русия, която ще го унищожи с атомен взрив по време на "шестата тръба", което името му "Parisii" пророкува на келтски език, което означава „тези в казана“. Следователно тя ще остане до края си неспособна да види Бог в изпитанията, които ще я съсипят до степен да я унищожат. Защото той се е насочил към нея и няма да я пусне, докато я няма.

Стих 9: „Три дни и половина мъже от народите, племената, езиците и народите ще гледат мъртвите им тела и няма да позволят мъртвите им тела да бъдат положени в гроб.“

Във Франция хората влязоха в Революцията през 1789 г. и през 1793 г. те езекутираха своя крал, след това своята кралица, и двамата публично обезглавени на големия централен площад на града, наричан последователно „Площад Луи XV“, „Площад на Революцията“ и понастоящем „place de la Concorde“. Приписвайки „три дни и половина“ на времето на разрушителното действие, Духът изглежда включва битката при Валми, където през 1792 г. революционерите се изправят срещу и побеждават роялистките армии на европейските кралства, които атакуват републиканска Франция, включително Австрия, дом от рода на кралица Мария Антоанета. За да разберем произхода на тази омраза, трябва да имаме предвид, че 1260 години злоупотреби от всякакъв вид от страна на папско-кралската коалиция в крайна сметка раздразниха френския народ, който беше експлоатиран, малтретиран, преследван и напълно съсипан. Последните две царувания на Луи Внимание! Републиката не е и няма да бъде благословия за Франция. Тя до своя край, в своята пета форма, ще носи проклятията на Бог и сама ще извърши грешките, които ще причинят

нейното падение. Този кръвожаден режим, от самото си начало, ще се превърне в страната на „човешките права“ и хуманизма, която в крайна сметка ще защити виновните и ще разочарова, чрез своята несправедливост, жертвата. Той дори ще приветства враговете си и ще ги настани на своята територия, имитирайки в най-лошия случай известния пример на троянския град, известен с въвеждането на дървения кон, оставен от гърците, както се вижда по-рано.

Стих 10: „ *И заради тях жителите на земята ще се радват и ще се веселят, и ще си пращат дарове един на друг, защото тези двама пророци измъчваха жителите на земята.* »

В този стих Духът се прицелва във времето, когато, като гангрена или рак, френското философско зло ще се разпространи и разпространи като чума в други западни нации. ^{Той} отбелязва „знака на времето“ с „*б-ия печат*“; онази, в която „*слънцето става черно като чувал с конски косъм*“: светлината на Библията изчезва, задушена от философските книги на свободомислещите.

В духовен прочит, за разлика от „*гражданите на небесното царство*“, които определят избраниците на Исус, „*жителите на земята*“ обозначават американските протестанти и по-общо хората, бунтуващи се срещу Бог и неговата истина. Хората от европейските и още повече американски кралства гледат към Франция. Там един народ смазва своята монархия и католическата християнска религия, която заплашва хората, които четат Библията, „*двамата свидетели*“, с „*мъките*“ на своя „ад“; истински „*мъчения*“, които обаче са запазени само за последния съд, за да унищожат фалшивите религиозни хора, които самите измамно използват този вид заплаха, според Откр. 14:10-11. Чужденците също, жертви на същите злоупотреби извън Франция, се надяват да се възползват от тази инициатива. Това още повече, че с френската подкрепа, предоставена от Луи XVI, в света, няколко години по-рано, новите Съединени щати на Северна Америка намериха своята независимост, освобождавайки се от господството на Англия. Свободата е в движение и скоро ще спечели много хора. В знак на това приятелство, „*те ще изпращат подаръци един на друг.*“ Един от тези подаръци беше френският подарък на американците на „*Статуята на свободата*“, издигната през 1886 г. на остров срещу Ню Йорк. Американците му върнаха жеста, като му предложиха реплика, която, издигната през 1889 г., се намира в Париж на остров в средата на Сена близо до Айфеловата кула. Бог се насочва към този тип дар, който разкрива споделянето и обмена, които представляват проклятието на **прекомерната свобода**, която има за цел да пренебрегне своите духовни закони.

Стих 11: „ *И след трите дни и половина духът на живот от Бога влезе в тях и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги видяха.* »

На 20 април 1792 г. Франция е заплашена от Австрия и Прусия и сваля своя крал Луи XVI на 10 август 1792 г. Революционерите побеждават при Валми на 20 септември 1792 г. Крал Луи XVI е гилотиниран на 21 януари 1793 г. Диктаторът Робеспьер и неговите приятели бяха

гилотинирани на свой ред на 28 юли 1794 г. „Конвенцията“ беше заменена от „Директорията“ на 25 октомври 1795 г. Двата „терора“ от 1793 г. и 1794 г. заедно продължиха само една година. Между 20 април 1792 г. и 25 октомври 1795 г. намирам доста точно този период от „ *три дни и половина* “ за пророкуван или „три и половина“ реални години. Но смятам, че продължителността носи и духовно послание. Този период представлява половин седмица, което може да предизвика алюзия за земното служение на Исус Христос, което продължило точно „три и половина пророчески дни“ и завършило със смъртта на Месията Исус Христос. Духът сравнява своето действие с това на Библията, нейните „ *двама свидетели* “, които също са действали и проповядвали, преди да бъдат изгорени на Площада на революцията в Париж. Чрез това сравнение Библията, тази вяра, се отъждествява с Исус Христос, който в нея е разпнат отново и „ *прободен* “, както е посочено в Откр. 1:7. Пороят от кръвопролития в крайна сметка ужаси френския народ. Освен това, след езекутирането на лидера му от Кръвожадната конвенция Максимилиен Робеспьер и приятелите му Кутон и Сен Жюст, бързите и систематични езекуции спират. Божият Дух събуди духовната жажда на хората и практикуването на религията отново стана законно и преди всичко безплатно. Благотворният „страх от Бога“ се появи отново и интересът към Библията отново се прояви, но до края на света с него ще се борят и ще се съревновават философски книги, написани от свободни мислители, чийто гръцки модел е на преден план. Източник на всичко различните му форми.

Стих 12: „ *И те чува глас от небето, който им казваше: Качете се тук; И те се изкачиха на небето в облака; и враговете им ги видяха.* »

Това божествено изявление се отнася за библейските „ *двама свидетели* “ след 1798 г.

Сравнението с Исус продължава, защото именно него избраниците му виждат (след пророк Илия) да се възнася на небето пред погледа им. Но на свой ред неговите избраници от последното време ще действат по същия начин. Техните врагове също ще ги видят да се издигат на небето в облака, където Исус ще ги привлече към себе си. Подкрепата, която Бог дава на неговата кауза, е същата, за Исус Христос, неговият избраник, и в този контекст на Френската революция, Библията след 1798 г. За да потвърди края на пророкуваната продължителност от „1260 дни“ - години, в През 1799 г. папа Пий VI умира затворен във Валанс-сюр-Рон, като по този начин прави възможен между 1843-44 и 1994 г. дълъг период на мир от 150 години, пророкуван под формата на „пет месеца“ в Апо.9 : 5-10 . Смъртта на Луи XVI, прекратяването на монархията и смъртта на папа-затворник нанася смъртоносен удар на религиозната нетърпимост към „ *звяра, който се издига от морето* “ в Откр.13:1-3. Конкордатът на Директорията лекува нейната рана, но тя вече не се възползва от унищожената кралска подкрепа, тя повече няма да преследва до времето на края, когато протестантската нетърпимост ще се появи под името „звярът, който се издига от земята“ в Апо 13:11.

Стих 13: „ В този час стана голямо земетресение и десетата част от града падна; седем хиляди мъже бяха убити при това земетресение, а останалите се уплашиха и отдадоха слава на небесния Бог. »

В тази епоха (този час) беше извършено, в духовна форма, „ земетресението “, вече пророкувано от изпълнението на това от Лисабон през 1755 г., засегнато в темата за „ шестия печат “ от Ап.6:12. Според Божия Дух град Париж загуби „ една десета “ от населението си. Но друго значение може да се отнася според Дан.7:24 и Откр.13:1, десетата част от " десетте рога " или западните християнски царства, подчинени на Римския папски католицизъм. Франция, смятана от Рим за "най-голямата дъщеря" на Римокатолическата църква, изпада в атеизъм, лишава я от подкрепата ѝ и отива толкова далеч, че унищожава нейния авторитет. Четвъртата тръба го разкри, „ третата част от слънцето е поразена “; съобщението „ седем хиляди мъже бяха убити при това земетресение “ потвърждава това, като казва: множество (хиляда) религиозни „ мъже “ (седем: религиозно освещение на времето) бяха убити при това обществено политическо земетресение.

Стих 14: „ Второто горко отмина. Ето, третото горко идва скоро ”.

Така интензивното проливане на кръв съживи страха от Бога и „Терорът“ спря, заменен от империята на Наполеон I ‘ „ орелът “, възвестяващ последните три „ тръби “, три „ големи нещастия “ . » за жителите на земята. Като се има предвид, че съобщението следва Френската революция от 1789 до 1798 г., „ второто нещастие “, приписано му в стих 14, не може да го засяга пряко. Но за Духа това е начинът да ни каже, че нова форма на Френската революция ще се появи точно преди завръщането в слава на Исус Христос. Въпреки това, според Откр.8:13, „ второто горко “ ясно се отнася до темата за 6-то тръба от Откр.9:13, която точно ще „ убие една трета от хората “, преди Исус Христос да се върне, за да отмъсти за несправедливото осъждане на своите свети верни слуги, като унищожи техните смъртни врагове, последните бунтовници. Можем да разберем, че подобно на клането, причинено от френските революционери, Бог организира клането на Третата световна война, този път ядрена, която значително ще намали броя на жителите на земята, преди нейното премахване. оригинален вид на „ бездна “, след последната разрушителна намеса на Исус Христос.

Двойното значение на „ второ горко “ свързва четвъртата тръба с шестата по духовна причина. Структурата на Откровението разделя времето на християнската ера на две части. В първия " нещастие " наказва виновните, наказани преди 1844 г., а във второто - тези, наказани след 1844 г., точно преди края на света. Сега двете наказателни действия споделят значението, което Бог дава на своето четвърто наказание в Левит 26:25: „ Ще изпратя меча, който ще отмъсти за Моя завет .“ Първото наказание падна върху хората , които не получиха посланието на Реформацията, делото, подготвено от Исус за неговите избрани, а второто, върху онези, които не отговориха на Божието изискване да завърши тази Реформация от 1843 г. Разкритата светлина от която Бог изгражда, тази

постоянна Реформация ще бъде представена до часа, когато времето на благодатта свърши.

Като разглеждаме нещата и действията, които Бог приписва на мъжете от Френската революция от 1789 до 1795 г., ние откриваме онези, които Той може да припише на западните хора от последните дни. Намираме същото презрение, същото безбожие и омраза към религиозните обреди и към тези, които ги учат; поведение, което този път е резултат от изключителното развитие на науката и технологиите. През годините на мир атеизмът и фалшивата религия превзеха западния свят. Следователно Бог има основателна причина да ни предложи, за тази тема, двойно четене; поведението на „*оцелелите*“, което прави основната разлика между революционната епоха и научното време на последните дни на човечеството. За да бъдем по-ясни, според Откр. 11:11 до 13, „*оцелелите*“ от първото четиво, което се отнася до „*четвъртата тръба*“, „*се покаяха*“, докато „*оцелелите*“ от второто, което се отнася до „*шестата тръба*“, „*се покаяха не*“, според Откр.9:20-21.

Третото „*голямо горко*“ (за грешниците): Славното завръщане на Христос Справедливия

Стих 15: „*Седмият ангел затръби. И на небето се чува силни гласове, които казваха: Царствата на света са поверени на нашия Господ и на Неговия Христос; и той ще царува до вечни векове.*»

Последната тема на главата е тази за „*седмата тръба*“, която обозначава, напомням ви, момента, когато невидимият създател Бог се прави видим за очите на своите врагове, потвърждавайки Ап.1:7: „*Ето, Той идва с облаците и всяко око ще го види; дори тези, които го пробиха*“. „*Онези, които го пробиха*“, които пробиха Исус, са негови врагове от всички периоди на християнската епоха, включително и от последните. Те го прободоха, преследвайки верните му ученици, за които той заяви: „*Доколкото сте сторили това на един от тия Мои най-малки братя, на Мене го сторихте*“ (Мат.25:40). От небето се издигат силни гласове, за да отпразнуват събитието. Това са тези от обитателите на небето, които вече са се изразили да празнуват изгонването от небето на дявола и неговите демони от победоносния Христос, наречен „*Михаил*“ в Откр. 12:7 до 12. Те участват в радостта на избрани, на свой ред освободени и победени от Исус Христос. Историята на земния грях ще престане поради липса на грешници, унищожени от устата на божествения Христос. Дяволът, „*принцът на този свят*“ според Исус, губи владението си над грешния свят, унищожен от Бог. Той ще остане още хиляда години на пустата земя, без да нарани никого, докато чака пълното си елиминиране при последния съд заедно с всички останали грешници, които Бог ще възкреси за тази цел.

Голямото небесно щастие на избраните, изкупени чрез кръвта на Исус Христос

Стих 16: „*И двадесет и четиримата старейшини, които седяха пред Бога на тронове си, паднаха на лицата си и се поклониха на Бога,*“

Избраните са влезли в селестиалното Божие царство, седнали на тронове в присъствието на Бог, те ще управляват или съдят нечестивите според Откр.20:4. Този стих предизвиква контекста на небесното начало на изкупените в Откр.4. Този стих представя формата, която трябва да приеме истинското поклонение на Бог. Прострация, коленичене, лице надолу е формата, узаконена от Бог.

Стих 17: „ *Казвайки: Благодарим ти, Господи Боже Всемогъщи, Който си и Който беше, че си завладял великата Си сила и си завладял своето царство.* »

Изкупените подновяват благодарността си и се покланят пред Исус Христос, „ *Всемогъщият Бог, който е и който беше* “ „ **и който дойде**“, както е обявено в Откр.1:4. „ *Ти си хванал великата си сила* “, от която си се отрекъл, за да спасиш избраните си и изкупи чрез смъртта си цената на техните грехове във вашето „ *агнешко* “ служение; „ *Божият Агнец, който носи греховете на света* .“ Вие сте „ *завладяли своето царство* “; предложеният контекст наистина е този, където Духът отвежда Йоан в Откр.1:10; историята на събранието на Христос на земята е в миналото. На този етап „ *седемте събрания* “ стоят зад избраните длъжностни лица. Царуването на Исус, обектът на надеждата на вярата на избраните, се превърна в реалност.

Стих 18: „ *Народите се разгневиха; и Твоят гняв дойде, и дойде времето да съдиш мъртвите, да въздадеш на Твоите слуги пророците, светиите и онези, които се боят от Твоето име, малките и големите, и да унищожии онези, които унищожават земята.* »

В този стих 18 намираме много полезна информация за последователността на пророкуваните събития. ⁶ *тото тромпет убит – една трета от мъжете са: „ Нациите бяха раздразнени “* и пред очите ни, през 2020-2021 г., сме свидетели на причините за това раздразнение: Covid-19 и причинената икономическа разруха, ислямската агресия и незабавно руската офанзива със своите съюзници. След този ужасен и разрушителен конфликт, след обнародването на неделния закон от „ *земния звяр* “, тоест протестантската и католическа коалиция на оцелели американци и европейци, Бог изля върху тях „ *седемте последни язви на гнева Си* “ описано в Rev.16. По времето на седмия Исус се появи, за да спаси своите избрани и да унищожии падналите. След това идва програмата, подготвена за „ *хилядата години* “ на седмото хилядолетие. В небето, според Откр.4:1, ще се извърши присъдата над нечестивите: „ *и дойде времето да съдим мъртвите* .“ Светиите получават своята награда: вечния живот, обещан от Исус Христос на неговите избрани. Най-накрая те получават утринната звезда и короната, обещана на избраните, които са победили в битката на вярата: „ *да възнаградят Твоите слуги пророците* “. Бог припомня тук важността на пророчеството за всички епохи (Според 2 Петрово 1:19) и по-специално в последните дни. „ *Светиите и тези, които се боят от Твоето име* “ са онези, които са отговорили положително на посланията на трите ангела от Откр.14:7 до 13; първата от които припомня мъдростта, която се състои в това да се страхуваме от Него, да Му се подчиняваме и да не

оспорваме Неговите заповеди, казвайки: „*Бойте се от Бога и Му отдайте слава*“, в неговия аспект на Бог-създател, „*защото часът на Неговия съд дойде, и се поклонете на Онзи, Който е направил небето, морето, земята и водните извори.*”

Стих 19: „*И храмът на Бога на небето се отвори и ковчегът на Неговия завет се яви в неговия храм. И станаха светкавици, и гласове, и гръм, и земетресение, и голяма градушка.*»

Всички теми, повдигнати в тази книга Откровение, се събират към този исторически момент на великото славно завръщане на нашия божествен Господ Исус Христос. Този стих е насочен към контекста, в който се изпълняват и завършват следните теми:

Rev.1: Адвентизъм:

Стих 4: „*Йоан до седемте църкви, които са в Азия: Благодат на вас и мир от Този, който е, и който беше, **и който идва**, и от седемте духове, които са пред престола му,*»

Стих 7: „**Ето, идва с облаците**. И всяко око ще го види, дори и онези, които са го пробили; и всички земни племена ще скърбят за него. да Амин!»

Стих 8: „*Аз съм алфата и омегата, казва Господ Бог, Този, който е, и който беше, **и който ще дойде**, Всемогъщият.*»

Стих 10: „**Бях в Духа в деня Господен** и чух зад себе си силен глас, като звук на тръба,“

Аро.3: Седмото събрание: краят на “ Лаодикийската ” ера (= съдени хора).

Откр.6:17: Великият ден на Божия гняв срещу непокорните хора, „**защото великият ден на Неговия гняв дойде** и кой може да устои?»

Аро.13: „*звярът, който се издига от земята*“ (протестантска и католическа коалиция) и нейният неделен закон; стих 15: „*И му беше дадено да съживи образа на звяра, за да може образът на звяра да говори **и всички, които не се поклонят на образа на звяра, да бъдат убити.***»

Аро.14: Двете теми за „ жътвата “ (краят на света и грабването на избраните) и „реколтата“ (кланетата на фалшивите пастири от техните прелъстени и измамни последователи).

Rev.16: Стих 16: „ великият ден на битката Армагедон “

В този стих 19 намираме ключовата формула за пряката и видима намеса на Бог, „*и станаха светкавици, гласове, гръмотевици, земетресение*“, вече цитирана в Откр.4:5 и 8:5. Но тук Духът добавя „*и силна градушка*“; „*градушка*“, с която завършва темата за **седмата** от „*седемте последни язви*“ в Откр.16:21.

Следователно контекстът на завръщането на Исус Христос е белязан от последната адвентна тема, която този път носи , през пролетта на 2030 г.,

истинското спасение, предложено на избраните, получено чрез кръвта, пролята от Исус Христос. Това е часът на неговата конфронтация с бунтовниците, които се готвят да убият неговите избраници, които отказват римската неделя и пазят своята вяроветност към съботата, осветена от Бога от първата седмица на неговото създаване на света. „Шестият печат“ от Откр. 6 илюстрира поведението и ужаса на тези бунтовници, хванати от Господ в умишления акт на геноцид на Неговите благословени и възлюбени избраници. Предметът на разногласието е повдигнат в този стих 19. Той се отнася до божествения закон, съхраняван в „ковчега на свидетелството“ в най-святото място на скинията и еврейския „храм“. Ковчегът дължи своя престиж и своята много висока святост само защото съдържа таблиците на закона, гравирани от пръста на самия Бог, лично, в присъствието на Моисей, неговия верен слуга. Библията ни позволява да разберем какво причинява ужаса на бунтовниците по време на завръщането на Исус Христос. Защото това е, което декларират стихове от 1 до 6 от Псалм 50:

“ Псалом на Асаф. Бог, Бог, *YaHWeH*, говори и призовава земята от изгрева на слънцето до залеза на слънцето. От Сион, свършена красота, Бог свети. Той идва, нашият Бог, Той не остава в мълчание; **пред него е пояждащ огън, около него силна буря** . Той вика към небесата горе и към земята, **за да съди народа Си : Съберете ми верните ми, които сключиха завет с мен чрез жертва! -И небесата ще възвестят неговата правда** , защото Бог е съдията. »

В контекст на терор, бунтовниците ще видят текста на четвъртата от десетте Божии заповеди, показан в небето с огнени букви. И чрез това божествено действие те ще знаят, че Бог ги осъжда на първа и „втора смърт“.

Този последен стих от темата за „седмата тръба“ разкрива и потвърждава значението, което Бог придава на неговия закон, оспорван от бунтовното фалшиво християнство. Божественият закон е омаловажаван под предлог за предполагаемо противопоставяне на закона и благодатта. Тази грешка е резултат от погрешно четене на думите, направени от апостол Павел в неговите писма. Така че тук ще разсея съмнението, като дам ясни и прости обяснения. В Рим.6 Павел противопоставя тези „под закон“ с тези „под благодат“ само поради контекста на неговото време, когато започва новият завет. С формулата „под закона“ той обозначава евреите от стария завет, които отхвърлят новия завет, основан на свършената справедливост на Исус Христос. И той обозначава избраните служители, които влизат в този нов съюз с формулата „със закона“. Защото това е благодатта, донесена от благодатта, в името на която Исус Христос в Светия Дух помага на своя избраник и го учи да обича и да се подчинява на светия божествен закон. Подчинявайки му се, той е „със закона“ и бидейки „под благодатта“, той също не е „под закона“. Припомням отново, че Павел казва за божествения закон, че е „свят и че заповедта е справедлива и добра“; това, което споделям с него в Исус Христос. Докато Павел бичува греха, опитвайки се да убеди своите читатели, че не трябва повече да съгрешават, докато са в Христос, съвременните бунтовници използват неговите текстове,

за да му противоречат, като правят Исус Христос, за когото те твърдят, че е установен „служител на греха“ от Рим на 7 март 321 г. Докато Павел заявява в Гал.2:17: „*Но докато се стремим да бъдем оправдани чрез Христос, ако самите ние се окажем грешници, щеше ли Христос да бъде служител на греха? Далеч от това!*» Нека отбележим важността на прецизността, „*далеч от това*“, който осъжда религиозната концепция на фалшивата модерна християнска бунтовна вяра, и това от 7 март 321 г., датата, когато римският „*грях*“ навлиза в западната и източната християнска вяра чрез властта на езическия римски император Константин¹ _

В този контекст на „*седмата тръба*” първите шест хиляди години, определени от Бог за неговия избор на земни избрани, приключват в общия му проект от седем хиляди години. След това започва седмото хилядолетие, или „*хиляда години*“ от Откр.20, посветено на селестиалното осъждане на бунтовниците от избраните, изкупени от Исус Христос, темата на Откр.4.

Откровение 12: Великият централен план

**Жената – Римският агресор – Жената в пустинята – Скоби: битка в рая
– Жената в пустинята – Реформацията – Атеизъм-
Остатъкът на адвентистите**

Жената победителка, невястата на Христос, Божият Агнец

Стих 1: „*Голямо знамение се яви на небето: жена, обвита в слънце, с луна под нозете ѝ и венец от дванадесет звезди на главата ѝ.*»

Тук отново няколко теми следват една след друга в няколко картини или сцени. Първата таблица илюстрира Избраното събрание, което ще се възползва от победата на Исус Христос, неговия единствен Глава, според Еф.5:23. Под символа на „жена“, „Невестата“ на Христос е обгърната от „слънцето на правдата“, пророкувано в Мал.4:2. В двойно приложение, „луна“ символ на тъмнината е „под краката му“. Тези врагове исторически и в хронологичен ред са евреите от стария завет и падналите християни, католици, православни, протестанти и адвентисти от новия. На главата му „венец от дванадесет звезди“ символизира победата му в съюза с Бог, 7, с човека, 5, което означава числото 12.

Преследваната жена преди окончателната победа

Стих 2: „Тя беше бремна и извика, като беше в раждане и в родилни болки.“

В стих 2 „родилните болки“ напомнят за земното преследване, предшестващо времето на небесната слава. Този образ е използван от Исус в Йоан 16:21-22: „Жена, когато ражда, скърби, защото е дошъл нейният час; но когато тя роди детето, тя вече не помни страданието, поради радостта, която изпитва от факта, че на света се е родил човек. Затова и вие сте сега в скръб; но пак ще те видя и сърцето ти ще се зарадва, и радостта ти никой няма да ти отнеме.“

Езическият преследвач на жените: Рим, великият имперски град

Стих 3: „И още едно знамение се яви на небето; и ето, това беше голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем диадеми.“

Стих 3 идентифицира неговия преследвач: дяволът, разбира се, но той действа чрез плътски земни сили, които преследват избраните, според неговата воля. В своето действие той използва две последователни стратегии; това на „дракона“ и това на „змията“. Първата, тази на „дракона“, е откритата атака, използвана от езическия имперски Рим. Така откриваме символите, които вече се виждат в Дан.7:7, където Рим се появява във вид на четвърто чудовищно животно с „десет рога“. Езическият контекст се потвърждава от присъствието на „диадемите“, които тук са поставени върху „седемте глави“, символът на римския град според Апо.17. Тази прецизност заслужава пълното ни внимание, тъй като ни показва, всеки път, когато това изображение се представя, чрез местоположението на „диадемите“, предсказания исторически контекст.

Религиозният преследвач на жените: Папският католически Рим

Стих 4: „Опашката му повлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята. Змеят застана пред жената, която щеше да ражда, за да изяде детето ѝ, когато роди.“

Този стих възприема, под нови символи, посланието от Откр. 11:1 до 3, където папският Рим е упълномощен от Бог, под заглавието „жезъл“, да „тъпче светия град за 42 месеца“.

В Данаил „ десетте рога “ на Римската империя трябваше да бъдат наследени от папския „ малък рог “ (от 538 до 1798 г.). Тази последователност е потвърдена тук в Откр.12, в стих 4.

Терминът „ *опашка* “, който е насочен към фалшивия „*пророчица Езавел* ” от Откр.2:20, илюстрира тази последователност на фалшиво християнския папски религиозен Рим. Обвинението, цитирано в Дан.8:10, тук е подновено. Жертвите на неговите трикове и съблазни, достойни за „ *змията* “ от Битие, са тъпкани под символа на „ *небесните звезди* “ или под титлата „ *граждани на небесното царство* “, която Исус приписва на своите ученици. . „ *Третата страна е въвлечена в падането си* .“ Третото не е цитирано заради буквалното му значение, а, както навсякъде в пророчеството, като важна част от общия брой изпитани християни. Жертвите дори могат да надхвърлят този дял буквално с една трета.

Стих 5: „ *Тя роди син, който ще управлява всички народи с желязна тояга. И нейното дете беше грабнато при Бога и при Неговия престол.* »

В двойно приложение пророчеството припомня как дяволът се бори с каузата на Месията от неговото раждане до неговата победоносна смърт. Но тази победа е на първородния, след когото всички негови избрани ще успеят, да продължат същата битка, докато бъде постигната крайната победа. В този момент, получавайки небесно тяло, те ще споделят с него, неговата присъда над нечестивите и там заедно, " *те ще пасат народите с желязна тояга* ", която ще даде присъдата на " *мъките на втора смърт* " на Страшния съд. Опитът на Христос и този на Неговите избрани се сливат в едно общо преживяване и образът на „*детето, възнесено при Бога и при Неговия трон* “, следователно на небето, е този на земното „освобождение“ на избраните. ще бъде изпълнено през 2030 г., при завръщането на отмъстителния Христос. Те ще бъдат избавени от „ *болките на раждане* ”. Детето е символ на едно успешно и победоносно автентично християнско обръщане .

Стих 6: „ *И жената избяга в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да бъде хранена там хиляда двеста и шестдесет дни.* »

Преследваното събрание е мирно и обезоръжено, единственото му оръжие е Библията, Божието слово, мечът на Духа, то може само да бяга пред своите агресори. Стих 6 припомня времето на преследващото папско управление за пророческите „ *1260 дни* “, или 1260 реални години според кода на Езе.4:5-6. Това време за християнската вяра е време на болезнено изпитание, внушено от споменаването на думата „ *пустиня* “, където тя е „водена от Бог“. Така тя споделя страданието на „ *двамата свидетели* “ от Откр. 11:3. В Дан.8:12 това божествено изречение е формулирано така: „ *армията беше предадена с вечния поради греха* ”; грехът, извършен чрез изоставянето на уважението към деня на съботната почивка от 7 март 321 г.

Отваряне на скобата: битка в небето

Стих 7: „ *И имаше война на небето. Михаил и неговите ангели се биеха срещу дракона. И драконът и неговите ангели се биеха ,*

Обявеното грабване на светиите заслужава обяснение, което Духът ни представя в нещо като скоби. Това ще стане възможно благодарение на победата на Исус Христос над греха и смъртта. Тази победа беше потвърдена след неговото възкресение, но Духът ни разкрива тук последствията, които тя имаше за обитателите на небето, които до този момент се сблъскаха с демони и самия Сатана.

Много важно : този небесен конфликт, останал невидим за човешките очи, хвърля светлина върху значението на енигматичните думи, изречени от Исус, когато беше на земята. В Йоан 14:1-3 Исус каза: „*Да не се смущава сърцето ви. Вярвай в Бог и вярвай в мен. В дома на моя Отец има много жилища. Ако не беше, щях да ти кажа. Ще ти приготвя място. И когато отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при себе си, за да бъдете и вие, където съм аз.*» Значението, дадено на „подготовката“ на това „място“, ще се появи в стиха, който следва.

Стих 8: „*Но те не бяха силни и мястото им вече не се намери на небето.*»

Тази небесна война няма нищо общо с нашите земни войни; не води веднага до смърт и двата противоположни лагера не са равни. Великият Бог-Създател, който се представя в смирения и братски аспект на архангел „*Михаил*“, е все пак всемогъщият Бог, пред когото всички негови създания трябва да се поклонят и да се подчиняват. Сатана и неговите демони са тези непокорни същества, които се подчиняват само по принуда и накрая не могат да се съпротивляват и са принудени да се подчиняват, когато великият Бог ги изгонва от небето чрез своето всемогъщество. По време на своето земно служение Исус се страхуваше от злите ангели, които му се подчиняваха и свидетелстваха, че той наистина е „*Божият Син*“ на божествения проект, като по този начин го определяха.

В този стих Духът уточнява: „*тяхното място вече не беше намерено на небето*“. Това „*място*“, заето от небесните бунтовници в Божието царство, трябваше да бъде освободено, така че това селестиално царство да може да бъде „*пречистено*“ и „*подготвено*“ да приеме Христовите избраници в деня на последната му битка срещу земните бунтовници по време на неговото идване в слава. Именно тогава, вземайки своите избраници със себе си, „*те винаги ще бъдат с него, където и да е той*“ или в пречистеното небе, така „*подготвено*“ да ги приеме. Тогава частта от земята ще бъде запустение от типа, пророкуван от думата „*дълбоко*“ от Битие 1:2. В светлината на тази битка се осветява божественият спасителен проект и всяка ключова дума от неговия план разкрива своето значение. Такъв е случаят с тези стихове, цитирани в Евреи 9:23: „*Следователно беше необходимо, тъй като изображенията нещата, които са на небесата, трябваше да бъдат пречистени по този начин, независимо дали самите небесни неща бяха чрез жертви, по-превъзходни от тези*.» Следователно необходимата „*по-велика жертва*“ беше тази на доброволната смърт на Месията на име Исус, предложен да изкупи греховете на избраните от него, но преди всичко да получи за своите създания и за себе си законното законно право да осъжда до смърт небесните и земните бунтовници. Именно

по този начин „небесното светилище на Бог беше „пречистено“, първо, а след това, при завръщането на победоносния Христос, ще дойде ред на земята, която той определя като негово „подножие“, но не като негово „светилище“ в Ис.66:1-2: „Така казва Господ: Небето е Мой престол, а земята е Мое подножие. Каква къща бихте могли да построите за мен и какво място бихте ми дали да живея? Всички тези неща Моята ръка направи и всички станаха, казва ГОСПОД. Това е този, когото ще погледна: към този, който страда и е слаб духом, към този, който се бои от словото ми. » ; или, според Езек.9:4, върху „онези, които въздишат и стенат поради извършените мерзости“.

Стих 9: „И беше свален големият змей, древната змия, наречена дявол и Сатана, който мами цялата земя; той беше свален на земята и неговите ангели бяха свалени с него. »

Небесните същества бяха първите, които се възползваха от духовното очистване, предприето от победоносния Христос. Той изгони от небето дявола и неговите ангелски демони, които бяха „изхвърлени“ две хиляди години на земята. Така дяволът знае „времето“, което остава за него лично и за неговите демони да действат срещу избраните светии и божествената истина.

Забележка : Исус не само разкри характера на Бог на човечеството, но също така представи този страхотен характер, който е дяволът, за когото старият завет каза малко, оставяйки го почти игнориран. След победата на Исус срещу дявола, битката между двата лагера се засили поради затварянето на демони, които сега живеят по невидим начин сред хората на земята и в цялото ни земно измерение, което включва планетите и звездите на небето. Това са единствените извънземни в нашето земно измерение.

Тук трябва да ви напомня, че правилното разбиране на цялостния спасителен проект на програмата, проектирана от Бог, е изключителна привилегия, запазена за неговите избрани. Защото фалшивата вяра се разпознава в това, че тя винаги греши в тълкуванията си на своя проект. Това беше демонстрирано, тъй като евреите, които дадоха на Месията, пророкуват в Светите писания, ролята на донасяне на плътско избавление, докато Бог беше планирал само духовно избавление; това на греха. По същия начин днес фалшивата християнска вяра очаква със завръщането на Исус Христос, установяването на неговото царство и властта му на земята; неща, които Бог не е поставил в програмата си, както ни учи неговото пророческо Откровение. Напротив, неговото славно идване ще бележи края на техния живот, който остава носител на греховете им и цялата им вина към Него.

Избраникът на Христос знае, че свободният живот е започнал на небето и че след земната скоба, необходима за съвършената демонстрация на неговата любов и неговата справедливост, създателят Бог ще удължи живота на своите създания, които остават верни на небето и на земята, вечно в своята небесна форма. Тогава небесните и земните бунтовници ще бъдат съдени, унищожени и унищожени.

Царството небесно е освободено

Стих 10: „ *И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, и силата, и царството на нашия Бог, и властта на Неговия Христос; защото беше свален клеветникът на нашите братя, който ги обвиняваше пред нашия Бог ден и нощ.* »

Това „ *Сега* “ е насочено към датата 7, 30 април, първия ден от седмицата след сряда, 3 април, в който приемайки кръста, Исус победи дявола, греха и смъртта. В този първи ден от седмицата той заявява на Мария: „ *Не ме докосвай; Все още не съм се възнесъл при моя Отец.* ” Неговата победа все още трябваше да бъде официална в небето и оттогава нататък, в цялата си божествена сила, под преоткритото си ангелско име „ *Михаил* “, той гони дявола и неговите демони от небето. Трябва да обърнем внимание на цитата „ *обвинителят на нашите братя, този, който ги обвиняваше пред нашия Бог ден и нощ* “. То ни разкрива огромното универсално братство на Божия лагер, което споделя своето отхвърляне на бунтовническия лагер с избраните на земята. Кой са тези " *братя* "? Тези на небето и тези на земята, като Йов, който е частично предаден на дявола, за да му докаже, че неговите „ *обвинения* “ са неоснователни.

Стих 11: „ *Те го победиха поради кръвта на Агнето и поради словото на тяхното свидетелство и не обичаха живота си толкова много, че да се страхуват от смъртта.* »

Моделът, обсъждан в този стих, се намира в посланието от епохата „ *Смирна* “ и това послание показва стандарта на вяра, изискван от Исус Христос за всички пророкувани епохи до неговото славно завръщане.

Победата на „ *Михаил* “, селестиалното божествено име на нашия Спасител Исус Христос, оправдава неговите тържествени изявления, направени в Матей 28:18 до 20: „ *Исус дойде и им говори така: Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух и ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас винаги до свършека на света.* »

Така, в основата на своя първи завет, Бог разкри на Моисей историята на произхода на нашето земно измерение, но само на нас, които живеем в последните дни на човечеството, той разкрива разбирането на неговия цялостен спасителен проект, чрез затваряне на скобите за опита на земния грях, който ще е продължил шест хиляди години. Следователно ние споделяме с Бог очакването за вечно обединение на всички Негови верни небесни и земни избрани. Следователно е избрана привилегия на свой ред да фокусираме вниманието си върху небето и неговите обитатели. От своя страна, те не са престанали да се интересуват от съдбата на избраните и нашата земна история, от Сътворението до края на света, както е писано в 1Кор.4:9: „ *За Бога ми се струва, направи нас, апостолите, последните хора, осъдени на смърт по някакъв начин, тъй като сме били зрелище за света, за ангелите и за хората.* »

Положението на земята се влошава

Стих 12: „ *Затова веселете се, небеса, и вие, които живеете в небесата. Горко на земята и морето! Защото дяволът слезе при вас в голям гняв, знаейки, че има малко време.* »

„ *Обитателите на небето* “ бяха първите, които се „ *зарадваха* “ на победата на Христос. Но противоположността на тази радост е засилването на „ *нещастие* “ за „ *жителите на земята* “. Защото дяволът знае, че е осъден на смърт условно и че има „ *малко време* “, за да действа против плана си за спасение. Действията, извършвани в продължение на 2000 години от демоничния лагер, затворен на земята, са разкрити от Исус Христос в неговото Откровение или Апокалипсис. Това е темата на тази работа, която пиша за вас. И от 2018 г. избраните на Исус Христос споделят това знание за края на времето, запазено за дявола за неговото дело на съблазняване; ще приключи през пролетта на 2030 г. със славното завръщане на техния божествен Учител. Скобите на тази тема затварят със стих 12.

Затваряйки скобите на битката в небето

Възобновяване на темата за жената, която шофира в пустинята

Стих 13: „ *Когато змоят видя, че е хвърлен на земята, той преследва жената, която беше родила мъжкото дете.* »

Тази скоба позволява на Духа да подхване темата за папското управление от стих 6. Терминът „ *дракон* “ в този стих все още обозначава дявола, самия Сатана. Но неговата борба срещу „ *жените* “ се провежда чрез римски действия, последователно, имперски, след това папски.

Стих 14: „ *И двете крила на големия орел бяха дадени на жената, за да може да отлети в пустинята, до мястото си, където се храни за време, времена и половин време, далеч от лицето на змията.* »

В този стих 14 той възобновява посланието, като посочва продължителността на папското управление под формата на „ *три години и половина*“, „ *време, времена и половина време*“, вече използвано в Дан.7:25. В това възобновяване ще бъдат разкрити нови подробности в хронологична последователност от събития. Трябва да се отбележи една подробност: „ *драконът* “ от стих 4 е заменен от „ *змията* “ по същия начин, по който „ *драконът* “ от стих 3 е заменен от „ *опаишката* “. Термините „ *змия* и *опаишка* “ ни разкриват промяна в активните тактики, които Бог, „ *големият орел*“, вдъхновява в дявола и неговите демони. След откритата агресия на „ *дракона* “ следва хитростта и религиозната лъжа на „ *змията*“, която се изпълнява от папското управление от 1260 пророкувани години. Споменаването на „ *змията* “ позволява на Бог да ни предложи сравнение с обстоятелствата на първородния грях. Точно както Ева беше съблазнена от „ *змията*“, чрез която говореше дяволът; „ *жената*“, „ *невестата* “ на Христос, е подложена на изпитанието на лъжливите думи, които дяволът й представя чрез „ *устата* “ на своите агенти на папския римокатолицизъм.

Стих 15: „ *И змията пусна вода от устата си като река след жената, за да я увлече от реката.* »

Стих 15 илюстрира католическото преследване, на което е подложена невярната християнска вяра; като „ водата на река “, която „ отнася “ всичко, което е в нейния обсег. Римокатолическата папска „ уста “ стартира своите фанатични и жестоки католически лиги срещу техните религиозни противници. Перфектното постижение на това действие е създаването на корпуса на „драконите“ от Луи XIV, съветван от епископ Льо Телие. Това военно тяло, създадено за преследване на мирната протестантска съпротива, имаше за цел да „ обучи “ всички слаби и кротки избрани на Христос в неговите догми, като ги принуди да избират между обръщане в католицизма или отвеждане в плен или на смърт след ужасно малтретиране и мъчения.

Стих 16: „ *И земята помогна на жената, и земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си.* »

Духът ни предлага две насложени интерпретации за този единствен стих. Обърнете внимание, че „ жената “ и „ земята “ тук са две различни единици и че „ земята “ може да символизира протестантската вяра или буквалната земя, почвата на нашата планета. Това ще даде на този стих две тълкувания, които следват едно друго хронологично в божественото Откровение.

1-во съобщение: фалшив зверски протестантизъм : В хронологичен ред, първо, „ жената “ съответства на живописното описание на мирните протестанти от Реформацията, чиято официална „ уста “ (тази на Мартин Лутер през 1517 г.) изобличава греховете на католиците; което оправдава името им: „протестанти“ са онези, които протестират срещу католическата религиозна несправедливост, която съгрешава срещу Бог и убива неговите истински слуги. Друг лицемерен компонент на протестантството, символизиран от думата „ земя “, също отвори „ уста “ да изобличи католическата вяра, но той взе оръжие и неговите жестоки удари „погълнаха “ значителна част от бойците на католическите лиги. Думата " земя " тук символизира известните "хугеноти", протестантски бойци от Северните и тези от военните крепости като Ла Рошел по време на "войните на религиите", в които Бог нито е служил, нито е бил почитан от двете групи хора. бойци.

2ро послание : отмъстителният меч на френския национален атеизъм . На второ четене и в хронологичен ред този стих 16 разкрива как Френската революция напълно ще погълне папската агресия на католическите монархии. Това е основното послание на този стих. И това е този, който Бог дава на ролята на „ 4-ти тръба " от Откр.8:12 и " *звяр, който излиза от бездната* " от Откр.11:7, в аналогия с Лев.26:25, идва, казва Бог, като " *меч, за да отмъсти за моя съюз* ", предаден от непокорни католически грешници. Този образ се основава на наказанието на бунтовника „ *Корей* ” в Числа 16:32: „ *Земята отвори устата си и ги погълна, и къщите им, с целия народ на Корей и целия им имот .* ” В пълна хармония с божественото Откровение и историческите постижения, този сравнителен образ припомня отхвърлянето на божествения закон от бунтовниците и в двете ситуации.

Последният враг на дракона : Адвентният остатък от жени

Стих 17: „ *И змеят се разгневи на жената и отиде да воюва срещу остатъка от нейните потомци, които пазят Божиите заповеди и които имат свидетелството на Исус.* »

Подминавайки с мълчание 150-те години от дейността на протестантите, поразени от божественото проклятие, темата за „ *5-та тръба* ”, Духът ни напомня за последната земна битка на дявола и неговите небесни и земни поддръжници и ни показва целите от общата им омраза. Тези последни цели ще бъдат Избраните, последните потомци и наследници на адвентните пионери от 1873 г., на които този последен тест беше обявен според Откр.3:10. Пионери, чиято мисия ще изпълнят, носейки същата божествена благословия. Те ще трябва твърдо и вярно да подкрепят работата, която Исус им повери: отказ да почитат по какъвто и да било начин „ *белега на звяра* “ в Римската неделя, като спазват, вярно и независимо от цената, практиката на съботна почивка по време на Събота, истинският седми ден от седмицата, време, организирано и установено от великия и всемогъщ създател Бог. Това е тази истина, която се появява в това описание на „ *остатък от потомството на жената* “ в този стих: „ *тези, които спазват Божиите заповеди* “, десетте, а не деветте; „ *и които пазят свидетелството на Исус* “, защото не позволяват на никого да им го отнеме; нито „ *драконите* “, нито „ *змиите* “. И това „ *свидетелство за Исус* ” е най-ценното, тъй като, според Откр. 19:10, „ *свидетелството за Исус е духът на пророчеството* ”. Именно това пророческо свидетелство прави „ *невъзможно за дявола да измами истинските избрани* “ на Христос, Бог на истината, както учи Матей 24:24: „ *Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци; те ще извършат големи чудеса и чудеса, до степен да съблазнят, ако е възможно, дори избраните.* ”.

Почти... пълна победа за Сатана

Стих 18: „ *И той застава на пясъка на морето.* “

Този последен стих ни показва триумфиращ дявол, който е успял да доведе със себе си в своето падение и смъртното си осъждане, **ВСИЧКИ ХРИСТИЯНСКИ РЕЛИГИОЗНИ ИНСТИТУЦИИ**, които той доминира и държи под своя власт. В Иса.10:22 Бог заявява: „ *Въпреки че твоят народ, Израилю, е като морския пясък, само остатък ще се върне; унищожението е разрешено, то ще доведе до преливане на справедливостта.* » Така, според това пророчество, в края на света само дисидентите адвентисти, съставляващи „ *остатък от жената* “, „ *Избраната, Невястата на Христос* “ и духовния „*Израел* “ на Бог, бягат към това сатанинско господство. Припомням, че под името „адвентист” Духът определя стандарта на вярата за спасението на последните избрани, избрани от 1843 г. насам; през 2020 г. това е религиозно поведение, но вече не е институция, която Бог осъди, осъди и отхвърли („ *повърна* “) през 1994 г.

Откровение 13: Фалшивите братя на християнската религия

Звярът от морето – Звярът от земята

Числото 13 представлява за суеверните идолопоклонници талисман за късмет или талисман за лош късмет в зависимост от мненията и страните на всеки човек. Тук, в Своето славно Откровение, Бог ни разкрива Своя собствен цифров код, базиран на числата от 1 до 7 и техните различни комбинации. Числото 13 се получава чрез добавяне на числото „6“, числото на ангела Сатана, и числото „7“, числото на Бог и следователно на законната религия, дадена на създателя Бог в Исус Христос. Така ще открием в тази глава „фалшивите братя на християнската религия“, но истински смъртни врагове на истински избраните. Този „ тарш “ се крие в средата на „ доброто зърно “ под заблуждаващи религиозни изяви, които тази глава разкрива.

Първият звяр : който излиза от морето **змийския дракон**

Стих 1: „ Тогава видях звяр да излиза от морето, който имаше десет рога и седем глави , и на рога си десет диадеми , и на главите си богохулни имена .

Както видяхме в изследването на Откр. 10, ние откриваме в тази глава двата така наречени християнски „ звяра “ от нашата ера. Първата, „ която се издига от морето “, както в Дан.7:2, засяга католическата вяра и нейното преследващо управление на пророческите „ 42 месеца “, или 1260 реални години. Взимайки символите на империите, които го предшестват в Дан.7, откриваме царуването на „ малкия рог “, който трябваше да се появи, след като „ десетте рога “ получиха своите царства според Дан.7:24. „ Диадемите “, поставени върху „ десетте рога “, показват, че именно този исторически контекст е насочен. Тук папският Рим е символизиран от „ седем глави “, които го характеризират в двоен смисъл. Най-буквалният е този за „ седемте хълма “, върху които е построен Рим според Откр.17:9.

Другият, по-духовният, има приоритет; изразът " *седем глави* " обозначава освещението на магистратурата: " *седем* " е числото на освещението, а " *главите* " означават магистрата или старейшината в Ис.9:14. Тази висша магистратура се дължи на папския Рим, защото приема формата на независима държава, гражданска и религиозна, чийто глава е папата. Духът уточнява: „ *и на главите му имена на богохулство* “. Думата " *богохулство* " е в единствено число и трябва да я преведем като: " *имена на лъжи* ", според значението на думата " *богохулство* ". Исус Христос приписва „ *лъжата* " на римския папски режим. Затова той му приписва титлата „ *баща на лъжата* ", с която той обозначава дявола, самия Сатана в Йоан 8:44: „ ***Вие сте от баща дявола и искате да вършите желанията на баща си. Той беше убиец отначало и не устоя в истината, защото в него няма истина. Когато изрича лъжа, той говори от сърцето си; защото е лъжец и бащата на лъжите*** ."

Стих 2: „ *Звярът, който видях, приличаше на леопард ; краката му бяха като на мечка , а устата му като уста на лъв . Змеят му даде своята сила, своя трон и голяма власт .* »

„ *Четвъртият звяр* " от Дан.7:7, казано „ *ужасен, страшен и изключително силен* ", получава по-точно описание тук. Всъщност само то представя критериите на трите империи, които го предхождат след Халдейската империя. Той притежава ловкостта на „ *леопарда* ", непреодолимата сила на „ *мечката* " и жестоката месоядна сила на „ *лъва* ". В Откр.12:3, " *драконът* " от стих 3, където " *диадемите* " са върху " *седемте глави* ", представлява Рим в неговата езическа имперска фаза, преследваща ранните християни. Така, както " *малкият рог* " от Дан.7:8-24 наследява този от Дан.8:9, тук папството получава властта си от Римската империя; което историята потвърждава от императорския указ, издаден от Юстиниан I през 533 (писмено) и 538 (приложение). Но внимавайте! „ *Драконът* " също се отнася до „ *дявола* " в Откр. 12:9, което означава, че папството получава своята сила, „ *могъщество, трон и велика власт* " от самия дявол. Разбираме защо Бог прави двете същества „ *бащи на лъжата* " в предишния стих.

Забележка : На военно ниво папският Рим запазва силата и мощта на своята имперска форма, защото европейските кралски армии му служат и изпълняват неговите решения. Както Дан.8:23 до 25 учи, неговата сила се основава на „ *успеха на неговите хитрости* ", които се състоят в това да претендира, че представлява Бог на земята, и като такъв, да може да отвори или затвори достъпа до предложения вечен живот. Евангелие на Христос: „ *В края на тяхното господство, когато грешниците бъдат изтребени, ще се издигне един нагъл и хитър цар . Силата му ще се увеличи, но не чрез собствената му сила ; той ще нанесе невероятен хаос, ще успее в начинанията си , ще унищожси силните и хората на светиите . Поради неговия просперитет и успеха на неговите трикове , той ще има арогантност в сърцето си, той ще унищожси много хора, които са живели*

мирно, и ще се надигне срещу началника на владетелите; но ще се счупи без усилието на никоя ръка. »

В края на 1260-те години атеизмът на Френската революция слага край на нейната деспотична власт, установена от 538 г. насам .

Стих 3: *„ И видях една от главите му като ранена до смърт; но смъртоносната му рана беше излекувана. И цялата земя се страхуваше зад звяра. »*

Никога не покаял се през цялата си история, именно чрез принуда папската магистратура ще трябва да се откаже от своята преследваща сила. Това ще бъде постигнато от 1792 г., когато монархията, нейната въоръжена опора, е свалена и обезглавена от френския атеизъм. Както е обявено в Откр.2:22, тази атеистична „ *голяма скръб* “ иска да унищожи римската религиозна сила на „ *жената Езавел* “ и нейните цели са „ *тези, които прелюбодестват с нея* “; монарси, монархисти и католически свещеници. Ето как трябва да е била „ *като ранена до смърт* “. Но поради опортюнистични причини император Наполеон I го ^{възстановява} през 1801 г. в името на своя Конкордат. Тя никога повече няма да преследва директно. Но неговата съблазнителна сила ще продължи за множество католически вярващи, които всички ще повярват в неговите лъжи и претенции до завръщането в славата на Исус Христос: „И цялата земя се *възхищаваше зад звяра* “. „ *Цялата земя последва звяра* ” и тази дума земя в двоен смисъл се отнася за планетата, но също и за реформираната протестантска вяра, произлязла от нея. Икуменическият съюз (= земен, на гръцки), сключен оттогава, потвърждава това съобщение. Ако Духът искаше да изрази това послание на ясен език, щяхме да прочетем: „ цялата протестантска религия следваше нетолерантна католическа религия “. Това твърдение ще бъде потвърдено от изследването на втория „ *звяр* “, който този път „ *излиза от земята* “ в стих 11 на тази глава 13.

Стих 4: *„ И те се поклониха на змея, защото беше дал власт на звяра; те се поклониха на звяра, като казаха: Кой е като звяра и кой може да се бие с него? »*

Обозначавайки едновременно имперския Рим, но също и Сатана, според Откр. 12:9, *драконът*, следователно самият *дявол* , е *почитан* от онези, които почитат папския режим; това в резултат и в пълно невежество, тъй като той е този, който „ *предаде силата си на звяра* “. Така папският „ *успех на начинанието* “, пророкуван в Дан.8:24, се потвърждава от историята. Тя царува над кралете чрез своята религиозна власт, по абсолютен начин, отдавна неоспорван. Тя разпределя земи и почита с титли онези, които ѝ служат, за да ги възнагради, както можем да прочетем в Дан.11:39: „Той ще *действа с чуждия бог срещу укрепените места; и той ще изпълни с чест онези, които го признаят, ще ги направи владетели над мнозина, ще им раздаде земи като награда* “. Нещото беше постигнато буквално по добре познат начин, когато папа Александър VI Борджия (прословутият убиец) раздели земята през 1494 г. и я разпредели на Португалия, източната напреднала точка на Бразилия и Индия, и на

Испания, цялата останала новооткрита част земи. Духът настоява. **Избраникът на Исус Христос трябва да бъде напълно убеден, че католическата вяра е дяволска и че всички нейни агресивни или хуманистични действия са направлявани от Сатана, противникът на Бога и избраните.** Този акцент е оправдан, тъй като той пророкува в Дан.8:25, „ *успехът на неговите предприятия и успехът на неговите хитрости* “. Нейният религиозен авторитет, признат от кралете, силните и християнските народи на Европа, му придава престиж, основан на доверие, следователно в действителност изключително крехък. Но когато Бог и дяволът се обединяват за наказателни действия, тълпите, човешките маси от хора послушно следват трасирания и най-вече наложен фалшив път. На земята властта изисква власт, защото хората обичат да се чувстват силни и в тази област папският режим, който твърди, че представлява Бог, е майстор на жанра. Както в Откр.6, темата поставя въпроса: " *Кой е като звяра и кой може да се бие против него?*" ". Глави 11 и 12 дадоха отговора: Бог в Христос, който ще породи през 1793 г. френския революционен атеизъм, който ще го погълне в кървава баня. Но до появата на този „ *меч за отмъщение* ” (ролята, приписана на 4-тото ^{наказание} в Лев.26:25), въоръжените протестанти вече се бият с него, без обаче да могат да го победят. Мъже, протестанти, французи и немци, и англиканци, всички тежки като нея, ще се борят с нея от 16-ти ^{век}, отвърщайки на смъртоносните ѝ удари, защото тяхната вяра е преди всичко политическа.

Стих 5: „ *И даде му се уста да говори надменни думи и богохулства; и му беше дадена власт да действа четиридесет и два месеца.* »

Тези думи са идентични с тези, които четем в Дан.7:8, които се отнасят до римския папски „ *мальк рог* “, който се издига след „ *десетте рога* “ на европейските царства. Тук откриваме неговата „ *арогантност* “, но тук Духът добавя „ *богохулства* “ или фалшиви претенции и религиозни лъжи, върху които е изграден „ *неговият успех* “. Бог потвърждава царуването си от " 1260 " действителни години, представени в библейската пророческа форма " *четиридесет и два месеца* ", според кода " *ден за година* " от Езе.4:5-6.

Стих 6: „ *И тя отвори устата си, за да изрече богохулства против Бога , да похули името Му, и скинията Му, и онези, които живеят на небето.* »

Тук трябва да обърне внимание на общото значение, което човечеството придава на думата „ *богохулство* “ или обида. Това схващане е погрешно, защото обозначаването на лъжи, " *богохулства* " изобщо не приема аспекта на обида, а що се отнася до тези, които Бог вмениява на папския Рим, те, напротив, имат вид на фалшива и измамна святост.

Папската уста „ *изрича богохулства срещу Бога* “; което потвърждава неговата идентичност в Дан.11:36, където четем: „ *Царят ще направи каквото пожелае; той ще се възвиси, ще се похвали над всички богове и ще каже невероятни неща срещу Бога на боговете ; ще просперира, докато гневът не бъде завършен, защото това, което е определено, ще бъде изпълнено.* » Духът приписва на папския режим лъжи

или „ богохулства “, които характеризират всичките му религиозни доктрини; „ срещу Бог, за да похули името Му “, тя използва името на Бог напразно, изкривява характера му, вменявайки му убийствените му дяволски действия; „ неговата скиния “, тоест неговото духовно светилище, което е неговото събрание, неговият избран; „ и тези, които обитават небето “, защото представя небето и неговите обитатели по неговия измамен начин, извиквайки в своите догми небесните адове, наследство от гърците, които ги намират под земята, рая и чистилището. „ Обитателите на небето ”, чисти и святи, страдат и се възмущават от това, че несправедливо им се приписва моделът на нечестието и жестокостта, вдъхновен у хората от земния демоничен лагер.

Стих 7: „ И му беше дадено да воюва срещу светиите и да ги победи. И му беше дадена власт над всяко племе, народ, език и нация. »

Този стих потвърждава посланието на Дан.7:21: „ Видях този рог да воюва срещу светиите и да надделява над тях .“ Европейското и глобалното християнство наистина е целта, тъй като римокатолическата вяра е наложена на всички европейски народи, съставени всъщност от „ племена, народи, езици и нации “, които са били граждански независими. Нейната „ власт над всяко племе, народ, език и нация ” потвърждава нейния образ като „ проститутката Вавилон велик ” от Откр. 17:1, което я представя „ седяща на много води ”; „ води ”, които символизират „ народа, множества, нации и езици ” според Откр.17:15. Можем да отбележим с интерес отсъствието на думата „ племе “ в тази глава 17. Причината е последният контекст на целевата епоха, която засяга Европа и западното християнство, в която племенната форма е заменена от различни национални форми.

От друга страна, в контекста на началото на установяването на папския режим, европейските популации по същество са били организирани в „ племена “ като римска Галия, разделени и споделяни от различни „ езици “ и диалекти. Хронологично Европа е била населена от „ племена “, след това от „ народи “, подвластни на кралете, и накрая, с 18-ти ^{век}, от републикански „ нации “, като Съединените щати на Северна Америка, които съставляват нейното важно израстване. Конституцията на „народите“ се дължи на подчинение на римския папски режим, защото той е този, който признава и установява властта на кралете на християнска Европа, от Хлодвиг 1-ви крал на ^{франките}.

Стих 8: „ И всички, които живеят на земята, ще му се поклонят, чието име не е записано от основаването на света в книгата на живота на закланото Агне. ” »

В последното време, където символът „ земя “ обозначава протестантската вяра, това послание придобива точно значение: всички протестанти ще се поклонят на католическата вяра; всички, с изключение на избраните, на които Духът неусетно дава това определение: „ тези, чието име ~~не е записано~~ от основаването на света в книгата на живота на Агнето, което беше заклано. » И тук ви напомням, неговите избрани представители са „ гражданите на небесното царство “, за разлика от

бунтовниците, които са „ *жителите на земята* “. Фактите свидетелстват за истинността на това пророческо съобщение, формулирано от Божия Дух. Защото от началото на Реформацията, с изключение на случая с Пиер Валдо през 1170 г., протестантите обожават католическата вяра, като почитат нейната „неделя“, наследена от езическия император Константин I от 7 март 321 г. Това обвинение подготвя ^{темата} за вторият „ *звяр* “, представен в стих 11.

Стих 9: „ *Ако някой има уши, нека чуе!* “ »

Този, който има „ *ухото* “ на проникателността, отворено от Бог, ще разбере посланието, предложено от Духа.

Обявяване на наказанието, изпълнено от отмъстителния меч на френския национален атеизъм

Стих 10: „ *Ако някой води в плен, той ще отиде в плен; ако някой убива с меч, той трябва да бъде убит с меч. Това е постоянството и вярата на светиите.* »

Исус Христос припомня мирното покорство, което изисква от Своите избрани по всяко време. Подобно на първите мъченици, избраните служители на жестокото папско управление трябва да приемат съдбата, която Бог им е подготвил. Но той обявява каква ще бъде неговата справедливост, която ще накаже своевременно религиозните принуди на крале и папи, както и на тяхното духовенство. След като „ *заведоха* “ избраните служители в плен, те самите ще отидат в затворите на френските революционери. И като „ *убият с меч* ” избраните, които Исус обичаше, самите те ще бъдат убити от *отмъстителния* „меч“ на Бог, чиято роля ще бъде изпълнена от гилотината на същите френски революционери. Именно чрез Френската революция Бог ще отговори на желанието за *отмъщение* , изразено чрез кръвта на мъчениците в Откр. 6:10: „ *Те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, свети и истински Учителю, се бавиш да съдим и да отмъстим за нашата кръв на живеещите по земята?* “. И революционната гилотина ще „ *порази със смърт* католическите деца“ на монархията и папското римско духовенство, както е обявено в Откр.2:22. Но сред неговите жертви ще открием и лицемерни протестанти, които бъркаха вярата с граждански политически възгледи и защитаваха с „ *меч* “ в ръка своите лични мнения и своето религиозно и материално наследство. Това поведение беше на Джон Калвин и на неговите зловещи и кървави сътрудници в Женева. Изтъквайки действията, извършени през 1793 и 1794 г., пророчеството ни въвежда в контекста на дългия религиозен мир, установен за „150“ години, пророкувани от пророческите „пет месеца“ от Откр.9: 5-10 . Но след 1994 г., края на този период, от 1995 г., правото на „ *убиване* “ по религиозни причини беше възстановено. Тогава потенциалният враг ясно се превръща в ислямската религия до нейното войнствено разширение, което ще доведе до „Третата световна война“ между 2021 и 2029 г. Малко преди завръщането на Христос, очаквано през пролетта на 2030 г., ще *се появи* вторият „звяр“ . в тази глава 13.

Вторият звяр: който се издига от земята

Последната битка на дракона-агнето

Стих 11: „ *Тогавя видях друг звяр да излиза от земята, който имаше два рога като агнешки и който говореше като змей.* »

Ключът към идентифицирането на думата „ земя “ се намира в Битие 1:9-10: „ *Бог каза: Нека водите, които са под небето, се съберат на едно място и нека се появи сушата. Така и беше. Бог нарече сушата земя, а водната маса нарече море. Господ видя, че беше добре.* »

И така, както сушата „ земя “ излезе от „ морето “ на втория ден от земното сътворение, така и този втори „ звяр “ излезе от първия. Този първи „ звяр “, обозначаващ католическата религия, вторият, произлизащ от нея, се отнася до протестантската религия, тоест реформираната църква. Това изненадващо откровение вече не бива да ни изненадва, тъй като изследванията от предходните глави ни разкриха, по допълнителен начин, духовния статус, който Бог дава в своята божествена преценка на тази протестантска религия, която след периода, наречен „ Тиатир “, не е съгласен да завърши предприетата реформа. И все пак това завършване се изисква от постановлението на Дан.8:14, на което тя дължи Божието послание от Откр.3:1: „ *Казва се, че си жив; и ти си мъртъв* . Тази духовна смърт я хвърля в ръцете на дявола, който я подготвя чрез своето вдъхновение за неговата „ *битка при Армагедон* “, от Откр. 16:16, в последния час на земния грях. Точно в часа на това последно изпитание на вярата, пророкувано в посланието, адресирано до нейните адвентни служители по това време във *Филаделфия* , тя ще предприеме нетолерантни инициативи, които ще я превърнат в „ *звѳра, който се издига от земята* “. Тя има „ *два рога* “, които следващият стих 12 ще оправдае и идентифицира. Защото обединени в икуменическият съюз, протестантската и католическата религия са обединени в борбата си срещу деня на почивка, осветен от Бога на автентичния седми ден от седмицата; съботата или съботата на евреите, но също и на Адам, Ной, Мойсей и Исус Христос, които не го поставят под съмнение по време на своето служение и учението си на земята, защото обвиненията в нарушаване на съботата, повдигнати срещу Исус от бунтовните евреи, са неоснователни и неоправдано. Чрез целенасоченото извършване на чудеса в съботата, неговата мотивация беше да предефинира истинската концепция на Бог за съботната почивка. Тези две религии, които твърдят, че спасението е получено от " *агнето, което взема греховете на света* ", заслужават, за своите описателни критерии, образа на " *агне, което говори като дракон* ". Тъй като пропагандирането на нетолерантност към съботниците, които ще стигнат дотам, че да осъдят на смърт, това наистина е открита война, стратегията на „ *дракона* “ , който се появява отново.

Стих 12: „ *Тя упражняваше цялата власт на първия звѳр в нейно присъствие и накара земята и нейните жители да се поклонят на първия звѳр, чиято смъртоносна рана беше излекувана.* »

Свидетели сме на някаква щафета, католическата вяра вече не доминира, а предишната ѳ власт е дадена на протестантската религия. Това, защото тази протестантска религия официално е тази на най-могъщата

държава на земята: Съединените щати на Северна Америка или САЩ. Сливането на европейските и американските протестантски религии вече е постигнато, дори включително адвентната институция. на седмия ден, от 1995 г. насам. Новият „ Вавилон “ на земята е принуден към религиозно смесване, тъй като е изграден от посрещането на имигранти от различни религиозни вероизповедания. Ако хората намират тези неща за нормални, поради техните повърхностни умове и тяхната религиозна незаинтересованост, от своя страна, създателят Бог, който не се променя, също не променя мнението си и той наказва това неподчинение, което пренебрегва неговите исторически уроци, свидетелствани в Библията . Защиатавайки на свой ред римската неделя на първия ден, денят за почивка, установен от Константин I вторият протестантски „ звяр “ „ *направи първия католически звяр*“ богослужение, което го призна за официален религиозен статут и му даде своето име „Неделя“ е подвеждащо. Духът ни напомня, че този последен съюз между протестанти и католици стана възможен, защото „ *смъртната рана* “, нанесена от „ *звяра, който се издига от бездната* “, беше „ *излекувана* “. Той го вика обратно, защото вторият звяр няма да има този шанс да бъде излекуван. То ще бъде унищожено от славното идване на Исус Христос.

Стих 13: „ *Тя направи големи чудеса, дори накара огън да слезе от небето на земята пред очите на хората.* »

След победата си срещу Япония през 1945 г. протестантска Америка стана първата ядрена сила на земята. Неговата много висока технология непрекъснато се имитира, но никога не се равнява; винаги е една крачка пред своите конкуренти или противници. Това първенство ще бъде потвърдено в контекста на „Третата световна война“, където според Дан.11:44, ще унищожи своя враг, Русия, страната на „северния цар“ в това пророчество. Тогава престижът му ще бъде огромен и оцелелите от конфликта, смаяни и възхитени, ще му поверят живота си и ще признаят властта му над целия човешки живот. „ *Огънят от небето* “ принадлежеше само на Бог, но от 1945 г. Америка го притежава и контролира. Тя му дължи своята победа и целия си сегашен престиж, който ще нарасне още повече с нейната победа в предстоящата ядрена война.

Стих 14: „ *И тя измами жителите на земята чрез знаменията, които ѝ беше дадено да извърши в присъствието на звяра, като каза на живеещите на земята да направят образ на звяра, който имаше рана от меча и който е живял.* »

Извършените технически „ *чудо* “ са безброй. „ *Жителите на земята* ” са станали зависими от всички нейни изобретения, които поглъщат живота и мислите им. Докато Америка не ги помоли да се лишат от тези джунджурии, които заемат душите им, подобно на наркомани, „ *хората на земята* “ са готови да легитимират религиозната нетърпимост към „много малка група“, „ *остатъка от жената* “ ” от Откр.12:17. „... *правенето на изображение на звяра* “ включва копиране на действията на католическата религия и възпроизвеждането им под протестантска власт. Това връщане към суровия ум ще се основава на две действия. „ *Оцелелите* “ ще са

преживели ужасни военни действия и Бог непрекъснато и постепенно ще ги поразява със „седемте *последни язви на гнева Си*“, описани в Откр.16.

Неделният указ за смъртта

Стих 15: „ *И му беше дадено да съживи образа на звяра, така че образът на звяра да проговори и всички, които не се поклонят на образа на звяра, да бъдат убити...* »

Планът на дявола, вдъхновен от Бога, ще се оформи и ще се осъществи. Духът разкрива формата на крайната мярка, която ще бъде взета в шестата от „последните седем язви“. С официален указ, приет от всички оцелели бунтовници на земята, ще бъде решено, че на дата между ранна пролет и 3 април 2030 г., последните останали адвентисти, спазващи съботата от седмия ден, ще бъдат убити. Логично тази дата отбелязва годината на завръщането в слава на Исус Христос. Пролетта на тази 2030 година непременно е моментът, в който той се намесва, за да предотврати изпълнението на пагубния план на бунтовниците срещу неговите избраници, които той идва да спаси, като „съкрати *дните*“ на тяхното „ *голямо бедствие*“ (Мат.24). :22).

Стих 16: „ *И тя накара всички, малки и големи, богати и бедни, свободни и роби, да получат белег на дясната си ръка или на челото си.* “

Приетата мярка разделя оцелелите от епохата на два лагера. Този на бунтовниците се разпознава чрез „ *белега* “ на човешката власт, който обозначава католическата „неделя“, древния „ден на непобеденото слънце“, наложен от един от неговите поклонници, римския император Константин I, от 7 март 321 г. „ *Белегът* “ се получава „ *на ръката* “, защото представлява човешка „дело“, което Исус съди и осъжда. Получава се и „ *на челото* “, което символизира личната воля на всяко човешко създание, чиято отговорност по този начин е напълно ангажирана под справедливата присъда на Бог-създател. За да потвърдим от Библията тази интерпретация на символиката на „ *ръката* “ и „ *челото* “, има този стих от Второзаконие 6:8, където Бог казва за своите заповеди: „ *Ще ги вържеш като знак на ръцете си , и те ще бъдат като челници между очите ви.* »

Предишни репресии

Стих 17: „ *и че никой не може да купува или продава, без да притежава белега, името на звяра или числото на името му.* »

Зад тази дума „ *личност* ” се крие лагерът на адвентните светци, които са останали верни на съботата, осветена от Бога. Тъй като отказват да почетат „ *белега* “, в неделя, от останалата част от първия езически ден, те се оставят настрана. Първоначално те са били жертва на „бойкот“, добре познат в американските мерки срещу опоненти, които им се съпротивляват. За да има право да търгува, човек трябва да почита „ *белега* “, в неделя, което се отнася за протестантите, „ *името на звяра* “, „викария на Божия син“, което се отнася за католиците, или „ *броя на неговите име* ”, или числото 666.

Стих 18: „ Това е мъдрост. Който има разум, нека изчисли числото на звяра. Защото това е числото на човек и неговото число е шестстотин шестдесет и шест. »

Човешката мъдрост не е достатъчна, за да се разбере посланието на Божия Дух. Тя трябва да бъде наследена от него, като случая със Соломон, чиято мъдрост надмина тази на всички хора и си направи репутацията по цялата позната земя. Преди приемането на арабските цифри, сред евреите, гърците и римляните, буквите от тяхната азбука също са имали стойността на шифри, така че добавянето на стойностите на буквите, които съставят една дума, определя нейния номер. Получаваме го чрез „изчисление“, както се уточнява в стиха. „... числото на неговото име “ е „ ббб “, тоест числото , получено чрез добавяне на числовата стойност на латинските букви, съдържащи се в неговото латинско име „VICARIVS FILII DEI“; нещо, демонстрирано в изучаването на глава 10. Това име само по себе си представлява най-голямото „ богохулство “ или „ лъжа “ от неговите твърдения, защото по никакъв начин Исус не си е дал „заместник“, което означава думата „викарий“.

Откровение 14: Времето на адвентизма от седмия ден

Посланията на трите ангела – реколта – реколта

Това е глава, която е насочена към времето между 1843 и 2030 г.

През 1843 г. конкретното използване на пророчеството от Дан.8:14 накара „адвентистите“ да изчакаят завръщането на Исус Христос, определено за пролетта на тази дата. Това е началото на поредица от тестове на вярата, при които интересът към духа на пророчеството, а именно „свидетелството на Исус“ според Откр. 19:10, ще бъде демонстриран поотделно от християни, които твърдят, че са от спасението на Исус Христос под множество религиозни етикети. Демонстрираните „**работи**“ сами позволяват избор или не. Тези работи могат да бъдат обобщени в два възможни избора: приемане или отказ на получената светлина и нейните божествени изисквания.

През 1844 г., след ново очакване, определено за есента на 1844 г., Исус ще поведе своите избрани към мисия за завършване на делото на Реформацията, което започва с възстановяването на практиката на съботата, осветена от Бог от сътворението на света. Това е най-важният предмет на „святостта“, която е „оправдана“ от 1844 г., когато това прегрешение е доведено до вниманието на неговите служители. Този превод на Дан.8:14, преведен до моето служение като: „*две хиляди и триста вечерта сутринта и светилището ще се очисти*“, е автентичен, в съответствие с оригиналния еврейски текст: „*две хиляди и триста вечерта сутринта и светостта ще бъде оправдана*“. Всеки може да открие, че нарушаването на божествената събота от 321 г. насам е придружено от множество други изоставяния на доктриналните истини, установени от Бога по времето на апостолите. След 1260 години лъжливи царувания, разрушителни наследници на вярата, папството остави в протестантската доктрина много лъжи, непоносими за Бога на истината. Ето защо в тази глава 14 Духът представя три основни теми, които са последователно: адвентната мисия или послание на „*тримата ангела*“; „*жътвата*“ на края на света, сортирането и грабването на избраните; „*гроздоберът*“ на гроздето на гнева, последното наказание на фалшивите пастири, фалшивите религиозни учители на християнството.

Учен от 1844 г. за защита на избраните от божествения гняв, последният тест е запазен за крайния край на времето, дадено на човечеството да се позиционира между разкритата божествена воля и бунтовното човешко искане, изпаднало в най-пълното вероотстъпничество. Но направеният избор има последствия за всички онези, които са починали от 1844 г. насам. Само просветените и верни избрани „*умират в Господа*“ според учението на стих 13, където те са обявени за „*блажени*“, тоест облагодетелствани от благодатта на Христос, с цялото си благословение, вече потвърдено в посланието, адресирано до ангела на „*Филадельфия*“, което се отнася до тях, защото не е достатъчно да бъдеш кръстен „адвентист“, за да бъдеш считан от Бог за избран.

Ако подробностите за изоставянето остават да бъдат открити, от друга страна, основните моменти са подчертани и обобщени от Духа под

формата на „посланията на трите ангела“ от стихове 7 до 11. Тези послания следват едно след друго в последователност от последствия.

Припомням го тук, след бележката на корицата на страница 2 от това произведение, тези три послания подчертават три послания, които вече са разкрити в символични изображения в книгата на Данаил в Дан.7 и 8. Тяхното напомняне, в тази глава 14 на Откровение , подчертава и потвърждава изключителното значение, което Бог им придава.

Изкупените адвентисти победиха

Стих 1: „ *Погледнах, и ето, Агнето стоеше на хълма Сион и с него сто четиридесет и четири хиляди [хора], които имаха неговото име и името на неговия Отец, изписано на челата им.* »

„ *Хълмът Сион* “ се отнася до мястото в Израел, където е построен Ерусалим. Той символизира надеждата за спасение и формата, която това спасение ще приеме в края на изпитанията на земната и небесната вяра. Този проект ще бъде напълно изпълнен при обновяването на всички неща, отнасящи се до *земята и небето* според Откр.21:1. „ *144 000 [хора]* “ символизируют избраните на Христос, избрани между 1843 и 2030 г., а именно християни адвентисти, изпитани, доказани и одобрени от Исус Христос, чиято присъда се прилага колективно и индивидуално. Колективната преценка съди институцията, а индивидуалната преценка се отнася до всяко създание. „ *144 000 [души]* “ представляват избраните, избрани от Исус Христос измежду последователите на адвентната вяра. Това число е строго символично и действителният брой на избраните е тайна, известна и пазена от Бог. Можем да разберем причината за избора им от дефиницията на предложеното изображение. „ *На челата им* “, символ на тяхната воля и техните мисли, са изписани „ *името на агнето* “, Исус и „ *това на неговия Отец* “, Богът, разкрит в стария съюз. Това означава, че те са намерили и възпроизвели Божия образ, който създателят Бог е дал на първия човек преди греха, когато го е формирал и му е дал живот; и този образ е този на неговия характер. Те представляват плода, който Бог искаше да получи, като изкупи в Исус Христос греховете на единствените Си верни избраници. Изглежда, че на челото на избраните избрани, или в техния дух, тяхната мисъл и тяхната воля, се намират Божият печат от Откр.7:3 или съботата на четвъртата заповед от Декалога и неразделният характер за агнето Исус Христос и това за неговото откровение в стария завет като Отец, Бог създател. Така истинската християнска вяра не се противопоставя на религиозните норми, свързани със Сина и Отца, както твърдят последователите на Римската неделя, ако не на думи, то поне на действия.

Стих 2: „ *И чух глас от небето, като шум от много води, като звук от силен гръм; и гласът, който чух, беше като на арфисти, които свирят на своите арфи.* »

Противоречивите герои, споменати в този стих, в действителност се допълват. „ *Големите води* “ символизируют множество живи същества, които, когато се изразяват, придобиват вид на „ *голям гръм* “. Напротив, чрез образа на „ *арфата* “ Бог разкрива свършената хармония, която обединява неговите победоносни създания.

Стих 3: „ *И те изпяха нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините. И никой не може да научи песента, освен сто четридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята.* »

Бог потвърждава и подчертава тук много високото осветение на „адвентната“ вяра, установена от 1843-44 г. насам. Неговите избрани представители се отличават от другите символизирани групи; „ *престолът, четирите живи същества и старейшините* ”; последният обозначава всички изкупени от преживяното на земята. Но божественото Откровение, наречено Откровение, е насочено само към двете хиляди години християнска вяра, които постановлението на Дан.8:14 разделя на две последователни фази. До 1843-44 г. избраните са символизирани от 12 „ *старейшини* “ от „ 24 “, цитирани в Откр.4:4. Другите 12 „ *старейшини* “ са адвентните „ *12 племена* “, „ *запечатани* “ в Откр.7:3-8 от 1843-44.

Стих 4: „ *Тези са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девизи; те следват агнето, където и да отиде. Те бяха изкупени измежду хората, като първи плодове за Бога и за Агнето;* »

Думите на този стих се отнасят само в духовен смисъл; думата „ *жени* “, обозначаваща християнски църкви, които са изпаднали в вероотстъпничество от своя произход, като римокатолическата вяра, или от 1843-44 г., за протестантската вяра, и от 1994 г., за адвентната институционална вяра. Споменатото „ *омърсяване* “ е насочено към греха, който е резултат от престъплението на божествения закон и чиято „ *заплата е смърт* “, според Римляни 6:23. За да ги спаси от практиката на греха, Исус Христос освети, освен символичните „ *144 000 [хора]* “. Тяхната „ *девственост* “ също е духовна и ги обозначава като „чисти“ същества, чиято справедливост е избелена от кръвта, пролята от Исус Христос от тяхно име. Наследниците на греха и неговото оскверняване, като всички потомци на Адам и Ева, тяхната вяра, призната от Исус Христос, ги „пречисти“ съвършено. Но за да бъде тази вяра ефективно призната от Исус Христос, това пречистване трябва да бъде реално и конкретизирано в техните „ *дела* “. Следователно това предполага изоставяне на греховете, наследени от фалшиви християни или еврейски или, в по-широк смисъл, монотеистични религии. И в своето пророческо откровение Бог особено се насочва към неспазването на реда на времето, който Той установи от първата седмица на създаването на земята и нейната небесна система.

Зад образа на „ *пеене на нова песен* “ стои специфично преживяване, преживяно само от „ *144 000 [хора]* “ запечатани. След „ *песента на Мойсей* “, която празнува славното излизане от Египет, символ на греха, „ *песента* “ на „ *144 000* “ избраните празнува тяхното освобождение от греха, защото са се подчинили на постановлението на Дан.8:14 и са сътрудничили в техните осветение, желано и дори изисквано от Бог от 1843-44 г. На тази дата небесно видение припомни пречистването на греховете, извършено на кръста на Голгота чрез смъртта на Исус Христос. Това послание представлява едновременно упрек и учение, което Бог представя на един тип протестантски вярващ, който е наследник на Римската неделя и някои от другите му лъжливи грехове. В типологията на еврейските ритуали, това „

очистване на греховете “ беше религиозен празник през есента, по време на който кръвта на убития козел се носеше на най-святото място на умилостивилището, поставено на това недостъпно място и забранено за останалата част от света година време на годината. Кръвта на този козел, символичен образ на греха, пророкува кръвта на Исус Христос, който самият е станал носител на греховете на своите избрани, за да изкупи вместо тях наказанието, което заслужават; Самият Исус беше направен грях. В тази церемония козата представлява греха, а не Христос, който го носи. Именно това физическо движение на първосвещеника от разрешеното свято място до забраненото най-святото място за останалата част от годината е това, което този стих намежда, когато казва: „те следват агнето, където и да отиде “ . Припомняйки тази сцена във видението от 23 октомври 1844 г., Духът на Христос напомни на своите избрани несъзнателни наследници за доктриналните лъжи, забраната за съгрешаване. Така от 1844 г. практикуваният грях с доброволен произход , какъвто е случаят с Римската неделя, прави връзката с Бог невъзможна , а изоставеният грях позволява разширяването на тази връзка, която води съответния избран до пълнота на своето осветение чрез приемане, разбиране и прилагане на разкритата божествена истина.

Считани за „ *първи плодове за Бога и за Агнето* “ , те съставляват най-доброто, което Бог е намерил в своя избор на земни избрани. В еврейските ритуали „ *първите плодове* “ са обявени за „ *свещени* “ . Приноси от тези животински или растителни първи плодове били запазени за Бог, за да го почетат и да отбележат човешката благодарност към неговата доброта и щедрост. Друга причина, всъщност за „ *светите първи плодове* “ , е тяхното приемане на божествената светлина, разкрита им в нейната цялост, защото те живеят във времето на края, където разкритата светлина достига своя апогей, своя духовен зенит.

Стих 5: „ *и в устата им не се намери лъжа, защото те са непорочни.*

»

Истински избраният, роденият от истината чрез новородението, може само да мрази „ *лъжата* “ , в която не намира удоволствие. Лъжата е отвратителна, защото носи само вредни последици и кара добрите хора да страдат. Този, който вярва в „ *лъжата* “ , тогава изпитва болката от разочарованието, горчивината от това, че е измамен. Никой, избран от Христос, не може да се наслаждава на съблазняването и заблудата на ближните си. От друга страна, истината успокоява, тя положително изгражда взаимоотношения с истинските братя, но преди всичко с Бог, създател и изкупител на нашето спасение, който претендира и въздига името си като „Бог на истината “ . По този начин, като вече не практикува доктринален грях, като се подчинява на разкритата истина, избраният е съден за „ *неукорим* “ от самия Бог на истината.

Послание от първия ангел

Стих 6: „ Видях друг ангел да лети през средата на небето, който имаше вечно благовестие, за да го проповядва на живеещите по земята, на всеки народ, на всяко племе, на всеки език и на всеки народ. »

„ Друг ангел “ или друг пратеник провъзгласява пълна божествена светлина, символизирана от „ средата на небето “ или зенита на слънцето. Тази светлина е свързана с „ Евангелието “ или „ добрата новина “ за спасението, донесено от Исус Христос. Нарича се „ вечен “, защото посланието му е автентично и не се променя във времето. По този начин Бог я удостоверява като съответстваща на това, което е било преподавано на апостолите на Исус Христос. Това връщане към истината идва от 1843 г. след многобройните изкривявания, наследени от римокатолическата вяра. Прокламацията е универсална по аналогия с посланието, представено в Даниил 12:12, което разкрива божествената благословия на адвентната работа. „ Вечното евангелие “ е споменато тук под аспекта на истинския плод на вярата, следвайки божественото изискване, разкрито от постановлението на Даниил 8:14. Интересът към пророческото слово е законен плод на нормата на „ вечното евангелие “.

Стих 7: „ Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и въздайте Му слава, защото дойде часът на Неговия съд; и се поклонете на Този, Който е направил небето и земята, и морето, и водните извори. »

В стих 7 първият ангел изобличава престъплението на съботата, което прославя, в божествения декалог, славата на създателя Бог. Така той поиска възстановяването му от октомври 1844 г., но от пролетта на 1843 г. обвини протестантите за престъплението си.

Послание от втория ангел

Стих 8: „ И друг, втори ангел последва, казвайки: Вавилон великият падна, той напои всички народи с виното на яростта на своето блудство. »

В стих 8 вторият ангел разкрива огромната вина на римската папска католическа църква, която е съблазнила и измами хората, преименувайки езическия „ден на слънцето“ на Константин I след превода на „деня на Господа“ на монтажния латински , който е произходът на неговата „неделя“: dies dominica. Повторен два пъти, изразът „ Вавилон Велики падна, падна “, потвърждава, че за него и тези, които го наследяват, времето на божественото търпение окончателно е приключило. Индивидуално, обръщането остава възможно, но само с цената на произвеждане на плодове или „ дела “ на покаяние.

Напомняне: „ той падна “ означава: той е превзет и победен от Бога на **истината** , както един град пада в ръцете на своя враг. Той издига и осветява след 1843 г., между 1844 г. и 1873 г., за своите верни служители адвентисти от седмия ден, „мистерията “ , която го характеризира в Откр.17:5. Съблазняването на неговите **лъжи** губи своята ефективност.

В стих 8 присъдата, направена в предходните послания, е потвърдена с ужасно предупреждение. Съзнателният и доброволен избор на деня за почивка, установен от Константин I през 321 г., от 1844 г. насам, прави бунтовниците, които го оправдават, пасивни от божественото осъждане на

мъките на втората смърт на последния съд. За да прикрие своето обвинение срещу неделята, Бог го крие под името на позорен „ белег “, който се противопоставя на собствения му божествен „ печат “. Този знак на човешка власт, който поставя под въпрос нейния ред на времето, представлява огромно безобразие, което заслужава да бъде наказано от Него. И обявеното наказание всъщност ще бъде ужасно: „ той ще бъде измъчван с огън и жупел “, което ще унищожи бунтовниците, но само в момента на последния съд.

Послание от третия ангел

Стих 9: „ И друг, трети ангел ги последва, казвайки със силен глас: Ако някой се поклони (поклони се) на звяра и неговия образ и получи белег на челото си или на ръката си, »

Допълнителният и последователен характер на това трето послание с предходните две се уточнява с формулата „ те последвани “. „ Силният глас “ потвърждава много високия божествен авторитет на този, който го провъзгласява.

Заплахата е отправена към човешките бунтовници, които подкрепят и одобряват управлението на „ звяра, който се издига от земята “ и които възприемат и почитат, чрез своето подчинение, в неделя „белега “ на неговата власт, цитиран в Откр. 13 : 16, което в момента е цялото християнско население.

Директното противопоставяне на този „ белег “ на „ Божия печат “, т.е. от неделята на първия ден до съботата на седмия ден, се потвърждава от факта, че и двете са получени „ отпред “, седалището на ще, според Откр.7:3 и 13:16. Обърнете внимание, че „ Божият печат ” от Откр.7:3 става в Откр.14:1: „ името на Агнето и това на неговия Отец ”. Приемането „ на ръката “ се изяснява от тези стихове от Второзаконие 6:4 до 9:

„ Слушай, Израел! *YaHWeH*, нашият Бог, е единственият *YaHWeH* . **Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила . И тези заповеди, които ти давам днес, ще бъдат в сърцето ти . Ще ги внушите на децата си и ще говорите за тях, когато сте в къщата си, когато тръгнете на път, когато лягате и когато ставате. Да ги вържеш за знак на ръцете си и те да бъдат като перла между очите ти . Ще ги напишеш на стълбовете на къщата си и на вратите си. »** „ Ръката “ обозначава действието, практиката, а „ предната част “, волята на мисълта. В този стих Духът казва: „ **Да възлюбиш Яхве, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила** “; това, което Исус цитира в Матей 22:37 и което той представя като „ първата и най-голяма заповед “. Следователно избраните длъжностни лица, носещи „ печата на Бог “, трябва да отговарят на тези три критерия: „ **Обичайте Бог с цялото си сърце** “; да почита, като го практикува, съботната почивка на нейния осветен седми ден; и имайки „ **името на Агнето** “ Исус Христос“ и **това на неговия Отец** “ *YaHWeH* в ума си. Като уточнява „ и името на

Неговия Отец, ” Духът потвърждава необходимостта от спазване на десетте Божии заповеди и предписанията и обредите, които насърчават светостта на избраните в стария завет. Дори по негово време апостол Йоан потвърди тези неща, като каза в 1 Йоаново 5:3-4:

„ Защото това е любов към Бога, да пазим заповедите Му. И Неговите заповеди не са тежки, защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и победата, която тържествува над света, е нашата вяра. »

Стих 10: *„ и той ще пие от виното на Божия гняв, излято без смес в чашата на Неговия гняв, и ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. »*

Божият гняв ще бъде напълно оправдан, защото онези, които получават „ белега на звяра “, почитат човешкия грях, докато претендират за праведността на Исус Христос. В Откр.6:15-17 Духът описва последствията от тяхната последна конфронтация с разрушителния праведен гняв на Исус Христос.

Исключително важна бележка : За да разберем по-добре този божествен гняв, трябва да осъзнаем защо незачитането на святата събота предизвиква толкова много Божия гняв. Има леки грехове, но Библията ни предупреждава срещу грях, извършен срещу Светия Дух, като ни казва, че вече няма жертва, за да получим божествена прошка. По времето на апостолите единственият пример, който ни е даден за този вид грях, е отхвърлянето на Христос от обърнат християнин. Но това е само пример, защото в действителност богохулството срещу Светия Дух се състои в отричане и отхвърляне на свидетелство, дадено от Божия Дух. За да убеди и научи хората, Духът вдъхнови светите писания на Библията. Следователно всеки, който оспорва свидетелството, дадено от Духа в Библията, вече извършва богохулство срещу Божия Дух. Може ли Бог да направи по-добре, за да оповести волята си, отколкото да доведе призованите към Библията и нейните писания? Може ли той да изрази по-ясно своята воля, своите мисли и своята суверенна преценка? През 16^{век} това презрение към Библията, срещу която се води война, бележи окончателния край на Божието търпение към римокатолическата религия; края на търпението му за доктрина, която никога не е разпознавал. Тогава, през 1843 г., презрението към пророческото слово бележи края на приемането на протестантската вяра във всичките й многобройни форми, наследници на Римската неделя, тоест „белега на звяра “. И накрая, на свой ред, адвентизмът извърши богохулство срещу Светия Дух, като отхвърли окончателното пророческо откровение, което Исус му представи чрез своя смирен слуга, когото аз въплътих; богохулство, което беше потвърдено и разширено от техния съюз с неделните наблюдатели от 1995 г. насам. Богохулството срещу Духа получава всеки път от Бог справедливия отговор, който заслужава; справедлива присъда на осъждане на първата и „ втората смърт “, потвърдена в този стих 10.

Стих 11: *„ И димът от тяхното мъчение се издига до вечни векове; и нямат почивка нито денем, нито нощем онези, които се покланят на звяра и неговия образ, и всеки, който приеме белега на името му. »*

„Димът“ ще бъде само по времето на последния съд, часът, когато падналите бунтовници ще бъдат „измъчвани в огън и жупел“ на „огненото езеро“ от Откр. 19:20 и 20:14; това, в края на седмото хилядолетие. Но още преди този ужасен момент часът на славното завръщане на Исус Христос ще потвърди окончателната им съдба. Посланието на този стих засяга темата за „почивката“. От своя страна избраните са внимателни към времето за почивка, осветено от Бога, но падналите, от друга страна, нямат същата загриженост, защото не придават на божествените декларации важността и сериозността, които заслужават. Следователно, в отговор на тяхното презрение, в часа на окончателното им наказание Бог няма да им даде никаква почивка, за да облекчи страданията им.

Стих 12: „Това е твърдостта на светиите, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.“

Думите „постоянство или търпение“ характеризират истинските светици на божествения Месия Исус от 1843-44 г. до неговото завръщане в слава. В този стих „името на Отца“ в стих 1 става „заповедите на Бог“ и „името на Агнето“ се заменя с „вярата на Исус“. Редът на приоритетите също се променя. В този стих Духът цитира първо „Божии заповеди“ и второ, „вярата на Исус“; което исторически и на ценностно ниво е редът, одобрен от Бог в неговия проект за спасение. Стих 1 дава приоритет на „името на Агнето“, за да свърже „144 000“ избрани с християнската вяра.

Стих 13: „И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа! Да, казва Духът, за да си починат от трудовете си, защото делата им ги следват.“

Изразът „отсега нататък“ заслужава подробно обяснение, тъй като е толкова важен. Защото се насочва към датата на пролетта на 1843 г. и тази на есента на 1844 г., в които, съответно, указът от Даниил 8:14 влиза в сила и двата процеса на адвентистите, организирани от Уилям Милър, приключват.

С течение на времето официалният институционален адвентизъм е изгубил от поглед значението на тази фраза „сега“. Само първите основатели на адвентната вяра разбираха последствията от Божието изискване за съботата от 1843 г. За да възприемат тази практика на седмия ден, те бяха наказани да осъзнаят, че практикуваната дотогава неделя е прокълната от Бог. След тях наследеният адвентизъм стана традиционен и формалистичен и за огромното мнозинство от последователи и учители неделата и съботата бяха несправедливо поставени на ниво равенство. Тази загуба на чувството за священото и за истинската святост доведе до липса на интерес към пророческото слово и третото адвентно послание, което предадох между 1983 и 1994 г. Тъй като това презрение се прояви в адвентизма във Франция, институцията адвентен свят влезе в съюз с икуменическият клан през 1995 г., за най-голямото му проклятие. Заплахата от „мъчения“ в стих 10 засяга нея на свой ред, чрез внушението на израза „той също ще ти“; от 1994 г., институционален адвентизъм, след протестантската вяра, съден и осъден от 1843 г.

Както подсказва този стих, указът от Даниил 8:14 причинява разделянето на протестантските християни от 1843 г. на два лагера, включително групата на адвентистите, облагодетелствани от произнесеното блаженство: „Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа ! “. От само себе си се разбира, че Исус обявява в " *Лаодикия* ", че ще го " *повърне* ", адвентната институция, официален пратеник на Христос през 1991 г., датата на официалното отхвърляне на светлината, наречена " *гола* ", вече не може да се възползва от това блаженство.

Време за жътва

Стих 14: „ *Погледнах, и ето бял облак и на облака седеше един като човешки син, който имаше на главата си златна корона и в ръката си остър сърп.* »

Това описание напомня за Исус Христос в момента на неговото славно завръщане. „ *Белият облак* “ припомня условията на неговото заминаване и издигането му към небето, преживяно две хиляди години по-рано. „ *Белият облак* ” обозначава неговата чистота, „ *златният му венец* ” символизира неговата победоносна вяра, а „ *острият сърп* ” изобразява „ *режещото слово* ” на Бог от Евр.4:12, изпълнено от „ *неговата ръка* ”.

Стих 15: „ *И друг ангел излезе от храма и извика със силен глас към този, който седеше на облака: Завърти сърпа си и жъни; защото дойде часът на жетвата, защото жетвата на земята е узряла.* »

Под аспекта на „ *жетвата* “, както в неговата притча, Исус припомня, че в това време ще дойде окончателното отделяне на „ *житото от плевата* “. Чрез своето Откровение той ни кара да открием тази тема, която разделя двата лагера: съботата на избраните и неделята на падналите, защото зад това религиозно име се крие обожанието и авторитета на езическо слънчево божество. И въпреки еволюцията на човешкото време, Бог продължава да го гледа за това, което той наистина е за него. Различните мнения на хората не влияят на неговата преценка; в неговия ред на време първият ден е светски, той по никакъв начин не може да приеме божествена святост. Това е свързано изключително с осветения седми ден в неговия ред на време, гравирани от началото на вечното земно време; това за продължителност от 6000 слънчеви години.

Стих 16: „ *И седящият на облака хвърли сърпа си на земята. И земята беше ожъната.* »

Духът потвърждава бъдещото изпълнение на „ *жетвата на земята* “. Христос Спасителят и Отмъстителят ще бди над него и ще го изпълни в съответствие с неговото съобщение, направено в притчата, към апостолите му, в Мат.13:30 до 43. „Жътвата“ се отнася *главно* до грабването в небето на избраните светии, които са останали верни на Бог Създател.

Време за жътва (и отмъщение)

Стих 17: „ *И друг ангел излезе от храма, който е на небето, с остър сърп.* »

Ако *предишният „ангел“* имаше мисия, благоприятна за избраните, напротив, този *„друг ангел“* има наказателна мисия, насочена срещу падналите бунтовници. Този втори *„сърп“* също символизира *„сечещото слово на Бога“*, приведено в действие по неговата воля, но не от неговата ръка, тъй като, за разлика от жътвата, за гроздобера липсва изразът *„в ръката му“*. Следователно наказателните действия ще бъдат поверени на агенти, изпълняващи божествената воля; всъщност жертвите на неговите съблазни.

Стих 18: *„И друг ангел, който имаше власт над огъня, излезе от олтарата и говори със силен глас на онзи, който държеше острия сърп, казвайки: Изпразни острия си сърп и събери гроздето. лоза на земята; защото гроздето на земята е узряло. »*

След това, след грабването на избраните в небето, идва моментът на *„гроздобера“*. В Ис.63:1 до 6 Духът развива действието, насочено от този символичен термин. В Библията сокът от червено грозде се сравнява с човешка кръв. Използването му от Исус в Светата вечеря потвърждава тази идея. Но *„реколтата“* е свързана с *„гнева на Бога“* и ще се отнася до онези, които са работили недостойно под прикритието на неговите слуги, защото кръвта, пролята доброволно от Христос, не заслужава многобройните им предателства. Защото Исус може да се почувства предаден от онези, които изопачават спасителния му проект до степен да оправдаят греха, за който е дал живота си и е понесъл страдание, така че неговото практикуване да спре. Следователно съзнателните нарушители на неговия закон трябва да отговарят пред него. В своята сляпа лудост те ще стигнат дотам, че да искат да убият истинските си избраници, за да изкоренят от земята практиката на седмия ден събота, осветена и изисквана от Бог от 1843-44 г. насам. Избраните нямаха Божието разрешение да използват сила срещу своите религиозни врагове; Бог беше запазил това действие изключително за Себе Си. *„Отмъщението е мое, възмездието е мое“*, заяви той пред своите избрани служители и дойде времето да приведа това отмъщение в изпълнение.

В тази глава 14, стихове от 17 до 20 предизвикват тази тема за *„жътвата“*. Грешното грозде се обявява за узряло, защото чрез делата си е показало напълно своята истинска природа. Кръвта им ще тече като гроздов сок в каца, когато бъдат стъпкани от краката на гроздоберачите.

Стих 19: *„И ангелът хвърли сърпа си на земята. И той събра лозето на земята и хвърли реколтата в голямата лина на Божия гняв. »*

Действието е удостоверено от това съобщение, разкрито от тази сцена. Бог пророкува със сигурност наказанието на католическата и протестантската арогантност. Те ще понесат последствията от Божия гняв, илюстриран от ваната, в която набраното грозде се смачква от краката на трошачите.

Стих 20: *„И линът беше изтъпкан извън града; и от кацата течеше кръв дори до юздите на конете на разстояние от хиляда и шестстотин стадия. »*

Иса.63:3 уточнява: „ *Бях сам да тъпча лина; нито един мъж не беше с мен...* ”. Реколтата изпълнява наказанието на град Вавилон Велики в Откр.16:19. Тя е напълнила чашата с божествен гняв, която сега трябва да изпие до дъно. „ *Лината беше изтъпкана извън града* “, тоест без присъствието на избраните, които вече бяха отнесени на небето. В Йерусалим екзекуциите на осъдените на смърт са извършени извън стените на свещения град, за да не бъде осквернен. Такъв беше случаят с разпъването на Исус Христос, което напомня, чрез това послание, цената, която трябва да платят онези, които подцениха собствената му смърт. Дошло е времето враговете му на свой ред да пролеят кръвта си, за да изкупят многото си грехове. „ *И от кацата потече кръв до ухапванията на конете* .“ Целите на гнева са християнски религиозни учители и Бог се отнася към тях чрез образа на „ *удара* “, който ездачите поставят „ *в устата на конете* “, за да ги насочва. Този образ е предложен в Яков 3:3, чиято тема е именно: религиозни учители. Яков уточнява в началото на глава 3: „ *Братя мои, нека мнозина от вас не започват да поучават, защото знаете, че ще бъдем осъдени по-строго* .“ Действието на „ *жътвата* “ оправдава това мъдро предупреждение. Като уточнява „ *до ухапванията на конете* “, Духът подсказва, че ватът се отнася, първо, за римокатолическото духовенство на „ *Вавилон Велики* “, но се разпростира и *върху* протестантските учители, които от 1843 г. насам използват „разрушително“ Светата Библия според обвинението, направено от Духа в Откр.9:11. Тук намираме приложението на предупреждението, дадено в Откр. 14:10: „ *той също ще пие от виното на Божия гняв, излято без смес в чашата на Неговия гняв...* ”.

За посланието „ *над хиляда и шестстотин стадия* “, в продължение на предишното съобщение, наказанието се разпростира върху реформираната вяра от 16-ти ^{век}, за която намеква числото 1600. Това е времето, когато Мартин Лутер формализира обвинението срещу католическата вяра през 1517 г. Но през този 16-ти ^{век} се формират протестантските доктрини за „ *лъжехристи* “ и *фалшиви християни* , които легитимират насилието и меча, забранени от Исус Христос . Апокалипсисът предлага свои собствени ключове за тълкуване и този 16-ти ^{век} е обозначен в Откр. 2:18 до 29 под символичното име на ерата „ *Тиатур* “. Думата „ *стадион* “ разкрива тяхната религиозна дейност, тяхното участие в надпреварата, чиято награда е заложена на карта венеца на победата, обещана на победителя. Това е учението на Павел в 1 Коринтяни 9:24: „ *Не знаете ли, че онези, които тичат на стадиона, всички тичат, но един печели? Бягайте, за да го спечелите* . Следователно наградата на селестиалното призвание не се печели по никакъв начин; вяността и постоянството в покорството е единственият начин да победим в битката на вярата. Той потвърждава във Фи.3:14, като казва: „ *Натискам към целта за наградата на възвишеното призвание от Бог в Христос Исус* .“ По време на „ *жътвата* ” тези думи на Исус ще бъдат потвърдени: „ *Защото мнозина са звани, но малцина избрани* (Мат.22:14)”.

Откровение 15: Краят на пробацията

Преди „ *жътвата и гроздоберът* “ да бъдат завършени, идва ужасяващият момент, краят на времето на благодатта. Един, в който човешките избори са гравирани в камъка на времето, без възможност за обръщане на тези избори. В този момент предложението за спасение в Христос приключва. Това е темата на тази много кратка глава 15 от Апокалипсиса на Исус Христос. Краят на времето на благодатта настъпва след първите шест „ *тръби* “ от глави 8 и 9 и преди „ *седемте последни Божии язви* “ от глава 16. От само себе си се разбира, че то следва последния избор на пътя, който Бог дава на човека да прави. Под авторитетната егида на „ *звяра, който се издига от земята* “ от Откр. 13:11 до 18, последните два пътя водят, единият до осветената събота или събота на Бога, а другият до неделата на римската папска власт . Никога изборът между живота и доброто, смъртта и злото не е бил толкова ясен. От кого най-много се страхува човек? Бог или човек? Това е дадеността на ситуацията. Но мога да кажа и: Кого обича човек най-много? Бог или човек? Избраните ще отговорят и в двата случая: Бог, който знае чрез своето пророческо откровение подробностите за края на неговия проект. Тогава вечният живот ще бъде много близо, в техния обсег.

Стих 1: „ *Тогава видях друго знамение на небето, велико и чудно: седем ангела, които държаха седем последни язви, защото в тях се изпълни Божият гняв.* »

Този стих представя „ *седемте последни язви* “, които ще поразят фалшивите вярващи заради избора им на римския неделен ден. Темата на тази глава, краят на времето на изпитанието, отваря времето на „ *седемте последни язви на Божия гняв* “.

Стих 2: „ *И видях като че ли стъклено море, смесено с огън, и онези, които победиха звяра, неговия образ и числото на името му, стоящи върху стъкленото море, като имаха Божии арфи.* »

За да насърчи Своите слуги, Своите избрани, Господ представя сцена, която предизвиква тяхната неизбежна победа чрез различни изображения, взети от други пасажии на пророчеството. „ *Върху стъкленото море, смесено с огън, те стоят* “, защото са преминали през изпитание на вярата, в което са били преследвани (*смесени с огън*) и са излезли победители. „ *Стъкленото море* “ се отнася до чистотата на избраните хора, както в Откр.4:1.

Стих 3: „ *И пеях песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето, казвайки: Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; Праведни и верни са пътищата ти, Царю на народите!* »

„ *Песента на Мойсей* “ празнува славното излизане на Израел от Египет, земята и типичен символ на греха. Влизането в земния Ханаан, което последва 40 години по-късно, предвещава влизането на последните

избрани в небесния Ханаан. На свой ред, след като даде живота си, за да изкупи греховете на избраните, Исус, „ *Агнето* “, се възнесе на небето в своята слава и своята небесна божествена сила. Последните верни свидетели на Исус, всички адвентисти по вяра и работа, на свой ред преживяват възнесението на небето, когато Исус се завръща, за да ги спаси. Превъзнасяйки неговите „ *велики и възхитителни дела* “, избраните отдават слава на създателя Бог, който въплъти ценностите му в Исус Христос: неговата свършена „ *справедливост* “ и неговата „ *истина* “. Извикването на думата „ *истински* “ свързва контекста на действието с края на „ *лаодикийската* “ епоха, в която той се представя като „ *Амин и Истинния* “. Тогава е часът на „ *избавлението* “, който бележи края на времето на „ *раждащата жена* “ от Откр.12:2. „ *Детето* “ е донесено на света под формата на чистотата на небесния характер, разкрит в и чрез Исус Христос. Избраните могат да хвалят Бог за неговото „ *всемогъщо* “ състояние, защото именно на тази божествена сила те дължат своето спасение и освобождение. След като събра и избра своите изкупени измежду всички земни народи, Исус Христос наистина е „ *Царят на народите* “. Онези, които се противопоставиха на него и неговите избраници, вече ги няма.

Стих 4: „ *Кой няма да се страхува, Господи, и да не прослави Твоето име? Защото само ти си свят. И всички народи ще дойдат и ще ти се поклонят, защото присъдите ти са открити.* »

Просто казано, това означава: Кой би отказал да се страхува от теб, Създателю Боже, и би се осмелил да те лиши от законната ти слава, като откаже да почете твоя свят седми ден събота? Защото **само ти си свят** и сам си осветил седмия си ден и тези, на които си го дал, в знак на тяхното одобрение и принадлежност към твоята святост. Наистина, като предизвиква „ *неговия страх* “, Духът намеква към посланието на първия „ *ангел* “ от Откр. 14:7: „ *Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото часът на Неговия съд е дошъл; и се поклонете (поклонете се на) този, който направи небето и земята, и морето, и изворите на водите* . В Божия план унищожените бунтовни народи ще бъдат възкресени с двойна цел: да се смирят пред Бог и да Му отдадат слава, и да изстрадат Неговото справедливо последно наказание, което ще ги унищожи окончателно в „огненото езеро“ . *сяра* ” на Страшния съд, обявен в посланието на „ *третия ангел* ” от Откр.14:10. Преди тези неща да бъдат изпълнени, избраните ще трябва да преминат през времето на божествените присъди, които ще бъдат проявени чрез действието на „ *седемте язви* “, обявени в първия стих.

Стих 5: „ *След това видях и храмът на скинията на свидетелството се отвори на небето.* »

Това отваряне на небесния „ *храм* “ сигнализира за прекратяване на ходатайството на Исус Христос, тъй като времето на призива за спасение свършва. „ *Свидетелството* “ се отнася до десетте Божии заповеди, които са поставени в светия ковчег. Така от този момент нататък раздялата между избраните и изгубените е окончателна. На земята бунтовниците току-що са решили със законов декрет задължението да се спазва седмичната почивка от първия ден, установено гражданско и религиозно потвърдено

последователно от римските императори Константин I и Юстиниан I, които направиха Вигилий ¹ първият папа, светски глава на универсалната християнска вяра, а именно католическата, през 538 г. Последният указ за смъртта е пророкуван в Откр. 13:15 до 17 и поставен под доминиращото действие на американската протестантска вяра, подкрепяна от европейската католическа вяра .

Стих 6: „И седемте ангела, които имаха седемте язви, излязоха от храма, облечени в чист светъл висон и със златни пояси около гърдите си. »

В символиката на пророчеството „ седемте ангела “ представляват само Исус Христос или „ седемте ангела “, верни на неговия лагер, подобен на него. “ Финият, чист, светъл висон ” изобразява “ праведните дела на светиите ” в Откр.19:8. „ Златният пояс около гърдите “, следователно на височината на сърцето, предизвиква любовта към истината, вече цитирана в образа на Христос, представен в Откр.1:13. Богът на истината се готви да накаже лагера на лъжата. Чрез това напомняне Духът предполага „ голямото бедствие “, чиято форма беше разкрита от лицето му в сравнение със „слънцето, когато греє в силата си “. Настъпи часът на последната конфронтация между Исус Христос и езическите бунтовници, поклонници на слънцето.

Стих 7: „ И едно от четирите живи същества даде на седемте ангела седем златни чаши, пълни с гнева на Бога, който живее до века. »

Самият Исус беше моделът, изобразен от „ четирите живи същества “ от Откр.4. Той също така е „ Богът, който живее завинаги “, „ разгневен “. По този начин Неговата божественост му приписва всички роли: Създател, Изкупител, Ходатай и завинаги Съдия, след което слага край на ходатайството си, той става Бог справедлив, който поражда и наказва със смърт бунтовните си противници, защото те са изпълнили „ чаша ” на неговия праведен „ гняв “. “ Чашата ” вече е пълна и този гняв ще приеме формата на “ седемте последни ” наказания, в които божествената милост вече няма да има своето място.

Стих 8: „ И храмът се изпълни с дим поради Божията слава и Неговата сила; и никой не можеше да влезе в храма, докато не се изпълниха седемте язви на седемте ангела. »

За да илюстрира тази тема за прекратяването на благодатта, Духът представя в този стих образа на „ храм, пълен с дим поради “ присъствието “ на Бога ” и уточнява: “ и никой не можеше да влезе в храма, докато не се изпълниха седемте язви на седемте ангела ”. По този начин Бог предупреждава своите избрани, че ще останат на земята по време на „ седемте последни язви “ на неговия гняв. Последните избрани ще преживеят отново опита на евреите по времето на „ десетте язви “, които удариха непокорния Египет. Чумите не са за тях, а за бунтовниците, цели на божествения гняв. Но неизбежността на влизането им в „ храма “ по този начин е потвърдена, възможността ще бъде дадена от края на „ седемте последни язви “.

Откровение 16: Седемте последни язви от Божия гняв

Глава 16 представя изливането на тези „седем последни язви“, чрез които се изразява „Божият гняв“.

Проучването на цялата глава ще потвърди това, но трябва да се отбележи, че целите на „Божия гняв“ ще бъдат идентични с тези, които са били поразени от наказанията на първите шест „тръби“. По този начин Духът разкрива, че наказанията на „седемте последни язви“ и тези на „седемте тръби“ наказват един и същи грях: нарушаването на съботната почивка на „седмия ден“ *осветен* от Бога от основаването на света.

Тук със закъснение отварям скоба. Обърнете внимание на разликата, която характеризира божествените „тръби“ и „язви или язви“. „Тръбите“ са всички човешки убийства, извършени от хора, но поръчани от Бог, като петото същество е от духовно естество. „Язвите“ са неприятни действия, наложени директно от Бог чрез естествените средства на Неговото живо творение. Откровение 16 ни представя „седемте последни язви“, което ни подсказва, неусетно, че те са били предшествани от други „язви“, понесени от хората преди края на времето на благодатта, което разделя, духовно, на две части, „*времето на края*“, цитиран в Дан.11:40. В първия, този край е този на времето на нациите, а във втория, този на времето на универсалното световно правителство, организирано под надзора и инициативата на САЩ. В тази актуализация, извършена в събота, 18 декември 2021 г., мога да потвърдя това обяснение, тъй като от началото на 2020 г. цялото човечество е поразено от икономическа разруха поради заразен вирус, Covid-Coronavirus. 19, се появи за първи път в Китай. В контекста на глобалисткия обмен и знания, мислено усилвайки реалните си ефекти, в паника лидерите на хората спряха развитието и продължаващия растеж на цялата западноевропейска и американска икономика. Считан, несправедливо, за пандемия, Западът, който смяташе, че един ден ще победи смъртта, е ужасен и обезпокоен. В паниката безбожниците са предали тялото и душата си на новата религия, която го замества: всемогъщата медицинска наука. И страната на мошениците, най-богатата на земята, се възползва от възможността да направи хората пленници и роби на техните диагнози, ваксини, лекарства и корпоративни решения. В същото време във Франция чуваме директиви, меко казано парадоксални, които обобщавам по следния начин: „препоръчително е апартаментите да се проветряват и часове наред да се носи предпазна маска, зад която носещият се задушава“. Подчертайте „здравия разум“ на младите лидери на Франция и други имитиращи страни. Отбелязваме с интерес, че страната, водеща това разрушително поведение, първо беше Израел; първата страна, прокълната от Бога, в религиозната история. Носенето на маска, първоначално забранено, когато не беше

налична, след това беше направено задължително, за да се предпази от заболяване, което засяга дихателната система. Божието проклятие дава неочаквани, но пагубно много ефективни плодове. Убеден съм, че между 2021 г. и началото на „шестата тръба“, Третата световна война, други „Божии язви“ ще поразят виновното човечество на различни места по земята, и особено на Запад. „чуми“ като „глад“ и други истински универсални пандемии, вече известни като чума и холера. Бог изисква този вид наказание в Езе.14:21: „Да, така казва Господ, *Yahweh*: Въпреки че изпращам срещу Йерусалим Моите четири ужасни наказания, меча, глада, дивите зверове и мора, за да унищожат хората и зверове. Обърнете внимание, че този списък не е изчерпателен, защото в съвременните времена божествените наказания приемат различни форми: рак, СПИН, чикунгуния, болест на Алцхаймер... и т.н.... Отбелязвам също появата на страх поради глобалното затопляне. Маса от човечеството са уплашени и паникьосани при мисълта за топящия се лед и наводненията, които могат да доведат до това. Отново, плод на божественото проклятие, което поразява човешките умове и изгражда стени от разделяне и омраза. Затварям тази скоба, за да подновя изследването в този контекст на края на благодатта, който характеризира „седемте последни **язви** на Божия гняв“.

Друга причина оправдава избора на цели. „Седемте последни язви“ постигат унищожението на творението в края на света. За Бог, Твореца, е дошло времето за унищожаване на делото му. Така че той следва процеса на създаване, но вместо да създава, той разрушава. С „седмата последна язва“, на земята, човешкият живот ще бъде унищожен, оставяйки след себе си, земята отново ще се превърне в „бездна“ в хаотично състояние, с единствения обитател, Сатана, авторът на греха; пустата земя ще бъде негов затвор за „хиляда години“ до последния съд, където той и всички други бунтовници ще бъдат унищожени според Откр.20.

Стих 1: „И чух силен глас, идващ от храма, който казваше на седемте ангела: *Идете и излейте седемте чаши на Божия гняв на земята.*»

Този „силен глас, който идваше от храма“ е на създателя Бог, разочарован в своето най-законно право. Като Бог-създател, неговата власт има върховен характер и не е нито справедливо, нито мъдро да се оспорва желанието му да бъде обожаван и прославян чрез спазването на деня за почивка, който той е „осветил“ за тази цел. В своята велика и божествена мъдрост Бог е гарантирал, че всеки, който оспори правата и властта му, ще пренебрегне най-важните му тайни, преди да изкупи във „втората смърт“ цената на своите безчинства срещу Всемогъщия Бог.

Стих 2: „Първият отиде и изля чашата си на земята. *И злокачествена и болезнена язва удари мъжете, които имаха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ.*»

Като доминираща сила и водещ авторитет на последния бунт, приоритетната цел в този контекст е „земята“ символ на падналата протестантска вяра.

Първият бич е „злокачествена язва“, която причинява физическо страдание на телата на бунтовниците, избрали да се подчинят на деня за

почивка, наложен от хората. Целите са католиците и протестантите, оцелели от ядрения конфликт, които имат, с този избор на първия ден, Римската неделя, „ белег на звяра .”

Стих 3: „ *Вторият изля чашата си в морето и стана кръв като на мъртвец; и всичко живо умря, всичко, което беше в морето .*

„ *Второто* “ удря „ *морето* “, което трансформира в „ *кръв* “, както направи с египетския Нил по времето на Моисей; „ *морето* “, символ на римокатолицизма, който е насочен към Средиземно море. В този момент Бог унищожава целия животински свят в „ *морето* “. То включва процеса на сътворение в обратна посока, в крайна сметка „ *земята* “ отново ще стане „ *безформена и празна* “; тя ще се върне в първоначалното си състояние на „ *бездна* “.

Стих 4: „ *Третият изля чашата си в реките и водните извори. И станаха кръв.* »

„ *Третият* ” удря свежата „ *вода* ” на „ *реките и изворите* ”, които изведнъж на свой ред се превръщат в „ *кръв* ”. Повече вода за утоление на жаждата. Наказанието е сурово и заслужено, защото са се готвели да пролят „*кръвта*” на избраните. Това наказание беше първото, което Бог наложи чрез жезъла на Мойсей върху египтяните, „*пийците на кръвта* “ на евреите, които бяха третиран като животни в суровото робство, където мнозина умряха.

Стих 5: „ *И чух ангела на водите да казва: Праведен си ти, който си и който беше; ти си свят, защото си упражнил тази присъда.* »

Обърнете внимание вече в този стих на термините „ *праведен* ” и „ *свят* ”, които потвърждават моя правилен превод на текста на постановлението на Дан.8:14: „ *2300 вечерта сутрин и светостта ще бъдат оправдани* ”; „ *святост* “, обхващаща всичко, което Бог смята за свято. В този последен контекст атаката срещу неговата „ *осветена* “ събота с право заслужава присъдата на Бог, който превръща „ *водата* “, която трябва да се пие, в „ *кръв* “. Думата „ *води* ” символично и двойно обозначава човешките маси и религиозното учение. Изопачен от папския Рим, в Откр.8:11 и двете са променени на „ *пелин* “. Като казва „ *ти си праведен... защото си упражнил тази присъда* “, ангелът оправдава мярката, изисквана от истинската свършена справедливост, която само Бог може да постигне. Неусетно и много точно Духът прави формата „ *и който идва* ” да изчезне от името на Бог , защото той е дошъл; и появата му отваря постоянно настояще за него и неговите изкупени, без да забравя, световете, които останаха чисти, и светите ангели, които останаха верни на него.

Стих 6: „ *Защото те проляха кръвта на светиите и пророците и Ти си им дал да пият кръв; те са достойни.* »

Тъй като бунтовниците са готови да убият избраните, които дължат своето спасение само на намесата на Исус, Бог им вменява и престъпленията, които са щяли да извършат. Следователно поради същите причини те са третиран като египтяните от Изхода. Това е вторият път,

когато Бог казва: „ *Те са достойни* “. В тази последна фаза намираме като агресор на избраните адвентисти пратеника от Сардис, на когото Исус каза: „ *Мислят те за жив, а ти си мъртъв* “. Но в същото време той каза за избраните служители от 1843-1844 г.: „ *те ще ходят с мен, в бели дрехи, защото са достойни* “. Така всеки човек има достойнството, което му идва според делата на неговата вяра: „ *бели дрехи* “ за верните избрани, „ *кръв* “, която да пие за падналите, неверни бунтовници.

Стих 7: „ *И чух от олтара друг ангел да казва: Да, Господи Боже Всемогъщи, истинни и праведни са Твоите присъди.* »

Този глас, който идва от „*олтара*“, символ на кръста, е този на разпнатия Христос, който има особена причина да одобри тази присъда. Защото онези, които той наказва в този момент, се осмелиха да претендират за неговото спасение, докато те оправдаха отвратителен грях, като предпочетоха да се подчинят на заповед на човек; това въпреки предупрежденията на Светото писание: в Ис.29:13 „ *Господ каза: Когато този народ се приближи до Мене, те Ме почитат с устата си и с устните си; но сърцето му е далеч от мен и страхът, който изпитва от мен, е само предписание на човешката традиция* “. Мат.15:19: „ *Напразно ме почитат* , като поучават *правила, които са човешки заповеди.* »

Стих 8: „ *Четвъртият изля чашата си върху слънцето. И му беше дадено да изгаря човеците с огън;* »

Четвъртият действа „ *на слънцето* ” и го нагрива повече от обикновено. Плътта на бунтовниците е „ *изгорена* “ от тази силна топлина. След като наказва престъплението на „ *святостта* “, сега Бог ще накаже идолопоклонството на „*деня на слънцето*“, наследен от Константин ^{1-ви} . „ *Слънцето* “, което мнозина почитат, без да знаят, в момента започва да „ *пари* “ кожата на бунтовниците. Бог обръща идола срещу идолопоклонниците. Това е кулминацията на „ *голямото бедствие* “, обявено в Откр.1. Моментът, в който този, който командва „ *слънцето* ”, го използва, за да накаже своите поклонници.

Стих 9: „ *И мъжете бяха изгорени от голяма жега и похулиха името на Бога, който има власт над тези язви, и се покаяха да не Му отдадат слава.* »

В степента на твърдост, която са достигнали, бунтовниците не се разкайват за вината си и не се унижават пред Бога, но го обиждат, като „*хулят*“ неговото „ *име* “. Това вече беше в тяхната природа обичайно поведение, което се среща сред повърхностните вярващи; те не се стремят да узнаят неговата истина и тълкуват презрителното му мълчание в своя полза. И когато възникнат трудности, те проклинат неговото „ *име* “. Неспособността за „ *покаяние* “ *потвърждава* контекста на „ *оцелелите* “ на „ *шестата тръба* “ от Откр.9:20-21. Бунтовните невярващи са хора, религиозни или не, които не вярват във Всемогъщия Бог-Създател. Очите им бяха смъртоносен капан за тях.

Стих 10: „ *Петият изля чашата си върху трона на звяра. И царството му се покри с тъмнина; и мъжете хапеха езиците си от болка* , „ *Петият* “ приема за своя специфична цел „ *трона на звяра* “, тоест района на Рим, където се намира Ватикана, малка религиозна папска държава, където се издига базиликата Свети Петър. Въпреки това, както видяхме, истинският „ *трон* “ на папата се намира в древен Рим, на планината Целий в църквата-майка на всички църкви в света, базиликата Свети Йоан Латеран. Бог го потапя в мастилена „ *тъмнина* “, която поставя всеки зрящ в положението на слепец. Ефектът е ужасно болезнен, но за тази отправна точка на религиозната лъжа, представена под надслова светлина на единия Бог и в името на Исус Христос, е напълно заслужен и оправдан. „ *Покаянието* “ вече не е възможно, но Бог подчертава закоравяването на умовете на своите живи цели.

Стих 11: „ *И те похулиха небесния Бог поради болките си и циреите си и не се покаяха за делата си.* »

Този стих ни позволява да разберем, че язвите се добавят и не спират. Но като настоява за липсата на „ *покаяние* “ и за непрекъснатостта на „ *богохулствата* “, Духът ни дава да разберем, че гневът и нечестието на бунтовниците само се увеличават. Това е целта, търсена от Бог, която ги тласка до краен предел, така че те постановяват смъртта на избраните.

Стих 12: „ *Шестият изля чашата си върху голямата река Ефрат. И водата му пресъхна, за да се подготви пътят на царете, идващи от изток.* »

„ *Шестият* “ е насочен към Европа, обозначена със символичното име на „ *река Ефрат* “, което по този начин обозначава, в светлината на образа на Откр. 17:1-15, народите, почитащи „ *блудницата Вавилон Велики* “, католически папски Рим. „ *Пресъхването на водата му* “ може да предполага унищожаването на населението му, което наистина е неизбежно, но все още е твърде рано това да е така. Всъщност това е историческо напомняне, тъй като именно чрез частичното пресъхване на „*река Ефрат*” мидийския цар Дарий превзема халдейския „ *Вавилон* ”. Следователно посланието на Духа е съобщението за предстоящото пълно поражение на римокатолическия „ *Вавилон* “, който все още запазва опори и защитници, но за кратко време. „ *Вавилон Велики* “ този път наистина ще „ *падне* “, победен от Всемогъщия Бог Исус Христос.

Консултацията с трите нечисти духа

Стих 13: „ *И видях да излизат от устата на змея, и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка три нечисти духа, подобни на жаби.* »

Стихове от 13 до 16 илюстрират подготовката за „ *битката при Армагедон* “, която символизира решението да бъдат убити непокорните пази на съботата, които са безкомпромисно верни на създателя Бог. Първоначално, чрез спиритизма, дяволът, симулирайки личността на Исус Христос, се появи, за да убеди бунтовниците, че изборът им на неделя е оправдан. Затова той ги насърчава да отнемат живота на верни бойци от

съпротивата, които почитат съботата. Следователно дяволското трио обединява в една и съща битка дявола, католическата вяра и протестантската вяра, а именно „дракона, звяра и лъжепророка“. Тук „битката“, спомената в Откр.9:7-9, е завършена. Споменаването на „устите“ потвърждава словесния обмен на консултациите, които водят до постановяване на убийството на истински избраните; това, което те игнорират или напълно оспорват. „Жабите“ несъмнено за Бог са животни, класифицирани като нечисти, но в това послание Духът намеква за големите скокове, които това животно е способно да направи. Между *европейския* „звяр“ и *американския* „лъжепророк“ е широкият Атлантически океан и срещата на двамата включва извършването на големи скокове. Сред англичаните и американците французите са карикатурно представяни като „жаби“ и „жабояди“. Нечистотата е специалитет на Франция, чиито морални ценности се сринаха с течение на времето, след нейната революция от 1789 г., когато тя постави свободата над всичко останало. Нечистият дух, който оживява триото, е този на свободата, който не иска „нищо Бог, нито Господар“. Всички те са се съпротивлявали на Божията воля и власт и затова са обединени по този въпрос. Събират се, защото си приличат.

Стих 14: „*Защото те са духове на демони, които вършат чудеса и идват при царете на цялата земя, за да ги съберат за битката във великия ден на Всемогъщия Бог.*»

След проклятието на постановлението от Дан.8:14, духовете на демони се изявяват с голям успех в Англия и САЩ. По това време спиритуализмът беше модерен и хората свикнаха с този тип взаимоотношения с невидими, но активни духове. В протестантската вяра много религиозни групи поддържат връзки с демони, вярвайки, че имат връзка с Исус и неговите ангели. Демоните смятат, че е много лесно да измамат християните, отхвърлени от Бога, и те все пак ще могат лесно да ги убедят да се съберат, за да убият до последния, благочестиви християни и евреи, които спазват съботата. Тази крайна мярка, която заплашва със смърт и двете групи, ще ги обедини в благословието на Исус Христос. За Бог това събиране има за цел да *събере* бунтовниците „за битката във великия ден на Всемогъщия Бог“. Това събиране има за цел да даде на бунтовниците намерение да убиват, което ще ги направи достойни да страдат от смъртта в ръцете на онези, които са били съблазнени и измамани от техните религиозни лъжи. Основната причина за водената битка беше именно изборът на ден за почивка и неусетно Духът посочва, че предложените дни не са равни. Защото това, което се отнася до осветената събота, не е нищо по-малко според нейното естество от „*великия ден на Всемогъщия Бог*“. Дните не са равни, както и противоположните сили. Докато изгони дявола и неговите демони от небето, Исус Христос, в могъщия „*Михаил*“, ще наложи своята победа на враговете си.

Стих 15: „*Ето, идвам като крадец. Блажен, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол и да се види срамът му!*»

Лагерът, който се бори срещу спазващите божествената събота, е този на неверните фалшиви християни, включително онези от протестантството,

на които Исус каза в Откр. 3:3: „И тъй, спомни си какво получи *и чу, и пази и се покаяй* . *Ако не внимавате, ще дойда като крадец и няма да знаете кога ще ви настигна* .” За разлика от това, Духът заявява на избраните адвентисти, които се възползват от пълната му пророческа светлина в последната епоха на „*Лаодикия* “: „*Благословен е този, който бди и пази дрехите си* “, и намеквайки за адвентната институция, избълвана от 1994 г., той също казва: „*за да не ходи гол и за да не видим срама му!*“ “. Обявена и оставена „гола“, при завръщането на Христос, тя ще бъде в лагера на срама и отхвърлянето, в съответствие с 2 Коринтяни 5:2-3: „И така, ние стенем в *тази шатра, желаем да облечем небесното си у дома, ако поне се намерим облечени, а не голи* .

Стих 16: „*Те ги събраха заедно на мястото, наречено Армагедон на иврит.* »

Въпросното „събиране“ не се отнася до географско местоположение, защото е духовно „събиране“, което събира в своя смъртен проект лагера на враговете на Бога. Освен това думата „хар“ означава планина и се оказва, че наистина има долина Мегидо в Израел, но не и планина с това име.

Името „*Армагедон* “ означава: „скъпоценна планина“, име, което обозначава, за Исус Христос, Неговото събрание, Неговите избрани, които обединяват всички свои избрани. И стих 14 ни разкри почти ясно какво представлява битката „*Армагедон* “; за бунтовниците целта е божествената събота и нейните спазвачи; но за Бог целта са враговете на неговите верни избраници.

Тази „скъпоценна планина“ обозначава, в същото време, „планината на Синай“, от която Бог провъзгласява своя закон на Израел за първи път след изхода от Египет. Защото целта на бунтовниците е както седмият ден събота, осветен от четвъртата му заповед, така и неговите верни спазвачи. За Бог „скъпоценният“ характер на тази „планина“ е неоспорим, защото тя няма равна на себе си в цялата човешка история. За да го защити от човешкото идолопоклонство, Бог позволи на хората да пренебрегнат истинското му местоположение. Погрешно разположен в южната част на египетския полуостров според традицията, той всъщност е на североизток от „*Мадиам* “, където е живял „*Йотор* “, бащата на „*Зефора* “, съпругата на Мойсей, да речем в северната част на днешна Саудитска Арабия. Неговите жители дават на истинската планина Синай името „al Lawz“, което означава „Законът“; оправдано име, което свидетелства в полза на библейския разказ, написан от Моисей. Но не на това географско „място“ *бунтовниците ще се изправят срещу славния и божествен Христос победителя*. Защото тази дума „място“ е подвеждаща и в действителност тя приема универсален аспект, тъй като избраните в този момент все още са разпръснати по цялата земя. Живите избрани и онези, които са възкресени, ще бъдат „събрани“ от добрите ангели на Исус Христос, за да се присъединят към Исус на небесните облаци.

Стих 17: „*Седмият изля чашата си във въздуха. И от храма, от престола, излезе силен глас, който каза: Свърши се!* »

Под знака на „ седмата язва, изляна във въздуха ”, преди бунтовниците да изпълнят своя престъпен замисъл, Исус Христос, истинският, се явява всемогъщ и славен, в неподражаема небесна слава, придружен от безброй ангели. **Откриваме момента на „ седмата тръба “**, където според Откр.11:15 Исус Христос, Всемогъщият Бог, отнема царството на света от дявола. В Ефесяни 2:2 Павел говори за Сатана като за „ княза на властта на въздуха “. „ Въздухът “ е споделеният елемент на цялото земно човечество, над който то доминира до завръщането в славата на Исус Христос. Моментът на Неговото славно идване е, когато Неговата божествена сила изтръгне това господство и сила над човешките същества от дявола и му сложи край.

Осъзнайте търпението на Бог, който 6000 години чака момента, в който ще каже: „ *Свършено е!* ” » и тогава разберете стойността, която той придава на „осветения седми ден“, който пророкува идването на този момент, когато свободата, оставена на неговите неверни създания, ще спре. Бунтовните създания ще престанат да го разочароват, да го дразнят, да го презират и да го позорят, защото ще бъдат унищожени. В Дан.12:1 Духът пророкува това славно идване, което той приписва на „ **Михаил** “, небесното ангелско име на Исус Христос: „ В това време **Михаил** ще възкръсне , великият водач, защитник на децата на твоя народ; и това ще бъде време на скръб, каквото не е било, откакто народите съществуват дотогава. По това време тези от вашия народ, които бъдат намерени записани в книгата, ще бъдат спасени . Бог не улеснява разбирането на своя спасителен проект, защото Библията не споменава името „Исус“, за да обозначи Месията и му дава символични имена, които разкриват скритата му божественост: „Емануил“ (Бог с нас) Иса.7 : 14 : „ *Затова сам Господ ще ти даде знамение, ето, момичето ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил “* ; „ **Баща на вечността** ” в Иса.9:5: „ *Защото дете ни се роди, син ни се даде, и властта ще бъде на рамото му; той ще се нарече Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността , Княз на мира .* ”

Стих 18: „ *И станаха светкавици, и гласове, и гръмове, и голямо земетресение, каквото не е имало, откакто човекът съществува на земята, такава голямо разтърсване. »*

Тук намираме фразата от ключовия референтен стих от Откр.4:5, подновен в Откр.8:5. Бог излезе от Своята невидимост, неверните вярващи и невярващите, но също и избраните верни адвентисти, могат да видят създателя Бог Исус Христос в славата на неговото завръщане. Откр. 6 и 7 ни разкриха противоположното поведение на двата лагера в този ужасен и славен контекст.

И преживявайки силно земетресение, те стават ужасени свидетели на първото възкресение, запазено за избраните от Христос, според Откр. 20:5, и тяхното грабване в небето, където се присъединяват към Исус. Нещата се случват така, както бяха предсказани в 1 Солунци 4:15-17: „ *Това е, което ви заявяваме според словото на Господа : ние, които сме живи и оставаме за пришествието на Господа, ние няма да отидем пред онези, които са мъртви. Защото сам Господ ще слезе от небето със заповед, с глас на*

архангел и с Божия тръба, и мъртвите в Христа ще възкръснат първи. Тогава ние, които сме живи и оставаме, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците, за да срещнем Господа във въздуха, и така винаги ще бъдем с Господа. Възползвам се от този стих, за да подчертая апостолската концепция за състоянието на „мъртвите“: „*ние, живите, останали за пришествието на Господа, няма да продължим напред тези, които умряха*.“ Павел и неговите съвременници не мислеха като фалшивите християни днес, че „мъртвите“ избрани са в присъствието на Христос, защото неговото размишление показва, че напротив, всички смятаха, че „живите“ избрани ще влязат в рая преди „мъртвите“.

Стих 19: „*И великият град се раздели на три части, и градовете на народите паднаха, и Бог си спомни Вавилон велик, за да му даде чашата с виното на лютия Си гняв.*»

„Трите части“ засягат „змея, звяра и лъжепророка“, събрани в стих 13 на тази глава. Второ тълкуване се основава на този текст от Зак.11:8: „*Ще унищожя тримата пастори в един месец; душата ми беше нетърпелива за тях и техните души също бяха отвратени от мен*“. В този случай „тримата пастори“ представляват трите компонента на народа на Израел: царят, духовенството и пророците. Като се има предвид крайният контекст, в който протестантската вяра и католическата вяра са съюзени и обединени, „трите части“ се идентифицират с: „драконът“ = дяволът; „звярът“ = съблазнените католически и протестантски народи; „фалшивият пророк“ = католическото и протестантското духовенство.

В победения лагер доброто разбирателство престава, „великият град беше разделен на три части“; сред измамените и съблазнените жертви, лагерите на звяра и фалшивия пророк, омразата и негодуванието вдъхновяват отмъщение срещу измамните прелъстителни, отговорни за загубата на спасението им. Именно тогава темата за „жътвата“ се допълва от кърваво уреждане на сметки, чиито главни цели са, по цялата логика и справедливост, религиозните учители. Това предупреждение от Яков 3:1 тогава придобива пълното си значение: „*Братя мои, нека мнозина от вас не започват да поучават, защото знаете, че ще бъдем осъдени по-строго*“. В това време на „язви“ това действие е предизвикано от този цитат: „*И Бог си спомни Вавилон Велики, за да му даде чашата с виното на лютия Си гняв*“. Аро.18 ще бъде изцяло посветен на припомнянето на това наказание на нечестивите религиозни хора.

Стих 20: „*И всичките острови избягаха и планините не се намериха.*»

Този стих обобщава промяната на земята, която, подложена на огромни трусове, придобива аспект на универсален хаос, вече „безформен“ и скоро „празен“ или „опустошен“. Това е резултатът, следствието от „греха“ . *запустител*”, заклеймен в Данаил 8:13 и чието окончателно наказание е пророкувано в Дан.9:27.

Стих 21: „*И голяма градушка, чиито камъни градушка тежаха един талант, падна от небето върху хората; и хората похулиха Бога поради бича на градушката, защото бичът беше много голям.*»

Тяхната зловеща задача е изпълнена, жителите на земята на свой ред ще бъдат унищожени от бич, от който ще бъде невъзможно да избягат: камъни от „град“ ще паднат *върху* тях. Духът им вменява теглото на „един талант“, т.е. 44,8 кг. Но тази дума „талант“ е по-скоро духовен отговор, основан на „притчата за талантите“. По този начин той приписва на падналите ролята на онези, които не са довели до плод „таланта“, тоест дарбите, които Бог им е дал в притчата. И това лошо поведение в крайна сметка им коства живота, първия и втория, който беше достъпен само за истински избраните. До последния си дъх те продължават да „*богохулстват*“ (обиждат) „*Бога*“ на небето, който ги наказва.

„притчата за талантите“ ще бъде буквално изпълнена. Бог ще даде на всеки човек, според свидетелството на делата на неговата вяра; на неверните християни той ще даде смърт и ще се покаже толкова суров и жесток, колкото са го мислили и съдили. И на верните избрани той ще даде вечен живот според вярата, която са положили в Неговата свършена любов и вяроност, увеличени в Исус Христос за тях; всичко това според принципа, цитиран от Исус в Мат.8:13: „*според вашата вяра да ви бъде*“.

След този последен бич земята запустява, лишена от всякакви форми на човешки живот. Така открива „*бездната*“, характерна за Битие 1:2.

Глава 17: Проститутката е демаскирана и идентифицирана

Стих 1: „*Тогава един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, дойде и ми говори, казвайки: Ела, ще ти покажа присъдата на голямата блудница, която седи над много води.*»

От този първи стих Духът посочва целта на тази глава 17: „**присъдата**“ на „*голямата блудница*“ който е „*седнал на много води*“ или, който доминира, според стих 15, „*народи, тълпи, нации и езици*“, които, под символа „*Ефрат*“, вече обозначават Европа и нейните планетарни разширения на християнската религия в „*шеста тръба*“ от Откр.9:14: САЩ, Южна Америка, Африка и Австралия. Делото на присъдата е свързано с контекста на „*седемте последни язви*“ или „*седемте чаши*“, излети от „*седемте ангела*“ в предходната глава 16.

„*присъда*“ е тази, наложена от Всемогъщия Бог, пред когото всяко създание на небето и на земята има и ще бъде отговорно; Това показва дали тази глава е важна. Видяхме в посланието на 3-тия ^{ангел} от глава 14, че това идентифициране води до вечен живот или смърт. Следователно контекстът

на тази „ присъда “ е този на „ звяра, който се издига от земята “ в глава 13.

Въпреки историческите и пророческите предупреждения, на свой ред, протестантската вяра през 1843 г. и официалната адвентна вяра през 1994 г. бяха осъдени от Бог като недостойни за спасението, предложено от Исус Христос. В потвърждение на това решение и двамата влязоха в икуменическият съюз, предложен от римокатолическата вяра, докато пионерите и на двете групи бяха заклеили неговата дяволска природа. За да избегне тази грешка, избраният трябва да бъде абсолютно убеден в самоличността на главния враг на Исус Христос: Рим, в цялата му езическа и папска история. Вината на протестантската и адвентната религия е още по-голяма, защото пионерите и на двете заклеиха и учеха тази дяволска природа на римокатолицизма. Тази промяна на мнението и на двамата представлява акт на предателство срещу Исус Христос, единственият Спасител и велик Съдия. Как стана възможно това? И двете религии отдаваха значение само на земния мир и доброто разбирателство между хората; също така, щом католическата вяра престане да преследва, тя става за тях, честа или дори по-добре, свързана до точката на сключване на пакт и съюз с нея. По този начин разкритото мнение и праведната Божия присъда са презрени и потъпкани. Грешката беше да се вярва, че Бог по същество търси мир между хората, защото в действителност той осъжда неправдите, които са извършени спрямо Неговата личност, Неговия закон и Неговите принципи за добро, разкрити в Неговите наредби. Фактът е още по-сериозен, защото Исус се изрази много ясно по темата, като каза в Мат.10:34 до 36: „*Не мислете, че съм дошъл да донеса мир на земята; Не дойдох да донеса мир, а меч. Защото дойдох да направя разделение между мъж и баща му, между дъщеря и майка ѝ, и между снаха и свекърва ѝ; и врагове на човека ще бъдат домашните му.*” От своя страна официалният адвентизъм не чу Божия Дух, който чрез възстановяването на седмия ден събота между 1843 и 1873 г. му показва римската неделя, която той нарича „белега на звяра“ от установяването ѝ през март 7, 321. Мисията на институционалния адвентизъм се провали, защото с напредването на времето неговата присъда върху Римската неделя стана приятелска и братска, за разлика от тази на Бог, която остава неизменно същата, християнската неделя, наследена от слънчевото езичество, представлява основната причина за неговия гняв . Единствената присъда, която има значение, е тази на Бог и неговото пророческо Откровение има за цел да ни свърже с Неговия съд. В резултат на това мирът не трябва да прикрива законното раздразнение на живия Бог. И ние трябва да съдим, както той съди, и да идентифицираме граждански или религиозни режими според неговия божествен поглед. В резултат на този подход виждаме " звяра " и неговите действия, дори във времена на измамен мир.

Стих 2: „ *С нея блудстваха земните царе и от виното на нейното блудство се опиваха земните жители.* »

В този стих се установява връзка с действията на „ жената Езавел “, обвинена от Исус Христос, че е накарала слугите му да пият духовно „ вино

на блудство (или разврат) “ в Откр.2:20; неща, потвърдени в Откр.18:3. Тези действия също свързват „ блудницата “ с „звездата от пелин “ от Откр.8:10-11; пелинът е неговото отровно вино, с което Духът сравнява своето римокатолическо религиозно учение.

В този стих укорът, който Бог отправя срещу католическата религия, е оправдан дори в нашето мирно време, защото укоряваната вина атакува неговия божествен авторитет. Писанията на Светата Библия, които представляват нейните „ двама свидетели “, свидетелстват срещу фалшивото религиозно учение на тази римска религия. Но е вярно, че неговото фалшиво учение ще има най-лошите последици за прелъстените му жертви: вечна смърт; което ще оправдае тяхното отмъстително действие на „ жътва “ от Откр.14:18 до 20.

Стих 3: „ Той ме заведе в духа в пустинята. И видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. »

„ ... в пустиня “, символ на изпитанието на вярата, но също и на „сухия“ духовен климат в контекста на нашето „ последно време (Дан.11:40)“, този път, последното изпитание на вярата на земното история, Духът изобразява духовната ситуация, която преобладава в този последен контекст. „ Жената доминира над ален звяр “. В този образ Рим доминира над „ звяра, който се издига от земята “, който обозначава протестантските САЩ в момента, когато карат католиците да „ се покланят на белега на звяра “, като налагат своя ден за почивка, наследен от император Константин ¹. В този последен контекст вече няма диадеми, нито върху „ седемте глави “ на религиозния Рим, нито върху символите на „ десетте рога “, в този случай, на гражданските доминатори на европейските и световни християнски народи, които тя манипулира. Но цялата тази асоциация е към цвета на греха: „ червено “.

В Откр.13:3 четем: „ И видях една от главите му като смъртно ранена; но смъртоносната му рана беше излекувана. И цялата земя беше в страхопочитание пред звяра .” Знаем, че това изцеление се дължи на Конкордата на Наполеон ¹. От този момент нататък римокатолическото папство вече не преследва, но нека отбележим по важност, Бог продължава да го нарича „ звярът “: „ И цялата земя се възхищаваше зад звяра “. Това потвърждава обяснението, дадено по-горе. Врагът на Бог си остава негов враг, защото нейните грехове срещу неговия закон не престават, както по време на мир, така и по време на война. И следователно врагът на Бог е и този на неговите верни избраници по време на мир или война.

Стих 4: „ Жената беше облечена в багреница и червено и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери. Тя държеше в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистотии от нейната проституция. »

Тук отново представеното описание е насочено към духовни доктринални грешки. Бог осъжда неговите религиозни обреди; нейните литургии и нейните омразни Евхаристии и преди всичко нейният вкус към лукс и богатство, който я води до компромисите, желани от крале,

благородници и всички богати на земята. „Проститутката“ трябва да задоволява своите „клиенти“ или своите любовници.

ален ” цвят води началото си от самата „блудница ”: „лилаво и алено ”. Терминът „жена“, обозначаващ „църква“, религиозно събрание, според Ефесяни 5:23, но също и „великият град, който има царство над царете на земята“, както учи стих 18 от тази глава 17. В обобщение, можем да разпознаем цветовете на униформите на „кардиналите и епископите“ на римския Ватикан. Бог изобразява католически литургии с помощта на „златната“ чаша, в която алкохолното вино би трябвало да представлява кръвта на Исус Христос. Но какво мисли Господ за това? Той ни казва: вместо своята изкупителна кръв, той вижда само „мерзостите и нечистотиите на своята проституция“. В Дан.11:38 „златото“ е споменато като украса на неговите църкви, което Духът приписва на „бога на крепостите“.

Стих 5: „На челото ѝ беше написано име, тайна: Вавилон велик, майка на блудниците и мерзостите на земята. »

„Мистерията“, която е цитирана в този стих, е „мистерия“ само за онези, които Духът на Исус Христос не просветлява; те са и най-многобройни, за съжаление. Защото „успехът и успехът на хитростите“ на папския режим, обявен след Дан.8:24-25, ще бъде потвърден до часа на неговия съд, в края на света. За Бог това е „тайната на беззаконието“, която беше обявена и вече изпълнена от дявола по времето на апостолите, според 2 Сол.2:7: „Защото тайната на беззаконието вече действа; необходимо е само този, който все още го задържа, да е изчезнал. „Мистерията“ е свързана със самото име „Вавилон“, което има смисъл, тъй като древният град с това име вече не съществува. Но Петър вече духовно е дал това име на Рим в 1 Петрово 5:13 и за съжаление на измамените тълпи, само избраните са внимателни към тази точност, предложена от Библията. Внимавайте с двойното значение на думата „земя“, която също обозначава тук протестантското послушание, защото колкото и католическата вяра да е единна, протестантската вяра е многобройна, за да бъде обозначена като „проститутки“, дъщери на техните католически „майка“. Момичетата споделят „мерзостите“ на своята „майка“. И основната от тези „мерзости“ е неделята, „белегът“ на нейната религиозна власт, свързана с нея.

Буквалното значение на думата „земя“ също е оправдано, защото католическата религиозна нетърпимост е подбудител на големи международни религиозни агресии. То е осквернило и направило християнската вяра мразена, като е подбуждала царете да обръщат народите на земята към нейното покорство. Но след като загуби силата си, неговите „мерзости“ продължиха, като благославяха онези, които Бог проклина, и проклинаха онези, които благославя. Нейната езическа природа се разкрива, когато нарича мюсюлманите „братя“, чиято религия представя Исус Христос като един от най-малките пророци.

Стих 6: „И видях жената пияна от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус. И като я видях, бях обзет от голямо учудване. »

Този стих използва цитат от Дан.7:21, уточнявайки тук, че „*светиите*“, срещу които тя се бори и доминира, наистина са „*свидетелите на Исус*“. Това до голяма степен хвърля светлина върху мистерията на „*Вавилон Велики*“. Римската религия пие „*кръвта*“ на избраните до степен на опиянение. Кой би заподозрял християнска църква, като съвременния папски Рим, че е тази „*проститутка*“, „*опияна от кръвта, пролята от свидетелите на Исус*“? Избранниците, но само те. Защото чрез пророчество Духът им разкри убийствените планове на техния враг. Това завръщане към неговата нечестива и жестока природа ще бъде видимата последица от края на времето на благодатта. Но това нечестие ще бъде преди всичко, по още по-удивителен начин, природата на доминиращата протестантска вяра в това време на края на света. Духът цитира „*светиите*“ и „*свидетелите на Исус*“ отделно. Първите „*светии*“ претърпяха езически римски републикански и имперски гонения; „*Свидетелите на Исус*“ са поразени от императорския и папския езически Рим. За блудницата е град: Рим; „*великият град, който има царство над царете на земята*“ от пристигането си в Израел, в Юдея през – 63 г., според Дан.8:9: „*най-красивата от страните*“. Историята на спасението ще завърши с изпитание на вярата, в което „*свидетелите на Исус*“ ще се появят и ще действат, за да оправдаят този израз; по този начин те ще дадат на Бог добра причина да се намеси, за да ги спаси от планирана смърт. По негово време Йоан имаше основателна причина да бъде удивен от „*мистерията*“, която засягаше град Рим. Той я познаваше само в нейния суров и безмилостен езически имперски вид, който го беше изпратил в ареста на остров Патмос. Религиозни символи като „*златната чаша*“, държана от „*проститутката*“, биха могли с право да го удивят.

Стих 7: „*И ангелът ми каза: Защо се чудии? Ще ти кажа тайната на жената и звяра, който я носи, който има седем глави и десет рога.*»

„*Мистерията*“ не е предназначена да продължи вечно и от стих 7, Духът ще даде подробности, които ще позволят на Йоан и нас самите да вдигнем „*мистерията*“ и ясно да идентифицираме град Рим и неговата роля в образа на стих 3, чиито символи са отново цитирани.

„*Жената*“ обозначава религиозната природа на папския Рим, неговата претенция да бъде „*съпругата на Агнето*“, Исус Христос. Но Бог отрича това твърдение, като я нарича „*проститутка*“.

„*Звярът, който го носи*“ представлява режимите и народите, които признават и легитимират неговите религиозни претенции. Те имат своя исторически произход в „*десетте рога*“ на царствата, формирани в Европа, след като са били освободени от господството на императорския Рим според картината, дадена в Дан.7:24. Те наследяват имперския Рим на „*четвъртото животно*“. И тези засегнати територии остават същите до края. Границите се местят, режимите се сменят, преминавайки от монархия към републики, но нормата на фалшивото римско папско християнство ги обединява към по-лошо. През 20-ти^{век} този съюз под егидата на Рим е конкретизиран от Европейския съюз, създаден в „*Римските договори*“ от 25 март 1957 г. и 2004 г.

Стих 8: „ Звярът, който видя, беше и го няма вече. Тя трябва да се изкачи от бездната и да отиде към гибелта. И онези, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота от създаването на света, ще се учудят, когато видят звяра, защото той беше и вече го няма, и че той ще се появи отново. »

„ Звярът, който видя, беше и вече го няма.“ Превод: Християнската религиозна нетолерантност съществува от 538 г. и вече не е от 1798 г. Духът подсказва продължителността, пророкувана в различни форми за нетолерантното папско управление от Дан.7:25: „време, времена и половин такт ; 42 месеца; 1260 дни .“ Въпреки че неговата непоносимост беше прекратена от действието на „ звяра, който се издига от дълбините “, което се отнася до Френската революция и нейния национален атеизъм в Откр. 11:7, тук терминът „ дълбок “ е представен като дейност, свързана с дяволът, „ Разрушителят “, който унищожавя животи и дехуманизира планетата Земя, и когото Откр.9:11 нарича „ ангелът на бездната “. Откр.20:1 ще даде обяснението: „ дяволът ” ще бъде вързан за „ хиляда години ” на дехуманизираната земя, наречена „ бездна “. Като му приписва произхода си от „ бездната “, Бог разкрива, че този град никога не е имал връзка с него; дали по време на неговото езическо господство, което е много логично, но също така, през цялата му папска религиозна дейност, противно на това, което множество измамани човешки същества вярват за своето падение, тъй като те ще споделят с него, неговата окончателна „гибел“ се разкрива тук . След като презряха пророческото слово, жертвите на съблазните на Рим ще бъдат учудени, защото религиозната нетърпимост ще се „ появи отново ” в този последен контекст, обявен и разкрит. По този начин Бог ни напомня, че знае имената на избраните от „ основаването на света “. Техните „ имена “ са записани в „ книгата на живота на Агнето “ Исус Христос. И за да ги спаси, той отвори умовете им за мистериите на неговите библейски пророчества.

Тук предлагам втори анализ на този стих относно думата „ бездна “. В това размишление вземам предвид крайния контекст, насочен от Духа според неговото описание на „ червения звяр “ от стих 3. Виждали сме го, липсата на „ диадемите “ на „ десетте рога “ и „ седем глави ” го поставя във “ времето на края ”; това на нашето време. Дълго време смятах, че понятието „ глупав “ може да се отнася само до нетолерантно и деспотично действие и което следователно може да се припише само на нетолерантния режим от последните дни, белязани от последното изпитание на универсалната вяра. Но всъщност в края на зимата на 2020 г. в божествено време, друга идея е вдъхновена от мен. „ Звярът “ всъщност непрекъснато убива човешки души и жертвите на неговите преувеличени и възмутителни хуманистични учения са много повече от тези на неговата нетолерантност. Откъде идва това ново съблазнително и измамно хуманистично поведение? Това е плод на наследството на свободната мисъл от революционните философи, към които Бог се прицелва в Откр. 11:7 под името „звярът, който се издига от бездната “. „ Аленият “ цвят , прикрепен към „ звяра “ на нашето време, от стих 3 на тази глава, изобличава греха, генериран от

прекомерната свобода, която човекът си е дал. Кого представлява тя? Западните доминанти от християнски произход, чиито религиозни основи са наследени от европейския католицизъм: САЩ и Европа, изцяло съблазнени от католическата религия. „*Звярът*“, който Бог ни показва, е крайният резултат от действията, пророкувани в съобщението за „*петата тръба*“. Протестантската вяра, прелъстена от католическата вяра, станала мирна, обединява протестантството и католицизма, прокълнат от Бога, присъединен от официалния институционален адвентизъм през 1994 г., за „подготовката за битка“ на Откр.9:7-9, „*Армагедон*“, според Откр.16:16, които те отиват заедно, след „*шестата тръба*“, за да поведат срещу последните верни служители на Бог, които спазват и практикуват неговата събота; почивката на седмия ден, наредена от четвъртата от десетте му заповеди. В мирно време техните речи възхваляват братската любов и свободата на съвестта. Но тази възмутителна и фалшива свобода, превърната в либертарианска, води до „*втората смърт*“ на множествата, които населяват западния свят; което се характеризира отчасти с атеизъм, отчасти с безразличие и в по-малка част с религиозни ангажименти, станали безполезни, защото са осъдени от Бог поради техните фалшиви религиозни учения. По този начин този хуманистичен „*звяр*“ води началото си от „*бездната*“, както разкрива Духът в този стих, в смисъл, че християнската религия е станала образ и приложение на хуманистичната мисъл. философи, гърци, френски или чуждестранни революционери. **Като целувката на Юда за Исус, съблазнителната фалшива хуманистична любов към мирното време убива повече от меча.** „*Звярът*“ от нашето мирно време също наследява характера на „*тъмнината*“, който думата „*дълбок*“ му придава в Битие 1:2: „*Земята беше безформена и празна; имаше тъмнина върху лицето на бездната и Духът на Бог се движеше над водите.* И този „*мрачен*“ характер на обществата с християнски произход сам по себе си парадоксално е наследен от „**просвещението**“, името, дадено на френските революционни свободни мислители.

Като предлага този синтез, Духът постига своята цел, която се състои в разкриване на своите верни слуги своята присъда за нашия западен свят и упреците, които отправя към него. Така той изобличава многобройните си грехове и предателствата си спрямо Исус Христос, единственият Спасител, когото действията им позорят.

Стих 9: „*Това е разум, който има мъдрост: седемте глави са седем планини, на които седи жената.*»

Този стих потвърждава израза, с който Рим дълго е бил наричан: „Рим, градът на седемте хълма“. Намерих това име цитирано в стар училищен географски атлас от 1958 г. Но това не е спорно; „*седемте планини*“, наречени „хълмове“, все още остават днес, носещи имената: Капитолин, Палатин, Целий, Авентин, Виминал, Есквилин и Квиринал. В своята езическа фаза всички тези хълмове „високи места“ поддържаха храмове, посветени на обожествени идоли, осъдени от Бог. И в чест на „*бога на крепостите*“, католическата вяра от своя страна издигнала своя базилика, върху Целий, обозначаващ „небето“ според Рим. На

Капитолия, „главата“, се издига дворецът на кметството, гражданският аспект на съдебната система. Нека отбележим, че съюзникът от последните дни, Америка, също доминира от „Капитолия“, разположен във Вашингтон. Тук отново символът „глава“ е оправдан от тази висша магистратура, която ще замени Рим и ще доминира, на свой ред, над жителите на земята, „ в негово присъствие “ според Откр.13:12.

Стих 10: „ *Има и седем царе: петима паднаха, единият е, другият още не е дошъл, и когато дойде, ще остане за кратко време.* »

В този стих, чрез израза „ *седем царе* “, Духът приписва на Рим „ *седем* “ режима на управление, които са последователно за първите шест: монархията от – 753 до – 510; републиката, консулството, диктатурата, триумвирата, империята след Октавиан, Цезар Август, при когото е роден Исус, и тетрархията (4 свързани императори) на седма позиция между 284 и 324 г., което потвърждава прецизността „той трябва да *продължи кратко време* “; всъщност 30 години. Новият император Константин ¹ бързо ще напусне Рим и ще се установи на изток във Византия (Константинопол преименуван от турците на Истанбул). Но от 476 г. западната империя на Рим се разпада и „ *десетте рога* “ от Даниил и Апокалипсис получават своята независимост, като формират кралствата на Западна Европа. От 476 г. Рим остава под окупацията на остготските варвари, от които е освободен през 538 г. от генерал Велизарий, изпратен с армиите си от император Юстиниан, който живее на изток в Константинопол.

Стих 11: „ *И звярът, който беше и вече го няма, сам е осми цар и е от числото на седемте, и отива към погибел.* »

през 538 г. с благоприятния императорски указ на император Юстиниан ¹. По този начин той отговори на молба от съпругата си Теодора, бивша „проститутка“, която се намеси от името на Виджил, един от нейните приятели. Както уточнява стих 11, папският режим се появява по времето на цитираните „седем“ управления, като същевременно представлява нова, безпрецедентна форма, която Даниил посочи като „различен“ *цар*. Това, което предшества времето на „седемте“ предишни царе, е титлата на римския религиозен водач, която вече се приписва на нейните императори и от нейния произход: „Pontifex Maximus“, латински израз, преведен като „Суверенен понтифекс“, който също е бил от 538, официалната титла на римокатолическия папа. Римският режим, който съществува по времето, когато Йоан получава видението, е Империята, шестото римско управление; и по негово време титлата „суверенен понтифекс“ се носи от самия император.

Завръщането на Рим на историческата сцена се дължи на франкския крал Хлодвиг I „обръщащ се“ към фалшивата християнска вяра на времето през 496 г.; тоест към римокатолицизма, който се е подчинил на Константин I ^{II} който вече е бил поразен от Божието проклятие от 7 март 321 г. След имперското господство Рим е нападнат и доминиран от чужди народи, пристигащи масово в миграция. Неразбирането на различните езици и култури е в основата на вълненията и вътрешните борби, които разрушиха римското единство и сила. Това действие се прилага от Бог днес в Европа, за

да я отслаби и да я предаде на нейните врагове. Така проклятието от преживяването на „Вавилонската кула“ запазва през вековете и хилядолетията всичките си ефекти и ефективността си при воденето на човечеството към нещастия. Що се отнася до Рим, накрая, той попада под господството на арианските остготи, които доктринално се противопоставят на римокатолическата вяра, подкрепяна от византийските императори. Следователно то трябваше да бъде освободено от това господство, така че на негова земя да стане възможно установяването на римския папски режим през 538 г. За да се постигне това според Дан.7:8-20, „ *три рога бяха низведени* пред папата (*малкия рог*); са засегнати народи, враждебно настроени към римокатолицизма на епископите на Рим, последователно през 476 г. херулите, през 534 г. вандалите и на 10 юли 538 г., „чрез снежна буря“, освободени от окупацията на остготите от генерала Велизарий, изпратен от Юстиниан I. Рим може да влезе в своя ексклузивен, доминиращ и нетолерантен папски режим, установен от този император, по искане на интриганта Вигилий, първият папа в титлата. От този момент Рим е станал, „ *великият град, който има царство над царете на земята* “, от стих 18, който отива до „погибел“, както Духът уточнява, тук, втори път, след стих 8.

Следователно папството не се връща към Свети Петър, както той твърди, а към указа на Юстиниан I, ^{византийският} император, който му дава титлата и религиозната му власт. По този начин неделята е наредена от римския император Константин I ^{на} 7 март 321 г. и папството, което го оправдава, е установено от византийския император Юстиниан I ^{през} 538 г.; две дати с най-страшни последици за цялото човечество. Също така през 538 г. епископът на Рим взе титлата папа за първи път.

Стих 12: „ *Десетте рога, които видя, са десет царе, които още не са получили царство, но които получават власт като царе за един час със звяра.* »

Тук, за разлика от Дан.7:24, посланието е насочено към много кратко време, разположено в края на „ *крайното време* “.

Както по времето на Даниил, така и по времето на Йоан „ *десетте рога* ” на Римската империя все още не са спечелили или възвърнали своята независимост. Но тъй като контекстът, който е насочен в тази глава 17, е този на края на света, това е ролята, която „десетте *рога* “ играят в този точен контекст, който е предизвикан от Духа, както ще потвърдят следващите стихове. Пророкуваният „час“ се отнася до времето на последното изпитание на вярата, обявено в Откр. 3:10 на верните пионери на адвентизма от седмия ден през 1873 г. Посланието беше за нас, техните наследници, верните на адвентистите светлина, дадена от Исус Христос на неговите избрани през 2020 г.

Според пророческия код, даден на пророк Езекиил (Езек.4:5-6), *един пророчески „ден“* струва една реална „ *година* “ и следователно *един пророчески „ час “* струва 15 реални дни. Голямата настойчивост на посланието на Духа, което ще цитира три пъти израза „ *в един час* “ в глава 18, ме кара да заключа, че този „ *час* “ е насочен към времето между

началото на 6^{от} „седемте последни язви“ и завръщането в слава на нашия божествен Господ Исус, който се връща в славата на архангел „Михаил“, за да спаси своите избраници от програмираната смърт. Следователно този „час“ е този, през който продължава „битката Армагедон“.

Стих 13: „*Те имат една цел и дават силата и властта си на звяра.*»

Насочвайки времето на това последно изпитание, Духът казва за „десетте рога“: „*Те имат една цел и дават силата и властта си на звяра.*” Тази цел, която те споделят, се състои в това да гарантират, че неделната почивка се спазва от всички оцелели от Третата ядрена световна война. Разрухата значително намали военната мощ на древните европейски нации. Но победителите в конфликта, американските протестанти, получиха от оцелелите пълно изоставяне на своя суверенитет. Мотивът е дяволски, но падналите не го осъзнават и техните духове, предадени на Сатана, могат само да изпълнят волята му.

Само от коалицията на „дракона“, „звяра“ и „лъжепророка“, „десетте рога“ предават властта си на „звяра“. И това отричане е породено от интензивността на страданието, което им нанасят Божиите бичове. Между обявяването на декрета за смъртта и неговото прилагане се дава период от 15 дни на наблюдателите на съботата да приемат „белега на звяра“, неговата римска „неделя“, осквернена от езическото слънчево поклонение. Завръщането на Исус Христос е планирано за пролетта преди 3 април 2030 г., освен ако няма грешка в тълкуването на термина „час“, указът за смъртта трябва да бъде обнародван за тази дата или дата, разположена между нея и деня от пролетта на 2030 г. от настоящия ни обичаен календар.

За да разберете напълно каква ще бъде крайната времева ситуация, помислете за следните факти. Краят на благодатното време може да бъде идентифициран само от избраните служители, които го свързват с обнародването на неделния закон; по-точно след нея. За колекцията от все още живи невярващи и бунтовни народи обнародването на неделния закон се явява само като мярка от общ интерес без последствия за тях. И едва след като са претърпели първите пет язви, техният отмъстителен гняв ги кара да одобрят напълно решението да „убият“ онези, които са им представени като отговорни за тяхното небесно наказание.

Стих 14: „*Те ще се бият срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото той е Господар на господарите и Цар на царете, и онези, които са призвани, избрани и верни, които са с него, също ще ги победят.*»

„*Ще се бият срещу Агнето и Агнето ще ги победи ...*“, защото той е Всемогъщият Бог, пред когото никоя сила не може да устои. „*Кралят на царете и Господарят на господарите*“ ще наложи своята божествена сила върху най-могъщите крале и господари на земята. И избраните, които разбират това, ще победят с него. Тук Духът припомня трите критерия, изисквани от Бог от онези, които той спасява и които са се посветили на пътя на спасението, който започва за тях с духовния статус на „призвани“ и който след това се трансформира, когато случаят е такъв, в „избран“ статут чрез „вярност“, проявена към създателя Бог и цялата му библейска светлина. Посочената битка е битката при „Армагедон“, от Откр.16:16; „

часът “, когато „верността“ на „избраните“, „призованите“ е поставена на изпитание. В Откр.9:7-9 Духът разкрива подготовката на протестантската вяра за тази духовна „война“. Осъдени на смърт, поради своята вяроност към съботата, избраните свидетелстват за доверието, оказано на обещанията, пророкувани от Бог и това свидетелство, което му е предоставено, му дава „славата“, която той изисква в посланието на първия ангел от „Откр.14:7. Защитниците и поддръжниците на неделата, станала задължителна, ще намерят в това преживяване смъртта, която ще се подготвят да дадат на избраните от Исус Христос. Напомням тук на тези, които са скептични и се съмняват, че Бог придава толкова голямо значение на дните за почивка, че нашето човечество е загубило своята вечност поради значението, което е дал на „двете дървета“ от земната градина. „Армагедон“ се основава на същия принцип при заместването на „двете дървета“, днес имаме „денят на познаването на доброто и злото“, неделя, и „денят на осветения живот“, съботата или съботата.

Стих 15: „И той ми каза: *Водите, които си видял, на които седи блудницата, са народи и множества, племена и езици.* »

Стих 15 ни дава ключа, който ни позволява да припишем на „водите“, върху които „седи блудницата“, идентичността на европейските народи, наречени „християни“, но преди всичко лъжливо и измамно „християни“. Европа има характеристиката да обединява народи, които говорят различни „езици“; което отслабва направените съюзи и съюзи. Но в последно време английският език служи като мост и насърчава международния обмен; широко разпространеното образование на човешките същества намалява ефективността на оръжието на божественото проклятие и се противопоставя на замисъла на неговия Създател. Следователно отговорът му ще бъде поужасен: смърт от война и накрая от блясъка на неговото славно пришествие.

Стих 16: „*Десетте рога, които видя, и звярът ще намразят блудницата и ще я съблекат и ще я съблекат гола, и ще изядат плътта ѝ, и ще я изгорят с огън.* »

Стих 16 обявява програмата на предстоящата глава 18. Той потвърждава обръщането на „десетте рога и звярът“, който, след като я подкрепя и одобрява, в крайна сметка унищожава „проститутката“. Припомням тук, че „звярът“ е режимът на асоциацията на граждански и религиозни власти и че той обозначава в този контекст властта на официално протестантския американски народ и на католическите и протестантските европейски народи, докато „проститутката“ обозначава духовенството, т.е. преподавателските власти на католическата религиозна власт: монаси, свещеници, епископи, кардинали и папата. Така, в обратната посока, католическите европейски народи и протестантският американски народ, двете жертви на римската лъжа, се изправят срещу духовенството на римския папски католицизъм. И те ще я „изгорят с огън“, когато чрез своята славна намеса Исус ще събори своята дяволска измамна съблазнителна маска. „Десетте рога“ ще я „съблекат и ще я оголят“, защото тя живееше в разкош, тя ще бъде съблечена и понеже се облече с вид на святост, тя също ще се появи „гола“, в духовен срам, без никакви

небесна правда да го облече. Точността „*ще ядат плътта му*” изразява кървавата жестокост на наказанието му. Този стих потвърждава темата за „*винтидж*“ от Откр. 14:18 до 20: Горко на гроздето на гнева!

Стих 17: „*Защото Бог е сложил в сърцата им да изпълнят Неговото намерение и да изпълнят една цел и да предадат царството си на звяра, докато се изпълнят думите на Бога.*»

Стих 17, под числото на присъдата, ни разкрива важна мисъл на небесния Бог, която хората грешат да презират или да се отнасят с безразличие. Тук Бог настоява, за да се убедят неговите избраници, че той е единственият Господар на „ужасната игра“, която ще бъде поставена в очакваното време. Програмата не е създадена от дявола, а от самия Бог. Всичко, което той обяви в своето велико и възвишено Откровение, което се отнася до Даниил и Откровението, или вече е извършено, или предстои да бъде извършено. И тъй като „*краят на нещо е по-добър от началото му*“ според Ек.7:8, Бог е набелязал за нас този последен тест за вяроност, който ще ни отдели от фалшивите християни и ще ни направи достойни да влезем в Неговата селестиална вечност след ядреното унищожение на Третата световна война. Следователно трябва само да чакаме с увереност, тъй като всичко, което ще бъде организирано на земята, е „*проект*“, проектиран от самия Бог. И ако Бог е за нас, кой ще бъде срещу нас, ако не тези, чиито убийствени „*планове*“ ще се обърнат срещу тях?

означава „*докато се изпълнят думите на Бог*“? Духът се позовава на крайната съдба, запазена за папския „*малък рог*“, както вече беше пророкувано в Дан.7:11: „*Тогавя погледнах поради арогантните думи, които рогът изговори; и докато гледах, животното беше убито и тялото му беше унищожено, предадено на огъня, за да бъде изгорено*”; в Дан.7:26: „*Тогавя ще дойде съдът и господството му ще бъде отнето от него, и ще бъде унищожено и унищожено завинаги*“; и Дан.8:25: „*Поради неговия просперитет и успеха на своите хитрости, той ще има арогантност в сърцето си и ще унищожии мнозина, които са живели мирно, и ще се надигне срещу Вожда на вождовете; но ще бъде счупено без усилието на никоя ръка*. Останалите „*Божии думи*” относно края на Рим ще бъдат представени в Откр. 18, 19 и 20.

Стих 18: „*И жената, която видя, тя е великият град, който владее над земните царе.*»

Стих 18 ни предлага най-убедителното доказателство, че „*великият град*“ наистина е Рим. Нека го осъзнаем, ангелът говори лично на Йоан. Освен това, като му каза: „*И жената, която **видя**, е великият град, който владее царете на земята*“, Йоан разбира, че ангелът говори за Рим, „града на седемте хълма“, която в своето време имперски доминираше различните кралства на цялата си огромна колониална империя. В своя имперски аспект той вече има „*царствена власт над царете на земята*“ и ще го запази под своето папско господство.

В тази глава 17, можете да видите, Бог е концентрирал своите откровения, позволявайки ни да идентифицираме със сигурност „*проститутката*“, неговия враг на християнската „трагедия на вековете“.

Така той придава на числото 17 автентичен смисъл на своята преценка. Именно това наблюдение ме накара да оценя годишнината от 17-тата годишнина от установяването на греха, което представлява приемането на деня на слънцето на 7 март 321 г. (официална дата, но 320 за Бог), който преживяхме през тази 2020 г. който вече е минал. Можем да видим, че Бог наистина го е белязал с безпрецедентно проклятие в историята на християнската ера (Covid-19), което причини глобален икономически колапс, по-катастрофален от Втората световна война. Следват другите проклетия на божествения праведен съд, ние ще ги откриваме ден след ден.

Откровение 18: блудницата получава своето наказание

След разкриването на подробностите, позволяващи идентифицирането на проститутката, глава 18 ще ни отведе в много специфичния контекст на края на „битката при Армагедон“. Думите разкриват съдържанието му: „*часът на наказанието на великия Вавилон, майката на земните блудници*“; времето на кървавата „жътва“.

Стих 1: „*След това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от Неговата слава.*»

Ангелът, който носи голяма власт, е на страната на Бог, всъщност самият Бог. Михаил, началник на ангелите, е другото име, което Исус Христос носел на небето преди своето земно служение. Под това име и с властта, призната му от светите ангели, той изгони дявола и неговите демони от небето след победата си на кръста. Следователно под тези две имена той се завръща на земята, в славата на Отца, за да оттегли от нея Своите скъпоценни избраници; скъпоценни, защото са верни и тази изпитана вярност е демонстрирана. Именно в този контекст той идва да почете със своята вярност тези, които мъдро са се подчинили, като му е дал „славата“, която той изисква от 1844 г. според Откр. 14:7. Като спазваше съботата, неговите избраници го прославиха като Бог-създател, когото само той законно притежава от създаването на небесни и земни животи.

Стих 2: „*Той извика със силен глас, казвайки: Падна великият Вавилон, падна! Стана обиталище на демони, леговище на всеки нечист дух, леговище на всяка нечиста и омразна птица,*”

„Тя падна, падна, великият Вавилон! “. Намираме цитата от Откр. 14:8 в този стих 2, но този път той не е изречен пророчески, а защото доказателствата за неговото падение са дадени на оцелелите хора в този последен момент от нейната измамна съблазнителна дейност. Падат и маската на святостта на римския папски Вавилон. Всъщност това е „обиталище на демони, леговище на всеки нечист дух, леговище на всяка нечиста и отвратителна птица “. Споменаването на „птицата ” ни напомня, че зад земните действия се крият небесните вдъхновения на лошите ангели от лагера на Сатана, техен водач и първи бунтовник на божественото творение.

Стих 3: „защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудство и земните царе блудстваха с нея и земните търговци се обогатиха от силата на нейния лукс. »

„... защото всички народи са пили от виното на яростта на неговото блудство,... ” Религиозната агресия се появи по инициатива на римокатолическата папска власт, която, твърдейки, че е в служба на Исус Христос, показва пълно презрение към поведенческите уроци, които той учи своите ученици и апостоли на земята. Исус, пълен с нежност, папите, пълни с ярост; Исус, модел на смирение, папите, модели на суета и гордост, Исус, живеещ в материална бедност, папите, живеещи в лукс и богатство. Исус спаси животи, папите несправедливо и ненужно убиха безброй човешки животи. Следователно това римско папско католическо християнство няма никаква прилика с вярата, дадена като модел от Исус. В Данаил Бог пророкува „успеха на неговите хитрости “, но защо беше постигнат този успех? Отговорът е прост: защото Бог му го е дал. Защото трябва да помним, че под заглавието на наказанието на „втората тръба “ от Откр. 8:8 той събуди този жесток и суров режим, за да накаже престъплението на съботата, изоставена след 7 март 321 г. В сравнително изучавайте язвите, които биха поразили Израел заради тяхната невярност към Божиите заповеди, в Лев.26:19 Бог каза: „Ще строша гордостта на силата ви, ще възстановя небето ви като желязо и твоята земя като месинг . В новия завет папският режим беше издигнат, за да изпълни същите тези проклетия. В неговия проект Бог е едновременно Жертва, Съдия и Палач, за да удовлетвори изискванията на своя закон на любовта и съвършената си справедливост. От 321 г. насам нарушаването на съботата е струвало скъпо на човечеството, което е платило цената си в ненужни войни и кланета и в опустошителни смъртоносни епидемии, създадени от създателя Бог. В този стих „ блудството “ (или „ развратът “) е духовно и описва недостойно религиозно поведение. „ Виното “ символизира нейното учение, което дестилира, в името на Христос, „ яростта “ и дяволската омраза между всички хора, станали заради нея жертви или агресори.

Вината на католическото учение не трябва да крие вината на цялото човечество, почти всички от които не споделят ценностите, възвишени от Исус Христос. Ако земните царе са пили „ виното на блудството “ (разврата) на „ Вавилон “, това е защото като „ проститутка “, нейната единствена грижа е била да угоди на клиентите; това е правилото, клиента

трябва да е доволен иначе няма да се върне. И католицизмът въздигна до най-високо ниво алчността, до степен на престъпност и любовта към богатството и луксозния живот. Както Исус учи, като стадо заедно. Нечестивите и горди мъже щяха да бъдат загубени във всеки случай с нея или без нея. Напомняне: нечестие навлезе в човешкия живот чрез Каин, убиеца на неговия брат Авел, от началото на земната история. „ *Търговците на земята са обогатени от силата на нейния лукс* .“ Това обяснява успеха на римокатолическия папски режим. Земните търговци вярват само в парите, те не са религиозни фанатици, но ако религията ги обогатява, тя става приемлив и дори ценен партньор. Последният контекст на темата ме кара да идентифицирам главно американските протестантски търговци, тъй като земята духовно обозначава протестантската вяра. От 16-ти ^{век} Северна Америка, по същество протестантска по произход, приветства испаноговорящите католици и оттогава католическата вяра е също толкова представена, колкото и протестантската. За тази страна, където само „бизнесът“ има значение, религиозните различия вече нямат значение. Спечелени от удоволствието да забогатяват, насърчавано от женевския реформатор Джон Калвин, протестантските търговци откриха в католическата вяра средството за забогатяване, което оригиналната протестантска норма не предлагаше. Протестантските храмове са празни с голи стени, докато католическите църкви са претоварени с реликви, изработени от скъпоценни материали, злато, сребро, слонова кост, всички материали, които тази тема изброява в стих 12. Следователно богатството на католическото поклонение е, за Господ Бог, обяснение за отслабването на американската протестантска вяра. Доларът, новият Мамон, дойде да замени Бог в сърцата и темата за доктрините загуби всякакъв интерес. Опозиция съществува, но само в политическа форма.

Стих 4: „ *И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте изсред него, люде мой, за да не участвате в греховете му, нито да участвате в язвите му.* »

Стих 4 предизвиква момента на окончателното отделяне: „ *Излезте изсред нея, народе мой* “; това е часът, когато избраните ще бъдат грабнати на небето, за да срещнат Исус. Това, което този стих илюстрира, е времето на „ *жътвата* “, темата в Откр. 14:14 до 16. Те са взети, защото, както се уточнява в стиха, те не трябва да „участват“ в „жътвата“. „, което ще удари папския Рим и неговото духовенство. Но текстът уточнява, че за да бъде сред избраните, човек не трябва да е „ *съучаствал в греховете си* “. И тъй като основният грях е неделната почивка, „ *белегът на звяра* “, почитан от католици и протестанти в последния тест на вярата, вярващите в тези две основни религиозни групи не могат да участват в грабването на избраните. **Необходимостта да се „излезе от Вавилон“ е постоянна**, но в този стих Духът се прицелва в момента, когато възниква последната възможност **да се подчини на тази Божия заповед**, защото прокламирането на неделния закон бележи края на времето на благодатта. Тази прокламация насърчава осведомеността сред всички оцелели за „ *шестата тръба* “ (Трета световна война), която дава сила на техния избор под зоркото око на Бог-създател.

Стих 5: „ *Защото греховете ѝ се натрупаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.* »

По думите му Духът внушава образа на „Вавилонската кула“, чието име се корени в това на „Вавилон“. От 321 и 538 г. Рим, „ *великият град* “, където „ *проститутката* “ има своя „ *трон* “, своето „свято“ папско седалище от 538 г. насам, умножи греховете си срещу Бога. От небето той преброява и записва натрупаните си грехове за 1709 години (от 321 г.). Чрез своето славно завръщане Исус разобличи папския режим и за Рим и неговата фалшива святост е време да плати за престъпленията си.

Стих 6: „ *Върнете ѝ, както е платила, и ѝ отплатете двойно според делата ѝ. В чашата, където е наляла, налейте я двойно.* »

Следвайки развитието на темите от Rev.14, след *прибирането на реколтата* идва *реколтата*. И именно към най-нечестивите католически и протестантски жертви на лъжите на католицизма Бог отправя думите си: „ *Платете ѝ, както е платила, и ѝ върнете двойно според делата ѝ* “. От историята си спомняме, че делата му са били залогът и мъченията на неговите инквизиторски съдилища. Ето защо католическите религиозни учители ще страдат от тази съдба двойно повече, ако е възможно. Същото послание се повтаря във формата: „ *В чашата, в която е наляла, налей я двойно* “. Образът на чашата за пиене е използван от Исус, за да обозначи мъченията, на които тялото му ще бъде подложено, до последната агония на кръста, вече издигнат от Рим в подножието на планината Голгота. По този начин Исус припомня, че католическата вяра показва омразно презрение към страданията, които той се съгласи да понесе, така че е негов ред да ги изпита. Една стара поговорка ще придобие пълната си стойност в този момент: никога не прави на другите това, което не би искал другите да правят на теб. В това действие Бог изпълнява закона за възмездието: око за око, зъб за зъб; съвършено справедлив закон, за който той запазва индивидуалното използване. Но на колективно ниво прилагането му беше разрешено за човешките същества, които въпреки това го осъдиха, мислейки, че могат да бъдат по-справедливи и добри от Бог. Последствията са катастрофални, злото и неговият бунтарски дух са влошили и доминирали над западните народи от християнски произход.

В Откр. 17:5 „ *Вавилон велики* “, „ *блудницата* “, „ *държеше златна чаша, пълна със своите мерзости* “. Това пояснение е насочено към неговата религиозна дейност и конкретното му използване на чашата на Евхаристията. Незачитането му на този свещен ритуал, преподаван и осветен от Исус Христос, му спечели също толкова специално наказание. Богът на любовта отстъпва място на Бога на справедливостта и мисълта за неговата присъда е ясно разкрита на хората.

Стих 7: „ *Колкото се е прославила и се е потопила в разкош, така ѝ дайте мъка и скръб. Защото тя казва в сърцето си: седя като царица, не съм вдовица и няма да видя траур!* »

В стих 7 Духът подчертава противопоставянето на живота и смъртта. Животът, незасегнат от нещастieto на смъртта, е весел, безгрижен, лекомислен, в търсене на нови удоволствия. Папският римски „Вавилон“

търси богатството, което купува луксозен живот. И за да го получи от силните и кралете, тя използва и все още използва името на Исус Христос, за да продаде опрощението на греховете като „индулгенции“. Това е подробност, която натежава много на везните на Божия съд, за който тя сега трябва да се изкупи психологически и физически. Укорът за това богатство и лукс почива на факта, че Исус и неговите апостоли са живели бедно, задоволявайки се с необходимото. Следователно „мъките“ и „траурът“ заменят „богатството и лукса“ на римо-папското католическо духовенство.

По време на измамната си дейност Вавилон каза в сърцето си: „*Аз седя като царица*“; което потвърждава „неговото царуване над царете на земята“ от Откр.17:18. И според Откр.2:7 и 20 неговият „трон“ е във Ватикана (vaticinate = пророкува), в Рим. „*Аз не съм вдовица*“; нейният съпруг Христос, чиято съпруга тя твърди, че е, е жив. „*И няма да видя траур*.“ Извън Църквата няма спасение, каза тя на всички свои противници. Тя го повтори толкова много, че накрая повярва. И тя наистина е убедена, че управлението ѝ ще продължи вечно. Откакто тя живееше там, Рим не получи ли името „вечен град“? Освен това, поддържана от западните сили на земята, тя имаше основателна причина да вярва, че е човешки недосегаема и неуязвима. Нито пък се страхуваше от силата на Бог, тъй като твърдеше, че му служи и го представлява на земята.

Стих 8: „*Заради това в един ден ще дойдат язвите ѝ, смърт, печал и глад, и тя ще бъде погълната от огън. Защото силен е Господ Бог, който я съди.*»

Този стих слага край на всичките му илюзии: „*заради това, в един ден*“; тази, където Исус се завръща в слава, „*язвите му ще пристигнат*“ или наказанието от Бог ще пристигне; „*смърт, траур и глад*“ всъщност нещата се постигат в обратния ред. Ние не умираме от глад за един ден, така че, първо, духовният „*глад*“ е загубата на хляба на живота, който е основата на християнската религиозна вяра. Тогава се носи „*траур*“ за отбелязване на смъртта на близки хора, с които споделяме семейни чувства. И накрая, „*смъртта*“ поразява виновния грешник, тъй като „*заплатата на греха е смърт*“, според Рим.6:23. „*И ще бъде погълнат от огън*“, в съответствие с пророческите съобщения, повторени в Данаил и Откровение. **Самата тя е причинила толкова много създания да бъдат изгорени на нейните кладни, несправедливо, че е свършено божествено справедливо тя самата да загине в огъня.** „*Защото силен е Господ, който я съди*“; по време на съблазнителната си дейност католическата вяра почиташе Мария, майката на Исус, която се появи само под формата на малкото дете, което държеше в ръцете си. Този аспект се хареса на човешките умове, склонни към сантименталност. Жена, още по-добре майка, колко успокояваща стана религията! Но това е часът на истината и Христос, който го съди, току-що се появи в славата на Всемогъщия Бог; и тази божествена сила на Исус Христос, която го демаскира, го унищожава, предавайки го на отмъстителния гняв на неговите измамни жертви.

Стих 9: „ *И всички земни царе, които са блудствали и разкошували с нея, ще плачат и ще ридат заради нея, когато видят дима от нейното изгаряне.* »

Този стих разкрива поведението на „ *царете на земята, които се предадоха на блудство и разкош* “. Включени са крале, президенти, диктатори, всички лидери на нации, които са насърчили успеха и активността на католическата вяра и които в последното изпитание одобриха решението да се убият пазителите на съботата. . Те „ *ще плачат и ще ридат заради нея, когато видят дима от нейното изгаряне* “. Очевидно царете на земята виждат как ситуацията им се изплъзва. Те вече не водят никого и само отбелязват огъня на Рим, запален от измамените жертви, изпълнителните инструменти на божественото отмъщение. Техните сълзи и оплаквания са оправдани от факта, че ценностите на света, които са ги довели до най-висшата власт, внезапно рухват.

Стих 10: „ *Като се отдръпнат, от страх от мъките му, ще кажат: Горко! Нещастие ! Великият град, Вавилон, могъщият град! След един час дойде твоята присъда!* »

„Вечният град“ умира, той гори и *царете на земята* стоят далеч от Рим. Сега те се страхуват да споделят съдбата му. Това, което се случва, представлява за **тях** огромно **нещастие** : „ *Нещастие! Нещастие ! Великият град, Вавилон* ,” горко се повтаря два пъти като, „ *тя падна, тя падна, Вавилон велик* .” „ *Могъщият град!*“ » ; толкова могъща, че управлявала света чрез влиянието си върху лидерите на християнските нации; именно поради тази връзка, осъдена от Бога, крал Луи XVI и австрийската му съпруга Мария-Антоанета се качиха на ешафода на гилотината, както и техните поддръжници, жертви на „голямата скръб“, както го обяви *The Spirit* , в Откр.2:22-23. „ *След един час дойде твоята присъда!*“ » ; завръщането на Исус бележи времето на края на света. Последният тест отбеляза *символичен „час“*, пророкуван в Откр.3:10, но ще бъде достатъчно Исус Христос да се появи, за да се промени цялата текуща ситуация и този път „ *един час* “ в буквалния смисъл ще бъде достатъчно, за да получите тази удивителна промяна.

Стих 11: „ *И земните търговци плачат и жалеят заради нея, защото никой вече не купува товара им,* “

Този път Духът е насочен към „ *търговците на земята* “, особено към американския търговски дух, възприет от оцелелите по цялата земя, както беше споменато в изследването на предишната глава 17. Те също „ *плачат и скърбят за нея, защото вече никой не купува товара им ; ...* “. Този стих подчертава вината на привързаността на протестантите към католическата вяра, за която той скърби , като по този начин свидетелства за тяхната лична привързаност към *нея* от икономически интерес. След това, че точно обратното, делото на реформацията беше издигнато от Бог, за да осъди вината на римските папа католици и да възстанови разбраните истини; това, което истинските реформатори направиха по своето време като Пиер Валдо, Джон Уиклеф и Мартин Лутер. Търговците също виждат с тъга как ценностите, които обичат, се рушат пред очите им, тъй като живеят

само за удоволствието да се обогатяват чрез търговските си дейности; правенето на бизнес обобщава радостите от тяхното съществуване.

Стих 12: „ *товар от злато, сребро, скъпоценни камъни, перли, фин висон, пурпур, коприна, червено, всякакъв вид сладко дърво, всякакви предмети, предмети, слонова кост, всякакви видове предмети от много ценно дърво, месинг, желязо и мрамор* ,

Преди да изброя различните материали, които са в основата на римокатолическата идолопоклонническа религия, припомням тук тази конкретна точка от истинската вяра, преподавана от Исус Христос. Той беше заявил на самарянката: „ *Жено - каза ѝ Исус, - повярай Ми, идва часът, когато нито на тази планина, нито в Ерусалим ще се покланяш на Отца. Вие обожавате това, което не познавате; ние се покланяме на това, което знаем, защото спасението идва от евреите . Но идва часът и вече е дошъл, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото това са поклонниците, които Отец изисква. Бог е Дух и онези, които Му се покланят, трябва да Му се покланят в дух и истина .* (Йоан 4:21-23).“ И така, истинската вяра не се нуждае от никакви материали или материали, защото се основава само на състояние на ума. И следователно тази истинска вяра не представлява голям интерес за алчния и крадлив свят, защото тя обогатява никого, освен духовно избраните. Избраните се покланят на Бог в духа, следователно в мислите си, но също и в истината, което означава, че техните мисли трябва да бъдат изградени върху стандарта, посочен от Бог. Всичко извън този стандарт е форма на идолопоклонническо езичество, където истинският Бог се служи като идол. По време на своите завоевания републиканският Рим възприема религиите на победените страни. И голяма част от нейните религиозни догми са от гръцки произход, първата велика цивилизация на древността. В нашата ера, в папската форма, намираме цялото това наследство, присъединено към новите „християнски“ „светии“, като се започне от 12-те апостоли на Господ. Но католическата вяра е стигнала толкова далеч, че е премахнала втората Божия заповед, която осъжда тази идолопоклонническа практика, католическата вяра увековечава обожанието на резбовани, рисувани изображения или появяване в демонични видения. Следователно в ритуалите на неговите култове намираме тези издълбани идоли, които изискват материали, за да придобият форма; материали, на които сам Бог представя списъка: „...; ... *товар от злато, сребро, скъпоценни камъни, бисери, фин висон, пурпур, коприна, червено, всякакъв вид сладко дърво, всякакъв вид слонова кост, всякакви предмети от много скъпоценно дърво, месинг, желязо и мрамор,...* “ . „ *Злато, сребро, скъпоценни камъни и скъпи предмети* “ „ *отдайте почит на бога на крепостите* “ на папския цар на Дан.11:38. На следващо място, „ *пурпурно и червено* “ обличат *блудницата Вавилон Велики* в Откр.17:4; „ *Злато, скъпоценни камъни и бисери* “ са нейните *украшения* ; „ *Висонът* “ обозначава неговата претенция за святост, според Откр. 19:8: „ *Защото финият висон са праведните дела на светиите* .“ Останалите цитирани материали са тези, от които е направила

резбованите си идоли. Тези луксозни материали изразяват високото ниво на преданост на идолопоклонническия католически поклонник.

Стих 13: „ *Канела, подправки, парфюми, мирна, ливан, вино, масло, фино брашно, жито, волове, овце, коне, колесници, тела и човешки души.* »

„ *Парфюмите, от мирна, ливан, вино и масло* “, цитирани предполагат неговите религиозни обреди. Другите неща са хранителни вещества и стоки, които загатват за царуването на Соломон, сина на Давид, строител на първия храм, построен за Бога, според 3 Царе 4:20 до 28. По този начин Духът изобличава неговия нелегитимен опит да възпроизвежда конструкцията на „ *Божия храм* “, който „ *богохулства* “, в Откр.13:6, и който „ *събаря* “, в Дан.8:11. Последната прецизност на стиха, отнасяща се до „ *телата и душите на хората* “, заклеява нейното сътрудничество с монарсите, с които тя споделя, незаконно, светска власт. В името на Христос тя оправда религиозно отвратителни действия, като робство, мъчения и убийства на Божиите създания; нещо, което Бог запазва за себе си в религиозната област; това до такава степен, че той обобщава действията си със следните думи: „ *кръвта на всички онези, които бяха убити на земята, се намери в нея* “, в стих 18 от тази глава 18. Цитирайки „ *душите на хората* “, Бог му приписва загубата на „ *души* “, предадени на дявола от неговата дейност и фалшивите му религиозни претенции.

Напомняне : В Библията и божествената мисъл думата „ *душа* “ обозначава човек във всички негови аспекти, неговото физическо тяло и неговата умствена или психическа мисъл, неговия интелект и неговите чувства. Теорията, която представя „ *душата* “ като елемент на живота, който се отделя от тялото при смъртта и го надживява, има чисто гръцки езически произход. В стария завет Бог идентифицира „душата с кръвта“ на своите човешки или животински създания. Лев.17:14: „ ***Защото душата на всяка плът е нейната кръв, която е в нея. Затова казах на израилтяните: Да не ядете кръв от никаква плът; защото душата на всяка плът е нейната кръв : всеки, който я яде, ще бъде изстребен.*** “. Така той заема противоположния възглед на бъдещите гръцки теории и подготвя библейски парад срещу философските мисли, които ще се родят сред езическите народи. Животът на хората и животните зависи от функционирането на кръвта. Разлята или замърсена от задушаване, кръвта вече не снабдява с кислород елементите на физическото тяло, включително мозъка, опората на мисълта. И ако последният не е наситен с кислород, принципът на мисълта спира и нищо не остава живо след този последен етап; ако не споменът за състава на *мъртвата "душа"* във вечната мисъл на Бога с оглед на бъдещото му "възкресение", когато той ще я "съживи" или, когато ще я "възкреси", според случай, за вечен живот или за окончателното унищожаване на „ *втората смърт* “.

Стих 14: „ *Плодовете, които душата ти желаше, се отдалечиха от теб; и всички деликатни и красиви неща са изгубени за вас и никога повече няма да ги намерите.* »

В потвърждение на това, което беше обяснено в предишния стих, Духът приписва „ *желанията* “ на папския Рим на неговата „ *душа* “,

неговата съблазнителна и измамна личност. Наследник на гръцките философии, католическата вяра е първата, която задава въпроса за приписването на душата на животни и хора, открити на нови земи. Всъщност въпросът има своя отговор; основава се на избора на правилния спомагателен глагол: човекът няма душа, защото е душа.

Духът обобщава последиците от истинската смърт, които Той установява и разкрива в Екл.9:5-6-10. Тези подробности няма да бъдат подновени в писанията на новия съюз. Следователно виждаме важноста на изучаването на цялата Библия. Унищожен, „ Вавилон “ ще „ загуби “ завинаги „ плодовете, които душата ѝ желаше “ и „ всички деликатни и великолепни неща “, които тя оценяваше и търсеше. Но Духът също уточнява: „ за вас “; защото избраните, за разлика от нея, ще могат да разширят, вечно, оценката на чудесата, които Бог ще сподели с тях.

Стих 15: „ *Търговците на тези неща, които са обогатени от него, ще се държат далеч от страх от неговото мъчение; те ще плачат и ще жалеят,* ”

В стихове от 15 до 19 Духът се насочва към „ *търговците, които са се обогатили от него* “. Повторенията разкриват акцент върху израза „ *за един час* “, повторен три пъти в тази глава, както и вика „ *Горко! Нещастие!* “. Числото 3 символизира съвършенството. Следователно Бог настоява да потвърди неотменимия характер на пророческото съобщение; това наказание ще бъде изпълнено в цялото му божествено съвършенство. Викът „ *Горко! Нещастие!* “, изстрелян от търговците, повтаря предупредителния вик, издаван от избраните в Откр. 14:8: „ *Тя падна! Тя падна! Вавилон Велики* .” Тези търговци наблюдават унищожението му отдалеч, „ *в страх от мъките му* “. И те са прави да се страхуват от този плод на справедливия гняв на живия Бог, защото като съжالياват за неговото унищожение, те се поставят в неговия лагер и на свой ред ще бъдат унищожени от убийствения човешки гняв на безутешните жертви на религиозната измама. Този стих ни кара да осъзнаем огромната отговорност на търговските интереси за успеха на Римокатолическата църква. „ *Търговците* “ подкрепиха проститутката и нейните най-жестоки и деспотични решения, чисто от апетит за финансово и материално обогатяване. Те си затвориха очите за всичките му изключително отвратителни злоупотреби и заслужават да споделят последната му съдба. Историческият пример се отнася до парижаните, които взеха страната на католическата вяра срещу реформираната вяра от началото на Реформацията по времето на крал Франциск I^и след него.

Стих 16: „ *И ще каже: Горко! Нещастие! Великият град, който беше облечен във фин висон, мораво и червено, и украсен със злато, скъпоценни камъни и бисери! За един час толкова много богатство беше унищожено!* »

Този стих потвърждава целта; „ *Вавилон велик, облечен във фин висон, мораво и червено* “; цветовете на наметалата на царете, тъй като именно поради тази причина подигравателните римски войници покриха раменете на Исус с наметало от „ *пурпур* “. Те не можеха да си представят значението, което Бог даде на тяхното действие: като изкупителна жертва, Исус стана

носител на греховете на своите избрани, обозначени с тези цветове, пурпурно или лилаво, според Ис.1:18. „ Един-единствен час “ ще бъде достатъчен, за да унищожи Рим, неговия папа и неговото духовенство след завръщането в слава на Исус Христос, който идва да предотврати смъртта на своите избрани. В този последен тест тяхната вяроност ще направи всичко различно, така че можем да разберем защо Бог особено настоява да укрепи тяхната вяра и абсолютното доверие, което те трябва да свикнат да му възлагат. Дълго време човек можеше само да бъде убеден, че подобно унищожение „ за един час “ е чудо и следователно пряка намеса на Бог, както при Содом и Гомор. В наше време, когато човекът е овладял ядрения огън, това не е толкова изненадващо.

Стих 17: „ И всички пилоти, всички, които плават до това място, моряците и всички, които работят по морето, стояха далеч, “

Този стих специално е насочен към „ тези, които експлоатират морето, пилотите, моряците, които плават до това място, всички държани далече “. Като се възползва от желанието на кралете да се обогатят, самата папска църква се обогатява. Тя подкрепяше и оправдаваше завладяването на земи, непознати за хората до момента на откриването им, когато нейните католически слуги извършиха ужасни кланета на населението в името на Исус Христос. Това беше главно случаят с Южна Америка и кървавите експедиции, водени от генерал Кортес. Златото, добито от тези територии, се връща в Европа, за да обогати католическите крале и съучастническото папство. Освен това, настояването върху морския аспект ни напомня, че именно като режим на „ звяра, който се издига от морето “, връзката му с „ моряците “ е укрепена за тяхното общо обогатяване.

Стих 18: „ И те извикаха, като видяха дима от изгарянето му: Кой град приличаше на големия град? »

„ Кой град беше като великия град? » крещят моряците, когато видят „ дима на неговия пожар “. Отговорът е бърз и лесен: никакви. Защото никой град не е концентрирал толкова много власт, гражданска като имперски град, след това религиозна от 538 г. Католицизмът е бил изнесен във всички земи на планетата, с изключение на Русия, където източноправославната вяра го е отхвърлила. След като го приветства, Китай също се бори и го преследва. Но днес той все още доминира над целия Запад и неговите израстъци от Америка, Африка и Австралия. Това е първият религиозен туристически обект в света, който привлича посетители от цял свят. Някои идват да видят „древни руини“, други отиват там, за да видят мястото, където живеят папата и неговите кардинали.

Стих 19: „ И те посипаха пръст върху главите си, и плакаха, и жалееха, и викаха, и казваха: Горко! Нещастие ! Големият град, където всички, които имаха кораби по морето, се обогатяваха от неговия разкош, беше унищожен за един час! »

Това е третото повторение, при което се събират всички предходни изрази, както и уточнението „ за един час беше унищожено “. „ Великият град, където всички, които имат кораби по морето, са забогатели чрез

неговото богатство .“ Обвинението става много ясно, благодарение на разкоша на папския режим морските корабособственици забогатяха, като донесоха богатствата на света в Рим. Рим черпи обогатяването си от споделянето на имуществото на своите противници, убити от неговия вечен съюзник, гражданската монархическа власт, неговото въоръжено крило. Като исторически пример имаме смъртта на „тамплиерите“, чието имущество е разделено между короната на Филип Льо Бел и римокатолическото духовенство. По-късно това ще бъде случаят с „протестантите“.

Стих 20: „ Небе, радвай се за нея! И вие, светии, апостоли и пророци, радвайте се! Защото Бог въздаде справедливост спрямо теб, като я съди. »

Духът кани обитателите на небето и истинските светии, апостолите и пророците на земята, да се радват на унищожението на Римски Вавилон. Следователно радостта ще бъде съизмерима с болките и страданията, които тя причини или искаше да накара служителите на Бога на истината да издържат, по отношение на последните избрани, верни на осветената събота.

Стих 21: „ Тогава един силен ангел взе камък като голям воденичен камък и го хвърли в морето, като каза: Така Вавилон, големият град, ще бъде свален с насилие и няма да се намери вече. »

Сравнението на Рим с „ камък “ предполага три идеи. Първо, папството се състезава с Исус Христос, който самият е символизиран от „ камък “ в Дан.2:34: „ Ти гледаше, когато един камък се отпусна без помощта на никоя ръка и удари краката от желязо и глина на образ и ги разби на парчета. » Други стихове от Библията също му приписват този символ на „ камък “ в Зак.4:7; „ главен ъгъл “ в Пса.118:22; Мат.21:42; и Деяние 4:11: „ **Исус е камъкът, отхвърлен от вас, които градите , и който стана началник на ъгъла** “. Втората идея е алюзията към папската претенция да наследи апостол „ Петър ”; основната причина за „ успеха на неговите начинания и успеха на неговите хитрости “, неща, изобличени от Бог в Дан.8:25. Това е още повече, че апостол Петър никога не е бил глава на християнската църква, защото тази титла принадлежи на самия Исус Христос. Следователно папската „ измама “ също е „ лъжа “. Третото предложение се отнася до името на папската религиозна крепост, нейната престижна базилика, наречена „Свети Петър от Рим“, чиято много скъпа конструкция доведе до продажбата на „индулгенции“, които я разобличиха в очите на реформаторския монах Мартин Лутер. Това обяснение остава тясно свързано с втората идея. Мястото на Ватикана е служило като гробище, но предполагаемата гробница на Господния апостол Петър в действителност е била тази на „Симон Петър Магьосника“, поклонник и свещеник на бога змия на име Ескулап.

Връщайки се към наши дни, Духът пророкува срещу римския „ Вавилон “. Той сравнява бъдещото му унищожение с образа на „ голям воденичен камък “ от „ камък “, който „ ангел хвърля в морето “. Чрез тази илюстрация той повдига обвинение срещу Рим, идентифицирано в Матей 18:6: „ Но ако някой огорчи едно от тези малките, които вярват в Мене, по-добре би било за него, ако воденичен камък се окачи на врата му . и го

хвърли на дъното на морето . И в неговия случай тя не скандализира само един от тези малки, които вярват в него, а множество. Едно нещо остава сигурно, че веднъж „унищожено, то никога няма да бъде намерено отново“ . Тя никога повече няма да нарани никого.

Стих 22: „*И звуците на арфи, музиканти, флейти и тръби няма вече да се чуват между вас; никой от занаятчиите няма да се намери между вас; няма вече да чувате гласа на воденичния камък в дома си,*“

След това Духът предизвиква музикалните звуци, които изразяват безгрижието и радостта на жителите на Рим. След като бъдат унищожени, те вече няма да бъдат чути там. В духовен смисъл това загатва за Божиите пратеници, чиито думи са били чути със същия ефект като музикалните звуци на " *флейта или тромпетист* "; образ, даден в притча в Мат.11:17. Той също така споменава „*шумовете*“, издавани от занаятчиите, претоварени с работни поръчки, защото от древен град излизат само „*шумовете*“ *на професионални дейности, включително „шумът на воденичния камък“*, който се върти, за да смисла зърното на зърнените култури или да наточи режещи инструменти като сърп и коса, ножове и мечове; това, вече в древен Халдейски Вавилон, според Jer.25:10.

Стих 23: „*светлината на светилника няма вече да свети между вас, нито гласът на младоженеца и на жената ще се чува вече между вас, защото вашите търговци бяха големците на земята, защото всичките народи бяха прелъстен от твоите чарове,*

„*Светлината на лампата вече няма да свети във вашия дом.*» На духовен език, Духът предупреждава Рим, че светлината на Библията вече няма да дойде, за да му предложи шанса да бъде просветлен, за да познае истината според Бога. Образите от Йер.25:10 се повтарят, но „*песните на младоженеца и невестата*” стават тук „*гласът на младоженеца и невестата, който вече няма да се чуе в твоя дом*”. Духовно те са гласовете на призивите, отправени от Христос и неговото Избрано събрание към изгубените души да бъдат обърнати и спасени. Тази възможност ще изчезне завинаги след унищожаването му. „*Защото вашите търговци бяха великите на земята.*“ Именно чрез съблазняването на великите хора на земята Рим успя да разшири католическата си религия до много народи на земята. Тя ги използва като представители на своя религиозен бизнес. И резултатът е, че „*всички народи са били измамани от вашите магии*“. Тук Бог описва католическите меси като „*омагьосвания*“, които характеризират езическите култове към зли магьосници и вещици. Вярно е, че като използва повтарящи се формалистични формули, напразни повторения, католическата религия оставя малко място за Бог-създател да изрази себе си. Той дори не се опитва да го направи, защото ѝ приписва „*чужд бог*“ в Дан.11:39 и *никога не я признава за слуга*; следователно „викарият на Божия син“, титлата на папата, не е негов викарий. Следващият стих ще даде причината.

Стих 24: „*и понеже в нея се намери кръвта на пророците и на светиите и на всички убити на земята.*»

„... *и защото в него беше открита кръвта на пророците, на светиите*“: Суров, непреклонен, безчувствен и жесток през цялата си

история, Рим си проправи път през кръвта на своите жертви. Това беше вярно за езическия Рим, но също и за папския Рим, който накара кралете да убият противниците му, слугите, просветени от Бог, които се осмелиха да изобличат неговата дяволска природа. Някои са били защитени от Бог като Валдо, Уиклиф и Лутер, други не са и са завършили живота си като мъченици на вярата, на колове, блокове, стълб или бесилка. Пророческата перспектива да видим окончателното му действие може само да радва обитателите на небето и истинските светии на земята. „... и на всички онези, които са били убити на земята“: Който прави тази присъда, знае за какво говори, защото следи действията на Рим от основаването му през 747 г. пр.н.е. Световната ситуация от последните дни е последният плод, понесен от завладяващия и доминиращ Запад над другите народи на земята. Монархическият след това републикански Рим погълна народите на земята, които покори. Моделът на това общество си остава моделът на 2000 години истинско и фалшиво християнство. След това езическият Рим, папският Рим разруши образа на Христовия мир и отне от човечеството модела, който би донесъл щастие на народите. Като оправдава клането на истинските агнешки ученици на Исус Христос, то отваря пътя към религиозните сблъсъци, които водят човечеството към ужасяваща геноцидна трета световна война. Не без причина нормата за прерязване на гърлото се показва публично от ислямските въоръжени групи. Тази омраза към исляма е късен отговор на войните на кръстоносните походи, започнати от Урбан II от Клермон-Феран на 27 ноември 1095 г.

Откровение 19: Битката Армагедон на Исус Христос

Стих 1: „ След това чух като че ли силен глас на голямо множество на небето, който казваше: Алилуя! Спасението, славата и силата принадлежат на нашия Бог. "

Продължавайки от предишната глава 18, изкупените и спасени избрани се озовават на небето, носители на „ новото име “, което обозначава тяхната нова небесна природа. Радостта и веселието царуват и верните небесни ангели възвеличават Бога спасител. Тази „ тълпа "многобройни " се различава от " тълпата, която никой не може да преброи ", цитирана в Откр.7:9. Той представлява събиране на светите небесни ангели на Бог, които въздигат неговата „ слава “, защото в стих 4, земните избрани, символизиращи от „ 24-те старейшини “, ще отговорят и ще потвърдят своята привързаност към направените забележки, като казват: „ Амин! » Кое то означава: Наистина!

Редът на термините „ спасение, слава, сила ” има своята логика. „ Спасението “ беше дадено на земните избрани и светите ангели, които отдадоха „ слава “ на създателя Бог, който, за да ги спаси, призова своята божествена „ сила “ да унищожи общите врагове.

Стих 2: „ защото Неговите присъди са истинни и праведни; защото той осъди великата блудница, която поквари земята с нейното блудство, и той отмъсти за кръвта на нейните слуги, като я поиска от собствената си ръка. »

Избраните длъжностни лица, които имаха общо жаждата за истина и истинска справедливост, сега са напълно задоволени и изпълнени. В своята сляпа лудост човечеството, откъснато от Бог, си мислеше, че може да донесе щастие на последните народи, като смекчи стандарта на своята справедливост; само злото се възползва от този избор и като гангрена нахлу в цялото тяло на човечеството. Добрият и милостив Бог показва в своята присъда над „ Вавилон велик “, че този, който дава смърт, трябва да претърпи смърт. Това не е акт на злонамереност, а акт на справедливост. Така, когато вече не знае как да накаже виновния, справедливостта се превръща в несправедливост.

Стих 3: „ И казаха втори път: Алилуя! ...и димът му се издига до вечни векове. »

Изображението е подвеждащо, защото „ димът “ от пожара, който унищожи Рим, ще изчезне след неговото унищожение. „ Еоните на вековете “ обозначават принципа на вечността, който засяга само победителите в универсалните небесни и земни изпитания. В този израз думата „ дим “ предполага унищожение, а изразът „ векове на векове “ му придава вечен ефект, тоест окончателно унищожение; тя никога повече няма да стане. Всъщност, в най-лошия случай, „ дим “ може да се издигне в съзнанието на живите като спомен за славно божествено действие, извършено от Бог срещу Рим, кръвавия враг.

Стих 4: „ И двадесет и четиримата старейшини и четирите живи същества паднаха и се поклониха на Бога, седнал на престола, и казаха: Амин! Алилуя! »

В истината! Хвала на YaHWéH! ... казват заедно изкупените на земята и световите, които са останали чисти. Поклонението на Бог е белязано от прострация; легитимна форма, запазена изключително за него.

Стих 5: „ И от престола дойде глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички негови слуги, които Му се боите, малки и големи! »

Този глас е на „ Михаил “, Исус Христос, двете небесни и земни изражения, под които Бог се разкрива на своите създания. Исус казва: „ вие, които се страхувахте от него “, по този начин той припомня „ страха “ от Бог, изискван в посланието на първия ангел от Откр.14:7. „ Страхът от Бога “ само обобщава интелигентното отношение на едно създание към неговия Създател, който има властта на живота и смъртта над него. Както Библията учи в 1 Йоан 4:17-18: „ свършената любов пропъжда страха “: „ Каквито е Той, такива сме и ние в този свят: в това любовта е свършена в нас, за да имаме увереност в деня на присъдата. Страхът не е в любовта, но свършената любов пропъжда страха; защото страхът включва наказание, а този, който се страхува, не е свършен в любовта . Така, колкото повече избраният обича Бога, толкова повече му се подчинява и толкова по-малко причини има да се страхува от него. Избраните са избрани от Бог измежду малките, като апостолите и смирените ученици, но също и от великите като великия цар Навуходоносор. Този цар на царете на своето време е перфектен пример, че колкото и велик да е сред хората, царят е само слабо създание пред Всемогъщия Създател Бог.

Стих 6: „ И чух като глас на голямо множество, като шум от много води и като звук от силен гръм, да казват: Алилуя! Защото Господ, нашият Бог Вседържител, влезе в Своето царство. »

Този стих обединява изрази, които вече сме виждали. „ Многото множество “ в сравнение с „ шума на много води “ е представено от неговия Създател в Откр.1:15. „ Гласовете “, които се изразяват, са толкова „ многобройни “, че могат да се сравнят само с тътена, „ шума на гръм .” " Алилуя!" Защото Господ, нашият Бог Вседържител, влезе в Своето царство. » Това послание отбелязва действието на „ седмата тръба “ в Откр. 11:17: „ Казвайки: Благодарим Ти, Господи Боже Всемогъщи, Който си и Който си бил, защото си хванал великата Си сила и си завладял Твоето царство .”

Стих 7: „ Да се радваме и да се веселим, и да Му отдадем слава; защото дойде сватбата на Агнето и невестата му се приготви ,

„ Радостта ” и „ радостта ” са напълно оправдани, защото времето за „ борба ” отмина. В небесната „ слава “, „ невестата “, събранието на изкупените избрани на земята се присъедини към своя „ Младоженец “, Христос, живия Бог „ Михаил “, YaHWéH. В присъствието на всичките си небесни приятели, изкупените и Исус Христос ще празнуват „ сватбеното ” тържество, което ги обединява. „ Булката се подготви “, като възстанови всички божествени истини, които католическата вяра накара да изчезнат в

нейната версия на християнската вяра. „Подготовката“ беше дълга, изградена в продължение на 17 века религиозна история, но особено след 1843 г., датата на началото на божественото изискване за различните възстановявания, които станаха съществени, т.е. всички истини, които не бяха възстановени от преследваните протестантски реформатори. Завършването на тази подготовка беше постигнато от последните дисиденти адвентисти от седмия ден, които останаха в одобрението на Бог и светлината, която Исус му даде до края и вече до началото на 2021 г., когато пиша тази версия на нейните светлини.

Стих 8: „И даде му се да се облече в светъл и чист висон. Защото финият висон е праведните дела на светиите.“»

„Висонът“ обозначава „праведните дела на „истинските последни“ светици“. Тези „дела“, които Бог нарича „справедливи“, са плод на божествени откровения, дадени последователно от 1843 г. и 1994 г. насам. Това дело е най-новият плод, който разкрива божествените вдъхновения, дадени от 2018 г. на тези, които той обича и благославя и „подготвя“ за „сватба“, споменат в този стих. Ако Бог благославя „справедливите дела“ на своите истински „светии“, напротив, той проклина и се бори, докато не го унищожи, лагера на фалшивите светици, чиито „дела“ бяха „несправедливи“.

Стих 9: „И ангелът ми каза: Напиши: Блажени са тези, които са поканени на сватбената вечеря на Агнето! И той ми каза: Тези думи са истинските Божи думи“»

Това блаженство се присъжда на светиите, изкупени чрез кръвта на Исус Христос, чиито пионери бяха загрижени от тази от Дан.12:12 (Блажени са тези, които чакат до 1335 дни) на пионерите, които точно ще бъдат символизиращи от „144 000“ или 12 X 12 X 1000 от Апо.7. Влизането в рая за вечността е наистина причина за голямо щастие, което ще направи онези, които имат този шанс, божествено „щастливи“. Късметът не е единственият фактор за извличане на полза от тази привилегия, но предложението за спасение ни се предлага от Бог като „втори шанс“ след наследяването и осъждането на първородния грях. Обещанието за спасение и бъдещи небесни радости е удостоверено като това на Божия устен ангажимент, достоен за нашата вяра, защото той постоянно спазва ангажиментите си. Испитанията на последните дни ще изискват сигурност, в която съмнението вече няма да има място. Избраните ще трябва да разчитат на вяра, изградена върху разкритите обещания на Бог, защото написаното е казано преди това. Ето защо Библията, Светото писание, се нарича: Божие Слово.

Стих 10: „И паднах в краката му, за да му се поклоня; но той ми каза: Внимавай да не го направиш! Аз съм ваш съслужител и на братята ви, които имат свидетелството за Исус. Поклонение на Бог. Защото свидетелството на Исус е духът на пророчеството.“»

Бог използва грешката на Йоан, за да ни разкрие своето осъждане на католическата вяра, която учи своите членове на този тип обожание на създаването. Но той също така е насочен към протестантската вяра, която

също извършва тази грешка, като почита езическия „ден на слънцето“, наследен от Рим. Ангелът, който му говори, несъмнено е „Гавриил“, божественият ръководител на мисията, близо до Бог, който вече се яви на Даниел и Мария, „сурогатната“ майка на Исус. Колкото и да е високопоставен, „Гавриил“ демонстрира същото смирение като Исус. Той претендира само за титлата „ придружител в служба “ на Йоан до последните избрани несъгласни адвентисти от последното време. От 1843 г. избраните имат със себе си „ свидетелството на Исус “, което според този стих обозначава „духа на пророчеството“. Адвентистите, за своя собствена загуба, ограничиха този „ дух на пророчество “ до работата, извършена от Елън Г. Уайт, пратеникът на Господ между 1843 и 1915 г. По този начин те сами поставиха граница на светлината, дадена от Исус. Въпреки това, „ духът на пророчеството “ е постоянен дар, който произтича от автентична връзка между Исус и неговите ученици и който се основава преди всичко на решението му да повери мисия на служител, когото той избере с цялата власт на своята божественост. Тази работа свидетелства за това: „ духът на пророчеството “ е все още много активен и може да продължи до края на света.

Стих 11: „ *Товага видях небето отворено и ето, появи се бял кон. Онзи, който язди на него, се нарича Верен и Истинен, и той съди и воюва с правда.* »

В тази сцена Духът ни връща обратно на земята преди окончателната победа и унищожението на „ Вавилон Велики “. Духът илюстрира момента, когато при завръщането си славният Христос се изправя срещу земните бунтовници. В прославения Исус Христос Бог излиза от своята невидимост: „ небето е отворено “. Той се появява в образа на „ първия печат “ от Откр. 6:2, като ездач, водач, който тръгва „ като победител и да побеждава “, качен на „ бял кон “ образ на своя лагер, белязан от чистота и святост . Името „ верен и истинен “, което той си дава в тази сцена, поставя действието в продължението на последното време, пророкувано от името „ Лаодикия “ в Откр.3:14. Това име означава "осъдени хора", което се потвърждава тук от уточнението: " Той съди ". Като уточнява, че той „ се бори със справедливост “, Духът предизвиква момента на „ битката на Армагедон “ от Откр. 16:16, в която той се бори срещу лагера на несправедливостта, воден от дявола и обединен от честта, отдадена на „ден на слънцето“, наследен от Константин I^и римокатолическите папи.

Стих 12: „ *Очите Му бяха като огнен пламък; на главата ѝ имаше няколко диадеми; той имаше написано име, което никой не знае освен самия него;* »

Познавайки контекста на сцената, можем да разберем, че „ очите му “ в сравнение с „ огнен пламък “ гледат към целите на гнева му, обединените бунтовници, „ подготвени за битка “ от Откр.9:7-9, т.е. 1843. Значението на „ няколко диадеми “, носени на „ главата му “, ще бъде дадено в стих 16 на тази глава: той е „ Цар на царете и Господар на господарите “. Неговото „ написано име, което никой не знае освен самия него “ обозначава неговата вечна божествена природа.

Стих 13: „ *И той беше облечен в дреха, боядисана с кръв. Неговото име е Божието Слово.* »

Тази „ *окървавена дреха* “ означава две неща. Първият е неговата справедливост, която той получи чрез проливането на собствената си „ *кръв* “ за изкуплението на избраните от него. Но тази жертва, направена доброволно от него, за да спаси своите избраници, изисква смъртта на техните агресори и преследвачи. Неговата „ *дреха* “ отново ще бъде покрита с „ *кръв* “, но този път ще бъде тази на враговете му, „ *тъпкани в лина на гроздето на Божия гняв* “ според Исая 63 и Откр. 14:17 до 20. Това име „ *Божие Слово* “ разкрива жизненоважното значение на земното служение на Исус и на неговите откровения, дадени последователно на земята и от небето след неговото възкресение. Нашият Спасител беше самият Бог, скрит в земен вид. Неговото постоянно учение, получено от неговите избрани служители, ще направи цялата разлика между спасения и изгубения лагер.

Стих 14: „ *Войските, които са на небето, го последваха на бели коне, облечени във фин висон, бял, чист.* »

Образът е великолепен, „ *бялото* “ на чистотата характеризира святостта на Божия лагер и множеството му ангели, които са останали верни. „ *Висонът* “ разкрива техните „ *праведни* “ и чисти дела .

Стих 15: „ *От устата му излезе остър меч, за да порази народите; ще ги паса с желязна тояга; и той ще тъпче лина на яростния гняв на Всемогъщия Бог .*

„ *Божие слово* “ обозначава Библията, нейното свято „ *слово* “, което събира нейните учения, които водят избраните в своята божествена истина. В деня на завръщането му „ *Божие Слово* “ идва като „ *остър меч* “, за да убие неговите бунтовни, протестиращи, укорителни врагове, готови да пролеят кръвта на последните му избрани. Унищожаването на неговите врагове осветява израза „ *той ще ги управлява с желязна тояга* “, което също обозначава делото на съда, извършено от избраните, които ще победят според Откр.2:27. Планът за божествено отмъщение, наречен „ *реколта* ” в Откр. 14:17 до 20, отново се потвърждава тук. Тази тема е развита в Иса.63, където Духът уточнява, че Бог действа сам, без да има човек с него. Причината е, че вече отнесените на небето избраници не стават свидетели на драмата, която връхлита бунтовниците.

Стих 16: „ *Имаше на дрехата си и на бедрото си име, написано: Цар на царете и Господ на господарите.* »

„ *Облеклото* “ обозначава делата на живо същество, а „ *бедрото му* “ подсказва неговата сила и мощ, защото важен детайл, той се появява като ездач и за да стои на кон, мускулите на „ *бедрата* “, повечето хора са подложени на изпитание и правят действието възможно или не. Образът му на конник беше важен в миналото, тъй като това беше външният вид, който приемаха бойците-воини. Днес сме останали със символиката на този образ, който ни казва, че ездачът е учител, който доминира над група човешки същества, символизиращи от монтирания „ *кон* “. Тази, която Исус възнася, се отнася до неговите избрани, които в момента са разпръснати по цялата земя. Неговото име „ *Цар на царете и Господар на господарите* “

представява предмет на истинска утеха за неговите възлюбени избрани, подчинени на несправедливия диктат на кралете и господарите на земята. Тази тема заслужава пояснение. Моделът на земното царуване не е проектиран въз основа на принципи, одобрени от Бог. Наистина Бог даде на Израел, **според молбата му**, да бъде управляван на земята от цар, цитирам, „като другите езически народи“, които съществуваха по това време. Бог отговори само на молбата на нечестивите им сърца. Защото на земята най-добрият от кралете е само „отвратително“ същество, което „*жъне там, където не е сеял*“ и този, който познава Бог, не чака да бъде свален от народа си, преди да се реформира. Моделът, представен от Исус, осъжда модела, предаван на земята от поколение на поколение от глупави, невежи и зли хора. В Божия селестиален свят лидерът е слуга на своя народ и той извлича цялата си слава от тях. Ключът към съвършеното щастие е там, защото никое живо същество не страда заради ближния си. При своето славно завръщане Исус идва, за да унищожи нечестивите крале и господари и тяхното нечестие, което те му приписват, като твърдят, че тяхното управление е божествено право. Исус ще ги научи, че това не е така; на тях, но и на човешките маси, които оправдават тяхната несправедливост. Това е обяснението на „притчата за талантите“, която след това се изпълнява и прилага.

След конфронтацията

Стих 17: „*И видях един ангел да стои на слънцето. И той извика със силен глас, като каза на всички птици, които летяха в средата на небето: Елате, съберете се заедно за великата Божия вечеря* ,

Исус Христос " *Михаил* " идва в образа на слънцето, символ на божествената светлина, за да се бори с фалшивите християни, поклонници на бога на слънцето, който оправдава промяната на деня за почивка, направена от император Константин 1-^{ви}. В конфронтацията си с Христос Бог те ще открият, че живият Бог е по-страшен от техния бог на слънцето. Със силен глас Исус Христос свиква сборище от хищни птици.

Забележка : Трябва отново да уточня тук, че бунтовниците не желаят да се покланят на слънчевата божественост по съзнателен и доброволен начин, но те подценяват факта, че за Бог първият ден, който те почитат за седмичната си почивка, запазва оскверняването на неговия езически използване на минало време. По същия начин техният избор разкрива голямо презрение към реда на времето, който той установи от началото на своето създаване на земята. Бог брой дните, белязани от въртенето на земята около нейната ос. По време на своите намеси за своя народ Израел, той припомни реда на седмицата, като посочи, като го наименува, седмия ден, наречен „събота“. Мнозина вярват, че могат да бъдат оправдани от Бог поради своята искреност. Нито искреността, нито убедеността са ценни за онези, които оспорват истината, ясно изразена от Бог. Неговата истина е единственият стандарт, който позволява помирение чрез вяра в доброволната жертва на Исус Христос. Личните мнения не се чуват или признават от създателя Бог, Библията потвърждава този принцип с този стих

от Исаия 8:20: „ Към закона и към свидетелството! Ако не говорим така, няма да има зори за хората .

Два „ празника “ са приготвени от Бог: „ сватбената вечеря на Агнето “, чиито гости са самите избрани поотделно, тъй като колективно те представляват „ Невястата “. Вторият „ пир “ е от зловещ тип и от него печелят само „хищни птици“, лешояди, кондори, хвърчила и други видове от жанра.

Стих 18: „ Да ядеш плътта на царете, плътта на военачалниците, плътта на силните мъже, плътта на конете и тези, които яздят на тях, плътта на всички, свободни и роби, малки и големи. “ »

След унищожението на цялото човечество, няма да остане кой да остави телата под земята и според Йер.16:4, „ те ще бъдат разпръснати като тор по земята “. Нека намерим целия стих, който ни учи за съдбата, която Бог запазва за онези, които проклина: „ Те ще умрат погълнати от болест; няма да им бъдат дадени сълзи или погребение; те ще бъдат като тор на земята; те ще загинат от меч и от глад; и труповете им ще бъдат храна за небесните птици и земните зверове .” Според изброяването, представено от Духа в този стих 18, никой човек не избягва смъртта. Припомням, че „ конете “ символизират хората, водени от техните граждански и религиозни водачи според Яков 3:3: „ Ако сложим удила в устата на конете, за да ни се подчиняват, ние управляваме и цялото им тяло. »

Стих 19: „ И видях звяра, и земните царе, и войските им събрани, за да воюват срещу Онзи, Който язди на коня, и срещу неговата войска. »

Видяхме, че „ битката при Армагедон “ беше духовна и че на земята нейният аспект се състоеше от постановяване на смъртта на всички последни истински роби на Исус Христос. Това решение е взето преди завръщането на Исус Христос и бунтовниците са сигурни в своя избор. Но в момента на влизането му в сила, небето се отвори, разкривайки божествения отмъстителен Христос и неговите ангелски армии. Следователно вече не е възможна битка. Никой не може да се бие срещу Бог, когато той се появи и резултатът е това, което Откр.6:15-17 ни разкри: „ Земните царе, големците, военачалниците, богатите, силните, всичките роби и свободните хора се криеха в пещерите и в скалите на планините. И казаха на планините и скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето; защото дойде великият ден на Неговия гняв и кой може да устои? » На последния въпрос отговорът е: избраните служители, които щяха да бъдат убити от бунтовниците; избрани, осветени чрез тяхната вяроност към святата събота, която пророкува победата на Исус над всичките му врагове и тези на неговите изкупени.

Стих 20: „ И звярът беше хванат, а с него и лъжепророкът, който беше извършил знамения пред него, чрез които беше измамил онези, които приеха белега на звяра и се поклониха на неговия образ. И двамата бяха хвърлени живи в езерото, горящо от огън и жупел. »

Внимание! Духът ни разкрива окончателната съдба на последния съд, тъй като Бог го подготвя за „ звяра и лъжепророка “, т.е. католическата вяра

и протестантската вяра, присъединени от фалшивите адвентисти от 1994 г. насам. За „горящото с огън езеро и на сярата“ ще покрие земята едва в края на седмото хилядолетие, за да унищожи и унищожи грешниците, окончателно, след последния съд. Този стих ни разкрива прекрасното усещане за свършената справедливост на нашия Създател Бог. Установява разликата между истинските извършители и жертвите, които са измамани, но виновни, защото носят отговорност за своя избор. Религиозните владетели са „хвърлени живи в огненото езеро“, тъй като според Откр. 14:9 те подбуждат мъжете и жените на земята да почитат „белега на звяра“, чието наказание е обявено.

Стих 21: „А останалите бяха убити от меча, който излезе от устата на онзи, който седеше на коня; и всички птици бяха доволни от плътта си“

Тези „други“ се отнасят до нехристияни или невярващи хора, които следват международното движение и се подчиняват на общия ред без лично участие в действията, извършвани от християнските религиозни бунтовници. Тъй като не са покрити от праведността на кръвта, пролята от Исус Христос, те не преживяват завръщането на Христос, но въпреки това са убити от Неговото слово, символизирано от „меча, който излизаше от устата Му“. Тези паднали същества, които са очевидци на появата на истинския Бог, ще дойдат на последния съд, но няма да страдат от продължителната смърт на „огненото езеро“, запазено за големите религиозни виновници, активни в бунта. След като се изправят пред славата на великия Бог-Създател, Великия Съдия, те ще бъдат внезапно унищожени.

Откровение 20: **хилядата години на седмото хилядолетие** **и последния съд**

Дяволското наказание

Стих 1: „Тогавата видях един ангел да слиза от небето, който имаше ключа за бездната и голямата верига в ръката си.“

„Ангел“ или Божи пратеник „слиза от небето“ на земята, която, лишена от всички форми на земен, човешки и животински живот, приема тук името си „бездна“, което я обозначава в Битие 1:2. „Ключът“ отваря или затваря достъпа до тази пуста земя. И „голямата верига“, държана в „ръката му“, ни позволява да разберем, че живо същество ще бъде оковано на пустата земя, която ще стане негов затвор.

Стих 2: „Той хвана дракона, древната змия, която е дяволът и Сатана, и го върза за хиляда години.“

Изразите, които обозначават „Сатана“, бунтовния ангел, в Откр. 12:9 са цитирани тук отново. Те ни напомнят за неговата много висока отговорност за страданията, причинени от бунтовния му характер; физическо и морално страдание и болка, наложени на човешките същества

от доминиращите, подчинени на неговите вдъхновения и влияния, защото те бяха толкова лоши, колкото и той. Като „дракон“ той ръководеше езическия имперски Рим и като „змия“, папския християнски Рим, но разобличен по времето на Реформацията, той отново се държеше като „дракон“, обслужван от въоръжените католически и протестантски лиги и „драконадите“ на Луи XIV. От лагера на демоничните ангели, „Сатана“ е единственият оцелял, докато чака изкупителната си смърт при последния съд, той ще остане жив още „хиляда години“, изолиран, без никакъв контакт с каквото и да е същество, на земята, която има се превърна в безформен и пустинен затвор, празен, населен само с разлагащи се трупове и кости на хора и животни.

Ангелът на бездната на пустата земя: Разрушителят от Откр.9:11

Стих 3: „Той го хвърли в бездната и затвори и запечата входа над него, така че да не мами народите, докато не се изпълнят хилядата години. След това той трябва да бъде развързан за известно време.“

Даденото изображение е точно, Сатана е поставен на пустата земя под прикритие, което му пречи да стигне до небето; така че той се оказва подчинен на ограниченията на човешката норма, чиято загуба е причинил или насърчил. Другите живи същества, небесните ангели и хората, които на свой ред са станали ангели, са над него, в рая, до който той вече няма достъп след победата на Исус Христос над греха и смъртта. Но положението му се влошава, защото той вече няма нито компания, нито ангел, нито човек. В небето са „нациите“, които този стих цитира, без да споменава „на земята“. Това е така, защото всички изкупени от тези нации са на небето в Божието царство. Така се разкрива ролята на „веригата“; принуждава го да остане сам и изолиран на земята. В божествената програма дяволът ще остане затворник за „хиляда години“, в края на които ще бъде освободен, имайки достъп и контакт с нечестивите мъртви, възкресени във второ възкресение, за „втората смърт“ на последното съд, на земята, която след това, за момент, ще бъде отново населена. Той отново ще покори осъдените бунтовни народи в напразни опити да се бият срещу изкупените свети ангели и Исус Христос великия Съдия.

Изкупеният съди нечестивите

Стих 4: „И видях престоли; и на онези, които седяха там, беше дадена власт да съдят. И видях душите на онези, които бяха обезглавени поради свидетелството на Исус и поради Божието слово, и на онези, които не се поклониха на звяра, нито на неговия образ, и не бяха получили белега на челата си и на своите ръце. Те оживяха и царуваха с Христос хиляда години.“

„Тези, които седят на тронове“ имат царска „власт“ да съдят. Това е важен ключ към разбирането на значението, което Бог дава на думата „цар“. Сега, в своето царство, в Исус Христос „Михаил“, Бог споделя своята присъда с всичките си човешки създания, изкупени от земята.

Присъдата над земните и небесните нечестиви ще бъде колективна и споделена с Бог. Това е единственият аспект на царуването на изкупените избрани. Господството не е запазено за категория избрани, а за всички и Духът ни напомня, че във времето, което е минало на земята, е имало първите ужасни убийствени преследвания, които той припомня, цитирайки: „душите на тези, които са били обезглавени, *защото на свидетелството на Исус и поради Божието слово*”; Пол беше един от тях. По този начин Духът извиква християнските жертви на римското езичество и нетолерантната римска папска вяра, активна между 30 и 1843 г. След това се насочва към последните избрани, заплашени със смърт от „звяра, който се издига от земята“ на Апо .13 : 11 -15, в последния час от земното време; през 2029 г. до първия ден на пролетта, предхождащ Пасхата през 2030 г.

В съответствие с съобщението за „*седмата тръба*“ в Откр. 11:18, „*дошло е времето да съдим мъртвите*“ и това е полезността на времето на „*хилядата години*“, цитирано в този стих 4. Това ще да бъде занимание на изкупените, които са влезли в селестиалната вечност на Бог. Те ще трябва да „*съдят*“ нечестивите хора и падналите небесни ангели. Павел казва в 1 Кор.6:3: „*Не знаете ли, че ние ще съдим ангелите? И колко повече не трябва да съдим нещата от този живот?*»

Второто възкресение за падналите въстаници

Стих 5: „*Останалите мъртви не оживяха, докато не се изпълниха хилядата години. Това е първото възкресение.*»

Внимавайте за капана! Изразът „*Другите мъртви не се върнаха към живота, докато не се изпълниха хилядата години*“ представлява скоба, а изразът, който го следва „*Това е първото възкресение*“, се отнася до първите мъртви в Христос възкръснал. в началото на „*хиляди години*“, цит. Скобата напомня, без да го назовава, съобщението за второ „*възкресение*“, запазено за нечестивите мъртви, които ще бъдат възкресени в края на „*хилядата години*“ за последния съд и смъртното наказание на „*езерото от огън и сяра*»; което осъществява „*втората смърт*“.

Стих 6: „*Блажени и свети онези, които участват в първото възкресение! Втората смърт няма власт над тях; но те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с него хиляда години.*»

Този стих много просто обобщава Божия разкрит праведен съд. Блаженството е отправено към истинските избрани, които участват в началото на „*хилядата години*“ във „*възкресението на мъртвите в Христос*“. Те няма да дойдат на съд, но самите те ще бъдат съдии в съда, организиран от Бог, в небето, за „*хиляда години*“. Обявеното „*царуване*“ на „*хиляда години*“ е само „*царуване*“ на съдийска дейност и е ограничено до тези „*хиляда години*“. Влезли във вечността, избраните не трябва да се страхуват или да страдат от „*втората смърт*“, защото напротив, те са тези, които ще накарат нечестивите мъртви, които са осъдени да страдат от нея. И ние знаем, че това са най-големите и най-злите, жестоки и убийствени религиозни престъпници. Избраните съдии ще трябва да определят продължителността на времето на страдание, което всяко от съдените

същества трябва да преживее поотделно в процеса на своето унищожение на „втората смърт“, която няма нищо общо с настоящата първа земна смърт . Защото Творецът Бог е този, който дава на огъня формата на разрушителното му действие. Огънят няма ефект срещу небесни тела и земни тела, защитени от Бог, както доказва опитът на тримата другари на Данаил в Данаил 3. За последния съд тялото на възкресението ще реагира различно от сегашното земно тяло. В Марк 9:48 Исус ни разкрива своята особеност, като казва: „ *където техният червей не умира и където огънят не угасва* “. Точно както пръстените на тялото на земния червей остават индивидуално оживени, тялото на прокълнатия ще притежава живот до последния си атом. Следователно скоростта на тяхното потребление ще зависи от продължителността на времето на страдание, определено от светите съдии и Исус Христос.

Последната конфронтация

Стих 7: „ *Когато се изпълнят хилядата години, Сатана ще бъде освободен от своя затвор.* »

В края на „хилядата години“, за кратко време, той отново ще намери компания. Това е моментът на второто „ възкресение “, запазено за земните бунтовници.

Стих 8: „ *И той ще излезе да измами народите, които са в четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; броят им е като морския пясък.* ”

Тази компания е тази на „ *нациите* “, възкресени по цялата земя, както е посочено от формулата на „ *четирите ъгъла* “. на земята ” или четири кардинални точки, които придават на действието универсален характер. Подобно събиране няма с какво да се сравнява, освен на ниво военна стратегия подобие на конфликта от Третата световна война на „ *шестата тръба* “ от Откр.9:13. Именно това сравнение кара Бог да даде на събралите се на последния съд имената „Гог и Магог“, първоначално цитирани в Езек.38:2, а преди това в Битие 10:2, където „Магог“ е вторият син на Яфет ; но една малка подробност разкрива само сравнителния аспект на това напомняне, защото в Езекил Магог е страната на Гог и обозначава Русия, която ще въведе в действие по време на Третата световна война най-големия брой войници на всички времена. военна история; което оправдава огромната му експанзия и бързо завладяване на земите на западноевропейския континент.

Духът ги сравнява с „ *морския пясък* “, като по този начин подчертава значението на броя на жертвите на последния съд. Това също е намек за тяхното подчинение на дявола и неговите човешки агенти, разкрити в Откр. 12:18 или 13:1 (в зависимост от библейската версия): говорейки за „ *змея* “, четем: „ *И той стоеше на пясъка на морето.* ”

Непоправим бунтовник, Сатана отново започва да се надява, че ще успее да победи Божията армия и съблазнява другите осъдени хора, като ги убеждава да се включат в битка срещу Бог и избраните от него.

Стих 9: „ *И те се изкачиха по лицето на земята и обкръжиха лагера на светиите и възлюбения град. Но огън падна от небето и ги погълна.* » Но завладяването на земя вече не означава нищо, когато не можем да овладеем противника, защото той е станал недосегаем; подобно на другарите на Даниил, нито огън, нито нещо друго може да им навреди. И напротив, „ *огънят от небето* ” ги поразява дори в „ *лагера на светиите* ”, върху който не оказва влияние. Но този огън „ *поглъща* ” враговете на Бога и неговите избрани. В Захария 14 Духът пророкува двете войни, разделени от „ *хилядата години* “. Това, което предшества и се извършва от „шестата тръба“, е представено в стихове 1 до 3, останалото се отнася до втората война, водена в часа на последния съд, и след нея, универсалния ред, установен на новата земя. В стих 4 пророчеството припомня слизането на земята на Христос и неговите избрани по следния начин: „ *Краката му ще стоят в онзи ден на маслиновата планина, която е срещу Ерусалим, от страната на изток; планината от маслини ще се раздели по средата, на изток и на запад, и ще се образува много голяма долина: половината от планината ще се отдръпне на север, а половината на юг.* » По този начин лагерът на светиите от Страшния съд е идентифициран и локализиран. Нека отбележим, че едва в края на небесните „ *хиляда години* “, „ *краката* “ на Исус ще „ *поставят* “ на земята, „ *на планината на маслините, която е срещу Йерусалим, от страната на изток* “. Тълкуван погрешно, този стих пороци погрешното вярване за земното царуване на Исус Христос по време на „хилядолетието“.

Стих 10: „ *И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сяра, където са звярът и лъжепророкът. И те ще бъдат мъчени ден и нощ до вечни векове.* »

Дойде време да се изпълни присъдата на религиозните бунтовници, разкрита в Откр.19:20. В съответствие с обявяването на този стих, „ *дяволът, звярът и лъжепророкът* “ са заедно, „ *хвърлени живи в езерото от огън и сяра* “, което е резултат от действието на „ *огъня от небето* “, към който е добавено към това е разтопената подземна магма, освободена от пукнатини в кората на земната кора по цялата повърхност на планетата. След това земята приема вида на „слънцето“, чийто „огън“ поглъща плътта на бунтовниците, самите те са поклонници (несъзнателни, но виновни) на създаденото от Бог слънце. Именно в това действие земните и небесните виновници страдат от „ *мъките* “ на „ *втората смърт* “, пророкувана от Откр.9:5-6. Несправедливата подкрепа, дадена на фалшивия ден за почивка, причини този ужасен край. Защото за щастие на осъдените, колкото и дълга да е тя, „ *втората смърт* ” също има край. И изразът „ *завинаги* ” не се отнася за самите „ *мъчения* “, а за разрушителните последици от „ *огъня* “, който ги причинява, защото това са последици, които ще бъдат окончателни и вечни.

Принципите на последния съд

Стих 11: „ *Тогавя видях голям бял престол и Седящия на него. Земята и небето избягаха от лицето му и не се намери място за тях.* .

„Бял“ от съвършена чистота, неговият „*велик трон*“ е образът на съвършено чистия и свят характер на Бога, създател на всички животи и неща. Неговото съвършенство не може да толерира присъствието на „*земята*“ в нейния опустошен и унищожен вид, който последният съд й даде. Освен това, след като злодеите от всякакъв произход бяха унищожени, времето на символите свърши и небесната вселена и нейните милиарди звезди вече нямат причина да съществуват; Следователно „*небето*“ на нашето земно измерение и всичко, което то съдържа, са елиминирани, изчезнали в нищото. Време е за вечен живот във вечен ден.

Стих 12: „*И видях мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола. Книгите бяха отворени. И друга книга се отвори, която е книгата на живота. И мъртвите бяха съдени според делата си, според написаното в тези книги.*»

Тези „*мъртви*“, признати за виновни, бяха възкресени за окончателния съд. Бог не прави изключение за никого, неговата справедлива присъда засяга „*великите*“ и „*малките*“, богатите и бедните и им налага същата съдба, смърт, за първи път в живота им, егалитарна.

Тези стихове, които следват, предоставят подробности за действието на последния съд. Вече пророкувано в Дан.7:10, „*книгите*“ на свидетелствата на ангелите са „*отворени*“ и тези невидими свидетели отбелязват грешките и престъпленията, извършени от осъдените и след присъдата на всеки случай от избраните и Исус Христос, единодушно е приета окончателна и неотменима окончателна присъда. В момента на окончателното решение произнесената присъда ще бъде изпълнена.

Стих 13: „*Морето предаде мъртвите, които бяха в него; смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и всеки беше съден според делата си.*»

Принципът, дефиниран в този стих, се отнася и за двете възкресения. „*Мъртвите*“ изчезват в „*морето*“ или на „*сушата*“; Тези две възможности са посочени в този стих. Нека да отбележим формата „*имала*“, чрез която се предизвиква същността „*земя*“. Защото наистина това име е оправдано, тъй като Бог е заявил на грешния човек: „*Ти си пръст и в пръстта ще се върнеш*“ в Битие 3:19. Следователно „*имах*“ е „*прахът*“ на „*земята*“. Смъртта понякога е поглъщала човешки същества чрез огън, които следователно не са „*върнати в пръстта*“ според нормалния погребален ритуал. Ето защо, без да изключва този случай, Духът уточнява, че самата „*смърт*“ *ще върне онези, които е поразила под каквато и да е форма*; чрез разбиране на разпадането, причинено от ядрен огън, който не оставя следа от напълно разпаданото човешко тяло.

Стих 14: „*И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт, огненото езеро.*»

„*Смъртта*“ беше принцип, абсолютно противоположен на този на живота и целта му беше да елиминира същества, чийто жизнен опит беше съден и осъден от Бог. Единствената цел на живота е да представи на Бог нов кандидат за неговия избор от вечни приятели. След като този подбор се извърши и нечестивите бяха унищожени, „*смъртта*“ и „*земята*“ „*имаха*

мъртвите “ вече нямат причина да съществуват. Самите разрушителни принципи на тези две неща са унищожени от Бог. След „огненото езеро “ се създава място за живот и божествената светлина, която осветява неговите създания.

Стих 15: „ *Който не се намери записан в книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро.* “ »

Този стих го потвърждава, Бог наистина е поставил пред човека само два пътя, два избора, две съдби, две съдби (Второзаконие 30:19). Имената на избраните са били известни на Бог от основаването на света или дори по-далеч, от програмирането на неговия проект, насочен към осигуряване на свободни и независими създания за компания. Този избор щеше да му струва ужасно страдание в тяло от плът, но тъй като желанието му за любов беше по-голямо от страха му, той стартира своя проект и знаеше предварително подробното изпълнение на нашата история за небесния и земния живот. Той знаеше, че първото му създание един ден ще стане негов смъртен враг. Но той му даде, въпреки това знание, всички шансове да се откаже от проекта си. Знаеше, че е невъзможно, но го остави да се случи. Така той знаеше имената на избраните, техните действия, свидетелството на целия им живот и ги ръководеше и водеше при себе си всеки в своето време и епоха. Само едно нещо е невъзможно за Бог: изненадата.

Той също така знаеше имената на множеството безразлични, непокорни, идолопоклоннически човешки същества, създадени от процеса на човешка репродукция. Разликата в Божията присъда, разкрита в Откр.19:19-20, се отнася за всички Негови създания. Някои от тях, които са по-малко виновни, ще бъдат убити от „ *Божие слово* “, без да изпитат „ *мъките на огъня на втората смърт* “, които са предназначени изключително за християнски и еврейски религиозни виновници. Но второто „ *възкресение* “ се отнася до всички Негови човешки създания, родени на земята и ангелски създадени в небето, тъй като Бог заявява в Рим.14:11: „*Защото е писано: Жив съм аз, казва Господ, всяко коляно ще се преклони пред Мене , и всеки език ще отдаде слава на Бога .*“

Откровение 21: прославеният *Нов Ерусалим* символизира

Стих 1: „ Тогава видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали и морето вече го нямаше. »

Духът споделя с нас чувствата, вдъхновени от установяването на новия многоизмерен ред след края на 7-мо ^{хилядолетие}. От този момент времето вече няма да се брои, всичко живо влиза в безкрайната вечност. Всичко е ново или по-точно подновено. „ Небето и земята “ от ерата на греха са изчезнали и символът на „ смъртта “, „ морето “ вече го няма. Като Създател, Бог промени облика на планетата Земя, правейки всичко, което представлява риск или опасност, да изчезне за нейните жители; така че няма повече океани, няма повече планини със стръмни скалисти върхове. Превърнал се е в голяма градина като първия „ Едем “, където всичко е слава и мир; което ще бъде потвърдено в Rev.22.

Стих 2: „ И видях светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. »

Това ново пресъздаване ще приветства събранието на избраните изкупени светии от земята, наречена в този стих „ свят град “, както в Откр.11:2, „ Нов Йерусалим “, „ невестата “ на Исус Христос, нейния „ съпруг “. Тя „ слиза от небето “, от Божието царство, където влезе при завръщането в славата на своя Спасител. След това тя слезе на земята за първи път в края на „ хилядата години “ на небесния съд за последния съд. След което, връщайки се на небето, тя изчака, докато „ новото небе и новата земя “ бяха готови да я приемат. Обърнете внимание, че думата " небе " е в единствено число, защото предизвиква свършено единство, в противовес на множественото число " небе ", което предполага в Битие 1:1 разделянето на небесните същества на два противоположни лагера.

Стих 3: „ И чух силен глас от престола, който казваше: Ето Божията скиния с човеците! Той ще живее с тях и те ще бъдат Негов народ, и сам Бог ще бъде с тях. »

„ Новата земя “ посреща забележителен гост, тъй като „ самият Бог “, изоставяйки своя древен небесен трон, идва да постави новия си трон на земята, където е победил дявола, греха и смъртта. „ Божията скиния “ обозначава небесното тяло на Бог Исус Христос „ Михаил “ (= който е като Бог). Но също така е символът на събранието на избраните, над които царува Духът на Исус Христос. „ Скиния, храм, синагога, църква “, всички тези термини са символи на хората на изкупените светии, преди да бъдат сгради, построени от човека; всеки от тях бележи етап от развитието на божествения проект. И първо, „ скинията “ обозначава изхода от Египет на евреите, водени и водени към пустинята от Бог, видимо проявен от облака, който се спуска като колона над свещената шатра. Тогава той вече беше „ с мъжете “; което оправдава използването на този термин в този стих. Тогава „ храмът “ бележи здравата конструкция на „ скинията “; работа, наредена и извършена при цар Соломон. Само на иврит думата „ синагога “ означава: събрание. В Откр.2:9 и 3:9 Духът на Христос се отнася към бунтовната еврейска нация като към „ синагогата на Сатана “. Последната дума „

църква ” обозначава събранието на гръцки (ecclesia); езикът на разпространение на християнското учение на Библията. Исус сравни „ *своето* “. *тяло* ” в ” *храма* ” на ” *Йерусалим* ”, а според Ефесяни 5:23, събранието, неговата ” *Църква* ”, е ” *неговото тяло* ”: ” *защото съпругът е глава на жената, както Христос е глава на Църквата, която е негово тяло и на която той е Спасител* . Спомняме си тъгата, изпитана от апостолите на Исус, когато ги остави, за да се възнесе на небето. Този път „ *съпругът ми ще живее с мен* “ може да каже Избраната в инсталацията си на „ *новата земя* “. Именно в този контекст посланията на дванадесетте имена на „ *дванадесетте племена* ” от Откр.7 могат да изразят неподправената радост и щастие от тяхната победа.

Стих 4: „ *Той ще изтрие всяка сълза от очите им и смърт вече няма да има, нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка, защото предишните неща преминаха.* “ »

Връзката с Откр.7:17 се потвърждава от намирането тук на божественото обещание, с което завършва Откр.7: „ *Той ще избърше всяка сълза от очите им* “. Лекът за плача е радост и радост. Ние говорим за часа, когато Божиите обещания ще бъдат спазени и изпълнени. Погледнете внимателно това прекрасно бъдеще, защото пред нас е времето, предвидено за „ *смърт, скръб, плач, болка* “, което вече няма да бъде само обновяването на всички неща от нашия възвишен и прекрасен Създател Бог. Уточнявам, че тези ужасни неща ще изчезнат едва след последния съд, който ще се извърши в края на „*хилядата години*“. За избраните, но само за тях, ефектите от злото ще престанат при завръщането в славата на Господ Бог Всемогъщи.

Стих 5: „ *И Седящият на престола каза: Ето, правя всичко ново. И той каза: Пиши; защото тези думи са сигурни и верни.* »

Създателят Бог, лично, се ангажира с обещание и свидетелства за това пророческо слово: „ *Ето, правя всичко ново* “. Няма смисъл да търсим изображение в нашите земни новини, за да се опитаме да добием представа за това, което Бог подготвя, защото това, което е ново, не може да се опише. А дотогава Бог само ни напомня за болезнените неща на нашето време, като ни казва, че те вече няма да бъдат в „*новата земя и новото небе* “, които по този начин запазват цялата си мистерия и изненади. Ангелът добавя към това изявление: „ *защото тези думи са сигурни и истинни* “. Божият призив на благодат в Исус Христос изисква непоклатима вяра, за да получим наградата на Божиите обещания. Това е труден път, който противоречи на нормите на света. Това изисква велик дух на саможертва, на себеотрицание, в смирението на роб, подчинен на своя господар. Затова Божиите усилия да укрепят нашата увереност са напълно оправдани: „*сигурността в разкритата и изразена истина*“ е стандартът на истинската вяра.

Стих 6: „ *И той ми каза: Свършено е! Аз съм алфата и омегата, началото и краят. На този, който е жаден, ще дам даром от извора на водата на живота .*”

Създателят Бог Исус Христос създава „ *всичко ново* “. „ *Готово е!* “ » ; Псалм 33:9: „ *Защото Той каза и това се сбъдна; той нарежда и то съществува* . Неговата творческа дума се осъществява веднага щом думите

излязат от устата му. От 30-та година зад нас програмата на християнската ера, разкрита в Данаил и Откровение, е изпълнена до най-малките подробности. Бог ни кани да погледнем отново в бъдещето, което е подготвил за Своите избрани; обявените неща ще бъдат изпълнени по същия начин, с пълна сигурност. Исус ни казва както в Откр.1:8: „ *Аз съм алфата и омегата, началото и края* “. Идеята за „ *начало и край* “ има смисъл само в нашия опит със земния грях, който ще приключи изцяло в „ *края* “ на седмото хилядолетие след унищожението на грешниците и смъртта. На Божиите синове, разпръснати из търговска земя, Исус предлага „ *безвъзмездно* “ „ *от извора на водата на живота* “. Той е самият той, „ *изворот* “ на тази „ *вода на живота* “, която символизира вечния живот. Божият дар е безплатен, това пояснение осъжда продажбата на римокатолически „индулгенции“, които обозначават помилване, получено на цена от папството.

Стих 7: „ *Който победи, ще наследи тези неща; Аз ще бъда негов Бог, а той ще ми бъде син* .

Божии избрани са сънаследници с Исус Христос. Първо, чрез собствената си „ *победа* “ Исус „ *наследи* “ царска слава, призната от всички негови небесни създания. След него неговите избраници, също „ *победители* “, но чрез неговата „ *победа* “, „ *ще наследят тези нови неща* “, специално създадени от Бога за тях. Исус потвърди своята божественост на апостол Филип в Йоан 14:9: „ *Исус му каза: Толкова време съм с теб и не си ме познал, Филипе! Който е видял Мене, видял е Отца; как се казва: Покажи ми Отца?* » Човекът месия се представи като „ *Вечния баща* “, като по този начин потвърди съобщението, пророкувано в Иса.9:6 (или 5), което го засягаше. Следователно Исус Христос е за своите избрани, както техен брат, така и техен Баща. А те самите са негови братя и негови синове. Но призивът е индивидуален, така че Духът казва, както в края на 7-те ери от темата на „Писмата“: „ *на този, който победи* ”, „ *той ще ми бъде син* ”. Изисква се победа над греха, за да се извлече полза от статута на „ *син* “ на живия Бог.

Стих 8: „ *Но страхливите, невярващите, гнусните, убийците, блудниците, магьосниците, идолопоклонниците и всички лъжци, техният дял ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел, което е втората смърт* .

»

Тези критерии за човешки характери се срещат в цялото езическо човечество, но Духът се прицелва тук в плодовете на фалшивата християнска религия; осъждането на еврейската религия е ясно изразено и разкрито от Исус в Откр.2:9 и 3:9.

Според Откр.19:20, „... *горящото с огън и сяра езеро* “ ще бъде при последния съд частта, запазена за „ *звяра и лъжепророка* “: католическата вяра и протестантската вяра. Фалшивата християнска религия не се различава от фалшивата юдейска религия. Неговите приоритетни ценности са противоположни на тези на Бог. По този начин, докато еврейските фарисеи упрекваха учениците на Исус, че не мият ръцете си преди ядене (Мат.15:2), Исус никога не им беше отправял този упрек и след това каза в

Мат.15:17 до 20: „ *Правете не разбирате ли, че всичко, което влиза в устата, отива в корема и след това се хвърля в тайните места? Но това, което излиза от устата, идва от сърцето и това е, което осквернява човека. Защото от сърцето излизат зли помисли, убийства, прелюбодеяния, блудства, кражби, лъжесвидетелства, клевети. Това са нещата, които оскверняват човека; но яденето без да си измиеш ръцете не осквернява човека* “. По същия начин фалшивата християнска религия прикрива греховете си срещу Духа, като основно бичува греховете на плътта. Исус даде мнението си, като каза на евреите в Мат.21:3: „ *бирниците и блудниците ще отидат пред вас в небесното царство* “; очевидно при условие, че всички се покаят и обърнат към Бог и неговата чистота. Това е фалшива религия, която Исус третира за „ *слепите водачи* “, които той укорява в Мат.23:24, че „ *прецеждат комара и поглъщат камилата* “, или иначе, че „ *виждат сламката в окоето на ближния, без да виждат гредата, която е в собствената му* ” според Лука 6:42 и Мат.7:3 до 5.

Има малка надежда за всеки, който се идентифицира с всички тези личностни критерии, които Исус изброява. Ако само един отговаря на вашата природа, ще трябва да се борите срещу него и да преодолеете недостатъка си. Първата битка на вярата е срещу себе си; и това е най-трудното за преодоляване бедствие.

В това изброяване, предпочитайки тяхното духовно значение, Исус Христос, великият божествен съдия, цитира недостатъците, обвинени във фалшивата християнска вяра от типа на папския римокатолицизъм. Като се насочва към „страхливците“, той обозначава онези, които отказват да спечелят в своята битка на вярата, защото всичките му обещания са запазени „ *за този, който побеждава* “. Въпреки това, не е възможна победа за онези, които отказват да се бият. „ *Верният свидетел* ” трябва да бъде смел; излез от страхливеца. „ *Без вяра е невъзможно да се угоди на Бога* “ (Евр.11:6); изход, „ *невярващият* “. И вярата, която не съответства на вярата на Исус, дадена като модел за подражание, е само неверие. „ *Гнусотиите* ” са отвратителни за Бог и те остават плодове на езичниците ;_изход, „ *отвратителното* “. Това е изтичане, приписвано на „ *Вавилон велик, майката на блудниците и мерзостите на земята* “ според Откр.17:4-5. „ *Убийците* ” нарушават шестата заповед; изход, „ *убиецът* “. Убийството се приписва на католическата вяра и протестантската вяра на „ *лицемерите* “ според Дан.11:34. „ *Нескромните* “ могат да променят поведението си и да преодолеят злото си, иначе; излезте от „ *безсрамника* “. Но *духовната* „ *наглост* “, приписвана на католическата вяра в сравнение с „ *проститутка* “, напълно затваря вратата към рая за нея. Освен това Бог осъжда нейното „ *нецеломъдрие* “, което води до духовно „ *прелюбодеяние* “: търговия с дявола. „ *Магьосниците* “ са католически свещеници и протестантски последователи на демоничния спиритизъм; изход, „ *магьосникът* “; това действие се приписва на „ *Вавилон велик* ” в Откр.18:23. „ *Идолопоклонниците* “ също обозначава католическата вяра, нейните издълбани идоли са обект на обожание и молитва; изход, „ *идолопоклонникът* “. И накрая, Исус цитира „ *лъжците* “, които имат за

свой духовен баща „ дявола, лъжец и убиец от началото и баща на лъжата “ според Йоан 8:44; излезте от „ лъжеца “.

Стих 9: „ *Тогава един от седемте ангела, които държаха седемте чаши на седемте последни язви, дойде и ми говори, казвайки: Ела, ще ти покажа невестата, жената на Агнето.* »

В този стих Духът изпраща послание на насърчение към избраните, които победоносно ще преминат през трагичното и ужасно време на божествените „ *седем последни язви* “. Тяхната награда ще бъде да видят („ *Ще ти покажа* “) славата, запазена за избраните победители, които съставляват и представляват, в тази последна историческа фаза на земята на греха, „ *невестата, жената на Агнето* “, Исус Христос ..

„ *Седемте ангела, които държаха седемте чаши, пълни със седемте последни язви* “ са насочени към човешки същества, отговарящи на критериите на фалшивата християнска религия, цитирана в предишния стих. Тези „ *седем последни язви* “ бяха частта, която Бог скоро щеше да даде на падналия лагер. Сега той ще ни покаже в символични образи частта, която ще отиде при победоносните изкупени избрани. В символизъм, разкриващ чувствата, които Бог изпитва към тях, ангелът ще покаже избраните, чието събрание съставлява, заедно, „ *невестата на Агнето* “. Като уточнява „ *жената на Агнето* “, Духът потвърждава учението, дадено в Ефесяни 5:22 до 32. Апостол Павел описва идеална връзка между съпруг и съпруга, която за съжаление ще намери своето изпълнение само във връзката на Избрания с Христос . И ние трябва да се научим да препрочитаме историята на Битие в светлината на този урок, даден от Духа на живия Бог, създател на целия живот и брилянтен изобретател на неговите свършени ценности. Думата „ *жена* ” свързва „ *невестата* ”, „ *Избраната* ” на Христос с образа на „ *жената* ”, представен в Откровение 12.

Общо описание на Прославлените избрани

Стих 10: „ *И той ме заведе в духа на голяма и висока планина. И той ми показа светия град Ерусалим, който слезе от небето от Бога, имащ Божията слава.* »

В духа си Йоан се пренася в момента, в който Исус Христос и неговите избрани слизат от небето след небесния съд от „хилядата години“ на седмото хилядолетие. В Откр.14:1 „ *запечатаните* “ адвентистки „ *144 000* “ от християнските духовни „ *дванадесет племена* “ са показани на „ *планината Сион* “. След „ *хилядата години* “ пророкуваното се изпълнява в реалността на „ *новата земя* “. След завръщането на Исус Христос избраните са получили от Бог прославлено небесно тяло, станало вечно. По този начин те отразяват „ *Божията слава* “. Тази трансформация е обявена от апостол Павел в 1 Кор.15:40 до 44: „ *Има също небесни тела и земни тела; но яркостта на небесните тела е различна, тази на земните тела е различна. Едно е сиянието на слънцето, друго е сиянието на луната и трето е сиянието на звездите; дори една звезда се различава по яркост от друга звезда. Така е и с възкресението на мъртвите. Тялото се посява тленно; той възкръсва нетленен; сее се презряно, изгрява славно; сее се немошен, възкръсва пълен със сила; сее се като животинско тяло,*

възкръсва като духовно тяло. Ако има животинско тяло, има и духовно тяло .

Стих 11: „ Блясъкът му беше като този на много скъпоценен камък, камък яспис, прозрачен като кристал. »

Цитирано в предишния стих, „ Божията слава “, която го характеризира, се потвърждава, тъй като „ камъкът яспис “ също обозначава аспекта на „ Този, който седи на трона “ в Откр.4:3. Между двата стиха забелязваме разлика, тъй като в Откр. 4, за контекста на съда, този „ камък яспис “, който символизира Бог, също изглежда като „ сардоникс “. Тук, след като проблемът с греха е разрешен, Избраната се представя в аспект на съвършена чистота, „ прозрачна като кристал “.

Стих 12: „ Имаше голяма и висока стена. Имаше дванадесет врати и на вратите дванадесет ангела и написани имена, тези на дванадесетте племена на децата на Израел: ”

Образът, предложен от Духа на Исус Христос, се основава на символиката на „ храма свят ” духовен, споменат в Еф.2:20 до 22.: „ Вие сте построени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълният камък е самият Исус Христос. В него цялата сграда, добре координирана, се издига като **свят храм** в Господа. В него вие също се възраждате в обиталище на Бог в Духа. “. Но това определение се отнася само до Избраните от апостолското време. „ Високата стена “ изобразява еволюцията на християнската вяра от 30-та година до 1843 г.; нека отбележим, че до тази дата стандартът на истината, разбран и преподаван от апостолите, остава непроменен. Ето защо промяната на деня за почивка, установена през 321 г., **нарушава** светия завет, сключен с Бог чрез кръвта на Исус Христос. Що се отнася до истинските получатели на Откровението на това пророчество, символите, които изобразяват адвентната вяра, отделена от Бог от 1843 г. насам, са изобразени от „дванадесет врати“, „отворени“ пред избраните служители на „ Филадельфия “ (Откр.3: 7) и „ затворен ” пред падналите „ живи мъртви ” от „ Сардис ” (Откр.3:1). Те „ носят имената на 12-те племена, запечатани с Божия печат ” в Откр.7.

Стих 13: „ На изток три порти, на север три порти, на юг три порти и на запад три порти. »

Тази ориентация на „ вратите “ към четирите основни точки илюстрира нейния универсален характер; който осъжда и прави нелегитимна религията, която претендира за универсализъм, преведена с гръцкия корен „katholikos” или „католичен”. Така от 1843 г. за Бог адвентизмът е единствената християнска религия, на която той е поверил своето „ вечно Евангелие “ (Откр. 14:6) за универсална мисия за обучение на населението на земята. Освен истината, която разкрива на своите духовни Избрани до края на света, спасение няма . Адвентизмът се ражда под формата на движение за религиозно възраждане, мотивирано от съобщението за завръщането на Исус Христос, очаквано за първи път през пролетта на 1843 г.; и трябва да поддържа този характер до истинското окончателно завръщане на Исус Христос, планирано за пролетта на 2030 г. Тъй като „движението“ е дейност в постоянна еволюция, в противен случай

то вече не е „движение“, а „блокирана“ и мъртва институция, който благоприятства традицията и религиозния формализъм; или всичко, което Бог мрази и осъжда; и вече осъди сред бунтовните евреи, първите невярващи.

Подробно описание в хронологичен ред

Основите на християнската вяра

Стих 14: „ Стената на града имаше дванадесет основи и върху тях дванадесетте имена на дванадесетте апостоли на Агнето. »

Този стих изобразява апостолската християнска вяра, която обхваща, както видяхме, периода от време между 30 и 1843 г. и чието учение е изкривено от Рим през 321 и 538 г. „Високата стена“ се формира от вековното събрание на „ **живи камъни** “ според 1 Ріе.2:4-5: „ Приближете се до него, **жив камък** , отхвърлен от хората, но избран и скъпоценен пред Бога; и вие самите, **като живи камъни** , изграждайте себе си, за да образувате духовен дом , **свято свещенство** , за да предлагате духовни жертви, приемливи за Бог чрез Исус Христос .

Стих 15: „ Този, който ми говореше, имаше златна тръстика за мярка, за да измери града, портите му и стената му. »

Тук, както в Откр. 11:1, става дума за „ *измерване* “ или произнасяне на присъда върху стойността на прославения избран, за адвентната ера (*12-те порти*) и за апостолската вяра (*основата и стената*). Ако „ *тръстиката* “ от Откр. 11:1 беше „ *като тояга* “, инструмент за наказание, абсолютната противоположност, тази в този стих е „ *златна тръстика* “; „ *злато* “, което е символ на „ *вяра, пречистена чрез изпитание* “, според 1 Петрово 1:7: „ *така че изпитанието на вашата вяра, по-ценно от нетрайното злато (което обаче е изпитано с огън), да доведе до похвала, слава и чест, когато се появи Исус Христос .* Следователно вярата е стандартът на Божия съд.

Стих 16: „ *Градът беше във формата на квадрат и дължината му беше равна на ширината му. Той измери града с тръстиката и намери дванадесет хиляди стадия; дължината, ширината и височината бяха равни. »*

„ *Квадратът* “ е перфектната идеална форма по площ. Първоначално се намира в аспекта на „святая светих“ или „най-святото място“ на скинията, построена по времето на Мойсей. Формата на „ *квадрата* “ е доказателство за интелигентно участие, природата не представя идеален „ *квадрат* “. Божият разум се проявява в размерите на еврейското светилище, което е образувано от подравняване на три „ *квадрата* “. Две бяха използвани за „ *святото място* “, а третото за „ *святая светих* “ или „ *най-святото място* “, което беше запазено изключително за присъствието на Бог и следователно, разделено от „ *воал* “, образ на греха, който Исус ще изкупи в своя час. Тези пропорции от три трети бяха образът на 6000 или три пъти по 2000 години, посветени на избора на избраните в спасителния проект, проектиран от Бог. В края на тази селекция избраните са изобразени от „

квадрата “ на „най-святото място“, което пророкува резултата от проекта за спасение; това духовно място става достъпно поради помирението, постигнато от завета в Христос. И така духовният „квадрат“ на описания храм получи основата си на 3 април 30 г., когато спасението започна с доброволната изкупителна смърт на нашия Изкупител Исус Христос. Образът на „квадрата“ не е достатъчен, за да се усъвършенства тази дефиниция на истинското съвършенство, чието символично число е „три“. Също така, това е „кубът“, който ни се представя. Имайки същото измерване, в „дължина, ширина и височина“, ние имаме този път, „три“ символа на съвършеното „кубично“ съвършенство, на събранието на избраните, изкупени от Исус Христос. През 2030 г. изграждането на „квадратния град (и дори кубичен: „височината му“), неговата основа и дванадесетте му порти“ ще бъде завършена. Придавайки му кубична форма, Духът забранява буквалното тълкуване на „град“, което му дават множествата.

Измереното число „12 000 стадия“ носи същото значение като „12 000 печата“ от Откр.7. Като напомняне: 5 + 7 x 1000, тоест човек (5) + Бог (7) x в множество (1000). Думата „стадиони“ предполага участието им в надпреварата, чиято цел е да „спечеля наградата на небесното призвание“ според учението на Павел във Фи.3:14: „Аз тичам към целта, за да спечеля наградата на небесното призвание на Бог в Исус Христос.“; и в 1 Кор.9:24: „Не знаете ли, че тези, които тичат на **стадиона**, всички тичат, но един печели? Бягайте така, че да го спечелите.“ Победоносният избран се завтече и спечели наградата, присъдена от Бог в Исус Христос.

Стих 17: „И той измери стената и намери сто четиридесет и четири лакти, човешка мярка, която беше тази на ангела.“

Зад „лактите“, подвеждащи измервания, Бог ни разкрива своята присъда и ни разкрива, че само мъже, символизирани от числото „5“, са включени в състава на Избрания, които са сключили съюз с Бог, чието число е „7“. Общата сума на тези две числа дава „12“, което, когато е „на квадрат“, дава числото „144“. Прецизната „мярка за човека“ потвърждава присъдата на избрани „мъже“, изкупени чрез кръвта, пролята от Исус Христос. По този начин числото „12“ присъства във всички фази на проекта на свещения съюз, сключен с Бог: 12 еврейски патриарси, 12 апостоли на Исус Христос и 12 племена, за да изобразят адвентната вяра, установена от 1843-1844 г.

Стих 18: „Стената беше направена от яспис, а градът беше чисто злато, като чисто стъкло.“

Чрез тези символи Бог разкрива своята признателност за вярата, демонстрирана от избраните от Него до 1843 г. Те често имаха малко светлина, но тяхното свидетелство към Бог го компенсира и го изпълва с любов. „Чистото злато и чистото стъкло“ в този стих илюстрират чистотата на техните души. Те често са се отказвали от живота си в името на доверието в Божиите обещания, разкрити чрез Исус Христос. Възложеното му доверие няма да бъде разочаровано, той самият ще ги посрещне с „първото възкресение“, това на истинските „мъртви в Христос“, през пролетта на 2030 г.

Апостолската основа

Стих 19: „ Основите на градската стена бяха украсени със скъпоценни камъни от всякакъв вид: първата основа беше от яспис, втората от сапфир, третата от халцедон, четвъртата от изумруд, ”

Стих 20: „ петият от сардоникс, шестият от сардоникс, седмият от хризолит, осмият от берил, деветият от топаз, десетият от хризопраз, единадесетият от зюмбюл, дванадесетият от аметист. »

Бог знае мислите на хората и какво чувстват, когато се възхищават на красотата на скъпоценните камъни, когато са шлифовани или полирани. За да придобият тези неща, някои харчат богатства до степен да се съсипят, такава е привързаността им към тях. В същия процес Бог ще използва това човешко чувство, за да изрази чувствата, които изпитва към своите възлюбени и благословени избраници.

Тези различни „ скъпоценни камъни “ ни учат, че избраните не са идентични клонинги, защото всеки човек има своя собствена личност, на физическо ниво, очевидно, но особено на духовно ниво, на нивото на своя характер. Примерът, даден от „ дванадесетте апостоли “ на Исус, потвърждава тази мисъл. Каква разлика между Жан и Пиер! Но Исус ги обичаше и заради различията им, и заради техните различия. Истинското богатство на живота, създаден от Бог, се крие в това многообразие от личности, които всички са успели да Му дадат първо място в сърцата си и във всичките си души.

адвентизъм

Стих 21: „ Дванадесетте порти бяха дванадесет бисера; всяка врата беше от една перла. Градският площад беше чисто злато, като прозрачно стъкло. »

От 1843 г. избраните избрани не са демонстрирали по-голяма вяра от тази на онези, които са ги предхождали в присъдата на Съдията Спасител. Символът " една перла " се дължи на благословения достъп на адвентизма до пълното разбиране на Божия план за спасение. За Бога, от 1843 г. избраните избрани адвентисти са показали, че са достойни да получат цялата му светлина. Но тъй като това се доставя в постоянен растеж, само последните дисиденти адвентисти получават последната съвършена форма на пророчески обяснения. Това, което имам предвид е, че последният избран адвентист няма да има по-голяма стойност от останалите, изкупени от апостолски времена. „ Перлата “ сигнализира кулминацията на спасителния проект, задвижен от Бог. Той разкрива специфично преживяване, което се състои във възстановяване на **всички** доктринални истини, изкривени и атакувани от римската папска католическа вяра и протестантската вяра, които са изпаднали в вероотстъпничество. И накрая, то ни разкрива огромното значение, което Бог придава на влизането в сила на постановлението от Даниил 8:14 през пролетта на 1843 г.: „До две хиляди и триста вечерта и светостта ще бъде оправдана “. „ Перлата “ е образът

на тази „ *оправдана святост* “, която, за разлика от други скъпоценни камъни, не трябва да бъде шлифована, за да разкрие красотата си. В този последен контекст събранието на осветените избрани изглежда хармонично, „ *неукоримо* ” според Откр. 14:5, отдавайки на Бог цялата слава, която той заслужава. Пророческата събота и седмото хилядолетие, пророкувано от нея, се събират и се осъществяват в цялото съвършенство на спасителния проект, замислен от великия Бог-Създател. Неговата „ *скъпоценна перла* “ от Матей 13:45-46 изразява цялото великолепие, което той искаше да й придаде.

Големите промени на новия Ерусалим

Духът уточнява: „ *градският площад беше направен от чисто злато, като прозрачно стъкло.* » Като цитира това „ *място от чисто злато* “ или чиста вяра, той предлага сравнение с това на Париж, който носи образа на греха, като получава имената „ *Содом и Египет* “ в Откр.11:8.

Стих 22: „ *Не видях храм в града; защото Господ Бог Всемогъщият е негов храм, както и Агнето.* »

Времето на символите отмина, избраните влязоха в истинското изпълнение на божествения спасителен проект. Както го разбираме днес на земята, „ *храмът* “ на събирането вече няма да има никаква полза. Влизането във вечността и реалността ще направи безполезни „ *сенките* “, които пророкуваха според Кол.2:16-17: „ *И така, никой да не ви съди за ядене или пиене, или за празник, за новолуние или за съботи : това беше сянката на бъдещите неща, но тялото е в Христос* . Внимание! В този стих формулата „ *на съботите* “ се отнася до „ *съботите* “, предизвикани от религиозни празници, а не „ *седмичната събота*“, установена и осветена от Бог на седмия ден от сътворението на света. Точно както първото идване на Христос направи безполезни празничните ритуали, които пророкуваха за него в стария завет, влизането във вечността ще направи земните символи остарели и ще позволи на избраните да видят, чуят и следват „Агнето да бъде, Исус Христос, истинският свят божествен „ *храм* “, който ще бъде завинаги видимият израз на творческия Дух.

Стих 23: „ *Градът няма нужда нито от слънцето, нито от луната, за да го осветява; защото Божията слава го осветява и Агнето е неговият факел.* »

В божествената вечност избраните живеят в постоянна светлина без източник на светлина като нашето настоящо слънце, чието съществуване е оправдано само от редуването на „ *ден и нощ* “; „ *нощ или тъмнина* “, оправдани поради греха. След като грехът е разрешен и изчезнал, остава само място за „ *светлината* “, която Бог е обявил за „ *добра* “ в Битие 1:4.

Божият Дух остава невидим и Исус Христос е аспектът, в който неговите създания могат да го видят. Поради тази причина той е представен като „ *факлата* “ на невидимия Бог.

Но духовното тълкуване разкрива голяма промяна. Влизайки в рая, избраните ще бъдат директно обучавани от Исус, тогава те вече няма да се нуждаят от „ *слънцето* “, символ на новия съюз, нито от „ *луната* “, символ

на стария еврейски съюз; и двете са, според Откр. 11:3, в Писанието, библейските „*двама свидетели*“ на Бог, полезни в просвещението на хората в тяхното откриване и разбиране на неговия спасителен проект. В обобщение, избраните вече няма да се нуждаят от Светата Библия.

Стих 24: „*Народите ще ходят в светлината му и царете на земята ще донесат славата си в него.*»

„Съответните *нации*“ са „*нациите*“, които са небесни или са станали небесни. След като „*новата земя*“ също се превърна в новото Божие царство, именно там всяко живо същество може да намери Бог-създател. „*Царете на земята*“, които съставляват избраните, ще „*донесат славата*“ на своята чистота на душата в този вечен живот, установен на „*новата земя*“. Този израз „*царе на земята*“, който най-често е насочен, пейоративно, към бунтовните земни власти, обозначава по фин начин избраните в Откр. 4:4 и 20:4, където те са представени „*седнали*“ на „*престоли*“. По същия начин четем в Откр.5:10: „*ти си ги направил царство и свещеници на нашия Бог и те ще царуват на земята.*“

Стих 25: „*Портите ѝ няма да се затварят денем, защото там няма да има нощ.*»

Съобщението подчертава изчезването на настоящата несигурност. Мирът и сигурността ще бъдат свършени в светлината на един вечен ден без край. В историята на живота образът на тъмнината е създаден само на земята поради битката между божествената „*светлина*“ и „*тъмнината*“ на лагера на дявола.

Стих 26: „*Славата и честта на народите ще бъдат донесени там.*»

В продължение на 6000 години хората са се организирали в племена, хора и нации. По време на християнската ера, на Запад, хората промениха своите царства в нации и избраните християни бяха избрани измежду тях поради „*славата и честта*“, които те отдадоха на Бог в Исус Христос.

Стих 27: „*Нищо нечисто няма да влезе в нея, нито някой, който върши мерзост или лъжа; ще влязат само онези, които са записани в книгата на живота на Агнето.*»

Бог го потвърждава, спасението е обект на голямо изискване от негова страна. Само свършено чисти души, демонстриращи любов към божествената истина, могат да бъдат избрани за вечен живот. Още веднъж, Духът подновява своето отхвърляне на „*оскверненото*“, което обозначава падналата протестантска вяра в посланието на „*Сардес*“ в Откр.3:4, и католическата вяра, чийто последовател „*се предава на отеращение и на религиозни и граждански лъжи*“. Защото онези, които не принадлежат на Бог, се оставят да бъдат манипулирани от дявола и неговите демони.

Още веднъж, Духът ни напомня, че изненадите са запазени за хората, защото Бог знае от основаването на света имената на Своите избрани, защото те „*са записани в Неговата книга на живота*“. И като уточнява „*в книгата на живота на агнето*“, Бог изключва всяка нехристиянска религия от своя план за спасение. След като разкри в своето Откровение изключването на фалшивите християнски религии, пътят към спасението изглежда като „*тесен и тесен*“, както Исус го обяви в Мат.7:13-14: „

*Влезте през тясната порта. Защото широка е портата и широк е пътят, който води към погибел, и има много, които влизат през него. Но **тясна** е портата и **тесен** е пътят, който води към живот, и малцина са тези, които ги намират .”*

Откровение 22: Безкрайният ден на вечността

Съвършенството на земното време на божествения подбор завършва с Апо.21: 7 x 3. Числото 22 парадоксално бележи началото на историята, въпреки че представлява, в тази книга, нейния епilog. Това обновление, което се отнася до „ *всичко* “ според Бог, е свързано с „ *новата земя и новото небе* “, като и двете са вечни.

Стих 1: „ *И той ми показа река от водата на живота, бистра като кристал, извираща от престола на Бога и на Агнето.* »

В този възвишен, ободряващ образ на свежест, Духът ни напомня, че събранието на избраните, което е станало вечно, изобразено от „*реката на водата на живота* “, е творение, дело на Бог, духовно пресъздадено в Христос, чието присъствие е видимо се предполага от неговия „ *трон* “; и това чрез жертвата на „*агнето* “, Исус Христос; вечността е плодът на новото раждане, което тази жертва произведе в избраните.

„ *Реката* “ е поток от прясна вода с голям обем. Той представя живота, който като него е в постоянна дейност. Прясната вода съставлява

75% от нашето човешко сухоземно тяло; това означава, че прясната вода е от съществено значение за него и това е причината, поради която Бог сравнява своето слово, също толкова важно за получаване на вечен живот, с „извор на водите на живота“ според Ап.7:17, тъй като самият той е това „извор на жива вода“ според Йер.2:13. В Неговото Откровение видяхме в Откр.17:15, че „водите“ символизират „народа“; тук „реката“ е символ на изкупените избрани, които стават вечни.

Стих 2: „В средата на градския площад и на двата бряга на реката имаше дърво на живота, което даваше плод дванадесет пъти, даваше плод всеки месец и чиито листа бяха за изцеление на народите. »

В този втори образ, Исус Христос, „дървото на живота“ се намира „в средата“ на неговото събрание от избрани, събрани около него на „мястото“ на събирането. Той е „в средата“ между тях, но също така и от двете им страни, представен от „двата бряга на реката“. Защото божественият Дух на Исус Христос е вездесъщ; присъства навсякъде и във всеки. Плодът на това „дърво“ е „живот“, който се обновява постоянно, тъй като „плодът му“ се получава във всеки от „12-те месеца“ на нашата земна година. Това е още една красива картина на вечния живот и напомняне, че той е запазен вечен по волята на Бог.

Исус често сравняваше човека с плодови „дървета“, за които „сдим по плодовете им“. Той приписва на себе си, от самото начало в Битие 2:9, символичния образ на „дървото на живота“. Но дърветата имат като „дрехи“ украсата на своите „листа“. За Исус неговата „дреха“ символизира неговите праведни дела и следователно неговото изкупление от греховете на неговите избрани, които дължат своето спасение на него. И така, както „листата“ на „дърветата“ лекуват болести, праведните дела, извършени от Исус Христос, „лекуват“ смъртната болест на първородния грях, наследена от избраните след Адам и Ева, които са използвали „листа“ на дърветата, за да покрият своите физически и духовна голота, открита чрез опита на греха.

Стих 3: „Няма да има повече проклятие. Престолът на Бога и на Агнето ще бъде в града; слугите му ще му служат и ще гледат лицето му, ”

От този стих Духът се изразява в бъдеще време, придавайки на своето послание значението на насърчение за избраните, които все още ще трябва да се борят със злото и неговите последствия до завръщането на Христос и отстраняването им от земята.

Това е „анатема“, проклятието на греха, извършен от Ева и Адам, който е направил Бог невидим за човешките очи. Създаването на Израел от стария завет не промени нищо, защото грехът все още правеше Бог невидим. Той все още трябваше да се крие под вида на облак през деня, който ставаше пищен през нощта. Най-святото място в светилището беше запазено изключително за него, под заплаха от смърт за нарушител. Но тези земни условия вече ги няма. На новата земя Бог е видим за всички свои слуги, каква ще бъде тяхната служба все още остава загадка, но те ще имат контакт с него, както апостолите се търкаха с Исус Христос и разговаряха с него; лице в лице.

Стих 4: „ *И името Му ще бъде на челата им.* »

Името на Бог съставлява истинския „ *печат на живия Бог* “. Съботната почивка е само външен „знак“ за това. Защото „ *името* “ на Бог обозначава неговия характер, който той символизира чрез лицата на „ *четирите животни* “: „ *лъвът, телето, човекът и орелът* “, които идеално илюстрират хармоничните контрасти на характера на Бог : кралски и силен, но готов за саможертва, човешки вид, но райска природа. Думите на Исус са изпълнени; онези, които си приличат, се събират. Освен това онези, които споделят божествените ценности, са избрани от Бог за вечен живот и са събрани при него. В „ *челото* “ се помещава мозъкът на човека, двигателният център на неговата мисъл и неговата личност. И този оживен мозък изучава, отразява и одобрява или отхвърля стандарта на истината, който Бог му представя, за да го спаси. Мозъците на избраните харесаха демонстрацията на любовта, организирана от Бог в Исус Христос и те се бориха, според установените правила, да победят злото с негова помощ, за да получат правото да живеят с него.

В крайна сметка всички онези, които споделят характера на Бог, разкрит от Исус Христос, се оказват с него, за да му служат вечно. Присъствието на „ *името* “ на Бог „ *написано на челата им* “ обяснява тяхната победа; и това, по-специално, в последното изпитание на адвентната вяра, в което хората имаха избор да изпишат на „ *челата си* “, „ *името на Бог* “ или това на непокорния „ *звяр* “.

Стих 5: „ *Вече няма да има нощ; и няма да имат нужда нито от лампа, нито от светлина, защото Господ Бог ще ги освети. И те ще царуват завинаги.* »

Според Битие 1:5, зад думата „ *нощ* ” стои думата „ *тъмнина* ”, символ на греха и злото. „ *Лампата* “ обозначава Библията, святото писано Божие слово, което разкрива стандарта на „ *неговата светлина* “, тази на доброто и доброто. Той вече няма да бъде полезен, избраните ще имат пряк достъп до неговото божествено вдъхновение, но в момента той запазва, на земята на греха, своята основна „ *осветяваща* “ роля, която единствена води до вечен живот.

Стих 6: „ *И той ми каза: Тези думи са сигурни и истинни; и Господ, Богът на духовете на пророците, изпрати своя ангел да покаже на слугите Си какво трябва да стане скоро.* ”

За втори път откриваме това божествено потвърждение: „ *Тези думи са сигурни и верни.* “ Бог се стреми да убеди читателя в пророчеството, защото неговият вечен живот е заложен на карта в изборите му. Изправен пред неговите божествени утвърждения, човешкото същество е обусловено от петте сетива, които неговият Създател му е дал. Изкушенията са многобройни и ефективни, за да го отблъснат от духовността. Следователно Божието настояване е напълно оправдано. Опасността за душите е реална и постоянна.

Уместно е да актуализираме нашия прочит на този стих, който представя рядък буквален характер в това пророчество. В този стих няма символ, а потвърждението, че Бог е вдъхновението на пророците, които са

написали книгите на Библията и че като последно откровение той изпраща „Гавриил“ на Йоан, така че той да му разкрие в образи какво , през 2020 г., ще се случи „ бързо “ или вече е осъществено до голяма степен. Но между 2020 и 2030 г. ще трябва да се премине през най-ужасната ера; ужасни времена, белязани от смърт, ядрено унищожение и ужасните „ *седем последни язви на Божия гняв* “; човекът и природата ще страдат ужасно, докато изчезнат.

Стих 7: „ *И ето, идвам скоро. Щастлив е онзи, който пази думите на пророчеството на тази книга!* »

Завръщането на Исус е обявено за пролетта на 2030 г. Блаженството е за нас, до степената, в която „пазим “ , до края, „ *думите на пророчеството на тази книга* “ Откровение.

Наречието „ *незабавно* ” определя внезапното появяване на Христос в часа на завръщането му, защото времето тече равномерно без ускорение или забавяне. От Даниил 8:19 Бог ни напомня: „ *има време, определено за края* “: „ *Тогави ми каза: Ще те науча какво ще стане в края на гнева, защото има време, отбелязано за края .*” Тя може да се намеси само в края на 6000 години, програмирани от Бог за неговия избор на избрани, тоест в първия ден на пролетта, който предхожда 3 април 2030 г.

Стих 8: „ *Аз съм Йоан, който чух и видях тези неща. И като чух и видях, паднах в нозете на ангела, който ми ги показа, за да ~~му се поклоня~~ и да се поклоня пред него.* »

За втори път Духът идва да ни изпрати своето предупреждение. В оригиналните гръцки текстове глаголет „proskuneo” се превежда като „да се поклоня пред”. Глаголет „обожавам“ е наследство от латинската версия, наречена „Вулгата“. Очевидно този лош превод проправи пътя за изоставянето на физическата прострация в религиозната практика на отстъпническото християнство до точката на молитва „изправени“, поради друг фалшив превод на гръцкия глагол „istemi“ в Марко 11:25. В текста неговата форма „stékété“ има значението на „остани твърд или упорствай“, но преводът на Oltramare, използван във версията на L.Segond, го превежда в „stasis“, което означава „стоене“ в буквалния смисъл. По този начин един фалшив превод на Библията измамно легитимира едно недостойно, арогантно и възмутително отношение към великия Творец Бог, Всемогъщия, от страна на хора, които губят усета за истинската свещеност. И това не е единственото... Ето защо отношението ни към библейските преводи трябва да бъде подозрително и предпазливо, особено след като в Откр.9:11 Бог разкрива "разрушителната" употреба (Авадон-Аполион) *на* написаното в Библията „ *на иврит и гръцки* “. Истината се намира само в оригиналните текстове, запазени на иврит, но изчезнали и заменени от гръцките писания на новия завет. И там, трябва да се признае, „стоящата“ молитва се появи сред протестантските вярващи, насочени от божествените думи на „ *5-та тръба* . Защото, парадоксално, молитвата на колене е продължила по-дълго сред католиците, но не трябва да се изненадваме, защото именно в тази католическа религия дяволът кара своите последователи и жертвите си да се поклонят пред изваяни идоли, забранени от втората от десетте Божии

заповеди; заповед, която католиците пренебрегват, тъй като в римската версия тя е изтрита и заменена.

Стих 9: „ *Но той ми каза: Внимавай да не правиш това! Аз съм съслужител на вас и на братята ви пророците и на онези, които пазят думите на тази книга. Поклонете се пред Бог.* »

Вината, извършена от Йоан, е предложена от Бог като предупреждение, отправено към Неговите избрани: „Внимавайте да не изпаднете в идолопоклонство!“ което представлява основната грешка на християнските религии, отхвърлени от Бог в Исус Христос. Той организира тази сцена по същия начин, по който организира последния си урок, като нареди на апостолите си да вземат оръжията си за часа на ареста му. Когато му дойде времето, той им забрани да го използват. Урокът беше даден и тя каза: „ *Внимавайте да не го правите .*“ В този стих Йоан получава обяснението: „ *Аз съм твой съслужител .*“ „ *Ангелите* “, включително „ *Гавриил* “, са, подобно на хората, създания на създателя Бог, който е забранил във втората от десетте си заповеди да се покланят пред своите създания, пред изваяни идоли или рисувани идоли; всички форми, които идолът може да приеме. Така можем да се поучим от този стих, като забележим противоположното поведение на ангелите. Тук Гавраил, най-достойното небесно създание след Михаил, забранява поклона пред него. От друга страна, Сатана, в своите съблазнителни изяви, под маската на „Богородица“, моли да бъдат издигнати паметници и места за поклонение, за да ѝ се покланят и служат... светещата маска на мрака пада.

По-нататък ангелът уточнява „ *и това на вашите братя, пророците и на онези, които пазят думите на тази книга* “. Между това изречение и това от Откр. 1:3 отбелязваме разликата, дължаща се на времето, изминало между началото на времето на дешифриране, 1980 г., и това на текущата версия от 2020 г. Между тези две дати, „*който чете* » на кара други Божии деца да споделят дешифрираната светлина и те на свой ред влязоха в работата на „ *пророците* “. Това умножаване позволява дори на по-голям брой други призвани хора да имат достъп до изборите, като чуят разкритата истина и като я приложат на конкретна практика.

Стих 10: „ *И той ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга. Защото времето е близо.* »

Посланието е подвеждащо, защото е адресирано до Йоан, когото Бог е пренесъл в нашата последна епоха от началото на книгата, според Откр.1:10. Освен това трябва да разберем, че заповедта да не се запечатват думите на книгата е адресирана директно до мен по времето, когато книгата е напълно разпечатана; след това става „ *малката отворена книга* “ от Откр.10:5. И когато тя бъде „ *отворена* ” с помощта и разрешението на Бога, вече не може да става дума да бъде затворена с „печати“. И това, „ *защото времето е близо* “; през пролетта на 2021 г. остават 9 години до славното завръщане на Господ Бог Исус Христос.

Въпреки това, първото отваряне на „ *малката книга* ” започва след постановлението на Дан.8:14, т.е. след 1843 и 1844 г.; защото важното разбиране на предмета на последния адвентен тест на вярата се дължи на

откровенията, дадени директно от самия Исус Христос или от неговия ангел на нашата сестра Елън Г. Уайт по време на нейното служение.

Стих 11: „ *Неправедният нека бъде пак несправедлив; нечистият нека стане пак нечист; и нека праведният все още върши правда, и нека светият все още се освещава.* »

При първо четене този стих потвърждава влизането в сила на постановлението от Дан.8:14. Разделянето на адвентистите, избрани от Бог между 1843 и 1844 г., потвърждава посланието на „ *Сардис* “, където намираме протестантите „ *живи* “, но „ *мъртви* “ и „ *осквернени* “ духовно, и адвентните пионери „ *достойни за белота* “, наречени в този стих „ *правда и освещение* “. Но отварянето на „ *малката книга* “ е прогресивно като „ *пътя на праведния, който продължава да расте като светлината на деня, от зората до своя зенит* “. И адвентистите пионери не знаеха, че ^{изпитанието на вярата щеше да ги пресее между 1991 и 1994 г., както} ни разкри изследването на „ *5-та тръба* “. В резултат на това стават възможни други четения на този стих.

Времето на запечатването е на път да приключи, както четем в Откр.7:3: „ *Не правете зло на земята, нито на морето, нито на дърветата, докато не запечатаме и запечатаме челата на слугите на нашия Бог.* » Къде трябва да поставим разрешението да навредим на земята, морето и дърветата? Съществуват две възможности. Преди „ *шестата тръба* “ или преди „ *седемте последни язви* “? „ *Шестата тръба* “, представляваща шесто предупредително наказание, дадено от Бог на земните грешници, изглежда логично в този случай да се запази втората възможност. Защото „ *седемте последни язви на Божия гняв* ” имат за цел *протестантската „земя”* и католическото „ *море* “. Нека помислим, че разрушенията, извършени от „ *шестата тръба* ”, не предотвратяват, а насърчават обръщането на призованите избрани, изкупени чрез кръвта на Исус Христос.

Следователно, след „ *шестата тръба* “ и точно преди „ *седемте последни язви* “, и във времето на спиране на запечатването, което бележи края на времето на колективната и индивидуална благодат, все още можем да поставим думите от този стих: „ *Неправедният нека бъде пак несправедлив, нека оскверненият пак се оскверни; и нека праведният все още върши правда, и нека светият все още се освещава.* » Всеки ще може да види тук начина, по който Духът потвърждава в този стих добрия превод, който представих за основния „адвентен“ стих, който е Данаил 8:14: „... *светостта ще бъде оправдана* “. Думите „ *правда и свято* “ са силно подкрепени и следователно потвърдени от Бог. Следователно това съобщение предвижда времето на края на гратисния период, но друго обяснение е следното. Достигайки края на книгата, Духът се прицелва във времето, когато напълно дешифрираната книга се превръща в „ *малката отворена книга* “ и от този момент нейното приемане или отказ ще направи разликата между „ *този, който е справедлив и този, който се осквернява* ” и нашият Господ кани „ *светията да се освещава още повече* “. Припомням отново, че „ *оскверняването* ” се приписва на *протестантството* в посланието „ *Сарди* ”. Духът визира с думите си този протестантизъм и институционалния адвентизъм, който споделя проклятието си от 1994 г.,

когато се присъедини към него, като влезе в икуменическият съюз. Следователно приемането на дешифрираното послание на тази книга ще „*още веднъж*“, но за последен път, *направи разликата между този, който служи на Бога, и този, който не му служи*“ според Мал.3:18.

Затова обобщавам поуците от този стих. Първо, то потвърждава отделянето на адвентистите от протестанството между 1843 и 1844 г. На второ четене то се прилага срещу официалния адвентизъм, който се върна към протестантския и икуменически съюз след 1994 г. И аз предлагам трето четене, което ще се прилага в края на времето на благодат през 2029 г. преди завръщането на Исус Христос, определено за началото на пролетта, което идва преди 3 април на Пасха 2030 г.

За нас остава след тези обяснения да разберем, че причината за падането на институционалния адвентизъм, което го доведе до „*повръщането*“ от Исус Христос в посланието му, отправено към Лаодикия, е по-малко отказът да се повярва в завръщането му през 1994 г., а отказът да се вземе предвид приносът на светлината, която дойде да освети истинския превод на Даниил 8:14; светлина, демонстрирана по неоспорим начин от самия оригинален еврейски библейски текст. Този грях може да бъде осъден само от Бога на справедливостта, който не смята виновния за невинен.

Стих 12: „*Ето, идвам скоро и наградата ми е с мен, за да въздам всекиму според делото му.*“

След 9 години Исус ще се завърне в неописуема божествена слава. В Откр. 16 до 20 Бог ни разкрива естеството на частта от Неговото възмездие, запазена за несправедливите и нетолерантни бунтовни грешници католици, протестанти и адвентисти. Той също така ни представи частта, запазена за неговите избрани адвентисти, които останаха верни и които почитат неговото пророческо слово и неговия свят седми ден събота, в Откр. 7, 14, 21 и 22. „Возмездието“ ще „се върне на всеки според какво *"е неговото дело"*“, което оставя малко място на виновните да се оправдаят в очите на Христос. Самооправдателните думи стават безполезни, защото тогава ще бъде твърде късно да се трансформират грешките от минали избори.

Стих 13: „*Аз съм алфата и омегата, първият и последният, началото и краят.*»

Това, което има начало, има и край. Този принцип се прилага за продължителността на земното време, предоставено от Бог за неговия избор на избрани. Между алфа и омега ще минат 6000 години. През 30 година на 3 април, доброволната изкупителна смърт на Исус Христос също ще бележи алфа времето на християнския съюз от 2000 години; пролетта на 2030 г. ще отбележи своето омега време с пълна сила.

Но алфата също е 1844 с нейната омега 1994. И накрая, алфата е за мен и последните избрани служители 1995 с нейната омега 2030.

Стих 14: „*Блажени тези, които пазят заповедите Му (и не ~~изперете дрехите си~~), за да имате право на дървото на живота и да влезете през портите в града!*»

Втората форма на „*голямата скръб*“ е пред нас с нейното следствие от множество смъртни случаи. Следователно става спешно да получим

защита и помощ от Бог чрез Исус Христос. Както подсказва изображението, грешникът трябва „ да спазва заповедите си » ; тези на Бог и тези на Исус, „ *Божие* Агне “, което означава, че той трябва да се откаже от всички форми, които грехът може да приеме. Завоалираният превод на този стих, запазен в сегашните ни Библии, се дължи на римокатолицизма, воден от Ватикана. Другите ръкописи, най-старите и следователно по-верни, предлагат: „ *Блажени са онези, които пазят заповедите Му* “. И тъй като грехът е нарушение на закона, посланието е изкривено и заменя необходимото и жизненоважно послушание с простото твърдение за християнска принадлежност. Кой печели от престъплението? На тези, които ще се борят със съботата до славното завръщане на Исус Христос. Истинското послание е обобщено по следния начин: „Блажен е този, който се подчинява на своя Създател“. Това съобщение само повтаря това, което е цитирано в Откровение 12:17 и 14:12, а именно: „ *тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус* “. Това са получателите на последното послание, изпратено от Исус. Този, който преценява получения резултат, е самият Исус Христос и неговото изискване е равно на страданието, понесено в неговото мъченичество. Наградата за избраните ще бъде много голяма; те ще получат безсмъртие и ще влязат във вечния живот чрез адвентния път, символизиран от „ *дванадесетте порти* “ на символичния „ *нов Йерусалим* “.

Стих 15: „ *Вън кучетата, магьосниците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всички, които обичат и практикуват лъжи!* »

Кои са онези, които Исус назовава така? Това скрито обвинение засяга цялата християнска вяра, която е отпаднала; католическата вяра, многообразната протестантска вяра, включително адвентната вяра, която влезе в своя съюз от 1994 г.; адвентната вяра, така богато благословена от него в началото на неговото съществуване, и още повече по отношение на последните му представители, принудени да се откажат. „ *Кучетата* “ са езичниците, но също така и преди всичко тези, които твърдят, че са негови братя и го предават . Този термин „ *кучета* “ е парадоксален за съвременните западни хора като животното, считано за символ на вяроност, но за източните като самия образ на проклятие. И тук Исус дори оспорва тяхната човешка природа и ги смята за ненадеждни животни. Другите термини потвърждават тази преценка. Исус потвърждава думите, направени в Откр.21:8 и тук добавянето на термина „ *кучета* ” изразява личната му преценка. След възвишената демонстрация на любовта, която той даде на хората, нищо не е по-ужасно от това да бъдеш предаден от онези, които твърдят, че принадлежат на него и неговата саможертва.

След това Исус ги нарича „ *магьосници* “ поради тяхната търговия с лоши ангели, спиритизъм, който първо съблазни католическата вяра с явленията на „*Дева Мария*“, нещо библейски невъзможно. Но чудесата, извършени от демоните, са подобни на това, което „ *магьосниците* “ на фараона са извършили преди Моисей и Аарон.

Наричайки ги „ *нецеломъдрени* “, Исус осъжда освобождаването на морала, но особено неестествените религиозни съюзи, които се правят от

протестантските църкви с католическата вяра, заклеямена от Божиите пророци като слуга на дявола. Те възпроизвеждат, „като дъщери,“ „блудството“ на тяхната „майка проститутка Вавилон Велики“, избличено в Откр. 17:5.

Отстъпниците също са „убийци“, които ще се подготвят да убият избраните на Исус, ако той не се намеси, за да ги предотврати чрез своето славно идване.

Те са „идолопоклонници“, защото той проявява повече интерес към материалния живот, отколкото към духовния. Те остават безразлични, когато Бог им предлага своята светлина, която те нагло отхвърлят, като демонизират истинските му пратеници.

И за да завърши този стих, той уточнява: „А който обича и върши лъжа!“ Правейки това, той избличава онези, чиято природа е привързана към лъжата, до степен, че те са напълно нечувствителни към истината. За вкусовете и цветовете е казано, че не могат да се обсъждат; същото е и с любовта към истината или лъжата. Но за своята вечност Бог избира изключително сред своите създания, които човешката репродукция поражда, онези, които имат тази любов към истината.

Крайният резултат от Божия план за спасение е ужасен. Изхвърлени последователно са допотопните закоравели непокаяли се грешници, древният невярващ еврейски съюз, отвратителната римска папска католическа вяра, идолопоклонническата православна вяра, калвинистката протестантска вяра и накрая институционалната адвентна вяра, последната жертва на духа на традиция, която предишните са еднакво предпочитали.

„Адвентното“ послание имаше фатални последици, първо, за евреите, които паднаха поради отказа си да повярват в първото **идване** на Месията, обявено в Дан.9:24 до 27. Второ, християните, изхвърлени от Исус, които всички споделят вината, че проявява липса на интерес към последното послание на „адвентистите“, което обявява **неговото второ идване**. Липсата им на любов към неговата истина е фатална за тях. През 2020 г. всички тези големи официални религии споделят това ужасно послание, което Исус отправя през 1843 г. към протестантството от епохата на „Сардис“ в Откр. 3:1: „Казват ви, че сте живи, но сте мъртви“.

Стих 16: „Аз, Исус, изпратих моя ангел да ви свидетелства за тези неща в църквите. Аз съм коренът и семето на Давид, ярката утринна звезда.“

Исус изпрати своя ангел Гавриил при Йоан и чрез Йоан до нас, неговите верни служители от последните дни. Защото едва днес това напълно дешифрирано послание ни позволява да разберем посланията, които той отправя към своите служители и ученици от седемте епохи или седемте събрания. Исус премахва съмнението относно символичното си евокиране на Аро.5: „коренът и потомството на Давид“. Той добавя: „ярката утринна звезда“. Тази звезда е слънцето, но той се идентифицира само с нея като символ. Защото несъзнателно искрени същества, които обичат Исус Христос за неговата жертва, почитат нашето слънце, тази звезда, обожествявана от езичниците. Ако мнозина не го осъзнават,

множество, дори и просветени по темата, не са готови, нито способни да разберат сериозността на това езическо идолопоклонническо действие. Човек трябва да забрави себе си, да се постави на мястото на Бог, който усеща нещата по много различен начин поради факта, че умът му вече е следвал действията на хората почти 6000 години. Той идентифицира всяко действие за това, което наистина представлява; което не важи за мъжете, чийто кратък живот е загрижен предимно за задоволяване на техните желания, предимно плътски и земни, но също така важи и за тези, които са духовни и много религиозни и които остават блокирани от уважение към традициите на бащите.

В края на посланието *от Тиатир*, Духът каза на „ *този, който победи* ”: „ *И ще му дам утринната звезда* .” Тук Исус се представя като „*утринната звезда* “. Следователно победителят ще получи Исус и с него цялата светлина на живота, която има своя източник в него. Напомнянето на този термин предполага пълното внимание на истинските последни „адвентисти“ върху тези стихове от 1 Пт.2:19-20-21: „ *И ние държим пророческото слово още по-сигурно, на което вие правите добре да обърнете внимание внимание като към светилник, който свети в тъмно място, докато изгрее денят и утринната звезда изгрее в сърцата ви; като знаете преди всичко самите вие, че никое пророчество от Писанието не може да бъде предмет на лично тълкуване, тъй като не е било изречено пророчество по човешка воля, но е движено от Светия Дух, че хората са говорили от Бога.* » Не бихме могли да го кажем по-добре. След като чуе тези думи, избраният ги трансформира в дела, взети предвид от Исус Христос.

Стих 17: „ *И Духът и невестата казва: Ела. И който чуе, нека каже: Ела. И който е жаден нека дойде; който иска, може да вземе водата на живота даром.* .”

От началото на своето земно служение Исус отправя този призив: „ *Ела* “. Но приемайки образа на „ *жажда* “, той знае, че който не е „ *жаден* “, няма да дойде да пие. Неговият призив ще бъде чут само от онези, които „ *жадуват* “ за този вечен живот, който Неговата съвършена справедливост ни предлага само чрез Неговата благодат, като втори шанс. Само Исус плати цената; следователно той го предлага „ *безплатно* “. Никаква католическа или божествена „индулгенция“ не позволява тя да бъде получена срещу пари. Този универсален призив подготвя събиране на избрани служители от всички нации и всякакъв произход. Призивът „ *Ела* ” става ключът към това групиране на избрани, което изпитанието на вярата от последните дни ще създаде. Но те ще преживеят изпитанието, разпръснати по земята, и ще се съберат отново едва когато Исус Христос се завърне в славата си, за да ги премахне от земята на греха.

Стих 18: „ *Заявявам на всеки, който чуе думите на пророчеството на тази книга: Ако някой добави нещо към него, Бог ще го порази с язвите, описани в тази книга;* »

Откровението не е обикновена библейска книга. Това е литературно произведение, божествено кодирано на библейски език, което може да бъде

разпознато от тези, които търсят цялата Библия от началото до края. Изразите стават познати чрез многократно четене. И „библейските конкорданси“ позволяват да се намерят подобни изрази. Но именно защото кодът му е много прецизен, преводачите и преписвачите са предупредени: „ Ако някой добави нещо към него, Бог ще го порази с язвите, описани в тази книга “.

Стих 19: „ И ако някой отнеме нещо от думите на книгата на това пророчество, Бог ще отнеме неговия дял от дървото на живота и от светия град, описан в тази книга. »

По същите причини Бог заплашва всеки, който „ отнеме нещо от думите на книгата на това пророчество “. Който поеме този риск също е предупреден: „ Бог ще отсече неговата част от дървото на живота и от светия град, описан в тази книга .“ Следователно отбелязаните промени ще имат ужасни последици за тези, които са ги извършили.

Насочвам вниманието ви към този урок. Ако модификацията на тази неразбираема кодирана книга бъде наказана от Исус Христос по тези два строги начина, какво ще бъде за онези, които отхвърлят нейното напълно разбираемо декодирано послание ?

Бог има основателни причини да представи това предупреждение ясно, защото това Откровение, думите на което са избрани от него, има същата стойност като текста на неговите „десет заповеди“, „издълбани с пръста му върху каменни плочи“ . Сега, в Дан.7:25, той пророкува, че неговият царски „ закон “ ще бъде „ променен “, както и „ времената “. Действието е извършено, както видяхме, от римска власт, последователно императорска през 321 г., след това папска през 538 г. Това действие, което той прецени като „арогантно “ , ще бъде наказано със смърт и Бог ни увещава да не възпроизвеждаме, спрямо пророчеството, този вид грешка, която той твърдо осъжда.

Божият дело си остава негово дело независимо от времето, в което се извършва. Дешифрирането на неговото пророчество е невъзможно без неговото ръководство. Това означава, че декриптираната работа е със същата стойност като тази, която е криптирана. Осъзнайте следователно, че това дело, където Божията мисъл е разкрита ясно, е с много висока „ святост “. То съставлява крайното „ свидетелство за Исус “, което Бог отправя към своите последни дисиденти, слуги адвентисти от седмия ден; и в същото време, с практикуването на истинската съботна събота, това е през 2021 г., последната „ оправдана святост “, насрочена след влизането в сила на указа от Дан.8:14 през 1843 г.

Стих 20: „ Този, който свидетелства за тези неща, казва: Да, идвам скоро . Амин! Ела, Господи Исусе! »

Тъй като съдържа последните думи, които Исус Христос отправи към своите ученици, тази книга Откровение е с много висока святост. В него намираме еквивалента на таблиците на закона, гравирани с Божия пръст и дадени на Моисей. Исус свидетелства; кой ще се осмели да оспори това божествено свидетелство? Всичко е казано, всичко е разкрито, той няма какво повече да каже, освен: " Да, идвам бързо ." Едно просто „ Да “, което

включва цялата му божествена личност, означава, че неговото близко идване е сигурно, защото той подновява обещанието си: „ Идвам скоро “; а „ незабавно » датира, което придобива пълното си значение: през пролетта на 2030 г. И той потвърждава декларацията си, като казва „ Амин “; което означава: „В истината“.

Кой тогава казва: „ Ела, Господи Исусе “? Според стих 17 от тази глава те са „Духът и невестата“.

Стих 21: „Благодатта на Господ Исус да бъде с всичките светии! »

Този последен стих от Откровение затваря книгата, като извиква „ благодатта на Господ Исус “. Това е тема, която често се противопоставяше на закона в началото на Християнското събрание. По това време благодатта беше противопоставима на закона от онези, които отказаха предложението на Христос. Наследяването на закона от евреите означаваше, че те виждаха божествената справедливост само чрез него. Исус не искаше да ги отстрани от подчинението на закона, но той дойде да „ изпълни “ това, което животинските жертви му бяха пророкували. Ето защо той каза в Мат.5:17: „ Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или пророците; Не съм дошъл да отменя, а да изпълня .

Най-удивителното нещо е да чуеш християни да се противопоставят на закона и благодатта. Защото, както обяснява апостол Павел, благодатта има за цел да помогне на човека да изпълни закона до степен, която Исус заявява в Йоан 15:5: „Аз съм лозата, вие сте пръчките. Този, който пребъдва в мен и в когото аз пребъдвам , дава много плод, защото без мен не можете да вършите нищо .” За какви неща да се „ прави “ говори той и какъв „ плод “ е това? На уважение към закона, който Неговата благодат прави възможен благодарение на Неговата помощ в Светия Дух.

Би било желателно и спасително, ако „ благодатта на Господ Исус беше “ и можеше да действа „ във всички “; но този изкривен стих само изразява неосъществимо желание. Нека всички вече се надяваме, че ще има много от тях; възможно най-много; нашият възхитителен Бог, Създател и Спасител го заслужава; той е изключително достоен за това. Чрез уточняването на „ с всички светии “ оригиналният текст премахва всякаква двусмисленост; благодатта на Господа може да се възползва изключително от тях, тези, „ които Той освещава чрез истината Си ” (Йоан 17:17). А на онези, които мислят да постигнат вечен живот, като поемат по пътя, заявен от Исус Христос, ви напомням, че между „ пътя “ и „ живота “ има съществената „ истина “, според Йоан 14:6. Без да обиждате бунтовниците, които претендират за благословията на този стих, от 1843 г. Господната благодат е облагодетелствала само онези, които Той осветява чрез възстановяването на неговата свята съботна почивка в събота. Именно това действие, което е свързано със свидетелството на любов към неговата „ истина “, прави избраните светии достойни за въпросната благодат. Следователно благодатта не може да бъде посветена на „всички“. Така че пазете се от лоши, подвеждащи преводи на Библията, които водят до ужасно окончателно разочарование за тези, които разчитат на тях за своето нещастие!

Божественото Откровение, представено в тази творба, потвърди уроците, пророкувани в историята на Битие, чиято жизнена важност успяхме да забележим. В края на тази работа изглежда полезно да си припомним тези основни уроци. Това е оправдано и бих искал също да отбележа, че в нашия съвременен свят християнската вяра масово се представя в изкривен вид поради култовото наследство на римокатолицизма. Истината, изисквана от Бог, остава в простото и логично състояние, разбирано от първите апостоли на Исус Христос, но тази често пренебрегвана простота става, поради своя малцинствен характер, сложна за непосветените. Наистина, за да се идентифицират по-късните светии от последните дни на Исус Христос и духовната структура на Откровение, постановлението на Данаил 8:14 е незаменимо. Но за да се идентифицира този указ, изследването на цялата книга на Даниил и дешифрирането на нейните пророчества също са от съществено значение. Тези неща разбрани, Апокалипсисът ни разкрива своите тайни. Тези необходими изследвания обясняват трудностите, които срещаме, когато се опитваме да убедим невярващия човек на нашето време на Запад и особено във Франция.

Исус каза, че никой не може да дойде при него, освен Отец, който го води, и той също каза, относно своите избрани, че те трябва да бъдат родени от водата и Духа. Тези две учения допълващи се означават, че Бог познава духовната природа на своите избрани измежду всички свои създания. Следователно всеки от тях ще реагира според собствената си природа; също онези, които имат благоприятни предразсъдъци относно съботата, която вече се практикува от евреите, ще приемат без големи затруднения пророческите откровения, които показват, че тя се изисква от Бог от 1843 г. насам. Обратно, тези, които имат неблагоприятни предразсъдъци относно нея, ще отхвърлят всички аргументи, представени от Библията и той ще намери основателни причини, за да оправдае отказа си. Разбирането на този принцип ни предпазва от разочарование от онези, на които представяме истината за Христос. Като разкрива истината на божествената мисъл, пророчеството дава цялата си сила на „вечното Евангелие“, на което учениците на Исус трябва да „учат народите до края на света“.

„Зверовете“ на Апокалипсиса

зверове ” се появяват враговете на Бога и неговите избрани .

Първият обозначава имперски Рим, изобразен от „*змея с десет рога и седем глави, носещ диадеми*“, в Откр. 12:3; „*Николаитите*” в Откр.2:6; „*дяволът*“ в Откр.2:10.

Вторият се отнася до папския католически Рим, изобразен от „*звьяра, който излиза от морето, с десет рога, носещи диадеми и седем глави*“ от Откр. 13:1; „*престолът на Сатана*” в Откр.2:13; „*жената Езавел*” в Откр.2:20; „*луната, обагрена с кръв*“ в Откр.6:12; „*ударената от луната трета*” от „*четвъртата тръба*” в Откр.8:12; „*морето*” в Откр.10:2; „*тръстиката като тояга*“ в Откр.11:1; „*опаишката*” на „*дракона*” в Откр.12:4; „*змията*” в Откр.12:14; и „*дракон*“ от стихове 13, 16 и 17; „*Вавилон велик*” в Откр.14:8 и 17:5.

Третият е насочен към френския революционен атеизъм, изобразен от „ *звяра, който се издига от бездната* “ в Откр.11:7; „ *голямата скръб* “ в Откр.2:22; „ *четвъртата тръба* ” в Откр.8:12; „ *устието, което поглъща реката* “, което символизира католическия народ, в Откр.12:16. Това се отнася до първата форма на „ *второто горко* “, цитирана в Откр.11:14. Неговата втора форма ще бъде изпълнена от „ *шестата тръба* “ от Ап.9:13, според Ап.8:13 под заглавието „ *второ горко* “, между 7 март 2021 г. и 2029 г., под реалния аспект на Свят Трета война завършва с ядрена война. Човешкият геноцид, който обезлюдява земята (*бездната*), е връзката, установена между „ *четвъртата и шестата тръба* “. Подробности за развитието на тази война са разкрити в Дан.11:40 до 45.

Четвъртият „ *звяр* “ обозначава протестантската вяра и католическата вяра, неин съюзник, в последното изпитание на вярата в земната история. Тя „ *излиза от земята* ,” в Откр.13:11; което означава, че тя е самата тя, произлизаща от католическата вяра, символизирана от „ *морето* “. Като цяло епохата на Реформацията установи протестантска религия с множество аспекти, белязана от вероотстъпничество, което свидетелства в произведенията на Джон Калвин за войнствен, суров, жесток и преследващ характер. Влизането в сила на постановлението от Дан.8:14 го осъди в световен мащаб от пролетта на 1843 г.

Институционалната адвентна вяра, излязла жива от протестантския тест на вярата от 1843-1844 г., отпадна и се върна към статута на протестантската вяра и нейното божествено проклятие от есента на 1994 г.; това се дължи на официалното отхвърляне на божествената пророческа светлина, разкрита в тази работа от 1991 г. Тази духовна смърт на институционалната форма е пророкувана в Откр.3:16: „Ще те повърна *от устата си* “.

Последните изпълнения на пророчествата са пред нас и вярата на всеки ще бъде изпитана. Господ Исус Христос ще разпознае сред всички човешки същества онези, които Му принадлежат, онези, които приветстват жизненоважните Му откровения, плод на божествена любов, с радост и благодарна вяроност.

В часа на последния избор избраните ще се отличават с факта, че ще знаят защо падналите падат, божественото Откровение по този начин ще направи разликата между спасените и изгубените, към които от апостолската епоха "Ефес", в *Апо 2:5*, Бог каза: „ *И тъй, спомни си откъде си паднал* “; и през 1843 г., в епохата на „ *Сардис* “, той също каза на протестантите в Откр.3:3: „ *Помнете как приехте и чухте; и пазете и се покайте* ”; това се отнася и за падналите адвентисти от 1994 г. насам, които, въпреки че спазват съботата, получават от Исус това послание от Откр. 3:19: „ *Аз изобличавам и наказвам всички, които обичам; затова бъди ревностен и се покай* .”

При подготовката на това пророческо Откровение, създателят Бог, срещнат в лицето на Исус Христос, си постави за цел да позволи на избраните от него да идентифицират ясно враговете си; нещото е свършено и Божията цел е постигната. Така духовно обогатена, нейната избраница

става „ *Невестата, приготвена за сватбената вечеря на Агнето* “. Той „ *я облече с фин бял висон, който е праведните дела на светиите* “ в Откр.19:7. Вие, които сте прочели съдържанието на този труд, ако имате шанса и благословията да бъдете сред тях, „ *пригответе се да срещнете вашия Бог* ” (Амос 4:12), в неговата истина!

Докато дешифрирането на мистериозните пророчества на Данаил и Откровение е напълно завършено и времето на истинското завръщане на Христос вече ни е известно, този въпрос на Исус Христос, цитиран в Лука 18:8, оставя донякъде тревожно съмнение: „Казвам ви, *той ще им въздаде справедливост бързо. Но когато Човешкият Син дойде, ще намери ли вяра на земята?* “. Защото изобилието от интелектуално знание за истината не може да компенсира слабостта на качеството на тази вяра. Човечеството, което ще бъде изправено пред завръщането на Исус Христос, се е развило в климат, благоприятен за всички форми на силно насърчаван егоизъм. Индивидуалният успех се е превърнал в цел, която трябва да се постигне на всяка цена, дори и чрез смачкване на ближния, и то по време на дълъг период на световен мир в продължение на повече от 70 години. Когато знаем, че ценностите на небето, предложени от Исус Христос, са в абсолютна опозиция на тази норма на нашето време, неговият въпрос изглежда трагично оправдан, защото може да засяга хора, които са вярвали, че са „избрани“, но ще останат само за тяхното нещастие на „званите“; защото Исус няма да е намерил в тях качеството на вярата, което се изисква, за да бъдат достойни за Неговата благодат.

Буквата убива, но Духът дава живот

Тази последна глава завършва дешифрирането на Откровението за Апокалипсиса. Наистина, току-що представих библейските кодове, които правят възможно идентифицирането на символите, които Бог използва в своите пророчества, но докато целта им е да разкрият изискването му за връщане на съботата от 1843-1844 г. насам, думата събота не се появява

само веднъж в тези пророчески текстове на Данаил или Откровение. Винаги се предлага, но не е ясно цитирано. Причината да не го назовем ясно е, че практикуването на съботата е основна норма на апостолската християнска вяра, тъй като всеки може да види, че темата за съботата никога не е била предмет на спорове между евреите и първите апостоли, ученици на Исус Христос. Въпреки това, дяволът не спира да го атакува, първо подбуждайки евреите да го „осквернят“, а след това и християните, като го карат напълно да „игнорира“. За да постигне този резултат, той вдъхнови фалшиви преводи на оригиналните текстове, които го споменават. Също така, това представяне на божествената истина не би било пълно без изобличаването на тези омразни злодеяния, чиито жертви са първо Бог в Исус Христос, след това тези, на които неговата изкупителна смърт би могла да предложи вечен живот.

Потвърждавам пред Бог, че в писанията на стария и новия завет, тоест в цялата Библия, **няма** стих, който да учи промяна в статута на съботата спрямо четвъртата от десетте ѝ заповеди; освен това, осветени от Бога, от началото на неговото създаване на нашия земен свят.

От протестантското вероотстъпничество поради влизането в сила на постановлението от Даниил 8:14, през пролетта на 1843 г. до днес, четенето на Библията убива. Бих искал да отбележа, че не Библията убива умишлено, а използването ѝ въз основа на грешки в превода, които се появяват в преведените версии на оригиналните „еврейски и гръцки“ текстове; но преди всичко това също е проблем поради лоши интерпретации. Самият Бог потвърждава това в образи в Откр.9:11: „*Те имаха над себе си като цар ангела на бездната, наречен на еврейски Абадон, а на гръцки Аполион*“. Тук си спомням скритото послание в този стих: „*Абадон и Аполион*“ означават „на еврейски и гръцки“: Разрушител. „*Ангелът на бездната*“ унищожава вярата, използвайки библейските „*двама свидетели*“ от Откр.11:3.

Освен това от 1843 г. насам фалшивите вярващи са направили две грешки в четенето на историческото свидетелство на Библията. Първата е да се даде по-голямо значение на раждането на Исус Христос, отколкото на смъртта му, а втората засилва тази грешка, като придава по-голямо значение на възкресението му, отколкото на смъртта му. Тази двойна грешка свидетелства против тях, защото демонстрацията на Божията любов към Неговите създания се основава по същество на Неговото доброволно решение да даде, в Христос, живота си за изкуплението на Неговите избрани. Даването на приоритет на възкресението на Исус се състои в изопачаване на Божия спасителен проект и това води до последствията за виновните да се откъснат от Него и да нарушат Неговия свят, справедлив и добър съюз. Победата на Христос се основава на неговото приемане на смъртта, Неговото възкресение е само щастливата и справедлива последица от неговото божествено съвършенство.

Колосяни 2:16-17: „ И така, никой да не ви съди за ядене или пиене, или за празник, или за новолуние, или за съботи: това беше сянката на бъдещите неща, но тялото е в Христос. »

Този стих често се използва, за да оправдае спирането на практикуването на седмичната „ събота “. Две причини осъждат този избор. Първият е, че изразът „ съботи “ обозначава „ съботите “, предизвикани от годишните религиозни „ празници “, определени от Бог в Левит 23. Това са подвижни „ съботи “, които се поставят в началото и понякога в края на религиозните „ празници “. Те са предизвикани от израза „ няма да вършите робска работа в онзи ден “. Те нямат никаква връзка със седмичната „ събота ”, освен името им „ събота ”, което означава „прекратяване, почивка” и което се появява за първи път в Битие 2:2: „ Бог си почива ”. Трябва също така да се отбележи, че думата „ събота “, цитирана в еврейския текст на четвъртата заповед, не се появява в превода на L.Segond, който я обозначава, а само под името „ ден на почивка “ или „ седми ден “. Въпреки това, той взема своя корен от глагола, цитиран в Битие 2:2: „ почивка “ или „ съботата “, който е ясно посочен във версията на JNDarby на Библията.

Втората причина е следната: Павел каза за „ празниците и съботите “, че те са „ сенки на бъдещите неща “, тоест неща, които пророкуват реалност, която е била или ще бъде. Ако приемем, че „ седмият ден събота “ е засегнат в този стих, остава „ идваща сянка “ до пристигането на седмото хилядолетие, което той пророкува. Смъртта на Исус Христос разкри значението на „ седмия ден събота “, който пророкува, поради Неговата победа над греха и смъртта, небесните „ хиляда години “, през които Неговите избрани ще съдят падналите земни и селестиалните мъртви.

В този стих " празниците, новолунията " и техните " съботи " са свързани със съществуването на националната форма на старозаветния Израел. Като установи чрез смъртта си новия завет, Исус Христос направи тези пророчески неща безполезни; те трябваше да престанат и да изчезнат като „ сянка “, която избледнява пред реалността на неговото завършено земно служение. Докато седмичният „Сабат“ очаква настъпването на седмото хилядолетие, за да се срещне с пророкуваната реалност и да загуби своята полезност.

Павел също споменава „ ядене и пиене “. Като верен слуга, той знае, че Бог е говорил за тези неща в Левит 11 и Второзаконие 14, където предписва разрешените чисти храни и забранените нечисти храни. Забележките на Павел нямат за цел да оспорят тези божествени наредби, а само човешки мнения (които никой...) изразени по този въпрос, които той ще развие в Римляни 14 и 1 Коринтяни 8, където мислите му се появяват по-ясно. Темата засяга храни, принесени в жертва на идоли и фалшиви божества. Той напомня на избраните, които образуват духовния Израел на Бог, за техните задължения към него, като казва в 1 Кор.10:31: „ Ядете ли, пиете ли, или правите нещо друго, всичко правете за Божията слава. “ Дали Бог се прославя от тези, които пренебрегват и презират разкритите му наредби по тези въпроси?

Това е Яков, братът на Исус, който говори от името на апостолите **по темата за обрязването** , в Деяния 15:19-20-21: „ *Затова аз съм на мнение, че не трябва да тревожим онези от народите, които се обръщат към Бог, но да им напиша, че се въздържат от сквернота на идоли, и от блудство, и от удушено, и от кръв; тъй като Моисей от древни поколения има във всеки град онези, които го проповядват, като се четат в синагогите всяка събота .*”

Често използвани за оправдаване на свободата на езичниците да се обръщат към съботата, тези стихове представляват, напротив, най-доброто доказателство за нейната практика, насърчавана и преподавана от апостолите. Всъщност Жак смята, че не е полезно да им се налага обрязване и той обобщава основните принципи, тъй като задълбочено религиозно учение ще им бъде представено, когато ходят „всяка събота“ в еврейските синагоги в техните *места* .

Друг претекст, използван за оправдаване на прекратяването на класифицирането на чисти и нечисти храни: видението, дадено на Петър в Деяния 10. Неговото обяснение е развито в Деяния 11, където той идентифицира „нечистите животни“ от видението с езическите „мъже“, които дойде да го моли да отиде при римския центурион „Корнелий“. В това видение Бог изобразява нечистата природа на езичниците, които не Му служат и служат на фалшиви божества. Смъртта и възкресението на Исус Христос обаче носят голяма промяна за тях, тъй като вратата на благодатта е отворена за тях чрез вяра в изкупителната жертва на Исус Христос. Именно чрез това видение Бог учи Петър на това ново нещо. Следователно класификацията на чисти и нечисти, установена от Бог в Левит 11 остава и продължава до края на света. С изключение на това, че от 1843 г., с постановлението на Дан.8:14, диетата на хората е възприела нормата на първоначалното „освещение“, установено и наредено в Битие 1:29: „ *И Бог каза: Ето, Аз Дадох всяко растение, носещо семена, което е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, в което има плод на дърво, носещо семе; това ще бъде храна за вас .*”

Исус даде живота си във физически и психически мъчения, за да спаси своите избрани. Не се съмнявайте в много високото ниво на святост, което тази страстна смърт изисква в замяна от този, който спасява. В истината!

Земното време на Исус Христос

Перлата на съботния ден на 20 март 2021 г

От началото на служението си бях убеден и го изпях, че „Исус се роди през пролетта“. В тази събота на 20 март 2021 г. пролетното равноденствие беше установено в 10:37 ч. в началото на духовна среща. След това Духът ме накара да търся доказателствата за това, което дотогава беше просто убеждение във вярата. Еврейският календар ни позволи да поставим времето на пролетното равноденствие на годината - 6 преди нашата официална християнска дата на раждането на нашия Спасител, на "съботата" на 21 март.

Защо година – 6?

Защото нашето официално датиране на раждането на Исус Христос е изградено върху две грешки. Едва през 6-ти ^{век} от н. е. католическият монах Дионисий Малкият се заел да създаде календар. Поради липсата на библейски или исторически подробности, той постави това раждане на датата на смъртта на цар Ирод, която постави в 753 г. от основаването на Рим. Оттогава историците потвърдиха грешка от 4 години в изчислението му; което поставя смъртта на Ирод в 749 г. от основаването на Рим. Но Исус е роден преди смъртта на Ирод и Мат.2:16 ни дава точност, която определя възрастта на Исус на " две години " по време на "клането на невинните", наредено от ядосания цар Ирод, защото той страдаше и чувстваше смъртта, която щеше да го откъсне от насладата на властта. Подробността е важна, тъй като текстът уточнява " две години, според датата, на която той внимателно се е допитал до мъдреците ". Добавена към четирите години от предишната грешка, годината – 6, или 747 от основаването на Рим, е библейски установена.

Пролетното равноденствие на годината – 6

Падайки в събота, през тази година – 6, Библията ни казва, че един ангел се представил на „овчарите, които пазеха стадата си“. Съботата забранява търговията, но не и отглеждането и грижата за животните; Исус потвърди това, като каза: „ Кой от вас има овца, която пада в яма и не идва и не я освобождава дори в събота? ? ". Така от ангел раждането на „Добрия пастир“, спасител и водач на човешките овце, беше обявено първо на човешките пастири, пазители и защитници на животинските овце. Ангелът изясни: „ ...защото днес в Давидовия град ви се роди Спасител, който е Христос Господ .“ Следователно този „ днес “ беше съботният ден и съобщението, направено през нощта, раждането на Исус стана между 18:00 часа, началото на съботата, и нощния час на известието, направено от ангела на пастирите. Сега трябва да установим точното време, когато в часовника

на Израел е изпълнено пролетното равноденствие на годината – 6. Но това все още не е възможно, защото нямаме информация за този период.

Раждането на Исус в събота прави Божия спасителен план ярък и съвършено логичен. Исус обяви себе си за „Човешкия син“ „*Господарят на съботата*“. Защото съботата е временна и нейната полезност продължава до деня на нейното второ идване, този път мощно и славно. Исус придава на съботата нейното пълно значение, тъй като той пророкува остатъка от седмото хилядолетие, спечелен само за неговите избрани чрез победата му над греха и смъртта.

За да отбележи навлизането си в зряла възраст, на възраст „дванадесет години“, Исус се намесва духовно с религиозните хора, които разпитва за Месията, обявен в Светите писания. Отделен от родителите си, които го издирват три дни, той свидетелства за своята божествена независимост и осъзнаването на своята мисия в полза на земните хора.

Тогава идва времето за неговото активно и официално земно служение. Ученията на Даниил 9:27 го представят под формата на „завет“ на „седмица“, което символизира седем години между есента 26 и есента 33. Между тези две есени е в централна позиция пролетта и празникът на Пасхата от 30 година, където в 15 часа, "в средата на Великденската седмица, сряда 3 април 30 г. Исус Христос накара *животинската „жертва и принос“* на еврейския ритуал да спре, като предложи живота си, за да изкупи греховете само на своите избрани. В деня на смъртта си Исус беше на 35 години и 13 дни. Умирайки победоносно над греха и смъртта, Исус може да предаде духа си на Бог, казвайки: „*Свърши се*“. Неговата победа над смъртта по-късно е потвърдена от възкресението му. Така той придружаваше и наставляваше своите апостоли и ученици, докато, както те го гледаха, той се възнесе на небето преди празника Петдесетница, според свидетелството, дадено в Деяния 1:1 до 11. Но ангелите подготвиха в този случай съобщението за неговото славно завръщане, казвайки: „*Мъже от Галилея, защо стоите тук и гледате към небето? Този Исус, който беше взет от вас на небето, ще дойде по същия начин, както го видяхте да отива на небето.*“. На Петдесетница той започна своето селестиално служение на „Святия Дух“, което му позволява да действа до края на света, по едно и също време, в духа на всеки от своите избрани, разпръснати по земята. Именно тогава името му, пророкувано в Иса.7:14, 8:8 и Мат.1:23, „*Емануил*“, което означава „Бог с нас“, придобива дори повече истинското си значение.

Подробностите, предоставени в този документ, представляват награди, които Исус дава на своите избрани в знак на признателност за тяхната демонстрация на вяра. Ето как датата на неговата смърт ни позволява да знаем и да споделим с него това за последното му славно завръщане, което той планира за първия ден на пролетта през 2030 г.; тоест 2000 години след пролетта на неговото разпятие на 3 април 30 г.

Святост и освещение

Светостта и освещението са неразделни и са условия за спасение, предложени от Бог в Исус Христос. Павел припомня това в Евреи 12:14: „*Стреми се към мир с всички и към святост, без която никой няма да види Господа* .“

Тази божествена концепция за „**освещение**“ трябва да бъде напълно разбрана, защото се отнася до „всичко, което принадлежи на Бог“ и като всички собственици, не може да бъде лишено от собственост без последствия за онези, които се осмеляват да го направят. Сега няма нужда да се идентифицира и съставя списък на нещата, които му принадлежат; Създател на живота и всичко в него, всичко му принадлежи. Следователно той има правото на живот и смърт над всички свои живи същества. Въпреки това, оставяйки на всеки правото да живее с него или да умре без него, неговите избраници се присъединяват към него чрез свободен и доброволен избор да му принадлежат вечно. Това помирение с него прави избраниците му негова собственост. Онези, които той приветства и признава, влизат в неговата концепция за **освещение** , която вече засяга всички закони, на които е подчинен животът на земята. Следователно освещението се състои в съгласие да се подчиним на физическите и морални закони, установени и следователно одобрени от Бог. Поради тази двойна причина съботата и десетте заповеди конкретно изразяват това божествено освещение, чието нарушение ще изисква смъртта на Месията Исус.

Тази концепция за освещението е толкова фундаментална, че Бог намери за уместно да я дефинира в началото на Библията в Битие 2:3, като освещава седмия ден. Следователно не е изненадващо, че това число седем става негов „царски печат“ в цялата Библия и по-специално в Откр.7:2: „*И видях друг ангел, който се изкачваше към изгряващото слънце и който държеше **печата на живия Бог** ; той извика със силен глас към четирите ангела, на които беше дадено да навредят на земята и морето, и каза : Тези, които имат уши да чуят внушението на финия Божи Дух, ще са забелязали, че този „**печат на живия Бог**“ е цитиран в тази глава „7“ от Откровение.*

На тази Пасха и съботен ден на 3 април 2021 г., годишнината от смъртта на нашия Спасител Исус Христос, Божият Дух насочи мислите ми към еврейското светилище на Моисей и храма, построен от цар Соломон в Йерусалим. Там отбелязах една подробност, която силно потвърждава тълкуването, което дадох на това светилище; а именно пророческа роля на великия спасителен проект, подготвен за избраните, изкупени от Бог.

От 1948 г., все още носещи божественото проклятие поради отказа си да признаят Исус Христос като „Месия“, изпратен от Бог, евреите си възвърнаха националната земя. Оттогава една идея, една единствена мисъл ги обсебва: възстановяването на храма в Йерусалим. Уви за тях, това нещо никога няма да се случи, защото Бог има добра причина да го предотврати; неговата роля приключи със смъртта и възкресението на Исус Христос. Светостта на храма намери пълното си изпълнение в душата на „Месията“, в неговата плът и неговия дух, съвършени и без петно. Исус разкри този урок, когато каза в Йоан 2:14, говорейки за тялото си, „*разрушете този храм и след три дни ще го издигна*“.

Краят на полезността на храма беше потвърден от Бог по няколко начина. Първо, той го унищожил през 70 г. сл. Хр. от римските войски на Тит, както е пророкувано в Данаил 9:26. След това, след като изгони евреите, той предаде мястото на храма на ислямската религия, която построи там две джамии; най-старата „Ал-Акса“ и Куполът на скалата. Следователно Израел няма, от Бог, нито възможността, нито разрешението да възстанови своя храм. Защото тази реконструкция би изкривила неговия пророкуван проект за спасение.

Времето на валидност на Йерусалимския храм е гравирано във формата на неговото изграждане. Но за да видим по-ясно, трябва вече да разгледаме разкритите детайли на тази религиозна сграда, носеща святост. Нека отбележим, че храмът трябваше да бъде построен от цар Давид, който изрази желание и избра Йерусалим да го посрещне; Бог се съгласи. За да направи това, той беше украсил и укрепил този древен град, наречен „Йевус“ от времето на Авраам. Така между Давид и „Давидовия син“, „Месията“, минават „хиляда години“. Но Бог не му позволи да направи това и му разкри причината; той беше станал мъж на кръвта, като накара своя верен слуга „Урия хетееца“ да бъде убит, за да вземе съпругата му „Витсавее“, която по-късно стана майка на цар Соломон. Така Давид понесе цената на своята вина, наказан със смъртта на първия си син, роден от Витсавее, след това, преброил народа си без Божия заповед, той беше наказан и Бог му предложи да избере своето наказание между три избора. Според 2 Царе 24:15 той избра смъртността от епидемията от чума, която уби 70 000 жертви за три дни.

В 3 Царе 6 глава намираме описанието на храма, построен от Соломон. Той му дава името „къщата на ЯНВÉН“. Този термин „къща“ предполага място за семейно събиране. Построената къща пророкува семейството на изкупителния създател Бог. Състои се от два съседни елемента: светилището и храма.

На земята се извършват религиозни обреди, които се практикуват в разрешената за човека зона. Соломон го нарича: храм. Като продължение на най-святото място, което той нарича светилище и от което е отделено само със завеса, стаята на храма е дълга четиридесет лакти, или два пъти по-голяма от светилището. Така храмът покрива 2/3 от цялата къща.

Въпреки че е изграден по-късно по времето на Моисей, еврейският завет е изцяло под чадъра на завета, сключен между Бог и Авраам в началото на третото хилядолетие след Адам. „Месията ще се представи пред еврейския народ в началото на петото хилядолетие, 2000 години по-късно. Но времето, определено от Бог на земята за нейния избор на избрани, е 6000 години. Така намираме за времето пропорцията $2/3 + 1/3$ от дома на $Y\alpha H W \acute{e} H$. И в това сравнение, $2/3$ от завета на Авраам съответства на $2/3$ от дома на $Y\alpha H W \acute{e} H$, който завършва на разделящия воал. Този воал играе основна роля, тъй като бележи прехода от земното към небесното; това знаейки, че тази промяна бележи завършването на пророческата роля на земния храм. Тези представи придават на разделящия воал значението на греха, който разделя съвършения небесен Бог от несъвършения и грешен земен човек от Адам и Ева насам. Разделителният воал има двойствен характер, защото трябва да съответства на небесното съвършенство и земното несъвършенство на двете свързани части. Тогава се появява ролята на Месията, защото той перфектно възплъщава тази характеристика. В своето божествено съвършенство Исус Христос стана грях, като заведе онези от своите избрани на мястото им, за да изкупи за тях и да плати смъртната цена.

Този анализ ни кара да видим в светилището образа на пророческа последователност от великите духовни фази, отбелязани на всеки 2000 години: 1-ва ^{жертва}, принесена от Адам – Жертва, принесена от Авраам на планината Мория, бъдеща Голгота – Жертвата на Христос в подножието на планината Голгота - Жертвата на последния избран, предотвратена от славното завръщане на спасителя Исус Христос в Михаил.

За Бог, за когото според 2 Петър 3:8, „един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден“ (вж. също Псалм 90:4), земната програма е изградена върху образа на седмица в една последователност от: 2 дни + 2 дни + 2 дни. И зад тази последователност се отваря вечен „седми ден“.

Съдържанието на двете стаи на светата къща е изключително показателно.

Светилището или най-святото място

Двата херувима с разперени крила

Светилището, наречено най-святото място, е с размери 20 лакътя на дължина и 20 лакътя на ширина. Това е перфектен квадрат. И височината му също е 20 лакти; което го прави куб; тройният образ на съвършенството (= $3 : L = l = H$); това е описанието на „новия Йерусалим, който слиза от небето от Бог“ в Откр.20. Това най-святото място е забранено от Бог за хората под заплаха от смъртно наказание. Причината е проста и логична; това място

може само да приветства Бог, защото символизира небето и изобразява небесния характер на Бог. В мислите му е неговият план за спасение, в който всички символични елементи, които са инсталирани в това светилище, играят своята роля. Реалността е в Бог в небесното измерение и на земята той дава илюстрация на тази реалност чрез символи. Така стигам до предмета на това конкретно откритие на тази Пасха 2021. Четем в 3 Царе 6:23 до 27: „ *Той направи два херувима в светилището от диво маслиново дърво, високи десет лакътя. Всяко от двете крила на един от херувимите имаше по пет лакътя, което беше десет лакътя от върха на едното му крило до върха на другото. Вторият херувим също имаше десет лакти. Мярката и формата бяха еднакви и за двата херувима. Височината на всеки от двата херувима беше десет лакти. Соломон постави херувимите в средата на къщата, вътре. Крилата им бяха разперени: крилото на първия докосваше една от стените, а крилото на втория докосваше другата стена; и другите им крила се срещнаха в края в средата на къщата .*

Тези херувими не са съществували в скинията на Мойсей, но като ги поставя в храма на Соломон, Бог осветява значението на това пресвято място. По посока на ширината си парчето е пресечено от двата чифта крила на двата херувима, което му придава небесен стандарт, на практика недостъпен за човешкото същество, което живее само на земята. Използвам тази възможност тук, за да осъдя и възстановя една истина относно тези херувими, на които, в езически мистичен делириум, художници, известни като „Микеланджело“, са придали вид на крилати бебета, свирещи на инструменти или стрелящи със стрели с ръце. В рая няма бебета. И за Бог, според Псалом 51:5 или 7: „ *Ето, родих се в беззаконие и майка ми ме зачена в грех* “, и Рим.3:23: „ *Защото всички съгрешиха и са лишени от слава на Бога* “, няма такова нещо като невинно или чисто бебе, защото от Адам насам човекът се ражда грешник по наследство. Всички небесни ангели бяха създадени като млади мъже, както беше Адам на земята. Те не остаряват и остават винаги същите. Старостта е уникална земна характеристика, следствие от греха и смъртта, нейната крайна заплаца, според Рим.6:23.

Ковчегът на Светия съюз

3 Царе 8:9: „ *В ковчега имаше само двете каменни плочи , които Мойсей постави там на Хорив, когато Господ направи завет с израилтяните, когато излязоха от Египетската земя.* “

Следователно в светилището или най-святото място има два огромни херувима с разперени криле, символи на активния небесен характер, но също и преди всичко **ковчегът на завета** , който е поставен **в центъра** на стаята между двата големи херувима. Защото къщата е построена, за да го приюти. В реда, в който Бог представя на Мойсей религиозните неща, които той ще трябва да извърши, първо се намира ковчегът на завета. Но този контейнер е по-малко ценен от съдържанието му: двете каменни плочи, върху които Бог е гравирал с пръст своя ултра-свещен закон от десетте заповеди. Това е отражение на неговото мислене, неговата норма, неговия

неизменен характер. В отделно изследване (2018-2030 г., крайното очакване на адвентистите) вече демонстрирах неговия пророчески характер за християнската ера. В светилището четем тайните Божии мисли. Там намираме елементите, които благоприятстват и правят общуването с него възможно. Достатъчно е да се каже, че грешникът, който остава съзнателно нарушител на неговите десет заповеди, заблуждава себе си, ако вярва, че може да претендира за своето спасение. Връзката се основава единствено на вярата върху символизираните реалности, открити в това най-свято място. В десет заповеди Бог обобщава своя стандарт на живот, предписан за човешките същества, формирани по негов образ; което означава, че сам Бог почита и изпълнява своите заповеди. Животът, даден на човека, се основава на зачитането на тези заповеди. И тяхното престъпление поражда грях, наказуем със смърт на виновния. И след Адам и Ева непокорството е поставило цялото човечество в това смъртно състояние. Следователно смъртта се стовари върху хората като болест без лечение.

Престолът на милостта

В светилището, над умилостивилището, символичното изображение на олтара, върху който трябва да бъде приклан Божият Агнец, два други по-малки ангела гледат към олтара и крилата им се срещат в средата. В този образ Бог показва интереса, който верните ангели проявяват към плана на спасение, който се основава на изкупителната смърт на Исус Христос. Защото Исус слезе от небето, за да приеме външния вид на човешко бебе. Този, който даде живота си на кръста на Голгота, беше първо техният небесен приятел „Михаил“, началник на ангелите и видим небесен израз на Божия Дух-създател и ангелите с право се смятат за „съслужители“ на неговите *избрани* .

В най-святото място ковчегът, покрит с умилостивилището, е поставен под крилете на двата големи и най-малкия херувим. В това изображение намираме илюстрацията на този стих от Мал.4:2: „ Но за вас, които се боите от името ми, **слънцето на правдата ще изгрее и изцеление ще бъде под крилете му** ; *ще излезете и ще подскочите като телета в обор* . Умилостивителният престол, символ, предобразяващ кръста, на който е разпнат Исус, наистина ще донесе изцеление срещу смъртоносната болест на греха. Исус умря, за да избави от греха и възкръсна, за да избави своите избрани от нечестивите ръце на непокаялите се и непокорни грешници. Нарушението на закона, съдържащ се в ковчегата, донесе смърт на всички човешки същества на земята. И за избраните от Бог в Христос, само за тях, умилостивилището, поставено над ковчегата, съдържащ престъпния закон, доведе до триумфа на вечния живот, в който те ще влязат в часа на първото възкресение; тази на светиите, изкупени чрез кръвта, пролята от Исус Христос на това умилостивило. Тогава тяхното изцеление от смъртта ще бъде пълно. Според Мал.4:2, херувимите са образ на небесния Дух Бог, когото Откр.4 обозначава със символа на „ *четирите живи същества* “. Тъй като изцелението, прикрепено към умилостивилището, е добре поставено под двете централни крила на двата големи херувима.

Точно както в годишния еврейски ритуал на „деня на умилюстивението“, животинската кръв на козела беше поръсена отпред и върху умилюстивилището, на изток беше необходимо кръвта на Исус Христос действително да тече и той на същия този умилюстивил стол. За тази цел Бог не е призовал служението на човешки свещеник. Той беше планирал и организиран всичко предварително, като накара ковчега и светите неща да бъдат пренесени от най-святото място и святото място по времето на пророк Еремия до пещера, разположена в подземното в подножието на планината Голгота, под скалисти земя, дълбока шест метра, точно под 50 см кубична кухня, изкопана на повърхността в скалата, в която римските войници са издигнали кръста, на който е разпнат Исус. Чрез дълъг и дълбок разлом, създаден от земетресението, споменато в Библията, кръвта му буквално тече от лявата страна на умилюстивилището, тоест от дясната страна на разпнатия Христос. Така не без основание Мат.27:51 свидетелства за тези неща: „ *И ето, завесата на храма се раздра на две, от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разцепиха, ...*”. През 1982 г. научно изследване разкри, че изсъхналата кръв, събрана от Рон Уайът, е необичайно съставена от 23 X хромозоми и една Y хромозома. Божественият създател иска да остави след себе си доказателство за божествената си природа, което е добавено към свещената му плащеница на което изображението на лицето и тялото му изглежда в негатив. Така престъпният закон, съдържащ се в ковчега, получи пълното си поправка, като получи на своя олтар кръвта, наистина чиста от всички грехове на нашия Спасител Исус Христос. Тъй като разкривайки тези неща на Рон Уайът, Бог не се стремеше да задоволи човешкото любопитство, а искаше да подсили доктрината за освещението на неговата божественост в Исус Христос. Тъй като имайки кръв, различна от тази на другите хора, той дава основание да вярваме в неговата свършена и чиста природа, свободна от всички форми на грях. По този начин той потвърждава, че е дошъл да възплъти нов или „ *последния Адам* “, както Павел казва в 1 Коринтяни 15:45, защото въпреки че е бил видян, чул и умъртвен в тяло от плът, подобно на нашето, той е бил без генетична връзка с човешкия вид. Такова внимание към детайлите при изпълнението на неговия спасителен проект разкрива важноста, която Бог придава на символите на своето учение. И ние разбираме по-добре защо, Моисей беше наказан за това, че е изопачил този божествен спасителен проект, като е ударил скалата на Хорив два пъти. Вторият път, според дадената от Бога заповед, трябваше само да говори с него, за да вземе водата.

Жезълът на Мойсей, манната, свитъкът на Мойсей

Числа 17:10: „ *Яхве каза на Мойсей: Върни жезъла на Аарон **пред свидетелството**, за да се пази като знак за синовете на бунта, така че да сложии край на роптанието им пред Мен и те да не умира период* .

Ехо.16:33-34: „ *И Мойсей каза на Аарон: Вземи съд и сложи в него омер, пълен с манна, и го постави **пред** ЯНУЕН, за да може да се запази за*

твоето потомство. Според заповедта, дадена от *Yahweh* на Моисей, Аарон го постави **пред свидетелството**, за да може да бъде запазено.

Второзаконие 31:26: „Вземете тази книга на закона и я поставете **до ковчега** на завета на *Yehova*, вашия Бог, и тя ще бъде там като свидетелство против вас.“

Въз основа на тези стихове, нека простим на апостол Павел неговата грешка, която го накара да постави тези елементи в ковчега, а не до или пред него, в Евр.9:3-4: „Зад второто покривало беше частта на скинията, наречена Светая Светих, ~~съдържащ златния олтар за тамян~~ и ковчега на завета, изцяло покрит със злато. ~~Пред ковчега~~ имаше златен съд, съдържащ манна, жезълът на Аарон, който беше напълн, и плочите на завета. По същия начин кадилният олтар не беше в светилището, а от страната на храма пред завесата. Но елементите, поставени до ковчега, бяха там, за да свидетелстват за чудесата, извършени от Бог за неговия еврейски народ, който се превърна в Израел, свободна и отговорна нация.

До ковчега жезълът на Моисей и Аарон изисква доверие в истинските Божии пророци. Според Деу.8:3, манната напомня на избраните преди Исус, че „човек няма да живее само с хляб и вода, но с всяко слово, което излиза от устата на *Yahweh*.“ И тази дума също е представена там под формата на свитъка, написан от Моисей, под диктовката на Бог. Над ковчега олтарът на умилостивилището учи, че без вяра в доброволната жертва на живота на Исус Христос, връзката с Бог е невъзможна. Този набор от неща представлява теологичната основа на новия завет, установен върху човешката кръв, пролята от Исус Христос. И съвсем логично, в деня, когато в него Божият проект беше постигнат и осъществен, ролята на символите и празника „Йом Кипур“ или „денят на изкуплението“, който го пророкуваше, станаха остарели и безполезни. Пред лицето на реалността сенките избледняват. Ето защо храмът, в който са се извършвали пророческите обреди, трябваше да изчезне и никога повече да не се появи. Както учи Исус, поклонникът на Бог трябва да му се покланя „с дух и истина“, като има „свободен достъп“ до Неговия небесен Дух чрез посредничеството на Исус Христос. И това преклонение не е свързано с никое земно място, нито в Самария, нито в Йерусалим, а още по-малко в Рим, Сантяго де Компостела, Лурд или Мека.

Въпреки че не е свързана със земно място, вярата се демонстрира чрез дела, които Бог е подготвил предварително за Своите избрани, докато живеят на земята. Символизмът на светилището престана в началото на петото хилядолетие след 4000 години грях. И ако Божият проект беше изграден в продължение на 4000 години, избраните щяха да влязат в почивката на Бог, пророкувана от седмичната събота. Но това не беше така, защото от Захария Бог е пророкувал два съюза. Той доразвива второто, като казва в Зах.2:11: „Много народи ще се присъединят към Яхве в онзи ден и ще станат мой народ; Ще живея между вас и ще познаете, че Господ на Силите ме е изпратил при вас.“ Двамата съюза са илюстрирани с „две маслинови дървета“ в Зак.4:11 до 14: „Аз отговорих и му казах: Какво означават тези две маслинови дървета, отдясно на светилника и отляво?

Проговорих втори път и му казах: *Какво означават двете маслинови клонки, които са близо до двата златни канала, от които тече злато? Той ми отговори: Не знаеш ли какво означават? Казвам: Не, милорд. И той каза: Това са двамата помазаници, които стоят пред Господаря на цялата земя.* Четенето на тези стихове ме кара да откроя една възвишена тънкост на създателя Бог, Светия Дух, който вдъхновява библиейското слово. Захария е принуден да попита два пъти какво означават „двете маслинови дървета“, за да му отговори Бог. Това е така, защото проектът на божествения съюз ще премине през две последователни фази, но втората фаза се преподава от уроците на първата. Те са две, но в действителност са само една, защото втората е само кулминацията на първата. Наистина, какво струва старият завет без изкупителната смърт на Месия Исус? Нищо, дори опашка от круша, както би казал монахът Мартин Лутер. И това е причината за трагедията, която все още засяга националните евреи днес. В тези стихове Бог също пророкува тяхното отхвърляне на новия завет чрез отговора, който Захария дава на въпроса „*Не знаете ли какво означават те?*“ Казвам: Не, милорд. Защото всъщност националните евреи ще пренебрегнат това значение до момента на последното изпитание, предшестващо завръщането на Исус Христос, където ще се обърнат или ще потвърдят отказа си с цената на своето съществуване.

Очевидно християнското обръщане на езическите народи е доказало, че божественият план наистина е бил изпълнен в лицето на Исус Христос и това е единственият знак, който Бог все още предлага на националните евреи да останат в неговия свещен съюз. Така потвърден, този втори или нов завет трябваше да се простира през последната трета от 6000 години от времето на земния грях. И само с последното си славно завръщане Исус Христос ще отбележи времето на завършването на втория завет; защото до това завръщане учението, пророкувано от символите, остава полезно за разбирането на цялостния проект, подготвен от Бог, тъй като ние му дължим знанието за времето на славното му завръщане: началото на пролетта на 2030 г. Така, през 1844 г., като даваме съботата на Своите избрани избраници Бог черпи от уроците, вписани в символиката на еврейското светилище и храма на Соломон. Той заклеява греха на католическата неделя, наследен от император Константин от 7 март 321 г., като предполага необходимостта от ново „пречистване на светилището“, което наистина е извършено веднъж завинаги в Исус Христос, разпнат и възкресен. Бог всъщност изчака до 1844 г., за да осъди по-ясно своето осъждане на „Римската неделя“. Тъй като неговото приемане постави първоначално чистата християнска вяра под проклятието на греха, което прекъсва връзката с Бог в съответствие с съобщението, дадено в Дан.8:12.

Следователно освещението задължително предполага уважение към светата събота, сама по себе си осветена от Бог от края на първата седмица от неговото създаване на земната система. Особено след като пророкува влизането на избраните в почивката, получена чрез победата на Исус, и присъства в четвъртата от десетте Божии заповеди, съдържащи се в ковчега на свидетелството в най-святото място, светилището, символ на Дух на

небесния Бог трижди свят, свят в съвършенството на своите три последователни роли на Отец, Син и Свети Дух. Всички неща, намерени там, са скъпи на сърцето на Бог и трябва да бъдат също толкова скъпи в мислите и сърцата на Неговите избрани, Неговите деца, хората от Неговия „дом“. Изборът на автентичната святост на избраните по този начин е установен и идентифициран.

За разлика от закона на Моисей, който претърпява адаптации към напредъка на Божия проект, това, което е гравирани върху камъни, придобива вечна стойност до края на света. И това е случаят с неговите десет заповеди, нито една от които не може да бъде променена и още по-малко премахната, както папският Рим се осмели да направи за втората от тези десет заповеди. Дяволското намерение за измама на кандидатите за вечността се появява в добавянето на заповед, за да се запази числото десет. Но божествената забрана за покланяне на същества, гравирани изображения или изображения наистина е премахната. Можем да съжаляваме за този тип неща, но въпреки това ни позволяват да разобличим фалшивата вяра. Този, който не се стреми да разбере и остава повърхностен, логично страда от последствията от поведението си; той пренебрегва условията на своята присъда, докато не бъде осъден от Бог.

Храмът или святото място

Нека оставим религиозния небесен аспект, видян от небето, за да го разгледаме под този, който религиозната святост му дава на земята. Откриваме го в елементите, поставени в „храмовата“ част на „къщата на УаНВéН“. В скинията по времето на Мойсей тази стая е била шатърът за среща. Има три от тези елементи и те се отнасят до масата с хлябовете на предложението, свещника със седем тръби и седем лампи и олтара за тамян, поставен точно пред завесата в средата на стаята. Идвайки отвън, масата с хляба е отляво, на север, а свещникът е отдясно, на юг. Тези символи са тези на една реалност, която се оформя в живота на избраните, изкупени чрез кръвта, пролята от Исус Христос. Те са идеално допълващи се и неразделни.

Златният свещник със седем светила

Изх.26:35: „ *Постави масата извън завесата и светилника срещу масата, от южната страна на скинията; и сложи масата на северната страна* .

В храма е поставен отляво, от южната страна. Символите се четат във времето, от юг на север. Свещникът изобразява Духа и светлината на Бога от началото на стария завет. Свещеният съюз вече се основава на жертвата на пасхалния „Божии агнец“, символизиран и предшестван от агнета или млади овни, принасяни в жертва от Адам. В Откр.5:6 символите на свещника са прикрепени към него: „ *седемте очи, които са седемте Божии духа, изпратени по цялата земя* “ и „ *седемте рога* “, които му приписват освещението на силата.

Свещникът е там, за да отговори на нуждата от светлина на избраните. Те го получават в името на Исус Христос, в когото е

освещението (= 7) на божествената светлина. Това осветление е символизирано от числото „седем“, присъстващо в библейското откровение от създаването на седемдневната седмица от самото начало. В Захария Духът приписва „седем очи“ на главния камък, върху който Зоровавел ще възстанови храма на Соломон, разрушен от вавилонците. И той казва за тези „седем очи“: „Тези седем са очите на *YahWéH*, които преминават през цялата земя.» В Откр.5:6 това послание се приписва на Исус Христос, „Божият Агнец“: „И видях агне сред престола и между четирите живи същества и сред старейшините който беше там като жертвен. **Той имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии дъха, изпратени по цялата земя.**” Този стих силно потвърждава осветлението на божествеността на Месия Исус. Великият създател Бог се изпрати на земята, за да изпълни своята доброволна изкупителна жертва в Исус. Именно на действието на този божествен Дух дължа обясненията, представени в моите произведения. Светлината е прогресивна и знанието расте с времето. На него дължим цялото си разбиране на неговите пророчески думи.

Олтарът на парфюмите

Като предлага физическото си тяло на смърт, в съвършената норма на своя дух и цялата си душа, Исус Христос носи пред Бог приятна миризма, която еврейският ритуал символизира с парфюми. Христос е представен в тези парфюми, но също и в ролята на служителя, който ги предлага.

Точно пред завесата и с лице към ковчега на свидетелството и неговия умилюстителен престол се намира олтарът за тамян, който възлага на служителя, първосвещеника, ролята му на ходатай за грешките, извършени единствено от неговите избрани. Защото Исус не пое върху себе си греховете на целия свят, а само онези от своите избрани, на които даде признаци на своята благодарност. На земята първосвещеникът има само символична пророческа стойност, защото правото на ходатайство принадлежи само на Христос Спасителя. Ходатайството е нейно изключително право и то има „вечен“ характер според заповедта на Мелхиседек, както това е допълнително изяснено в Дан.8:11-12: „Тя се издигна до водача на армията, отне вечната жертва от него и събори мястото на светилището му. Армията беше предадена с вечната жертва поради греха; рогът хвърли истината на земята и успя в своите начинания”; и в Евр.7:23. Зачеркнатите думи „жертва“ ~~не са цитирани в оригиналния текст на иврит.~~ В този стих Бог изобличава последиците от римското папско управление. Пряката връзка на християнина с Исус е отклонена в полза на папския лидер; Бог губи своите служители, които губят душите си. В своето божествено съвършенство само Бог в Христос може да легитимира неговото ходатайство, защото той предлага като откуп за онези, за които ходатайства, своята доброволна състрадателна жертва, която носи приятна миризма за Божия съдия Любов и Справедливост, които той представлява едновременно време. Неговото ходатайство не е автоматично; той го упражнява или не, в зависимост от това дали молещият го заслужава или не. Ходатайството на Исус Христос е мотивирано от неговото

състрадание към естествените плътски слабости на неговите избрани, но никой не може да го измами, той съди и се бори със справедливост и правда и разпознава своите истински поклонници и роби; кои са истинските му ученици. В ритуала парфюмите символизират приятната миризма на Исус, който по този начин може да предложи молитвите на своите верни светии с личния си парфюм, приятен на Бога. Принципът е подобен на подправянето на ястие, което ще се яде. Пророческият образ на победоносния Христос, земния Първосвещеник, остарява и трябва да изчезне заедно с храма, в който той практикува своите религиозни обреди. Принципът на застъпничеството остава и след това, тъй като молитвите, отправени към Бога от светците, са представени в името и чрез заслугите на Исус Христос, небесен ходатай и Бог в пълнота едновременно.

Трапезата на присъствените хлябове

В храма тя е поставена отдясно, от северната страна. Хлябът на предложението представлява духовната храна, която съставлява живота на Исус Христос, истинска небесна манна, дадена на избраните. Има дванадесет хляба, както има дванадесет племена в божествения и човешкия съюз, завършен в Исус Христос напълно Бог (= 7) и напълно Човек (= 5); тъй като числото дванадесет е числото на този съюз между Бог и човека, Исус Христос е приложението и съвършеният модел. На него Бог изгражда своите съюзи с 12-те патриарси, 12-те апостоли на Исус, 12-те племена, запечатани в Откр.7. При четенето на нейната ориентация на север от „храма“, тази маса е от страната на новия завет и от страната на големия херувим, поставен отляво в светилището.

Площадът

Олтарят на жертвите

В Откровение 11:2 Духът приписва особена съдба на „ двора “ на светилището: „ *Но външния двор на храма оставете в отвън и не го измервайте; защото беше дадено на народите и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца .* ” „ Дворът “ обозначава външния двор, разположен преди входа на святото място или покрития храм. Там откриваме елементи на религиозен ритуал, които засягат физическия аспект на съществата. Първо, там е жертвеният олтар, на който се изгарят жертваните животни. След идването на Исус Христос, който дойде да извърши съвършената жертва, този ритуал стана остарял и приключи в съответствие с пророчеството на Дан.9:27: „Той ще направи силен завет с мнозина за седмица и за половината седмица **той ще спре жертвата и приноса** ; опустошителят ще извърши най-отвратителните неща, докато разрухата и това, което е решено, не падне върху опустошителя . В Евреи 10:6 до 9 нещото е потвърдено: „ ***Не сте приели всеизгаряния или жертви за грях .*** *Тогавата каза: Ето, идвам (В свитъка на книгата се говори за мен) Да изпълня Твоята воля, Боже. След като първо каза: ***Жертви и приноси, които не искахте и не приехте, нито всеизгаряния, нито приноси за грях (които се принасят според закона), той каза: Ето, идвам да изпълня****

твоята воля. Така той отменя първото нещо, за да установи второто. По силата на тази воля ние сме осветени чрез принасянето на тялото на Исус Христос веднъж завинаги . Изглежда, че Павел, предполагаемият автор на това послание, адресирано до „евреите“, го е написал под диктовката на Исус Христос; което оправдава неговата огромна светлина и неговата несравнима прецизност. Наистина само Исус Христос лично може да му каже: “(В свитъка на книгата става дума за мен) ”. Но стих 8 от текста на Псалм 40 казва, „ със свитъка на книгата, написана за мен “. Следователно тази модификация може да бъде оправдана от това лично действие на Христос с Павел, който остана изолиран в продължение на три години в Арабия, подготвен и инструктиран директно от Духа. И напомням ви, че това вече беше случаят със свитъка, написан от Мойсей, който го написа под диктовката на Бог.

Морето, резервоар за измиване

Вторият елемент на площада е съдът за измиване, предобраз на ритуала на кръщението. Бог му дава думата „море“ за името му. В човешкия опит морето е синоним на „смърт“. Тя погълна допотопните със своя потоп и удави цялата конница на фараона, която преследваше Моисей и неговия еврейски народ. При кръщението, задължително при пълно потапяне, старият грешен човек трябва да умре, за да излезе от водата като ново създание, изкупено и новородено от Исус Христос, който му вменява своята съвършена справедливост. Но това е само теоретичен принцип, чието прилагане ще зависи от характера на кандидата, който се представя. Идва ли като Исус при кръщението, за да изпълни Божията воля? Отговорът е индивидуален и Исус приписва или не приписва своята праведност в зависимост от случая. Това, което е сигурно, е, че който иска да върши волята му, ще уважава с радост и благодарност светия божествен закон, чието нарушаване представлява грях. Ако той трябва да умре във водата на кръщението, няма съмнение, че той ще бъде прероден в служба на Христос, освен случайно поради плътската слабост на човешкото същество.

По този начин, очистен от греховете си и облечен в вменената праведност на Исус Христос, подобно на свещеника от стария завет, избраният християнин може да влезе в святото място или храма, за да служи на Бог в Исус Христос. По този начин пътят на истинската божествена религия се разкрива от тази изобразителна конструкция, тъй като това са само символи, реалността ще се появи в делата, които оправданите избрани ще донесат пред хората, ангелите и създателя Бог.

Божият план, пророкуван в образи

В своя план Бог премахна греха на избраните чрез кръвта на Исус Христос, донесена до умилостивилището на светилището или най-святото място. Получил разрешение за изключителни разкопки на мястото на планината Голгота в Йерусалим до 1982 г., адвентната медицинска сестра археолог Рон Уайът разкри, че кръвта на Исус действително е текла от лявата страна на умилостивилището, разположено в подземна пещера на

шест метра под кръста на Христовото разпятие; нещото, което се случи в подножието на планината Голгота. В свещеническият ритуал свещеникът, поставен на святото място, е обърнат с лице към умилостивилището и небесните неща, монтирани в най-святото място, светилището. Следователно това, което е отляво на човека, е отдясно на Бога. По същия начин, писането на иврит се извършва отдясно наляво на човека, поемайки посоката север-юг, следователно, отляво надясно на Бог. Така планът на двата завета е записан при четенето на това най-свeto място, от дясната страна на човека до лявата му страна; или обратното за Бог. Старозаветните евреи служеха на Бог под символичния образ на херувима, разположен в светилището от дясната им страна. По време на техния съюз кръвта на козела, убит в „деня на умилостивението“, беше поръсена отпред и върху умилостивилището. Поръсването се извършвало седем пъти с пръст от първосвещеника към изток. Вярно е, че старият съюз беше източната фаза на неговия спасителен проект. Самите грешници, на които трябваше да бъде простено, бяха на Изток, в Йерусалим. В деня, в който Исус проля кръвта си, тя падна върху същото това умилостивило и новият завет, установен върху неговата кръв и неговата справедливост, започна под знака на втория херувим, разположен от лявата, южна страна. Така, видно от Бог, тази прогресия се извършва от Неговата лява към **Неговата** „ дясна страна“, страната на Неговото благословение, както е написано в Псалми 110:1: „ *От Давид. Псалом. Словото на Господа към моя Господ: Седи от дясната ми страна , докато положи враговете ти за твое подножие .* И потвърждавайки Евр.7:17, стихове от 4 до 7 уточняват: „ *Яхве се закле и няма да се покае: Ти си свещеник завинаги, по начина на Мелхиседек. Господ от дясната ти страна сломи царе в деня на гнева Си. Той упражнява правда между народите: всичко е пълно с трупове; той чути глави в цялата страна. Той пие от потока, докато ходи: затова вдига главата си .* Така кроткият, но справедлив Исус Христос кара присмивателите и бунтовниците да плащат цената за презрението си към възвишеното свидетелство за неговата състрадателна любов към неговите изкупени избрани.

Така че, когато влизат в двора или храма, евреите подават гръб към „изгряващото слънце“, обожавано през цялото време от езичниците на различни места по земята, Бог иска светилището да бъде построено по дължината му на Изток- Западна ос. Следователно по своята ширина дясната стена на най-святото място беше разположена на „Север“, а лявата стена беше на „Южна“.

В Мат.23:37 Исус си дава образа на „ кокошка, която пази пиленцата си под крилете си “: „ *Ерусалиме, Ерусалиме, който убиваш пророците и убиваш с камъни изпратените до теб, Колко пъти съм искал да съберете децата си, както кокошката прибира пиленцата си под крилата си, а вие не пожелахте! "* . Ето какво учат разперените крила на двата херувима за всеки от двата последователни съюза. Според Ехо.19:4, Бог се сравнява с " орел " : " *Видяхте какво направих на Египет и как ви понесох на орлови криле и ви доведох при себе си "* . В Откр.12:14 той уточнява „ големия орел “: „ *И двете крила на големия орел бяха дадени на жената, за да отлети в*

пустинята, на мястото си, където се храни известно време, време , и половин време, далеч от лицето на змията . Тези образи илюстрират една и съща реалност: Бог защитава тези, които обича, защото те го обичат, в двата последователни съюза, преди и след Исус Христос.

И накрая, символично, еврейският храм представлява тялото на Христос, това на избраните и колективно, Невястата на Христос, неговият Избран, събранието на избраните. Поради всички тези причини Бог е установил санитарни диетични правила, така че тези различни форми на храма да бъдат осветени и уважавани; 1Кор.6:19: „ *Не знаете ли, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и че вие не принадлежите на себе си?* »

Злато, нищо друго освен злато

Трябва да отбележим и важноста на този критерий: всички мебели и прибори, херувимите и самите вътрешни стени са от злато или покрити с ковано злато. Характеристиката на златото е неговият непроменим характер; това е единствената стойност, която Бог му дава. Не е изненадващо, че той превърна златото в символ на съвършената вяра, чийто уникален и съвършен образец беше Исус Христос. Интериорът на храма и светилището изобразяват вътрешния аспект на духа на Исус Христос, обитаван от освещението, чистотата на Светия Божи Дух; характерът му беше непроменим и това беше причината за победата му над греха и смъртта. Примерът, даден от Исус, е представен от Бог като модел за подражание за всички негови избрани; това е неговото изискване, единственото условие за индивидуална и колективна съвместимост с вечния селестиален живот, заплатата и наградата на победителите. Ценностите, които са били негови, трябва да станат наши, ние трябва да приличаме на него като клонинги, както е писано в 1 Йоаново 2:6: „ *Който казва, че пребъдва в Него, трябва да ходи, както Той е ходил – същото* “. Значението на златото ни е дадено в 1 Петрово 1:7: „ *че изпитанието на вашата вяра, която е по-ценна от златото, което загива (което обаче се изпитва с огън), може да доведе до хвала, слава и чест , когато се появява Исус Христос* . Бог изпитва вярата на Своите избрани. Макар и непроменимо, златото може да съдържа следи от нечисти материали и за да го отстрани, трябва да се нагрее и разтопи. След това шлаката или примесите се издигат на повърхността и могат да бъдат отстранени. Това е образ на опита от земния живот на изкупените ученици, по време на който Христос изкоренява злато и ги очиства, подлагайки ги на различни изпитания. И само при условие на тяхната победа в изпитанието, в края на живота им вечната им съдба се решава от великия Съдия Исус Христос. Тази победа може да бъде постигната само с неговата подкрепа и помощ, както той заявява в Йоан 15:5-6 и от 10 до 14: „ *Аз съм лозата, вие сте пръчките. Този, който пребъдва в мен и в когото аз пребъдвам, дава много плод, защото без мен не можете да вършите нищо. Ако някой не остане в мен, ще бъде изхвърлен като пръчка и ще изсъхне; след това събираме клоните, хвърляме ги в огъня и те изгарят .*” Изисква се подчинение на божествените заповеди: „ *Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в Моята любов, както Аз опазих заповедите на Моя Отец и*

пребъдвам в Неговата любов. ". Да умреш за приятелите си се превръща в перфектната кулминация на нормата на сублимираната любов: „ Това е моята заповед: обичайте се един друг, както аз ви възлюбих.” Няма по-голяма любов от тази да дадеш живота си за приятелите си .” Но това признание от Исус е условно: „ **Вие сте Мои приятели, ако вършите това, което ви заповядвам .**“

От своя страна свещникът със седем лампи е изработен от масивно злато. Тогава той може само да символизира съвършенството на Исус Христос. Златото, намерено впоследствие в църквите на римокатолицизма, отразява твърдението за неговата фалшива вяра. Ето защо, за разлика от тях, протестантските храмове бяха лишени от всякакви орнаменти, скромни и строги. В символиката на светилището и храма присъствието на злато доказва, че светилището може да представлява само божествения Исус Христос. Но като разширение е написано, че той е Главата, главата на Църквата, която е неговото тяло в Еф.5:23-24: „ защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на Църквата , което е неговото тяло и на което той е Спасителят. Сега, както Църквата се подчинява на Христос, така и съпругите трябва да се подчиняват на мъжете си във всичко. » Но след това Духът уточнява: „ Мъже, обичайте жените си, както Христос възлюби Църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети чрез словото , след като я очисти чрез кръщение с вода, за да направи тази Църква яви се пред него славен, без петно или бръчка или нещо подобно, но свят и непорочен. ” Ето какво, ясно изразено, е истинската християнска религия. Неговият стандарт не е само теоретичен, защото е практика, приложена в цялата си реалност. Изисква се съгласие със стандарта на неговото разкрито „ слово “; което включва спазване на заповедите и наредбите на Бог и познаване на мистериите, разкрити в неговите библейски пророчества. Този критерий, „ *неукорим или безукорен* “ на избраните, е припомнен и потвърден в Откр. 14:5, където се приписва на „адвентните“ светиин на истинското окончателно завръщане на Христос. Те са обозначени със символа на „ 144 000 “, запечатан с „ печата на Бог “ в Откр.7. Техният опит е този на целия освещаване . Това изследване показва, че скинията, светилището, храмът и всичките им символи пророкуват великия спасителен проект на Бог. Те намериха своята цел и изпълнение в проявлението на земното служение на Исус Христос, разкрито на човешките същества. Така връзката, която избраният поддържа с него, е с пророчески характер и характер; невежият човек се поверява на създателя Бог, който знае всичко; който гради бъдещето му и му го разкрива.

Изследването на храма, построен от цар Соломон, току-що ни показва, че не трябва да бъркаме частта на „храма“, достъпна за хората, със „светилището“, запазено изключително за небесния Бог. В резултат на това думата „светилище“, използвана вместо думата „святост“ в Дан.8:14 този път губи всякаква легитимност, защото се отнася до небесно място, където не е необходимо пречистване през 1843 г. И напротив, думата "святост" се отнася до светиите, които трябва да се откъснат от практиката на грях на земята, за да бъдат осветени или избрани за избор от Бог.

При смъртта на Исус Христос завесата, която разделяше „храма“ от „светилището“, беше разкъсана от Бог, но само молитвите на светиите щяха да получат духовен достъп до небесното светилище, където Исус щеше да ходатайства за тях. Храмовата част трябваше да продължи ролята си на събирателна къща за избраните на земята. През 1843 г. беше същото, принципът беше подновен. „Храмът“ на светиите остава на земята и в „светилището“, само небесно, застъпничеството на Христос официално се възобновява в полза само на избраните избрани адвентисти. Следователно вече няма „светилище“ на земята в новия съюз, където неговият символ изчезва. Всичко, което остава, е духовният „храм“ на изкупените избрани.

Единственото замърсяване, което изискваше пречистване, бяха греховете на хората на земята, тъй като нито един от техните грехове не дойде да оскверни небето. Само присъствието на дявола и неговите непокорни демони може да направи това, поради което, победоносно, в Михаил, Исус Христос ги изгони от небето и ги хвърли на земята на греха, където трябва да останат до смъртта си.

Има още едно нещо, което трябва да разберем след обсъждането на символиката на светостта. Колкото и святи да са тези символи, те са само материални неща. Истинската святост е в живите, поради което Исус Христос беше нещо повече от храма, който сам съществуваше единствено, за да приюти Божия закон, образа на неговия характер и неговата справедливост, оскърбена от земния грешник. Само за да послужи като подкрепа за учението на Неговите избрани, Бог е изпълнил тези неща от Моисей и неговите работници. Именно за да избегне идолопоклонничеството, Бог упълномощи един човек, Неговия слуга, Рон Уайът, да намери и докосне ковчега на неговото свидетелство през 1982 г. Тъй като „свидетелството на Исус“, което „е духът на пророчеството“, е *много* по - добро за него и по-полезен, тъй като той дойде лично, за да разкрие смисъла на спасителния проект, подготвен за неговите избрани, избрани на земята. На Рон Уайът беше позволено да заснеме Десетте заповеди, извадени от ковчега от ангели, но той отказа да запази филма. Тези факти доказват, че Бог е знаел предварително своя отказ, но този избор ни предпазва от идолопоклонничеството, което подобен запис би могъл да предизвика в някои от неговите по-уязвими избраници. Тази реалност ни е разкрита, за да я пазим в мислите на сърцата си като сладка привилегия, дадена от нашия Бог на Любовта.

Разделянията на Битие

Докато изучаването на тази работа ни разкри тайните, скрити в пророчествата на Даниил и Откровение, сега трябва да ви помогна да откриете пророчествата, разкрити в книгата Битие, дума, която означава „начало“.

Внимание!!! Свидетелството, което ще отбележим в това изследване на книгата Битие, идва директно от устата на Бог, който я продиктува на своя слуга Мойсей. Невярването в тази история представлява най-голямото възмущение, което може да бъде нанесено директно на Бог, възмущение, което окончателно затваря вратата към рая, защото разкрива пълното отсъствие на „вяра, без която е невъзможно да бъдеш угоден на Бог“ , според Евреи 11:6.

В пролога на своя Апокалипсис Исус силно настоява за този израз: „ *Аз съм алфата и омегата, началото и края* “, който той отново цитира в края на своето Откровение в Откр.22:13. Вече отбелязахме пророческия характер на книгата Битие, особено по отношение на седемдневната седмица, която пророкува седем хиляди години. Тук подхождам към тази книга Битие от гледна точка на темата за „ **отделянето** “, която я характеризира особено, както ще видим.

Битие 1

1-вият ден

Битие 1:1: „ *В началото Бог създаде небето и земята* “

Както показва думата „ *начало* “, „ *земята* “ наистина е създадена от Бог като център и основа на ново измерение, успоредно на формите на небесния живот, които я предхождат. За да използва образа на художник, за него това е създаване и осъществяване на създаването на нова картина. Но нека вече да отбележим, че от своя произход „ *небето и земята* “ са **разделени** . „ *Небесата* “ обозначават празния, тъмен и безкраен междузвезден космос; и тогава „ *земята* “ се появява под формата на топка, покрита с вода. „ *Земята* “ не е съществувала преди седмицата на сътворението, тъй като е създадена в началото или „ *началото* “ на създаването на това специфично земно измерение. То излиза от нищото и се оформя по заповед на Бог, за да изпълни роля, която е станала необходима поради свободата, която е в основата на греха, извършен в небето от най-първото му създание; онзи, когото Исая 14:12 обозначава с имената „ *зорна звезда* “ и „ *син на зората* “ е станал Сатана след оспорването на властта на Бог. Оттогава той е лидер на съществуващия небесен бунтовнически лагер и бъдещия земен лагер.

Битие 1:2: „ *Земята беше безформена и празна; тъмнина беше над бездната и Божият Дух се носеше над водите* .“

Когато художникът започва с прилагането на фоновия слой върху платното, Бог представя ситуацията, която преобладава във вече създадения небесен живот и земния живот, който той ще създаде. Така той обозначава с думата " *тъмнина* " всичко, което не е в неговото одобрение, което той ще нарече " *светлина* " в абсолютна опозиция. Нека да отбележим връзката, която този стих установява между думата „ *тъмнина* “, винаги в множествено число, тъй като нейните аспекти са множество, и думата „ *бездна* “, която обозначава земята, която не носи форма на живот. Бог използва този символ, за да обозначи своите врагове: „безбожните“ революционери и свободни мислители в Откр.11:7 и бунтовниците на папския католицизъм в Откр.17:8. Но бунтовните протестанти се присъединиха към тях през 1843 г., преминавайки на свой ред под господството на Сатана, „*ангелът на бездната*“ от Откр. 9:11; към които се присъедини неверен адвентизъм през 1995 г.

В изображението, предложено в този стих, виждаме, че „тъмнината“ отделя „*Божия дух*“ от „*водите*“, които ще пророкуват символично, в Данаил и Откровение, за маси от „*народи, нации и езици*“ под символите „*море*“ в Дан.7:2-3 и Откр.13:1 и под това на „*реките*“ в Откр.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Разделянето скоро ще бъде приписано на първородния „*грях*“, който ще бъде извършен от Ева и Адам. Както в даденото изображение, Бог се сблъсква със света на тъмнината, свързан с бунтовните ангели, които следват Сатана в неговия избор да оспори Божия авторитет.

Битие 1:3: „*Бог каза: Да бъде светлина! И светлината беше*

Бог определя Своя стандарт за „*добро*“ според Своята собствена и суверенна преценка. Тази опция за „*добро*“ е свързана с думата „*светлина*“ поради нейния славен аспект, видим за всички и от всички, защото доброто не генерира „*срам*“, който кара човека да се крие, за да изпълни своето нечестие. Този „срам“ ще бъде изпитан от Адам след греха според Битие 3, в сравнение с Битие 2:25.

Битие 1:4: „*Бог видя, че светлината беше добра; и Бог отдели светлината от тъмнината.*”

Това е първата присъда, изразена от Бог. Той разкрива избора си на **доброто**, предизвикан от думата „*светлина*“ и осъждането си на **злото**, обозначено с думата „*тъмнина*“.

Бог ни разкрива целта на своето земно творение и следователно крайния резултат, който неговият проект ще постигне: окончателното **отделяне** на онези, които обичат неговата „*светлина*“, от тези, които предпочитат „*тъмнината*“. „*Светлината и тъмнината*“ са двата избора, направени възможни благодарение на принципа на свободата, който Бог искаше да даде на всички свои небесни и земни създания. Тези два противоположни лагера в крайна сметка имат двама лидери; Исус Христос за „*светлината*“ и Сатана за „*тъмнината*“. И тези два противоположни лагера, подобно на двата полюса на земята, също ще имат два различни абсолютни края; избраните ще живеят вечно в Божията светлина според Откр.21:23; и унищожени от завръщането на Христос, бунтовниците ще свършат като „*прах*“ на пустата земя, която отново се превръща в „*бездна*“

от Битие 1:2. Възкресени за съд, те ще бъдат окончателно унищожени, погълнати в „огненото езеро“ на „втората смърт“ според Откр.20:15.

Битие 1:5: „Бог нарече светлината ден, а тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро: това беше първият ден .

Този „първи ден“ от Сътворението е посветен на окончателното разделяне на двата лагера, образувани от изборите „светлина и тъмнина“, които ще се изправят един срещу друг на земята до окончателната победа на Исус Христос и обновяването на творението. По този начин „първият ден“ е „белязан“ от разрешението, което Бог дава на бунтовниците да се бият срещу него през „седемте хиляди“ години, пророкувани от цялата седмица. Следователно той е идеално подходящ да се превърне в знак или „белег“ на фалшивото божествено обожание, открито в течение на шест хилядолетия сред неверните езически или еврейски народи, но особено в християнската епоха, след приемането на „деня на Непобедените Слънце“ като седмичен почивен ден, наложен от императорската власт на Константин I ' 7 март 321 г. Ето как от тази дата сегашната "християнска" неделя се превърна в "белега на вярата", продължавайки с религиозната подкрепа, дадена към него от папската римокатолическа вяра от 538 г. Очевидно „алфата“ от Битие има какво да предложи на верните слуги на Исус Христос от времето „омега“. И не е свършило.

2-ри ден

Битие 1:6: „Бог каза: Да има шир между водите и да отдели водата от водата .”

Тук отново става въпрос за **разделяне** : „води от води“. Действието пророкува **разделянето** на Божиите създания, символизирани от "водите". Този стих потвърждава естественото **отделяне** на небесния живот от земния и в двата **отделянето** на „синовете на Бог“ от „синовете на дявола“, въпреки това призвани да съжителстват заедно до съда, белязан от смъртта на Исус Христос за бунтуващите се зли ангели и до завръщането в славата на Исус Христос за земляните. Това **разделение** ще оправдае факта, че човекът ще бъде създаден малко по-нисш от небесните ангели, тъй като небесното измерение ще бъде недостъпно за него. Историята на земята ще бъде история на дълго сортиране до нейния край. Грехът създаде безпорядък и Бог организира този безпорядък чрез избиращо сортиране.

Битие 1:7: „И Бог създаде твърдта и **отдели водите**, които са под твърдта, от водите, които са над твърдта. И така беше .”

Даденият образ **разделя** земния живот, пророкуван от „водите, които са отдолу“, от небесния живот, който е „над шира“.

Битие 1:8: „Бог нарече простора небе. И стана вечер, и стана утро: това беше вторият ден .

Това небе обозначава атмосферния слой, който, образуван от двата газа (водород и кислород), които изграждат водата, обгражда цялата повърхност на земята и който не е естествено достъпен за човека. Бог го свързва с присъствието на невидим селестиален живот, какъвто е случаят,

тъй като самият дявол ще получи името „ княз на властта на въздуха “ в Ефесяни 2:2: „... в който някога сте ходили, според пътят на този свят, според княза на силата на въздуха, на духа, който сега действа в синовете на бунта ”; отношение, което той вече е имал в небесния свят.

3^{-тия} ден

Битие 1:9: „ Бог каза: Нека водите, които са под небето, се съберат на едно място и нека се появи сушата. И така беше .”

До този момент „ водите “ покриваха цялата земя, но те все още не съдържаха никаква форма на морски животински живот, който ще бъде създаден на 5-ия ^{ден}. Тази прецизност ще даде цялата си автентичност на действието на потопа от Битие 6, който ще може да разпространи формата на животински морски живот върху потопената земя; което тогава ще оправдае намирането на морски вкаменелости и черупки там.

Битие 1:10: „ Бог нарече сушата земя, а водната маса нарече морета. Господ видя, че беше добро .”

Това ново **разделяне** е оценено като „ добро “ от Бог, тъй като отвъд океаните и континентите, той дава на тези два термина „ море и земя “ ролята на два символа, които съответно ще обозначат католическата християнска църква и християнската протестантска ляво първата под името на реформираната църква. **Разделянето** им , извършено между 1170 и 1843 г., следователно е оценено като „ добро “ от Бог. И неговото насърчение за неговите верни служители по времето на Реформацията беше разкрито в Откр. 2:18 до 29. В тези стихове намираме това важно пояснение на стихове 24 и 25, които свидетелстват за изключителна временна ситуация: „На вас , на всички останали в Тиатир, които не приемат това учение и които не са познали дълбините на Сатана, както те ги наричат, ви казвам: не ви налагам друго **бreme** ; дръж само това, което имаш, докато дойда .” Още веднъж, чрез това прегрупиране, Бог въвежда ред в безпорядъка, създаден от бунтовните ангелски и човешки духове. Нека отбележим това друго учение, „ земята “ ще даде името си на цялата планета, защото „ сухата “ е подготвена да бъде естествената среда за живота на човека, за когото това творение е създадено от Бог. Тъй като морската повърхност е четири пъти по-голяма от повърхността на сухата земя, планетата би могла да приеме името „ море “, по-добре заслужено, но не и оправдано в божествения проект. Думите на тази „поговорка“: „птици се събират заедно и птици от пера се събират заедно“, се намират в тези групи. Така между 1170 и 1843 г. верните и мирни протестанти бяха спасени от справедливостта на Христос, която им беше вменена по изключение, без да се подчиняват на съботната почивка на истинския седми ден: събота. И това е изискването за тази почивка, което прави „ земята “ символ на фалшива християнска вяра от 1843 г., според Дан.8:14. Доказателството за тази божествена присъда се появява в Откр. 10:5, тъй като Исус поставя „ краката си “ върху „ морето и земята “, за да ги смаже с гнева Си.

Битие 1:11: „ Тогава Бог каза: Нека земята произведе зеленина, трева, която дава семена, и плодни дървета, които дават плод според вида си, със семето си в тях на земята. И така си беше . »

Приоритетът, даден от Бог на сушата, е потвърден: първо, тя получава силата да „ **произведе** “ „ зеленина, трева, носеща семена, плодни дървета, които дават плод според вида си “; всички неща, произведени първо за нуждите на човека и на второ място за земните и небесните животни, които ще го заобикалят. Тези произведения на земята ще бъдат използвани от Бог като символични изображения, за да разкрие неговите уроци на неговите служители. Човекът, подобно на „дървото “, ще даде плод, добър или лош.

Битие 1:12: „ Земята произведе зеленина, трева, която носи семе според вида си, и дървета, които дават плод и имат семето си в себе си според вида си. Господ видя, че беше добре. »

В този 3-ти ^{ден} никаква грешка не опетнява делото, създадено от Бог, природата е съвършена, смятана за „ добра “. В съвършена атмосферна и земна чистота, земята умножава продукцията си. Плодовете са предназначени за съществата, които ще живеят на земята: хора и животни, които от своя страна ще произвеждат плодове според тяхната личност.

Битие 1:13: „ И стана вечер, и стана утро: беше третият ден .“

4 -тия ден

Битие 1:14: „ Бог каза: Да има светили на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека бъдат знаци за отбелязване на времената, дните и годините .

ново **разделение** : „ ден от нощ “. До този четвърти ден дневната светлина не беше получена от небесно тяло. Разделянето на деня и нощта вече е съществувало във виртуална форма, създадена от Бог. За да направи своето творение независимо от присъствието си, Бог ще създаде на четвъртия ден небесни звезди, което ще позволи на хората да установят календари въз основа на позицията на тези звезди в междувездния космос. Така ще се появят знаците на Зодиака, астрологията преди времето си, но без сегашното гадаене, което е свързано с нея, т.е. астрономията.

Битие 1:15: „ И нека бъдат светили в небесната твърд, за да светят на земята. И така беше .”

„ Земята “ трябва да бъде осветена както от „ ден “, така и от „ нощ “, но „ светлината “ на „ деня “ трябва да превъзхожда тази на „ нощта “, защото тя е символичният образ на Бога на истината, създател на всичко който живее. И последователността в ордена „ нощен ден ” пророкува окончателната му победа срещу всичките му врагове, които са и тези на неговите любими и благословени избраници. Тази роля, която се състои в „ осветяване на земята “, ще даде на тези звезди символично значение на

религиозно действие, преподаващо истини или лъжи, представени в името на създателя Бог.

Битие 1:16: „ Бог направи двете големи светила, по-голямата светлина да управлява деня и по-малката светлина да управлява нощта; той също направи звездите .

Обърнете внимание на тази подробност: като извиква „ слънцето “ и „ луната “, „ двете велики светила “, Бог обозначава слънцето с израза „ най-великото “, докато затъмненията го доказват, двата слънчеви и лунен диск ни се явяват под еднакъв размер, като едната покрива реципрочно другата. Но Бог, който го е създал, знае преди хората, че неговият малък вид се дължи на разстоянието му от земята, тъй като слънцето е 400 пъти по-голямо, но 400 пъти по-далеч от луната. С тази прецизност той потвърждава и утвърждава своята върховна титла Бог-творец. Освен това, на духовно ниво, той разкрива своето несравнимо „величие” в сравнение с малката луна, символ на нощта и мрака. Прилагането на тези символични роли ще се отнася до Исус Христос, наречен „ светлина “ в Йоан 1:9: „ Тази светлина беше истинската светлина, която, като дойде на света, просветлява всеки човек “. Нека отбележим, че древният съюз на плътския еврейски народ, изграден върху лунния календар, беше поставен под знака на „тъмна“ епоха; това до първото и второто идване на Христос. Точно както празнуването на „празниците на новолунията“, време, когато изчезващата луна става невидима, пророкува идването на слънчевата ера на Христос, която Мал.4:2 сравнява със „слънце на правдата“: „ Но за вас, който се бои от моето име, слънцето на правдата ще изгрее и изцелението ще бъде под крилете му; ще излезете и ще скачате като телета от обор ,...”. След стария еврейски съюз " луна " стана символ на фалшивата християнска вяра, последователно католическа от 321 и 538 г., след това протестантска от 1843 г. и... институционална адвентна от 1994 г.

Стихът също споменава " звездите ". Тяхната светлина е слаба, но те са толкова много, че въпреки това осветяват небето на земните нощи. По този начин „ звездата “ става символ на религиозни пратеници, които остават изправени или които падат като знака на „ 6-ия печат “ от Откр.6:13, в който падането на звездите дойде да пророкува на 13 ноември 1833 г. на избраните масовото падение на протестантството през 1843 г. Това падение засяга и пратениците на Христос, получателите на посланието от „ Сардис “, на които Исус заявява: „ вие се смятате за живи и сте мъртви “. Това падение се припомня в Откр.9:1: „ Петият ангел затръби. И видях една звезда, паднала от небето на земята . Ключът към бездната на бездната му беше даден . Преди падането на протестантите Откр. 8:10 и 11 напомня за католицизма, окончателно осъден от Бог: „ Третият ангел затръби. **И падна от небето голяма звезда, горяща като факла ; и падна върху една трета от реките и върху водните извори. »** Стих 11 му дава името „ Пелин “: „ **Името на тази звезда е Пелин ; и третата част от водите се превърнаха в пелин и много хора умряха от водите, защото бяха станали горчиви .** Нещото се потвърждава в Откр. 12:4: „ **Неговата опашка повлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята. Змеем застава**

пред жената, която щеше да ражда, за да изяде детето ѝ, когато роди . Тогава религиозните пратеници ще бъдат жертви на екзекуциите на френските революционери в Откр. 8:12: „ Четвъртият ангел затръбни. И една трета от слънцето беше поразена, една трета от луната **и една трета от звездите, така че една трета потъмня** и денят загуби една трета от светлината си, както и нощта . Целите на свободомислещите революционери, враждебни към всички форми на религия, също са, винаги частично (третото), „ слънцето “ и „ луната “.

В Битие 15:5 „ звездите “ символизират „ потомството “, обещано на Авраам: „ И като го изведе, каза: Погледни към небето и преброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И той му каза: Това ще бъде твоето потомство . Внимание! Съобщението посочва многобройно количество, но не казва нищо за качеството на вярата на това множество, в което Бог ще намери „ много звани, но малцина избрани “ според Матей 22:14. “ Звездите ” отново символизират избраните в Дан.12:3: “ Онези, които са интелигентни, ще блестят като блясъка на небето, **а онези, които учат на правда мнозина, ще блестят като звездите** завинаги ”.

Битие 1:17: „ Бог ги постави в небесната шир, за да светят на земята, ”

Виждаме тук поради духовна причина Божието настояване върху тази роля на звездите: „ да осветяват земята “.

Битие 1:18: „ да управлява деня и нощта и да **отделя светлината от тъмнината. Господ видя, че беше добро .**”

Тук Бог потвърждава духовната символична роля на тези звезди, като свързва " деня и светлината ", от една страна, и " нощта и тъмнината ", от друга.

Битие 1:19: „ И стана вечер, и стана утро: беше четвъртият ден .“

Земята вече може да се възползва от светлината и слънчевата топлина, за да осигури своето плодородие и производство на растителни храни. Но ролята на слънцето ще стане важна едва след греха, който Ева и Адам ще извършат. Животът до този трагичен момент се крепи на чудодейната сила на Божиата творческа сила. Земният живот е организиран от Бог за това време, когато грехът ще удари земята с цялото си проклятие.

5 -ти ден

Битие 1:20: „ Бог каза: Нека водите да произведат живи същества в изобилие и нека птиците да летят по земята към небесната шир .“

На този 5-ти ^{ден} Бог дава на „ водите “ силата да „ произведат в изобилие живи животни “, толкова многобройни и толкова разнообразни, че съвременната наука изпитва затруднения да ги изброи всички. На дъното на бездната в пълен мрак откриваме неизвестна форма на живот от малки флуоресцентни животни, които мигат, мигат и променят интензитета на светлината и дори цвета. По същия начин небесната шир ще получи анимацията на полета на „ птиците “. Тук се появява символът на „ крилата “, които позволяват на крилатите плътски животни да се движат във въздуха.

Символът ще бъде прикрепен към небесни духове, които не се нуждаят от него, защото не са подчинени на земните и небесните физически закони. И в крилатите видове на земята Бог ще си припише образа на „орела“, който се издига най-високо по височина сред всички видове птици и летящи животни. „Орелът“ също става символ на империята, на цар Навуходоносор в Дан.7:4 и този на Наполеон 1-ви^B Откр.8:13: „Погледнах и чух орел да лети в средата от небето и да казва със силен глас: Горко, горко, горко на онези, които живеят на земята, поради другите звуци на тръбите на трите ангела, които ще затръбят!“ Появата на този имперски режим пророкува трите големи „нещастия“, които ще поразят жителите на западните страни под символа на последните три „тръби“ на Апо. 9 и 11, от 1843 г., когато постановлението на Дан.8:14 влезе в сила.

Освен „орела“, другите „небесни птици“ ще символизират небесните ангели, добрите и лошите.

Битие 1:21: „Бог създаде големи риби и всяко живо същество, което се движи, което водите произведоха в изобилие според вида им; той също създаде всяка крилата птица според вида ѝ. Господ видя, че беше добро.“

Бог подготвя морския живот за състоянието на грях, времето, когато „най-голямата риба“ ще направи най-малката своя храна, това е планираната съдба и полезността на тяхното изобилие във всеки вид. „Крилатите птици“ няма да избягат от този принцип, защото и те ще се убиват взаимно за храна. Но преди греха никое морско животно или птица не наранява друго, животът ги оживява всички и те живеят заедно в перфектна хармония. Ето защо Бог оценява ситуацията като „добра“. Морските „животни“ и „птици“ ще играят символична роля след греха. Тогава смъртните битки между видовете ще придадат на „морето“ значението на „смърт“, което Бог му дава в ритуала на измиването на еврейските свещеници. Ваната, използвана за тази цел, ще бъде наречена „море“ в памет на пресичането на „червено море“, като и двете неща са предобраз на християнското кръщение. По този начин, като му дава името „звяр, който излиза от морето“ в Откр. 13:1, Бог идентифицира римокатолическата религия и монархията, която я подкрепя, с събрание от „мъртви“, които убиват и поглъщат съседите си като риба от „морето“. По същия начин орлите, ястребите и ястребите ще погълнат гълъбите и гълъбите, поради греха на Ева и Адам и много повече от техните човешки потомци до завръщането в славата на Христос.

Битие 1:22: „Бог ги благослови, като каза: Плодете се и се множете, и напълнете водите на моретата; и птиците да се множат на земята.“

Божието благословение се материализира чрез умножаването, в този контекст на морските животни и птици, но скоро и на хората. Христовата църква също е призвана да умножи броя на своите последователи, но там Божието благословение не е достатъчно, защото Бог призовава, но не принуждава никого да откликне на неговото предложение за спасение.

Битие 1:23: „И стана вечер, и стана утро: беше петият ден.“

Обърнете внимание, че морският живот е създаден на петия ден, като по този начин е **отделен** от създаването на земния живот, поради неговата духовна символика, която се отнася до първата форма на прокълнато и отстъпническо християнство; какво ще представлява католическата религия на Рим от 7 март 321 г., датата на приемането на фалшивия езически ден за почивка, първият ден и "ден на слънцето", впоследствие преименуван на: неделя, денят на Господа. Това обяснение се потвърждава от появата на римокатолицизма през 5-то хилядолетие и това на протестантството, което се появява през 6-то хилядолетие.

6-ти ден

Битие 1:24: „Бог каза: Нека земята произведе живи животни според видовете им, добитък, пълзящи животни и земни животни според видовете им. И така беше.”

Шестият ден е белязан от създаването на земния живот, който на свой ред, след морето, „**ражда** живи животни според вида им, от добитък, от пълзящи животни и от сухоземни животни, според вида им. Бог задвижва процес на размножаване на всички тези живи същества. Те ще се разпространят по земната повърхност.

Битие 1:25: „Бог създаде земните зверове според видовете им, добитъка според видовете им и всички пълзящи твари по земята според видовете им. Господ видя, че беше добро.”

Този стих потвърждава действието, наредено в предишния. Нека отбележим този път, че Бог е създателят и директорът на този земен животински живот, създаден на земята. Както при тези от морето, сухоземните животни ще живеят в хармония до времето на човешкия грях. Бог намира това животинско творение за „добро“, в което са създадени символични роли и той ще ги използва в своите пророчески послания след установяването на греха. Сред влечугите „змията“ ще играе главна роля като среда, подбуждаща грях, използвана от дявола. След греха животните на земята ще унищожат едни други видове срещу видове. И тази агресивност ще оправдае, в Откр. 13:11, името "звяр, който се издига от земята", което обозначава протестантската религия в нейния последен статус, прокълнатата от Бог в контекста на окончателното изпитание на адвентната вяра, оправдано от истинското завръщане на Исус Христос, насрочено за пролетта на 2030 г. Обърнете внимание обаче, че протестантството носи това проклетие, игнорирано от множеството от 1843 г. насам.

Битие 1:26: „Тogaвa Бог каза: Да създадем човека по Наши образ, по Наше подобие, и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка и над по цялата земя и върху всички пълзящи същества, които пълзят по земята.

Казвайки „Нека да направим“, Бог свързва със своето творческо дело верния ангелски свят, който е свидетел на неговото действие и го заобикаля изпълнен с ентузиазъм. Под темата за **разделянето**, отбележете

тук, групирани в 6-ия ^{ден}, сътворението на земните животни и това на човека, което се споменава в този стих 26, число на името на Бог, число, получено чрез добавяне на четирите еврейски букви „Йод“ = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26”; букви, съставляващи името му, транслитерирани „YaHWéH“. Този избор е още по-оправдан, тъй като, „направен по Божия образ“, „човекът“ Адам започва да го представя символично в земното творение като образ на Христос. Бог му дава неговия физически и умствен аспект, тоест способността да преценява между доброто и злото, което ще го направи отговорен. Създаден в същия ден като животните, „човекът“ ще получи избора на своето „подобие“: Бог или животното, „звярът“. Въпреки това, оставяйки се да бъдат съблазнени от „животно“, „змията“, Ева и Адам ще се откъснат от Бог и ще загубят своето „подобие“. Като дава на човека господство над „вечугите, които пълзят по земята“, Бог кани човека да господства над „змията“ и следователно да не се оставя да бъде поучаван от нея. За съжаление за човечеството, Ева ще бъде изолирана и отделена от Адам, когато бъде съблазнена и виновна за греха на непокорството.

Бог поверява на човека цялото си земно творение с животите, които то съдържа и произвежда в моретата, на земята и в небето.

Битие 1:27: „Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде, мъж и жена създаде.“

Шестият ^{ден} продължава като останалите, 24 часа и изглежда, че творенията на мъжа и жената са групирани тук с образователна цел за обобщаване на тяхното творение. Наистина, Битие 2 разглежда това създаване на човека, като разкрива много действия, които вероятно са били извършени в продължение на няколко дни. По този начин историята на тази глава 1 придобива нормативен характер, разкривайки символичните стойности, които Бог иска да даде на първите шест дни от седмицата.

Тази седмица има толкова по-символична стойност, тъй като представя Божия спасителен проект. „Мъжът“ символизира и пророкува Христос, а „жената“, „Избраната църква“, която ще бъде издигната от него. Освен това, преди греха, реалното време няма значение, защото в състояние на съвършенство времето не се брои и обратното броене на „6000 години“ ще започне през първата пролет, белязана от първия човешки грях. При съвършена закономерност 12-часовите нощи и 12-часовите дни следват един след друг непрекъснато. В този стих Бог подчертава подобие на човека, създаден според Неговия собствен образ. Адам не е слаб, той е пълен със сила и е създаден способен да устои на изкушенията на дявола.

Битие 1:28: „И Бог ги благослови, и Бог им каза: Плодете се и се множете, и напълнете земята, и я владейте; и владей над морските риби и над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.“

Посланието е отправено от Бог към цялото човечество, чиито оригинални модели са Адам и Ева. Подобно на животните, те от своя страна са благословени и насърчавани да се размножават, за да се размножават човешки същества. Човек получава господство над животинските създания

от Бога, което означава, че не трябва да позволява да бъде доминиран от тях, поради сантименталност и сантиментална слабост. Той не трябва да им наранява, а да живее в хармония с тях. Това в контекста, който предхожда проклятието на греха.

Битие 1:29: „ *И Бог каза: Ето, давам ви всяка трева, която дава семе, която е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, което има в себе си плод на дърво, което дава семе: ще бъде вашата храна .*”

В своето растително творение Бог разкрива цялата си доброта и щедрост, като умножава броя на семената на всеки вид растения, овощни дървета, зърнени култури, билки и зеленчуци. Бог предлага на човека модела на съвършено хранене, което насърчава доброто физическо и психическо здраве, благоприятно за целия организъм и човешката душа, дори днес, както и по времето на Адам. Тази тема е представена от 1843 г. от Бог като изискване на Неговите избрани и придобива още по-голямо значение в последните ни дни, когато храната е жертва на химикали, торове, пестициди и други, които унищожават живота, вместо да го насърчават.

Битие 1:30: „ *И на всички земни зверове, и на всяка небесна птица, и на всичко, което се движи по земята, което има жизнено дихание в себе си, давам всяка зелена трева за храна. И така беше .*”

Този стих представя ключа, който оправдава възможността за този хармоничен живот. Всички живи същества са вегани, така че нямат причина да си вредят. След греха животните най-често ще се нападат едни други за храна, смъртта ще ги удари всички по един или друг начин.

Битие 1:31: „ *Бог видя всичко, което беше направил, и ето, беше много добро. И стана вечер, и стана утро: беше шестият ден .*

В края на 6-тия ^{ден} Бог е доволен от своето творение, което, с присъствието на човека на земята, този път е оценено като „ **много добро** “, докато то е било „ **добро** “ само в края на 5-ия ^{ден} .

Божие намерение да **отдели** първите 6 дни от седмицата от 7-ия ^{се} демонстрира чрез групирането им заедно в тази глава 1 от Битие. По този начин той подготвя структурата на 4-та ^{заповед} от своя божествен закон, която ще представи в тяхното време на евреите, освободени от египетско робство. От Адам насам човешките същества са имали 6 дни в седмицата, всяка седмица, за да се занимават със своите земни професии. За Адам нещата започнаха добре, но след като беше създадена от него, жената, дадена му от Бога „ *помощница* “, ще донесе грях в земното творение, както ще разкрие Битие 3. От любов към жена си Адам на свой ред ще яде от забранения плод и цялата двойка ще се окаже поразена от проклятието на греха. В това действие Адам пророкува Христос, който ще дойде да сподели и плати вместо него грешката на неговата любима Избрана църква. Неговата смърт на кръста, в подножието на планината Голгота, ще изкупи извършения грях и победител на греха и смъртта, Исус Христос ще получи правото да накара своите избраници да се възползват от съвършената си справедливост. Така той може да им предложи вечен живот, изгубен след Адам и Ева. Избраните ще влязат заедно по едно и също време в този вечен живот в началото на 7-мо ^{хилядолетие} , тогава ще бъде изпълнена пророческата роля на съботата.

Следователно можете да разберете защо тази тема за почивка на 7-ия ^{ден} е представена в глава 2 на Битие, **отделена** от първите 6 дни, групирани заедно в глава 1.

Битие 2

Седмият ден

Битие 2:1: „ Така бяха завършени небето и земята, и цялото им войнство .“

Първите шест дни са отделени от „ **седмия** “, тъй като Божието творческо дело на земята и небето приключва. Това беше вярно за полагането на основите на създадения живот през първата седмица, но още повече за 7000 години, които също пророкува. Първите шест дни съобщават, че Бог ще работи в беда, изправен пред лагера на дявола и неговите разрушителни действия в продължение на 6000 години. Неговата работа ще се състои в привличането на своите избраници към него, за да ги избере измежду всички човешки същества. Той ще им даде различни доказателства за любовта си и ще задържи тези, които го обичат и одобряват във всички негови аспекти и всички области. Защото тези, които не направят това, ще се присъединят към проклетия лагер на дявола. Цитираната „ **армия** “ обозначава живите сили на двата лагера, които ще се противопоставят и ще се бият помежду си на „ **земята** “ и в „ **небесата** “, където ги символизираат „ **небесните звезди** “. И тази борба за селекция ще продължи 6000 години.

Битие 2:2: „ На седмия ден Бог свърши делото, което беше извършил; и на седмия ден си почива от цялото дело, което беше извършил .“

В края на първата седмица от земната история Божията почивка дава първи урок: Адам и Ева още не са съгрешили; което обяснява възможността Бог да изпита истинска почивка. Следователно Божията почивка е обусловена от липсата на грях в Неговите създания.

Вторият урок е по-фин и се крие в пророческия аспект на този „ **седми ден** “, който е образ на „ **седмото** “ хилядолетие на великия спасителен проект, програмиран от Бог.

Навлизането в „ **седмото** “ хилядолетие, наречено „ **хиляда години** “ в Откр.20:4-6-7, ще отбележи завършването на избора на избраните. И за Бог и неговите избрани, спасени живи или възкресени, но всички прославени, останалото получено ще бъде следствие от победата на Бог в Исус Христос над всичките му врагове. В еврейския текст глаголят „ **почивах** “ е „шават“ от същия корен като думата „ **събота** “.

Битие 2:3: „ Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което бе извършил, като го вършеше. “

Думата събота не се споменава, но нейният образ вече се намира в освещаването на „ **седмия ден** “. Затова разберете добре причината за това **освещение** от Бога. Тя пророкува момента, в който нейната саможертва в Исус Христос ще получи своята последна награда: щастието да бъде заобиколена от всички свои избраници, които навремето са

засвидетелствали своята вяръност в мъченичество, страдание, лишения, най-често до „смърт“. И в началото на „**седмото**“ хилядолетие всички те ще бъдат живи и вече няма да се страхуват от смъртта. За Бог и Неговия верен лагер, може ли човек да си представи причината за по-голяма „**почивка**“ от тази? Бог повече няма да вижда онези, които го обичат, да страдат, той вече няма да трябва да споделя тяхното страдание, това е тази „**почивка**“, която той празнува всеки „**седми ден събота**“ от нашите вечни седмици. Този плод на неговата последна победа ще бъде получен чрез победата на Исус Христос над греха и смъртта. В себе си, на земята и сред другите хора, той извърши едва достоверно дело: той пое смъртта върху себе си, за да създаде своя избран народ, а съботата обяви от Адам на човечеството, че той ще победи греха, за да предложи своята праведност и вечен живот на тези които го обичат и му служат вярно; нещо, което Откр.6:2 провъзгласява и потвърждава: „*Погледнах, и ето, яви се бял кон. Този, който го яздеше, имаше лък; беше му дадена корона и той тръгна победоносно и да победи* .

Навлизането в седмото хилядолетие бележи навлизането на избраните във вечността на Бога, поради което в тази божествена история седмият ден не се затваря с израза „беше вечер, беше, беше утро, *беше ...ден* .” В своя Апокалипсис, даден на Йоан, Христос ще извика това седмо хилядолетие и ще разкрие, че то също ще бъде съставено от „*хиляда години*“ според Откр. 20:2-4, както първите шест, които го предхождат. Това ще бъде време на небесен съд, през което избраните ще трябва да съдят мъртвите от проклетия лагер. Споменът за греха следователно ще бъде поддържан през тези последни „*хиляда години*“ от голямата събота, пророкувана всеки уикенд. Само последният съд ще сложи край на мисълта за грех, когато в края на седмото хилядолетие всички паднали ще бъдат унищожени в „*огненото езеро на втората смърт*“.

Бог дава обяснения за своето земно творение

Предупреждение: Заблудените хора сеят съмнение, като представят тази част от Битие 2 като второ свидетелство, което би противоречало на това от историята в Битие 1. Тези хора не са разбрали метода на разказване, използван от Бог. Той представя в Битие 1, цялата част от първите шест дни от своето сътворение. След това, от Битие 2:4, той се връща, за да предостави допълнителни подробности по определени теми, които не са обяснени в Битие 1.

Битие 2:4: „*Това е произходът на небето и земята, когато бяха създадени*“

Тези допълнителни обяснения са абсолютно необходими, защото темата за греха трябва да получи свои собствени обяснения. И както видяхме, тази тема за греха е вездесъща във формите, които Бог е дал на своите земни и небесни постижения. Самата конструкция на седемдневната седмица носи много тайни, които само времето ще разкрие на избраните от Христос.

Битие 2:5: „ Когато Бог ЯХВЕ създаде земята и небето, още нямаше полски храст на земята, нито трева на полето още поникна; защото Бог ЯХВЕ не беше изпратил дъжд на земята, и нямаше човек, който да обработва земята .

Обърнете внимание на появата на името " *YaHWéH* ", с което Бог се е нарекъл по молба на Мойсей според Изход 3:14-15. Мойсей пише това откровение под диктовката на Бог, когото той нарича „ *ЯХВЕХ* “. Божественото откровение тук взема своята историческа препратка от изхода от Египет и създаването на нацията Израел.

Зад тези привидно много логични подробности се крият пророкувани идеи. Бог предизвиква растежа на растителния свят, „ *храсти и билки на полето* “, към които той добавя „ *дъжд* “ и присъствието на „ *човек* “, който ще „ *култивира почвата* “. През 1656 г., след греха на Адам, в Битие 7:11, " *дъждът* " на " *потопа* " ще унищожи растителния живот, " *храстите и тревите на полето* ", както и " *човека* " и неговите " *реколти* " поради засилване на греха.

Битие 2:6: „ *Но пара се издигна от земята и напои цялата повърхност на земята .*“

Преди да унищожи каквото и да било, преди греха, Бог кара „ *земята да бъде напоена по цялата ѝ повърхност с пара* “. Действието е нежно и ефективно и е подходящо за безгрешен, славен и съвършено чист живот. След греха небето ще изпрати разрушителни бури и проливни дъждове като знак за своето проклятие.

Формирането на човека

Битие 2:7: „ *Яхве Бог създаде човека от пръстта на земята и вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и човекът стана живо същество .*“

Създаването на човека се основава на ново **отделяне** : това на „ *земния прах* “, част от който се взема, за да формира живот, създаден по Божия образ. В това действие Бог разкрива своя план да получи и в крайна сметка да избере избрани хора от земен произход, които ще направят вечни.

Когато Бог го създава, човекът е обект на специално внимание от своя Създател. Обърнете внимание, че той го „ *формира* “ от „ *праха на земята* “ и този единствен произход пророкува неговия грях, смъртта му и завръщането му в състоянието на „ *прах* “. Това божествено действие е сравнимо с това на „ *грънчар* “, който оформя „ *глинен съд* “; образ, който Бог ще претендира в Йер.18:6 и Рим.9:21. Освен това животът на „ *човека* “ ще зависи от неговия „ *дъх* “, който Бог вдъхва в „ *ноздрите* “ му. Следователно наистина мнозина мислят за белодробния „ *дих* “, а не за духовния дъх. Всички тези подробности са разкрити, за да ни напомнят колко крехък е човешкият живот, зависим от Бог за неговото удължаване. Той остава плод на постоянно чудо, защото животът се намира само в Бог и само в него. По неговата божествена воля „ *човекът стана живо същество* .” Ако животът на добър или зъл човек се удължава, то е само защото Бог го позволява. И когато смъртта го сполетява, все пак неговото решение е под въпрос.

Преди греха Адам беше създаден съвършен и невинен, притежаващ мощна жизненост и влязъл във вечния живот, заобиколен от вечни неща. Само формата на творението му предсказва страшната съдба.

Битие 2:8: „ *Тогавя ЯХВЕ Бог насади градина в Едем, на източната страна, и постави там човека, когото беше създал .*“

Градината е образът на идеалното място за човека, който намира всички нейни очарователни хранителни и визуални елементи, събрани там; великолепни цветя, които не увяхват и никога не губят своите парфюми от приятни миризми, умножени до безкрайност. Тази храна, предлагана в градината, не изгражда живота на човека, който преди греха не зависи от храната. Следователно храната се консумира от човека единствено за негово удоволствие. Точността „ *Бог насади градина* “ свидетелства за любовта му към своето създание. Той става градинар, за да предложи на човека това прекрасно място за живеене.

Думата Едем означава "градина на насладите" и като вземе Израел за централна отправна точка, Бог локализира този Едем на изток от Израел. За своите „удоволствия“ човекът е поставен в тази вкусна градина от Бог, неговия Създател.

Битие 2:9: „ *Яхве Бог направи дървета от всякакъв вид да растат от земята, приятни за гледане и добри за храна, и дървото на живота сред градината , и дървото за познаване на доброто и злото .*”

Характерът на градината е наличието на овощни дървета, които предлагат „готови за консумация“, което представлява техните плодове с множество меки и сладки вкусове. Всички те са там за единственото удоволствие на Адам, все още сами.

В градината има и две дървета с диаметрално противоположни характери: „ *дървото на живота* ”, което заема централно място, „ *в средата на градината* ”. По този начин градината и нейното пищно предлагане са изцяло прикрепени към нея. Близко до него е „*дървото за познаване на доброто и злото* “. Още в своето обозначение думата „ *зло* ” пророкува достъп до греха. Тогавя можем да разберем, че тези две дървета са образите на двата лагера, които ще се изправят един срещу друг на земята на греха: лагерът на Исус Христос, изобразен от „дървото на живота “, срещу лагера на дявола, който, подобно на името на „дървото “ показва, е познавал или преживявал, последователно, „ *добро* “ от създаването му до деня, когато „ *злото* “ го е накарало да влезе в бунт срещу своя Създател; това, което Бог нарича „съгрешаване срещу него“. Напомням ви, че тези принципи на „*добро и зло* ” са двата избора или двата възможни крайно противоположни плода, които **пълната свобода** на едно „ *живо същество* ” произвежда. Ако първият ангел не беше направил това, други ангели пак щяха да се разбунтуват, както вече е доказано от земния опит на човешкото поведение.

В цялото щедро предлагане на градината, подготвено от Бог за Адам, е това дърво „ *на познаването на доброто и злото* “, което е там, за да изпита човешката вяроност. Този термин „ *познание* ” трябва да се разбира добре, защото за Бог глаголет „ *да познаваш* ” приема екстремно значение

на преживяване на „ *добро или зло* ”, което ще се основава на действия на подчинение или непокорство. Дървото в градината е само материалната опора за изпитанието на послушанието и плодът му само предава злото, защото Бог му е дал тази роля, представяйки го като забрана. Грехът не е в плода, а в това да го ядеш, знаейки, че Бог го е забранил.

Битие 2:10: „ *Река извираше от Едем, за да напоява градината, и оттам се разделяше на четири ръкава .*“

ново послание за **разделяне** , точно както реката, която излиза от Едем, се разделя на " *четири ръкава* ", това изображение пророкува раждането на човечеството, чиито потомци ще се разпространят универсално или до четирите кардинални точки, или четири вятъра от небето навсякъде Земята. „ *Реката* “ е символ на един народ, а водата е символ на човешки животи. Чрез това разделение " *на четири ръкава* ", реката, излизаща от Едем, ще разпръсне водата си на живот по цялата земя и тази идея пророкува желанието на Бог да разпространи знанието си по цялата ѝ повърхност. Неговият проект ще бъде изпълнен според Битие 10 чрез отделянето на Ной и тримата му сина след края на потопа от води. Тези свидетели на потопа ще предават от поколение на поколение спомена за страшното божие наказание.

Ние не знаем визуалния вид, който е имала земята преди потопа, но преди разделянето на народите, обитаемата земя трябва да е изглеждала като един единствен континент, напояван само от този източник на вода, която бликаше от градината на Едем. Сегашните вътрешни морета не са съществували и са следствие от потопа, обхванал цялата земя за една година. До потопа целият континент се напояваше от тези четири реки и техните притоци разпределяха прясна вода по цялата повърхност на сухата земя. По време на потопа Гибралтарският пролив и Червено море се срутиха, подготвяйки образуването на Средиземно море и Червено море, нахлули от солена вода от океаните. Знайте, че на новата земя, където Бог ще установи своето царство, няма да има море според Откр.21:1, точно както няма да има повече смърт. Разделението е следствие от греха и най-интензивната му форма ще бъде наказана от разрушителните води на потопа. Четейки това послание, само под неговия пророчески аспект, „ *четирите ръкава* “ на реката обозначават четири народа, които характеризират човечеството.

Битие 2:11: „ *Името на първия е Фисон; това е, което заобикаля цялата страна Хавила, където се намира златото .*

Името на първата река на име Пишон или Фисон означава: изобилие от вода. Районът, където се е намирал Едемът, посаден от Бог, трябва да е бил там, където извираат сегашните Тигър и Ефрат; за Ефрат до планината Арарат и за Тигър до Телец. На изток и в средата на Турция все още има огромно езеро Ван, което представлява огромен запас от прясна вода. Със своята божествена благословия изобилната вода спомогна за изключителното плодородие на Божията градина. Страната Хавила, известна със своето злато, според някои се е намирала в североизточната част на днешна Турция. Той се простирал до бреговете на днешна Грузия. Но това

тълкуване създава проблем, тъй като според Битие 10:7 „Хавила“ е самият „син на Куш“ „син на Хам“ и обозначава Етиопия, разположена на юг от Египет. Това ме кара да локализирам тази страна на „Хавила“ в Етиопия или в Йемен, където имаше златните мини, които Савската царица предложи на цар Соломон.

Битие 2:12: „Златото на тази земя е чисто; там също се намират камък бделий и оникс .

„Златото“ е символ на вярата и Бог пророкува за Етиопия, чиста вяра. Тя вече ще бъде единствената страна в света, която е запазила религиозното наследство на Савската царица след престоя ѝ при цар Соломон. Нека добавим също за негова полза, че в своята независимост, запазена през вековете на религиозен мрак, който характеризираше народите на „християнска“ Западна Европа, етиопците запазиха християнската вяра и практикуваха истинската събота, получена от срещата на Соломон. Апостол Филип кръщава първия етиопски християнин, както се разкрива в Деяния 8:27-39. Той беше евнух, служител на кралица Кандис и целият народ получи неговото религиозно учение. Друга подробност свидетелства за благословията на този народ, Бог ги е защитил от враговете им чрез войнствените действия, предприети и решени доброволно от известния мореплавател Васко да Гама.

Потвърждавайки черния цвят на етиопската кожа, „ониксовият камък“ е „черен“ на цвят и се състои от силициев диоксид; допълнително богатство за тази страна; тъй като използването му за производството на транзистори го прави особено ценен днес.

Битие 2:13: „Името на втората река е Гион; това е, което заобикаля цялата земя Куш .

Да забравим "реките" и да поставим на тяхно място хората, които те символизируют. Този втори народ „обгражда земята Куш“, тоест Етиопия. Потомците на Сим ще се развият в земята на Арабия и чак до Персия. Тя всъщност заобикаля територията на Етиопия, така че може да бъде символизирана и спомената с името на „реката“ „Гихон“. В наши последни дни този антураж е "мюсюлманската" религия на Арабия и Персия. Така конфигурацията на началото на творението се възпроизвежда в края на времето.

Битие 2:14: „Името на третия е Хидекел; това е, което тече на изток от Асирия. Четвъртата река е Ефрат .

„Hiddekel“ обозначава „река Тигър“, а посочените хора ще бъдат Индия, символизирана от „бенгалския тигър“; Следователно Азия и нейната източна цивилизация, лъжливо обозначена като „жълтата раса“, е пророкувана и загрижена и всъщност се намира „на изток от Асирия“. В Дан.12 Бог използва символа на тази човекоядна „река“ „Тигър“, за да илюстрира адвентното изпитание, извършено между 1828 и 1873 г., поради множеството духовни смъртни случаи, причинени от него.

Името "Ефрат" означава: цветен, плодовит. В пророчеството Откровение "Ефрат" символизира Западна Европа и нейните израстъци, Америка и Австралия, които Бог представя доминирани от римския папски

религиозен режим, който той назовава с неговия град " *Вавилон велик* ". Този потомък на Ной ще бъде този на Яфет, който се простира на запад към Гърция и Европа и на север към Русия. Европа беше почвата, където християнската вяра преживя всичките си добри и лоши развития след националното падение на Израел; прилагателните „цветен, плодовит“ са оправдани и според поличбата синовете на Лия, нелюбимата жена, ще бъдат повече от тези на Рахил, съпругата, която Яков обичаше.

Добре е да намерим в това послание напомнянето, че въпреки всичките си окончателни религиозни разделения, тези четири вида земни цивилизации са имали един и същ създател Бог като Отец, за да оправдае тяхното съществуване.

Битие 2:15: „ *Яхве Бог взе човека и го постави в Едемската градина, за да я обработва и да я пази .“*

Бог предлага на Адам занимание, което се състои в „ *обработване и грижа* “ за градината. Формата на това самоусъвършенстване е неизвестна за нас, но е извършено без никаква умора преди греха. По същия начин, без никаква форма на агресия в цялото творение, неговата охрана беше опростена до крайност. Тази роля на пазач обаче предполага съществуването на опасност, която скоро ще придобие реален и точен аспект: дяволското съблазняване на човешката мисъл в същата тази градина.

Битие 2:16: „ *Яхве Бог даде тази заповед на човека: Можете да ядете от всички дървета в градината; »*

Множество овощни дървета са предоставени безплатно на Адам. Бог го изпълнява отвъд неговите нужди, които се състоят в задоволяване на желанията за храна чрез различни вкусове и аромати. Божието предложение е хубаво, но това е само първата част от „ *заповедта* “, която Той дава на Адам. Следва втората част от тази „ *заповед* “.

Битие 2:17: „ *Но да не ядеш от дървото за познаване на доброто и злото; защото в деня, в който ядеш от него, ще умреш .“*

В Божия „ *ред* “ тази част е много сериозна, защото представената заплаха ще бъде неумолимо приложена веднага щом непокорството, плодът на греха, бъде завършено и изпълнено. И не забравяйте, че за да бъде осъществен проектът за универсалното уреждане на греха, Адам ще трябва да падне. За да разберем по-добре какво ще се случи, нека си спомним, че Адам все още е сам, когато Бог го предупреждава, представяйки своята „ *заповед* “ да не яде от „ *дървото за познаване на доброто и злото* “ или да не бъде хранен от идеите на дявола. Освен това, в контекста на вечния живот, Бог трябваше да му обясни какво означава „*да умреш*“. Защото заплахата е там, в това „ *ще умреш* “. В обобщение, Бог предлага на Адам гора, но му забранява нито едно дърво. А за някои хора само тази забрана е непоносима, тогава дървото гора крие, както учи поговорката. Да ядеш от „*дървото за познаване на доброто и злото* ” означава: да се храниш с учението на дявола, вече оживен от дух на бунт срещу Бог и неговата справедливост. Защото *забраненото „дърво“*, поставено в градината, е образ на неговата личност, точно както „*дървото на живота* “ е образ на героя Исус Христос.

Битие 2:18: „ *Яхве Бог каза: Не е добре за човека да бъде сам; Ще му помогна да го хареса .*

Бог създаде земята и човека, за да разкрие своята доброта и нечестието на дявола. Неговият спасителен проект ни се разкрива в нещата, които следват. За да разберете, знайте, че човекът играе ролята на Бог лично, който го кара да мисли, действа и говори, както той самият мисли, действа и говори. Този първи Адам е пророчески образ на Христос, когото Павел ще представи като новия Адам.

За да разкрие нечестието на дявола и добротата на Бог, е необходимо Адам да съгреша, така че земята да бъде доминирана от дявола и неговите нечестиви дела да бъдат разкрити навсякъде. Представата за двойката съществува само на земята, създадена за греха, тъй като дуото, образувано по този начин, е по духовна причина, която пророкува връзката на божествения Христос с неговата Съпруга, която определя своите избраници. Избраната трябва да знае, че тя е едновременно жертва и облагодетелствана от спасителния план, планиран от Бог; тя е жертва на греха, необходима за Бог, за да може той в крайна сметка да осъди дявола, и бенефициент на неговата спасителна благодат, защото, осъзнавайки своята отговорност за съществуването на греха, той самият ще плати цената на греха. грях в Исус Христос. И така, отначало Бог намери самотата за лошо и нуждата му от любов беше толкова голяма, че беше готов да плати скъпо цената, за да я получи. Тази компания, това лице в лице, което позволява споделяне, Бог нарича „ *помощ* “ и човекът ще използва термина, когато предизвиква своята женска човешка половинка. По отношение на помощта, тя ще го накара да падне и ще го въведе в грях от любов. Но тази любов на Адам към Ева е в образа на любовта на Христос към неговите избрани намерени грешници, достойни за вечна смърт.

Битие 2:19: „ *Яхве Бог създаде от земята всички полски зверове и всички небесни птици и ги доведе при човека, за да види как ще ги нарече, и всяко живо същество да носи името, което човек би го дал .*

Висшият е този, който дава име на това, което е по-низше от него. Бог си дава името и като дава това право на Адам, по този начин утвърждава господството на човека над всичко живо на земята. В тази първа форма на земното сътворение видовете полски животни и небесни птици са намалени и Бог ги довежда при Адам, точно както ги води преди потопа по двойки при Ной.

Битие 2:20: „ *И човекът даде имена на всичкия добитък, и на небесните птици, и на всичките полски зверове; но за човека той не намери помощ като него .* Така наречените праисторически чудовища са създадени след греха, за да засилят последствията от божественото проклятие, което ще удари цялата земя, включително морето. Във времето на невинност, животинският живот се състои от "говеда", полезни за човека , " *птиците на небето* ” и „ *полските животни* ” по-независими. Но в тази презентация той не е намерил човешки аналог, защото все още не съществува.

Битие 2:21: „ Тогава ЯХВЕ Бог накара дълбок сън да падне върху човека и той заспа; той взе едно от ребрата му и затвори плътта на мястото му .

Формата, дадена на тази хирургична операция, допълнително разкрива спасителния проект. В Михаил Бог се елиминира от небесата, той напуска и се отделя от своите добри ангели, което е нормата на „ дълбокия сън “, в който е потопен Адам. В Исус Христос, роден в плът, е взето божественото ребро и след неговата смърт и възкресение, върху дванадесетте си апостоли, той създава своята „ помощ “, от която е взел плътския аспект и греховете си и на които дава своето „Св. Дух“. Духовното значение на тази дума „ помощ “ е голямо, защото дава на неговата Църква, неговия избранник, ролята на „ помощ “ в нейното осъществяване на плана за спасение и универсалното глобално уреждане на греха и съдбата на грешниците.

Битие 2:22: „ Яхве Бог създаде жена от реброто, което беше взел от мъжа, и я доведе при мъжа .“

Така формирането на жената пророкува това на избрания Христов. Защото идвайки в плът, Бог формира Своята вярна църква, жертва на неговата плътска природа. За да спаси избраните от плътта, Бог трябваше да приеме форма в плътта. И също така, като има в себе си вечен живот, той дойде да го сподели със своите избрани.

Битие 2:23: „ И човекът каза: Ето този път тя, която е кост от костите ми и плът от плътта ми! Тя ще се нарече жена, защото е взета от мъжа .

Бог дойде на земята, за да прегърне земните норми, за да може да каже за Своя Избранник това, което Адам казва за своя женски двойник, на когото дава името „ жена “. Нещото е по-очевидно на иврит, тъй като думата мъж от мъжки род е „иш“ става „иша“ за женската дума жена. С това действие той потвърждава господството си над нея. Но отнета от него, тази „ жена “ ще стане незаменима за него, сякаш „ реброто “, взето от тялото му, иска да се върне при него и да заеме мястото си. В това уникално преживяване Адам ще изпита към съпругата си чувствата, които майката ще изпитва към детето, което ражда, след като го е носила в утробата си. И това преживяване също се преживява от Бог, защото живите същества, които той създава около себе си, са деца, които излизат от него; което го прави толкова майка, колкото и баща.

Битие 2:24: „ Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и те ще бъдат една плът .”

В този стих Бог изразява своя план за неговите избрани, които често ще трябва да прекъсват плътските семейни връзки, за да се обвържат с избрания, благословен от Бог. И не забравяйте, първо, в Исус Христос Михаил напусна статуса си на небесен Баща, за да дойде и да спечели любовта на своите избрани ученици на земята; това дотолкова, доколкото той се отказа да използва своята божествена сила за борба срещу греха и дявола. Тук разбираме, че темите за **раздялата** и **общението** са неразделни. На земята избраният трябва да бъде **отделен** плътски от онези, които обича,

за да влезе в духовно **общение** и да стане „едно“ с Христос и всичките му **избрани**, и неговите **верни добри ангели**.

Желанието на „*реброто*“ да се върне на първоначалното си място намира своето значение в сексуалното свързване на човешките същества, акт на плът и дух, където мъжът и жената физически образуват една плът.

Битие 2:25: „*Мъжът и жена му бяха голи и не се срамуваха* .“

Физическата голота не притеснява всички. Има фенове на натуризма. И в началото на човешката история физическата голота не е предизвиквала „*срам*“. Появата на „*срам*“ ще бъде резултат от грях, сякаш яденето от „*дървото за познаване на доброто и злото*“ може да отвори човешкия ум за непознати досега ефекти и игнориране. В действителност плодът на забраненото дърво няма да бъде авторът на тази промяна, той ще бъде само средството, защото този, който променя ценностите на нещата и съвестта, е Бог и само той. Той е този, който ще събуди чувството на „*срам*“, което грешната двойка ще изпита в съзнанието си относно тяхната физическа голота, която няма да бъде отговорна; защото грешката ще бъде морална и ще се отнася само до осъщественото неподчинение, отбелязано от Бог.

Като обобщава учението на Битие 2, Бог първо ни представя освещаването на почивката или съботата на седмия ден, което пророкува великата почивка, която ще бъде дадена през седмото хилядолетие както на Бог, така и на неговите верни избрани. Но тази почивка трябваше да бъде спечелена чрез земната битка, която Бог ще води срещу греха и дявола, като се въплъти в Исус Христос. Земният опит на Адам илюстрира този план за спасение, създаден от Бог. В Христос той стана плът, за да създаде своя избраник от плът, който в крайна сметка ще получи небесно тяло, подобно на тези на ангелите.

Битие 3

отделяне от греха

Битие 3:1: „*Змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше направил. И каза на жената: Наистина ли каза Бог: Да не ядете от всяко дърво в градината?* »

Бедната „*змия*“ имаше нещастieto да бъде използвана като посредник от най-„*хитрия*“ от ангелите, създадени от Бог. Животни, за които влечуги като „*змията*“ не са говорили; езикът е част от Божия образ, даден на човека. Посочете доброто, дяволът го кара да говори с жената в момент, когато тя е разделена от съпруга си. Тази изолация ще бъде фатална за него, защото в присъствието на Адам дяволът би имал по-голяма трудност да накара хората да не се подчиняват на Божията заповед.

Исус Христос разкри съществуването на дявола, който той обозначава, като казва в Йоан 8:44, че той е „*баща на лъжата и убиец от*

самото начало “. Неговите думи имат за цел да разклатят човешките уверености и към „Да или Не“, изисквани от Бог, той добавя „но“ или „може би“, което премахва сигурността, която придава сила на истината. Заповедта, дадена от Бог, беше получена от Адам, който след това я предаде на жена си, но тя не чу гласа на Бог, който даде заповедта. Също така нейното съмнение почива върху съпруга ѝ, като: „разбра ли какво му каза Бог? »

Битие 3:2: „ *Жената отговори на змията: Ядем от плодовете на дърветата в градината .“*

Доказателствата изглежда подкрепят думите на дявола; той разсъждава и говори интелигентно. „ *Жената* ” прави първата си грешка, като отговаря на говорещата „ *змия* ”; което не е нормално. Първо, това оправдава добротата на Бог, който им е дал възможността да ядат от всички дървета, с изключение на това, което е забранено.

Битие 3:3: „ *Но що се отнася до плода на дървото, което е в средата на градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се докосвате до него, за да не умрете. “*

Предаването от Адам на посланието на божествената заповед се появява във фразата „ *да не би да умреш* “. Това не са точните думи, казани от Бог, защото той каза на Адам: „ *В деня, в който ядете от него, ще умрете* “. Отслабването на божествените думи ще насърчи консумацията на грях. Като оправдава своето подчинение към Бог като причина за „ *страх* “, „ *жената* “ предлага на дявола възможността да потвърди този „ *страх* “, който според него не е оправдан.

Битие 3:4: „ *Тогавя змията каза на жената: Няма да умреш ; »*

И Главният лъжец е разкрит в това изказване, което противоречи на Божиите думи: " *няма да умреш ."*

Битие 3:5: „ *Но Бог знае, че в деня, в който ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като богове, познаващи доброто и злото .“*

Сега той трябва да оправдае заповедта, дадена от Бог, на която той приписва порочна и егоистична мисъл: Бог иска да ви държи в низост и малоценност. Той егоистично иска да ви попречи да станете като него. Той представя познаването на доброто и злото като предимство, което Бог иска да запази само за себе си. Но ако има предимство в познаването на доброто, къде е предимството в познаването на злото? Доброто и злото са абсолютни противоположности като ден и нощ, светлина и тъмнина и за Бог знанието се състои от преживяване или предприемане на действие. В действителност Бог вече е дал на човека **интелектуалното познание** за доброто и злото, като **е позволил** дърветата в градината и **е забранил** това, което представлява „доброто и злото“; защото той е символичен образ на дявола, който конкретно е преживял последователно „ *доброто* “, а след това „ *злото* “, бунтувайки се срещу своя Създател.

Битие 3:6: „ *Жената видя, че дървото е добро за храна и приятно за гледане, и че е скъпоценно за отваряне на ума; взе от плода му и яде; даде и на мъжа си, който беше с нея, и той яде от него .*

Думите, идващи от змията, имат своя ефект, съмнението изчезва и жената е все по-убедена, че змията ѝ е казала истината. Плодът изглежда добър и визуално приятен за нея, но преди всичко тя го смята за „ценен за отваряне на интелигентността“. Дяволът постига желания резултат, той току-що е наел последовател на своето бунтовно отношение. И като яде от забранения плод, самата тя се превръща в дърво за познаване на злото. Изпълнен с любов към съпругата си, от която не е готов да приеме раздялата, Адам предпочита да сподели катастрофалната си съдба, защото знае, че Бог ще приложи смъртната си санкция. И яденето на забранения плод на свой ред, цялата двойка е тази, която ще пострада от тираничното господство на дявола. Въпреки това, колкото и да е парадоксално, тази страстна любов е в образа на това, което Христос ще изпита за своята Избрана, съгласявайки се да умре за нея. Освен това Бог може да разбере Адам.

Битие 3:7: „Отвориха се очите и на двамата и те познаха, че са голи, и като съшиха смокинови листа, направиха си пояси.“

В този момент, когато грехът беше извършен от човешката двойка, започна обратното броене на 6000 години, планирани от Бог. Първо, тяхното съзнание е трансформирано от Бог. Очите, които са били отговорни за желанието за плода, „приятен за гледката“, са жертви на нова преценка на нещата. А очакваното и търсено предимство се превръща в недостатък, тъй като изпитват „срам“ от голотата си, която дотогава не е представлявала проблем нито за тях, нито за Бога. Откритата физическа голота беше само плътският аспект на духовната голота, в която се оказа непокорната двойка. Тази духовна голота ги лиши от божествената справедливост и санкцията на смъртта влезе в тях, така че откриването на тяхната голота беше първият ефект от смъртта, дадена от Бог. Така смъртта е следствие от опитно познание за злото; какво учи Павел, като казва в Римляни 6:23: „защото заплатата на греха е смърт“. За да прикрият голотата си, непокорните съпрузи прибегват до човешка инициатива, която се състои в „шиене на смокинови листа“, за да направят „колани“. Това действие духовно изобразява човешкия опит за самооправдание. „Поясът“ ще стане символ на „истината“ в Еф.6:14. Следователно „поясът“, направен от „смокинови листа“ от Адам, е в опозиция, символ на **лъжата**, зад която грешникът намира подслон, за да се успокои.

Битие 3:8: „Тогава те чуха гласа на Бог ЯХВЕ, който минаваше през градината към вечерта, и мъжът и жена му се скриха от присъствието на Бог ЯХВЕ сред дърветата на градината.“

Този, който претърсва бърбреците и сърцата, знае какво се е случило току-що и кое е в съответствие с неговия спасителен проект. Това е само първата стъпка, която ще предостави на дявола място да разкрие своите мисли и нечестивата си природа. Но той трябва да се срещне с човека, защото има много неща да му каже. Сега човекът не бърза да се срещне с Бог, своя Баща, своя Създател, от когото сега само иска да избяга, толкова много го е страх да чуе упреците му. И къде да се скрия в тази градина от Божия поглед? Отново вярването, че „дърветата на градината“ могат да

го скрият от лицето му, свидетелства за психическото състояние, в което Адам изпадна, откакто стана грешник.

Битие 3:9: „ *Но ЯХВЕ Бог повика човека и му каза: Къде си?* »

Бог знае много добре къде се крие Адам, но му задава въпроса „ *къде си?* “ » да протегнеш ръка за помощ и да го привлечеш към признанието на вината си.

Битие 3:10: „ *И той каза: Чух гласа ти в градината и се уплаших, защото бях гол, и се скрих.* “

Отговорът, даден от Адам, сам по себе си е признание за неговото непокорство и Бог ще използва думите му, за да получи неговия начин за представяне на опита от греха.

Битие 3:11: „ *И ЯХВЕ Бог каза: Кой ти каза, че си гол? Ял ли си от дървото, от което ти забраних да ядеш?* »

Бог иска да изтръгне от Адам признание за грешката му. От дедукция на дедукция той накрая ясно ѝ задава въпроса: „ *Яла ли си от дървото, от което ти бях забранил да ядеш?* “ ”.

Битие 3:12: „ *Човекът каза: Жената, която остави при мен, ми даде от дървото и аз ядох.* “

Въпреки че е верен, отговорът на Адам не е славен. Той носи в себе си белега на дявола и вече не знае как да отговори с да или не, но като Сатана отговаря заобиколно, за да не признае просто своята и огромна вина. Той стига толкова далеч, че напомня на Бог за неговата роля в преживяването, тъй като той му даде жена си, първият виновник, той мисли преди себе си. Най-добрата част от историята е, че всичко е вярно и Бог не го знае, тъй като грехът е необходим в неговия проект. Но къде греша е, че следвайки примера на жената, той показва предпочитанията си към нея в ущърб на Бог и това беше най-голямата му грешка. Защото от самото начало Божието изискване беше да бъдем обичани над всичко и всички.

Битие 3:13: „ *И Господ Бог каза на жената: Защо направи това? Жената отговори: „Змията ме измами и аз я изядох.* “

След това великият съдия се обръща към жената, обвинена от мъжа, и там отново отговорът на жената е в съответствие с реалността на фактите: „ *Змията ме прелъсти и аз я изядох.* “ . Така тя се остави да бъде съблазнена и това е нейна смъртна вина.

Битие 3:14: „ *И ГОСПОД Бог каза на змията: Понеже направи това, проклета ще бъдеш измежду всички добитък и измежду всички полски зверове, дните на живота ти.* “

Този път Бог не пита „ *змията* “ защо е направил това, защото Бог знае, че е бил използван като посредник от Сатана, дявола. Съдбата, която Бог дава на „ *змията* “, всъщност засяга самия дявол. За „ *змията* “ приложението беше незабавно, но за дявола беше само пророчество, което щеше да се изпълни след победата на Исус Христос над греха и смъртта. Според Откр.12:9, първата форма на това приложение е неговото изгонване от небесното царство, както и злите ангели от неговия лагер. Те бяха хвърлени на земята, която никога няма да напуснат до смъртта си и в продължение на хиляда години, изолиран на пустата земя, Сатана ще пълзи

в праха, който приветства онези, които умряха заради него и свободата, с която той злоупотреби с нея. На земята, прокълнатата от Бога, те ще се държат като змии, едновременно страшни и предпазливи, защото са победени от Исус Христос и бягат от човека, който е станал техен враг. Те ще навредят на хората, скрити в невидимостта на техните небесни тела, като ги изправят един срещу друг.

Битие 3:15: „ *Ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство: тя ще ти нарани главата, а ти ще я нараниш в петата .*“

Приложено към „змията“, това изречение потвърждава преживяната и наблюдавана реалност. Приложението му към дявола е по-фино. Враждата между неговата страна и човечеството е потвърдена и призната. „ *Потомството на жената, която смазва главата му* “ ще бъде това на Христос и неговите верни избраници. Тя в крайна сметка ще го унищожи, но преди това демоните ще са имали постоянната възможност да „ *наранят петата* “ на „ *жената* “, избраната от самия Христос, изобразена, първо, от тази „ *пета* “. Защото „ *петата* “ е опорната точка на човешкото тяло, точно както „ *крайъгълният камък* “ е камъкът, върху който е изграден духовният храм на Бога.

Битие 3:16: „ *Той каза на жената: Ще увеличи болката при раждането ти, ще раждаш деца с болка и желанието ти ще бъде към мъжа ти, но той ще владее над теб.*“

Преди да бъде родена чрез смъртта си, жената ще трябва да „ *страда по време на бременността си* “; тя ще " *роди с болка* ", всички неща буквално изпълнени и отбелязани. Но тук отново трябва да се отбележи пророческото значение на изображението. В Йоан 16:21 и Откр. 12:2 „ *жената в родилни болки* “ символизира Христовата църква в римските имперски и след това папски гонения на християнската ера.

Битие 3:17: „ *И той каза на човека: Понеже ти послуша гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, да не ядеш от него! Земята ще бъде прокълната заради вас. Благодарение на труда вие ще се храните от него през всичките дни на живота си, "*

Връщайки се при човека, Бог му представя истинското описание на неговото положение, което той позорно се е опитвал да скрие. Вината му е пълна и Адам също ще открие, че преди да го освободи, смъртта му ще бъде предшествана от набор от проклетия, които ще накарат някои да предпочетат смъртта пред живота. Проклятието на земята е нещо ужасно и Адам ще го научи по трудния начин.

Битие 3:18: „ *той ще произведе тръни и тръни за вас и вие ще ядете тревата на полето .*“

Изчезна лесното култивиране на Райската градина, то е заменено от непрестанната борба срещу шарлатана, „ *шипове, тръните* “ и плевелите, които се размножават в почвата на земята. Още повече, че това проклятие на почвата ще ускори смъртта на човечеството, защото с научния „напредък“ човекът в последните дни ще се отрови, като постави химическа отрова в почвата на своите култури, за да елиминира плевелите и насекомите

вредители. Изобилната и лесно достъпна храна вече няма да бъде налична извън градината, от която той ще бъде прогонен, както и любимата му жена на Бога.

Битие 3:19: „ *С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, от която си взет; защото ти си пръст и в пръстта ще се върнеш* .”

Тази съдба, която пада върху човешкото същество, оправдава формата, в която Бог разкри своето творение и своето формиране именно от „ праха на земята “. Адам научава за своя сметка и за наша сметка в какво се състои предизвиканата от Бога смърт. Нека отбележим, че мъртвият човек не е нищо повече от „ прах “ и че извън този „ прах “ не остава жив дух, излизащ от това мъртво тяло. Екл.9 и други цитати потвърждават този смъртен статус.

Битие 3:20: „ *Адам нарече жена си Ева, защото тя беше майка на всички живи* .“

Тук отново Адам отбелязва господството си над „ жената “, като ѝ дава нейното име „ Ева “ или „Живот“; име, оправдано като основна реалност на човешката история. Ние всички сме далечни потомци, родени от Ева, прелъстената съпруга на Адам, чрез която беше предадено проклятието на смъртта и ще бъдем такива до завръщането в слава на Исус Христос в началото на пролетта на 2030 г.

Битие 3:21: „ *YahWeH Бог направи дрехи от кожи за Адам и жена му и ги облече с тях* .

Бог не забравя, че грехът на земните съпрузи беше част от неговия спасителен проект, който сега ще приеме демонстрирана форма. След греха, божествената прошка става достъпна в името на Христос, който ще бъде пожертван и разпнат от римските войници. В това действие едно невинно същество, свободно от всякакъв грях, ще се съгласи да умре, за да изкупи вместо тях греховете на своите единствени верни избраници. От самото начало невинни животни са били убивани от Бог, така че техните „ кожи “ да покрият голотата на Адам и Ева. В това действие той заменя „ справедливостта “, въобразена от човешкото същество, с тази, която неговият план за спасение му вменява чрез вяра. „ Справедливостта “, въобразена от човека, е само измамна лъжа и на нейно място Бог им вменява „ дреха “, символизираща „ неговата автентична справедливост “, „ коланът на Неговата истина “, който се основава на доброволната жертва на Христос и принасяйки живота си за изкуплението на онези, които вярно го обичат.

Битие 3:22: „ *YahWeH Бог каза: Ето, човекът стана като един от нас за познаване на доброто и злото. Нека сега му попречим да протегне ръката си и да вземе от дървото на живота, да яде и да живее вечно* .”

В Михаил Бог се обръща към своите добри ангели, които са свидетели на драмата, която току-що се е случила на земята. Той им каза: „ *Ето, човек стана като един от нас за познаване на доброто и злото* .“ В деня преди смъртта си Исус Христос ще използва същия израз по отношение на Юда, предателя, който трябваше да го предаде на религиозните евреи, а

след това на римляните, за да бъде разпънат, това в Йоан 6:70: „Исус им отговори: *Беше не аз ли ви избрах, дванадесетте? И един от вас е демон!* “. „ *Ние* “ в този стих става „ *вие* “ поради различния контекст, но Божият подход е същият. Изразът „ *един от нас* “ се отнася до Сатана, който все още има свободен достъп и движение в небесното Божие царство сред всички ангели, създадени в началото на земното сътворение.

Необходимостта да се попречи на хората да ядат от „*дървото на живота*“ беше изискване на истината, за която Исус дойде да свидетелства в думите си, отправени към римския префект Понтий Пилат. „*Дървото на живота*“ беше образът на Христос Изкупителя и да го ядеш означаваше да се храниш с неговото учение и с цялата му духовна личност, да го приемеш като заместител и личен спасител. Това беше единственото условие, което можеше да оправдае консумацията на това „*дърво на живота*“. Силата на живота не беше в дървото, а в този, който дървото символизира: Христос. Освен това, това дърво обуславя вечния живот и след първородния грях този вечен живот е завинаги изгубен до окончателното завръщане на Бог в Христос и Михаил. Следователно „*дървото на живота*“ и другите дървета могат да изчезнат, както и Божията градина.

Битие 3:23: „*И Бог ЯХВЕ го изгони от Едемската градина, за да може да обработва земята, от която беше взет.*”

Всичко, което остава за Създателя, е да изгони от чудната градина човешката двойка, която, образувана от първия Адам (думата, която обозначава човешкия вид: червеният = сангвиник), се е показала недостойна с непокорството си. А извън градината за него ще започне мъчителен живот, в отслабнало физически и психически тяло. Завръщането в земя, която е станала твърда и непокорна, ще напомни на човешките същества за техния произход от „*прахта*“.

Битие 3:24: „*Така той изгони Адам; и той постави на изток от Едемската градина херувимите, които размахват пламтящ меч, за да пазят пътя към дървото на живота.*”

Вече не Адам е този, който пази градината, а ангелите са тези, които му пречат да влезе в нея. Градината в крайна сметка ще изчезне малко преди потопа, настъпил през 1656 г. след греха на Ева и този на Адам.

В този стих имаме полезно пояснение за локализирането на Райската градина. Ангелите пазители са поставени „*на изток от градината*“, която следователно е на запад от мястото, където Адам и Ева се оттеглят. Предполагаемата област, представена в началото на тази глава, съответства на това пояснение: Адам и Ева се оттеглят в земята на юг от планината Арарат, а забранената градина се намира в зоната на „*изобилните води*“ в Турция близо до езерото Ван, т.е. на запад от тяхната позиция.

Битие 4

Раздяла чрез смърт

Тази глава 4 ще ни позволи да разберем по-добре защо е било необходимо Бог да предложи на Сатана и неговите непокорни демони демонстрационна лаборатория, която разкрива степента на тяхното нечестие.

В небето нечестието имаше граници, защото небесните същества нямаха силата да се убиват взаимно; тъй като всички те бяха моментално безсмъртни. Следователно тази ситуация не позволи на Бог да разкрие високото ниво на нечестие и жестокост, на които са способни неговите врагове. Земята следователно е създадена с цел да разреши смъртта в нейните най-жестоки форми, които умът на същество като Сатана може да си представи.

Тази глава 4, поставена под символичното значение на това число 4, което е универсалност, следователно ще предизвика обстоятелствата на първите смъртни случаи на земното човечество; смъртта е неговият особен и уникален универсален характер сред всички творения, създадени от Бог. След греха на Адам и Ева земният живот беше „*зрелище за света и за ангелите*“, както се казва в 1 Коринтяни 4:9, вдъхновеният и верен свидетел Павел, бивш Савел от Тарс, първият упълномощен преследвач на църква на Христос.

Битие 4:1: „*Адам **позна** жена си Ева; тя зачена и роди Каин и каза: Създадох човек с помощта на ЯаНWéН .*

В този стих Бог ни разкрива значението, което придава на глагола „*да познавам*“ и тази точка е жизненоважна в принципа на оправданието чрез вяра, както е написано в Йоан 17:3: „*Вечният живот е, че те **познават**, единственият истински Бог, и този, когото си изпратил, Исус Христос* . Да познаваш Бог означава да влезеш в любяща връзка с Него, духовна в този случай, но плътска в случая на Адам и Ева. Отново следвайки този модел на първата двойка, от тази плътска любов се роди „дете“; добре, едно „дете“ също трябва да бъде преродено в нашата духовна любовна връзка, преживяна с Бог. Това ново раждане, дължащо се на истинското „*познаване*“ на Бог, е разкрито в Откр.12:2-5: „*И тя беше непразна и викаше в раждане и в родилни болки. ... Тя роди син, който ще управлява всички народи с желязна тояга. И нейното дете беше занесено при Бога и при Неговия престол .*” Детето, родено от Бог, трябва да възпроизведе характера на своя Баща, но това не беше случаят с първия син, роден от хора.

Името Каин означава придобиване. Това име му предсказва плътска и земна съдба, противоположна на духовния човек, какъвто ще бъде неговият по-малък брат Авел.

Нека отбележим, че в това начало на историята на човечеството майката, която ражда, свързва Бог с това раждане, защото е наясно, че създаването на този нов живот е следствие от чудо, извършено от великия Бог-създател ЯаНWéН. В последните ни дни това вече не е така или рядко.

Битие 4:2: „ *Тя отново роди брат му Авел. Авел беше овчар, а Каин беше орач .*

Авел означава дъх. Повече от Каин, детето Авел е представено като копие на Адам, първият, който получава дъха на белите дробове от Бога. Всъщност със смъртта си, убит от брат си, той представлява образа на Исус Христос, истинският Божи Син, спасител на избраните, които ще изкупи с кръвта си.

Професиите на двамата братя потвърждават тяхната противоположност. Подобно на Христос, „ *Авел беше пастир* ” и като земния невярващ материалист, „ *Каин беше орач* ”. Тези първи деца на човешката история възвестяват съдбата, пророкувана от Бог. И те идват, за да предоставят подробности за неговия спасителен проект.

Битие 4:3: „ *След известно време Каин направи жертва на ЯHWÉH от плодовете на земята; »*

Каин знае, че Бог съществува и за да му покаже, че иска да го почита, той го прави „ *принос от плодовете на земята* “, тоест неща, които неговата дейност е произвела. В тази роля той приема образа на множеството еврейски, християнски или мюсюлмански религиозни хора, които изтъкват своите добри дела, без да се притесняват да се опитват да знаят и разберат какво Бог обича и очаква от тях. Подаръците имат смисъл само ако са оценени от човека, който ги получава.

Битие 4:4: „ *и Авел от своя страна я направи една от първородните на стадото си и от тяхната тлъстина. ЯHWÉH погледна благосклонно на Авел и неговото предложение; »*

Авел подражава на брат си и поради професията си на пастир прави принос на Бога „ *от първородните на стадото си и от тлъстината им* “. Това е угодно на Бога, защото той вижда в жертвата на тези „ *първородни* “ очаквания и пророкуван образ на собствената си жертва в Исус Христос. В Откр.1:5 четем: „... *и от Исус Христос, верния свидетел, първородния на мъртвите и княза на земните царе! На този, който ни обича, който ни е избавил от нашите грехове чрез кръвта Си, ...*”. Бог вижда своя спасителен проект в предложението на Авел и може да го намери само за приятно.

Битие 4:5: „ *но той не гледаше благосклонно на Каин и неговия принос. Каин беше много ядосан и лицето му падна. »*

В сравнение с предложението на Авел, логично е Бог да прояви малък интерес към предложението на Каин, който също толкова логично може само да бъде разочарован и натъжен. „ *Лицето му е наведено* “, но нека отбележим, че раздразнението го кара да „ *стане много раздразнен* “ и това не е нормално, защото тази реакция е плод на разочарована гордост. Раздразнението и гордостта скоро ще дадат по-сериозен плод: убийството на брат му Авел, обект на неговата ревност.

Битие 4:6: „ *И ЯХВЕ каза на Каин: Защо си ядосан и защо лицето ти е наведено? »*

Само Бог знае причината за неговото предпочитание към предложението на Авел. Каин може само да намери реакцията на Бог за несправедлива, но вместо да се ядоса, той трябва да моли Бог да му позволи

да разбере причината за този очевидно несправедлив избор. Бог познава напълно природата на Каин, който несъзнателно играе за него ролята на злия слуга от Мат.24:48-49: „ *Но ако той е зъл слуга, който казва в себе си: Господарят ми се бави да дойде, ако той започва да бие другарите си, ако яде и пие с пияници, ...* ". Бог му задава въпрос, на който той знае отговора перфектно, но отново, като прави това, той дава възможност на Каин да сподели с него причината за страданието си. Тези въпроси ще останат без отговор от Каин, така че Бог го предупреждава срещу злото, което ще го завладее.

Битие 4:7: „ *Наистина, ако правиш добро, ще вдигнеш лицето си; и ако правиш зло, грехът лежи на вратата и неговите желания са за теб : но ти господстваш над него .* »

След като Ева и Адам са яли и са заели статута на дявола, като са „ *познали доброто и злото* “, той се появява отново, за да накара Каин да убие брат си Авел. Двата избора, „ *добро и зло* “, са пред него; „ *доброто* “ ще го накара да се примири и да приеме Божия избор, дори и да не го разбира. Но изборът на „ *злото* “ ще го накара да съгреша срещу Бог, като го накара да престъпи неговата шеста заповед: „ *Не извършвай убийство* “; и не, „ *не убивай* “, както го представят преводачите. Божията заповед осъжда престъплението, а не убийството на виновни престъпници, което той направи законно, като го нареди и в този случай идването на Исус Христос не промени нищо в тази справедлива Божия присъда.

Обърнете внимание на формата, в която Бог говори за „ *грех* “, сякаш говори за жена, според която Той е казал на Ева в Битие 3:16: „ *твоите желания ще бъдат към мъжа ти, но той ще владее над Вие* ". За Бог изкушението „ *на грех* “ е подобно на това на жена, която иска да съблазни съпруга си и той не трябва да позволява да бъде „ *доминиран* “ от нея или от него. По този начин Бог даде на човека заповед да не позволява да бъде съблазнен от „ *греха* “, представен от жената.

Битие 4:8: „ *Каин обаче говори на брат си Авел; но както бяха на полето, Каин се нахвърли върху брат си Авел и го уби.* »

Въпреки това божествено предупреждение, природата на Каин ще даде своя плод. След размяна на думи с Авел, Каин, убиец в духа си от самото начало като своя духовен баща, дявола, „ *се хвърли върху брат си Авел и го уби* “. Това преживяване пророкува съдбата на човечеството, където брат ще убие брат, често от светска или религиозна ревност до края на света.

Битие 4:9: „ *Яхве каза на Каин: Къде е брат ти Авел? Той отговори: Не знам; пазач ли съм на брат си?* »

Както беше казал на Адам, който се криеше от него: „ *Къде си?* “, Бог каза на Каин „ *Къде е брат ти Авел?* », винаги да му дава възможност да признае вината си. Но глупаво, тъй като не може да пренебрегне, че Бог знае, че той го е убил, той нагло отговаря „ *Не знам* “ и с невероятна арогантност той на свой ред задава въпрос на Бог: „ *Аз ли съм пазител на брат си?* »

Битие 4:10: „ *И Бог каза: Какво направи ти? Гласът на кръвта на брат ти вика от земята към мен* ”

Бог му дава своя отговор, който означава: ти не си негов пазач, защото ти си неговият убиец. Бог знае добре какво е направил и му го представя в картина: „ *Гласът на кръвта на брат ти вика от земята към мен* “. Тази изобразителна формула, която придава на пролятата кръв глас, който вика към Бог, ще бъде използвана в Аро.6, за да предизвика в „5-ия печат“, вика на мъчениците, убити от римските папски преследвания на католическата религия: Аро. 6:9-10: „ *Когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити поради Божието слово и поради свидетелството, което бяха дали. Те извикаха със силен глас, казвайки: Докога, о, свети и истински Учителю, ще се бавиш да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв на живеещите на земята?* “. Така несправедливо пролятата кръв изисква отмъщение на виновните. Това законно отмъщение ще дойде, но това е нещо, което Бог запазва изключително за Себе Си. Той заявява във Второзаконие 32:35: „ *Отмъщението и възмездието са Мои, когато кракът им се препъне! Защото денят на гибелта им е близо и това, което ги очаква, няма да закъснее* . В Иса.61:2, заедно с „ *година на благодатта* “, „ *денят на възмездието* “ е в програмата на месията Исус Христос: „... *той ме изпрати...да провъзглася година на благодатта на ЯаНВéН и ден на отмъщение от нашия Бог ; да утеши всички страдащи ; ...*”. Никой не би могъл да разбере, че „ *публикуването* “ на тази „ *година на благодатта* “ трябваше да бъде разделено от „ *деня на отмъщението* “ с 2000 години.

Така мъртвите могат да викат само в паметта на Бог, чиято памет е неограничена.

Престъплението, извършено от Каин, заслужава справедливо наказание.

Битие 4:11: „ *Сега ще бъдеш проклет от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка .* »

Каин ще бъде прокълнат от земята и няма да бъде убит. За да оправдаем тази божествена снизходителност, трябва да признаем, че това първо престъпление няма прецедент. Каин не знаеше какво означава да убиваш и гневът, който заслепи всички разсъждения, го доведе до фатална бруталност. Сега, когато брат му е мъртъв, човечеството вече няма да може да каже, че не е знаело какво е смъртта. Тогава ще влезе в сила законът, установен от Бог в Изход 21:12: „ *Който удари смъртоносно човек, ще бъде наказан със смърт* .“

Този стих също представя този израз: „ *Земята, която отвори устата си, за да приеме от твоята ръка кръвта на брат ти* “. Бог олицетворява земята, като ѝ дава уста, която попива пролятата върху нея кръв. Тогава тази уста ѝ говори и ѝ напомня за смъртния акт, който я е осквернил. Този образ ще бъде възприет във Второзаконие 26:10: „ *Земята отвори устата си и ги погълна заедно с Корей, когато онези, които се бяха събрали, умряха и огънят пояде двеста и петдесетте мъже: те служеха на народа за предупреждение .*” След това ще бъде в Откр.12:16: „ *И земята*

помогна на жената, **и земята отвори устата си** и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си .“ „*Реката*“ символизира френските католически монархически лиги, чийто специално създаден военен корпус от „дракони“ преследва верните протестанти и ги преследва в планините на страната. Този стих има двойно значение: протестантската въоръжена съпротива, след това кървавата Френска революция. И в двата случая изразът „*Земята отвори устата си*“ я представя като приветстваща кръвта на множество хора.

Битие 4:12: „*Когато обработваш земята, тя вече няма да ти дава своето богатство. Ще бъдеш скитник и скитник на земята.*»

Наказанието на Каин е ограничено до земята, която той пръв оскверни, като проля човешка кръв върху нея; тази на човека, който първоначално е създаден по Божия образ. След греха той запазва характеристиките си от Бог, но вече не притежава съвършената си чистота. Дейността на човека се състоеше главно в производството на храна чрез обработка на земята. Следователно Каин ще трябва да намери други начини да се храни.

Битие 4:13: „*Каин каза на ЯНВѐН: Моето наказание е твърде голямо, за да го понеса.*“

Коего означава: в тези условия е по-добре да се самоубия.

Битие 4:14: „*Ето, ти ме изгонваш от тази земя днес; Ще се скрия от лицето ти, ще бъда скитник и скитник на земята и който ме намери, ще ме убие.*”

Тук той вече е много словоохотлив и обобщава положението си като смъртна присъда.

Битие 4:15: „*Яхве му каза: Ако някой убие Каин, на Каин ще му се отмъсти седем пъти. И Яхве постави знамение на Каин, така че всеки, който го намери, да не го убие.*”

Решен да пощади живота на Каин поради вече видяните причини, Бог му каза, че смъртта му ще бъде платена, „*отмъстена*“, „*седемкратно*“. Тогава той споменава „*знак*“, който ще го защити. До тази степен Бог пророкува символичната стойност на числото „седем“, което ще обозначи съботата и освещението на почивката, което, пророкувано в края на седмиците, ще намери своето пълно изпълнение в седмото хилядолетие на неговия спасителен проект. Съботата ще бъде знакът за принадлежност към създателя Бог в Езек.20:14-20. И в Езек.9 е поставен „*знак*“ върху онези, които принадлежат на Бог, така че да не бъдат убити в часа на божественото наказание. И накрая, за да потвърди този принцип на защитено **разделение**, в Откр.7, „*знак*“, „*печатът на живия Бог*“, идва да „*подпечата челото*“ на Божиите служители и този „*печат и знак*“ е неговата събота на седмия ден.

Битие 4:16: „*Тогава Каин се оттегли от лицето на ЯНВѐН и заживя в земята Нод, на изток от Едем.*“

Адам и Ева вече се бяха оттеглили на изток от Едем, след като бяха изгонени от Божията градина. Тази земя тук получава името Нод, което означава: страдание. Следователно животът на Каин ще бъде белязан от

психическо и физическо страдание, защото да бъдеш отхвърлен далеч от лицето на Бог оставя следи дори в коравото сърце на Каин, който беше казал в стих 13, страхувайки се от него: „Ще бъда скрит далеч от твоето присъствие. “ лице “.

Битие 4:17: „ Каин позна жена си; тя зачена и роди Енох. След това той построи град и го нарече на сина си Енох .

Каин ще стане патриарх на населението на град, на който дава името на първия си син: Енох, което означава: да инициира, да инструктира, да упражнява и да започне да използва нещо. Това име обобщава всичко, което тези глаголи представляват, и е подходящо, защото Каин и неговите потомци откриват тип общество без Бог, което ще продължи до края на света.

Битие 4:18: „ Енох роди Ирад, Ирад роди Мехуджаел, Мехуджаел роди Метушаел, а Метушаел роди Ламех . »

Тази кратка генеалогия умишлено спира върху героя на име Ламех, чието точно значение остава неизвестно, но думата от този корен се отнася до инструкции като името Енох, а също и представа за сила.

Битие 4:19: „ Ламех взе две жени: името на едната беше Ада, а името на другата Села . »

Ние намираме в този Ламех първи знак за раздялата с Бог, според който „ човек ще остави баща си и майка си, за да се прилепи към жена си, и двамата ще бъдат една плът ” (вижте Бит.2:24). Но в Ламех мъжът се привързва към две жени и трите ще станат една плът. Очевидно отделянето от Бог е пълно.

Битие 4:20: „ Ада роди Ювал: той беше баща на онези, които живеят в шатри и при стадата . “

Джабал е патриархът на номадските пастири, както някои арабски народи все още са днес.

Битие 4:21: „ Името на брат му беше Ювал: той беше баща на всички, които свирят на арфа и свирач . »

Джубал беше патриархът на всички музиканти, които заемат важно място в цивилизации без Бог, дори и днес, където културата, знанието и изкуството са в основата на съвременните ни общества.

Битие 4:22: „ Зила, от своя страна, роди Тувал Каин, който изкова всички инструменти от мед и желязо. Сестрата на Тувал Каин беше Наама . »

Този стих противоречи на официалните учения на историците, които приемат бронзовата епоха преди желязната. В интерес на истината, според Бог, първите хора са знаели как да коват желязо и може би след самия Адам, защото текстът не казва за Тувал Каин, че той е баща на тези, които коват желязо. Но тези разкрити подробности са ни дадени, за да разберем, че цивилизацията е съществувала от първите хора. Техните безбожни култури бяха не по-малко изискани от нашите днес.

Битие 4:23: „ Ламех каза на жените си: Ада и Зила, чуйте гласа ми! Жени от Ламех, чуйте думата ми! Убих човек за раната си и млад мъж за синината си. »

Ламех се хвали пред двете си жени, че е убил човек, което го наранява в Божия съд. Но с арогантност и подигравка той добавя, че е убил и млад мъж, което влошава случая му пред Божия съд и го прави истински „убиец“, който е рецидивист.

Битие 4:24: „ *Каин ще бъде отмъстен седем пъти, а Ламех седемдесет и седем пъти.* »

След това той се подиграва на снизходителността, която Бог прояви към Каин. Тъй като след като уби човек, смъртта на Каин трябваше да бъде отмъстена "седем пъти", след като уби мъж и млад мъж, Ламех ще бъде отмъстен от Бог "седемдесет и седем пъти". Не можем да си представим такива гнусни забележки. И Бог искаше да разкрие на човечеството, че неговите първи представители от второто поколение, това на Каин до седмото, това на Ламех, са достигнали най-високото ниво на нечестие. И това е неговата демонстрация на последствията от раздялата с него.

Битие 4:25: „ *Адам все още познаваше жена си; и тя роди син и го нарече Сет; защото, каза тя, Бог ми даде друго потомство вместо Авел, когото Каин уби.* »

Името Сет, произнасяно като „хет“ на иврит, обозначава основата на човешкото тяло. Някои го превеждат като „еквивалент или реституция“, но не успях да намеря оправдание за това предложение на иврит. Затова запазвам „основата на тялото“, защото Сет ще стане коренът или основната основа на вярната линия, която Битие 6 ще обозначи с израза „ *синове на Бога* “, оставяйки на „жените“ бунтовни потомци на линията на Каин, който ги мами, в противовес с наименованието „ *човешки дъщери* “.

В Сет Бог посява и отглежда ново „ *семе* “, в което седмият потомък, друг Енох, е даден като пример в Битие 5:21 до 24. Той имаше привилегиите да влезе в рая жив, без да преминава през смъртта, след като 365 години земен живот, изживян във вяност към създателя Бог. Този Енох носеше името си добре, защото неговото „образование“ беше за слава на Бог, за разлика от неговия съименник, син на Ламех, син от рода на Каин. И двамата, бунтовникът Ламех и праведният Енох бяха „седмите“ потомци на тяхното родословие.

Битие 4:26: „ *Сет също имаше син и го нарече Енос. Тогава хората започнаха да призовават името на YaHWeH.* »

Енош означава: човекът, смъртният, нечестивият. Това име е свързано с момента, в който хората започват да призовават името на YaHWeH. Това, което Бог иска да ни каже, свързвайки тези две неща, е, че човекът от вярната линия е осъзнал нечестията на своята природа, която освен това е смъртна. И това осъзнаване го накара да потърси своя Създател да го почете и вярно да му отдаде поклонение, което му беше приятно.

Битие 5

Разделяне чрез осветение

В тази глава 5 Бог събра родословието, което Му остана верно. Представям ви подробно проучване само на първите стихове, които ни позволяват да разберем причината за това изброяване, което обхваща времето между Адам и известния Ной.

Битие 5:1: „ *Това е книгата на смето на Адам. Когато Бог създаде човека, той го направи по Божие подобие .*”

Този стих определя стандарта за списъка с имена на цитираните мъже. Всичко се основава на това напомняне: „ *Когато Бог създаде човека, той го направи по Божие подобие* “. Следователно трябва да разберем, че за да влезе в този списък, човек трябва да е запазил своето „ *подобие на Бог* “. Така можем да разберем защо толкова важни имена като това на Каин не влизат в този списък. Защото не става въпрос за физическа прилика, а за прилика в характера, а глава 4 току-що ни показва това на Каин и неговите потомци.

Битие 5:2: „ *Той създаде мъжа и жената и ги благослови, и ги нарече с името мъж, когато бяха създадени .*“

Тук отново напомнянето за Божието благословение на мъжа и жената означава, че имената, които ще бъдат цитирани, са благословени от Бог. Настояването за тяхното създаване от Бог подчертава важността, която той придава на това да бъдат признати за Бог-създател, който отделя, освещава слугите си чрез знака на съботата, като останалите се спазват през седмия ден от всичките им седмици. Поддържането на Божието благословение с освещаването на съботата и подобие на Неговия характер са условията, изисквани от Бог, за да може едно човешко същество да остане достойно да бъде наречено „ *човек* “. Освен тези плодове, човешкото същество става по негова преценка по-развито и образовано „животно“ от другите видове.

Битие 5:3: „ *Адам, който беше на сто и тридесет години, роди син по свое подобие, според своя образ, и го нарече Сет .*”

Видимо между Адам и Сет липсват две имена: тези на Каин (който не е от вярната линия) и Авел (който умря без потомство). Така се демонстрира стандартът на благословения подбор. Същото важи и за всички останали споменати имена.

Битие 5:4: „ *Дните на Адам след раждането на Сет бяха осемстотин години; и той роди синове и дъщери .*

Това, което трябва да разберем, е, че Адам „ *роди синове и дъщери* “, преди раждането на „ *Сет* “ и след него, но те не проявяват вярата на бащата или тази на „Сет“. Те се присъединиха към „човеците-животни“, които бяха неверни и неуважителни към живия Бог. По този начин, сред всички родени от него, след смъртта на Авел, „ *Сет* “ беше първият, който се отличи със своята вяра и своята вярност към Бог YаHWEH, който създаде и формира неговия земен баща. Други след него, оставайки анонимни, може да са последвали примера му, но те остават анонимни, защото списъкът, избран от Бог, е изграден върху последователността на първите верни мъже на всеки от представените потомци. Това обяснение прави разбираема вече високата

възраст, „130 години“ за Адам, когато се ражда неговият син „Сет“. И този принцип важи за всеки от избраните, споменати в дългия списък, който спира до Ной, защото тримата му сина: Сим, Хам и Яфет няма да бъдат избрани, тъй като не са в неговото духовно подобие.

Битие 5:5: „ *Всичките дни на Адам бяха деветстотин и тридесет години; след това той умря .*

Отивам директно при седмия избран, чието име е Енох; Енох, чийто характер е абсолютната противоположност на Енох, сина на Каин.

Битие 5:21: „ *Енох, който беше на шестдесет и пет години, роди Матусал .*

Битие 5:22: „ *Енох, след раждането на Матусал, ходи с Бога триста години; и той роди синове и дъщери .*

Битие 5:23: „ *Всички дни на Енох бяха триста шестдесет и пет години .*

Битие 5:24: „ *Енох ходеше с Бога; **тогава го нямаше вече, защото Бог го взе** .*

Именно с този специфичен израз от случая с Енох Бог ни го разкрива: допотопните също са имали техния „Илия“, взет на небето, без да преминават през смъртта. Наистина, формулата на този стих се различава от всички останали, които завършват за живота на Адам с думите „ *тогава той умря* “.

Следва Метушелах, човекът, живял най-дълго на Земята, 969 години; след това друг Ламех от тази линия, благословен от Бог.

Битие: 5:28: „ *Ламех, който беше на сто осемдесет и две години, роди син* “

Битие: 5:29: „ *Той го нарече Ной, като каза: Този ще ни утешава за нашата умора и тежкия труд на нашите ръце, идвайки от **тази земя, която ЯНВéН прокле** .*

За да разберете значението на този стих, трябва да знаете, че името Ной означава: почивка. Ламех със сигурност не си е представял до каква степен думите му ще се сбъднат, защото той е видял „ *прокълнатата земя* “ само от ъгъла на „ *нашата умора и мъчителното дело на ръцете ни* “, каза той. Но по времето на Ной Бог ще го унищожи поради нечестието на хората, които носи, както Битие 6 ще ни позволи да разберем. Въпреки това, Ламех, бащата на Ной, беше избран, който, подобно на малцината избрани на своето време, трябва да е съжалявал да види нечестието на хората около тях да расте.

Битие 5:30: „ *След раждането на Ной Ламех живя петстотин деветдесет и пет години; и той роди синове и дъщери* ”

Битие 5:31: „ *Всичките дни на Ламех бяха седемстотин седемдесет и седем години; **тогава той умря** »*

Битие 5:32: „ *Ной, на петстотин години, роди Сим, Хам и Яфет* “

Битие 6

Раздялата се проваля

Битие 6:1: „*Когато хората започнаха да се размножават по лицето на земята и им се родиха дъщери,*”

Според уроците, научени по-рано, това човешко множество е животинската норма, която презира Бог, който следователно има основателни причини да ги отхвърли. Съблазняването на Адам от съпругата му Ева се възпроизвежда в цялото човечество и е нормално според плътта: момичетата съблазняват мъжете и получават от тях това, което желаят.

Битие 6:2: „*Божиихте синове видяха, че човешките дъщери са красиви, и взеха за жени измежду всички, които избраха*“

Тук нещата стават трудни. **Разделението** между осветените и нерелигиозните невярващи в крайна сметка изчезва. Осветените тук логично наречени „*Божиихте синове*” попадат под съблазняването на „*човешките дъщери*” или на „животната” човешка група. Така съюзите чрез брак стават причина за краха на желаното и търсено от Бог **разделение**. Именно това незабравимо преживяване по-късно ще го накара да забрани на синовете на Израел да вземат чужденки за жени. Потопът, който ще последва, показва доколко трябва да се спазва тази забрана. От всяко правило има изключения, защото някои жени взеха истинския Бог със съпруг евреин като Рут. Опасността не е, че жената е чужденка, а че води „*Божии син*” към езическо вероотстъпничество, като го кара да приеме традиционната езическа религия на своя произход. Нещо повече, обратното също е забранено, защото жена „дъщеря на Бог” се излага на смъртна опасност, като се омъжи за „син човешки”, „животни” и от фалшива религия, което е още по-опасно за нея. Защото всяка „жена” или „момиче” е „жена” само през живота си на земята и избраните от тях ще получат като мъжете безполово небесно тяло, подобно на Божиите ангели. Вечността е унисекс и образ на характера на Исус Христос, съвършеният божествен модел.

Проблемът с брака все още е налице. Защото този, който се жени за някой, който не е от неговата религия, свидетелства против собствената си вяра, независимо дали е права или грешна. Освен това това действие демонстрира безразличие към религията и следователно към самия Бог. Избраните трябва да обичат Бог преди всичко, за да бъдат достойни за избиране. Но съюзът с чужденеца не му харесва, избраният служител, който го сключва, става недостоен за избор и вярата му става самонадеяна, илюзия, която ще завърши с ужасно разочарование. Остава да се направи окончателно приспадане. Ако бракът все още поставя този проблем, това е, защото съвременното човешко общество се намира в същото състояние на неморалност като това от времето на Ной. Следователно това послание е за нашето последно време, когато лъжите доминират над човешките умове, които стават напълно затворени за божествената „истина”.

Поради важността му за нашите „последни времена”, Бог ме накара да разработя накрая това послание, разкрито в този разказ в Битие. Защото опитът на допотопните избрани е обобщен от щастливо „*начало*” и

трагичен „*край*“ в отстъпничество и мерзост. Въпреки това, този опит също така обобщава този на последната ѝ църква в нейната институционална форма „Адвентисти от седмия ден“, официално и исторически благословена през 1863 г., но духовно през 1873 г., във „Филаделфия“, в Откр.3:7, за *нейното* „*начало*“, и „*повърнат*“ от Исус Христос в Откр.3:14, в „*Лаодикия*“ през 1994 г., на неговия „*край*“, поради неговата формалистична хладкост и поради съюза му с икуменическият вражески лагер през 1995 г. Времето на По този начин Божието одобрение за тази християнска религиозна институция е фиксирано с „*начало* и *край*“. Но точно както еврейският завет беше продължен от дванадесетте апостоли, избрани от Исус, така адвентната работа е продължена от мен и от всички, които получават това пророческо свидетелство и възпроизвеждат делата на вярата, които Бог първоначално благослови в пионерите на адвентизма от 1843 г. и 1844. Уточнявам, че Бог благослови мотивите на тяхната вяра, а не стандарта на техните пророчески тълкувания, който по-късно трябваше да бъде поставен под въпрос. Практиката на съботата, вероятно ставаща формалистична и традиционна, ситото на Божия съд вече не благославя нищо друго освен любовта към истината, забелязана в Неговите избрани, „от началото до края“ или до истинското славно завръщане на Христос, определено за за последен път през пролетта на 2030 г.

Представяйки себе си в Откр.1:8 като „*алфата и омегата*“, Исус Христос ни разкрива ключ към разбирането на структурата и аспекта, в който ни разкрива в цялата Библия, неговата „*присъда*“, Тя винаги се основава върху наблюдение на ситуацията на „*началото*“ и върху това, което се появява в „*края*“, на живот, на съюз или на църква. Този принцип се появява в Дан.5, където думите, написани на стената от Бог, „*преброени, преброени*“, последвани от „*претеглени и разделени*“, представляват „*началото*“ на живота на цар Валтасар и времето на неговия „*край*“. По този начин Бог потвърждава, че неговата присъда се основава на постоянния контрол на съдения субект. Той беше под негово наблюдение от неговото „*начало*“ или „*алфа*“ до неговия „*край*“, неговата „*омега*“.

В книгата Откровение и в темата на писмата, адресирани до „*седемте църкви*“, същият принцип фиксира „*началото и края*“ на всички засегнати „*църкви*“. Първо, откриваме апостолската Църква, чието славно „*начало*“ е припомнено в посланието, предадено на „*Ефес*“, и в който нейният „*край*“ я поставя под заплахата от оттегляне на Божия Дух поради липсата на ревност. За щастие посланието, предадено в „*Смирна*“ преди 303 г. свидетелства, че призивът на Христос за покаяние ще бъде чул за слава на Бог. След това Римската папска католическа църква започва в „*Пергам*“, през 538 г., и завършва в „*Тиатир*“, по времето на протестантската реформация, но особено официално по времето на смъртта на папа Пий 6, държан в затвора във Валенсия, в моя град, във Франция, през 1799 г. След това идва случаят с протестантската вяра, чието одобрение от Бог също е ограничено във времето. Неговото „*начало*“ се споменава в „*Тиатир*“, а „*краят*“ му е разкрито в „*Сарди*“ през 1843 г. поради практикуването на неделята, наследено от римската религия. Исус не може

да бъде по-ясен, посланието му „ *ти си мъртъв* “ не води до объркване. И трето във „ *Филаделфия и Лаодикия* ” случаят с институционалния адвентизъм, който видяхме по-рано, затваря темата за посланията, отправени към „ *седемте църкви* ” и времето на епохите, които те символизират.

Като ни разкрива днес как е преценил нещата, които вече са извършени, и от „ *началото* “, като Битие, Бог ни дава ключовете да разберем как преценява фактите и църквите в нашето време. Така „ *присъдата* ”, която излиза от нашето изследване, носи „ *печата* ” на Духа на своята божественост.

Gen.6:3: „ *Товага ЯНWÉН каза: Моят дух няма да остане в човека завинаги, защото човекът е плът и дните му ще бъдат сто и двадесет години .* »

По-малко от 10 години преди завръщането на Христос, това послание днес придобива удивителна актуалност. Духът на живота, даден от Бога, „ *няма да остане в човека завинаги, защото човекът е плът и дните му ще бъдат сто двадесет и девет години* “. Всъщност това не беше значението, което Бог даде на думите му. Разберете ме и разберете Него: Бог не се отказва от шестхилядолетния си проект за призоваване и избиране на избраните. Неговият проблем е в огромната продължителност на живота, който е дал на допотопните хора от Адам, който почина на 930 години, след него друг Метушела ще доживее до 969 години. Ако това са 930 години вярност, това е поносимо и дори угодно на Бога, но ако това е арогантен и отвратителен Ламех, Бог смята, че да го издържи средно 120 години ще бъде повече от достатъчно. Това тълкуване се потвърждава от историята, тъй като след края на потопа продължителността на човешкия живот е намалена до средно 80 години в наше време.

Битие 6:4: „ *Исполините бяха на земята в онези дни, а също и след като Божиите синове дойдоха при човешките дъщери и те им родиха деца: това са героите, които са били известни в древността .*

Трябваше да добавя точността „ *и също* “ от еврейския текст, защото смисълът на посланието се трансформира. Бог ни разкрива, че неговото първо допотопно творение е било с гигантски стандарт, самият Адам трябваше да е бил с размери приблизително 4 или 5 метра височина. Управлението на земната повърхност се променя и намалява. Една единствена стъпка на тези „ *гиганти* “ струваше пет от нашите и той трябваше да получи пет пъти повече храна от земята, отколкото един човек днес. Следователно първоначалната земя е била бързо населена и заселена по цялата си повърхност. Точността „ *и също* “ ни учи, че този стандарт на „ *гиганти* “ не е бил променен от съюзите на осветените и отхвърлените, „ *синовете на Бога* “ и „ *дъщерите човешки* “. Следователно самият Ной беше гигант от 4 до 5 метра, както и неговите деца и техните жени. По времето на Моисей тези допотопни норми все още се намират в земята на Ханаан и именно тези великани, „ *анакимите*“, ужасяват еврейските шпиони, изпратени в земята.

Битие 6:5: „ *Яхве видя, че нечестията на хората беше голямо на земята и че всички мисли на сърцата им бяха всеки ден само към злото .*“

Подобно наблюдение прави решението му разбираемо. Напомням ви, че той създаде земята и човека, за да разкрие това нечестие, скрито в мислите на неговите небесни и земни създания. Следователно желаната демонстрация беше получена, тъй като „*всички мисли на сърцата им бяха насочени всеки ден само към злото*“.

Битие 6:6: „*Яхве се разкая, че беше създал човека на земята, и се наскърби в сърцето си.*”

Да знаеш предварително какво ще се случи е едно, но да го преживееш в изпълнението му е друго. И изправен пред реалността на доминиращото зло, мисълта за покаяние, или по-точно за съжаление, може моментално да възникне в ума на Бог, толкова голямо е неговото страдание пред лицето на тази морална катастрофа.

Битие 6:7: „*И Господ каза: Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох, от човека до добитъка, до пълзящите животни и до небесните птици; защото се разкайвам, че ги направих.*”

Точно преди потопа Бог отбелязва триумфа на Сатана и неговите демони на земята и нейните обитатели. За него изпитанието беше ужасно, но той получи демонстрацията, която искаше. Всичко, което остава, е да се унищожи тази първа форма на живот, в която хората живеят твърде дълго и са твърде мощни в гигантски размери. Сухопътни животни, близки до хората, като добитък, влечуги и небесни птици, ще трябва да изчезнат завинаги с тях.

Битие 6:8: „*Но Ной намери благодат в очите на ЯхвѣН.*”

И според Ezé.14 той беше единственият, който намери благодат пред Бог, неговите деца и техните съпруги не бяха достойни да бъдат спасени.

Битие 6:9: „*Тези са семето на Ной. Ной беше справедлив и честен човек по своето време; Ной ходеше с Бог.*”

Подобно на Йов, Ной е съден от Бог „*справедлив и честен*“. И подобно на праведния Енох преди него, Бог му приписва „*ходене*“ с него.

Битие 6:10: „*Ной роди трима сина: Сим, Хам и Яфет.*“

На възраст 500 години според Битие 5:22, „*Ной роди трима сина: Сим, Хам и Яфет*“. Тези синове ще пораснат, ще станат мъже и ще си вземат жени. Следователно Ной ще бъде подпомаган и подпомаган от синовете си, когато трябва да построи ковчега. Между времето на тяхното раждане и потопа ще минат 100 години. Това доказва, че „120-те години“ от стих 3 не се отнасят до времето, дадено му да завърши строителството си.

Битие 6:11: „*Земята беше покварена пред Бога, земята беше пълна с насилие.*“

Корупцията не е непременно насилствена, но когато насилието я бележи и характеризира, страданието на любящия Бог става интензивно и непоносимо. Това насилие, достигнало своя връх, е от вида, с който се хвали Ламех в Битие 4:23: „*Убих човек за раната си и младеж за синината си.*“

Битие 6:12: „*И Бог погледна земята, и ето, тя беше покварена; тъй като всяка твар беше покварила пътя си на земята.*”

След по-малко от 10 години Бог отново ще погледне земята и ще я намери в същото състояние както по време на потопа, „*всяка твар ще*

изкриви пътя си “. Но трябва да разберете какво има предвид Бог, когато говори за поквара. Защото ако препратката на тази дума е човек, отговорите са толкова много, колкото и мненията по темата. С Бог-Създател отговорът е прост и точен. Той нарича поквара всички извращения, донесени от мъжа и жената в установения от него ред и правила: В покварата мъжът вече не поема ролята си на мъж, нито жената ролята си на жена. Случаят с Ламех, бигамист, потомък на Каин, е пример, защото божествената норма му казва: „човек ще остави баща си и майка си, за да се привърже към жена си “. Появата на телесната им структура разкрива ролите на мъжете и жените. Но за да разберем по-добре ролята на това, което е дадено като „помощ“ на Адам, неговият символичен образ на Църквата на Христос ни дава отговора. Каква „помощ“ може да окаже Църквата на Христос? Неговата роля се състои в това да увеличи броя на избраните спасени и да се съгласи да страда за него. Същото е и с жената, дадена на Адам. Лишена от мускулната сила на Адам, нейната роля е да ражда и отглежда децата си, докато те на свой ред създадат семейство и по този начин земята ще бъде населена, според реда, заповядан от Бог в Битие 1:28: „И Бог ги благослови, и Бог им каза: **Плодете се и се размножавайте, и напълнете земята, и я владейте; и владей над морските риби и над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.**” В своята перверзия съвременният живот загърби тази норма. Концентрираният градски живот и промишлената заетост заедно създадоха непрекъснато нарастващата нужда от пари. Това кара жените да изоставят ролята си на майки и да работят във фабрики или магазини. Лошо възпитани, децата са станали капризни и взискателни и дават плод на насилие през 2021 г. и напълно отговарят на описанието, дадено от Павел на Тимотей във 2 Тим.3:1 до 9. Призовавам ви да отделите време да прочетете, с цялото внимание, което заслужават, изцяло двете послания, които той адресира до Тимотей, за да открие в тези писма стандартите, определени от Бог, от самото начало, знаейки, че той не се променя и няма да се промени, докато не се върне към слава през пролетта на 2030 г.

Битие 6:13: „Тогавя Бог каза на Ной: *Крайт на всяка твар е решен от мен; защото изпълниха земята с насилие; ето, ще ги унищожа със земята.*”

След като злото се установи необратимо, унищожаването на жителите на земята остава единственото нещо, което Бог може да направи. Бог съобщава на единствения си земен приятел своя ужасен проект, защото решението му е взето и окончателно решено. Трябва да отбележим конкретната съдба, която Бог дава на Енох, единственият, който влиза във вечността, без да премине през смъртта, и на Ной, единственият човек, за когото се смята, че е достоен да оцелее след унищожителния потоп. Защото в думите му Бог казва „**те имат ...**“ и „**ще ги унищожа**“. Тъй като остана верен, Ной не беше засегнат от Божието решение.

Битие 6:14: „*Направи си ковчег от иглолистно дърво; ще подредиш този ковчег в клетки и ще го покриеш със смола отвътре и отвън.*”

Ной трябва да оцелее и не той сам, защото Бог иска животът на неговото творение да продължи до края на 6000 години избор на неговия проект. За да се запази избрания живот по време на потопа от води, ще трябва да се построи плаващ ковчег. Бог дава инструкциите си на Ной. Ще се използва водоустойчива иглолистна дървесина, а арката ще бъде направена водоустойчива чрез покритие от катран, смолата от бор или ела. Той ще изгради клетки, така че всеки вид да живее отделно, за да избегне стресиращи конфронтации за животните на борда. Престоят в ковчеза ще продължи цяла година, но работата се ръководи от Бог, за когото няма невъзможни неща.

Битие 6:15: „ *Ето как ще го направиш: ковчезът ще бъде триста лакътя дълъг, петдесет лакътя широк и тридесет лакти висок .*“

Ако „ *лакътът* “ беше този на гигант, той можеше да бъде пет пъти по-голям от този на евреите, който беше приблизително 55 см. Бог разкри тези измерения в стандарта, известен от евреите и Мойсей, които получиха този разказ от Бог. Така изградената арка е била дълга 165 m, широка 27,5 m и висока 16,5 m. Поради това арката във формата на правоъгълна кутия беше с внушителен размер, но беше построена от хора, чиито размери бяха свързани с нея. Защото откриваме, за неговата височина, три етажа от приблизително пет метра за мъже, които самите са с размери между 4 и 5 m височина.

Битие 6:16: „ *Да направиш **прозорец** за ковчеза , който да намалиш на **един лакът** отгоре; ще направиш **врата** от страни на ковчеза; и ще построиш по-нисък етаж, втори и трети .* »

Според това описание единствената „ *врата* “ на ковчеза е била поставена на нивото на първия етаж „ *от страната на ковчеза* “. Ковчезът беше напълно затворен, а под покрива на третото ниво един единствен прозорец с височина и ширина 55 см трябваше да бъде затворен до края на потопа, според Битие 8:6. Обитателите на ковчеза живееха в тъмнина и изкуствената светлина на маслените лампи през целия потоп.

Битие 6:17: „ *И ще докарам потоп от води на земята, за да унищожа всяка плът, която има дихание на живот под небето; всичко на земята ще загине .*”

Бог иска да остави с това унищожение послание на предупреждение към хората, които ще населят отново земята след потопа и до завръщането в слава на Исус Христос в края на 6000 години от божествения проект. Целият живот ще изчезне с допотопната си норма. Защото след потопа Бог постепенно ще намали размера на живите същества, хора и животни, до размера на африканските пигмеи.

Битие 6:18: „ *Но аз ще склуча Моя завет с вас; ще влезеш в ковчеза, ти и синовете ти, жена ти и жените на синовете ти с теб .* »

Има осем оцелели от предстоящия потоп, но седем от тях се възползват изключително от конкретната и индивидуална благословия на Ной. Доказателството се появява в Езе.14:19-20, където Бог казва: „ *Или ако изпратя язва в тази земя и излея яростта Си върху нея чрез смърт, за да унищожа от нея човек и животно, и сред него да бъде **Ной** , Даниел и Йов,*

живея! казва Господ Иеова, те не биха спасили синове или дъщери, но чрез своята правда биха спасили собствените си души . Те ще бъдат полезни за повторното заселване на земята, но тъй като не са на духовното ниво на Ной, те носят в новия свят своето несъвършенство, което няма да отнеме много време, за да даде своите лоши плодове.

Битие 6:19: „ *От всяко живо същество, от всяка плът, да въведеш в ковчега по две от всеки вид, за да ги запазиш живи с теб: ще има един мъж и една жена.* “

Една двойка на вид „ *от всичко живо* “ е само нормата, необходима за възпроизвеждане, това ще бъдат единствените оцелели сред рода на земните животни.

Битие 6:20: „ *От птиците според вида им, и от добитъка според вида им, и от всички пълзящи животни по земята според вида им, по две от всеки вид ще дойдат при теб, за да ги запазиш живота им.* ”

В този стих, в своето изброяване, Бог не споменава дивите животни, но те ще бъдат споменати като взети на борда на ковчега в Битие 7:14.

Битие 6:21: „ *А вие вземете от цялата храна, която се яде, и я съхранявайте при себе си, за да бъде храна за вас и за тях.* “

Храната, необходима за изхранването на осем души и всички животни, взети на борда за една година, трябваше да заеме голямо място в ковчега.

Битие 6:22: „ *Това направи Ной: изпълни всичко, което Бог му беше заповядал.* “

Верно и подкрепяни от Бог, Ной и синовете му изпълниха задачата, която Бог му беше възложил. И тук трябва да помним, че земята е един единствен континент, напояван само от реки и реки. В района на планината Арарат, където живеят Ной и синовете му, има само равнина и няма море. Затова съвременниците му виждат Ной да строи плаваща конструкция в средата на безморски континент. Тогава можем да си представим подигравката, сарказма и обиди, с които трябваше да обсипят малката благословена от Бога група. Но присмехулиците скоро ще престанат да се подиграват с избрания и ще се удавят във водите на потопа, в който не са искали да повярват.

Битие 7

Окончателното отделяне на потопа

Битие 7:1: „ *Яхве каза на Ной: Влез в ковчега ти и целият ти дом; защото те видях **точно** пред себе си сред това поколение .* »

Настъпва моментът на истината и окончателното **разделяне** на творението е извършено. С „ *влизането в ковчега* “ животът на Ной и семейството му ще бъде спасен. Има връзка между думата „ *ковчег* “ и „ *праведността* “, която Бог приписва на Ной. Тази връзка минава през

бъдещия „ кивот на свидетелството “, който ще бъде свещеният сандък, съдържащ „ справедливостта “ на Бог, изразена под формата на две таблици, върху които неговият пръст ще гравира неговите „ десет заповеди “. В това сравнение Ной и неговите спътници са показани равни до степенята, в която всички те се възползват от спасението при влизане в ковчега, дори ако Ной е единственият, който заслужава да бъде идентифициран с този божествен закон, както е посочено от божествената точност: „ Видях прав си . ” Следователно Ной беше в пълно съответствие с божествения закон, вече преподаван в неговите принципи на неговите допотопни служители.

Битие 7:2: „ *Вземете си седем чифта от всички чисти животни, мъжкото и женската му; двойка животни, които не са чисти, мъжкия и неговата женска; »*

Ние сме в допотопен контекст и Бог предизвиква разликата между животното, класифицирано като „ чисто или нечисто “. Следователно този стандарт е толкова стар, колкото и сътворението на земята и в Левит 11, Бог само е припомнил тези стандарти, които е установил от самото начало. Следователно Бог има, подобно на „ съботата “, добри причини да изисква от Своите избрани, в наши дни, уважение към онези неща, които прославят неговия установен ред за човека. Избирайки " седем чисти двойки " за една единствена " нечиста ", Бог показва своето предпочитание към чистотата, която отбелязва със своя "печат", числото "7" на освещението на времето на неговия земен проект.

Битие 7:3: „ *и седем чифта от небесните птици, мъжки и женски, за да запазят рода си жив по лицето на цялата земя .“*

Заради образа си на ангелския небесен живот са спасени и „ седем двойки ” от „ небесните птици ”.

Битие 7:4: „ *Още седем дни и ще изпратя дъжд на земята четиридесет дни и четиридесет ноци и ще изтребя от лицето на земята всяко създание, което съм направил. “*

Числото " седем " (7) все още се споменава, обозначавайки " седем дни ", които **разделят** момента на влизане на животни и хора в ковчега, от първите водопади. Бог ще причини непрестанен дъжд за „ 40 дни и 40 ноци “. Това число „40“ е това на теста. Ще се отнася до „ 40-те дни “ от изпращането на еврейските шпиони в земята на Ханаан и „ 40-те години “ на живот и смърт в пустинята в резултат на техния отказ да влязат в земята, населена с гиганти. И при влизането в своето земно служение, Исус ще бъде предаден на изкушението на дявола след „ 40 дни и 40 ноци “ на пост. Ще има и „ 40 дни “ между възкресението на Христос и изливането на Светия Дух на Петдесетница.

За Бог целта на този проливен дъжд е да унищожи „ съществата, които е направил “. По този начин той припомня, че като Бог-създател животът на всички негови създания принадлежи на него, за да ги спаси или унищожи. Той иска да даде на бъдещите поколения горчив урок, който не трябва да забравят.

Битие 7:5: „ *Ной изпълни всичко, което ЯHWEH му беше заповядал .“*

Верен и послушен, Ной не разочарова Бог и изпълни всичко, което му заповяда да направи.

Битие 7:6: „ *Ной беше на шестстотин години, когато потопът от води дойде върху земята .* »

Други подробности за времето ще бъдат дадени, но вече този стих поставя потопа в 600-та ^{година} от живота на Ной. От раждането на първия му син в неговата 500- ^{годишнина} са изминали 100 години.

Битие 7:7: „ *И Ной влезе в ковчега със синовете си, жена си и жените на синовете си, за да избягат от водите на потопа .*”

Само осем души ще се спасят от потопа.

Битие 7:8: „ *Между чистите животни и нечистите животни, птиците и всичко, което се движи по земята,* “

Бог е утвърдителен. Влезте в ковчеза, няколко от „ *всичко, което се движи по земята* “, за да бъдете спасени. Но от коя „ *земя* “, допотопна или следпотопна? Сегашното време на глагола „ *се движи* “ подсказва следпотопната земя от времето на Моисей, към която Бог се обръща в своята история. Тази тънкост би могла да оправдае изоставянето и пълното унищожаване на някои чудовищни видове, нежелани на повторно заселената земя, ако са съществували преди потопа.

Битие 7:9: „ *той влезе в ковчеза с Ной, двама по двама, мъж и жена, както Бог беше заповядал на Ной* “

Принципът засяга животните, но също така и трите човешки двойки, образувани от тримата му сина и техните съпруги, както и неговата собствена двойка, която засяга него и съпругата му. Божият избор да избере само двойки ни разкрива ролята, която Бог ще им даде: да се възпроизвеждат и размножават.

Битие 7:10: „ *Седем дни по-късно водите на потопа бяха на земята .* “

Според това пояснение влизането в ковчеза се е състояло на десетия ден от втория месец от 600-та ^{година} от живота на Ной, т.е. 7 дни преди 17-ия, ^{посочен} в стих 11, който следва. Именно на този десети ден самият Бог затвори „ *вратата* “ на ковчеза за всички негови обитатели, според точността, цитирана в стих 16 от тази глава 7.

Битие 7:11: „ *В шестстотната година от живота на Ной, във втория месец, на **седемнадесетия** ден от месеца, в този ден избиха всички извори на голямата бездна и небесните илюзии се изляха . отвори* »

Бог избра „ *седемнадесетия ден от втория месец* “ от 600-ата ^{година} на Ной, за да „ *отвори небесните прозорци* “. Числото **17** символизира **присъдата** в своя цифров код на Библията и нейните пророчества.

Изчислението, установено от последователностите на избраните от Битие 6, поставя потопа през 1656 г., след греха на Ева и Адам, тоест 4345 години преди пролетта на 6001 година от края на света, който ще се извърши през нашия обичаен календар през пролетта на 2030 г. и 2345 години преди изкупителната смърт на Исус Христос, която се състоя на 3 април 30 г. от нашия фалшив и подвеждащ човешки календар.

Следното обяснение ще бъде подновено в Битие 8:2. Като напомня за допълнителната роля на „ *изворите на бездната* “ в този стих, Бог ни

разкрива, че потопът не е бил причинен само от дъжд, идващ от небето. Знаейки, че „ бездната “ обозначава земята, покрита изцяло с вода от първия ден на сътворението, нейните „ източници “ предполагат повишаване на водните нива, причинено от самото море. Това явление се получава чрез промяна на нивото на океанското дъно, което, като се издига, повишава нивото на водата, докато достигне нивото, което покриваше цялата земя през първия ден. Именно чрез потъването на бездните на океаните сушата се появи от водата на 3-тия ден и чрез обратното действие сушата беше покрита от водите на потопа. Дъждът, наречен " небесните илюзии ", беше полезен само за да покаже, че наказанието идва от небето, от небесния Бог. По-късно този образ „ небесна ключалка “ ще поеме противоположната роля на благословиите, които идват от същия небесен Бог.

Битие 7:12: „ Дъждът валя на земята четиридесет дни и четиридесет ноци .“

Това явление трябва да е изненадало невярващите грешници. Особено след като преди това наводнение дъжд не е имало. Допотопната земя е била напоявана и напоявана от нейните потоци и реки; следователно дъждът не беше необходим, сутрешната роса го замени. И това обяснява защо невярващите имаха трудности да повярват в потопа от води, обявен от Ной, както на думи, така и на дела, тъй като той построи ковчега на суха земя.

Времето от „ 40 дни и 40 ноци “ е насочено към време на изпитание. На свой ред плътският Израел, току-що излязъл от Египет, ще бъде изпитан по време на отсъствието на Моисей, държан от Бог с него през този период. Резултатът ще бъде „златният телец“, разтопен със съгласието на Аарон, плътския брат на Мойсей. След това ще има „ 40 дни и 40 ноци “ на изследването на Ханаанската земя, в резултат на което хората ще откажат да влязат в нея поради гигантите, които я обитават. На свой ред Исус ще бъде изпитан „ 40 дни и 40 ноци “, но този път, макар и отслабен от този дълъг пост, той ще устои на дявола, който ще го изкушава и в крайна сметка ще го напусне, без да е получил своята победа. За Исус това правеше земното му служение възможно и легитимно.

Битие 7:13: “ В същия ден Ной, Сим, Хам и Яфет, синове на Ной, и жената на Ной, и трите жени на синовете му с тях, влязоха в ковчега: ”

Този стих подчертава избора на двата пола на човешките земни създания. Всеки човек от мъжки пол е придружен от „ своя помощник “, неговата жена, наречена „ съпруга “. По този начин всяка двойка се представя в образа на Христос и неговата Църква, „неговата помощ“, неговият Избранник, когото той ще спаси. Защото подслонът на „ковчега“ е първият образ на спасението, което той ще разкрие на хората.

Битие 7:14: „ те, и всеки звяр според вида си, всички добитък според вида си, всяко пълзящо нещо, което пълзи по земята според вида си, всяка птица според вида си, всяка малка птица, всичко, което има крила .

Като набляга на думата „ вид “, Бог припомня законите на своята природа, които човечеството в нашето последно време изпитва удоволствие

да оспорва, престъпва и поставя под въпрос животните и дори човечеството. По-голям защитник на чистотата на вида от него не може да има. И той изисква от своите избраници да споделят божественото му мнение по темата, защото съвършенството на първоначалното му творение е в тази чистота и това абсолютно **разделение** на видовете.

Силно наблягайки на крилатите видове, Бог предлага земята и въздуха на греха като царство, подвластно на Дявола, самият той наречен „*принц на властта на въздуха*“ в Еф. 2:2.

Битие 7:15: „*Те влязоха в ковчега при Ной, двама по двама, от всяка плът, която имаше дихание на живот .*“

Всяка избрана от Бога двойка **се отделя** от себеподобните си, за да продължи животът ѝ след потопа. В това окончателно **разделяне** Бог въвежда в действие принципа на двата пътя, които поставя пред свободния човешки избор: този на доброто води към живот, а този на злото води към смърт.

Битие 7:16: „*И влязоха мъжки и женски пол от всяка плът, както Бог заповяда на Ной. Тогава ЯНВЕН му затвори вратата .*»

Целта на възпроизвеждането на „*вида*“ се потвърждава тук от споменаването на „*мъжки и женски*“.

Ето действието, което придава на това преживяване цялата му важност и неговия пророчески характер за края на времето на божествената благодат: „*Тогава ЯНВЕН затвори вратата пред него*“. Това е моментът, в който съдбата на живота и тази на смъртта се разделят **без** възможна промяна. Същото ще бъде и през 2029 г., когато оцелелите от времето ще направят избора да почитат Бог и неговия седми ден събота, а именно събота, или да почитат Рим и неговия първи ден неделя, според представения ултиматум. под формата на декрет от непокорното човечество. Тук отново „*вратата на благодатта*“ ще бъде затворена от Бог, „*този, който отваря, и този, който затваря*“ според Откр.3:7.

Битие 7:17: „*Потопът продължи четиридесет дни на земята. Водите се увеличиха и повдигнаха ковчега и той се издигна над земята .*

Арката е повдигната.

Битие 7:18: „*Водите се увеличиха и увеличиха много на земята и ковчегът се носеше по повърхността на водите .*“

Ковчегът плува.

Битие 7:19: „*Водите нарастваха все повече и повече и всички високи планини под цялото небе бяха покрити .*“

Сухата почва изчезва навсякъде потопена във вода.

Битие 7:20: „*Водите се издигнаха петнадесет лакътя над планините и ги покриха .*“

Най-високата планина за времето е покрита с приблизително 8 m вода.

Битие 7:21: „*Всичко, което се движи по земята, загина, и птици, и добитък, и животни, всичко, което пълзи по земята, и всички хора .*“

Всички животни, които дишат въздух, се давят. Точността относно птиците е още по-интересна, тъй като потопът е пророчески образ на

последния съд, в който небесни същества, като Сатана, ще бъдат унищожени заедно със земните същества.

Битие 7:22: „ *Всичко, което имаше дъх, дихание на живот в ноздрите си, и което беше на сухата земя, умря .*“

Всички живи същества, създадени като човека, чийто живот зависи от дъха му, умират удавени. Това е единствената сянка над наказанието на потопа, защото вината е изцяло върху човека и някъде смъртта на невинни животни е несправедлива. Но за да удави напълно непокорното човечество, Бог е принуден да унищожи с тях онези животни, които като тях дишат въздуха на земната атмосфера. И накрая, за да разберете това решение, вземете предвид, че Бог е създал земята за човека, създаден по негов образ, а не за животното, създадено да го заобикаля, да го придружава и, в случай на добитък, да му служи.

Битие 7:23: „ *Всяко същество, което беше на лицето на земята, беше отсечено, от човека и добитъка, пълзящите твари и небесните птици: те бяха изтребени от земята. Остана само Ной и онези , които бяха с него в ковчега .*

Този стих потвърждава разликата, която Бог прави между Ной и неговите човешки спътници, които се оказват групирани с животните, всички провокирани и загрижени за „ какво беше с него в ковчега .”

Битие 7:24: „ *Водите бяха големи на земята за сто и петдесет дни .*“

„ *Сто и петдесетте дни* “ започнаха след 40 дни и 40 нощи на непрестанен дъжд, който предизвика потопа. Достигайки максималната височина от „ *15 лакътя* ” или приблизително 8 м над „ *най-високите планини* ” на времето, нивото на водата остава стабилно за „ *150 дни* ”. След това постепенно ще намалява до желаното от Бога изсъхване.

Забележка : Бог е създал живота в гигантски стандарт, който засяга допотопните хора и животни. Но след потопа неговият проект има за цел да намали пропорционално размера на всички свои създания, като по този начин животите ще се раждат в следпотопната норма. При влизането в Ханаан еврейските шпиони свидетелстват, че са видели със собствените си очи чепки грозде, толкова големи, че са били необходими двама мъже с техния размер, за да ги пренесат. Следователно намаляването на размера също задължително засяга дървета, плодове и зеленчуци. Така Творецът никога не спира да твори, защото с течение на времето той видоизменя и приспособява своето земно творение към възникващите нови условия на живот. Той създаде черната пигментация на кожата на хората, които живеят изложени на силна слънчева радиация в тропическите и екваториалните райони на земята, където слънчевите лъчи удрят земята под 90 градуса. Други цветове на кожата са повече или по-малко бели или бледи и повече или по-малко медни в зависимост от количеството слънчева светлина. Но основното червено на Адам (Червеното), дължащо се на кръвта, се среща във всички човешки същества.

Библията не уточнява подробните имена на живите допотопни видове животни. Бог оставя тази тема мистериозна, без конкретно откровение,

всеки е свободен в начина си на представяне на нещата. Въпреки това изложих хипотезата, че след като е искал да придаде на тази първа форма на земен живот съвършен характер, Бог не е създал по това време праисторическите чудовища, чиито кости днес се намират от научните изследователи в почвата на земя. Също така излагам тази възможност, че те са били създадени от Бог след потопа, за да засилят проклятието на земята за човешките същества, които бързо ще се отвърнат от него отново. Като се откъснат от него, те ще загубят своята интелигентност и голямото знание, което Бог е дал от Адам на Ной. Това дотолкова, че на определени места по земята човекът ще се окаже в деградиралото състояние на „пещерния човек“, атакуван и заплашен от свирепи животни, които в групи той все пак ще може да унищожи с ценната помощ на природните лошото време и състрадателната Божия воля.

Битие 8

Моментното отделяне на обитателите на ковчеза

Битие 8:1: „*Бог си спомни за Ной и всички животни и всичкия добитък, които бяха с него в ковчеза; и Бог накара вятър да мине над земята и водите утихнаха.*”

Бъдете сигурни, той никога не го е забравил, но е вярно, че това уникално събиране на животни, затворени в плаващия ковчез, придава на човечеството и животинските видове толкова умален вид, че изглеждат изоставени от Бог. Всъщност тези животни са напълно безопасни, защото Бог ги пази като съкровище. Те са най-ценното: първите плодове, които населяват отново земята и се разпространяват по нейната повърхност.

Битие 8:2: „*Изворите на бездната и небесните прозорци се затвориха и дъжд вече не валише от небето*“

Бог създава водите на потопа според нуждите си. Откъде идват? От небето, но преди всичко от творческата сила на Бога. Приемайки образа на шлюз, той е отворил символичните небесни шлюзи и идва моментът, когато той ги затваря отново.

Като напомня за допълнителната роля на „*изворите на бездната*“ в този стих, Бог ни разкрива, че потопът не е бил причинен само от дъжд, идващ от небето. Знаейки, че „*бездната*“ обозначава земята, покрита изцяло с вода от първия ден на сътворението, нейните „*източници*“ предполагат повишаване на водните нива, причинено от самото море. Това явление се получава чрез промяна на нивото на океанското дъно, което, като се издига, повишава нивото на водата, докато достигне нивото, което покриваше цялата земя през първия ден. Именно чрез потъването на бездните на океаните сушата се появи от водата на 3-тия ^{ден} и чрез обратното действие сушата беше покрита от водите на потопа. Дъждът, наречен „*небесните шлюзи*“, беше полезен само за да покаже, че наказанието идва от

небето, от небесния Бог. По-късно този образ „небесна ключалка“ ще поеме противоположната роля на благословиите, които идват от същия небесен Бог.

Тъй като е творец, Бог би могъл да създаде потопа в миг на око, по желание. Въпреки това той предпочиташе да действа постепенно върху вече създаденото си творение. По този начин той показва на човечеството, че природата е мощно оръжие в ръцете му, мощно средство, което той манипулира, за да предложи своята благословия или своето проклятие в зависимост от това дали ходи в добро или зло.

Битие 8:3: „*Водите се оттеглиха от земята, отдалечаваха се и се отдалечаваха, и водите намаляха в края на сто и петдесет дни .*”

След 40 дни и 40 нощи на непрестанен дъжд, последван от 150 дни на стабилност при най-високо ниво на водата, започва рецесията. Бавно нивото на морската бездна се спуска, но не се спуска толкова дълбоко, колкото преди потопа.

Битие 8:4: „*В седмия месец, на седемнадесетия ден от месеца, ковчегът спря на планините на Арарат .*“

В края на петте месеца, до деня, „*седемнадесетия от седмия месец* ,” ковчегът престава да плава; лежи на най-високата планина Арарат. Това число „седемнадесет” потвърждава края на акта на божествения съд. От това пояснение става ясно, че по време на потопа ковчегът не се е отдалечил далеч от района, където е бил построен от Ной и неговите синове. И Бог искаше това доказателство за потопа да остане видимо до края на света, на същия този връх на планината Арарат, достъпът до който беше и остана забранен от руските и турските власти. Но в избраното от Него време Бог благоприятства заснемането на въздушни снимки, които потвърждават присъствието на парче от ковчега, уловен в леда и снега. Днес сателитното наблюдение може мощно да потвърди това присъствие. Но земните власти не се стремят точно да прославят създателя Бог; те се държат като врагове спрямо него и по справедливост Бог им се отплаща, като ги поразява с епидемия и терористични атаки.

Битие 8:5: „*Водите продължиха да намаляват до десетия месец. В десетия месец, на първия ден от месеца, се появиха върховете на планините*”

Намаляването на водата е ограничено, защото след потопа нивото на водата ще бъде по-високо от това на допотопната земя. Древните долини ще останат потопени и ще придобият облика на сегашните вътрешни морета като Средиземно море, Каспийско, Червено море, Черно море и т.н.

Битие 8:6: „*В края на четридесетте дни Ной отвори прозореца, който беше направил за ковчега .*“

След 150 дни стабилност и 40 дни чакане, за първи път Ноа отваря малкия прозорец. Неговият малък размер, един лакът или 55 см, беше оправдан, тъй като единствената му употреба беше да освобождава птици, които по този начин можеха да избягат от ковчега на живота.

Битие 8:7: „*Той пусна гарвана и той излезе и се върна, докато пресъхнаха водите на земята .*“

Откриването на сухата земя е предизвикано според реда на „*тъмнина и светлина*“ или „*нощ и ден*“ в началото на сътворението. Също така, първият изпратен откривател е **нечистият** „*гарван*“, с оперение „**черно**“ като „*нощ*“. Той действа свободно и независимо спрямо Божия избраник Ной. Следователно символизира тъмни религии, които ще се активират без никаква връзка с Бог.

По по-точен начин той символизира плътския Израел от стария завет, към който Бог изпраща своите пророци многократно, като идванията и заминаванията на гарвана, за да се опита да спаси своя народ от практиките на греха. Подобно на „*гарвана*“, този окончателно отхвърлен от Бога Израил продължи своята история **отделен** от него.

Битие 8:8: „*Той пусна и гълъба, за да види дали водите са намалели от лицето на земята.*“

В същия ред **чистият** „*гълъб*“, с „**бяло**“ оперение като сняг, се изпраща за разузнаване. Поставен е под знака на „*ден и светлина*“. Като такава тя пророкува новия завет, основан на кръвта, пролята от Исус Христос.

Битие 8:9: „*Но гълъбът не намери място да постави стъпалото на крака си и се върна при него в ковчега, защото имаше води по лицето на цялата земя. Той протегна ръката си, взе я и я занесе в ковчега със себе си.*“

За разлика от независимия черен „*гарван*“, белият „*гълъб*“ е в тясна връзка с Ной, който предлага „*ръката си да я вземе и да я заведе в ковчега*“ с него. Това е образ на връзката, която свързва избрания с Бога на небето. „*Гълъбът*“ един ден ще кацне върху Исус Христос, когато той се яви пред Йоан Кръстител, за да бъде кръстен от него.

Предлагам ви да сравните тези два библейски цитата; това на този стих: „*Но гълъбът не намери място да подпре стъпалото на крака си*“ с този стих от Мат.8:20: „*Исус му отговори: Лисиците имат леговища и небесните птици имат гнезда; но Човешкият Син няма къде да подслони главата си*“; и тези стихове от Йоан 1:5 и 11, където говорейки за Христос, възплъщението на божествената „*светлина*“ на живота, той казва: „*Светлината свети в тъмнината и тъмнината не я прие ... / ...Тя дойде на своя народ, но нейният народ не я прие.*“ Точно както „*гълъбът*“ се върна при Ной, оставяйки се да бъде взет от него, в „*ръката му*“, възкресен, Изкупителят Исус Христос се възнесе на небесата към своята божественост като небесен Баща, след като остави посланието зад себе си на земята за изкуплението на Неговите избрани, неговата добра новина, наречена „*Вечно благовестие*“ в Откр.14:6. И в Откр. 1:20: той ще ги държи „*в ръката си*“ в „*седемте епохи*“, пророкувани от „*седемте църкви*“, където ги кара да споделят в божественото осветение неговата „*светлина*“, изобразена от „*седемте светилника*“.

Битие 8:10: „*И той изчака още седем дни, и отново пусна гълъба от ковчега.*“

Това двойно напомняне за „*седемте дни*“ ни учи, че за Ной, както и за нас днес, животът е бил установен и подреден от Бог върху единството на

седмицата от „ *седемте дни* “, също символичното единство на „ *седемте хиляди* “ години от неговия голям спасителен проект. Това настояване на споменаването на това число „ *седем* ” ни позволява да разберем важността, която Бог му придава; което ще го оправдае да бъде атакуван особено от дявола до завръщането в славата на Христос, което ще сложи край на неговото земно господство.

Битие 8:11: „ *Гълъбът се върна при него вечерта; и ето, откъснато маслинено листо имаше в човката му. Така Ной разбра, че водите са намалели от земята .*

След дълги времена на „ *тъмнина* “, обявени с думата „ *вечер* “, надеждата за спасение и радостта от избавлението от греха ще дойдат под образа на „ *маслиновото дърво* “, последователно стария и новия съюз. Точно както Ной разбра чрез „ *маслинено листо* “, че очакваната и очаквана земя ще бъде готова да го посрещне, „ *Божииите синове* “ ще научат и разберат, че небесното царство е отворено за тях от **пратеника на небето** Исус Христос.

Това „ *маслинено листо* “ свидетелства на Ной, че поклъването и растежът на дърветата отново стават възможни.

Битие 8:12: „ *И той чака още седем дни; и той пусна гълъба. Но тя никога не се върна при него .*

Този знак е решаващ, защото доказва, че „ *гълъбът* ” е избрал да остане в природата, която отново му предлага храна.

Точно както „ *гълъбът* “ изчезва, след като е предал своето послание на надежда, след като е дал живота си на земята, за да изкупи своите избраници, Исус Христос, „ *Князът на мира* “, ще напусне земята и своите ученици, оставяйки ги свободни и независими да водят живота им до последното му славно завръщане.

Битие 8:13: „ *В шестстотин и първата година, в първия месец, на първия ден от месеца, пресъхнаха водите на земята. Ной свали покривалото от ковчега и погледна, и ето, повърхността на земята беше изсъхнала .*

Изсъхването на земята все още е частично, но обещаващо, така че Ной започва да отваря покрива на ковчега, за да погледне външността на ковчега и знаейки, че е заседнал на върха на планината Арарат, визията му се простира много далеч и много широко над хоризонта. В преживяването на потопа ковчегът приема образа на яйце за люпене. Когато се излюпи, пиленцето само разбива черупката, в която е било затворено. Ной прави същото; той „ *премахва покривалото от ковчега* “, което вече няма да бъде полезно за защитата му от проливния дъжд. Обърнете внимание, че Бог не идва да отвори вратата на ковчега, която самият той е затворил; това означава, че той не поставя под въпрос или променя стандарта на своята преценка спрямо земните бунтовници, за които вратата към спасението и рая винаги ще бъде затворена.

Битие 8:14: „ *През втория месец, на двадесет и седмия ден от месеца, земята беше суха .“*

Земята отново става обитаема след пълно затваряне в ковчега за 377 дни от деня на качването и затварянето на вратата от Бог.

Битие 8:15: „ *Тогавя Бог говори на Ной, казвайки: “*

Битие 8:16: „ *Излез от ковчега ти и жена ти, синовете ти и жените на синовете ти с теб .“*

Отново Бог е този, който дава сигнал за излизането на „ковчега“, този, който беше затворил единствената „врата“ за обитателите му преди потопа.

Битие 8:17: „ *Изведете със себе си всяко живо същество от всяка плът, което е с вас, и птици, и добитък, и всички пълзящи животни, които пълзят по земята; плодетe се и се размножавайте на земята .*

Сцената наподобява тази от петия ден от седмицата на сътворението, но не става въпрос за ново сътворение, защото след потопа повторното заселване на земята е фаза от проекта, пророкуван за първите 6000 години от земната история . Бог искаше тази фаза да бъде ужасна и разубеждаваща. Той даде на човечеството смъртоносно доказателство за въздействието на божествената Си присъда. Доказателство, което ще бъде припомнено във 2 Петър 3:5 до 8: „ *Те всъщност искат да пренебрегнат, че небесата някога са съществували чрез Божието слово, точно като земя, взета от вода и образувана чрез вода, и чрез тези неща светът от онова време загина, потопен от вода, докато чрез същата дума сегашните небеса и земя се пазят и пазят за огън, за деня на съда и гибелта на нечестивите хора. Но има едно нещо, възлюбени, което не бива да пренебрегвате, че за Господ един ден е като хиляда години и хиляда години като един ден .* Предсказаният огнен потоп ще се извърши в края на седмото хилядолетие по повод последния съд, чрез отварянето на пламтящите източници на подземна магма, която ще покрие цялата повърхност на земята. Това „огнено езеро“, цитирано в Откр.20:14-15, ще погълне повърхността на земята с нейните неверни бунтовни жители, както и техните дела, които те искаха да привилегироваха, като презряха демонстрираната Божия любов. И това седмо хилядолетие е пророкувано от седмия ден от седмицата, това според определението „ *един ден е като хиляда години и хиляда години са като един ден* “.

Битие 8:18: „ *И Ной излезе със синовете си, жена си и жените на синовете си .“*

След като животните бъдат освободени, представителите на новото човечество на свой ред излизат от ковчега. Те откриват светлината на слънцето и огромното и почти неограничено пространство, което им предлага природата, след 377 дни и ноци затворени в тясно и тъмно затворено пространство.

Битие 8:19: „ *Всички животни, всяко пълзящо същество, всяка птица, всичко, което се движи по земята, според видовете си, излязоха от ковчега .“*

Изходът на ковчега пророкува влизането на избраните в небесното царство, но само онези, които са преценени от Бога за чисти, ще влязат. Във

времето на Ной това все още не е така, тъй като чисти и нечисти ще живеят заедно, на една и съща земя, воювайки един срещу друг до края на света.

Битие 8:20: „*Ной построи олтар на Яфвѣн; той взе от всички чисти животни и от всички чисти птици и принесе всеизгаряния на олтара*”

Всеизгарянето е акт, чрез който избраният Ной показва на Бог своята благодарност. Смъртта на невинна жертва, в този случай животно, напомня на Бог-създател за средствата, чрез които в Исус Христос той ще дойде да изкупи душите на своите избрани. Чистите животни са достойни да изобразят жертвата на Христос, който ще въплъти съвършената чистота в цялата си душа, тяло и дух.

Битие 8:21: „*И ГОСПОД помириша приятна миризма и ГОСПОД каза в сърцето си: Няма вече да проклинам земята заради човека, защото помислите на човешкото сърце са зли от самото начало. и вече няма да поразявам всяко живо същество, както направих .*”

Всеизгарянето, принесено от Ной, е автентичен акт на вяра и на покорна вяра. Защото, ако той принася жертва на Бога, това е в отговор на жертвен ритуал, който той му е наредил, много преди да научи на това евреите, излезли от Египет. Изразът „*приятна миризма*“ не се отнася до божественото обоняние, а до неговия божествен Дух, който оценява както покорството на своите верни избраници, така и пророческото видение, което този ритуал дава на неговата бъдеща състрадателна жертва в Исус Христос.

До последния съд няма да има повече разрушителен потоп. Опитът току-що показва, че човекът е естествено и наследствено „*нечестив*“ в плътта, както Исус каза за своите апостоли в Матей 7:11: „*И така, ако сте зли като себе си, знаете как да давате добри подаръци на децата си , колко повече вашият Отец, който е на небесата, ще даде добри дарове на онези, които искат от него .* Следователно Бог ще трябва да опитоми това „*зло*” „*животно*”, мнение, споделено от Павел в 1 Коринтяни 2:14, и като демонстрира в Исус Христос силата на своята любов към тях, някои от онези, *наречени „ зли ”*, ще станат избраните , верните и послушни хора.

Битие 8:22: „*Докато съществува земята, сеитбата и жътвата, студът и жегата, лятото и зимата, денят и нощта няма да престанат .*“

Тази осма глава завършва с напомняне за редуването на абсолютни противоположности, които управляват условията на земния живот от първия ден на сътворението, в който чрез неговата конституция „*нощ и ден*“ Бог разкри земната битка между „*тъмнината*“ и „*светлината*”, която в крайна сметка ще победи чрез Исус Христос. В този стих той изброява тези екстремни промени, които се дължат на това, че самият грях е следствие от свободния избор, даден на тези небесни и земни създания, които по този начин са свободни да го обичат и да му служат или да го отхвърлят до степен да го мразят. Но последствието от тази свобода ще бъде живот за привържениците на доброто и смърт и унищожение за тези на злото, както току-що показва потопът.

Всички цитирани теми носят духовно послание:

„ Сеитбата и жътвата “: предполагат началото на евангелизацията и края на света; образи, възприети от Исус Христос в неговите притчи, особено в Мат.13:37 до 39: „ Той отговори: Който сее добро семе, е Човешкият Син; полето е светът; доброто семе са синовете на царството; плевелите са синове на лукавия; врагът, който го е посял, е дяволът; **реколтата е краят на света** ; жътварите са ангелите .

„ Студ и горецина “: „ **горецината** “ е цитирана в Откр.7:16: „ Няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят вече, нито слънцето ще ги поразя, нито каквато и да е **жега** ". Но точно обратното, „ студът “ също е следствие от проклятието на греха.

„ Лято и зима “: това са двата сезона на крайностите, и двата толкова неприятни, колкото и другият в своята прекомерност.

„ Денят и нощта “: Бог ги цитира в реда, който човекът му дава, защото в неговия проект, в Христос идва времето на деня, това на призова да влезе в Неговата благодат, но след това време идва това на „ **нощта**, когато никой не може да работи ” според Йоан 9:4, тоест да промени съдбата си, защото тя е окончателно определена за живот или за смърт от края на времето на благодатта.

Битие 9

Отделяне от нормата на живот

Битие 9:1: „ **И Бог благослови Ной и синовете му и им каза: Плодете се и се множете, и напълнете земята.** »

Това ще бъде първата роля, която Бог дава на живите същества, избрани и спасени от построения от хората ковчег: Ной и тримата му сина.

Битие 9:2: „ **Ще бъдеш страх и ужас за всеки земен звяр, и за всяка небесна птица, и за всяко същество, което се движи по земята, и за всяка морска риба: те са избавени в твоите ръце .**”

Животинският свят дължи своето оцеляване на човека, поради което дори повече, отколкото преди потопа, човекът ще може да доминира над животните. Освен когато поради страх или раздразнение животното изгуби контрол, като общо правило всички животни се страхуват от човека и се опитват да избягат от него, когато го срещнат.

Битие 9:3: „ **Всичко, което се движи и има живот, ще ви бъде храна** : всичко това ще ви дам като зелена трева .“

Тази промяна в диетата има няколко основания. Без да придавам голямо значение на представения ред, първо цитирам незабавното отсъствие на растителна храна, изчерпана по време на потопа и земята, покрита със солена вода, ставаща частично стерилна, само постепенно ще възвърне пълното си и пълно плодородие и своята продуктивност. Освен това, установяването на еврейските ритуали на жертвоприношенията ще изисква по своето време консумацията на плътта на жертвата, пожертвана в

пророческо видение на Светата вечеря, където хлябът ще бъде изяден като символ на тялото на Исус Христос, и сокът от грозде, изпиван като символ на кръвта му. Трета причина, по-малко допустима, но не по-малко вярна, е, че Бог иска да съкрати живота на човека; и консумацията на плът, която се покварява и внася в човешкото тяло разрушителни за живота елементи, ще бъде в основата на успеха на нечие желание и решение. Само опитът с вегетарианска или веганска диета дава лично потвърждение. За да подсилите тази мисъл, обърнете внимание, че Бог не забранява на човека да консумира **нечисти животни**, въпреки че те са вредни за здравето му.

Битие 9:4: „ Само месо да не ядеш с душата му, с кръвта му .“

Тази забрана ще остане валидна в стария завет според Лев.17:10-11: „ Ако човек от дома на Израел или от чужденци, които живеят сред тях, яде каквато и да е кръв , ще обърна лицето Си против този, който яде кръв и ще го изтребя измежду народа му . " и в новините, според Деяния 15:19 до 21: " Затова аз съм на мнение, че ние не създаваме затруднения на онези от езичниците, които се обръщат към Бога, но че им пишем **Въздържайте се от нечистотата на идолите, от блудство, от удушени неща и от кръв** . Защото в продължение на много поколения Моисей е имал хора във всеки град, които са го проповядвали, **тъй като се чете всяка събота в синагогите** .”

Бог нарича " душа " цялото създание, съставено от тяло от плът и дух, изцяло зависим от плътта. В тази плът двигателният орган е мозъкът, хранен от самата кръв, която се пречиства с всяко вдишване от кислорода, засмукан от белите дробове. В живо състояние мозъкът създава електрически сигнали, които генерират мисъл и памет, и управлява функционирането на всички останали телесни органи, които изграждат физическото тяло. Ролята на „кръвта“, която е освен това, според генома, уникална за всяка жива душа, не трябва да се консумира по здравословни причини, тъй като тя носи отпадъци и нечистотии, създадени в цялото тяло, и по духовна причина. Бог е запазил по абсолютно изключителен начин за своето религиозно учение принципа за пиене на кръвта на Христос, но само в символизираната форма на сока от грозде. Ако животът е в кръвта, този, който пие кръвта на Христос, се възстановява в Неговата свята и съвършена природа, според истинския принцип, който казва, че тялото е направено от това, което храни.

Битие 9:5: „ Знайте също това, ще изискам кръвта на душите ви, ще я изискам от всяко животно; и ще изискам душата на човека от човека, от човека, който му е брат .”

Животът е най-важното нещо за Твореца Бог, който го е създал. Трябва да го изслушаме, за да осъзнаем възмущението, което престъплението представлява спрямо него, истинския собственик на отнетия живот. Като такъв той е единственият, който може да узакони заповедта за отнемане на живот. В предишния стих Бог упълномощи човека да отнема животински живот, за да го направи своя храна, но тук става въпрос за престъпление, за убийство, което окончателно слага край на човешкия живот. Този отдалечен живот вече няма да има възможност да се доближи

до Бог, нито да стане свидетел на промяна в поведението, ако дотогава не е съответствало на неговия стандарт за спасение. Тук Бог полага основите на закона за отмъщението, „око за око, зъб за зъб и живот за живот“. Животното ще плати за убийството на човек със собствената си смърт и човекът в стил Каин ще бъде убит, ако убие собствения си кръвен „**брат**“ **от тина Авел**.

Битие 9:6: „*Ако някой пролее човешка кръв, неговата кръв ще се пролее от човек; защото Бог създаде човека по Своя образ.*”

Бог не се стреми да увеличи броя на смъртните случаи, защото, напротив, разрешавайки умъртвяването на убицеца, той разчита на възпиращ ефект и че поради поетия риск най-голям брой човешки същества се научават да контролира поведението си. агресивност, за да не се превърне в наемен убиец, на свой ред достоен за смърт.

Само онзи, който е оживен от истинска и автентична вяра, може да разбере какво означава „*Бог създаде човека по Своя образ*“. Особено когато човечеството стане чудовишно и отвратително, какъвто е случаят днес в западния свят и навсякъде по земята, съблазнен от научното познание.

Битие 9:7: „*А вие, плодете се и се размножавайте, разпръснете се по земята и се размножавайте на нея.*“

Бог наистина иска това умножаване и по основателна причина броят на избраните е толкова малък, дори в сравнение с призованите, които падат по пътя, че колкото по-голям е броят на неговите създания, толкова повече сред тях той ще може да намери и избере своите избраници; защото според точността, отбелязана в Дан.7:9, съотношението е един милион, избран за десет милиарда извикани, или 1 за 10 000.

Битие 9:8: „*Бог отново говори на Ной и на синовете му с него, казвайки:*“

Бог се обръща към четиримата мъже, защото давайки господство на мъжкия представител на човешкия вид, те ще бъдат държани отговорни за това, което са позволили да се направи от жените и децата, които са поставени под тяхна власт. Господството е белег на доверие, предложено от Бог на хората, но то ги прави изцяло отговорни пред Неговото лице и Неговия съд.

Битие 9:9: „*Ето, сключвам Моя завет с теб и с твоето потомство след теб;*»

За нас днес е важно да осъзнаем, че ние сме това „*семе*“, с което Бог е установил своя „*завет*“. Съвременният живот и неговите привлекателни изобретения не променят нищо относно нашия човешки произход. Ние сме наследници на новото начало, което Бог даде на човечеството след ужасния потоп. Заветът, установен с Ной и тримата му сина, е специфичен. То ангажира Бог повече да не унищожава цялото човечество с водите на потопа. След него ще дойде съюзът, който Бог ще установи с Авраам, който ще бъде изпълнен в своите два последователни аспекта, фокусирани, буквално във времето и духовно, върху изкупителното служение на Исус Христос. Този съюз ще бъде фундаментално индивидуален като статута на спасението, което е под въпрос. През 16-те века, които ще предшестват

първото му идване, Бог ще разкрие своя план за спасение чрез религиозните обреди, наредени на еврейския народ. След това, след изпълнението в Исус Христос на този план, разкрит в цялата му светлина, за около още 16 века изневяратата ще смени верността и в продължение на 1260 години най-мрачният мрак ще царува под егидата на Римското папство. От 1170 г., когато Питър Валдо успя отново да практикува чистата и вярна християнска вяра с включено спазване на истинската събота, по-малко просветени избрани служители бяха избрани след него в работата на Реформацията, ангажирана, но не завършена. Също така, едва от 1843 г., чрез двоен тест на вярата, Бог успя да намери сред пионерите на адвентизма верни избрани. Но все още беше твърде рано за тях да разберат напълно мистериите, разкрити в неговите пророчества. Знакът на съюза с Бог е по всяко време донасянето и приемането на Неговата светлина, поради което работата, която пиша в Негово име, за да просветя Неговите избрани, представлява „свидетелство за Исус“, неговата последна *форма*, знакът, че неговият съюз е много реален и потвърден.

Битие 9:10: „ *с всяко живо същество, което е с вас, и птици, и добитък, и всички земни зверове, било с всички, които са излезли от ковчега, или с всичките земни зверове.* “

Съюзът, представен от Бога, засяга и животните, всичко, което живее и ще се размножава на земята.

Битие 9:11: „ *Поставям завета си с вас: нито една плът вече няма да бъде унищожена от водите на потопа, нито ще има повече потоп, който да унищожи земята.* “

Урокът, даден от потопа, трябва да остане уникален. Сега Бог ще влезе в близка битка, защото целта му е да завладее сърцата на своите избраници.

Битие 9:12: „ *И Бог каза: Това е знакът на завета, който установявам между мен и вас и всяко живо същество, което е с вас, за всички поколения.* “

Този знак, който Бог дава, засяга всичко живо, чисто и нечисто. Все още не е знакът за принадлежност към неговата личност, какъвто ще бъде седмият ден събота. Този знак напомня на живите същества за ангажимента, който той е поел никога повече да не ги унищожи с водите на потопа; това е неговата граница.

Битие 9:13: „ *Поставих лъка си в облаците и той ще бъде знак на завета между мен и земята* “

Науката ще обясни физическата причина за съществуването на дъгата. Това е разпадане на светлинния спектър на слънчевата светлина, която попада върху тънки слоеве вода или висока влажност. Всеки е забелязал, че дъгата се появява, когато вали и слънцето хвърля своите светлинни лъчи. Остава фактът, че дъждът напомня за потопа, а слънчевата светлина е образ на забележителната, благотворна и успокояваща светлина на Бог.

Битие 9:14: „ *Когато събера облаци над земята, дъгата ще се появи в облаците;* »

Следователно облаците са измислени от Бог, за да създават дъжд само след потопа и едновременно с принципа на дъгата. Въпреки това, в нашите отвратителни времена, безбожните мъже и жени са изкривили и осквернили тази тема за дъгата, като са възприели този символ на божествения съюз, за да го превърнат в акроним и емблема на сборището на сексуални перверзници. Бог трябва да намери в това добра причина да удари това омразно и неуважително човечество към него и човешкия вид. Последните признаци на гнева му скоро ще се появят, изгарящи като огън и разрушителни като смърт.

Битие 9:15: „ *И ще си спомня Моя завет между мен и теб и всяко живо създание от всяка плът, и водите няма вече да станат потоп, за да унищожим всяка плът .*“

Като чета тези думи на доброта, идващи от устата на Бог, аз измервам парадокса, като си мисля за думите, които Той може да каже днес поради човешката перверзност, която е достигнала нивото на допотопните.

Бог ще спази думата си, няма да има повече воден потоп, но за всички бунтовници е запазен огнен потоп за деня на съда; за което апостол Петър ни напомня във 2 Петрово 3:7. Но преди този последен съд и преди завръщането на Христос, ядреният огън на Третата световна война или "6-та тръба" от Откр.9:13 до 21 ще дойде под формата на множество и зловещи смъртоносни "гъби". , отнемат убежищата на неравенството, в които са се превърнали големите градове, столици или не, на планетата Земя.

Битие 9:16: „ *Лъкът ще бъде в облака; и ще гледам на него, за да си спомня вечния завет между Бога и всяко живо създание, даже и всяка твар, която е на земята .*

Това време е далеч от нас и може да остави новите представители на човечеството с голямата надежда да избегнат грешките, допуснати от допотопните. Но днес надеждата вече не е позволена, защото плодът на допотопните времена се появява навсякъде сред нас.

Битие 9:17: “ *И Бог каза на Ной: Това е знакът на завета, който установявам между мен и всяка плът, която е на земята .*”

Бог подчертава характера на този завет, който е установен с „всяка плът“. Това е съюз, който винаги ще засяга човечеството в колективния смисъл.

Битие 9:18: „ *Синовете на Ной, които излязоха от ковчега, бяха Сим, Хам и Яфет. Хам беше бащата на Ханаан .*

Дадено ни е пояснение: „ *Хам беше бащата на Ханаан* “. Не забравяйте, че Ной и синовете му са всички гиганти, които са останали с размерите на допотопните. По този начин гигантите ще продължат да се размножават, по-специално в земята на "Ханаан", на която евреите, напускащи Египет, ще ги открият за тяхно нещастие, тъй като страхът, причинен от техния размер, ще ги осъди да се скитат в продължение на 40 години в пустинята и умри там.

Битие 9:19: „ *Тези са тримата синове на Ной и техните потомци населиха цялата земя .*“

Обърнете внимание, че първоначално всички допотопни хора са имали един-единствен човек за своя произход: Адам. Новият пост-потопен живот е изграден от трима души, Шем, Хам и Яфет. Следователно народите на техните потомци ще бъдат **разделени и разделени** . Всяко ново раждане ще бъде свързано със своя патриарх Сим, Хам или Яфет. Духът на разделение ще разчита на този различен произход, за да противопостави хората, привързани към традициите на своите предци.

Битие 9:20: „*Ной започна да обработва земята и насади лозя* .“

Тази дейност, като цяло, в рамките на нормалното, все пак ще има сериозни последици. Тъй като в края на своето отглеждане, Ной бере гроздето и изцеденият сок се окислява, той пие алкохол.

Битие 9:21: „*Той пи вино и се напи, и се разголи в средата на шатрата си* .»

Като губи контрол над действията си, Ное вярва, че е сам, той се разголява и напълно се съблича.

Битие 9:22: „*Хам, бащата на Ханаан, видя голотата на баща си и го съобщи навън на двамата си братя* .»

По това време човешкият ум все още беше много чувствителен към тази голота, открита от грешния Адам. И Чам, развеселен и със сигурност малко подигравателен, има лошата идея да докладва визуалното си преживяване на двамата си братя.

Битие 9:23: „*Тогави Сим и Яфет взеха мантията и я сложиха на раменете си, и тръгнаха назад и покриха голотата на баща си; тъй като лицата им бяха обърнати, те не видяха голотата на баща си* .”

С всички необходими предпазни мерки двамата братя покриха голото тяло на баща си.

Битие 9:24: „*Когато Ной се събуди от виното си, той чу какво му е направил по-малкият му син* .“

Така че двамата братя трябваше да го учат. И това изобличение ще развълнува Ной, който чувства, че честта му на Баща е накърнена. Той не е пил доброволно алкохол и е бил жертва на естествена реакция от гроздов сок, който се окислява с времето и чиято захар се трансформира в алкохол.

Битие 9:25: “*И той каза: Проклет да бъде Ханаан! Нека бъде роб на робите на своите братя!* »

Всъщност това преживяване служи само като претекст на създателя Бог да пророкува за потомците на синовете на Ной. Защото самият Ханаан нямаше нищо общо с действията на баща си Хам; следователно той е бил невинен по своята вина. И Ной го прокле, който не беше направил нищо. Установената ситуация започва да ни разкрива принцип на Божия съд, който се появява във втората от десетте му заповеди, прочетени в Изход 20:5: „**Не им се кланяй, нито им служи ; защото Аз, Йехова, вашият Бог, съм Бог ревнив, който наказвам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които ме мразят** . В тази очевидна несправедливост се крие цялата Божия мъдрост. Защото, помислете за това, връзката между син и баща е естествена и синът винаги ще вземе страната на баща си, когато бъде нападнат; с редки изключения.

Ако Бог удари бащата, синът ще го намрази и ще защити баща си. Като проклина сина Ханаан, Ной наказва Хам, бащата, загрижен за успеха на своите потомци. А Ханаан, от своя страна, ще понесе със себе си последствията от това, че е син на Хам. Следователно той ще изпита трайно негодувание срещу Ной и двамата синове, които благославя: Сим и Яфет. Вече знаем, че потомците на Ханаан ще бъдат унищожени от Бог, за да предложи на Израел, неговия народ, освободен от египетско робство (друг син на Хам: Мицраим), тяхната национална територия.

Битие 9:26: „ *И той отново каза: Благословен да бъде ЯХВЕ, Бог на Сим, и нека Ханаан да им бъде роб!* »

Ной пророкува над синовете си плана, който Бог има за всеки от тях. Така че потомците на Ханаан ще бъдат роби на потомците на Сим. Чам ще се разшири на юг и ще насели африканския континент до сегашната земя на Израел. Сем ще се разшири на изток и югоизток, населявайки сегашните арабски мюсюлмански страни. От Халдея, днешен Ирак, Авраам ще излезе чист семит. Историята го потвърждава, Африка на Ханаан наистина е била роб на арабите, произлезли от Сим.

Битие 9:27: „ *Нека Бог разшири притежанията на Яфет и той да живее в шатрите на Сим, а Ханаан да им бъде роб!* »

Яфет ще се разшири на север, изток и запад. За дълго време северът ще доминира над юга. Християнизирани страни от север ще преживеят техническо и научно развитие, което ще им позволи да експлоатират арабските страни от юг и да поробят народите на Африка, потомци на Ханаан.

Битие 9:28: „ *Ной живя след потопа триста и петдесет години.* “

В продължение на 350 години Ной успява да свидетелства за потопа на своите съвременници и да ги предупреждава за грешките на допотопните хора.

Битие 9:29: „ *Всички дни на Ной бяха деветстотин и петдесет години; след това той умря.* .

През 1656 г., годината на потопа от Адам, Ной беше на 600 години, така че той умря през 2006 г. от греха на Адам, като беше на 950 години. Според Битие 10:25, при раждането на " *Фелег* ", през 1757 г., " *земята беше разделена* " от Бог поради опита от бунтовния бунт на цар Нимрод и неговата Вавилонска кула. Разделението или **отделянето** беше следствие от различните езици, които Бог даде на народите, за да се **разделят** и да не образуват повече обединен блок пред лицето и волята Му. Следователно Ной преживя събитието и по това време той беше на 757 години.

Когато Ной умря, Аврам вече беше роден (през 1948 г., 2052 години преди смъртта на Исус Христос, разположена в година 30 от нашия общ фалшив календар), но той беше в Ур, в Халдея, далеч от Ной, който живееше на север към Планината Арарат.

Роден през 1948 г., когато баща му Терах беше на 70 години, Аврам напусна Харан, за да отговори на Божията заповед, на 75-годишна възраст

през 2023 г., т.е. 17 години след смъртта на Ной през 2006 г. Духовната шафета на съюза е така осигурено и изпълнено.

На 100 години, през 2048 г., Аврам става баща на Исак. Умира на 175 години през 2123 г.

На 60 години, през 2108 г., Исак става баща на близнаците Исав и Яков, според Битие 25:26.

Битие 10

Разделението на народите

Тази глава ни запознава с потомците на тримата сина на Ной. Това откровение ще бъде полезно, защото в своите пророчества Бог винаги ще се позовава на оригиналните имена на съответните територии. Някои от тези имена са лесно разпознаваеми като настоящи имена, защото са запазили основните корени, примери: „ *Мадай* “ за Меде, „ *Тубал* “ за Тоболск, „ *Мешех* “ за Москва.

Битие 10:1: „ *Това са потомците на синовете на Ной, Сим, Хам и Яфет. След потопа им се родиха синове.* »

Синовете на Яфет

Битие 10:2: „ *Синовете на Яфет бяха: Гомер, Магог, Мадай, Яван, Тувал, Мешех и Тирас .* »

„ *Мадай* “ е Медия; „ *Яван* ”, Гърция; „ *Тубал* ”, Тоболск, „ *Мешеч* ”, Москва.

Битие 10:3: „ *Синовете на Гомер: Ашкеназ, Рифат и Тогарма.* »

Битие 10:4: „ *Синовете на Яван: Елисей, Тарсис, Китим и Доданим.* »
„ *Тарсиш* “ означава Тарсус; „ *Китим* ”, Кипър.

Битие 10:5: „ *От тях островите на народите бяха населени според земите им, **според езика им** , според семействата им, според народите им.* »

Изразът „ островите на нациите “ се отнася до западните нации на днешна Европа и техните големи разширения като Америка и Австралия.

Точността „ **според езика на всеки човек** “ ще намери своето обяснение в преживяването на Вавилонската кула, разкрито в Битие 11.

Синовете на Хам

Битие 10:6: „ *Синовете на Хам бяха: Хуш, Мицраим, Пут и Ханаан.* »

Куш обозначава Етиопия; „ *Мицраим* ”, Египет; „ *Ruth* ”, Либия; и „ *Ханаан* “, днешен Израел или древна Палестина.

Битие 10:7: „ *Синовете на Хуш: Шева, Хавила, Савта, Раема и Савтека. Синове на Раема: Сева и Дедан.* »

Битие 10:8: „ *Куш също роди Нимрод; той беше този, който започна да бъде могъщ на земята.* »

Този цар „*Нимрод*“ ще бъде строителят на „*Вавилонската кула*“, причина за **разделянето** на езиците от Бог, което **разделя** и изолира хората в народи и нации според Битие 11.

Битие 10:9: „*Той беше храбър ловец преди ЯаНWeН; затова се казва: Като Нимрод, храбър ловец преди ЯаНWeН.*»

Битие 10:10: „*Първо той царува над Вавилон, Ерех, Акад и Калне, в земята Сенаар.*»

„*Вавилон*“ означава древен Вавилон; „*Акад*“, древната Акадия и сегашния град Багдад; „*Shinear*“, Ирак.

Битие 10:11: „*От тази земя дойде Асур; той построи Ниневия, Рехобот-Хир, Калах,*”

„*Асур*“ се отнася за Асирия. „*Ниневия*“ стана това, което сега е Мосул.

Битие 10:12: „*и Ресен между Ниневия и Калах; това е големият град.*»

Тези три града са били разположени в днешен Ирак на север и по поречието на река „Тигър“.

Битие 10:13: „*Мицраим роди лудимите, анамимите, лехавимите, нафтухимите,*“

Битие 10:14: „*патрусимите, каслухимите, от които произлизат филистимците, и капторимите.*»

„*Филистимците*“ означават настоящите палестинци, все още във война срещу Израел, както в стария съюз. Те са синове на Египет, друг исторически враг на Израел до 1979 г., когато Египет сключи съюз с Израел.

Битие 10:15: „*Ханаан роди първородния си Сидон и Хет;*»

Битие 10:16: „*и евусейците, и аморейците, и гергесейците,*”

„*Йевус*“ обозначава Ерусалим; „*Аморейците*“ са първите жители на територията, дадена от Бог на Израел. Въпреки че останаха в гигантската норма, Бог ги умъртви и ги унищожи с отровни стършели пред хората си, за да освободи мястото.

Битие 10:17: „*евейците, аркитите, сините,*“

„*Грях*“ се отнася за Китай.

Битие 10:18: „*арвадите, цемарите, хаматите. Тогава семействата на ханаанците се разпръснаха.*»

Битие 10:19: „*Границите на ханаанците бяха от Сидон, от страната на Герар, до Газа, и от страната на Содом, Гомор, Адма и Цевоим, до Леша.*»

Тези древни имена разграничават земята на Израел от западната страна от север, където е Сидон, на юг, където все още се намира днешна Газа, и от източната страна от юг, според установяването на Содом и Гомор на мястото на „мъртвото море“, на север, където се намира Зебоим.

Битие 10:20: „*Тези са синовете на Хам според семействата им, според езиците им, според страните им, според народите им.*»

Синовете на Сим

Битие 10:21: „ Синове също се родиха на Сим, бащата на всички синове на Хевер и брат на Яфет по-големия. »

Битие 10:22: „ Синове на Сим бяха: Елам, Асур, Арпакшад, Луд и Арам. »

„ Елам “ обозначава древния персийски народ от днешен Иран, както и арийците от Северна Индия; „ Асур “, древна Асирия на днешен Ирак; „ Луд “, може би Лод в Израел; „ Арам “, арамеите от Сирия.

Битие 10:23: „ Синове на Арам: Уз, Хул, Гетер и Маиш. »

Битие 10:24: „ Арфаксад роди Шелах; а Шелах роди Хевер. »

Битие 10:25: „ На Хевер се родиха двама сина: името на единия беше Фалег, защото в неговите дни земята беше разделена, а името на брат му беше Йоктан. »

В този стих откриваме уточнението: „ защото по негово време земята се раздели “. На него дължим възможността да датираме, в годината 1757 от греха на Адам, разделянето на езиците в резултат на опита за бунтовно обединение чрез издигането на Вавилонската кула. Следователно това е времето на управлението на крал Нимрод.

Битие 10:26: „ Йоктан роди Алмодад, Шелеф, Хазармавет, Йерах, “

Битие 10:27: „ Адорам, Узал, Дикла, “

Битие 10:28: „ Овал, Авимаил, Шева, “

Битие 10:29: „ Офир, Хавила и Йовав. Всички тези бяха синове на Йоктан. »

Битие 10:30: „ Те живеяха от Меша, от страната на Сефар, дори до планината на изток. »

Битие 10:31: „ Тези са синовете на Сим според семействата им, според езиците им, според страните им, според народите им. »

Битие 10:32: „ Това са родовете на синовете на Ной, според поколенията им, според народите им. **И от тях произлязоха народите, които се пръснаха по земята след потопа .** »

Битие 11

Разделяне по езици

Битие 11:1: „ Цялата земя имаше един език и едни и същи думи . “

Бог припомня тук логичното следствие от факта, че цялото човечество произлиза от една единствена двойка: Адам и Ева. Следователно говоримият език се предава на всички потомци.

Битие 11:2: „ Когато тръгнаха от изток, те намериха равнина в земята Сенаар и се заселиха там . “

На „изток“ от страната „Шинеар“ в днешен Ирак се намираще днешен Иран. Напускайки по-високите райони, мъжете се събират в равнина, добре напоявана от двете големи реки, „Ефрат и Тигър“ (на иврит: Phrat и Hiddekel) и плодородна. По негово време Лот, племенникът на

Авраам, също избра това място, за да се засели там, когато се раздели с чичо си. Голямата равнина ще благоприятства изграждането на голям град, „*Вавилон*“, който ще остане известен до края на света.

Битие 11:3: „*Казаха си един на друг: Ела! Да направим тухли и да ги изпечем в огъня. И тухлата им служи като камък, а битумът им служи като цимент.*”

Събраните мъже вече не живеят в палатки, те откриват производството на изпечени тухли, които позволяват издигането на постоянни жилищни конструкции. Това откритие е в основата на всички градове. По време на тяхното робство в Египет, производството на тези тухли, за да се построи Рамзес за фараона, ще бъде причината за страданието на евреите. Разликата е, че техните тухли няма да се пекат на огън, а направени от пръст и слама, ще се сушат на палещото слънце на Египет.

Битие 11:4: „*И пак рекоха: Да вървим! Нека си построим град и кула, чийто връх достига до небето, и нека си създадем име, за да не се разпръснем по лицето на цялата земя.*”

Синовете на Ной и неговите потомци живееха разпръснати по земята като номади и винаги в палатки, пригодени за техните пътувания. Бог цели в това откровение момента, когато за първи път в човешката история хората решават да се установят на място и в постоянни жилища, като по този начин съставяват първите заседнали хора. И това първо събиране ги кара да се обединят, за да се опитат да избягат от **раздялата**, която поражда спорове, битки и смърт. Те научиха от Ной нечестието и насилието на допотопните хора; до такава степен, че Бог трябваше да ги унищожи. И за да контролират по-добре риска от повторение на същите грешки, те смятат, че като се съберат плътно на едно място, ще успеят да избегнат това насилие. Поговорката гласи: силата е в числата. От времето на Вавилон всички велики владетели и велики господства са базирали силата си на съюз и събиране. Предишната глава цитира крал Нимрод, който очевидно е бил първият обединяващ лидер на човечеството на своето време, именно чрез изграждането на Вавилон и неговата кула.

Текстът уточнява: „*кула, чийто връх докосва небето*“. Тази идея за „докосване на небето“ показва намерението да се присъединим към Бог в небето, за да му покажем, че хората могат без него и че имат идеи, които да избягват и да решават проблемите си сами. Това не е нищо повече и нищо по-малко от предизвикателство към създателя Бог.

Битие 11:5: „*Яхве слезе да види града и кулата, които човешките синове строяха.*”

Това е само образ, който ни разкрива, че Бог знае проекта за човечество, отново оживено от бунтовни мисли.

Gen.11:6: „*И Яхвѣн каза: Ето, те са един народ и всички имат един език, и това е, което те предприеха; сега нищо нямаше да ги спре да направят всичко, което планираха.*”

Ситуацията по времето на Вавилон е обект на завист от съвременните универсалисти, които мечтаят за този идеал: формиране на един народ и

говорене на един език. И нашите универсалисти, като онези, които Нимрод беше събрал, не се интересуват какво мисли Бог по този въпрос. Въпреки това, през 1747 г. след греха на Адам, Бог е говорил и е изразил мнението си. Според думите му идеята за човешкия проект не му харесва и го дразни. Обаче не може да става дума за тяхното унищожаване отново. Но нека отбележим, че Бог не оспорва ефективността на подхода на бунтовното човечество. Тя има само един недостатък и той е за него: колкото повече се събират, толкова повече го отхвърлят, вече не му служат, или още по-лошо, служат на фалшиви божества пред него.

Битие 11:7: „*Хайде! Нека слезем долу и там нека объркаме езика им, така че да не чуват вече езика на другия .*”

Бог има своето решение: „*нека объркаме езика им, така че повече да не чуват езика на другия* “. Това действие има за цел да доведе до божествено чудо. В един миг мъжете се изразяват на различни езици и вече не се разбират, те са принудени да се отдалечат един от друг. Желаната единица е **счупена** . Разделянето на мъжете, темата на това изследване, все още е там, добре завършена .

Битие 11:8: „*И Господ ги разпръсна оттам по лицето на цялата земя; и те спряха да строят града .*”

Тези, които говорят един и същи език, се групират заедно и се отдалечават от другите. Следователно след това преживяване на „езиците“ хората ще се заселят на различни места, където ще открият градове, направени от камъни и тухли. Нациите ще бъдат формирани и за да накаже грешките им, Бог ще може да ги настрои един срещу друг. Опитът на Вавилон да установи всеобщ мир се провали.

Битие 11:9: „*Затова името им беше Вавилон, защото там Господ смеси езика на цялата земя и оттам Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя*” .

Името „Вавилон“, което означава „объркване“, заслужава да бъде известно, защото свидетелства на хората как Бог реагира на техния опит за всеобщо обединение: „*объркване на езиците* “. Урокът имаше за цел да предупреди човечеството до края на света, тъй като Бог искаше да разкрие това преживяване в свидетелството си, продиктувано на Моисей, който по този начин написа първите книги от своята свещена Библия, която ние все още четем днес. Следователно Бог не трябваше да използва насилие срещу бунтовниците от онова време. Но няма да е същото, в края на света, където, възпроизвеждайки това универсално събиране, осъдено от Бог, последните оцелели бунтовници след Третата световна война ще бъдат унищожени от славното завръщане на Исус Христос. Тогава те ще трябва да се справят с „неговия гняв“, след като освен това са взели решение да убият последните му избрани, защото те ще са останали верни на неговата осветена събота от създаването на света. Урокът, даден от Бог, никога не беше спазен от човечеството и непрекъснато по цялата земя се образуваха големи градове, докато Бог не ги накара да бъдат унищожени от други народи или от мащабни смъртоносни епидемии.

Потомците на Сим

Към Авраам, бащата на вярващите и настоящите монотеистични религии

Битие 11:10: „ Това са смето на Сим. Сим, на сто години, роди Арпахад две години след потопа .

Син на Шем, Арпакшад е роден през 1658 г. (1656 + 2)

Битие 11:11: „ Сим живя след раждането на Арпахад петстотин години; и той роди синове и дъщери .

Шем умира през 2158 г. на 600 години (100 + 500)

Битие 11:12: „ Арпахад, на тридесет и пет години, роди Шелах . “

Син на Арпакшад, Шелах е роден през 1693 г. (1658 + 35).

Битие 11:13: „ След раждането на Шелах Арпахад живя четиристотин и три години; и той роди синове и дъщери . ”

Arpacschad умира през 2096 г. на възраст 438 (35 + 403)

Битие 11:14: „ Селах, на тридесет години, роди Хевер . “

Хебер е роден през 1723 г. (1693 + 30)

Битие 11:15: „ След раждането на Хевер Шелах живя четиристотин и три години; и той роди синове и дъщери . ”

Шелах умира през 2126 (1723 + 403) на възраст 433 (30 + 403)

Битие 11:16: „ Хевер, на тридесет и четири години, роди Фалег . “

Пелег е роден през 1757 г. (1723 + 34). **По времето на неговото раждане, според Битие 10:25, „ земята беше разделена “ от говоримите езици, създадени от Бог, за да разделят и разделят хората, събрани във Вавилон.**

Битие 11:17: „ След раждането на Фалек Хевер живя четиристотин и тридесет години; и той роди синове и дъщери . ”

Хебер умира през 2187 г. (1757 + 430) на възраст 464 (34 + 430)

Битие 11:18: „ Фалек, на тридесет години, роди Реху . “

Реху е роден през 1787 г. (1757 + 30)

Битие 11:19: „ След раждането на Реху Фалек живя двеста и девет години; и той роди синове и дъщери . ”

Пелег почина през 1996 г. (1787 + 209) на възраст 239 (30 + 209). Отбелязва бруталното съкращаване на живота, вероятно поради бунта на Вавилонската кула, извършен по негово време.

Битие 11:20: „ Реху, на тридесет и две години, роди Серуг . “

Серуг е роден през 1819 г. (1787 + 32)

Битие 11:21: „ След раждането на Серух Реху живя двеста и седем години; и той роди синове и дъщери . ”

Реху умира през 2096 г. (1819 + 207) на възраст 239 (32 + 207)

Битие 11:22: „ Серуг, на тридесет години, роди Нахор . “

Нахор е роден през 1849 г. (1819 + 30)

Битие 11:23: „ Серух живя след раждането на Нахор двеста години; и той роди синове и дъщери . ”

Серуг умира през 2049 г. (1849 + 200) на възраст 230 (30 + 200)

Битие 11:24: „ Нахор, на двадесет и девет години, роди Тара . “

Térach е роден през 1878 г. (1849 + 29)

Битие 11:25: „ След раждането на Тара Нахор живя сто и деветнадесет години; и той роди синове и дъщери . ”

Нахор умира през 1968 г. (1849 + 119) на възраст 148 (29 + 119)

Битие 11:26: “ Тара, на седемдесет години, роди Аврам, Нахор и Харан ” .

Аврам е роден през 1948 г. (1878 + 70)

Аврам ще има първия си законен син, Исаак, когато е на 100 години, през 2048 г. , според Битие 21:5: „ Авраам беше на сто години, когато се роди синът му Исаак .“

Аврам ще умре през 2123 г. на 175 години , според Битие 25:7: „Това са дните на годините на живота на Авраам: той живя сто седемдесет и пет години » .

Битие 11:27: „ Това са потомците на Тара. Тара роди Аврам, Нахор и Харан. Харан роди Лот .

Обърнете внимание, че Аврам е най-големият от тримата сина на Тара. Следователно той е роден, когато баща му Тара е на 70 години, както е посочено в стих 26 по-горе.

Битие 11:28: “ И Харан умря в присъствието на баща си Тара, в земята на своето раждане, в Ур Халдейски . ”

Тази смърт обяснява защо Лот по-късно ще придружава Аврам при пътуванията му. Аврам го взе под своя защита.

В Ур в Халдея е роден Аврам и именно във Вавилон в Халдея бунтовният Израел ще бъде отведен в плен по времето на пророк Йеремиа и пророк Даниил.

Битие 11:29: „ Аврам и Нахор си взеха жени: името на жената на Аврам беше Сарая, а името на жената на Нахор беше Милка, дъщеря на Харан, баща на Милка и баща на Йиска . “

Съюзите от това време са много родствени: Нахор се жени за Милка, дъщерята на брат му Харан. Това беше норма и подчинение на задължение, което имаше за цел да запази чистотата на расата на потомците. На свой ред Исаак ще изпрати слугата си да намери жена за сина му Исаак в близкото семейство на Лаван Арамейския.

Битие 11:30: „ Сара беше неплодна: нямаше деца . “

Тази стерилност ще позволи на Бог-създател да разкрие творческата си сила; това, като я направи способна да роди дете, когато ще бъде почти на сто години като съпруга си Аврам. Тази стерилност е необходима на пророческо ниво, защото Исаак е представен като типа на новия Адам, който Исус Христос ще въплъти в своето време; и двамата мъже са били по своето време „ синове на божественото обещание“. Следователно, винаги поради неговата пророческа роля на „Божи син“, той няма да избере сам жена си, защото в плътта на Исус Бог е този, който избира своите апостоли и ученици, а именно Духът Отец, който е в него и кой го анимира.

Битие 11:31: „Тара взе сина си Аврам и Лот, сина на Аран, сина на сина си, и снаха си Сарая, жената на сина му Аврам. Те отидоха заедно

от Ур Халдейски в земята на Ханаан. Те дойдоха в Харан и се заселиха там

Цялото семейство, включително Аврам, се заселили в северната част на страната, в Харан. Това първо движение ги кара да се доближат до мястото на раждането на човечеството. Те се **отделят** от големите градове, вече много населени и вече много непокорни, от плодородната и просперираща равнина.

Битие 11:32: „Дните на Тара бяха двеста и пет години; и Тара умря в Харан .

Роден през 1878 г., Терах умира на 205 години през 2083 г.

В края на изследването на тази глава, нека отбележим, че проектът за намаляване на продължителността на живота до 120 години е на път да успее. Между „600 години“ на Сим и „148 години“ на Нахор или „175 години“ на Авраам, съкращаването на живота е очевидно. Около 4 века по-късно Мойсей ще живее точно 120 години. Числото, цитирано от Бог, ще се получи като завършен модел.

В опита, преживян от Авраам, Бог показва на какво самият той е готов да направи, за да изкупи живота на своите избрани, които избира измежду всичките си човешки създания в зависимост от това дали запазват неговия образ за него. В тази историческа сцена Авраам е Бог в Отец, Исаак, Бог в Син и изпълнението ще бъде извършено в Исус Христос и върху неговата доброволна жертва ще се роди новият завет.

Битие 12

Отделяне от земното семейство

Битие 12:1: „ Яхве каза на Аврам: **Иди от страната си, от отечеството си и от бащиния си дом в земята, която ще ти покажа .**”

По Божия заповед Аврам ще напусне своето земно семейство, бащиния си дом и ние трябва да видим в този ред духовния смисъл, който Бог даде в Битие 2:24, на неговите думи, които казват: „Затова човек *ще остави баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и те ще бъдат една плът* . Аврам трябва да „ *остави баща си и майка си* “, за да влезе в пророческата духовна роля на Христос, за когото само „*Невестата* “, неговото събрание от избрани, има значение. Плътските връзки са пречки за духовен напредък, които избраните трябва да избягват, за да успеят да направят, в символичен образ, „ *една плът* “ с Исус Христос, създателят Бог $\Upsilon\alpha\text{H}\omega\epsilon\text{N}$.

Битие 12:2: „ *Ще те направя велик народ и ще те благословя; Ще възвелича името ти и ти ще бъдеш източник на благословение .*

Аврам ще стане първият от патриарсите на Библията, признат от монотеистите за „баща на вярващите“. Той е и в Библията, първият

служител на Бог, чийто живот ще бъде проследен и разкрит надълго и нашироко.

Битие 12:3: „ *Ще благословя онези, които те благославят, и тези, които те кълнат, ще прокълна; и всичките племена на земята ще бъдат благословени в теб .*”

Пътуванията и срещите на Аврам ще дадат доказателство за това и вече в Египет, когато фараонът иска да спи със Сара, вярвайки, че тя е негова сестра според казаното от Аврам, за да защити живота си. Във видение Бог му даде да разбере, че Сара е съпруга на пророк и той почти умря.

Втората част от този стих, „ *всички племена на земята ще бъдат благословени в теб* “, ще намери своето изпълнение в Исус Христос, син на Давид от племето на Юда, син на Израел, син на Исаак, син на Аврам. Именно върху Аврам Бог ще изгради своите два последователни съюза, които представят стандартите за неговото спасение. Тъй като тези стандарти трябваше да се развият, за да преминат от символния тип към реалния тип; според това дали грешният човек живее преди Христос или след него.

Битие 12:4: „ *Аврам отиде, както Ян¹WéH му каза, и Лот отиде с него. Аврам беше на седемдесет и пет години, когато излезе от Харан .*

На 75 години Аврам вече има дълъг житейски опит. Трябва да придобием този опит, за да слушаме и търсим Бог; което се прави след откриване на отделените от него проклетия на човечеството. Ако Бог го е призовал, то е защото Аврам го е търсил, така че когато Бог му се разкрива, той бърза да му се подчини. И това благотворно послушание ще бъде потвърдено и напомнено на неговия син Исаак в този стих, цитиран в Битие 26:5: „ *защото Авраам се покори на гласа Ми и спази Моите заповеди, Моите заповеди, Моите наредби и Моите закони* ”. Аврам можеше да запази тези неща само ако Бог му ги представи. Това свидетелство от Бог ни разкрива, че много неща, които не са споменати в Библията, са били постигнати. Библията ни представя само обобщение на дългото съществуване на човешки животи. И животът на един човек от 175 години, само Бог може да каже какво е живял минута по минута, секунда по секунда, но за нас е достатъчно обобщение на същественото.

По този начин Божията благословия, дадена на Аврам, се основава на неговото послушание и цялото ни изучаване на Библията и нейните пророчества би било напразно, ако не разбихме важността на това послушание, защото Исус Христос ни даде своето като пример в Йоан 8:29: „ *Този, който ме е пратил, е с мен; той не ме е оставил сам, защото винаги правя това, което му харесва* . Същото е с всеки; всяка добра връзка се постига, като правиш „ *това, което е приятно* “ на този, на когото искаш да угодиш. Следователно вярата, истинската религия, не е сложно нещо, а прост тип взаимоотношения, направени удобни на Бог и на себе си.

В нашите последни времена знакът, който се появява, е непокорството на децата към родителите им и към националните власти. Бог организира тези неща, за да накара възрастните, които са непокорни, неблагодарни или безразлични към него, да открият това, което самият той

преживява поради тяхното нечестие . По този начин действията, създадени от Бога, крещят много по-силно от викове и речи, за да изразят праведното си възмущение и справедливи укори.

Битие 12:5: „ *Аврам взе жена си Сара и сина на брат си Лот, с всичките блага, които имаха, и слугите, които бяха придобили в Харан. Те тръгнаха, за да отидат в Ханаанската земя, и стигнаха до Ханаанската земя.* ”

Харан се намира североизточно от Ханаан. Затова Аврам тръгва от Харан на запад, после на юг и влиза в Ханаан.

Битие 12:6: „ *Аврам пътува през земята до място, наречено Сихем, до дъбове на Море. Тогава ханаанците бяха в земята.* ”

Трябва ли да го помним? „ *Ханаанците* “ са гиганти, но тогава какво да кажем за самия Аврам? Тъй като потопа все още беше много близо и Аврам можеше да бъде с размерите на великан. При влизане в Ханаан той не съобщава за наличието на тези великани, което е логично, ако самият той все още е в тази норма. Слизайки на юг, Аврам пресича днешна Галилея и пристига в днешна Самария, в Сихем. Тази земя на Самария ще бъде място за евангелизация, предпочитано от Исус Христос. Там той ще намери вяра в „самарянката“ и нейното семейство, при които за първи път, за тяхна голяма изненада, е допуснато да влезе еврейин.

Битие 12:7: „ *Яхве се яви на Аврам и каза: На твоето потомство ще дам тази земя. И Аврам построи там олтар на ЯНВéН, който му се беше явил.* ”

Бог първо избра днешна Самария, за да се покаже на Аврам, който ще освети тази среща, като построи там олтар, пророчески символ на кръста на Христовото мъчение. Този избор предполага връзка с бъдещата евангелизация на страната от Исус Христос и неговите апостоли. Именно от това място Бог му възвестява, че ще даде тази страна на неговото потомство. Но кой, еврейският или християнският? Въпреки историческите факти в полза на евреите, това обещание изглежда се отнася до Христовите избраници за изпълнение на новата земя; тъй като Христовите избрани също са, според принципа на оправданието чрез вяра, семето, обещано на Аврам.

Битие 12:8: „ *Той се премести оттам на планината източно от Ветил и разпъна шатрите си, като Ветил беше на запад и Гай на изток. Той също построи там олтар на ЯНВéН и призова името на ЯНВéН.* ”

Слизайки на юг, Аврам разположи стан в планините между Ветил и Гай. Бог определя ориентацията на двата града. Ветил означава „дом на Бога“ и Аврам го поставя на запад, в ориентацията, която ще бъде дадена на скинията и храма на Йерусалим, така че когато влизат към светостта на Бог, неговия дом, служителите обръщат гръб към изгряващото слънце, което изгрява на изток, изток. На изток е градът Аї, чийто корен означава: купчина камъни, руина или хълм и паметник. Бог ни разкрива своята присъда: срещу входа на избраните в Божия дом са само руини и купчини камъни на изток. В този образ пред Аврам се откриват двата пътя към свободата: на запад, Бетел и животът, или на изток, Ай и смъртта. За щастие той вече беше избрал живота с ЯНВéН.

Битие 12:9: „ *Аврам продължи пътуванията си, напредвайки към юг*“

Забележете, че при това първо пресичане на Ханаан, Аврам не отива при „Йевус“, името на бъдещия град на Давид: Йерусалим, който по този начин е напълно игнориран от него.

Битие 12:10: „ *Имаше глад в земята; и Аврам слезе в Египет, за да живее там, защото гладът беше голям в земята .*”

Както би бил случаят, по времето, когато Йосиф, синът на Яков, Израел, стана първият везир на Египет, гладът беше този, който доведе Аврам в Египет. Преживяванията, които имаше там, са разказани в останалите стихове на тази глава.

Аврам е мирен и дори страшен човек. Страхувайки се да бъде убит, за да вземе жена си Сараи, която беше много красива, той реши да я представи като своя сестра, полуистина. Чрез тази хитрост фараонът му угоди и го натрупа с блага, които ще му дадат богатство и власт. Получавайки това, Бог поразява фараона с язви и той научава, че Сара е негова съпруга. След това той преследва Аврам, който напуска Египет богат и силен. Това преживяване пророкува оставането на евреите, които, след като са били роби на Египет, ще го напуснат, като вземат златото и богатствата му. И тази сила скоро ще му бъде много полезна.

Битие 13

Отделянето на Аврам от Лот

Връщайки се от Египет, Аврам, семейството му и Лот, неговият племенник, се върнаха във Ветил на мястото, където беше поставил олтар, за да призове Бог. Докато всички те са на това място между Ветил и Ай бе, между „Божия дом“ и „руините“. След кавги между техните слуги, Аврам се отделя от Лот, на когото дава избор на посоката, която иска да поеме. И Лот се възползва от възможността да избере равнината и нейното плодородие, обещаващо просперитет. Стих 10 казва: „ *Лот повдигна очите си и видя цялата равнина на Йордан, която беше напълно напоена. Преди Яхве да унищожжи Содом и Гомор, до Зоар беше градина на Господа, като земята на Египет .* Правейки това, той избира „разрухата“ и ще я открие, когато Бог удари с огън и сяра градовете в тази долина днес, частично покрити от „Мъртво море“; наказание, от което той ще избяга с двете си дъщери, благодарение на милостта на Бог, който ще изпрати два ангела, за да го предупредят и да го накарат да напусне Содом, където ще живее. Четем в стих 13: „ *Хората на Содом бяха нечестиви и големи грешници срещу ЯHWEH .*”

Следователно Аврам остава близо до Ветил, „Божия дом“ в планината.

Битие 13:14 до 18: „ *Яхве каза на Аврам, след като Лот се отдели от него: Вдигни очите си и от мястото, където си, погледни към север и към*

юг, към изток и към запад; защото цялата земя, която виждаш, ще я дам на теб и на твоето потомство завинаги. **Ще направя потомството ти като праха на земята**, така че, ако някой може да изброи праха на земята, и потомството ти ще бъде преброено. Стани, обходи земята надлъж и нашир; защото ще ти го дам. Аврам опъна палатките си и дойде да живее сред дъбовете на Мамре, които са близо до Хеврон. И той построи там олтар на *YaHWéH*.

След като е оставил избора на Лот, Аврам получава частта, която Бог иска да му даде, и там отново подновява своите благословии и обещания. Сравнението на неговото „семе“ с „земния прах“, произход и край на човешкото душевно тяло и дух, според Битие 2:7, ще бъде потвърдено от това на „небесните звезди“ в Битие. 15:5.

Битие 14

Разделяне по власт

Четирима царе от изток идват да воюват срещу петимата царе на долината, където се намира Содом, в която живее Лот. Петимата царе са бити и взети в плен, както и Лот. Предупреден, Аврам му идва на помощ и освобождава всички пленени заложенници. Нека отбележим интереса на стиха, който следва.

Битие 14:16: „Той върна всичките богатства; той също така върна Лот, неговия брат, с имуществото му, както и жените и хората.“

В действителност Аврам се намеси само за Лот. Но като разказва фактите, Бог маскира тази реалност, за да предизвика укора си към Лот, който направи лошия избор да живее в града на нечестивите.

Битие 14:17: „След като Аврам се завърна победоносно от Кедорлаомер и от царете, които бяха с него, царят на Содом излезе да го посрещне в долината Шаве, която е долината на царя.“

Победителят трябва да бъде благодарен. Думата "Shavéh" означава: обикновен; точно това, което съблзани Лот и повлия на избора му.

Битие 14:18: „Мелхиседек, царят на Салим, донесе хляб и вино: той беше свещеник на Всевишния Бог“.

Този цар на Салим е бил „свещеник на Всевишния Бог“. Името му означава: „моят крал е справедливостта“. Неговото присъствие и неговата намеса предоставят доказателство за непрекъснатост на поклонението на истинския Бог на земята след края на потопа, което все още остава силно присъстващо в мислите на хората от времето на Аврам. Но тези поклонници на истинския Бог не знаят нищо за спасителния проект, който Бог ще разкрие чрез пророческите преживявания на Аврам и неговите потомци.

Битие 14:19: „И благослови Аврам, като каза: Благословен да е Аврам от Всевишния Бог, господаря на небето и земята! »

Благословията на този официален представител на Бога допълнително потвърждава благословията, която Бог даде директно на Аврам лично.

Битие 14:20: „*Благословен да бъде Всевишният Бог, който предаде враговете ти в ръката ти! И Аврам му даде десятък от всичко .*”

Мелхиседек благославя Аврам, но внимава да не припише победата си на него; той го приписва на „*Всевишния Бог, който предаде враговете си в ръцете му .* И имаме конкретен пример за подчинението на Аврам на Божиите закони, тъй като той “*даде десятък от всичко*” на Мелхиседек, чието име означава: “Моят Цар е Правдата”. Следователно този закон за десятъка вече съществува от края на потопа на земята и вероятно дори преди „потопа“.

Битие 14:21: „*Царят на Содом каза на Аврам: Дай ми хора и вземи за себе си богатствата .*“

Царят на Содом е задължен на Аврам, който избави народа му. Така че той иска да плати царски за услугата си.

Битие 14:22: „*Аврам отговори на царя на Содом: Вдигам ръката си към ЯХВЕ, Всевишния Бог, господаря на небето и земята: “*

Аврам се възползва от ситуацията, за да напомни на перверзния цар за съществуването на „*УНВéН Всевишният Бог*“, уникалният „*Господар на небето и земята*“; което го прави единствен собственик на цялото богатство, което царят придобива чрез своето нечестие.

Битие 14:23: „*Нищо твое няма да взема, нито конец, нито връв за обувки, за да не кажеш: Аз обогатих Аврам. Нищо за мен! »*

В това отношение Аврам свидетелства на царя на Содом, че е дошъл в тази война само за да спаси своя племенник Лот. Аврам осъжда като Бог този цар, който живее в зло, извращение и насилие. И той му изяснява това, като отказва недостойно придобитите си богатства.

Битие 14:24: „*Само това, което изядоха младежите, и частта от мъжете, които вървяха с мен, Анер, Ешкол и Мамре: те ще вземат своя дял .*“

Но този избор на Аврам засяга само него, човека слуга на Бога, и неговите служители могат да вземат своя дял от предлаганите богатства.

Битие 15

Разделяне чрез завет

Битие 15:1: „*След тези събития словото на Яхве дойде на Аврам във видение и той каза: Авраме, не бой се; Аз съм твоят щит и твоята награда ще бъде много голяма .*

Аврам е мирен човек, който живее в брутален свят, също във видение Бог, неговият приятел УаНВéН, идва да го увери: „*Аз съм твоят щит и твоята награда ще бъде много голяма*“.

Битие 15:2: „ Аврам отговори: Господи *YaHWéH*, какво ще ми дадеш? отивам без деца; и наследникът на моя дом е Елиезер от Дамаск .

Дълго време Аврам страда, че не може да бъде баща поради безплодието на Сара, законната му съпруга. И той знае, че когато умре, близък роднина ще наследи имуществото му: „ Елиезер от Дамаск “. Нека мимоходом отбележим на колко години е този град „ Дамаск “ в Сирия.

Битие 15:3: „ И Аврам каза: Ето, ти не си ми дал потомство и този, който се роди в дома ми, ще бъде мой наследник .“

Аврам не разбира обещанията, дадени за неговото потомство, тъй като той няма никакви, тъй като е бездетен.

Битие 15:4: „ Тогава словото на Яхве дойде към него: Той няма да бъде твой наследник, но този, който произлиза от тялото ти, ще бъде твой наследник .“

Бог му казва, че той наистина ще стане баща на дете.

Битие 15:5: „ И като го изведе, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И той му каза: Това ще бъде твоето потомство .

По повод това видение, дадено на Аврам, Бог ни разкрива символичен ключ към духовното значение, което придава на думата „ звезда “. Първоначално цитирана в Битие 1:15, „ звездата “ има ролята да „ осветява земята “ и тази роля вече е на Аврам, когото Бог призовал и отделил за тази цел, но също така ще бъде и на всички вярващи, които ще поиска вярата си и службата си за Бог. Обърнете внимание, че според Дан.12:3 статутът на „звезди“ ще бъде даден на избраните при влизането им във вечността: „ **Онези, които са разумни, ще блестят като небесния блясък, и онези, които учат на правда, на множеството ще блести като звездите, завинаги и завинаги** . Образът на „звездата“ просто им се приписва поради избора им от Бога.

Битие 15:6: „ Аврам се довери на *YaHWéH*, който му го счете за правда .“

Този курс от стихове съставлява официалния елемент от определението за вяра и принципа за оправдание чрез вяра. Защото вярата не е нищо друго освен просветено, оправдано и достойно доверие. Доверието в Бог е законно само в просветеното знание за неговата воля и за всичко, което му е угодно, без което то става нелегитимно. Да се довериш на Бог означава да вярваш, че Той благославя само онези, които Му се подчиняват, следвайки примера на Аврам и съвършения пример на Исус Христос.

Тази присъда на Бог над Аврам пророкува тази, която той ще донесе на всички онези, които ще действат като него, в същото подчинение на божествената истина, предложена и изисквана в тяхното време.

Битие 15:7: „ Яхве му каза отново: **Аз съм Яхве, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам тази земя да я притежаваш** .“

Като преамбюл към представянето на своя завет с Аврам, Бог напомня на Аврам, че го е извел от Ур Халдейски. Тази формула е моделирана на представянето на първата от Божиите „десет заповеди“,

цитирани в Ехо.20:2: „ *Аз съм ЯаНWéН, вашият Бог, който ви изведох от земята на Египет, от дома на робството* “ .

Битие 15:8: “ *Аврам отговори: Господи ЯХВЕ, по какво ще разбера, че ще го притежавам?* »

Аврам моли ЯаНWéН за знак.

Битие 15:9: „ *И ЯХВЕ му каза: Вземи тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и младо гълъбче* .“

Битие 15:10: „ *Аврам взе всички тези животни, разряза ги по средата и постави всяко парче едно срещу друго; но той не сподели птиците* .

Божият отговор и действието на Аврам изискват обяснение. Тази жертвена церемония се основава на идеята за споделяне, която се отнася до двете страни, които участват в съюз, тоест: нека споделяме заедно. Животните, изрязани в средата, символизират тялото на Христос, което, тъй като е едно, ще бъде споделено духовно между Бог и неговите избрани. Овцете са образ на човека и на Христос, но птиците нямат този образ на човека, който ще бъде Христос, изпратен от Бога. Ето защо те като небесен символ се появяват в завета, но не се отрязват. Изкуплението на Исус за греха ще бъде благоприятно само за избраните на земята, но не и за небесните ангели.

Битие 15:11: „ *Хищните птици паднаха върху трупите; и Аврам ги изгони* .”

В проекта, пророкуван от Бог, само трупите на нечестивите и бунтовниците ще бъдат доставени като храна на хищните птици при завръщането в славата на Христос Спасителя. В последното време тази съдба няма да засяга онези, които сключват завет с Бог в Христос и чрез неговите закони. Тъй като така изложените трупове на животни са от голяма святост за Бог и за Аврам. Жестът на Аврам е оправдан, защото фактите не трябва да противоречат на пророчеството, което се отнася до бъдещата и окончателна съдба на светостта на Христос.

Битие 15:12: „ *При залез слънце дълбок сън обзе Аврам; и ето, страх и голяма тъмнина го обзеха* .”

Този сън не е нормален. Това е „ *дълбок сън* “, като този, в който Бог потопи Адам, за да създаде жена, неговата „ *помощ* “, от едно от ребрата му. Като част от съюза, който той сключва с Аврам, Бог ще му разкрие пророческото значение, дадено на тази „ *помощ* “, която ще бъде обект на Божията любов в Христос. Всъщност, само привидно, Бог го кара да умре, за да влезе във вечното си присъствие, като по този начин предусеща влизането му във вечния живот, тоест в истинския живот, според принципа, че никой човек не може да види Бога и да живее.

„ *Голямата тъмнина* “ означава, че Бог го прави сляп за земния живот, за да изгради в ума си виртуални образи от пророческо естество, включително появата и присъствието на самия Бог. Така потопен в мрака, Аврам изпитва легитимен „ *страх* “. Освен това то подчертава страхотния характер на създателя Бог, който му говори.

Битие 15:13: „ *И ЯХВЕ каза на Аврам: Знай, че твоите потомци ще бъдат чужденци в земя, която няма да бъде тяхна; те ще бъдат поробени там и ще бъдат потискани четиристотин години .*

Бог възвестява на Аврам бъдещето, съдбата, запазена за неговите потомци.

„... *вашиите потомци ще бъдат чужденци в земя, която няма да бъде тяхна* “: това е Египет.

„... *те ще бъдат поробени там* “: при смяната на нов фараон, който не е познавал Йосиф, евреинът, който става велик везир на своя предшественик. Това поробване ще бъде извършено по времето на Мойсей.

„... *и те ще бъдат угнетени четиристотин години* “: Това не е само египетско потисничество, но в по-широк смисъл потисничеството, което ще засегне потомците на Аврам, докато придобият владения в Ханаан, тяхната национална земя, обещана от Бог.

Битие 15:14: „ *Но аз ще съдя нацията, на която служат, и тогава те ще излязат с големи богатства .*“

Този път целевата нация е само Египет, който те ще напуснат, ефективно отнемайки цялото му богатство. Обърнете внимание, че в този стих Бог не приписва на Египет „потисничеството“, цитирано в предишния стих. Това потвърждава факта, че споменатите „*четиристотин години*“ не се отнасят само за Египет.

Битие 15:15: „ *Ще отидеш с мир при бащите си, ще бъдеш погребан след щастлива старост .*“

Всичко ще стане както Бог му е казал. Той ще бъде погребан в Хеврон в пещерата Махпелас на земя, закупена от Аврам приживе от хетеец.

Битие 15:16: „ *В четвъртото поколение те ще се върнат тук; тъй като беззаконието на аморейците още не е достигнало своя връх .*”

Сред тези аморейци, хетите имат добри отношения с Аврам, когото смятат за представител на великия Бог. Затова се съгласяват да му продадат земята за гробницата му. Но след „*четири поколения*“ или „*четиристотин години*“ ситуацията ще бъде различна и ханаанските народи ще са достигнали прага на бунт, който не е подкрепен от Бог, и всички те ще бъдат унищожени, за да оставят земята си на евреите, които ще я направят тяхната национална почва..

За да разберем по-добре този катастрофален проект за ханаанците, трябва да си припомним, че Ной беше прокълел Ханаан, който беше първият син на неговия син Хам. Следователно обетованата земя е била населена от този потомък на Хам, прокълнат от Ной и от Бог. Тяхното унищожение беше само въпрос на време, определено от Бог, за да изпълни Неговите цели на земята.

Битие 15:17: „ *Когато слънцето залезе, настана дълбока тъмнина; и ето, това беше димяща пещ и пламъци преминаваха между разделените животни .*”

В тази церемония огънят, запален от хора, е забранен. За дръзването да нарушат този принцип, двамата сина на Аарон един ден ще бъдат погълнати от Бог. Аврам беше помолил Бог за знак и той дойде под формата

на небесен огън, който премина между разсечените на две животни. Ето как Бог свидетелства за своите слуги като пророк Илия пред пророците на Ваалите, подкрепяни от чуждата царица и съпруга на цар Ахав, на име Езавел. Неговият олтар е удавен във вода, огънят, изпратен от Бог, ще погълне олтара и водата, приготвена от Илия, но олтарът на лъжепророците ще бъде игнориран от неговия огън.

Битие 15:18: „ *В онзи ден Яхве склучи завет с Аврам и каза: На твоето потомство давам тази земя от Египетската река до голямата река, реката Ефрат,* “

В края на тази глава 15, този стих потвърждава, нейният основен предмет е наистина този за **съюза, който отделя избраните от другите хора**, така че те да споделят този съюз с Бог и да Му служат.

Границите на земята, обещана на евреите, надхвърлят тези, които нацията ще заеме след завладяването на Ханаан. Но Бог включва в предложението си огромните пустини на Сирия и Арабия, които се свързват с „Ефрат“ на изток, както и пустинята Шур, която разделя „Египет“ от Израел. Между тези пустини Обетованата земя придобива вид на Божия градина.

В пророческия духовен прочит " *реките* " символизируют народите, така че Бог може да пророкува за потомството на Аврам, за Христос, който ще намери своите поклонници и своите избрани отвъд Израел и Египет, на запад в "Европа", символизирана в Откровение 9: 14 под името „ *голямата река Ефрат* “.

Битие 15:19: „ *земята на кенитите, на кенизите, на кадмоните,* “

Битие 15:20: „ *от хетейците, от ферезейците, от рефаимите,* ”

Битие 15:21: „ *от аморейците, и ханаанците, и гергесейците, и евусейците .*“

По времето на Аврам тези имена обозначават семействата, събрани в градове, които съставят и населяват Ханаанската земя. Сред тях са рефаимите, които ще са запазили повече от останалите гигантския стандарт на допотопните хора, когато Исус Навиев превзема територията „ *четири поколения* ” или „ *четиристотин години* ” по-късно.

Аврам е патриархът на двата завета на Божия план. Неговото слизание по плът ще породи многобройни потомци, които ще се родят в хората, избрани от Бога, но не и избрани от него. В резултат на това този първи съюз, основан на плътта, изкривява спасителния му проект и обърква разбирането му, защото спасението ще почива само на акта на вяра в двата съюза. Обрязването на плътта не спаси еврейския човек, въпреки че беше изисквано от Бог. Това, което му помогна да бъде спасен, бяха неговите послушни дела, които разкриха и потвърдиха неговата вяра и доверие в Бог. И това е същото нещо, което обуславя спасението в новия завет, в който вярата в Христос става жива чрез делата на подчинение на заповедите, наредбите и божествените принципи, разкрити от Бог в цялата Библия. В пълноценна връзка с Бог, учението на буквата е осветено от интелигентността на духа; затова Исус каза: „ *буквата убива, но духът животвори* “.

Битие 16

Разделяне по легитимност

Битие 16:1: „ Сарайя, жената на Аврам, не му роди деца. Тя имаше египетска слугиня на име Агар .

Битие 16:2: „ И Сарая каза на Аврам: Ето, ЯХВЕ ме направи неплодна; ела, моля, при слугата ми; може би ще имам деца чрез нея. Аврам послуша гласа на Сарая .”

Битие 16:3: „ Така Сара, жената на Аврам, взе египтянката Агар, слугинята си, и я даде за жена на мъжа си Аврам, след като Аврам беше живял десет години в Ханаанската земя” .

За нас е лесно да критикуваме този неудачен избор поради инициативата на Saraï, но погледнете ситуацията, каквато се представи пред благословената двойка.

му ще се роди дете . Но не му каза за жена си Сара, която беше неплодна. Освен това Аврам не разпитва своя Създател за подробности относно своите съобщения. Той чакаше Бог да му говори според неговата суверенна воля. И тук трябва да разберем, че тази липса на обяснение е имала точно за цел да провокира тази човешка инициатива, чрез която Бог създава нелегитимен двойник по отношение на обещанието за благословия, но полезен, за да постави пред бъдещия Израел, изграден върху Исаак, войнствено и протестиращо състезание, противник и дори враг. Бог разбра, че в допълнение към двата пътя, доброто и злото, поставени пред изборите на човека, „морковът и тоягата“ са също толкова необходими, колкото един друг, за да придвижат „магарето“ напред. » непокорен. Раждането на Исмаил, също син на Аврам, ще насърчи формирането на арабския персонал до последната му форма в историята, религиозна, ислям (подчинение; висота за този естествено и наследствено непокорен народ).

Битие 16:4: „ Той отиде при Агар и тя зачена. Когато се видя бременна, тя погледна господарката си с презрение .

Това пренебрежително отношение на египтянката Агар към нейната господарка все още характеризира арабските мюсюлмански народи днес. И като правят това, те не грешат напълно, защото западният свят е пренебрегнал огромната привилегия да бъде евангелизиран в името на божествения Христос Исус. Така че тази фалшива арабска религия продължава да провъзгласява, че Бог е велик, когато Западът го е изтрил от регистрите на своите мисли.

Образът, даден в този стих, описва точната ситуация на нашето последно време, защото западното християнство, дори изкривено, като Сарай, вече не ражда синове и потъва в духовната неплодие на тъмнината. А поговорката гласи: в страната на слепите еднооките са царе.

Битие 16:5: „ И Сарая каза на Аврам: Оскърблението, което ми беше нанесено, е върху теб. Сложих слугата си в пазвата ти; и като видя, че е

бременна, ме погледна с презрение. Нека ГОСПОД бъде съдия между мен и теб! »

Битие 16:6: *„ Аврам каза на Сара: Ето, слугинята ти е в твоята власт; постъпи с нея, както намериш за добре. Тогава Сара я малтретираше; и Агар избяга от нея .*

Аврам поема своята отговорност и не обвинява Сара, че е вдъхновение за това незаконно раждане. Така от самото начало легитимността налага своя закон върху нелегитимността и следвайки този урок, отсега нататък браковете ще обединяват само хора от едно и също най-близко семейство до Израел на бъдещето и неговата национална форма, получена след излизането от Израел Робство Египет.

Битие 16:7: *„ Ангелът на ЯаНВéН я намери при извор с вода в пустинята, до извора, който е по пътя за Шур .“*

Този директен обмен между Бог и Агар става възможен само по силата на благословения статут на Аврам. Бог го намира в пустинята Шур, която ще стане дом на номадските араби, които живеят в палатки в постоянно търсене на храна за своите овце и камили. Източникът на вода е бил средството за оцеляване на Агар и тя се натъква на „извора на водите на живота“, който идва да я насърчи да приеме статута си на слуга и своята плодовита съдба.

Битие 16:8: *„ Той каза: Агар, слугиньо на Сара, откъде идваш и къде отиваш? Тя отговори: Бягам от Сара, моята господарка .*

Агар отговаря на двата въпроса: къде отиваш? Отговор: Бягам. От къде си ? Отговор: от Сарай, моята господарка.

Битие 16:9: *„ Ангелът на ЯаНВéН ѝ каза: Върни се при господарката си и се смири под нейната ръка .“*

Великият съдия не му оставя избор, той заповядва връщане и смирение, защото истинският проблем наистина е причинен от презрението, проявено към неговата любовница, която, освен безплодието си, остава негова законна любовница и трябва да бъде обслужвана и уважавана.

Битие 16:10: *“ Ангелът на ЯаНВéН му каза: Ще умножа твоето потомство и те ще бъдат толкова много, че не могат да бъдат изброени .”*

ЯаНВéН го насърчава, като му предлага „морков“. Той му обещава потомство *„ толкова много, че не можем да ги преброим “*. Не се заблуждавайте, това множество ще бъде плътско, а не духовно. Защото Божиите оракули ще се носят до установяването на новия завет само от еврейските потомци. Но разбира се, всеки искрен арабин може да влезе в Божия завет, като приеме Неговите стандарти, написани от евреите в Библията. И от появата си мюсюлманският Коран не отговаря на този критерий. Той обвинява, критикува и изопачава библейските истини, заверени от Исус Христос.

Като използваме за Исмаил израза, който вече е използван за Аврам, *„ толкова многобройни, че не могат да бъдат преброени “*, ние разбираме, че става дума само за човешки пролиферации, а не за избрани избрани за вечен живот. Сравненията, предложени от Бог, винаги са предмет на условия, които трябва да бъдат изпълнени. Пример: *„ звездите на небето “* се отнасят

за всяка религиозна дейност, която се състои в „осветяване на земята“. Но каква светлина? Само светлината на истината, легитимирана от Бог, прави „звезда“, достойна да „блести вечно“ в небесата, според Дан.12:3, защото те ще са били **наистина** „интелигентни“ и **наистина** ще са „учили на правда“ според Бог.

Битие 16:11: „Ангелът на *YaHWéH* му каза: *Ето, ти си непразен и ще родиш син и ще го наречеш Исмаил; защото YaHWéH те чу в скръбта ти.*”

Битие 16:12: „*Той ще бъде като див осел; ръката му ще бъде против всички и ръката на всички ще бъде против него; и той ще живее срещу всичките си братя.*”

Бог сравнява Исмаил и неговите арабски потомци с „диво магаре“, животното, известно със своя непокорен и упорит характер; и освен това, брутален, откакто се нарича „дивак“. Следователно той не позволява да бъде опитомен, опитомен или увещаван. Накратко, той не обича и не се оставя да бъде обичан и носи в гените си агресивна наследственост към собствените си братя и непознати. Тази присъда, установена и разкрита от Бог, е от голямо значение в това време на края, за да разберем наказващата роля, за Бог, на религията на исляма, срещу която се бореше фалшивото християнство във времена, когато християнската „светлина“ беше само „тъмнина“. След завръщането си на земята на своите предци, Израел отново се превърна в негова мишена, както и християнският Запад, защитен от американската мощ, който те наричат, без да грешат, „великият Сатана“. Вярно е, че малък „Сатана“ може да разпознае „големия“.

Като ражда Исмаил, име, което означава „Бог е чул“, детето на спора, Бог създава допълнително **разделение** в семейството на Аврам. Това добавя към проклятието на езиците, създадено в преживяването на Вавилон. Но ако той подготвя средствата за наказание, то е защото знае предварително бунтовното поведение на хората в двата си последователни съюза до края на света.

Битие 16:13: „*Тя нарече Atta El roi името на YaHWéH, който ѝ беше говорил; защото тя каза: Виждала ли съм нещо тук, след като той ме видя?*»

Името Atta El Roі означава: Ти си виждащият Бог. Но вече тази инициатива да се даде име на Бог е възмущение срещу неговото превъзходство. Останалата част от този стих, преведен по много различни начини, се свежда до тази мисъл. Хагар не може да повярва. Тя, малката слугиня, беше обект на вниманието на великия творец Бог, който вижда съдбата и я разкрива. След това преживяване от какво може да се страхува?

Битие 16:14 „*Затова този кладенец се нарече кладенецът на цар Лахай; намира се между Кадес и Баред.*”

Земните места, където Бог се е проявил, са престижни, но почестите, които хората им оказват, често са причинени от техния идолопоклоннически дух, който не ги помирява с Него.

Битие 16:15 „*Агар роди син на Аврам; и Аврам даде името Исмаил на сина, който Агар му роди.*”

Исмаил наистина е автентичният син на Аврам и особено първото му дете, към което той естествено ще се привърже. Но той не е синът на обещанието, обявен от Бог преди. Все пак избрано от Бог, името „ *Ишмаил* “, което му е дадено или „ *Бог е чул* “, се основава преди всичко на страданието на Агар, жертва на решенията, взети от неговата любовница и неговия господар. Но във втория смисъл, той също се основава на грешката на Аврам и Сара, че моментално са повярвали, че този син, заченат от египтянката Агар, е потвърждението, „отговорът“ и изпълнението на известието на Бог. Грешката ще има кървави последствия до края на света.

Бог е влязъл в играта на човешката мисъл и за него същественото е постигнато: детето на спора и конфликтното **разделение** е живо.

Битие 16:16: „ *Аврам беше на осемдесет и шест години, когато Агар роди Аврам Исмаил .* “

Следователно „Ишмаил“ е роден през 2034 г. (1948 + 86), когато Аврам е на 86 години.

Битие 17

Разделяне чрез обрязване: знак в плътта

Битие 17:1: „ *Когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Яхве се яви на Аврам и му каза: Аз съм Бог Всемогъщият. Ходи пред лицето ми и бъди непорочен .* ”

През 2047 г., на 99 години и Исмаил на 13, Аврам е посетен духом от Бог, който му се представя за първи път като „ *Всемогъщият Бог* “. Бог подготвя действие, което ще разкрие този „всемогъщ“ характер. Появата на Бог е главно от вербален и слухов ред, защото славата му остава невидима, но подобен образ на Неговата личност може да се види, без да умре.

Битие 17:2: „ *Ще склуча Моя завет между мен и теб и ще те умножа безкрайно .* “

Бог подновява обещанието за неговото умножаване, като този път уточнява „ *до безкрайност* “, като „ *праха на земята* “ и „ *звездите на небето* “, които „ *никой не може да изброи* “.

Битие 17:3: „ *Аврам падна на лицето си; и Бог му говори, казвайки :*

Разбирайки, че този, който му говори, е „Всемогъщият Бог“, Аврам пада по лице, за да не гледа Бога, но се вслушва в думите му, които радват цялата му душа.

Битие 17:4: „ *Това е Моят завет, който склучвам с вас. Ще станеш баща на множество народи .* »

Заветът, склучен между Бог и Аврам, беше подсилен в този ден: „ *Ще станеш баща на множество народи .* “

Битие 17:5: „ *Вече няма да се наричаш Аврам; но името ти ще бъде Авраам, защото те направих баща на много народи .* »

Промяната на името от Аврам на Авраам е решаваща и в своето време Исус ще направи същото, като промени имената на своите апостоли.

Битие 17:6: „ *Ще те направя изобилно плодовит, ще направя народи от теб; и царе ще излязат от вас .* »

Аврам е първият баща на арабските нации в Исмаил, в Исак, той ще бъде баща на евреите, синовете на Израел; и в Мадиама той ще бъде баща на потомците на Мадиама; където Мойсей ще намери жена си Сепфора, дъщеря на Йотор.

Битие 17:7: „ *Ще склуча завета Си между мене и теб и твоето потомство след теб, през всичките им поколения: това ще бъде вечен завет, че ще бъда Бог на теб и на твоето потомство след теб.* “

Бог неусетно избира думите на своя завет, които ще бъдат „вечни“, но не вечни. Това означава, че съюзът, сключен с неговите плътски потомци, ще има ограничена продължителност. И тази граница ще бъде достигната, когато при първото си идване и своето човешко въплъщение божественият Христос ще установи върху своята доброволна изкупителна смърт основата на новия съюз, който ще има вечни последици.

В този момент трябва да се осъзнае, че всички първородни хора, набелязани и назовани от самото начало, губят своята легитимност. Такъв беше случаят с Каин, първороден на Адам, с Исмаил, първороден, но незаконен син на Аврам, а след него ще бъде случаят с Исав, първороден на Исаак. Този принцип на провала на първородния пророкува провала на еврейския плътски съюз. Вторият завет ще бъде духовен и ще бъде от полза само за истински обърнатите езичници, въпреки измамните изяви, причинени от фалшиви човешки претенции.

Битие 17:8: „ *Ще дам на теб и на твоето потомство след теб земята, в която живееш като чужденец, цялата ханаанска земя, за вечно притежание и аз ще бъда техен Бог.*

По същия начин земята на Ханаан ще бъде дадена „ *във вечно владение* “, докато Бог е обвързан от своя завет. И отхвърлянето на Месията Исус ще го направи нищожно, също така, 40 години след това безобразие, нацията и нейната столица Йерусалим ще бъдат унищожени от римски войници, а оцелелите евреи ще бъдат разпръснати в различните страни по света. Защото Бог уточнява условие на завета: „ *аз ще бъда техен Бог* “. Освен това, когато като изпратен от Бог, Исус бъде официално отхвърлен от нацията, Бог ще може да развали неговия съюз с пълна легитимност.

Битие 17:9: „ *Бог каза на Авраам: Ще спазваш Моя завет, ти и твоите потомци след теб, през всичките им поколения .* “

Този стих извива врата на всички тези религиозни претенции, които правят Бог Бог на монотеистичните религии, събрани в икуменическият съюз, въпреки техните несъвместими и противоположни учения. Бог е обвързан само със собствените си думи, които поставят основата на неговия завет, нещо като договор, сключен с онези, които му се подчиняват изключително. Ако човек пази своя завет, той го утвърждава и разширява. Но човек трябва да следва Бог в неговия проект, изграден на две последователни фази; първото е плътско, второто е духовно. И този пасаж от първия към втория

изпитва индивидуалната вяра на хората и на първо място тази на евреите. Отхвърляйки Христос, еврейската нация нарушава своя завет с Бог, който отваря вратата за езичниците и сред които тези, които се обръщат към Христос, са осиновени от него и приписани като духовни синове на Авраам. Така всички, които спазват неговия завет, са плътски или духовно синове или дъщери на Авраам.

В този стих виждаме, че Израел, бъдещата нация с това име, има своя източник в Авраам. Бог решава да направи своите потомци народ, „отделен“ за земна демонстрация. Не става дума за спасен народ, а за съставянето на човешко събрание, което представлява земните кандидати за избора на избраните, спасени от бъдещата Божия благодат, която ще бъде получена от Исус Христос.

Битие 17:10: *„Това е Моят завет, който ще спазвате между мен и вас и потомството ви след вас: всеки мъж между вас да бъде обрязан.“*

Обрязването е знак за завета, сключен между Бог, Авраам и неговото потомство, неговите плътски потомци. Неговата слабост е неговата колективна форма, която се прилага към всички негови потомци, оживени от вяра или не, послушни или не. От друга страна, в новия съюз изборът чрез вяра, поставен на изпитание, ще бъде изпитан индивидуално от избраните, които след това ще получат вечния живот, заложен на карта в този съюз. Трябва да добавим към обрязването една неприятна последица: мюсюлманите също са били обрязвани от техния патриарх Исмаил и те придават на това обрязване духовна стойност, която ги кара да претендират за право на вечност. Въпреки това, обрязването има само вечни, а не вечни, плътски ефекти.

Битие 17:11: *„Да се обрязвате; и това ще бъде знак за съюз между мен и теб.“*

Това наистина е знак за съюз с Бог, но неговата ефективност е само плътска и стихове 7, 8 и следващият стих 13 потвърждават единственото му „вечно“ приложение.

Битие 17:12: *„Когато всеки мъжки навърши осем дни, според поколенията ви, всеки мъжки между вас да се обрязва, независимо дали е роден в къщата, или е купен с пари от който и да е син на чужденец, без да принадлежите към вашата раса“.*

Нещо все още много изненадващо, но въпреки вечния си характер, то все пак представлява пророчество, което разкрива Божия проект за 8-то хилядолетие. Това е причината за избора на "осем дни", защото първите седем дни символизират земното време на избора на избраните от шест хиляди години и съда на седмото хилядолетие. Като организира на земята тесен съюз с еврейската нация и нейния първоначален ембрион, Аврам, Бог разкрива образа на бъдещата вечност на избраните, освободени от плътската сексуална слабост, концентрирана върху препуциума, отрязан от мъжете. Тогава, точно както избраните ще дойдат от всички корени на народите на земята, но само в Христос, в стария завет, обрязването трябва да се прилага дори към чужденците, когато искат да живеят на страната, избрана от Бог.

Основната идея на обрязването е да учи, че във вечното Божие царство хората вече няма да се възпроизвеждат и плътските желаниа вече няма да са възможни. Освен това апостол Павел сравнява обрязването на плътта в стария завет с това на сърцата на избраните в новия. В тази перспектива той предполага чистотата на плътта и тази на сърцето, което се отдава на Христос.

Да обрежеш означава да **отрежеш** и тази идея разкрива, че Бог иска да установи уникална връзка със своето създание. В един „ревнив“ Бог той изисква изключителността и приоритета на любовта на своите избраници, които трябва, ако е необходимо, да прекъснат човешките взаимоотношения около тях, които са вредни за тяхното спасение, и да прекъснат връзките с нещата и хората, които вредят на връзката им с него. Като педагогически пророчески образ, този принцип засяга неговия плътски Израел, първо, и неговия духовен Израел за всички времена, който е разкрит в Исус Христос в неговото съвършенство.

Битие 17:13: „ *Който е роден в къщата и който е купен с пари, трябва да се обреже; и Моят завет ще бъде във вашата плът **вечен завет*** » .

Бог настоява за тази идея: законното дете и незаконното дете могат да бъдат прикрепени към него, защото по този начин той пророкува двата съюза на своя спасителен проект... След това, настояването, белязано от връщането на израза " придобито взе пари " пророкува Исус Христос, който ще бъде оценен на 30 денарии от бунтовните религиозни евреи. И така, срещу 30 денарии, Бог ще предложи човешкия си живот за изкупление на еврейските и езическите избраници в името на своя свещен съюз. *Но „ вечният “* характер на знака за обрязване е припомнен и точността „ *в плътта ви* “ потвърждава неговия моментен характер. Защото този завет, който започва тук, ще приключи, когато Месията се появи, „ *за да сложи край на греха* “, според Дан.7:24.

Битие 17:14: „ *Необрязан мъж, който не е бил обрязан по плът, ще бъде отсечен измежду народа си; той ще е нарушил Моя завет* “

Уважението към правилата, определени от Бог, е много строго и не допуска изключения, защото техните нарушения изкривяват неговия пророчески проект и той ще покаже, като попречи на Моисей да влезе в Ханаан, че тази грешка е много голяма. Необрязаните по плът не са полегитимни да живеят в земния еврейски народ, отколкото необрязаните по сърце биха били в бъдещото вечно селестиално Божие царство.

Битие 17:15: „ *Бог каза на Авраам: Няма вече да наричаш Сара жена си Сара; но името ѝ ще бъде Сара* .

Аврам означава баща на народ, но Авраам означава баща на множество. По същия начин Сара означава благородна, но Сара означава принцеса.

Аврам вече е баща на Исмаил, но промяната на името му Авраам е оправдана с умножаването на потомството му в Исак, сина, който Бог ще му обяви, а не на Исмаил. По същата причина безплодната Сарая ще се размножава и ще ражда множество чрез Исаак и нейното име ще стане Сара.

Битие 17:16: „ *Ще я благословя и ще ти дам син от нея; Ще го благословя и от него ще произлязат народи; от нея ще произлязат царете на народите .*

Авраам ходи с Бога, но ежедневието му е земно и се основава на земни природни условия, а не на божествени чудеса. Също така в мисълта си той придава на Божиите думи смисъла на благословия чрез средствата, чрез които Сара получава син чрез своята слугиня Агар.

Битие 17:17: „ *Авраам падна на лицето си; той се засмя и каза в сърцето си: Ще се роди ли син на стогодишен човек? и Сара, на деветдесет години, ще роди ли? »*

Осъзнавайки, че Бог може да иска Сара да може да ражда деца, въпреки че е безплодна и вече на 99 години, той се засмя в сърцето си. Ситуацията е толкова невъобразима на земно човешко ниво, че този рефлекс на мисълта му изглежда естествен. И осмисля мислите си.

Битие 17:18: „ *И Авраам каза на Бог: О! да живее Исмаил пред лицето ти! »*

Ясно е, че Авраам разсъждава плътски и че той разбира своето умножаване само чрез Исмаил, синът, който вече е роден и е на 13 години.

Битие 17:19: „ *Бог каза: жена ти Сара непременно ще ти роди син; и ще го наречеш Исаак. Ще склуча завета Си с него за вечен завет за потомството му след него .”*

Познавайки мислите на Авраам, Бог го смърря и подновява съобщението, без да оставя и най-малката възможност за грешка в тълкуването.

Съмнението, изразено от Авраам относно чудотворното раждане на Исаак, пророкува съмнението и неверието, че човечеството ще прояви към Исус Христос. И съмнението ще приеме формата на официално отхвърляне от страна на плътското потомство на Авраам.

Битие 17:20 *За Исмаил те чух. Ето, аз ще го благословя и ще го направя плодовит, и ще го умножа твърде много; той ще роди дванадесет князе и аз ще го направя велик народ .*

Исмаил означава, че Бог е чул, също така, в тази намеса Бог все още оправдава името, което му е дал. Бог ще я направи плодотворна, тя ще се размножи и ще формира великата арабска нация, съставена от „дванадесет принца“. Това число 12 е подобно на 12-те сина на Яков от неговия свещен съюз, които ще бъдат наследени от 12-те апостоли на Исус Христос, но подобни не означава идентични, защото потвърждава божествената помощ, но не и спасителен съюз относно неговия проект за вечен живот. Освен това, Исмаил и неговите потомци ще бъдат враждебни към всички онези, които влизат в Божия свещен съюз, последователно евреи и след това християни. Тази вредна роля ще санкционира извънбрачно раждане чрез също толкова незаконни процеси, въобразени от стерилната майка и прекалено самодоволния баща. Ето защо плътските синове на Авраам ще носят същото проклятие и в крайна сметка ще претърпят същото отхвърляне от Бог.

Познали Бог и неговите ценности, потомците на Исмаил могат да изберат да живеят според неговите правила до влизането в еврейския съюз,

но този избор ще остане индивидуален като вечното спасение, което ще бъде предложено на избраните. По същия начин, както и на други хора от всякакъв произход, ще им бъде предложено спасение в Христос и пътят към вечността ще бъде отворен за тях, но само на покорния стандарт на Христос Спасителя, разпнат, мъртъв и възкръснал.

Битие 17:21: „ *Ще склуча завета си с Исаак, когото Сара ще ти роди по това време следващата година .* “

Тъй като Исмаил е на 13 години по време на това видение според стих 27, той ще бъде на 14 години, когато се роди Исаак. Но Бог настоява за това: неговият завет ще бъде установен с Исаак, а не с Исмаил. И той ще бъде роден от Сара.

Битие 17:22: „ *Когато свърши да му говори, Бог се възвиси над Авраам .* “

Явленията на Бог са редки и изключителни и това обяснява защо хората не свикват с божествените чудеса и защо, подобно на Авраам, техните разсъждения остават обусловени от естествените закони на земния живот. Неговото послание е предадено, Бог се оттегля.

Битие 17:23: „ *Авраам взе сина си Исмаил и всички, които се родиха в дома му, и всички, които беше купил с пари, всеки мъж от народа на Авраамовия дом; и той ги обряза същия ден, според заповедта, която Бог му беше дал .*

Заповедта, дадена от Бога, веднага се изпълнява. Неговото послушание оправдава неговия завет с Бог. Този могъщ господар от древността е купувал слуги и статутът на роб е съществувал и не е бил оспорван. Всъщност това, което ще направи темата съмнителна, е използването на насилие и малтретирането на слугите. **Статутът на роб е също този на всички изкупени от Исус Христос, дори и днес .**

Битие 17:24: „ *Авраам беше на деветдесет и девет години, когато беше обрязан .* “

Това пояснение ни напомня, че Бог изисква послушание от хората, независимо от тяхната възраст; от най-малкия до най-големия.

Битие 17:25: „ *Синът му Исмаил беше на тринадесет години, когато беше обрязан .* “

Следователно той ще бъде с 14 години по-възрастен от брат си Исак, което ще му осигури способността да причини истинска вреда на по-малкия си брат, син на законната съпруга.

Битие 17:26: „ *В същия ден Авраам беше обрязан, както и синът му Исмаил .* “

Бог припомня легитимността на Исмаил спрямо Авраам, който е негов баща. Тяхното общо обрязване е също толкова подвеждащо, колкото и твърденията на техните потомци, които твърдят, че са от същия Бог. Защото, за да претендираме за Бог, не е достатъчно да имаме същия плътски баща на предците. И когато невярващите евреи претендират за тази връзка с Бог заради техния баща Авраам, Исус ще отхвърли този аргумент и ще им вмени дявола, Сатана, баща на лъжата и убиец от самото начало. Това, което Исус

каза на бунтовните евреи от неговото време, се отнася също толкова и за нашите арабски и мюсюлмански претенции.

Битие 17:27: „ *И всички мъже от дома му, родени в дома му или придобити с пари от чужденци, бяха обрязани с него .*“

След този модел на послушание ще видим, че нещастията на евреите, напускащи Египет, винаги ще идват от тяхното подценяване на това послушание, което Бог изисква абсолютно, във всички времена и до края на света.

Битие 18

Разделянето на вражеските братя

Битие 18:1 : „*Яхве му се яви сред дъбовете на Мамре, докато седеше на входа на шатрата си в жегата на деня .*“

Битие 18:2: „ *И той повдигна очите си и погледна, и ето, трима мъже стояха до него. Когато ги видя, изтича да ги посрещне от входа на шатрата си и се поклони до земята .*”

Авраам е стогодишен мъж, той знае, че вече е стар, но поддържа добра физическа форма, тъй като „*тича да посреща*” посетителите си. Можем да предположим, че ги е разпознал като небесни пратеници, тъй като той „*се покланя на земята*“ пред тях. Но това, което той вижда, са "трима мъже" и тогава можем да видим в реакцията му чувството му за спонтанно гостоприемство, което е плод на естествения му любящ характер.

Битие 18:3: „ *И той каза: Господи, ако съм намерил благоволение пред Твоите очи, моля Те, не отминавай слугата Си .*”

Наричането на посетител „господар“ е резултат от голямото смирение на Авраам и отново няма доказателства, че той смята, че се обръща към Бог. Защото това посещение на Бог в цялостна човешка изява е изключително, тъй като дори Моисей няма да бъде упълномощен да види „*славата*“ на лицето на Бог според Изход 33:20 до 23: „ *YaHWéH казва: Вие няма да можете да види лицето ми, защото човек не може да ме види и да живее. Господ каза: Ето едно място близо до мен; ще стоиш на скалата. Когато отmine славата ми, ще те туря във вдлъбнатина на скалата и ще те покрия с ръката си, докато премина. И когато обърна ръката си, ще ме видите отзад, но лицето ми няма да се види .* Ако видението на „*славата*“ на Бог е забранено, той не си забранява да приема човешки вид, за да се приближи до неговите създания. Бог го прави, за да посети Авраам, своя приятел, и ще го направи отново под формата на Исус Христос от ембрионалното му зачеване и до неговата изкупителна смърт.

Битие 18:4: „ *Нека някой донесе малко вода да ти измие нозете; и си почивай под това дърво .*”

Стих 1 изясни, че е горещо и изпотяването на краката е покрито със земен прах оправдава миенето на краката на посетителите. Това е приятно предложение към тях. И това внимание е заслуга на Авраам.

Битие 18:5: „ *Ще отида и ще взема парче хляб, за да укрепя сърцето ти; след което ще продължите пътуването си; защото затова подминаваш слугата си. Те отговориха: Направете както казахте .*

Тук виждаме, че Авраам не идентифицира тези посетители като небесни същества. Следователно вниманието, което проявява към тях, е свидетелство за естествените му човешки качества. Той е смирен, любящ, нежен, щедър, полезен и гостоприемен; неща, които го обичат пред Бог. В този човешки аспект Бог одобрява и приема всички негови предложения.

Битие 18:6: „ *Авраам влезе бързо в шатрата си при Сара и каза: Бързо, три мери чисто брашно, омеси го и направи питки .“*

Храната е полезна за плътското тяло и виждайки три тела от плът пред себе си, Авраам приготви храна, за да поднови физическата сила на своите посетители.

Битие 18:7: „ *И Авраам изтича при стадото си, взе едно крехко и добро теле и го даде на един слуга, който побърза да го приготви .“*

Изборът на нежно теле допълнително показва неговата щедрост и естествена добронамереност; неговото удоволствие да угоди на ближния си. За да постигне този резултат предлага най-доброто на своите посетители.

Битие 18:8: „ *И той взе още сметана и мляко, заедно с приготвеното теле и ги постави пред тях. Самият той стоеше до тях, под дървото. И ядоха .“*

Тези апетитни храни се представят на преминаващи непознати, хора, които той не познава, но към които се отнася като към членове на собственото си семейство. Въплъщението на посетителите е много реално, тъй като те ядат храна, създадена за човека.

Битие 18:9: „ *Тогави му казаха: Къде е жена ти Сара? Той отговори: Тя е там, в палатката .*

След като изпитанието на домакина е успешно за Божията слава и за негова собствена, посетителите разкриват истинската си същност, като назовават името на жена му „Сара“, което Бог му е дал в предишното му видение.

Битие 18:10: „ *Един от тях каза: Ще се върна при теб по същото време; и ето, жена ти Сара ще има син. Сара слушаше на входа на палатката, която беше зад него .*

Нека отбележим, че във външния вид на тримата посетители няма нищо, което да идентифицира ЯХве от двамата ангели, които го придружават. Небесният живот се проявява тук и разкрива егалитарния смисъл, който царува там.

Докато един от тримата посетители съобщава за предстоящото раждане на Сара, тя слуша от входа на шатрата какво се говори и текстът уточнява кой " *стои зад него* "; което означава, че той не я е виждал и човешки не е могъл да осъзнае нейното присъствие. Но те не бяха мъже.

Битие 18:11: „ *Авраам и Сара бяха стари и в напреднала възраст; и Сара вече не можеше да се надява да има деца .“*

Стихът определя нормалните човешки условия, общи за цялото човечество.

Битие 18:12: „ *И тя се засмя в себе си* , като каза: *Сега, когато съм стара, ще искам ли още? Моят господар също е стар* .

Отбележете отново точността: „ *Тя се засмя в себе си* ”; така че никой не го е чул да се смее, освен живият Бог, който изпитва мисли и сърца.

Битие 18:13: „ *Яхве каза на Авраам: Защо тогава Сара се засмя, като каза: Наистина ли ще имам дете, въпреки че съм стара?* »

Бог се възползва от възможността да разкрие своята божествена идентичност, което оправдава споменаването на *YaHWeH*, защото той е този, който говори в този човешки вид на Авраам. Само Бог може да знае скритите мисли на Сара и сега Авраам знае, че Бог му говори.

Битие 18:14: „ *Има ли нещо удивително от страна на YaHWeH? В определеното време ще се върна при вас, по същото време; и Сара ще има син* .

Бог става авторитарен и подновява своето предсказание ясно в името *YaHWeH* на своята божественост.

Битие 18:15: „ *Сара излъга, като каза, че не се смях. Защото се страхувах. Но той каза: Напротив, ти се засмя* .

„ *Сара излъга* “ се казва в текста, защото Бог чу тайната й мисъл, но от устата й не излезе смях; така че това беше само малка лъжа за Бог, но не и за човека. И ако Бог я изобличава, то е защото тя не признава, че Бог контролира нейните мисли. Тя дава доказателство, стигайки дотам, че да го излъже. Ето защо той настоява, като казва: „ *Напротив (невярно е), ти се засмя* “. Нека не забравяме, че човешкото същество, благословено от Бог, е Авраам, а не Сара, неговата законна съпруга, която се възползва само от благословията на съпруга си. Неговите идеи вече са довели до проклятието на раждането на Исмаил, бъдещият потомствен враг и конкурент на Израел; вярно е да се изпълни божествен проект.

Битие 18:16: „ *И тези мъже станаха, за да си тръгнат, и погледнаха към Содом. Авраам отиде с тях, за да ги придружи* .

Угасени, подхранени и подновили на Авраам и Сара бъдещото раждане на законния син Исаак, небесните посетители разкриват на Авраам, че тяхното посещение на земята има и друга мисия: то се отнася до Содом.

Битие 18:17: “ *Тогава YaHWeH каза: Да скрия ли от Авраам какво ще направя?...* ”

Тук имаме точното приложение на този стих от Амос 3:7: „ *Защото Господ, YaHWeH, не прави нищо, без да е разкрил тайната Си на слугите Си пророците* “.

Битие 18:18: „ *Авраам със сигурност ще стане велик и могъщ народ и в него ще бъдат благословени всички народи на земята* .”

Поради обичайната загуба на значение, което се прилага към наречието „ *със сигурност* “, припомням, че то означава: по определен и абсолютен начин. Преди да разкрие разрушителния си проект, Бог бърза да увери Авраам относно собствения му статус пред лицето му и подновява благословиите, които ще му даде. Бог започва да говори за Авраам в трето лице, за да го издигне до ранга на велика историческа личност на

човечеството. Действайки по този начин, той показва на своите плътски и духовни потомци модела, който благославя и който припомня и определя в стиха, който идва.

Битие 18:19: „ *Защото Аз го избрах, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят пътя на Йехова в правда и правда; благоволение към Авраам в обещанията, които му даде...* “

Това, което Бог описва в този стих, прави цялата разлика със Содом, който Той ще унищожи. До края на света неговите избрани ще бъдат като това описание: спазването на пътя на **YaHWeH** се състои от практикуване на праведност и справедливост; истинската праведност и истинската справедливост, които Бог ще изгради върху текстове от закона, за да научи своя народ Израел. Уважението към тези неща ще бъде условието Бог да уважи обещанията си за благословии.

Битие 18:20: “ *И YaHWeH каза: Викът срещу Содом и Гомор се усилва и грехът им е голям .*”

Бог произнася тази присъда срещу Содом и Гомор, градовете на царете, на които Авраам дойде да помогне, когато бяха нападнати. Но племенникът му Лот също беше избрал да се установи в Содом със семейството и слугите си. Познавайки връзката на привързаността, която Авраам има към своя племенник, Бог умножава формите на внимание към стареца, за да му съобщи намеренията си. И за да направи това, той се снишава до нивото на човека, за да се хуманизира колкото е възможно повече, за да се постави на нивото на човешките разсъждения на неговия слуга Авраам.

Битие 18:21: „ *Затова ще сляза и ще видя дали са постъпили напълно според доклада, който дойде до мен; и ако не е, ще знам .*

Тези думи са в контраст със знанието за мислите на Сара, тъй като Бог не може да пренебрегне нивото на неморалност, достигнато в тези два града в равнината и техния изобилен просперитет. Тази реакция разкрива грижите, които той полага, за да накара своя верен слуга да приеме справедливата присъда на неговата присъда.

Битие 18:22: „ *И мъжете си тръгнаха и отидоха в Содом. Но Авраам все още стоеше в присъствието на YaHWeH .*”

Тук разделянето на посетителите позволява на Авраам да разпознае сред тях живия Бог, **YaHWeH**, присъстващ с него в прост човешки вид, който насърчава размяната на думи. Авраам ще се окуражи до степен да се ангажира с Бог в нещо като сделка, за да получи спасението на двата града, единият от които е обитаван от неговия скъп племенник Лот.

Битие 18:23: „ *Авраам се приближи и каза: Ще погубиш ли и праведния с нечестивия? »*

Въпросът, зададен от Авраам, е основателен, защото в своите колективни действия на справедливост човечеството причинява смъртта на невинни жертви, наречени странични щети. Но ако човечеството не може да направи разликата, Бог може. И той ще предостави доказателство за това на Авраам и на нас, които четем неговото библиейско свидетелство.

Битие 18:24: „ *Може би има петдесет праведници всред града; ще унищожии ли и тях и няма ли да простиш на града заради петдесетте праведници, които са всред него?*“ Тя? »

В своята нежна и любяща душа Авраам е пълен с илюзии и си въобразява, че е възможно да се намерят поне 50 праведници в тези два града и той призовава тези 50 възможни праведници, за да получи от Бог благодатта на двата града в самото име на неговата съвършена справедливост, която не може да удари невинния с виновния.

Битие 18:25: „ *Да убиеш праведния с нечестивия, за да бъде с праведния като с нечестивия, далеч от това! Далеч от теб ! Няма ли този, който съди цялата земя, да упражнява правосъдие?* »

По този начин Авраам смята да разреши проблема, като напомни на Бог какво не може да направи, без да отрече своята личност, която е толкова привързана към чувството за съвършена справедливост.

Gen.18:26: “ *И УаНВéН каза: Ако намеря в Содом петдесет праведни хора всред града, ще простя на целия град заради тях .*”

С търпение и доброта УаНВéН остави Авраам да говори и в отговора си той доказва, че е прав: за 50 праведници градовете няма да бъдат унищожени.

Битие 18:27: „ *Авраам отговори и каза: Ето, осмелих се да говоря на Господа, аз, който съм прах и пепел .*“

Мисълта за „ *прах и пепел* “ ли е, че ще останат безбожни хора след унищожаването на двата града в долината? Все пак Авраам признава, че самият той не е нищо друго освен „ *прах и пепел* “.

Битие 18:28: „ *Може би ще липсват петима от петдесетте праведници; за петима ще унищожии целия град? И Господ каза: Няма да го унищожя, ако намеря там четиридесет и пет праведници .*

Смелостта на Авраам ще го накара да продължи да се пазари, като всеки път намалява броя на евентуално намерените избрани и той ще спре в стих 32 на броя на десетте праведници. И всеки път Бог ще даде своята благодат заради числото, предложено от Авраам.

Битие 18:29: „ *Авраам продължи да му говори и каза: Може би там ще има четиридесет праведници. И Господ каза: Няма да направя нищо заради тези четиридесет .*

Битие 18:30: „ *Авраам каза: Да не се гневи Господ и аз ще говоря. Може би там ще има тридесет праведници. И Господ каза: Няма да направя нищо, ако намеря там тридесет праведници .*

Битие 18:31: „ *Авраам каза: Ето, осмелих се да говоря на Господа. Може би там ще има двадесет праведници. И Господ каза: Няма да го унищожя заради тези двадесет .*

Битие 18:32: „ *Авраам каза: Да не се разгневи Господ и няма да говоря повече от този път. Може би там ще има десет праведници. И Йéхова каза: Няма да го унищожя заради тези десет праведници .*

Тук приключва договарянето на Авраам, който разбира, че трябва да се постави граница, отвъд която неговото настояване би било неразумно. Той се спира на числото на десетте праведници. Той вярва оптимистично, че

този брой праведни хора трябва да се намерят в тези два покварени града, ако броим само Лот и неговите роднини.

Битие 18:33: „*Яхве си отиде, когато свърши да говори на Авраам. И Авраам се върна в жилището си.*”

Земната среща на двама приятели, единият небесен и Всемогъщ Бог, а другият, човекът, прахът на земята, приключва и всеки се връща към своите занимания. Авраам към неговото жилище и УаНВéН към Содом и Гомор, върху които ще падне разрушителната му присъда.

В разговора си с Бог, Авраам разкри характера си, който е в образа на Бог, загрижен да види истинската справедливост, постигната, като същевременно придава на живота силната му ценна стойност. Ето защо пазарлъкът на неговия слуга може само да радва и радва сърцето на Бог, който напълно споделя чувствата му.

Битие 19

Раздяла при спешност

Битие 19:1: „*Двата ангела дойдоха в Содом вечерта; и Лот седна при портата на Содом. Когато Лот ги видя, стана да ги посрещне и падна по лице на земята.*”

Разпознаваме в това поведение доброто влияние на Авраам върху неговия племенник Лот, тъй като той проявява същата загриженост към преминаващите посетители. И го прави с толкова повече внимание, тъй като познава лошите нрави на жителите на град Содом, в който се е установил да живее.

Битие 19:2: “*Тогава той каза: Ето, господари мои, влезте, моля, в къщата на слугата си и пренощувайте там; измийте краката си; ще станеш рано сутринта и ще продължиш пътя си. Не, отговориха те, ще пренощуваме на улицата.*”

Лот приема за свой дълг да приветства хората, минаващи през дома му, за да ги защити от безсрамните и злонамерени действия на покварените обитатели. Откриваме същите приветствени думи, които Аврам беше направил към тримата си посетители. Лот наистина е праведен човек, който не позволи да бъде покварен от съжителството си с извратените същества на този град. Двата ангели са дошли да унищожат града, но преди да го унищожат, те искат да объркат нечестието на жителите, като ги хванат в действие, в активна демонстрация на тяхното нечестие. И за да се получи този резултат е достатъчно да пренощуват на улицата, за да бъдат нападнати от содомитите.

Битие 19:3: „*Но Лот ги увещаваше толкова много, че те дойдоха при него и влязоха в къщата му. Даде им гощавка и опече безквасен хляб. И ядоха.*”

Затова Лот успява да ги убеди и те приемат гостоприемството му; което все още му дава възможност да демонстрира своята щедрост, както

Авраам е направил преди него. Опитът ги учи да открият красивата душа на Лот, праведен човек сред несправедливите.

Битие 19:4: „ *Те още не бяха си легнали, когато хората от града, хората от Содом, заобиколиха къщата, от деца до старци; цялото население се затича .*

Демонстрацията на нечестията на обитателите надхвърля очакванията на двамата ангели, тъй като те идват да ги търсят дори в къщата, където Лот ги посреща. Обърнете внимание на степента на заразяване на това нечестие: „ *от деца до възрастни хора* “. Следователно преценката на ЯаНВéН е напълно оправдана.

Битие 19:5: „ *И повикаха Лот и му казаха: Къде са мъжете, които дойдоха при теб тази нощ? Изведете ни ги, за да ги познаем .*

Наивниците могат да бъдат подведени от намеренията на содомците, защото не става въпрос за запознанство, а за знание в библейския смисъл на термина от примера „Адам позна жена си и тя роди син“. Следователно покарата на тези хора е пълна и без лечение.

Битие 19:6: „ *Лот излезе при тях при вратата на къщата и затвори вратата след себе си .“*

Смелият Лот, който бърза сам да се срещне с гнусните същества и се грижи да затвори вратата на дома си след себе си, за да защити посетителите си.

Битие 19:7: „ *И той каза: Братя мои, моля ви се, не правете зло; »*

Добрият човек увещава нечестивия да не прави зло. Нарича ги „братя“, защото са хора като него и е запазил в себе си надеждата да спаси някои от тях от смъртта, към която ги насочва тяхното поведение.

Битие 19:8: „ *Ето, имам две дъщери, които никога не са познавали мъж; Ще ги изведе навън при вас и можете да правите с тях каквото искате. Само не правете нищо на тези мъже, откакто са дошли в сянката на моя покрив .*

За Лот поведението на содомитите достигна висоти, които никога досега не са достигани в това преживяване. И за да защити двамата си посетители, той идва да предложи двете си все още девствени дъщери на тяхно място.

Битие 19:9: „ *Те казаха: Махни се! Те пак казаха: Този е дошъл като чужденец и иска да съди! Е, ние ще ви направим по-зле от тях. И притискайки Лот яростно, те излязоха напред, за да разбият вратата .*

Думите на Лот не успокояват събралата се глутница и тези чудовищни същества, според тях, се готвят да направят по-лошо с него, отколкото с тях. След това се опитват да разбият вратата.

Битие 19:10: „ *И мъжете протегнаха ръцете си и въведоха Лот при себе си в къщата, и затвориха вратата .“*

Тъй като самият смел Лот е в опасност, ангелите се намесват и въвеждат Лот в къщата.

Битие 19:11: „ *И те ослепиха онези, които бяха пред вратата на къщата, от най-малкия до най-големия, така че те напразно се мъчеха да намерят вратата ” .*

Навън ослепяват най-близките развълнувани хора; следователно обитателите на къщата са защитени.

Битие 19:12: „ *Мъжете казаха на Лот: Кого имаш още тук? Зетъове, синове и дъщери и всичко, което ви принадлежи в града, **изведете ги от това място** .*

Лот намери благоволение в очите на ангелите и на Бог, който ги изпрати. За да бъде спасен животът му, той трябва да „ **излезе**“. » на града и долината на равнината, защото ангелите ще унищожат жителите на тази долина, която ще се превърне в зона на руини като град Гай. Приносят на ангелите се простира до всичко, което му принадлежи в живите човешки същества.

В тази тема за **раздялата** божествената заповед да „ **излезте** “ е постоянна. Защото той призовава своите създания да **се отделят** от злото във всичките му форми като фалшивите християнски църкви. В Откр.18:4 той заповядва на своите избрани да „ **излязат** » на „ *Вавилон велик* “, което се отнася първо до католическата религия и второ до многообразната протестантска религия, под влиянието на която те са останали до този момент. И както при Лот, животът им ще бъде спасен само чрез незабавно подчинение на Божията заповед. Защото веднага щом бъде провъзгласен законът, който ще направи неделната почивка на първия ден задължителна, краят на благодатното време ще свърши. И тогава ще бъде твърде късно да промените мнението и позицията си по този проблем.

Тук насочвам вниманието ви към опасността, която представлява отлагането на необходимото вземане на решение за по-късно. Животът ни е крехък, можем да умрем поради болест, злополука или атака, неща, които могат да се случат, ако Бог не оцени бавността ни да реагираме, и в този случай краят на времето на колективната благодат губи цялото си значение, защото който умре преди нея, умира в своята неправда и своето осъждане от Бога. Осъзнавайки този проблем, Павел казва в Евреи 3:7-8: „ *Днес, ако чуете гласа му, не закоравявайте сърцата си, както по време на бунта...* ”. Следователно винаги има спешност да се отговори на предложението, направено от Бог, и Павел е на това мнение според Евр.4:1: „*И тъй, нека се страхуваме, докато обещанието за влизане в Неговата почивка все още остава, че никой от вас не изглежда да сте дошли твърде късно* .

Битие 19:13: „ *Защото ние ще унищожим това място, защото викът срещу жителите му е голям пред **YаНWéH**. **YаНWéH** ни изпрати да го унищожим* .

Този път времето изтича, ангелите уведомяват Лот за причината за тяхното присъствие в дома му. Градът трябва бързо да бъде унищожен по решение на **YаНWéH**.

Битие 19:14: „ *Лот излезе и говори на зетъовете си, които бяха взели дъщерите му: Станете, каза той, излезте от това място; защото **YаНWéH** ще унищожат града. Но в очите на зетъовете си изглеждаше, че се шегува* .

Зетъовете на Лот със сигурност не бяха на нивото на нечестието на другите содомити, но за спасението има значение само вярата. И явно не са

го имали. Вярванията на техният тъст не ги интересуваха и внезапната идея, че Бог ЯНВЕРН е готов да унищожи града, беше просто невероятна за тях.

Битие 19:15: „ *От зората на деня ангелите увещаваха Лот, казвайки: Стани, вземи жена си и двете си дъщери, които са тук, за да не загинеш в развалините на града*“ .

Разрушаването на Содом поражда сърцераздирателни **раздели** , които разкриват вярата и липсата на вяра. Дъщерите на Лот трябва да избират между това да следват баща си или съпруга си.

Битие 19:16: „ *И тъй като той се забави, мъжете го хванаха за ръка, него, жена му и двете му дъщери, защото ЯХВЕ щеше да го пощади; Отведоха го и го оставиха извън града* .

В това действие Бог ни показва „ *жиго, извадено от огъня* “. Отново заради праведния Лот Бог спасява заедно с него, двете му дъщери и жена му. Така, изтръгнати от града, те се оказват навън, свободни и живи.

Битие 19:17: „ *Когато ги изведе, един от тях каза: „Спасете живота си; не поглеждай зад себе си, нито спирай в цялата равнина; бягайте в планината, за да не загинете* .

Спасението ще бъде в планината, изборът, оставен на Авраам. Така Лот може да разбере и да съжалева за грешката си, че е избрал равнината и нейния просперитет. Животът му е заложен на карта и той ще трябва да побърза, ако иска да е в безопасност, когато Божият огън удари долината. Наредено му е да не поглежда назад. Заповедта трябва да се разбира буквално и преносно. Бъдещето и животът са пред оцелелите от Содом, защото зад тях скоро няма да има нищо друго освен нажежени руини, запалени от серни камъни, хвърлени от небето.

Битие 19:18: „ *Лот им каза: О! не, Господи!* »

Заповедта, дадена от ангела, ужасява Лот.

Битие 19:19: „ *Ето, намерих благоволение пред очите Ти и Ти показва величието на милостта Си към мен, като запази живота ми; но не мога да избягам в планината, преди да ме застигне бедствието и ще загина* .

Лот познава района, в който живее и знае, че за да стигне до планината, ще му отнеме много време. Ето защо той умолява ангела и му предлага друго решение.

Битие 19:20: „ *Ето, този град е достатъчно близо, за да намеря убежище в него, и е малък. О! че мога да избягам там,... не е ли малко?... и че душата ми е жива!* »

В края на долината е Тсоар, дума, която означава малък. Тя преживя трагедията на долината, за да служи като убежище на Лот и семейството му.

Битие 19:21: „ *И той му каза: Ето, аз също ти давам тази благодат и няма да унищожа града, за който говориш* .“

Присъствието на този град все още свидетелства за този драматичен епизод, който засегна градовете в долината на равнината, където се намираха двата града Содом и Гомор.

Битие 19:22: „ *Побързай и намери убежище там, защото не мога да направя нищо, докато не пристигнеш там. Ето защо този град е наречен Зоар* .

Сега ангелът зависи от неговото съгласие и ще изчака, докато Лот влезе в Зоар, за да удари долината.

Битие 19:23: „ *Слънцето изгряваше над земята, когато Лот влезе в Зоар.*“

За содомитите изглеждаше, че нов ден е обявен под красив изгрев; ден като всеки друг...

Битие 19:24: „ *Тогава ЯНВéН изсипа сярата и огън от небето върху Содом и Гомор от ЯНВéН.*“

Това чудотворно божествено действие получи мощно свидетелство чрез откритията на адвентния археолог Рон Уайът. Той идентифицира мястото на град Гомор, чиито жилища се облягат едно срещу друго на западния склон на планината, която граничи с тази долина. Земята на това място е направена от серни камъни, които, когато са изложени на огън, се запалват и днес. Така Божественото чудо е напълно потвърдено и достойно за вярата на избраните.

Противно на това, което често се мисли и казва, Бог не е призовал ядрената енергия да унищожи тази долина, а камъни от сярата и чиста сярата, оценена на 90% чистота, което е изключително според специалистите. Небето не носи облаци от сярата, така че мога да кажа, че това унищожение е дело на създателя Бог. Той може да създаде всяка материя според нуждите си, тъй като е създал земята, небето и всичко, което те съдържат.

Битие 19:25: „ *Той унищожи тези градове, и цялата равнина, и всички жители на градовете, и растенията по земята.*“

Какво може да оцелее на място, подложено на дъжд от камъни от пламтяща сярата? Нищо, освен скали и серни камъни, които все още присъстват.

Битие 19:26: „ *Жената на Лот погледна назад и стана стълб от сол.*“

Този поглед назад от съпругата на Лот разкрива съжаление и запазен интерес към това прокълнато място. Това състояние на ума не е угодно на Бог и той го изпява, като превръща тялото си в стълб от сол, образ на абсолютна духовна стерилност.

Битие 19:27: „ *Авраам стана рано сутринта, за да отиде до мястото, където беше застанал в присъствието на ЯНВéН.*“

Без да подозира драмата, която се е случила, Авраам идва при дъба на Мамре, където посреща тримата си посетители.

Битие 19:28: „ *И той погледна към Содом и Гомор и към цялата територия на равнината; и ето, той видя дим да се издига от земята, като дим от пещ.*“

Планината е отлична обсерватория. От височината си Авраам доминира в региона и знае къде се намира долината на Содом и Гомор. Ако земята на мястото все още е нажежен мангал, отгоре се издига остър дим, причинен от сярата и от консумацията на всички материали, събрани в града от човека. Мястото е осъдено на стерилност до края на света. Там намираме само скали, камъни, серни камъни и сол, много сол, която насърчава стерилността на почвата.

Битие 19:29: „ *Когато Бог унищожил градовете на равнината, той си спомни за Авраам; и той накара Лот да избяга от средата на бедствието, чрез което той преобърнал градовете, където Лот беше направил своето жилище .*”

Това пояснение е важно, защото ни разкрива, че Бог спаси Лот само за да угоди на Авраам, неговия верен слуга. Затова той не спря да го упреква за избора му на проспериращата долина и нейните корумпирани градове. И това потвърждава, че той наистина е бил спасен от съдбата, известна от Содом като „жиго, изтръгнато от огъня“ или изключително точно.

Битие 19:30: „ *Лот напусна Зоар към височините и се засели на планината с двете си дъщери, защото се страхуваше да остане в Зоар. Той живееше в пещера, той и двете му дъщери .*

Необходимостта от **раздяла** сега става ясна за Лот. И той е този, който решава да не остане в Зоар, който, макар и „малък“, също беше населен от хора, които бяха покварени и грешни пред Бога. На свой ред той отива в планината и, далеч от всякакъв комфорт, живее с двете си дъщери в пещера, естествено безопасно убежище, предложено от Божието творение.

Битие 19:31: „ *По-големият каза на по-младия: Баща ни е стар; и в страната няма човек, който да дойде при нас, според обичая на всички страни .*”

В инициативите на двете дъщери на Лот няма нищо скандално. Тяхната мотивация е оправдана и одобрена от Бог, защото те действат с оглед да дадат потомство на своя баща. Без тази мотивация инициативата би била кръвосмесителна.

Битие 19:32: „ *Елате да напоим баща си с вино и да легнем с него, за да запазим рода на баща си .*“

Битие 19:33: „ *Така напоиха баща си с вино онази нощ; а най-голямата легна да спи при баща си: той не забеляза нито кога тя легна, нито кога стана .*

Битие 19:34: „ *На следващия ден по-големият каза на по-младия: Ето, снощи спях с баща си; нека го накараме отново да пие вино тази нощ и да отидем да спим с него, за да запазим рода на баща си .*

Битие 19:35: „ *Те накараха баща си да пие вино през същата нощ; и най-малката легна да спи с него: той не забеляза нито кога тя легна, нито кога стана .*

Пълното безсъзнание на Лот в това действие придава на процеса образа на изкуствено осеменяване, приложено към животни и хора в нашето последно време. Няма ни най-малко търсене на удоволствие и нещото не е по-шокиращо от свързването на братя и сестри в началото на човечеството.

Битие 19:36: „ *Двете дъщери на Лот забременяха от баща си .*“

Забелязваме в тези две дъщери на Лот изключителни качества на саможертва в полза на честта на баща им. Като неомъжени майки, те ще отгледат детето си сами, официално без баща, и по този начин се отказват да вземат съпруг, съпруг, другар.

Битие 19:37: „ *Първородната роди син и го нарече Моав: той е баща на моавците и до днес .*”

Битие 19:38: „ *И най-младата роди син и той го нарече Бен Ами: той е баща на амонците и до днес .* “

Откриваме, в пророчеството на Данаил 11:41, споменаването на потомците на двамата сина: „ *Той ще влезе в най-прекрасната земя и мнозина ще паднат; но Едом, **Моав** и началникът на синовете на **Амон** ще бъдат избавени от ръката му .*” Следователно плътска и духовна връзка ще обедини тези потомци с Израел, основан на Авраам, коренът след Хебер на еврейския народ. Но тези общи корени ще предизвикат кавги и ще настроят тези потомци срещу нацията Израел. В Софония 2:8 и 9 Бог пророкува бедствие за Моав и децата на Амон: „ *Чух ругаенето на Моав и обидите на синовете на Амон, когато те хулеха народа ми и се надигнаха арогантно срещу границите му. Ето защо съм жив! казва ГОСПОД на Силите, Израилевият Бог, Моав ще бъде като Содом и синовете на Амон като Гомор, място покрито с тръни, мина за сол, вечна пустиня; останалата част от моя народ ще ги ограби, останалата част от моя народ ще ги притежава .*

Това доказва, че Божията благословия е била само върху Авраам и че тя не е била споделена от братята му, родени от един и същи баща Тара. Ако Лот е могъл да се възползва от примера на Авраам, това няма да е така за неговите потомци, родени от двете му дъщери.

Битие 20

Разделяне със статута на Божи пророк

Подновявайки опита с фараона, описан в Битие 12, Авраам представя жена си Сара като своя сестра на Авимелех, цар на Герар (днешна Палестина близо до Газа). Отново реакцията на Бог, която го наказва, го кара да открие, че съпругът на Сара е неговият пророк. Така силата и страхът от Авраам се разпространяват в целия регион.

Битие 21

Разделянето на легитимно и нелегитимно

Раздяла чрез **жертването** на това, което обичаме

Битие 21:1: „ *И ГОСПОД посети Сара, както беше казал, и ГОСПОД направи на Сара, както беше казал. »*

В това посещение Бог слага край на дългото безплодие на Сара.

Битие 21:2: „ *И Сара зачена и роди син на Авраам в старостта му, в определеното време, за което Бог му говори. »*

Иса.55:11 потвърждава това: „ *Така е и с словото ми, което излиза от устата ми: то не се връща при мен празно, без да е изпълнило волята ми*

и да е изпълнило плановете ми”; обещанието, дадено на Авраам, е спазено, следователно стихът е оправдан. Този син идва на света, след като Бог обяви раждането му. Библията го представя като „син на обещанието“, което прави Исак пророчески тип на месианския „Божи син“: Исус.

Битие 21:3: *„ И Авраам наименова Исаак на сина си, който му се роди, когато Сара му роди. »*

Името Исак означава: той се смее. И Авраам, и Сара се засмяха, когато чуха Бог да обяви бъдещия им син. Ако смехът на радостта е положителен, това не е случаят с подигравателния смях. Всъщност и двамата съпрузи реагираха еднакво като жертви на човешки предрасъдъци. Защото се смееха при мисълта за човешките реакции на хората около тях. След потопа продължителността на живота е значително съкратена и за хората възрастта от 100 години означава напреднала старост; тази, в която очакваме малко от живота. Но възрастта не означава нищо в контекста на връзката със създателя Бог, който определя границите на всички неща. И Авраам открива това в своя опит и получава чрез Бог богатство, чест и бащинство, този път законно.

Битие 21:4: *„ И Авраам обряза сина си Исаак, когато беше на осем дни, както Бог му беше заповядал. »*

На свой ред законният син се обрязва. Божията заповед се спазва.

Битие 21:5: *„ И Авраам беше на сто години, когато му се роди синът му Исаак. »*

Нещото е забележително, но не по допотопните стандарти.

Битие 21:6: *„ И Сара каза: Бог ми даде повод да се смея; който го чуе, ще се смее с мен. »*

Сара намира ситуацията за смешна, защото е човек и е жертва на човешки предрасъдъци. Но това желание за смях също отразява неочаквана радост. Подобно на своя съпруг Авраам, тя получава възможността да роди на възраст, когато това вече не е възможно да си представим от гледна точка на човешката нормалност.

Битие 21:7: *“ И тя каза: Кой би казал на Авраам: Сара ще кърми синове? Защото аз му родих син в старостта му. »*

Нещото е наистина изключително и напълно чудодейно. Разглеждайки тези думи на Сара на пророческо ниво, можем да видим в Исаак сина, който пророкува новия завет в Христос, докато Исмаил пророкува сина на първия завет. Чрез неговия отказ от Христос Исус този естествен син, роден по плът чрез знака на обрязването, ще бъде отхвърлен от Бог в полза на християнския син, избран чрез вяра. Подобно на Исаак, Христос, основателят на новия завет, ще се роди чудотворно, за да разкрие и представи Бог в човешки вид. За разлика от това, Исмаил е замислен единствено върху плътски основи и строго човешки разбирания.

Битие 21:8: *„ И детето порасна и беше отбито; и Авраам направи голямо угощение в деня, когато Исаак беше отбит. »*

Кърменото бебе ще стане юноша и за баща Авраам се отваря бъдеще, пълно с обещания и щастие, което той празнува радостно.

Битие 21:9: „ *И Сара видя сина на египтянката Агар, когото беше родила на Авраам, да се смее; и тя каза на Авраам:* ”

Смехът очевидно заема голямо място в живота на благословената двойка. Враждебността и ревността на Исмаил към Исак, законния син, го кара да се смее, да му се подиграва. За Сара границата на поносимото е достигната: след подигравката на майката идва тази на сина; това е твърде много.

Битие 21:10: „ *Изгони тази слугиня и сина ѝ; защото синът на тази слугиня няма да наследи с моя син, с Исаак.* »

Можем да разберем раздражението на Сара, но погледнете с мен по-горе. Сара пророкува недостойнството на първия съюз, който няма да наследи с избраните новия, основан на вярата в справедливостта на Христос Исус.

Битие 21:11: „ *И това беше много зло в очите на Авраам поради сина му.* »

Ейбрахам не реагира като Сара, защото чувствата му са споделени между двамата му сина. Раждането на Исак не премахва 14-годишната привързаност, която го свързва с Исмаил.

Битие 21:12: „ *И Бог каза на Авраам: Да не ти бъде зло заради детето и заради слугинята ти. Във всичко, което ти каза Сара, слушай гласа ѝ, защото в Исаак ще се наречеш потомство.* »

В това послание Бог подготвя Авраам да приеме отчуждението на Исмаил, неговия най-голям син. Това **отделяне** е в Божия пророчески проект; тъй като той пророкува провала на стария моисеев съюз. Като утеха, в Исаак, Той ще умножи потомството си. И изпълнението на това божествено слово ще бъде чрез установяването на новия завет, където „ *избраните* “ ще бъдат „ *призовани* “ от посланието на вечното Евангелие на Бог в Исус Христос.

По този начин, парадоксално, Исаак ще бъде патриарх на стария завет и преди всичко в Яков, неговия син, според плътта и знака на обрязването, Божият Израел ще бъде установен върху своите основи. Но парадоксът е, че същият този Исаак пророкува само уроци относно новия завет в Христос.

Битие 21:13: „ *Ще направя и сина на слугинята народ, защото той е твое потомство.* »

Исмаил е патриарх на много народи от Близкия изток. Докато Христос се появи за Своето земно спасително служение, духовната легитимност принадлежеше единствено на потомците на тези двама сина на Авраам. Западният свят живееше в множество форми на езичество, пренебрегвайки съществуването на великия Бог-Създател.

Битие 21:14: „ *И Авраам стана рано сутринта, взе хляб и мех вода и ги даде на Агар, като ги сложи на рамото ѝ, и той ѝ даде детето и я изпрати. И тя отиде и се скиташе в пустинята на Вирсавее.* »

Божията намеса успокои Авраам. Той знае, че самият Бог ще бди над Агар и Исмаил и се съгласява да се **отдели** от тях, защото вярва, че Бог ще ги пази и води. Защото самият той е бил защитаван и ръководен досега от Него.

Битие 21:15: *“ И когато водата в меха свърши, тя хвърли детето под един от храстите, ”*

В пустинята Вирсавее отнесената вода бързо се изразходва и без вода Агар вижда само смъртта като краен изход от нейното нещастно положение.

Битие 21:16: *„ отиде и седна отсреща, в обсега на лък; защото тя каза: Нека не видя как детето умира. И тя седна отсреща и издигна глас и заплака. »*

В тази екстремна ситуация Агар за втори път пролива сълзите си пред лицето на Бог.

Битие 21:17: *„ И Бог чу гласа на детето и Божият ангел повика Агар от небето и ѝ каза: Какво ти е, Агар? Не бойте се, защото Бог чу гласа на детето, където е. »*

И за втори път Бог се намесва и ѝ говори, за да я успокои.

Битие 21:18: *„ Стани, вдигни детето и го вземи в ръката си; защото ще го направя велик народ. »*

Припомням ви, детето Исмаил е тийнейджър на възраст от 15 до 17 години, но въпреки това е дете, подчинено на майка си Агар и двамата вече нямат вода за пиене. Бог иска тя да подкрепя сина си, защото за него е отредена могъща съдба.

Битие 21:19: *„ И Бог ѝ отвори очите, и тя видя кладенец с вода; и тя отиде, напълни меха с вода и накара детето да пие. »*

Резултатът от чудо или не, този кладенец с вода се появява в необходимия момент, за да даде на Агар и нейния син вкус към живота. И те дължат живота си на могъщия Създател, който отваря или затваря визията и интелигентността на нещата.

Битие 21:20: *„ И Бог беше с детето, и то порасна, заживя в пустинята и стана стрелец с лък. »*

Следователно пустинята не беше празна, тъй като Исмаил ловуваше животни, които убиваше с лъка си, за да яде.

Битие 21:21: *„ И той живееше в пустинята Фаран; и майка му му взе жена от Египетската земя. »*

Следователно връзката между исмаилтяните и египтяните ще се засили и с течение на времето съперничеството на Исмаил с Исаак ще се увеличи до степен да ги превърне в постоянни естествени врагове.

Битие 21:22: *„ И по онова време Авимелех и Пикол, началникът на войската му, говориха на Авраам, казвайки; Бог е с вас във всичко, което правите. »*

Преживяванията, причинени от представянето на Сара като негова сестра, неща, записани в Битие 20, научиха Авимелех, че Авраам е пророкът на Бог. Сега той се страхува и се страхува.

Битие 21:23: *„ И сега ми се закълни тук в Бога, че няма да постъпиш лъжливо с мен, нито с децата ми, нито с внуците ми, според добрината, която ти показах, ще постъпваш към мен и към страната, в която сте отседнали. »*

Авимелех не иска повече да бъде жертва на хитростите на Авраам и желае да получи от него твърди и решителни ангажименти за мирен съюз.

Битие 21:24: „И Авраам каза: Ще се закълна. »

Авраам няма лоши намерения спрямо Авимелех и следователно може да се съгласи с този пакт.

Битие 21:25: „И Авраам смърри Авимелех заради кладенец с вода, който слугите на Авимелех бяха взели насила. »

Битие 21:26: „И Авимелех каза: Не знам кой е направил това нещо, и ти не си ме предупредил за това, и едва днес чух за това. »

Битие 21:27: „И Авраам взе овци и говеда и ги даде на Авимелех, и двамата склучиха завет. »

Битие 21:28: „И Авраам отдели седем млади овце от стадото; »

Изборът, направен от Авраам на „седемте овце“, свидетелства за връзката му със създателя Бог, когото той иска да асоциира с работата си. Авраам се е установил в чужда страна, но иска плодът на труда му да остане негова собственост.

Битие 21:29: „И Авимелех каза на Авраам: Какви са тези седем млади овце, които си отделил? »

Битие 21:30: „И той каза: Ще вземеш тези седем млади овце от ръката ми, за да ми бъдат свидетелство, че съм изкопал този кладенец. »

Битие 21:31: „Затова нарекоха онова място Вирсавее, защото и двамата се заклекна там. »

Спорният кладенец е кръстен на думата „шеба“, която е коренът на числото „седем“ на иврит и която намираме в думата „шабат“, която обозначава седмия ден, нашата събота, осветена в седмичната почивка от Бог от началото на земното му сътворение. За да се запази паметта за този съюз, кладенецът е наречен „кладенецът на седемте“.

Битие 21:32: „И склучиха завет във Вирсавее. И Авимелех стана, и Пикол, военачалникът на войската му, и се върнаха в земята на филистимците. »

Битие 21:33: „И Авраам посади тамарикс във Вирсавее; и там призова името на Господа, вечния Бог. »

Битие 21:34: „И Авраам остана дълго време странник в земята на филистимците. »

Бог беше организиран условия на мир и спокойствие за своя служител.

Битие 22

Раздялата на бащата и единствения пожертван син

Тази глава 22 представя пророческата тема за Христос, принесен като жертва от Бог като Отец. Той изобразява принципа на спасението, подготвен тайно от Бог от началото на неговото решение да създаде свободни, интелигентни и автономни двойници срещу него. Тази жертва ще бъде

цената, която трябва да се плати, за да получим любов от неговите създания. Избраните ще бъдат онези, които са отговорили на Божиите очаквания с пълна свобода на избор.

Битие 22:1: „ След тези неща Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! А той отговори: Ето ме! »

Авраам е много послушен на Бог, но докъде може да стигне това покорство? Бог вече знае отговора, но Авраам трябва да остави след себе си, като свидетелство за всички избрани, конкретно доказателство за своето образцово послушание, което го прави толкова достоен за любовта на своя Бог, което го прави патриарх, чието потомство ще бъде сублимирано от раждането на Христос Исус.

Битие 22:2: „ Бог каза: Вземи сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак; иди в земята на Мория и го принеси там като всеизгаряне на една от планините, за които ще ти кажа. »

Бог съзнателно натиска това, което боли, до границата на поносимото за този старец на над сто години. Бог по чудодееен начин го дарил с радостта да има син, роден от него и Сара, неговата законна съпруга. Освен това той ще скрие от околните невероятната молба на Бог: „ Принесете единствения си син в жертва “. И положителният отговор на Авраам ще има вечни последствия за цялото човечество. Защото, след като Авраам се е съгласил да предложи своя син, самият Бог вече няма да може да се откаже от своя спасителен проект; ако можеше да помисли да се откаже.

Нека да отбележим интереса на уточнението: „ на една от планините, които ще ви кажа “. Това точно място е програмирано да приеме кръвта на Христос.

Битие 22:3: „ Авраам стана рано сутринта, оседла магарето си и взе със себе си двама слуги и сина си Исаак. Той нацепи дърва за всеизгарянето и тръгна да отиде на мястото, което Бог му каза. »

Авраам реши да се подчини на тази прекомерност и със смърт в душата си организира подготовката на кървавата церемония, поръчана от Бога.

Битие 22:4: „ На третия ден Авраам вдигна очите си и видя мястото отдалеч. »

Страната на Мория е на три дни пеша от мястото, където той живее.

Битие 22:5: „ И Авраам каза на слугите си: Останете тук с магарето; аз и младежът ще отидем дотам да се поклоним и ще се върнем при вас. »

Ужасното действие, което се кани да извърши, не се нуждае от свидетели. той _ затова **се отделя** от двамата си слуги, които ще трябва да чакат завръщането му.

Битие 22:6: „ Авраам взе дървата за всеизгарянето и ги натовари на сина си Исаак, а в ръката си носеше огъня и ножа. И двамата вървяха заедно . »

В тази пророческа сцена, точно както Христос ще трябва да носи тежкия „патибулум“, към който ще бъдат приковани китките му, Исаак е натоварен с дървото, което, запалено, ще погълне жертваното му тяло.

Битие 22:7: „ *Тogaвa Исаак говори на баща си Авраам и каза: Татко мой! А той отговори: Ето ме, сине мой! Исаак отговори: Ето огъня и дървата; но къде е агнето за всеизгаряне?* »

Исаак е бил свидетел на много религиозни жертвоприношения и е прав да бъде изненадан от отсъствието на животното, което трябва да бъде принесено в жертва.

Битие 22:8: „ *Авраам каза: Сине мой, Бог ще се снабди с агнето за всеизгаряне. И двамата вървяха заедно.* »

Този отговор на Авраам е пряко вдъхновен от Бог, защото той великолепно пророкува огромната жертва, която Бог ще направи, като се предложи на разпъване в човешка плът, като по този начин осигури нуждата на избраните грешници от ефективен и справедлив Спасител в божествено съвършенство. Но Авраам не вижда това спасително бъдеще, тази роля на Христос Спасителя, пророкувана от животното, принесено в жертва на *YaHWeH*, всемогъщия Бог-Създател. За него този отговор просто му позволява да спечели време, тъй като той гледа с ужас на престъплението, което ще трябва да извърши.

Битие 22:9: „ *Когато стигнаха до мястото, което Бог му беше говорил, Авраам издигна там олтар и нареди дървата. Той върза сина си Исаак и го постави на олтара върху дървата.* »

За съжаление на Авраам пред олтара, вече няма начин да се скрие от Исаак, че именно той ще бъде овцата на жертвата. Ако отец Авраам показва, че е възвишен в това изключително приемане, послушното поведение на Исаак е отражение на това, което Исус Христос би бил в своето време: възвишен в своето покорство и саможертва.

Битие 22:10: „ *Тogaвa Авраам протегна ръката си и взе ножа, за да убие сина си.* »

Обърнете внимание, че за да реагира, Бог чака до последния край на теста, за да даде свидетелството на своите избрани истинска стойност и автентичност. „ *Нож в ръка* “; всичко, което остава, е да се заколи Исаак като многото вече принесени в жертва овце.

Битие 22:11: „ *Тogaвa ангелът на YaHWeH го извика от небето и каза: Аврааме! Ейбрахам! А той отговори: Ето ме!* »

Демонстрацията на покорната вяра на Авраам е направена и съвършено изпълнена. Бог слага край на изпитанието на стареца и на неговия син, толкова достоен за него и неговата любов.

Обърнете внимание, че винаги когато е призован от Бог или от сина си, Авраам винаги отговаря, като казва: „ *Ето ме* “. Тази спонтанна реакция, която извира от него, свидетелства за неговата щедра и открита природа към ближния. Освен това, той контрастира с отношението на Адам, хванат в ситуация на грях, който се скри от Бог, до степен, че Бог беше длъжен да му каже: „ *Къде си?* ”.

Битие 22:12: „ И ангелът каза: Не протягай ръката си върху детето и не прави нещо с него; защото сега зная, че се боиш от Бога и не си пожелал единствения си син от мен. »

С демонстрацията на своята вяра и покорна вяра, Авраам може да бъде в очите на всички и до края на света да бъде показван като модел на истинска вяра, от Бог, до идването на Христос, който ще го възплъти. превръщат в божествено съвършенство. В този модел на безупречно послушание Авраам става духовен баща на истинските вярващи, спасени чрез пролятата кръв на Исус Христос. В това преживяване Авраам току-що е изиграл ролята на Бог Отец, който ще принесе като истинска и смъртна жертва своя единствен син на име Исус от Назарет.

Битие 22:13: „ Авраам повдигна очите си и видя зад себе си овен, държан в един храст за рогата; и Авраам отиде, взе овена и го принесе във всеизгаряне вместо сина си. »

В този момент Авраам може да осъзнае, че отговорът му на Исаак, „ сине мой, Бог ще си осигури агнето за всеизгарянето “, е бил вдъхновен от Бог, защото „ агнето “, всъщност „ младият овен “, наистина е „ осигурен “ от Бог и предложен от него. Имайте предвид, че животните, пожертвани на YaHWeH, винаги са мъжки поради отговорността и господството, дадени на човека, мъжкия Адам. Христос Спасителя също ще бъде мъж.

Битие 22:14: „ Авраам нарече това място YaHWeH Jireh. Ето защо днес се казва: В планината на YaHWeH той ще бъде видян. »

Името “ YaHWeH Jireh ” означава: YaHWeH ще бъде видян. Приемането на това име е истинско пророчество, което обявява, че в земята на Мория великият невидим Бог, който вдъхва страх и страхопочитание, ще бъде видян в по-малко страховит човешки вид, за да донесе и получи спасението на избраните. И произходът на това назначение, принасянето на Исаак като жертва, потвърждава земното служение на „ Божия Агнец, който носи греховете на света “. Знаейки Божия интерес към неговото уважение към типове и модели, възпроизвеждани и повтаряни, е вероятно и почти сигурно, че Авраам е принесъл жертвата си точно на мястото, където 19 века по-късно Исус щеше да бъде разпнат, в подножието на планината Голгота. , извън Ерусалим, градът, само за известно време, свещен.

Битие 22:15: “ Ангелът на YaHWeH повика Авраам от небето за втори път, ”

Това ужасно изпитание ще бъде последното, на което Авраам ще трябва да се подложи. Бог намери в него достойния образец на патриарха на покорната вяра и му го показа.

Битие 22:16: “ и каза: В себе си се кълна, словото на YaHWeH! Защото ти направи това и не попречи на сина си, единствения си син, ”

Бог подчертава тези думи „ твоят единствен син “, защото те пророкуват бъдещата му жертва в Исус Христос според Йоан 3:16: „ Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, така че всеки, който вярва в Него, да не загине, но имайте вечен живот .”

Битие 22:17: „ *Ще те благословя и ще умножа потомството ти, като звездите на небето и като пясъка на морския бряг; и твоите потомци ще завладеят портата на враговете си.* »

Внимание! Благословията на Авраам не се наследява, тя е само за него и всеки мъж или жена от неговите потомци трябва на свой ред да заслужи Божията благословия. Защото Бог му обещава многобройно потомство, но сред това потомство само избраните, които ще действат със същата вяност и същото послушание, ще бъдат благословени от Бог. Тогава можете да измерите цялото духовно невежество на евреите, които гордо твърдяха, че са синове на Авраам и следователно синове, които заслужаваха наследството на неговите благословии. Исус ги опроверга, като им показва камъни и каза, че от тези камъни Бог може да даде потомство на Авраам. И той ги счита за техен баща, не Авраам, а дявола.

При завладяването на Ханаанската земя, Исус Навиев ще завладее портата на своите врагове, първият от които пада град Йерихон. Последно, с Бог, избраните светии ще притежават вратата към последния враг: „ *Вавилон Велики* “ според различни учения, разкрити в Апокалипсиса на Исус Христос.

Битие 22:18: „ *Всичките народи на земята ще бъдат благословени в твоето потомство, защото ти послуша гласа Ми.* »

Това наистина са „ *всички народи на земята* “, защото предложението за спасение в Христос се предлага на всички човешки същества, от всякакъв произход и всички народи. Но тези нации също дължат на Авраам факта, че успяха да открият божествените оракули, разкрити на еврейския народ, идващ от земята на Египет. Спасението в Христос се получава чрез двойното благословение на Авраам и неговото потомство, представено от еврейския народ и Исус от Назарет, Исус Христос.

Желателно е ясно да се отбележи в този стих благословието и причината за него: покорството, одобрено от Бог.

Битие 22:19: „ *Когато Авраам се върна при слугите си, те станаха и отидоха заедно във Вирсавее; защото Авраам живееше във Вирсавее.* »

Битие 22:20: „ *След тези неща се съобщи на Авраам, като се каза: Ето, Милка също роди синове на брат ти Нахор:* “

Стиховете, които следват, имат за цел да подготвят връзката с „ *Ревека* “, която ще стане идеалната съпруга, избрана от Бог за верния и послушен Исак. Тя ще бъде взета от близкото семейство на Авраам в потомците на брат му Нахор.

Битие 22:21: „ *Уз, неговият първороден, Вуз, неговият брат Кемуил, бащата на Арам,* “

Битие 22:22: „ *Кесед, Хазо, Пилдаш, Джидлаф и Бетуел.* »

Битие 22:23: „ *Ватуил роди Ревека . Това са осемте сина, които Милка роди на Нахор, брата на Авраам .* »

Битие 22:24: „ *Наложницата му, на име Реума, също роди Тевах, Гаам, Тахаи и Мааха.* ”.

Изпълнението на обещанията, дадени на Авраам

Битие 23 разказва за смъртта и погребението на жена му Сара в Хеврон, в пещерата Махпеллах. Авраам завладява място за погребение на земята на Ханаан, докато чака Бог да даде цялата земя на неговите потомци около 400 години по-късно.

След това, в Битие 24, Авраам все още запазва ролята на Бог. За да остане **отделен** от местните езически народи, той ще изпрати слугата си на далечно място, при най-близкото си семейство, за да намери жена за сина му Исаак и те ще оставят Бог да избере вместо тях. По същия начин Бог ще избере избраните, които ще представляват невястата на Христос, Божия Син. В този подбор човекът няма нищо общо, защото инициативата и преценката принадлежат на Бога. Божият избор е съвършен, безупречен и ефективен, като избраната съпруга Ревека, любяща, интелигентна и красива на външен вид, и преди всичко духовна и вярна; перлата, която трябва да търсят всички духовни мъже, които искат да си вземат жена.

Яков и Исав

По-късно, според Битие 25, Ревека първоначално е безплодна като съпругата на Аврам Сарая преди нея. Тази споделена стерилност се дължи на факта, че двете жени ще носят благословено потомство на Христос, който самият ще бъде оформен от Бог в утробата на младо девствено момиче, наречено Мария. По този начин родословието на Божия спасителен проект е белязано от Неговото чудотворно действие. Страдаща от това естествено безплодие, Ревека се обръща към **YаНWéН** и тя получава от него две близначки, които се бият в утробата ѝ. Притеснена, тя разпитва Бог за това нещо: „ *И ЯХВЕХ ѝ каза : Два народа са в утробата ти и два народа ще се*

отделят от утробата ти; един от тези хора ще бъде по-силен от другия и по-големият ще бъде подчинен на по-малкия . » Тя ражда две близначки. Поради силното си окосмяване и той беше изцяло „червен“, оттук и името „Едом“, дадено на потомството му, най-големият е наречен „Исав“, име, което означава „космат“. Най-младият се казва „Яков“, име, което означава: „Измамник“. Вече двете имена пророкуват съдбите им. „Велу“ ще продаде първородството си на най-младия за сочно ястие „ру“ или червена леща. Той продава това първородство, защото подценява справедливата му стойност. Напротив, духовният „Измамник“ копнее за тази титла, която е не само почетна, защото към нея е прикрепено Божието благословение. „Измамникът“ е от типа на онези насилници, които искат на всяка цена да принудят небесното царство да го завладее и именно с него в ума Исус говори по тази тема. И като видя тази кипяща ревност, сърцето на Бога много се зарадва. Също така, жалко за „Космат“ и толкова по-добре за „Измамник“, защото именно той ще стане „Израел“, по Божие решение. Не се заблуждавайте, Яков не е обикновен измамник и той е забележителен човек, тъй като няма друг библейски пример за неговата решителност да получи Божието благословение и той мами само за да постигне тази цел. Така че всички можем да му подражаваме и верните небеса ще се радват. От своя страна Исав ще има като свои потомци народа на „Едом“, име, което означава „червен“, със същия корен и значение като Адам, този народ ще бъде противник на Израел, както е обявено от божественото пророчество.

Уточнявам, че червеният цвят обозначава греха само в пророческите образи на разкрития от Бога спасителен проект и този критерий важи само за актьорите от неговите постановки, като „Исав“. В мрачните времена на Средновековието червенокосите деца, смятани за зли, са били убивани. Ето защо, отбелязвам, червеният цвят не прави обикновения човек по-грешен от brunetката или блондинката, защото грешникът се разпознава по лошите дела на вратата му. Следователно само със символична стойност „червеното“, цветът на човешката кръв, е символ на греха, според Иса.1:18: „*Елате да се помолим! казва Яхвех. Ако греховете ви са като багрено, ще бъдат бели като сняг; ако са червени като лилаво, ще станат като вълна .*» По същия начин, в своя Апокалипсис, своето Откровение, Исус свързва червения цвят с човешки инструменти, които служат, несъзнателно или не, на дявола, Сатана, първият грешник в живота, създаден от Бог; примери: „червеният кон“ от Откр.6:4, „червеният или огненочервен дракон“ от Откр.12:3 и „червеният звяр“ от Откр.17:3.

Сега, когато има това първородство, Яков на свой ред ще преживее житейски преживявания, които пророкуват Божиите планове, като наследник на Авраам.

Той напусна семейството си от страх от гнева на брат си Исав с добра причина, според Битие 27:24, защото беше решил да го убие, след като отклони благословията на умирация му баща, „измамен“ от изчезва от ума на жена му Ребека. В това отвличане двете имена на близнаците разкриват тяхната важност. Защото „Темпеур“ използва космата кожа, за да измами Исак, който е ослепял, като по този начин се представя за своя естествено

„Космат“ по-голям брат. Духовните хора се подкрепят взаимно и Ревека приличаше повече на Яков, отколкото на Исав. В това действие Бог противоречи на човешкия и плътски избор на Исак, който предпочете Исав, ловеца, който му донесе дивеч, който той оцени. И Бог дава първородството на този, който е най-достоеен за него: Яков Измамника.

Пристигайки при Лаван, неговия арамейски чичо, брат на Ревека, за да работи за него, Яков се влюбва в Рахил, най-младата, но най-красива от дъщерите на Лаван. Това, което той не знае, е, че в реалния му живот Бог го кара да играе пророческа роля, която трябва да пророкува неговия спасителен проект. Също така, след „седем години“ работа, за да получи любимата си Рахил, Лаван му налага най-голямата си дъщеря „Лия“ и му я дава за жена. За да получи и да се ожени за Рейчъл, той ще трябва да работи „още седем години“ за чичо си. В това преживяване „Яков“ пророкува какво ще трябва да претърпи Бог в своя спасителен проект. Защото и той ще склучи първи съюз, който не е в съответствие с желанието на сърцето му, защото опитът на един плътски и национален Израел няма да бъде белязан от успеха и славата, които неговата доброта заслужава. Последователността на „съдиите“ и „царете“ винаги завършва зле, въпреки няколкото редки изключения. И желаната жена, достойна за неговата любов, той ще получи само във втори съюз, след като е демонстрирал любовта си и е разкрил своя план за спасение в служението на Исус Христос; неговото учение, неговата смърт и неговото възкресение. Имайте предвид, че човешките и божествените предпочитания са напълно обърнати. Любимата на Яков е безплодната Рахил, но Божията е плодовитата Лия. Като дава на Яков първо Лия за негова жена, Бог кара неговия пророк да изпита разочарованието, което и двамата ще изпитат в първия си съюз. В това преживяване Бог обявява, че първият му съюз ще бъде ужасен провал. И отхвърлянето на Месия Исус от неговите потомци потвърди това пророческо послание. Лия, която не беше любимата, избрана от младоженеца, е образ, който пророкува избраните от новия съюз, които, от езически произход, живяха дълго време в неведение за съществуването на единствения Бог-създател. Въпреки това, плодовитостта на Лия пророкува завет, който ще донесе много плодове за Божията слава. И Исая 54:1 потвърждава, казвайки: *„Весели се, неплодна, която не раждаш вече! Нека твоята радост и твоята радост избухнат, ти, който вече нямаш болка! Защото синовете на изоставената ще бъдат повече от синовете на омъжената, казва Господ .* Тук изоставеният пророкува, чрез Лия, новия завет, а омъженият, чрез Рахил, стария еврейски завет.

Яков става Израел

Напуснал богатия и проспериращ Лаван, Яков и онези, които му принадлежат, се връщат при брат си Исав, от чийто справедлив и отмъстителен гняв се страхува. Една нощ Бог му се явява и те се бият един срещу друг до зори. Бог най-накрая го наранява в бедрото и му казва, че отсега нататък той ще се нарича "Израел", защото той излезе победител в битката с Бога и хората. В това преживяване Бог искаше да изобрази образа

на борбената душа на Яков в неговата борба на вяра. Наречен от Бога Израел, той получава това, което отчаяно желае и търси: своята благословия от Бог. Благословението на Авраам в Исаак по този начин се оформи чрез конституирането на плътския Израел, който, изграден върху Яков, който стана Израел, скоро щеше да се превърне в страшна нация, след излизането от робството на Египет. Благодарение на Божията благодат, приготвила Исав, двамата братя се намират в мир и радост.

С двете си жени и двамата им слуги, Яков се оказва баща на 12 момчета и само едно момиче. Първоначално стерилна като Сара и Ревека, но идолопоклонничка, Рахил получава от Бог две деца, Йосиф най-големият и Вениамин най-малкият. Тя почина, раждайки второто си дете. Така тя пророкува края на стария завет, който ще бъде прекратен с установяването на новия, основан на изкупителната кръв на Исус Христос. Но във второ приложение тези смъртни обстоятелства предсказват окончателната съдба на неговите избрани, които ще бъдат спасени чрез неговата щастлива намеса, когато той се завърне в своя славен божествен аспект в Михаил Исус Христос. Това обръщане на положението на последните избрани е пророкувано от промяната на името на детето, наречено " *Бен-Они* " или, "син на моята скръб", от умиращата майка, е преименувано от Яков, бащата, " *Бенджамин* » или „десен син“ (дясна страна) или благословен син. В потвърждение, в Матей 25:33, Исус Христос ще постави „ *овцете си от дясната Си страна и козите от лявата Си страна* “. Това име „ *Вениамин* “ беше избрано от Бог, единствено за неговия пророчески проект, следователно за нас, защото за Яков то нямаше голямо значение; и за Бога, идолопоклонническата Рахил не заслужава квалификатора „ *право* “. Тези неща относно края на света са развити в обясненията на Откр.7:8.

Възхитителният Джоузеф

В историята на Израел ролята, която Бог дава на Йосиф, ще го накара да доминира над своите братя, които, ядосани от неговото духовно господство, го продават на арабски търговци. В Египет неговата честност и лоялност го направиха оценен, но съпругата на господаря му искаше да го малтретира, след като му се съпротивляваше, Йосиф се озова в затвора. Там, обяснявайки сънищата, събитията ще го доведат до най-високия ранг под фараона: първи везир. Това издигане се основава на неговия пророчески дар, както и за Данаил след него. Този дар го накара да бъде оценен от фараона, който му поверил Египет. По време на глад братята на Яков ще отидат в Египет и там Йосиф ще се помири с нечестивите си братя. Яков и Вениамин ще се присъединят към тях и така евреите се установяват в Египет в района на Гешен.

Изходът и верният Мойсей

Поробени, евреите ще намерят в Мойсей, еврейското дете, чието име означава „спасен от водите“ на Нил, отгледано и осиновено от дъщерята на фараона, освободителят, подготвен от Бог.

Докато условията на тяхното робство се втвърдяват и увеличават, за да защити един евреин, Мойсей убива египтянин и той бяга от Египет. Пътуването му го отвежда до Мидиам, в Саудитска Арабия, където живеят потомците на Авраам и Кетура, втората му съпруга, се жени след смъртта на Сара. Женейки се за Сепфора, най-голямата дъщеря на своя тъст Йотор, 40 години по-късно, Мойсей среща Бог, докато пасеше стадата си към планината Хорив. Създателят му се явява под формата на нажежен храст, който гори, но не изгоря. Той му разкрива плана си за Израел и го изпраща в Египет, за да ръководи излизането на неговия народ.

Десет язви ще бъдат необходими, за да принудят фараона да пусне скъпоценните си роби на свобода. Но десетият ще придобие голямо пророческо значение. Защото Бог умъртви всички първородни на Египет, както хора, така и животни. И в същия ден евреите празнуваха първата Пасха в своята история. Пасхата пророкува смъртта на Месията Исус, „*първородния*“ и чистия и неопетнен „*Божия Агнец*“, *принесен в жертва като „агнето*“, заклано в деня на изхода от Египет. След жертвата на Исаак, поискана от Бог от Авраам, Пасхата на Изхода от Египет е второто пророческо съобщение за смъртта на Месията (Помазаника) Исус или, на гръцки език, на Исус Христос. Изходът от Египет е извършен на 14-ия ^{ден} от първия месец на годината, около 15-ти ^{век} пр.н.е., около 2500 години след греха на Ева и Адам. Тези цифри потвърждават времето от „400 години“ от „*четирите поколения*“, дадени от Бог на аморейците, жители на Ханаанската земя.

Гордостта и бунтарският дух на фараона ще изчезнат с армията му във водите на „червено море“, което по този начин намира своето значение, защото то ги затваря, след като се е отворило, за да позволи на евреите да влязат в земята на Саудитска Арабия, от южния край на египетския полуостров. Избягвайки Мидиам, Бог води своя народ през пустинята към планината Синай, където ще им представи своя закон за „десетте заповеди“. Пред единствения истински Бог Израел сега е учен народ, който трябва да бъде подложен на изпитание. За тази цел Мойсей е призван при него на планината Синай и Бог го държи там 40 дни и нощи. Той му дава двете таблици на закона, гравирани с неговия божествен пръст. В лагера на еврейския народ продължителното отсъствие на Мойсей благоприятства бунтовните духове, които оказват натиск върху Аарон и в крайна сметка го карат да приеме отливането и моделирането на „златен телец“. Само това преживяване обобщава поведението спрямо Бога на бунтовните хора от всички времена. Отказът им да се подчинят на нейния авторитет ги кара да предпочитат да се съмняват в нейното съществуване. И множеството Божии наказания не променят нищо. След тези 40 дни и нощи на изпитание, страхът от великаните на Ханаан ще осъди хората да се скитат в пустинята в продължение на 40 години и само от това изпитано поколение, Исус Навиев

и Халев ще могат да влязат в обещаната земя, предложена от Бог около 2540 г. след греха на Адам.

Водещите герои в историята на Битие са актьорите в продукцията, организирана от създателя Бог. Всеки от тях предава, с пророческа цел или не, урок и тази идея за спектакъл е потвърдена от апостол Павел, който казва в 1 Кор.4:9: „Защото Бог, струва ми се, ни е *направил* , *апостоли, последните от хората, осъдени на смърт по някакъв начин, тъй като сме били зрелище за света, за ангелите и за хората* . » Оттогава пратеникът на Господ, Елън Г. Уайт, написа известната си книга, озаглавена „Трагедията на вековете“. Идеята за " *спектакъла* " следователно е потвърдена, но след "звездите, звездите" от свещената книга, е ред всеки от нас да изиграе собствената си роля, знаейки, че поучени от техния опит, ние сме поставени в задължението да имитират добрите им дела, без да възпроизвеждат грешките им. За нас, както и за Даниел (Моят съдия е Бог), Бог остава „нашият Съдия“, състрадателен, разбира се, но „Съдията“, който не прави изключение за никого.

Опитът на еврейския национален Израел е катастрофален, но не повече от този на християнската вяра на нашата ера, която завършва с широко разпространено вероотстъпничество. Не трябва да се изненадваме от тази прилика, защото Израел от стария завет беше само микрокосмос, извадка от човешките същества, които населяват цялата земя. Ето защо истинската вяра беше толкова рядка там, колкото и в новия завет, изграден върху Спасителя и „ *Верния свидетел* “ Исус Христос.

Изобщо от Библията

Цялата Библия, продиктувана и след това вдъхновена от Бог на неговите човешки служители, носи пророчески уроци; от Битие до Откровение. Актьорите, избрани от Бога, ни се представят такива, каквито са в истинската си същност. Но за да конструира пророчески послания в този постоянен спектакъл, създателят Бог става Организатор на събитията. След излизането от Египет, Бог дава на Израел свободния аспект на неговия небесен закон за 300 години, времето на „съдиите“, което приключва около 2840 г. И в тази свобода, връщането към греха, задължава Бог да накаже своя народ „седем пъти“, когато той най-накрая предава на филистимците, техните потомствени врагове. И „седем пъти“ издига „освободители“. Библията казва, че в онези дни „ *всеки правеше каквото си иска* “. И това време на пълна свобода беше необходимо, за да бъде разкрит плодът, понесен от всеки човек. Същото е и в нашите „ *последни времена* “. Тези триста години свобода, белязани от постоянното връщане на евреите към греха, Бог ни кани да ги сравним с триста години от живота на праведния Енох, когото Той ни представя като образцов модел на своите избрани, казвайки: „ *Енох ходи с Бога триста години, след което вече го нямаше, защото Бог го взе* “; с него, като го накара да влезе първи в неговата вечност, както след него Моисей и Илия, и светиите, възкресени при

смъртта на Исус, преди всички останали избрани, включително апостолите на Исус Христос; всички те ще бъдат трансмутирани или възкресени в последния ден.

След това на „съдиите“ дойде времето на царете и там отново Бог дава на първите си двама актьори пророческа роля, която потвърждава посланието за прогресията на злото към окончателното добро, тоест от нощта или тъмнината, към светлината. Ето как тези двама мъже, Саул и Давид, пророкуваха цялостния проект на плана на спасение, подготвен за земните избрани, тоест двете фази или два последователни свещени съюза. Вземете го с мен, Давид става цар едва след смъртта на цар Саул, точно както смъртта на стария вечен завет позволява на Христос да установи своя нов завет, своето царуване и вечното си господство.

Вече споменах тази тема, но бих искал да ви напомня, че земните монархии нямат божествена легитимност, защото евреите са поискали Бог да има цар „като другите земни народи“, *те*, „езически“. Кое то означава, че моделът на тези царе е от типа на сатанинските ценности, а не божествени. Колкото за Бог кралят е нежен, смирен по сърце, пълен със саможертва и състрадание, превръщайки се в слуга на всички, толкова и дяволът е груб, горд, егоистичен и презрителен и изисква да се обслужва от всички. Несправедливо наранен от отхвърлянето му от неговия народ, Бог изпълни молбата му и за неговото нещастие му даде цар според стандартите на дявола и всичките му несправедливости. Оттогава нататък за неговия народ Израел, **но само за него**, кралската власт получи своята божествена легитимност.

Вербалната или писмената реч е средството за обмен между двама отделни хора. Библията е Божието слово в смисъл, че за да предаде своите уроци на своите земни създания, Бог е събрал свидетелства, продиктувани или вдъхновени на неговите служители; свидетелства, сортирани, подбрани и групирани от него във времето. Не бива да се изненадваме, когато отбелязваме несъвършенството на справедливостта, установена на земята, защото откъснати от Бог, хората могат да установят своята справедливост само върху буквата на закона. Сега Бог ни казва чрез Исус, че „*буквата убива, но духът животвори*“, това писмо. Следователно Светите писания на Библията могат да бъдат само „*свидетели*“, както е посочено в Откр. 11:3, но в никакъв случай „*съдии*“. Като признава, че буквата на закона не е в състояние да издаде справедлива присъда, Бог разкрива една истина, която почива единствено на божествената природа на Неговата личност. Само той може да произнесе справедлива присъда, защото способността му да анализира тайните мисли на умовете на неговите създания му позволява да знае мотивациите на тези, които съди, неща, скрити и игнорирани от други създания. Следователно Библията предоставя само основата за свидетелствата, използвани за присъда. По време на „*хилядата години*“ на небесния съд избраните светии ще имат достъп до мотивите на душите, които ще бъдат съдени. С Исус Христос те ще могат да издадат съвършена присъда, която е необходима, тъй като окончателната присъда установява продължителността на времето на страданието, претърпяно при втората

смърт. Това знание за истинската мотивация на виновника ни позволява да разберем по-добре Божията милост към Каин, първият земен убиец. Според единственото писмено свидетелство, представено в Библията, Каин е бил подтикнат към ревност от Божия избор да благослови приноса на Авел и да презира този на Каин, без последният да знае причината за тази разлика, която е духовна и все още пренебрегвана. Ето как стоят нещата, животът е съставен от безброй параметри и условия, които само Бог може да идентифицира и прецени с пълно познаване на фактите. Въпреки това, Библията остава за хората, единствената книга, която представя с букви основите на закона, който съди техните действия, докато чакат тайните им мисли да бъдат разкрити на избраните светии в небето. Ролята на писмото обаче е да осъжда или съди действието. Ето защо в своето Откровение Исус напомня на хората за важността на техните „дела“ и рядко говори за тяхната вяра. В Яков 2:17 апостол Яков припомня, че „без дела вярата е мъртва“, също потвърждавайки това мнение, Исус говори само за добрите или лошите „дела“, породени от вярата. И за да бъдат създадени от вяра, тези дела са изключително тези, които Библията учи според божествените закони. Добрите дела, ценени от Католическата църква, не се вземат предвид, тъй като са произведения с хуманистичен характер и вдъхновение.

Във времето на края Библията е напълно презряна и човешкото общество представя глобализиран мистифициращ и лъжлив аспект. Именно тогава думата „истина“, която характеризира Светата Библия, словото на живия Бог и по-широко, нейният глобален универсален проект, придобива пълното си значение. Защото презрението към тази уникална „истина“ кара човечеството да се гради върху лъжи във всички релационни, светски, религиозни, политически или икономически области.

Тази статия е написана в събота на 14 август 2021 г., утре, 15 август, на големи събирания, жертвите, измамени от фалшивата религия, ще отдадат почит на най-успешната сатанинска мистификация в кариерата му, след използването на „змията“ като медия в „Едем“: появата ѝ под образа на „Дева Мария“. Истинската вече не беше девица, тъй като след Исус тя роди синове и дъщери; братя и сестри на Исус. Но лъжите умират трудно и устояват дори на най-добрите библейски аргументи. Нищо, след този 15 август ще останат само за това безобразие най-много осем тържества, които да дразнят Бога и да събуждат справедливия му гняв, който да се стовари върху главите на виновните. Обърнете внимание, че в това видение децата бяха избрани да удостоверят автентичността на видението на „девицата“. Толкова ли са невинни, колкото хората казват и се преструват? Родени грешници, погрешно им се приписва невинност, но затова не можем да ги обвиним в съучастие. Видението, което тези деца получиха, беше много реално, но дяволът също е много реален бунтовен дух и Исус Христос му посвети много от думите си, за да предупреди слугите си за него. Историята свидетелства за неговата измамна съблазнителна сила, която води своите прелъстени и измамени жертви към „втората смърт“. Поклонението на дявола в Папската и Римокатолическата църква е заклеймено от Бог в този стих от Откр. 13:4: „**И те се поклониха на змея, защото беше дал власт**

на звяра ; те се поклониха на звяра, като казаха: Кой е като звяра и кой може да се бие с него? " В действителност, едва след края на това „преклонение“ пред ограничаващия и преследващ „звяр“ на истинските избрани светии на Исус Христос, във време на толерантност, което обстоятелствата са му наложили, това преклонение започва. чрез съблазнителните средства на явленията на дяволската „дева“; „жена“, която да замени „змията“, след като „змията“ съблазни „жената“, която съблазни нейния съпруг. Принципът остава същият и е все така ефективен.

Време за последен избор

Това изследване на божествените откровения завършва с анализа на книгата Битие, която ни разкрива кой е Бог във всичките му аспекти на характера. Току-що видяхме как той е решителен в искането си за подчинение от своите създания, като подложи Аврам на необикновено изпитание на вярата, когато той беше почти на сто години; следователно това божествено изискване вече не е необходимо да се демонстрира.

По времето на последния избор, предложен от Бог от пролетта на 1843 г. и по-точно изискван от 22 октомври 1844 г., спазването на съботата се изисква от Бог като доказателство за любовта, оказана му от неговите истински избрани светии. По този начин универсалната духовна ситуация е представена под формата на един въпрос, който е адресиран изключително до всички членове на религиозни, християнски организации.

Въпросът, който те убива или те кара да живееш вечно

Император, крал или папа има ли власт и пълномощия да променя думите, изговорени и написани от Бог или под негова диктовка, както направи Мойсей?

Предвидил всичко, дори и този въпрос, Исус даде своя отговор предварително, като каза в Мат.5:17-18: *“Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или пророците; Не дойдох да отменя, а да изпълня. Защото истина ви казвам, докато небето и земята преминат, нито една йота, нито една точка няма да премине от закона, докато всичко не се изпълни .* » Същият Исус също обяви, че неговите думи, които каза, ще ни съдят, в Йоан 12:47 до 49: *„Ако някой слуша думите Ми и не ги пази, не съм аз, който го съдя; защото не дойдох да съдя света, но да спася света. Който ме отхвърля и не приема думите ми, има свой съдия; **словото, което казах, ще го съди в последния ден** . Защото не съм говорил от себе си; но Отец, Който Ме е изпратил, сам ми е предписал какво трябва да говоря и да проповядвам. »*

Това е Божията концепция за неговия закон. Но Дан.7:25 разкрива, че **намерението да се „промени“** е да се появи в християнската ера, казвайки за римокатолическото папство: *„Той ще говори думи против Всевишния, ще потиска светиите на Всевишния“*. -**Високо и той ще се надява да промени времената и закона ; и светиите ще бъдат предадени в ръцете му за**

време, и времена, и половина време. » Възмущение, което ще спре и което той ще знае как справедливо да накаже според стих 26, който следва: „*Тогаваше дойде съдът и господството му ще бъде отнето от него, което ще бъде унищожено и унищожено завинаги.* » Тези „*времена*“ или пророчески години обявяват неговото преследващо царуване, продължило 1260 години, от 538 до 1798 г.

Тази „*преценка*“ се осъществява на няколко фази.

Първата фаза е подготвителна; това е делото на **отделянето** и освещаването на „адвентната“ вяра, установена от Бог от пролетта на 1843 г. Адвентизмът е **отделен** от католическата и протестантската религия. В Откровение тази фаза се отнася до епохите „*Сардис, Филадельфия и Лаодикия*“ в Откр.3:1-7-14.

Втората фаза е изпълнима: „*ще му отнемем господството*“. Това е славното завръщане на Исус Христос, очаквано през пролетта на 2030 г. Избраните адвентисти влизат във вечността **разделени** от недостойните католици, протестанти и адвентистки бунтовници, които умират на земята. Действието се извършва в края на „*Лаодикийската*“ ера от Откр.3:14.

Третата фаза е тази на присъдата над падналите мъртви, приложена в действие от избраните, които са влезли в селестиалното Божие царство. Жертвите се превръщат в съдии и поотделно се преценява живота на всеки от бунтовниците и се произнася окончателна присъда, пропорционална на вината им. Тези изречения определят продължителността на времето на „*мъчение*“, което действието на тяхната „*втора смърт*“ ще причини. В Откровение тази тема е предмет на Откр.4; 11:18 и 20:4; това от Дан.7:9-10.

Четвърто, в края на седмото хилядолетие, голямата събота за Бог и неговите избрани в Христос, идва изпълнителната фаза на присъдите, произнесени от Христос и неговите избрани. В земята на греха, където са възкресени, осъдените бунтовници са унищожени „*завинаги*“ от „*огъня на втора смърт*“. В Откровение тази изпълнителна присъда или „последната присъда“ е темата на Откр.20:11-15.

Във времето на последния избор две несъвместими религиозни концепции **се разделят** окончателно, защото са изключително противоположни една на друга. Христовите избрани чува гласа Му и се приспособяват към изискванията Му в момента, когато Той им говори и ги призовава. В другата позиция са християните, които следват вековни религиозни традиции, сякаш истината е въпрос на време, а не на интелигентност, разсъждение и свидетелство. Тези хора не разбираха какъв е „*новият завет*“, представен от пророк Йеремиа в Йер.31:31 до 34: „*Ето, идват дни, казва ЯХВЕ, когато ще направя с дома на Израел и дома на Юда нов завет, различен от завета, който направих с бащите им, в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от земята на Египет, завет, който те нарушиха, въпреки че бях техен господар, казва ЯХВЕ. Но това е заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: Ще положи закона Си вътре в тях, ще го напиша на сърцата им; и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат люде. Този вече няма да учи ближния си,*

нито брат си, казвайки: *Познай ЯХВЕ! Защото всеки ще ме познае, от най-малкия до най-големия, казва Господ; **Защото Аз ще простя беззаконието им и няма да помня вече греха им*** . » Как може Бог да успее да „ *пише в сърцето* » на човека любовта към неговия свят закон, нещо, което нормата на стария завет не е успяла да постигне? Отговорът на този въпрос и единствената разлика между двата съюза идва в аспекта на демонстрацията на божествена любов, извършена чрез изкупителната смърт на заместника Исус Христос, в когото той беше въплътен и разкрит. Смъртта на Исус обаче не дойде, за да сложи край на послушанието, а напротив, даде на избраните причини да бъдат още по-послушни на Бог, способен да обича толкова силно. И когато той спечели сърцето на човека, целта, търсена от Бога, е постигната; той получава избран годин и достоен да сподели своята вечност.

Последното послание, което Бог ви представи в тази работа, е темата за **разделянето** . Това е жизненоважната точка, която прави цялата разлика между избрания и призования. В своята нормална природа човекът не обича да бъде безпокоен в навиците и представите си за нещата. Това смущение обаче е необходимо, тъй като свикнал с установената лъжа, за да стане неин избранник, човекът трябва да бъде изкоренен и отклонен, за да се приспособи към истината, която Бог му показва. Именно тогава **е необходимо отделянето от онези, които Бог не одобрява** . Избраният трябва да демонстрира способността си да оспорва конкретно своите идеи, своите навици и своите плътски връзки със същества, чиято съдба никога няма да бъде вечен живот.

За избраните служители религиозният приоритет е вертикален; целта е да се създаде солидна връзка с Бог-създател, дори ако това е в ущърб на човешките взаимоотношения. За падналите религията е хоризонтална; те дават приоритет на връзката, установена с други хора, дори ако това е в ущърб на Бога.

Адвентизъм от седмия ден: Раздяла, име, история

Последните избрани от християнската вяра са събрани заедно духовно, за да формират Израел от „ *12-те племена* “ от Откр.7. Техният избор беше извършен чрез поредица от тестове на вярата въз основа на интереса, проявен към пророческото слово, което обявява в Дан.8:14 датата 1843 г. Това трябваше да отбележи възобновяването на християнството от Бог, докато не бъде представено от католическата вяра от 538 г. и от протестантската вяра, произтичаща от времето на Реформацията от 1170 г. Стихът от Дан.8:14 се тълкува като обявяване на славното завръщане на Христос, неговото идване, което причинява неговото „чакане“, на латински „adventus“, следователно адвентното име, което е дадено на опита и неговите последователи между 1843 и 1844 г. Очевидно това послание не говори за съботата, а само привидно, защото завръщането на Христос ще отбележи навлизането в седмото хилядолетие, великата събота пророкуван всяка седмица от съботата на седмия ден: съботата на евреите. Без да знаят тази връзка, ранните адвентисти не откриват значението, което Бог придава

на съботата, докато не изминат това време на изпитание. И когато разбраха това, пионерите твърдо проповядваха истината за съботата, запомнена в името на сформиранията църква „от седмия ден“. Но с течение на времето наследниците на делото вече не придават на съботата важността, която Бог ѝ придава, като приписват нейната изискуемост на времето на завръщането на Исус Христос, вместо да я свързват с датата 1843 г., посочена от пророчеството на Даниил. Отлагането на такова фундаментално божествено изискване представлява грешка, чието последствие е през 1994 г. отхвърлянето от Бог на организацията и нейните членове, които той предаде на бунтовническия лагер, вече осъден от него от 1843 г. насам. Това тъжно преживяване и този провал на последния служител институцията на християнската вяра свидетелства за тази неспособност на фалшивото християнство да приеме **разделянето на човешките връзки**. Отсъствието на любов към божествената истина и следователно към самия Бог е въпрос и това е най-важният урок от историята на християнската вяра, който мога да ви обясня, да ви науча и предупредя в името на Всемогъщия Бог, ЯнУвѐН-Михаил-Исус Христос.

И накрая, все още в същата тази тема, тъй като ми костваше цената на болезнено духовно отделяне, ви напомням този стих от Матей 10:37 и, тъй като стиховете, които го предхождат, ясно обобщават разделителния характер на истинската християнска вяра, споменавам ги всичките от стих 34 до стих 38:

*„ Не мислете, че съм дошъл да донеса мир на земята; Не дойдох да донеса мир, а меч. Защото дойдох да направя разделение между мъж и баща му, между дъщеря и майка ѝ, и между снаха и свекърва ѝ; и врагове на човека ще бъдат домашните му. **Който обича баща си или майка си повече от мен, не е достоен за мен**, и който обича сина си или дъщеря си повече от мен, не е достоен за мен; който не вземе кръста си и не Ме следва, не е достоен за Мене. »* Този стих 37 оправдава благословието на Авраам; той свидетелства, че обича Бога повече от своя плътски син. И като напомних на брат адвентист за неговия дълг, като му цитирах този стих, пътищата ни се разделиха и аз получих специална благословия от Бог. Тогава бях наречен фанатик от този „брат“ и след това преживяване той следваше традиционния адвентен път. Този, който ме запозна с адвентизма и ползите от вегетарианството, по-късно почина от болестта на Alzheimer, докато аз съм все още в добро здраве, жив и активен в служба на моя Бог, на 77 години, и не прибягвам нито до лекари, нито до лекарства. Цялата слава отива на създателя Бог и неговите ценни съвети. В истината!

За да обобщим **историята на адвентизма**, трябва да запомним следните факти. Под това „адвентно“ име Бог групира своите последни светии след дълго господство на католическата вяра, която легитимира **религиозно** неделата, установена под нейното езическо име „ден на непобеденото слънце“ от Константин I ^{на} 7 март 321 г. Но ранните адвентисти са протестанти или католици, които благочестиво почитат наследената християнска неделя. Следователно те бяха избрани от Бог чрез тяхното поведение, тъй като бяха радостни от завръщането на Исус Христос,

което им беше обявено последователно за пролетта на 1843 г. и 22 октомври 1844 г. Едва след този избор светлината на съботата им даде представени. Освен това техните тълкувания на пророчествата на Данаил и Откровение съдържат огромни грешки, които коригирам в тази работа. Без да познават съботата, пионерите изградиха теорията за така наречената „следствена” преценка, която никога не можаха да поставят под въпрос; дори след като им беше дадена светлина в съботата. За тези, които не знаят, напомням, че според тази теория от 1843 г., след това от 1844 г., на небето Исус разглежда книгите със свидетелства, за да избере последните си избраници, които трябва да бъдат спасени. И все пак ясното идентифициране на неделния грях даде точен смисъл на посланието от Дан.8:14, дори в неговата лошо преведена форма на „ **очистване на светилището** “. И този лош превод създаде неразрешими противоречия, тъй като този израз се отнасяше преди всичко до изпълнението чрез изкупителната смърт на Исус Христос според Евр.9:23: „Това беше необходимо, тъй като образите на нещата, които са в небесата, **трябваше да бъдат пречистени по този начин, независимо дали самите небесни неща са били пречистени чрез жертви, по-превъзходни от тези** . **Защото Христос не е влязъл в ръкотворно светилище , подражание на истинското, а в самото небе, за да се яви сега пред Божието лице за нас .**” Така всичко, което трябваше да бъде пречистено на небето, беше пречистено чрез смъртта на Исус Христос: следователно следственият съд вече няма никакво логично значение. След смъртта и възкресението на Исус, нито един грях или грешник не влиза в небето, за да го оскверни отново, защото Исус очисти своята небесна област, като прогони Сатана и неговите ангелски последователи на земята, според Откр.12:7 в 12 и особено в стих 9: „ **И беше свален големият змей, древната змия, наречена дявол и Сатана, който маме цялата земя, той беше свален на земята , и неговите ангели бяха свалени с него. »**

Втората грешка на официалния адвентизъм също възниква от първоначалното невежество за ролята на съботата и тя придобива голямо значение много по-късно. Адвентистите погрешно са съсредоточили вниманието си върху времето на последното, крайното изпитание на вярата, което в действителност ще засяга само онези, които все още ще бъдат живи по време на истинското завръщане на Исус Христос. По-специално, те погрешно са смятали, че неделата ще стане „ **белегът на звяра** “ само по време на този последен тест и това обяснява търсенето на приятелство с практикуващите прокълната неделя от Бога, в действителност, от нейния произход. Доказателството, което давам, е съществуването на „седемте тръби“ от Откр. 8, 9 и 11, първите шест от които предупреждават след 321 г., през цялата християнска ера, хората за тяхното практикуване на греха на осъдената неделя от Бог. Което Дан.8:12 вече беше разкрило, като каза: „ **Войската беше предадена с вечната жертва—поради греха ; рогът хвърли истината на земята и успя в начинанията си.** » Този „ **грях** “ вече беше, практиката на неделата, наследена гражданско от Константин I ^{от} 321 г. и оправдана религиозно от папския Рим от 538 г. насам, „ **белегът на звяра** “, цитиран в Ап.13:15; 14:9-11; 16:2. През 1995 г., след като демонстрира

отхвърляне на пророческата светлина, която предложих между 1982 и 1991 г., официалният адвентизъм извърши сериозната грешка да склучи съюз с декларираните и разкрити врагове на Бог. Примерът с многобройните упреци, които Бог отправя към древния Израел за съюзите му с Египет, символичен образ на типичния грях, в това действие е напълно игнориран; което прави греха на адвентистите още по-голям.

Всъщност, след като са осъзнали ролята на съботата и значението, което тя придава на титлата Бог-Създател, адвентистите трябва ясно да идентифицират своите религиозни врагове и да избягват всякакъв братски съюз с тях. Тъй като **съботата** събота е „*печатът на живия Бог*“ от Откр.7:2, кралският белег на Бог-създател, неговият противник, неделята, може да бъде само „*белегът на звяра*“ от Откр.13:15.

Припомням тук, че причините за падането на официалния институционален адвентизъм са многобройни, но основната и най-сериозната загриженост е отказът да се хвърли светлина върху истинския превод на Даниил 8:14 и презрението, проявено към чисто новото обяснение на Данаил 12, чийто урок е да подчертае божествената легитимност на адвентизма от 7-ия ^{ден}. След това идва грешката, че не са поставили надеждата си в завръщането на Исус Христос, обявено за 1994 г.; както са направили пионерите на работата през 1843 и 1844 г.

Основните Божии присъди

Неговото създаване на земята и небето е завършено, на шестия ден Бог инсталира човека на земята. И именно поради непокорното поведение на човечеството и следователно поради греха, Бог ще го подложи последователно, през неговата история от седем хиляди години, на своите многобройни присъди. С всяка една от тези преценки се правят промени и се възприемат по конкретен и видим начин. Излишъците, последвани от човечеството, изискват тези божествени намеси, които имат за цел да го върнат на пътя на истината, одобрен от неговата суверенна присъда.

Присъдите на Стария завет .

1-ви съд: Бог осъжда греха, извършен от Ева и Адам, които са прокълнати и изгонени от „*Райската* ^{градина}“.

2-ри съд: Бог унищожава бунтовното човечество чрез водите на глобалния „^{потоп}“.

3-ти съд: Бог **разделя** хората по различни езици след издигането им от „*Вавилонската* ^{кула}“.

4-ти ^{съд}: Бог сключва съюз с Аврам, който след това става Авраам. По това време Бог унищожава **Содом** и Гомор, градовете, където се практикува изключителен грях; омразното и отвратително „*знание*“.

5-ти съд: Бог освобождава Израел от робството на Египет, Израел става свободна и независима нация, на която Бог представя своите закони .

6-та присъда: В продължение на 300 години, под негово ръководство и чрез действието на 7 съдии-^{освободители}, Бог освобождава Израел, нападнат от враговете му поради грях.

7-мо решение: По искане на хората и за тяхното проклятие Бог е заменен от земни царе и техните дълги династии (Царе на Юда и царе на Израел)

8-ма ^{присъда}: Израел е депортиран във Вавилон.

9-ти ^{съд}: Израел отхвърля божествения „Месия“ Исус – Краят на стария завет. Новият завет започва върху свършени доктринални основи.

10-то решение: Националната държава Израел е унищожена от римляните през 70^{г.}

Присъдите на Новия завет .

Те са споменати в Откровение със „*седемте тръби*“.

1-во ^{решение}: Варварски нашествия след 321 г. между 395 и 538 г.

2-ро решение: Установяване на доминиращия папски религиозен режим ^{през} 538 г.

3-ти ^{съд}: Войните на религиите: те противопоставят католиците на протестантските реформатори, неодобри от Бог: „*лицемерите*“ от Дан.11:34.

4-то решение: Френският революционен атеизъм сваля монархията и слага край на римокатолическия деспотизъм

5-то ^{решение}: 1843-1844 и 1994 г.

– Началото: Указът от Дан.8:14 влиза в сила – той изисква завършването на делото, започнато от Реформацията след Петър Валдо, свършеният пример, от 1170 г. насам. Протестантската вяра пада и адвентизмът се ражда победоносно: Религиозният практиката на римската неделя е осъдена, а тази на съботния шабат е оправдана и изисквана от Бог в Исус Христос от 1843 г. насам. По този начин делото на реформата е завършено и завършено.

– Краят: „*повърната*“ от Исус, тя почина институционално през 1994 г., в съответствие с посланието, адресирано до „*Лаодикия*“. Божият съд започна с Неговия дом, подложен на фатално изпитание на пророческата вяра. Неодобрен, бившият избран служител се присъедини към лагера на католическите и протестантските бунтовници.

6-та присъда: „*6-та тръба*“ се извършва под формата на Третата световна война, този път ядрена, описана в Дан.11:40 до 45. Оцелелите организират окончателното универсално правителство и възстановяват останалата част от първия задължителен ден чрез указ. Следователно почивката на седмия ден събота, събота, беше забранена, първоначално забранена под наказанието на социални санкции, а после, накрая, наказана със смърт с нов указ.

7-ми съд: предшествано от времето на последните седем язви, описани в Откр. 16, през пролетта на 2030 г., славното завръщане на Христос слага край на присъствието на човешката земна цивилизация . Човечеството е унищожено. Само Сатана ще остане затворник на пустата земя, „*бездната*“ от Откр. 20, за „*хиляда години*“.

8-ми съд: Възнесен на небето от Исус Христос, неговите избрани продължават да съдят нечестивите мъртви . Това е присъдата, цитирана в Откр.11:18.

9-та ^{присъда} : Последната присъда; нечестивите мъртви са възкресени, за да изстрадат стандарта на „ втората смърт “ поради „огненото езеро “, което покрива земята и поглъща с тях всяка следа от делата, дължащи се на греха.

10-ти ^{съд} : Осквернената земя и небесата са обновени и прославени. Приветствайте избраните в Божието ново, вечно царство!

Божествен от А до Я, от Алеф до Тав, от алфа до омега

Библията няма нищо общо с други книги, написани от човешки същества, освен външния си външен вид. Защото в действителност ние виждаме само неговата повърхност, която четем според писмените конвенции, специфични за езиците на иврит и гръцки, на които са ни предадени оригиналните текстове. Но при писането на Библията Моисей използва архаичен иврит, чиито букви от азбуката са различни от сегашните букви, те са заменени буква с буква по време на изгнанието във Вавилон, без да създават проблеми. Но буквите бяха залепени една за друга без разстояние между думите, което не ги направи лесни за четене. Но зад този недостатък се крие предимството да се образуват различни думи в зависимост от избора на буква, избрана за отбелязване на нейното начало. Това е възможно и е доказано, което доказва, че Библията наистина е далеч отвъд възможностите на човешкото въображение и постижения. Само мисълта и паметта на безграничния създател Бог могат да замислят такова произведение. Защото това наблюдение на множество четения на Библията разкрива, че всяка дума, която се появява там, е била избрана и вдъхновена от Бог на различните автори на неговите книги с течение на времето до последната, неговото Откровение или Апокалипсис.

Около 1890 г. руският математик Иван Панин демонстрира съществуването на числови фигури в различни аспекти на изграждането на библейски текстове. Защото общото между иврит и гръцки е фактът, че буквите от техните азбуки се използват също като цифри и числа. Демонстрациите, направени от Иван Панин, значително утежиха вината на хората, които не приемат Божията Библия на сериозно. Защото, ако тези открития не оказват влияние върху това да направят хората способни да обичат Бог, те все пак отнемат всякаква легитимност на невярването в неговото съществуване. Иван Панин демонстрира как числото „седем“ присъства вездесъщо в цялата конструкция на Библията, особено в първия стих от нея, в Битие 1:1. След като демонстрирах, че седмият ден събота е „ *печатът на живия Бог* “ от Откровение 7:2, тази работа само потвърждава доказателствата, открити от този брилянтен математик, който предложи на вискателните учени от своето и нашето време неоспорими научни доказателства .

От Иван Панин съвременните компютри са анализирали 304 805 знака на буквите, които съставят Писанието на единствения древен съюз, а

софтуерът предлага безброй различни четения, като поставя всяка буква върху огромна шахматна дъска, чиито възможности за подравняване започват с една хоризонтална линия на 304805 букви, докато накрая се получи един вертикален ред от тези 304805 букви; и между тези две крайни подредения всички безброй междинни комбинации. Ние откриваме съобщения относно земния свят, неговите международни събития и имената на древни и съвременни хора и възможностите са огромни, защото единственият императив е да се запази идентично разстояние (от 1 до n...) между всяка буква от образуваните думи. В допълнение към хоризонталните и вертикалните подравнявания има множество наклонени подравнявания, отгоре надолу и отдолу нагоре, отдясно наляво и отляво надясно.

Следователно, вземайки образа на океана, потвърждавам, че нашите познания за Библията са на нивото на неговата повърхност. Скритото ще бъде разкрито на избраните през вечността, в която ще влязат. И Бог все още ще учудва своите възлюбени със своята огромна, неограничена сила.

Тези ослепителни демонстрации са за съжаление неспособни да променят сърцата на човешките същества, така че те да възлюбят Бог „ *с цялото си сърце, с цялата си душа, с цялата си сила, с целия си ум* ” (Второзаконие 6:5; Мат. 22:37); според справедливото му искане. Земният опит ще го е доказал, укорите, порицанията и наказанията не променят хората, поради което Божият спасителен проект се основава от началото на свободния живот на този стих: „свършената любов пропъжда страха” (1 Йоан 4:18).). Изборът на избраните се основава на тяхната демонстрация на свършена любов към Бог, техния Небесен Баща. В тази „ *свършена любов* “ вече няма нужда от закон или заповеди и първият, който разбира това, беше старият Енох, който показва на Бог любовта си, като „ *вървеше* “ с него, като внимаваше да не направи нещо, което да го разочарова. Защото да се подчиняваш означава да обичаш, а да обичаш се състои в подчинение с цел да доставиш удоволствие и радост на любимия човек. В своето божествено свършенство Исус на свой ред дойде да потвърди този урок за „ *истинската* “ любов след първите човешки модели, Авраам, Моисей, Илия, Даниил, Йов и много други, чиито имена само Бог знае.

Деформации поради времето

Няма нито един език на земята, който да не е претърпял еволюции и трансформации, причинени от първерзия дух на човечеството. И по този въпрос ивритът не е избягал от това човешко извращение, така че еврейският текст, който считаме за оригинален, вече не е нищо повече от оригинала на писанията на Мойсей в частично изкривено състояние. Дълга това откритие на работата на Иван Панин и на факта, че във версията на еврейския текст, който той използва през 1890 г., в Битие 1:1, той дигитализира думата Бог с еврейския термин „елохим“. На иврит „елохим“ е множествено число на „елоха“, което означава бог в единствено число. Съществува и трета форма: „Ел“. Използва се за свързване на думата Бог с имена: Даниел; Самуил; Бетел; и т.н... Тези термини, обозначаващи

истинския Бог, получават главна буква в нашите преводи, за да отбележат разликата между истинския Бог и фалшивите езически богове на хората.

Библията правилно и настойчиво подчертава факта, че Бог е „един“, което го прави „елоха“, единствената истинска „елоха“. Ето защо, като си приписва множественото число „елохим“ в Битие 1 и на други места, Бог ни изпраща послание, с което той правилно твърди, че вече е Баща на множество животи, които съществуват преди създаването на нашата земна система или измерение, и на всички животи, които ще се появят на земята. Тези вече създадени небесни животи вече бяха разделени от греха, който се появи в първото му свободно създание. Обозначавайки себе си с думата „елохим“, създателят Бог утвърждава своята власт над всичко, което живее и е родено от него. Именно в това си качество той по-късно ще може в Исус Христос да понесе греховете на множеството свои избрани и да спаси, единствено чрез своята изкупителна смърт, множество човешки животи. Следователно думата „елохим“, множествено число, обозначава Бог в неговата творческа сила на всичко живо. Този термин също така пророкува многобройните роли, които той ще играе в неговия проект за спасение, в който той вече е главно и последователно „*Отец, Син и Свети Дух*“, който ще действа след кръщението, за да пречисти и освети живота на своите избрани. Това множествено число също се отнася до различните имена, които Бог ще носи: Михаил за неговите ангели; Исус Христос за неговите избрани човешки същества, изкупени с кръвта му.

Като пример за изкривяванията, дължащи се на човешката перверзия, давам това на глагола „благославя“, изразен на иврит с корена „brq“ и чийто избор на използвани гласни в крайна сметка ще бъде преведен като „благославя“ или „прокълна“. Това перверзно изопачаване изкривява смисъла на посланието относно Йов, на когото съпругата му всъщност казва „*благослови Бога и умри*“, а не „~~прокълни~~ *Бога и умри*“, както предлагат преводачите. Друг пример за коварна перверзна промяна, във френския език изразът „сът сигурност“, който първоначално означава сигурен и абсолютен, е приел в човешката мисъл значението на „може би“, напълно противоположно. И този последен пример заслужава да бъде цитиран, защото ще придобие значение и ще има сериозни последствия. В речника на „*petit Larousse*“ забелязах промяна в дефиницията на думата „неделя“. Въведен като първи ден от седмицата във версията от 1980 г., той стана седмият ден във версията от следващата година. Следователно децата на Бога на истината трябва да внимават за еволюционните конвенции, установени от хората, защото от своя страна, за разлика от тях, великият създател Бог не се променя и неговите ценности не се променят, точно както редът на нещата и времето, което той установи от основаването на света.

Извратените дела на човечеството са белязали дори еврейския текст на Библията, където гласните са несправедливо определени без последствия за спасението, но за да защити официалната му версия, Бог е подготвил чрез числения метод, средствата за идентифициране на истинския текст от фалшивия. Това ще ни позволи да проверим и отбележим съществуването на многобройни цифрови цифри, които уникално характеризират

автентичната библейска версия, както на иврит, така и на гръцки, чиито знаци не са били променени от 2-ри^{век} пр.н.е.

Духът възстановява истината за оправданието чрез вяра (чрез нечия вяра)

Току-що споменах изкривяванията на библейския текст; неща, дължащи се на множеството преводачи на оригиналните писания. За да просвети своя народ от последното време, Духът на истината възстановява тяхната истина, насочвайки умовете на своите избрани към текстове, където все още остават значителни изкривявания. Това е, което току-що беше постигнато в тази събота на 4 септември 2021 г., до степен, че я нарекох „кристална събота“. Оставих избора на темата за изучаване на сестра от Руанда, с която споделяме напредъка на нашите съботи онлайн. Тя предложи „оправдание чрез вяра“. Проучването ни донесе някои наистина важни открития, които правят разбирането ни по този въпрос много ясно.

В Библията, в 1 Петрово 1:7, Духът символизира вярата чрез пречистено злато: „*че изпитанието на вашата вяра, което е по-ценно от златото, което загива, макар и изпитано с огън, води до хвала, слава и чест, когато Исус Христос се появява*“. От това сравнение вече разбираме, че вярата, истинската вяра, е изключително рядко нещо, намираме камъчета и камъни навсякъде, което не важи за златото.

След това, от стих на стих, първо запазихме, че: „*без вяра е невъзможно да се угоди на Бога*“, според Евр.11:6: „*И без вяра е невъзможно да се угоди на Бога; защото този, който идва при Бога, трябва да вярва, че Бог съществува и че Той възнагражда онези, които Го търсят*.“ » Две учения са свързани с вярата: вярата в нейното съществуване, но също и увереността, че тя благославя „*тези, които я търсят*“, искрено, важна подробност, по която не може да бъде измамена. И тъй като целта на вярата е да бъдем угодни на Него, избраният ще отговори на Божията любов, като се подчини на всички Негови наредби и заповеди, които Той представя в самото име на Неговата любов към Неговите създания. Плодът на тази връзка на любовта, която обединява като магнит онези, които се обичат един друг и обичат Бога в Христос, ни е представен в известното учение, цитирано в 1 Кор.13, което описва истинската любов, угодна на Бога. След това четене се сетих за не по-малко известното послание, дадено в Авакук 2:4: „*... праведният ще живее чрез вярата си*“. Но в този стих преводът, предложен от Луи Сегонд, ни казва: „*Ето, душата му се възгордя, не е права в него; а праведният ще живее чрез вярата си*.“ » Дълго време този стих поставяше пред мен проблем, който не бях опитвал да разреша. Как може човек, „*надут*“ от гордост, да бъде съден за „*праведен*“ от Бог? Онзи, който според Пр.3:34, Яков 4:6 и 1 Петър 5:5, „*се противи на горделивите, но дава благодат на смирените*“? Решението се появи, като намерихме в еврейския текст думата „*невярващ*“ на мястото на думата „*подути*“, цитирана в Segond и с изненада открихме, в „католическа“ версия на Vigouroux, добрия и толкова логичен превод,

който прави съвършено ясен послание от Духа. Защото, всъщност, Духът вдъхновява в Авакум послание в стил, вече вдъхновен от цар Соломон под формата на неговите притчи, в които той поставя в опозиция параметри на абсолютни противоположности; тук в Авакум, „*неверие*“ и „*вяра*“. И според Вигуру и основата на латинската Вулгата на неговия превод, стихът гласи: „*Ето, този, който е невярващ, няма (една) права душа в него; а праведният ще живее **чрез вярата си*** . » Като приписва и двете части на стиха на една и съща тема, Луи Сегон изкривява посланието на Духа и неговите читатели са възпрепятствани да разберат истинското послание, дадено от Бог. След като нещото е поправено, сега ще открием как Авакум точно описва „адвентните“ изпитания от 1843-1844 г., 1994 г. и крайната дата, която се отнася до истинското окончателно завръщане на Христос, пролетта на 2030 г. Наистина, тази скорошна нова светлина което фиксира завръщането на Христос за 2030 г. ни позволява да разберем по-добре и да удостоверим последователните адвентистки преживявания, вече потвърдени в Откр. 10:6-7 с израза: „няма да има повече забавяне... но тайната на *Бог* ще бъде изпълнено .” За тази демонстрация вземам текста на Авакум 2 от началото му, вмъквайки обяснителните коментари.

L.Segond версия, модифицирана от мен

Стих 1: „*Ще бъда на поста си и ще стоя на кулата; Ще наблюдавам какво ще ми каже *YahWeH* и какво ще отговоря в аргумента си.* »

Обърнете внимание на отношението на „чакане“ на пророка, което ще характеризира процеса на адвентистите, Духът ни казва в посланието на Дан.12:12: „*Благословен е този, който чака до 1335 дни*”. За да разберем ясно, значението на този „*аргумент*“ ни е дадено в предходната глава, където проблемът, повдигнат от Авакум, е удължаването на просперитета на нечестивите на земята: „*Ще изпразни ли мрежата си за това и ще избиевинаги ли наци, без да щади?* » (Авак 1:17). В този размисъл и този въпрос Авакум изобразява поведението на всички хора, които правят същото наблюдение до края на света. Също така, Бог ще представи своя отговор, като пророчески предложи темата за завръщането на Исус Христос, което ще сложи окончателен край на господството на нечестивите, презрителни, невярващи, неверни и непокорни.

Стих 2: „*YahWeH* ми говори и каза: *Напиши пророчеството: издълбай го на плочи, за да може да се чете често.* »

Между 1831 и 1844 г. Уилям Милър представи таблици, обобщаващи неговите съобщения, които пророкуваха завръщането на Исус Христос първо за пролетта на 1843 г., след това за есента на 1844 г. Между 1982 г. и 1994 г. аз също предлагам и все още предлагам на адвентистите и на други хора , на четири таблици, обобщението на новите пророчески светлини, вдъхновени от Господа на Истината за нашето „*крайно време*“. Ако истинските последици, свързани с това изпитание от 1994 г., бяха разбрани едва след маркираното време, какъвто беше случаят през 1844 г., датата и нейното изчисляване и до днес са удостоверени от Духа на живия Бог.

Стих 3: „*Защото това е пророчество, чието време е вече определено,*“

Това време, определено от Бог, е разкрито от 2018 г. Насочвайки се към датата на завръщането на Исус Христос, това определено време е пролетта на 2030 г.

„Тя върви към края си и няма да излъже;»

Завръщането на победоносния Христос ще се осъществи в определеното време и пророчеството, което го обявява, „няма да излъже“. Исус Христос определено ще се завърне през пролетта на 2030 г.

„Ако се бави, изчакайте го, защото ще се случи, със сигурност ще се случи.»

Ако датата е била фиксирана от Бог, за него истинското завръщане на Христос ще бъде извършено в това определено време, което само той е знаел до 2018 г. Предложеното забавяне, „ако се забавя“, следователно може да засяга само хората, защото Бог запазва право да използва фалшиви съобщения за завръщането на Исус Христос, което ще му позволи да тества, последователно, през 1843, 1844, 1994 и до нашето последно време, вярата на християните, които твърдят, че са неговото спасение, което му позволява да избере своите избрани. Тези фалшиви очаквани съобщения за завръщането на Исус Христос се използват от Бог, за да **отдели до края на света „житото от плевата, овцете от козите“**, **верните от неверниците, „вярващите от невярващите“**», избраният от падналите.

Стихът потвърждава параметъра на адвентното „чакане“, което остава описателен елемент на последните светии, отделени и запечатани от практиката на истинския седми ден събота от есента на 1844 г., края на втория адвентен тест. В този стих Духът подчертава идеята за **сигурност**, която характеризира това завръщане на Христос победителя, освободителя и отмъстителя.

Версия на Vigouroux

Стих 4: „Ето, който е невярващ, няма права душа в себе си; а праведният ще живее **чрез вярата си**.»

Това послание разкрива присъдата, която Бог извършва над хората, подложени на четирите адвентни изпитания, свързани с датите 1843, 1844, 1994 и 2030 г. Божията присъда е строга във всяка от епохите. Чрез пророческото съобщение Бог демаскира „лицемерите“ християни, които разкриват своята „невярваща“ природа, като презират пророческите съобщения на неговите избрани пратеници или неговите пророци. В пълен контраст, избраните отдават слава на Бог, като получават Неговите пророчески послания и се подчиняват на новите насоки, които те разкриват. Това послушание, оценено от Бог като „угодно“, в същото време се смята за достойно за запазване на праведността, вменена на името на Исус Христос.

Само тази покорна вяра „от любов“ към Бог се счита за достойна да влезе в бъдещата вечност. Само този, когото кръвта на Христос очисти от греховете му, е спасен „**чрез неговата вяра**“. Тъй като отговорът на вярата е **личен**, ето защо Исус отправя своите послания, **индивидуално**, към своите избрани, пример: Матей 24:13: „Но **този**, който устои до края, ще бъде спасен.“ Вярата може да стане колективна, ако отговаря на един стандарт. Но внимавайте! Човешките твърдения са подвеждащи, защото единствено

Исус решава кой да бъде спасен или изгубен според Неговата преценка за вярата, демонстрирана от кандидати, желаещи да влязат в рая.

В обобщение, в тези стихове на Авакум, Духът разкрива и потвърждава тясната и **неразривна връзка** на „*вярата*“ и „*делата*“, които тя поражда; нещо, което вече е повдигнато от апостол Яков (Як.2:17: „*Така е и с вярата: ако няма дела, тя е мъртва сама по себе си* .“); което предполага факта, че от началото на евангелизацията темата за вярата е била неразбрана и погрешно тълкувана. Някои, като днес, придават само аспекта на вярата към него, пренебрегвайки свидетелството на делата, които му придават неговата стойност и неговия живот. Поведението на хората, на които Бог съобщава своите съобщения за завръщането на Исус Христос, разкрива истинската природа на тяхната вяра. И във време, когато Бог излива великата си светлина върху последните Си служители, вече няма извинение за всеки, който не разбира новите изисквания, установени от Бог от 1843 г. насам. Спасението по благодат продължава, но от тази дата, то само облагодетелства избраните от Исус Христос, чрез свидетелството на реални демонстрации на любовта, която те оказват към него. Първоначално съботата беше знакът на тази божествена благословия, но от 1844 г. никога не е била достатъчно само по себе си, защото любовта към неговата пророческа истина, разкрита между 1843 г. и до 2030 г., също винаги е била изисквана от Бог. Всъщност новите светлини, получени от 2018 г. насам, имат тясна връзка със седмия ден събота, който се превърна в пророческия образ на седмото хилядолетие, което ще започне със завръщането на Исус Христос през пролетта на 2030 г. От 2018 г. „оправданието от вярата“ се осъществява и носи полза на призованите, които стават избрани, като проявяват любовта си към Бог и всичките му стари и нови светлини, разкрити в името на Исус Христос, както се учи в Матей 13:52: „И той им каза: *Следователно всеки книжник, който учи за небесното царство, е като стопанин на къща, който изважда от съкровището си нови неща и стари неща* . Всеки, който обича Бог, може само да обича да открива неговите проекти и неговите тайни, които дълго са оставали скрити и игнорирани от хората.

Авакум и първото идване на Месията

Това пророчество намери изпълнение и за еврейския национален Израел, на който обяви първото идване на Месията. Времето на това идване беше определено и обявено в Дан.9:25. А ключът към нейното изчисляване е намерен в книгата на Ездра, в глава 7. Оказва се, че евреите са поставили книгата на Данаил сред историческите книги и тя е предхождала книгата на Ездра. Но по този начин неговата пророческа роля беше намалена и по-малко видима за читателя. Исус е първият пророк, който привлича вниманието на своите апостоли и ученици към пророчествата на Даниил. Обявеното забавяне, „*ако се бави, чакай го*“, също имаше своето изпълнение, защото евреите чакаха месия, който беше отмъстител и освободител на римляните, разчитайки на Исая 61, където Духът казва за Христос в стих 1 : „*Духът на Господа, ЯаНWéН, е върху мен, Защото*

YаHWeH ме помаза да нося добри новини на бедните; Той ме изпрати да изцелявам съкрушените сърца, да провъзгласявам свобода на пленниците и избавление на затворниците; ". В стих 2 Духът уточнява: „ Да проглася година благоволение от *YаHWeH* и ден на отмъщение от нашия Бог ; Да утешис всички страдащи; ". Евреите не знаеха, че между „ годината на благодатта “ и „ деня на отмъщението “ трябваше да изминат още 2000 години, за да доведат хората до завръщането на Христос победителя, освободителя и отмъстителю, според Исаия 61:2. Този урок се вижда ясно в свидетелството, цитирано в Лука 4:16-21: „ Той отиде в Назарет, където беше отгледан, и според обичая си влезе в синагогата в съботния ден. Той стана да чете и му беше дадена книгата на пророк Исаия. Като го разгъна, той намери мястото, където беше написано: Духът Господен е на мене, защото ме помаза да проповядвам благата новина на бедните; Той ме изпрати да изцелявам съкрушените сърца, да провъзгласявам освобождение на пленниците и възстановяване на зрението на слепите, да освобождавам угнетените, да проглася годината на Господното благоволение. После нави книгата, подаде я на слугата и седна. » Спирайки четенето си тук, той потвърди, че първото му идване се отнася само до тази „ година на благодатта “, обявена от пророк Исаия. Стих 21 продължава, казвайки: „ Всички, които бяха в синагогата, го погледнаха. Тогавя той започна да им казва: Днес се изпълни писанието, което току-що чухте. » Игнорираният и непрочетен „ ден на отмъщението “ беше определен от Бог за пролетта на 2030 г., за Неговото второ идване, този път, в цялата Му божествена сила. Но преди това завръщане, пророчеството на Авакум трябваше да бъде изпълнено чрез „ закъснение “, чрез „адвентните“ процеси през 1843-1844 и 1994 г., както току-що видяхме.

Последното посвещение

Изправете се пред истината

През пролетта на 2021 г., началото на божествената година, богатото, но фалшиво християнско западно човечество току-що демонстрира желанието си да запази живота на възрастните хора, дори и с цената на национална икономическа разруха. Ето защо Бог ще го предаде на Третата световна война, която ще отнеме множество животи на хора от всички възрасти, знаейки, че няма лек или ваксина за това второ божествено наказание. Пред нас след 8 години ще бъде 6000 година от земното сътворение, чийто край ще бъде белязан от завръщането на Исус Христос. Триумфално и победоносно, той ще поведе своите изкупени, своите живи избраници и онези, които ще възкреси, в своето небесно царство и ще унищожи целия човешки живот на земята, на която ще остави сам, изолиран в тъмнината, непокорния ангел от началото, Сатана, дяволът.

Вярата в принципа на 6000 години е от съществено значение за приемането на тази програма. Прецизните изчисления от числата, дадени в Библията, бяха направени невъзможни поради „неяснота“ относно датата на раждане на Авраам (една дата за тримата синове на Тера: Бит.11:26). Но последователността на последователността на човешките поколения от Адам до завръщането на Христос потвърждава приближаването на това число 6000. Отдавайки вярата си на това кръгло, точно число, ние приписваме този избор на „интелигентно“ същество, тоест на създателят Бог, източникът на целия разум и живот. Съгласно принципа на „съботата“, цитиран в неговата четвърта заповед, Бог даде на човека „шест дни“ и шест хиляди години, за да свърши цялата си работа, но седмият ден и седмото хилядолетие са „свещени“ времена за почивка. (набор отделно) за Бог и неговите избрани.

интелигентно или *мъдро* “ поведение на Неговите избрани, които се възползват от всичко, което Бог казва, пророкува или мисли (вижте Данаил 12:3: „ *И мъдрият ще блесне като блясъка от простора и онези, които учеха на правда множеството, като звездите, завинаги.* “ Действайки по този начин, те оправдават Божия избор да ги накара да се възползват от неговата изкупителна справедливост, проявена в Исус Христос.

За да завърши тази работа, точно преди предстоящата драма, бих искал на свой ред да посветя на всички истински Божии чеда, които ще я прочетат и ще я посрещнат с вяра и радост, този стих от Йоан 16:33, който е посветен от два различни източника по случай моето кръщение на 14 юни 1980 г.; едното в свидетелството ми за кръщение от институцията, другото в предговора към книгата „Исус Христос“, която ми беше предложена по този повод от моя спътник в службата по това време, почти до възрастта, когато Исус принесе живота си в жертва : „ *Това ви казах, за да имате мир в мен. Ще имате скръб в света; но бъдете смели, аз победих света .*

Самуил, благословеният слуга на Исус Христос, „Наистина“!

Последното обаждане

Докато пиша това послание, в края на 2021 г. светът все още се радва на осезаем и ценен универсален религиозен мир. Въпреки това, въз основа на моите познания за дешифрираните пророчески откровения, подготвени от Бог, аз потвърждавам, без ни най-малко съмнение, че една ужасна световна война е в процес на подготовка и е на път да бъде осъществена в рамките на следващите 3 до 5 години. Представяйки го под символичното име на „*шестата тръба*“ в Откр.9, Духът ни напомня, че вече са дошли пет ужасни наказания, за да накажат изоставянето на верността към неговата свята събота и другите нейни наредби, незачитани от 7 март 321 г. Тези наказанията на безсмъртния Бог обхващат 1600 години човешка история, организирани по божествена религиозна програма. Шестото му наказание идва, за да предупреди за последен път християнството, виновно за изневяра към него. Освен Бог и неговия спасителен проект, човешкият живот няма смисъл. Ето защо, „*тръбите*“ с постепенен характер, разкрит по аналогия в Левит 26, убийствената интензивност на „*шестата*“ ще достигне върховете на ужасите, от които човечеството отдавна се е страхувало и се е страхувало. „*Шестата тръба*“ се отнася до крайната световна война, която ще унищожи множество човешки същества, „*една трета от хората*“ според Откр.9:15. И това съотношение може буквално да бъде достигнато във война, в която 200 000 000 въоръжени, обучени и екипирани професионални бойци ще се изправят един срещу друг, според точността, дадена в Откр.9:16: „Броят на конниците в армията беше два хиляди хиляди : *Чух броя им*”; т.е. 2 x 10000 x 10000. Преди този последен конфликт, през 20^{век}, двете световни войни от 1914-1918 и 1939-1945 бяха предвестници на голямото наказание, което идва да сложи край на времето на свободни и независими нации. Бог не е осигурил градове за убежище за избраните от него, но ни е оставил достатъчно ясни указания, за да избягаме от областите, набелязани като приоритет от божествения му гняв. Той ще насочва ударите, които трябва да бъдат нанесени от човешки същества, призвани за тази задача. Но никой от тях няма да бъде един от неговите избраници. Невярващите бунтовници или невярващите, разпръснати по цялата земя, ще бъдат инструментите и жертвите на неговия божествен гняв. Втората световна война се води между западни народи, чиито религии са християнски и се конкурират. Но в предстоящия Трети мотивът за сблъсъците ще бъде основно религиозен, изправяйки една срещу друга конкуриращи се религии, които никога не са били доктринално съвместими една с друга. Само мирът и търговията са позволили на тази илюзия да расте. Но във времето, избрано от Бог, според Откр.7:2-3, демоничната универсалност, държана от Божиите ангели, ще бъде освободена, за да „*навреди на земята и морето*“ или, като символите се декодират, „*на вреда*” „протестанти и католици”, които са неверни на Исус Христос. Съвсем

логично, невярната християнска вяра представлява основната цел на гнева на праведния Съдия Исус Христос; точно както в стария завет, Израел беше наказан за постоянните си изневери до националното си унищожение през 70-та година. Успоредно с тази „ *шеста тръба* “, пророчеството от Дан.11:40 до 45 потвърждава, като припомня „ *трима царе* “ ”, внушението на трите религии на монотеизма: европейски католицизъм, арабски и северноафрикански ислям и руското православие. Конфликтът завършва с обръщане на ситуацията поради намесата на американския протестантизъм, който не е посочен като крал, но се предполага като традиционен потенциален враг на Русия. Елиминирането на конкуриращите се сили отваря достъп до последното му господство под заглавието „ *на звяр, който излиза от земята* ”, описан в Откр.13:11. Нека уточним, че в този последен контекст американската протестантска вяра се е превърнала в малцинство, като римокатолическата вяра е мнозинството, поради последователните испаноезични имиграции. През 2022 г. самият президент от ирландски произход е католик, подобно на убития президент Джон Кенеди.

В Откр.18:4, във Всемогъщия Бог, Исус Христос заповядва на всички, които вярват и се надяват на Него, Неговите избрани, да „ *излязат от Вавилон Велики* “. Идентифициран с доказателства в тази работа към папската римокатолическа църква, „ *Вавилон* “ е съден и осъден поради „ *нейните грехове* “. Чрез историческото наследство на „ *своите грехове* “ вината на католицизма се простира върху протестанти и православни хора, които оправдават, чрез своята религиозна практика, неделната почивка, наследена от Рим. Излизането от Вавилон предполага изоставяне на " *нечиши грехове* ", най-важният от които, защото Бог го прави идентифициращ " *белег* ": седмичният ден за почивка, първият ден от седмицата на божествения ред, римската неделя.

В това послание, като се има предвид неотложността на времето, призовавам синовете и дъщерите на Бог да напуснат северната зона на Франция, съсредоточена върху нейната столица Париж. Защото скоро ще бъде ударен от Божия гняв, страдайки от „ *огъня от небето* “, този път ядрения, като град „ *Содом* “, с който той го сравнява в своето Откровение в Откр. 11:8. Той също така го обозначава с името " *Египет* ", символичен образ на " *греха* ", поради бунтовното отношение на неговата нерелигиозна ангажираност, която се противопоставя на Бога, подобно на фараона в историческия разказ за Изхода на еврейския народ. В ситуация на война, с прекъснати и забранени пътища, ще бъде невъзможно да напуснете целевата зона и да избягате от смъртоносната трагедия.

Самуил, слугата на живия Бог, Исус Христос

Тези, които искат да открият първо това, което е представено в края на тази работа, ще имат затруднения да разберат защо съм толкова убеден в неотменимия характер на предстоящото унищожение на Франция и Европа. Но онези, които са го чели, от началото до края му, ще са събрали, в хода на

четенето, доказателствата, които непрекъснато се трупат, до такава степен, че да им позволят в крайна сметка да споделят непоклатимата убеденост, че „Божият Дух изгради в мен и във всички, които му принадлежат; в истината. НА НЕГО принадлежи цялата СЛАВА.

Лоши изненади ще дойдат само от онези, които упорито отказват да признаят неговата несравнима сила, най-многобройната, и способността му да ръководи всичко според своя план до перфектното му изпълнение.

Приключвам тази работа тук, но вдъхновението, което Исус продължава да ми дава, е отбелязано и записано завинаги под формата на послания, представени в произведението „ **Небесната манна на последните адвентистки ходещи** “.